

Giới thiệu Biên Niên Sử An Nam

Dân ta phải biết sử ta. Cho tường gốc tích nước nhà Việt Nam. Biên Niên Sử An Nam giới thiệu với bạn đọc lịch sử có bề dày ngàn năm của dân Đại Việt, truyện là một tác phẩm kể về An Nam quốc, kinh đô Cổ Loa.

Trong truyện xuất hiện một cậu bé, người sẽ tạo nên một bước ngoặt lớn trong lịch sử, cậu bé này là ai, có ảnh hưởng gì đến tương lai.

Chỉ biết rằng tại vùng kinh đô này Triệu gia là một Tông tộc hùng mạnh bậc nhất, cũng là một tông môn võ đạo danh tiếng lẫy lừng, tương truyền thủy tổ tông phái Triệu gia trước đây là tiên nhân, bởi quá chán ghét cuộc chiến giữa Ma giới và Tiên giới, ông đã quy ẩn, và sáng tạo ra môn phái này.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Ánh Sáng Vô Lượng

Với tuyệt chiêu Vạn Tiên Kiếm, được phân làm chín tầng, mà người học được ba tầng của Vạn Tiên Kiếm có thể nói là xưng hùng vô lâm, bốn tầng thì không có đối thủ. Ngay cả các môn phái Bắc quốc, như Võ Đang tông đạo, hay Thiếu Lâm đạo, cũng không phải đối thủ, không chỉ vậy Vạn Kiếm Tiên, còn là con đường tu tiên hoàn chỉnh, và tuyệt đối là công pháp tu tiên bậc nhất.

Vì vậy đã rất nhiều đời con cháu Triệu gia tu luyện, nhưng chưa có ai đạt đến được năm tầng chứ đừng nói là tu tiên hoàn chỉnh, e rằng chỉ có duy nhất Thủy tổ Triệu gia Triệu An mới có thể làm được điều này. Nhưng cũng vì sáng tạo công pháp này, mà ông đã dồn hết tâm tư và bốn nguyên lực của mình để lại sức mạnh của bản thân hóa thân vào cát bụi mà chuyển thể trọng sinh lần nữa, hy vọng sẽ có một ngày truy cầu đại đạo cao hơn, vượt qua khả năng của tiên nhân, sáng tạo sinh mệnh, chưởng quản tam giới, đỉnh chiến Tiên giới và Ma giới tránh cảnh lâm than khổ cực khắp Tam Giới, chưởng quản sinh tử, có thể nói là ông muốn đạt đến cấp độ chí tôn, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng chỉ dám nghĩ chứ không dám làm.

Liệu bí kíp tuyệt chiêu trong truyện là những gì, giới hạn cuối cùng là ở đâu, đâu là điểm đến cuối cùng của truyện này, mời bạn bước vào truyện Biên Niên Sử An Nam để tìm câu trả lời

An Nam quốc một vùng đất xa xôi về nơi tận cùng phía nam của thế giới, vùng đất này vô cùng huyền bí và mạnh mẽ, trải qua nhiều thời đại nó là một mảnh đất đem lại nhiều truyền kì về những bậc anh hùng vĩ đại của thế giới tu tiên.

Bầu trời An Nam quốc hôm nay bỗng có một mảnh sáng kì dị màu vàng kim nhàn nhạt trải dài khắp bầu trời một cách dai dẳng và có xu thế ngày càng mãnh liệt hơn. Tương truyền mỗi khi có một bậc kinh tài điểm thế ra đời bầu trời đều phát sinh dị biến, ánh sáng kì dị kéo dài từ Bắc thành đến tận thánh đô thành Cổ Loa và có xu hướng ngày càng mãnh liệt hơn

- "Oành".

Tiếng sấm bất chợt nổ ngang trời cắt đứt mảnh không gian tĩnh lặng, vệt sáng nhàn nhạt kia bỗng trở lên dữ dội màu vàng kim ngày càng đậm đặc hơn, dường như tia sáng mãnh liệt kia có xu thế không hề chấm dứt cả bầu trời trở lên mông lung.

Không ai biết một lúc lâu sau dị biến mới chấm dứt, tất cả người dân Cổ Thành đều trở lên xôn xao dữ dội Thánh thành náo loạn, tất cả các cường giả Nam Quốc đều bắn ra một tia khí tức mãnh liệt, thần thức của họ mở rộng ra khắp thánh thành hi vọng, tìm được nơi tập trung ánh sáng mãnh liệt kia. Nhưng tất cả đều thất vọng, không ai tìm được nơi ánh sáng kia xuất phát từ đâu, bởi nó xuất phát một cách kì bí và biến mất theo một cách cũng rất quỷ dị. Cả Thánh thành không ai biết, nhưng lúc này có một nơi biết rất rõ chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Thánh Tông, môn phái bậc nhất An Nam quốc lúc này đang có không khí hết sức khẩn trương, môn chủ Triệu Thánh Tông Triệu Vô Tùy ra lệnh triệu tập tất cả trưởng lão tập trung đến đại điện.

Trên dưới môn phái khí thế nhất thời trở nên trang nghiêm hơn bao giờ hết, tuy chưa nói ra vấn đề của cuộc triệu tập này là gì, nhưng các trưởng lão cũng đã hiểu vấn đề là do chính ánh sáng quý dị kia. Khí thế Triệu Vô Tùy lạnh tanh, xuất hiện một tia vô thần trong mắt. Triệu Vô Tùy lên tiếng:

- "Tất cả mọi người chắc hẳn đều đã biết sự xuất hiện của ánh sáng vàng kim quý dị kia ta không cần nói thêm nữa, điều đó đại biểu cho An Nam quốc chúng ta có sự xuất hiện của bậc kinh tài điểm thế ra đời."

- "Nhưng vệt sáng lần này không giống như mọi khi, tương truyền sự ra đời của các bậc kinh tài điểm thế luôn có kèm theo sự phát sinh dị biến và nó cũng phân theo từng cấp bậc."

Như mọi người đã biết màu xanh nhạt, đại biểu cho cường giả tầng 4 công pháp (tức là cấp bậc có thể phát ra nội khí, bức chuyển hóa thành năng lượng mãnh liệt, hạ sát đối thủ từ xa trăm dặm, tuyệt đối là cao cấp cường giả. Tầng 4 trung kì đã có thể cưỡi mây đạp gió, bay xa nghìn dặm, trên cơ bản chúng vẫn thuộc phạm trù khinh công, nhưng lại có thể gọi là biến thái khinh công, bởi chúng gần như khinh công tuyệt đỉnh, các tầng công pháp

Triệu gia cũng như hầu hết các công pháp khác, nhưng nó là công pháp siêu cấp biến thái của thế giới tu tiên, nên mọi người đều lấy nó làm thước đo).

Màu xanh đậm đại biểu cho cường giả tầng 5 hoặc 6 (cường giả tầng năm, về cơ bản nội khí cực kì thâm hậu, năng lượng phát ra có thể bức chết đối thủ cách xa nghìn dặm, thậm chí khí tức tự nhiên của cường giả bậc này người bình thường chỉ cần tiếp xúc qua cũng có vỡ mật mà chết, bay xa vạn dặm, đây không còn là khinh công nữa mà là bay chân chính, cường giả tầng 4 khi muốn bay cần phải vận hành nội khí mới có thể bay, nhưng cường giả tầng 5 chỉ cần suy nghĩ trong đầu đã lập tức có thể lướt mây đạp gió. Cường giả tầng 6 thì không cần phải nói nữa có thể nói là vô cùng mạnh mẽ sức mạnh chân chính đã không còn là nội khí nữa mà cơ bản chính là mượn lực của không gian cường lực không thể đo đếm được, bay xa tỉ dặm chỉ trong nháy mắt, hô phong hoán vũ).

Ánh sáng màu đỏ nhạt tượng trưng cho cường giả tầng 7 (cường giả bậc này nội thể tinh thuần mạnh mẽ lực lượng chuyển hóa thành tiên nguyên lực thân thể vô cùng cứng rắn có thể dời núi lấp biển, kiến tạo thế giới, sơ cấp tầng 7 chính thì được gọi là Tiên Nhân, trung cấp tầng 7 chính là Tiên Vương, hậu cấp tầng 7 chính là cường giả đề cấp Tiên Đế mà đỉnh cấp tầng 7 chính là Thánh cấp, cấp bậc của Ngọc Hoàng Đại Đế).

Ánh sáng màu đỏ đậm tượng trưng cho cường giả cấp 8 (cường giả bậc này được gọi là Đại Chí Tôn Giả, có thể sáng tạo ra được một mảnh thế giới).

Ánh sáng màu vàng nhạt chính là tượng trưng cho cường giả cấp 9 (cường giả cấp bậc truyền thuyết trường quân tam giới nắm giữ một tia hỗn độn) còn về ánh sáng màu vàng nhạt chuyển dần sang màu vàng kim đậm như hôm nay chúng ta thấy về cơ bản là chưa từng thấy.

Ta đã điều tra kĩ càng rồi nội trong Cổ Loa thành ngày hôm nay, không hề có đứa trẻ nào được sinh ra ngoài thiếu gia nhà ta cả, hơn nữa vết sáng này bắt nguồn từ chính Cổ Loa thành, tập trung đậm đặc nhất tại đỉnh Thuận Vu của Triệu Thánh Tông chúng ta (đỉnh Thuận Vu là đỉnh trấn phái của Triệu Thánh Tông, hội tụ tiên nguyên lực cực kì mạnh mẽ được để lại từ thời Triệu An, chính là siêu cấp vũ khí của Triệu An, có thể kiến tạo một mảng thế giới) điều đó chứng tỏ, thiếu gia chúng ta chính là siêu cấp cường giả đó".

Chậm rãi một hơi Triệu Vô Tùy lại tiếp tục nói:

- "Chính vì vậy hôm nay là một ngày trọng đại ta ra lệnh tổ chức tiệc tại đại điện này, để mừng cho thiếu gia của chúng ta ra đời, đại biểu tương lai của một cường giả kinh tài diễm thế trọng sinh, và hy vọng các trưởng lão đều dốc hết sức bảo vệ cho thiếu gia, cho đến lúc chết ta yêu cầu các trưởng lão phải thế điều này bởi Bắc quốc luôn lấn le xâm phạm nước ta.

Các môn phái như Thiếu Lâm Tông đạo hay Võ Đang Tông đạo bề ngoài kiêu dè chúng ta nhưng nội tình hết sức thâm hậu, nếu để bọn chúng biết phái ta có bậc kinh tài diễm thế xuất hiện bọn chúng nhất định sẽ không để yên chuyện này có thể sẽ phái người ám sát thiếu gia.

Bắc quốc và Nam quốc chúng ta xưa nay thủy hỏa bất dung, nếu chúng biết bản quốc có người mạnh mẽ như thiếu gia xuất hiện ảnh hưởng đến thế cục hai quốc gia là rất lớn. Được rồi tất cả mọi người tạm thời lui ra hết đi, riêng Hắc phát trưởng lão và Bạch phát trưởng lão ở lại, ta cần có chuyện muốn nói".

Nói xong Triệu Vô Tùy khoát tay ra hiệu các trưởng lão còn lại ra ngoài, trong mắt xuất hiện một tia kiên định hiếm có. Các trưởng lão cúi đầu nghiêm trang bái Triệu Vô Tùy và hô to giống dục:

- "Tuân mệnh môn chủ chúng tôi xin hết lòng vì Tông phái, chúng tôi xin hết lòng vì thiếu gia thế chết bảo vệ thiếu gia, tất cả vì lợi ích và hòa bình của Nam Quốc"... "XIN THỀ"

Sau đó các trưởng lão nhất loạt lui ra có thứ tự hết sức chỉnh tề. Có thể nói sự trang nghiêm của Triệu Thánh Tông là có từ khi sinh ra môn phái này, điều đó tạo nên sự khác biệt mà không có bất cứ môn phái nào có thể có được.

Nó tạo nên sự uy nghiêm và hãnh diện khiến cho bất cứ thành viên đệ tử của môn phái này đều sinh ra một loại khí tức áp bách tự nhiên không mạnh mà khiến kẻ khác cũng phải sinh ra sự khiếp sợ.

Hắc phát trưởng lão và Bạch phát trưởng lão tuy không hiểu tại sao môn chủ giữ mình ở lại nhưng vẫn giữ nguyên bộ dáng chờ lệnh cũng không có hỏi, bởi vì họ biết tính khí của vị môn chủ này xưa nay nếu đã có chuyện gì nhất mực trọng đại sẽ tự mình nói ra một cách hết sức cặn kẽ, nếu hỏi không đúng lúc cất ngang vấn đề sẽ bị vị môn chủ này trực tiếp giết chết.

Mấy vị trưởng lão có thể nói là cường giả trong nhân gian những đạo lý cơ bản này mà không thể hiểu được thì có thể đã chết vô số lần rồi chứ đừng nói chỉ đến chuyện đứng đây nữa. Triệu Vô Tùy cũng không có vội vàng mà chậm rãi từ tốn nói:

- "Chắc hẳn các ông cũng đã biết Bắc Quốc có hai Tông đạo mạnh mẽ nhất là Thiếu Lâm và Võ Đang".

Hắc phát và Bạch phát trưởng lão đề cung kính nói:

- "Vâng thưa môn chủ".

Triệu Vô Tùy lại tiếp tục nói:

- "Nhưng chắc hẳn các ông vẫn chưa biết đó không phải là những môn phái mạnh mẽ và nguy hiểm trực tiếp đến Triệu Thánh Tông ta của Bắc Quốc".

Đến lúc này thì Hắc phát và Bạch phát trưởng lão đều xuất hiện một tia ngạc nhiên, bởi đây là điều mà hai người trước đây chưa hề biết tới họ thậm chí còn xuất hiện sự nghi ngờ đối với lời nói của vị môn chủ này.

Trong tiềm thức của họ Thiếu Lâm và Võ Đang không nghĩ ngờ gì đã xưng hùng thiên hạ mấy nghìn năm nay trong giới tu tiên của Bắc Quốc, cho nên không thể xảy ra chuyện này được. Không kim được lòng mình họ trực tiếp phá lệ từ trước đến nay bất chấp nguy hiểm đến tính mạng:

- "Xin môn chủ nói rõ, chuyện này quả thật không thể xảy ra được, theo như chúng ta biết thì..."

Triệu Vô Tùy vẫn bình tĩnh không có tức giận vì hai người Hắc Bạch phát trường lão chen ngang lời nói của mình mà vẫn tiếp tục nói:

- "Chuyện này vốn cũng không thể trách các ông được bởi vì có một truyền thuyết kể từ thời lập phái chúng ta truyền đời các môn chủ mới được biết bởi nó liên quan đến lợi ích một phái chúng ta cho nên cũng không có kể truyền thuyết này ra ngoài".

Triệu Vô Tùy khoát tay ý bảo hai vị Hắc Bạch phát trường lão ngồi xuống, sau đó chính mình cũng vươn mình ngồi xuống vị trí chủ tọa nhấp một ngụm trà rồi bắt đầu kể:

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Truyền thuyết thượng cổ

Cách đây rất lâu rồi khi trời và đất còn chưa hình thành cả thế giới tất cả chỉ là những mảnh khí hỗn độn, trải qua thời gian lâu dần những mảnh khí hỗn độn đó bắt đầu thai nghén chuyển hóa thành một mảnh thiên địa thượng cổ và kèm theo đó là sản sinh ra những cường giả và nhân giới ma giới đầu tiên khỏi đầu một thời đại, đó chính là thời đại Thái Cổ.

Thời đại Thái Cổ đứng đầu ba giới Nhân Tiên Ma chính là ba vị Thái Cổ Cường Giả lần lượt gồm Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn đứng đầu Nhân Giới, Âm Việt Thánh Hỗ Độn Chí Tôn đứng đầu Ma Giới, Thiên Nguyên Đại Thánh Đức Đồng Hỗ Độn Chí Tôn đứng đầu Tiên Giới.

Ba đại cường giả này khi sinh ra vốn khi tức đã bất đồng, lại kèm theo sự tranh chấp sinh cơ mảnh thiên Hỗ Độn dẫn đến một trận chiến kinh thiên đại địa siêu việt nhất tất cả các thời đại, mà từ thời đại Thái Cổ đến nay chưa có trận chiến nào đạt được sự kinh khủng như trận chiến này, ba giới Nhân Tiên Ma gần như bị tuyệt diệt không còn.

Cơ hồ mọi người chắc hẳn nghĩ Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn yếu đuối nhất vì đại cường giả này đại biểu cho Nhân Giới là đại biểu cho con người yếu ớt thực lực chắc hẳn không mạnh, nhưng không phải vậy trên thực tế Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn sử dụng lực lượng chính là tín ngưỡng lực, tức là lực lượng có được bởi sự tín ngưỡng của con người.

Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn cũng không phải mới đầu xuất hiện giống như hai vị cường giả kia trực tiếp được mảnh khí Hỗ Độn diễn sinh ra, mà là do con người khi sinh ra họ khao khát có một vị cường giả lãnh đạo họ mở ra con đường soi sáng đến cuộc sống tốt hơn dẫn đến tín ngưỡng lực dâng trào họ tin rằng sẽ luôn luôn và luôn có một vị cường giả lãnh đạo họ, kèm theo khi đó được mảnh khí Hỗ Độn tiếp nhận tín ngưỡng lực đã diễn sinh ra Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn.

Ba vị cường giả Thái Cổ vì trận chiến này đã dốc ra toàn bộ bản nguyên lực lượng đánh đến hôn thiên ám địa cuối cùng ba Thánh tuyệt diệt cùng thiên địa thái cổ. Thiên địa thái cổ cũng không phải là bị tuyệt diệt hoàn toàn mà vì thiếu đi sự dẫn dắt của ba Thánh nên đã bị chuyển hóa thành thế giới ngày nay.

Hơn nữa ba Thánh sau khi tuyệt diệt bản nguyên lực lượng của họ cũng không hoàn toàn biến mất mà chuyển hóa thành lực lượng tầng ngăn cách giữa thế giới mới với mảnh khí Hỗ Độn dẫn đến sự hình thành thế giới như ngày nay không thể tu luyện các Hỗ Độn công pháp.

Sở dĩ ta nói Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn không phải là yếu nhất bởi vì bản nguyên lực lượng của vị cường giả này sau khi tuyệt diệt hóa thành lực lượng tầng ngăn cách cũng không có chuyển hóa hết mà còn lại một phần lực lượng dư thừa, là lực lượng dư thừa tuyệt đối còn sót lại duy nhất trong cả ba vị cường giả Thái Cổ, tại sao lại có sự dư thừa như vậy?

Chính là bởi vì Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn sử dụng lực lượng là tín ngưỡng lực không giống hai vị cường giả kia, tín ngưỡng lực là lực lượng luôn luôn được bổ sung bởi sự tín ngưỡng của con người, tín ngưỡng của Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn tuy không mạnh mẽ như tiên nguyên lực của Thiên Nguyên Đại Thánh Đức Đồng Hỗ Độn Chí Tôn hay hắc ám ma lực của Âm Việt Thánh Hỗ Độn Chí Tôn nhưng do luôn luôn được bổ sung lực lượng nên là lực lượng cuối cùng còn duy trì lại được sau Thái Cổ đại chiến.

Tia lực lượng của Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn còn sót lại đã chuyển hóa thành chín kiện Nhân Khí Hỗ Độn Chi Bảo, chín kiện Nhân Khí Hỗ Độn Chi Bảo này còn kèm theo một tia ý niệm của Nhân Thánh Hỗ Độn Chí Tôn có ý nghĩa rằng: nếu ai có thể nắm bắt được đồng thời chín kiện Nhân Khí Hỗ Độn Chi Bảo có thể mở ra lớp lực lượng tầng ngăn cách giữa thế giới này với những mảnh khí Hỗ Độn của một giới.

Mảnh khí Hỗ Độn là gì a, đó chính là căn nguyên của căn nguyên tất cả các lực lượng nếu bất cứ giới nào nắm giữ được lực lượng này cũng chính là đồng thời có thể hủy diệt hai giới còn lại, bởi nắm giữ lực lượng Hỗ Độn chính là có thể diễn sinh ra tất cả các lực lượng, khắc chế tất cả các lực lượng, chính là lực lượng bản nguyên mạnh mẽ không gì sánh kịp.

Chín kiện Nhân Khí Hỗ Độn Chi Bảo sau khi hình thành đã phân tán khắp thế gian chờ người có duyên. Ba đại Thái Cổ cường giả sau khi tuyệt diệt

cùng đồng thời để lại ba tia Hỗn Độn nguyên thần du nhập thể gian chuyển hóa trọng sinh lãnh đạo lần lượt từng giới.

Trải qua thời gian đã có những cường giả của thế giới mới được sản sinh ra họ tranh chấp sự tìm kiếm Nhân Khí Hỗn Độn Chi Bảo vì để bảo vệ bí mật này những cường giả này đã truy tìm và tiêu diệt tất cả những ai biết được truyền thuyết này nhằm mục đích tránh sự tranh chấp và đổ máu của những thế hệ yếu hơn sau này, vào Nhân Khí Hỗn Độn Chi Bảo một cách vô ích, mà chỉ là sự tranh chấp ngầm giữa các cường giả.

Nhưng sự tìm kiếm của họ là không có hồi đáp, chín kiện Nhân Khí Hỗn Độn Chi Bảo vẫn không hề có tung tích, lực bất tòng tâm họ đành phải truyền lại bí mật này cho đời sau chính là những đệ tử của họ, những đệ tử đời sau này chính là khởi nguồn của tất cả các môn phái lãnh đời mạnh mẽ sau này, nhiệm vụ của họ không chỉ là tìm kiếm Nhân Khí Hỗn Độn Chi Bảo mà còn đồng thời là tìm kiếm tung tích của tất cả những Tông phái biết được bí mật này và tiêu diệt. Và bản thân thủy tổ Triệu An của chúng ta chính là ...

Nói tới đây Triệu Vô Tùy lại thở dài và trầm ngâm suy nghĩ. Bản thân hai vị Hắc Bạch phát trường lão thì trong lòng họ lúc này đã quá trở nên kinh dị rồi họ không nghĩ rằng trên thế giới này lại có một loại bí mật kinh thiên động địa như vậy.

Sắc mặt họ trở nên thất thần khuôn mặt tràn ngập sự kinh ngạc, đôi môi mấp máy không nói được gì, họ vẫn đang hồi tưởng lại những lời mà môn chủ mình kể, những viễn cảnh của cái thời đại Thái Cổ xa xưa kia. Bất quá sự tĩnh lặng cũng không có duy trì được lâu, Hắc Bạch phát trường lão không kìm được sự tò mò mà lên tiếng, tuy nhiên giọng lão vẫn còn run run, dường như vẫn chưa thể chấp nhận được cái truyền thuyết kia:

- M...m...môn chủ, chẳng lẽ tổ sư c...chính là là ?

Triệu Vô Tùy mạnh mẽ trả lời:

- Không sai, thủy tổ Triệu An của chúng ta chính là một trong những vị đệ tử kia. Các cường giả thế giới mới không lâu sau cũng chính vì tranh chấp lợi ích tu luyện mà cùng nhau đồng quy vu tận, biến mất khỏi thế gian hoàn toàn. Các thế hệ đời sau của các cường giả này chia nhau trấn giữ lần lượt từng vùng của thế gian lập lên Tông Môn nắm giữ bí mật trọng đại đời đời tìm kiếm tung tích Nhân Khí Hỗn Độn Chi Bảo.

Ta cũng không rõ trên thế gian có tất cả bao nhiêu môn phái lãnh đời đại khái chắc hẳn có khoảng gần tám hoặc chín môn phái, trong đó Triệu Thánh Tông chúng ta chính là một môn phái lãnh đời được thủy tổ Triệu An chúng ta lựa chọn trấn thủ nắm giữ bí mật tại An Nam Đại Đế Quốc này.

Còn tại sao lại có sự lựa chọn như vậy ta cũng không được biết rõ cho lắm. Nhân, Tiên, Ma ba giới đến thời đại thế giới mới cũng không còn có sự duy trì cân bằng như thời đại Thái Cổ nữa, Ma giới dần dần trở lên mạnh mẽ nhất thời lần ất hai giới còn lại, Nhân giới bị Ma giới tàn công ăn dần mòn tâm ma vào tâm trí con người dẫn đến con người không còn tin tưởng nhau nữa, mất đi sự đoàn kết tín ngưỡng lực lượng tan rã, Nhân giới mất đi sức mạnh vốn có của nó.

Tiên giới bị Ma giới tàn sát, lực lượng yếu dần đi đến mức gần như không thể cứu vãn trước tình cảnh đó, Nhân giới và Tiên giới đã tiến hành một bản hiệp ước, nội dung gồm có: Nhân giới sẽ trao lực lượng con người cho Tiên giới và Tiên giới sẽ truyền dạy công pháp cho những con người này Tu Tiên, bổ sung lực lượng cho Tiên giới nhằm chống lại Ma giới, bù lại Tiên giới sẽ dùng lực lượng của mình, bảo hộ Nhân giới tránh bị tàn sát đến tận diệt, vì lực lượng tín ngưỡng lực ngày càng suy yếu.

Cuối cùng bản hiệp ước thành lập con người được dạy tu tiên đã từ bỏ tín ngưỡng lực lượng chấm dứt một thời đại kiêu hùng của Nhân giới. Kể từ đây Nhân giới và Tiên giới đã hoàn toàn phụ thuộc vào nhau không thể tách rời. Lại nói chuyện tại sao ta nói Thiếu Lâm Tông Đạo và Võ Đang Tông Đạo không phải là những môn phái mạnh mẽ nhất Bắc Quốc, mà mạnh mẽ nhất Bắc Quốc mà ta có thể biết được, là một trong những môn phái lãnh đời Vô Cực Tông.

Hắc Bạch phát trường lão lại một lần nữa trở lên kinh dị:

- Không thể nào Vô Cực Tông theo như ta biết chỉ là một môn phái hạng bét của Bắc Quốc thôi thậm chí một cường giả tầng ba còn không có làm sao có thể là môn phái lãnh đời được?

Triệu Vô Tùy bỗng chốc trở lên tức giận:

- Hừ, ngu ngốc, người chẳng lẽ không biết đó là ẩn tàng thực lực sao? Không chỉ có ta biết Vô Cực Tông là một môn phái lãnh đời mà chắc hẳn bọn chúng cũng biết Triệu Thánh Tông ta cũng như vậy, cũng là một môn phái lãnh đời giống như chúng vậy.

Hắc Bạch phát hai vị trường lão cũng không phải là kẻ ngu ngốc, sở dĩ họ đặt ra câu hỏi như vậy cũng là vì quá kinh dị mà buột miệng hỏi mà thôi. Chứ thật tâm họ cũng không hề nghi ngờ lời nói của môn chủ. Triệu Vô Tùy hẳn cũng biết được điều này nên cũng không có tức giận lâu mà sắc mặt lại nhất thời trở lên bình tĩnh. Rồi tiếp tục nói:

- chuyện hôm nay xảy ra ở Cổ Loa Thánh thành nhất định Vô Cực Tông hẳn là đã biết thiếu gia có thể là vị cường giả kinh tài diễm thế kia sau này. Nếu để thiếu gia trưởng thành bọn chúng nhất định sẽ bị tận diệt.

Bọn chúng nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này, nếu bọn chúng cho người hành sự ám sát thiếu gia trên đất An Nam quốc này thì hẳn là không có khả năng bởi vấp phải lực lượng của chúng ta, hơn nữa lại có sự trợ giúp quang minh chính đại của Triều Đình.

Vì vậy bọn chúng nhất định sẽ đốc thúc Bắc Quốc xâm lược nước ta nhằm tiêu diệt sự bảo hộ của Triều Đình sau đó quang minh chính đại mà hành sự. Việc khống chế chính sự của một quốc gia đối với một môn phái lãnh đời là dễ như ăn kẹo vậy.

Hôm nay ta cho mời hai vị trường lão ở lại đây cũng không phải chỉ để kể chuyện này. Mà là muốn hai vị trường lão giúp ta bảo hộ thiếu gia tận lực đến

chết bởi vì trong Triệu Thánh Tông này hai vị chính là những người mà ta tin tưởng nhất. Chuyện này nhất định không hề đơn giản ta tin rằng không lâu sau sẽ có chiến sự với Bắc quốc từ biên giới báo về.

Nói xong Triệu Vô Tùy bỗng chốc quỳ xuống hướng về phía Hắc Bạch phát hai vị trưởng lão bộ dáng thành khẩn và nói:

- Xin hai vị tận lực vì thiếu gia Tùy này dẫu có chết kiếp sau cũng xin báo đáp ân tình hai vị.

Hắc Bạch trưởng lão bộ dáng thất kinh vội vàng quỳ xuống khóc nức nở và nói:

- sao môn chủ lại nói như vậy hai lão đây sống chết xin cũng sẽ không vì thiếu gia mà từ bỏ, có chết cũng luôn luôn vì Triệu Thánh Tông quyết không từ nan. Xin môn chủ hãy đứng lên cho bằng không hai lão đây tổn thọ mất.

Triệu Vô Tùy vẫn giữ bộ dáng thành khẩn dập đầu ba lạy về phía Hắc Bạch phát hai vị trưởng lão rồi mới từ từ đứng lên. Bỗng chốc từ đâu một tên thuộc hạ bộ dáng hấp tấp chạy đến hồn hồn không nói lên lời:

- CẤP BÁO, bẩm môn chủ có tin chiến sự từ cửa khẩu tam quan với Bắc Quốc, Bắc Quốc....Bắc Quốc... tập trung 679 vạn hùng binh tấn công cửa khẩu tam quan, An Dương Vương bệ hạ cho mời môn chủ vào cung bàn chính sự.

Triệu Vô Tùy biến sắc, lăm lăm

- Nhanh đến như vậy sao, Vô Cực Tông các người không cho ta sống yên ổn một ngày à.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chính sự Tam Quan

Cổ loa Thánh thành là một thành trì rộng lớn vô cùng khoảng 900 dặm vuông, thành trì này mang một hình dạng vô cùng kì dị, nhưng lại mạnh mẽ vô cùng, đó là bởi vì nó được lực tăng phúc tiên nguyên lực phụ trợ.

Nhìn xa xa Cổ Loa Thánh thành nhìn có hình dạng như một con ốc lớn vậy, sở dĩ nó có được lực tăng phúc mạnh mẽ như vậy là do chính hình dạng của nó, tuy trông nó có vẻ giống một con ốc lớn thật, nhưng thực ra không phải vậy nó được xây dựng cơ bản giống một con ốc xoáy vậy, thiên địa linh khí bị hút điên cuồng men theo rìa ngoài của Thánh thành dần dần đến trung tâm của thành trì tích tụ lại đến cực hạn, giống như một con ốc xoáy thiên địa linh khí ở đây vậy.

Bất cứ khi nào xảy ra nguy hiểm, nó lại giãn xoáy bắn ra toàn bộ cái thiên địa linh khí đã tích tụ bấy lâu nay kia về phía địch quân.

Tương truyền Cổ Loa Thánh thành có thể chống lại và tàn sát trong nháy mắt trăm vạn hùng binh. Không chỉ có thực lực công kích cường đại, Cổ Loa Thánh thành còn là nơi phụ trợ tu luyện tốt nhất An Nam quốc, bởi nó có lượng thiên địa linh khí vô cùng dày đặc do con ốc xoáy thiên địa linh khí hình thành.

Trên lý thuyết cơ bản Cổ Loa Thánh thành đích thị là một thành trì được xây dựng theo kiểu trận pháp tụ linh. Theo truyền thuyết Cổ Loa Thánh thành được xây dựng nhờ thần Kim Quy đã đem thần vật trấn thủ cho An Dương Vương nhằm cố định thiên địa linh khí ở vùng trung tâm khu vực ốc xoáy vào trăm năm trước. Trung tâm ốc xoáy của Cổ Loa Thánh thành không đâu khác, chính là hoàng cung của triều đình họ An.

Năm trăm năm trước, An Dương Vương nhờ vào thực lực cường hãn của chính mình, là một cao thủ nội khí tăng ba sơ kì của An Nam quốc, và tài chiêu mộ binh sĩ cùng chấn an dân chúng, ông đã thống nhất tất cả các bộ lạc của An Nam quốc, chấm dứt triều đại của họ Hùng mở ra một triều đại mới của mình.

Triều đình họ An giờ được trấn thủ bởi nhiều tộc, mỗi tộc có sự chuyên trách về nhiệm vụ riêng biệt. Đứng đầu những tộc đó có thể kể đến bốn tộc hùng mạnh và có nhiệm vụ chuyên trách quan trọng nhất, đó chính là bốn tộc người Mường, Thái, Thong và người Chăm.

Phân biệt chuyên trách nhiệm vụ như sau: Tộc người Mường đứng đầu tộc này là Đinh Doãn là một người vô cùng cơ mưu và tài chí luôn được An Dương Vương trọng dụng, tộc này là một trong những tộc đông đảo và hùng mạnh nhất tại An Nam quốc, nhiệm vụ chuyên trách, cung cấp những dũng sĩ tinh nhuệ nhất trong lĩnh vực cận chiến.

Tộc người Thong thủ lĩnh là Kha Lùng là một người luôn luôn chăm chỉ cần mẫn có hơi kém thông minh nhưng luôn được An Dương Vương tin cậy, tộc người Thong luôn có những binh sĩ khéo léo và chăm chỉ nhất, có tài xạ tiễn, nhiệm vụ chuyên trách, cung cấp xạ thủ, trấn thủ Cổ Loa Thánh thành.

Tộc người Thái thủ lĩnh Lò Inh là một người giỏi thích ứng với công việc, tộc người này có tài chế tạo vũ khí sắc bén cứng rắn à thanh thoát nhất An Nam quốc, nhiệm vụ chuyên trách, cung cấp vũ khí chế tạo quân bị.

Tộc người Chăm thủ lĩnh Heng Mun là một người âm hiểm xảo trá tuy nhiên rất có tài ngoại giao, được An Dương Vương giao cho chức Chánh Sứ Liên

Triều, tộc người Chăm là một tộc người có tài xây dựng gòai kiến thiết công trình quân sự, nhiệm vụ chuyên trách, điều tra xây dựng phòng thủ chiến tuyến.

Thánh điện hoàng cung, An Dương Vương minh cao một trượng chín thước tay đeo vòng nạm khảm ngọc, chân đi hài có thù hình Huyền Vũ sắc nét chói lọi, hoàng bào có hình Kim Long dát vàng vô cùng rực rỡ, đầu đeo mũ miện lông vũ màu đỏ uốn lượn, giữa miện có đính một viên minh châu đại biểu cho Chu Tước, thân mình toát ra khí thế anh vũ phi phàm

An Dương Vương yên vị chính giữa đại điện hoàng cung, hai bên quần thần hàng ngũ chỉnh tề chấp tay quỳ lạy, miệng hô vạn tuế, nhất thời tạo lên khí thế uy nghiêm vô bờ. Am Dương Vương toát ra khí thế vương giả, tuy nhiên trông lại không có vẻ xa cách, mà làm cho quần thần cảm giác gần gũi và thân thiết vô cùng, chính điều này làm lên sắc thái riêng biệt của An Dương Vương luôn khiến cho quần thần kính phục hết mình.

Triệu Vô Tùy bước lên trước đại điện, thân mình hơi cúi tỏ vẻ kính trọng với An Dương Vương, nhưng tuyệt đối cũng không có quỳ lạy, bởi bản thân Triệu Vô Tùy chính là cao thủ nội khí tăng ba đỉnh phong hơn An Dương Vương mấy bậc, bản thân chính là đứng đầu một Tông môn bậc nhất An Nam Quốc há có thể quỳ lạy, ở cái thế giới cường giả vì tôn này, đây chính là một chuyện hết sức bình thường. Triệu Vô Tùy cũng không có nhất thiết phải cúi mình, đây chẳng qua là nể mặt An Dương Vương cho ông ta chút uy vọng mà thôi.

An Dương Vương cũng không có tức giận mà thậm chí còn mỉm cười tỏ vẻ hài lòng, cất một giọng sang sảng như chuông đồng vang vọng khắp đại điện hoàng cung:

- Triệu Vô Tùy ngươi đến rồi a, ngươi có biết trăm đang như ngồi trên đồng lửa hay không, trăm biết chuyện lần này Bắc Quốc sát phạt nước ta hẳn là có liên quan đến vật sáng màu vàng kim kia, chuyện này đại biểu cho cái gì chắc mọi người ở đây đều biết, nhất định liên quan đến sự việc con trai của ngươi, ngươi nhất định phải giải thích chuyện này một cách rõ ràng cho trăm.

Triệu Vô Tùy nhất thời trở lên kinh ngạc ông không nghĩ An Dương Vương lại biết nhanh đến như vậy, tuy nhiên Triệu Vô Tùy vẫn bình tĩnh khoát tay mà nói:

- Bệ hạ chuyện này có nội tình sâu xa, thần nhất định sẽ kể cho bệ hạ biết sau, bây giờ thần chỉ muốn biết, tình hình chiến sự với Bắc Quốc hiện ra sao rồi?

An Dương Vương nét mặt trở lên bất đắc dĩ rồi nói:

- Ài.. Bắc Quốc này quả thật cũng không có coi trăm ra gì mà, bọn chúng kéo gần bảy trăm vạn hùng binh đóng gần cửa khẩu Tam Quan, cộng thêm năm nghìn chiến thuyền phòng thủ thiên địa nguyên lực, kéo từ Đông Hải uy hiếp mạn nam chiến tuyến của chúng ta.

Kèm theo một lực lượng cường giả vô cùng lớn, của Võ Đang Tông Đạo nhu cương thuần thực, theo tình báo của thám quân, thậm chí có thể xuất hiện cao thủ nội khí tăng ba, lượng cường giả lớn vô cùng này, cũng không biết xuất hiện từ đâu đến, uy thế diễm diễm

Nhất định theo ta dự đoán Võ Đang Tông không thể có lượng cường giả này được, bởi môn chủ của bọn chúng cùng lắm cũng chỉ là cao thủ nội khí tăng hai đỉnh phong. Chiến tuyến của Bắc Quốc kéo dài trăm dặm, đông đảo vô cùng cờ xí ợp trời, theo ta thiết nghĩ lực lượng của bọn chúng, chắc không chỉ có gần bảy trăm vạn, mà thậm chí còn lớn hơn nữa. Xem ra Bắc Quốc lần này quyết diệt An Nam Quốc ta rồi, ta sợ...

Triệu Vô Tùy ánh mắt nghiêm nghị, dáng người bỗng chốc vuron cao đầy khí thế, uy phong lẫm lẫm, khoát tay xuống triều thần đại điện nói:

- Bệ hạ chớ có lo lắng, lực lượng lần này bọn chúng tung ra, chắc chắn, chỉ là hư chương thanh thế mà thôi, tuyệt không thể đông đảo như vậy mà toàn là hùng binh, theo hạ thần biết, Bắc Quốc cùng lắm chỉ cử bốn trăm vạn hùng binh, còn lại, tuyệt đối là binh sĩ già yếu hoặc chưa trải qua đào tạo thành quân chính quy. Cái này chính là kẻ Hư Trương Thanh Thế, không đánh mà khiến đối thủ mất sức chiến đấu.

An Dương Vương nhất thời ánh mắt trở lên kinh hi nói:

- Nói như vậy, là khanh nhất định có kế sách chống lại lần tiến công quy mô này của Bắc Quốc?

Triệu Vô Tùy khẽ mỉm cười đứng nghiêm nghị nói:

- Không sai, chắc bệ hạ có thể biết, An Nam Đại Đế Quốc ta hiện nay binh lực có bao nhiêu?

An Dương Vương vội nói:

- Khoảng một trăm năm mươi vạn võ sĩ tinh nhuệ.

Triệu Vô Tùy lại hỏi:

- Vậy An Nam quốc ta xưa nay mệnh danh là gì?

An Dương Vương trầm ngâm trả lời:

- An Nam Quốc ta xưa nay mệnh danh là vùng đất huyền bí nhất thế gian, có số lượng cường giả trưởng thành tại đây tuyệt đối là nhiều nhất.

Triệu Vô Tùy bỗng chốc ha ha cười lớn một trận:

- An Nam Quốc cường giả vô số, sở dĩ mệnh danh huyền bí nhất thế gian, là bởi vì rừng rậm trải dài vô tận, chiến tuyến tự nhiên nhiều vô số, trận địa mai phục bất cứ tổ chức ở nơi nào cũng có thể diệt sát đối thủ mạnh mẽ gấp nhiều lần, Cổ Loa Thánh thành có thể diệt sát nháy mắt trăm vạn hùng binh, hơn nữa thần còn biết bệ hạ còn có thần vật...

An Dương Vương tỏ ra khó hiểu:

- Ý khanh nói là Nô Thần Kim Quy sao, nó thì có liên quan gì, đó chỉ là vật trấn thủ để duy trì trận pháp phòng thủ và hội tụ thiên địa nguyên lực của Cổ Loa Thánh thành mà thôi !

Triệu Vô Tùy vẫn mỉm cười nói:

- Chắc bệ hạ không biết rằng, Nô Thần Kim Quy khi dụng nội khí vào nó, kéo một mũi tên hình thành bởi sự hư ảo của thiên địa nguyên lực, có thể diệt sát bất cứ thứ gì trong vòng trăm dặm hay không, vậy bệ hạ nghĩ, chúng ta, liệu có thể quyết một trận sống mái với Bắc Quốc hay không ?

An Dương Vương vỗ đùi bôm bốp một cái:

- Đúng vậy, Triệu khanh trầm thật sự yêu khanh quá mà !

Nói rồi An Dương Vương trực lao vào ôm lấy Triệu Vô Tùy như thấy mỹ nhân quyến rũ vậy. Triệu Vô Tùy kinh dị vội né sang một bên mà toát mồ hôi hột, miệng lẩm bẩm:

- Ấy dà, lâu ngày không gặp, không ngờ bệ hạ lại thay đổi khẩu vị như vậy, hay không phải xảy ra thay đổi thích nam nhân, hic, Thái Y... Thái Y ...

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đại Chiến Tam Quan

Triệu Thánh Tông đại diện tông môn, một tên nội môn đệ tử đáng về vội vã, tức tốc chạy vào đại điện:

- Báo! Bẩm môn chủ, thái thượng trưởng môn hiện đã xuất quan, cho mời môn chủ đến hậu điện tông môn thái thượng phủ.

Triệu Vô Tùy khoát tay:

- "Được, ta biết rồi, người mau lui ra".

Triệu Vô Tùy trầm tĩnh suy tư, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì sự tình, chỉ thờ dãi ra hiệu cho tên đệ tử kia đi ra, cũng không có nói câu gì liên nhanh chân cất bước.

- "Cha, con đã đến".

Triệu Vô Tùy bước một bước quỳ lạy. Động nói cất lên, nhưng tâm trạng cũng không có để ý, mọi chuyện cũng chỉ để qua quýt như có như không vậy thôi.

- "Vô Tùy người làm sao vậy, có phải hay không có chuyện gì tâm sự"

Lão giả áo bào màu Bạch lên tiếng, thân mình lão giả đậm chất khí khái, tiên phong đạo cốt vận, tiếng nói cất lên cũng khiến người ta cảm giác có sự thâm thiết khó tả, nhất thời cũng không thấy có cảm giác cái gì là xa lạ

Triệu Vô Tùy bỗng chợt bừng tỉnh, lúc này mới cất giọng nói có vẻ mệt mỏi, đem hết sự tình gần nhất kể cho lão giả áo bào màu Bạch.

Nói xong sự tình, Triệu Vô Tùy như chút được cái gánh nặng của mình vậy, lặng yên ngồi bên cạnh, tâm trạng định thần, cảm xúc cũng có thoải mái hơn.

Nhưng lão giả áo bào màu Bạch thì lại không có cái tâm trạng như vậy, sự kinh hi trong ánh mắt lão là không có thể nào mà giấu nổi, cái khí chất tiên phong đạo cốt cao cao tại thượng lúc trước kia bỗng chốc như bay hơi hết sạch banh vậy. Một lúc lâu sau lão mới cất tiếng run run lên nói:

- "Cái sự tình mà người vừa nói, không phải là chém gió đó chứ, cường giả cấp 9 ánh sáng vàng kim đó nha, chính là một cái tồn tại đỉnh thiên lập địa cao cấp cường giả".

Nói xong lão giả áo bào màu Bạch nhất thời run bần bật lên rồi cười khanh khách một trận thống khoái, tiếng cười của lão cứ như sấm rền vang vậy, khắp hậu điện tông môn thái thượng phủ đều có thể nghe một cách rõ ràng. Rồi tiếng cười của lão cũng chấm dứt, nét mặt nghiêm nghị uy vọng đỉnh đỉnh cũng nhất thời được khôi phục lại.

- Đi, người mau dẫn ta đi xem đưa cháu nội của ta, ta phải đặt cho nó một cái tên, ha ha ha....

Nói rồi lão lại cười một trận lớn nữa. Triệu Vô Tùy cũng lắc đầu rồi mỉm cười, đây chính là một cái hạnh phúc mà nó chỉ giản đơn mà thôi, chính là gia đình a, một cái gia đình chỉ cần những sự việc đem lại tiếng cười, chính là cái cảm giác ấm áp quan tâm lẫn nhau của những người thân trong gia đình, một cảm giác thoải mái chạy tê dần trong cơ thể ông. Triệu Vô Tùy đứng lên đi trước cũng không có kiêng kỵ gì, lão giả áo bào màu Bạch sai bước từ tốn theo sau.

- "Nha, một cái tên tiêu tử khá ái a".

Lão giả áo bào màu Bạch thốt lên một tiếng trầm trồ, miệng luôn lẩm bẩm khen.

- "Người, sinh ra dưới ánh sáng vàng kim, đại biểu An Nam Quốc ta, vậy ta đặt tên người chính là 'Triệu Kim Nam' đại biểu Triệu Thánh Tông sau này phát dương quang đại, uy phong đình đình"

Nói rồi lão giả lại bật cười một tràng sảng khoái nữa, miệng luôn lẩm bẩm "quả thực rất tốt, rất tốt".

Triệu Vô Tùy thầm mỉm cười, trong lòng có chút ấm áp. Thở phào một tiếng "Triệu Kim Nam nghĩa là Nam quốc hoàng kim a, hy vọng sẽ là như vậy, Kim Nam hy vọng con đừng làm ta thất vọng a"

...

Ba ngày sau...

Cổ Loa Thánh thành một trận huyền ảo binh lính tràn ngập khắp đế đô, lệnh trưng binh dịch phát toàn An Nam Quốc, không nghi ngờ gì lúc này An Nam Quốc và Bắc Quốc đã xảy ra giao chiến.

Hoàng Cung vương triều, một thân nam tử uy vũ, mình tắn mát ra khí thế vương giả, hiệu lệnh quân thần, không nghi ngờ gì đích thị An Dương Vương để quân.

- "Lúc này Bắc Quốc hung hãn, vây công cửa khẩu Tam Quan đã ba ngày nay, 50 vạn hùng binh trấn thủ e rằng không giữ được bao lâu".

An Dương Vương nói xong một câu mắt lại đảo xuống quân thần, ý tứ rất rõ ràng, ông muốn biết ai sẽ là người xung phong tiếp viện, cái này chân chính là thử lòng, cái thứ nữa chính là nếu có nhiều người liên tiếp xung phong, cái này chính là khích lệ sĩ khí quân binh, giúp một mạnh như mười giúp trăm vạn mạnh như nghìn vạn binh vậy.

- "Thần, Đinh Doãn đại biểu cho tộc Mường, xin đem tộc thần 50 vạn hùng binh giáp chiến đứng sĩ, tiếp viện Tam Quan cửa khẩu, nguyện làm quân tiên phong".

Đinh Doãn nói xong đôi mắt sáng ngời, khí thế quyết chiến tỏa ra bùng bùng, nhất thời khích lệ làn sóng quân thần dữ dội.

- "Thần, Lò Inh nguyện đem mười vạn tộc nhân tham chiến, đồng thời cung cấp 10 vạn trường đao, 10 vạn thanh kiếm, 30 vạn cự thuẫn nhẹ và cứng rắn nhất. Quyết liều chết vì An Nam Quốc ta, thần còn đem đến một bảo vật trấn tộc xin dâng lên bệ hạ, đó chính là 'Đoạn Huyền Kích'.

- "Đoạn Huyền Kích sao?"

An Dương Vương quả thật đã trấn kinh hết mức. Đoạn Huyền Kích chính là bảo vật trấn tộc của tộc người Thái, tương truyền kích này khi vận nội khí vào mạnh mẽ vô bì, tung hoành trong một dặm quân địch quả thật như trời không người.

Khi xưa An Nam Quốc nội loạn, vô số tộc diệt sát lẫn nhau, tộc người Thái là một tộc yếu ớt nhất trong các tộc, nhưng nhờ Đoạn Huyền Kích, tộc Thái đã diệt sát tất cả những tộc nào xâm phạm, trở thành một trong những tộc không ai dám động vào.

An Dương Vương thật không ngờ Lò Inh lại bỏ ra một cái vốn lớn như vậy, ban đầu ông cũng chỉ nghĩ tộc Thái cung cấp những binh khí tốt đủ dùng cho chiến trường đã là tốt lắm rồi, thế nhưng giờ có Đoạn Huyền Kích, vậy khác gì ông sẽ là một Chiến Thần trong chiến trường đâu.

Cái ân tình này mà Lò Inh cấp cho ông quả thật là rất lớn, thế nhưng ông cũng không có nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu, bởi ông biết, như thế đối với Lò Inh đã là quá đủ rồi, trong lòng hẳn sẽ tự biết sự cảm ơn của ông là thế nào. Lò Inh là một trong những khai quốc công thần của ông, không hiểu biết được tính thuộc hạ mình, thì làm sao ông có thể lấy được thiên hạ đây.

- "Thần, Kha Lùng nguyện đem 30 vạn cung thủ bắn xa và chuẩn xác nhất của tộc Thông trấn thủ Tam Quan cửa khẩu".

- "Thần, Heng Mun nguyện đem 15 vạn binh lính tinh nhuệ nhất của tộc Chăm, và 40 vạn tộc nhân xây dựng chiến tuyến phòng thủ Tam Quan cửa khẩu".

Lần lượt hai đại thần còn lại cũng nguyện xuất binh An Dương Vương thở phào nhẹ nhõm, thấy ý đồ của mình đã thành công, An Dương Vương khoát tay nói:

- "Cứ như vậy đi a, tộc Kinh của trẫm sẽ tham chiến 45 vạn hùng binh, còn lại trấn thủ Cổ Loa Thánh thành. Chỉ có điều, 5000 chiến thuyền phòng thủ

thiên địa nguyên lực ở Đông Hải sẽ giải quyết sao đây, chuyện này thật khiến trầm đầu đầu mà".

Bỗng một trung niên nam tử râu quai nón bước lên, giọng nói ồm ồm, ôm quyền đồng dạng nói:

"Bệ hạ, 5000 chiến thuyền thiên địa nguyên lực, xin cứ để thần giải quyết".

An Dương Vương quắc mắt lên nghi ngờ

"Son Kiền, đây là quốc gia đại sự, không có nói đùa được đâu, đệ mau lui ra cho trẫm, tộc Kinh ta làm gì còn binh mà cho đệ thống lĩnh nữa chứ".

Trung niên nam tử râu quai nón này, chính thị là An Sơn Kiền, đệ đệ của An Dương Vương đế quân.

- "Hoàng huynh, đệ quả thật có thể giải quyết chuyện này, chỉ có điều, đệ cần có một vạn cấm quân của huynh".

An Dương Vương tức giận nói:

- "Đệ đừng có đùa quá trớn như vậy chứ, huy động một vạn cấm quân đi, ai sẽ hộ thành, ai sẽ duy trì đại trận Cổ Loa Thánh thành?"

- "Hoàng huynh, cấm quân ai ai cũng là cao thủ võ công, đệ nắm trong tay chắc chắn có phần thắng, còn về chuyện phòng thủ đại trận, chỉ cần Triệu Tông Chủ còn ở đây chắc chắn sẽ duy trì được. Hoàng huynh, trận chiến nào mà không có nguy hiểm, không có đặt cược một vạn bài thì làm sao có thể thắng được chứ, chính huynh thống nhất giang sơn chắc cũng hiểu đạo lý này. Không lẽ ngồi trên ngai vàng lâu quá rồi huynh đã trở lên nhu nhược".

An Sơn Kiền tỏ vẻ khó chịu nói, cũng chẳng ôm quyền nữa đứng phắt dậy.

- "To gan, ngươi dám nói với ta như thế sao, đừng tưởng ngươi là đệ đệ của ta mà có thể lớn lối, bay đâu lòi nó ra ngoài chém cho ta".

An Dương Vương bức tức đến cực độ, lãnh khốc phát lệnh.

Triệu Vô Tỳ biến sắc vội lao lên ôm quyền nói:

- "Bệ hạ, chưa xuất quân ắt không thể chém tướng, điều đó sẽ làm nhục chí khí quân ta, hơn nữa Sơn Kiền Vương cũng chỉ là quá lo lắng cho đất nước nên mới nhất thời nóng nảy như vậy thôi, và lại theo ta nghĩ Sơn Kiền Vương nói cũng có phần đúng, để chắc chắn ta sẽ cử thêm 100 đệ tử nội môn, đều là hàng ngũ cao thủ nội khí tầng 1 đứng mãnh, nếu không để 5000 chiến thuyền kia vào An Nam Quốc chắc chắn sinh linh đồ thần máu chảy thành sông".

An Dương Vương ngẫm nghĩ một lúc lâu, sau đó khoát tay hạ lệnh:

- "Vậy thì thôi đi, An Sơn Kiền chuyện lần này ta không xử phạt ngươi, ngươi liệu mà lấy công chuộc tội. Ba ngày nữa quân trang chỉnh tề, xuất quân Tam Quan cửa khẩu, Sơn Kiền Vương trấn thủ Đông Hải diệt sát chiến thuyền địch, bãi triều".

"Tuân lệnh bệ hạ, bệ hạ thượng thọ thiên tuế". Quân thần nhất loạt quỳ lạy, binh sĩ dậy sấm hô vang, hoành tráng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Máu Chảy Thành Sông

Tam Quan cửa khẩu, binh lính Bắc Quốc tập trung đông đúc ở cốc Cửu U, hùng mạnh vô cùng, thám quân của Bắc Quốc ra vào lùm lượp, cứ chừng một khắc lại có một tên thám quân ra vào cửa quân doanh, có thể thấy Bắc Quốc coi trọng cuộc chiến lần này với Nam Quốc và cẩn thận đếm nhường nào.

Cốc Cửu U sở dĩ nó có tên gọi như vậy là bởi vì cốc này là nơi xảy ra chiến sự giữa Bắc Quốc và Nam Quốc xuyên suốt bao nhiêu thời đại, xương binh lính chất thành núi, oán khí u hồn tích tụ vô số năm tháng, tạo lên một khung cảnh kinh dị rợn người, đêm đêm chốc chốc lại có tiếng động vật ăn đêm kêu, đặc biệt là loài cú, mà cú là điều đại kị, bất cứ khi nào loài vật này kêu, hẳn là báo hiệu có người chết.

Hơn nữa lại kèm theo tiếng quỷ oán rú vang rền khắp cốc, bất cứ ai đi một mình mà lạc vào cốc này có thể kinh tâm động phách mà chết. Sở dĩ Bắc Quốc lần này chọn cốc Cửu U để đóng quân, là vì đây là một điểm trọng yếu, cốc Cửu U dễ thủ khó công, tiến công nhanh, rút lui dễ dàng, rộng hàng nghìn dặm, địa thế vô cùng hiểm trở.

Quân binh Bắc Quốc đóng binh ở đây đã hơn một tuần lễ, cũng chưa có tiến công hay rút lui, chỉ im im một cách đáng sợ. Điều này khiến An Dương Vương vô cùng lo lắng, An Nam Quốc tuy đã xây dựng chiến tuyến vô cùng hiểm trở, nhưng nếu Bắc Quốc ồ ạt tấn công, lấy thịt đè người thì cũng khó mà biết chuyện gì có thể xảy ra, hậu quả nhất định là đại thương nguyên khí cả hai bên, người chết ta què.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều đáng sợ nhất, nếu Bắc Quốc cứ im im binh không động tướng không dời thế này thì thật là nguy hiểm, bọn chúng là

nước lớn, binh đông tướng nhiều, lương thực dồi dào quanh năm. Còn An Nam quốc vì trận chiến này gần như đã dồn toàn bộ quân lực, một trăm năm mươi vạn, ít thì ít thật, nhưng mà cũng là dồn quân binh cả một quốc gia rồi a. Binh đông như vậy mà nước lại nhỏ, lương thực về lâu dài đúng là cung không đủ cầu, còn đánh đấm gì nữa.

Nhưng An Dương Vương lo lắng có lẽ hơi thừa. Bởi lí do Bắc Quốc sát phạt An Nam Quốc lần này, không phải là vì công thành chiếm đất, mà quả thực là có một cái nguyên do khác.

Doanh trại Bắc Quốc, Cửu U cốc. Chính giữa cái doanh trại chính là một cái Doanh Tướng lều rất to, nếu Triệu Vô Tùy mà ở đây chắc cũng phải thốt lên lời, bởi nó to ngang bằng cái đại điện của Triệu Thánh Tông rồi còn đâu.

Lúc này Doanh Tướng lều đang có tiếng cãi vã rất to, tiếng âm ỉ vọng rộng khắp Cửu U cốc át bớt đi cái không khí ghê rợn nơi đây. Chỉ thấy một lão hán từ áo xám tiến phong đao cốt, mắng xối xả vào mặt một trung niên nam tử áo bào màu vàng, trên ngực có thêu rồng bay chín vuốt. Người này đích thị hoàng đế Bắc Quốc 'Tần Hoài Công'.

- "Ta nói ngươi nghe, chẳng lẽ ngươi là đồ con lợn chắc, nếu để tên tiểu tử đó lớn rồi, thì ngươi đến cái mạng cũng không giữ được, chứ đừng nói đến bát cháo mà húp. Ngươi đánh Nam Quốc ngay cho lão tử, ngươi còn không đánh, cũng không cần ngồi cái ngai vàng này nữa, lão phu đưa ngươi lên được, thì cũng có thể cho cái tên óc lợn nhà ngươi xuống được".

- "Tiên sư ngài cũng biết rõ tình hình mà, Nam Quốc đã xây dựng chiến tuyến nguy hiểm như vậy, bây giờ lao vào chỉ có con đường chết, hơn nửa triệu quân của ta chẳng phải sẽ phí hoài hay sao, tiên sư ngài..."

- "Ta nói ngươi là cái đồ óc lợn cũng không có sai mà, ngươi nghĩ đám cao thủ của Vô Cực Tông ta phái ra lần này đều là đậu hũ cả hả, ngươi có đánh ngay cho lão tử hay không".

Nói xong lão tử áo xám, vẻ mặt tức giận điên cuồng sát khí tỏa ra tứ phía. Ý tứ đã rất rõ ràng, nếu Tần Hoài Công không hạ lệnh tiến công ắt chỉ có con đường chết.

- "Tiên sư... Ngài... Ngài, thôi được ta đồng ý... Ta ...ta...Ài".

- "Ngươi nói sớm có phải bớt sợ hãi hay không".

Nói xong lão hán tử áo xám lăm bắm vài câu, quát mắt lên nhìn Tần Hoài Công rồi mới chậm rãi rời đi.

Tần Hoài Công tức giận dậm chân bành bạch, hừ lạnh nguyệt một hơi dài nói "Ta nói ngươi mới chính là cái đồ óc lợn thì có, ài vận mệnh Bắc Quốc sẽ ra sao đây, cứ chờ vài năm An Nam quốc tự suy sụp, có nhất thiết phải đánh như vậy không, ngươi chính là cái đồ con lợn thật mà".

Tầng sáng trời, quân binh bắc quốc khí thế hùng hục kéo dài nườm nượp dần trận trước cửa khẩu Tam Quan, nhất định Bắc Quốc lần này sẽ lấy thịt đè người. Quân sĩ Bắc Quốc hô to khẩu hiệu 'DIỆT AN NAM QUỐC' cứ triền miên liên tục, bởi đông người quá nên cái âm thanh ấy nó cộng hưởng thêm đỉnh tai nhức óc, quả thật là chưa thấy thịt của bọn chúng dè chết đã điếc tai mà chết hết lượt rồi.

Khí thế An Nam quốc cũng không kém phần long trọng, một trăm năm mươi vạn hùng binh, giương giáo sáng rợp trời, cung thủ hàng ngũ chỉnh tề cũng không có rối loạn như quân Bắc Quốc vì binh lính quá đông. Người người hô vang khẩu hiệu 'VỆ QUỐC, VỆ QUỐC, ĐÁNH CHO BẮC QUỐC THÀNH TÁN PHỄ, ĐÁNH CHO BẮC QUỐC SUY VONG DIỆT QUỐC'.

Tần Hoài Công nhất thời giận tím mặt. Cũng không có nói gì, lạnh tanh hạ lệnh 'SÁT'. Thái giám cạnh bên cũng truyền lời 'SÁT' rồi đến tướng, đến binh lính cũng nhất loạt hô 'SÁT' rồi nhất loạt lao lên, ồ ạt như thủy triều dâng.

An Dương Vương trầm ngâm không có nói gì cũng không có phát lệnh. Tùy tùng cạnh bên thấy vậy sốt ruột không thôi vội nhắc khẽ "Bệ hạ, địch quân đã sát thành năm dặm rồi, có nên hạ lệnh tấn công", An Dương Vương vẫn bình tĩnh nói "Chờ đã"

- "Bệ hạ, bốn dặm rồi".

- "Chờ"

- "Bệ hạ, còn hai dặm nữa thôi, không đánh là không kịp nữa đâu"

- "Vẫn chờ đã".

Thấy quân Bắc Quốc đã sắp đến, mà An Dương Vương vẫn chưa hạ lệnh, tên tùy tùng khóc ra máu, quỳ xuống vạn nài "Bệ hạ, còn một dặm nữa thôi, nếu không hạ lệnh chẳng lẽ muốn Nam Quốc bị diệt sao".

Lúc này thì An Dương Vương mới mỉm cười mà nói "Ngươi quả thật tận trung vì nước" rồi mới quát to một tiếng "CUNG THỦ SẴN SÀNG, MỞ CHIẾN HÀO RA". An Dương Vương hạ lệnh bên dưới cũng nhất loạt truyền theo, như hiệu ứng dây truyền vậy.

Các cung thủ giương cung hàng loạt, tạo thành những tiếng cách cách nhẹ nhàng vang dội, các chiến hào được mở ra lộ thiên, những trận địa nhón nhọn đầy chông gai mới lộ ra trước quân Bắc Quốc. Đến lúc này thì binh lính Bắc Quốc đã hăm không kịp nữa rồi, binh lính đông như kiến cỏ bất cứ binh lính nào dừng lại, thì lập tức bị phía sau dẫm đạp lên mà chết, đợt cuộc đánh phải lao lên, nhưng quân Bắc Quốc đông quá, nên một chốc sau cũng lấp đầy các chiến hào các trận địa, nhất thời lại ồ ạt lao lên phía trước như không có chuyện gì xảy ra.

An Dương Vương mới khẽ hạ lệnh "BẮN". Các binh sĩ cũng hưng phấn mà hô to theo "BẮN". Rồi thì một cơn mưa tên như vũ bão đổ dồn về phía quân binh Bắc Quốc bầu trời tối sầm lại, xạ tiễn lập lòe, binh lính Bắc Quốc run rẩy, cự thuẫn được giơ lên nhưng chẳng mấy mà lại bị xuyên thủng, bởi lẽ xạ tiễn này vô cùng sắc bén, không hổ danh là xạ tiễn của bộ tộc người Thái cung cấp, kèm theo sự bắn hiểm và chính xác một cách xuất sắc nhất của cung thủ tộc Thong, không một binh sĩ đầu chiến tuyến nào của Bắc Quốc có thể sống sót. Bất cứ một binh sĩ nào của Bắc quốc có chút lọt thành công vượt qua làn mưa tên thì cuối cùng, cũng bị những hùng binh người Mường và Kinh diệt sát toàn bộ. Chiến trường lúc này như một màn máu, đầu rơi la liệt, những dòng máu của binh sĩ Bắc Quốc đổ xuống, chảy dài ra thành con suối nhỏ, rồi thành một con sông máu lớn, binh sĩ hai bên dẫm đạp lên xác chết mà lại tiếp tục chém giết, tử thương vô số.

Lúc này thì lão hán tử áo xám đã không có còn ngồi yên được nữa, phất tay lên ra hiệu cho một đội ngũ hơn trăm người, những người này đều uy phong lẫm lẫm, toát ra khí thế vô cùng mạnh mẽ. Không nghĩ ngờ gì đây chính là đội ngũ cao thủ của Vô Cực Tông phái ra lần này, chính là con át chủ bài trong trận chiến này của Bắc Quốc.

Hơn trăm cao thủ mạnh mẽ nhảy vút lên cao, đập không lướt đi như bay, nhưng thực tế chính là khinh công, chúng nhất loạt rút ra những thanh kiếm trầm ngâm lẫm lẫm điều gì đó, những thanh kiếm bỗng chốc phát sáng lên tỏa ra khí tức uy áp, một màn sáng phát ra từ những thanh kiếm bay về phía những làn mưa tên, nhất thời ngăn những mũi tên kia từ trên trời cũng không có lao xuống nữa, mà lại mạnh mẽ bay ngược trở lại nơi nó được phát ra. Cung thủ An Nam Quốc ngã xuống lũ lượt không thể chống đỡ, đến lúc chết vẫn không ngờ bị chính mũi tên mình bắn phản lại mà diệt sát bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Đại Chiến Chấm Dứt

Những cao thủ kia cũng không có dừng lại, tiếp tục vung vẩy những thanh kiếm tỏa ánh sáng kia trên không trung, một cách mạnh mẽ hơn, từng đợt, từng đợt màn sóng ánh sáng đánh đến binh sĩ An Nam quốc.

Với cái sức mạnh vô cùng khổng lồ đang ào ạt lao tới kia, binh sĩ cũng chẳng có thể phản kháng, mà từng mảng, từng mảng lớn binh sĩ ngã xuống, giống như một miếng thịt lớn bị cắt ra liên tục vậy. Những binh sĩ này sau khi ngã xuống cũng không có được nguyên vẹn thân thể, máu thịt nhất thời bắn tung tóe khắp nơi, tạo thành một màn sương mù toàn máu và thịt, tia tia từng chấm, ánh lên trong nắng ngày gay gắt, tạo lên một khung cảnh mà bất cứ ai nhìn thấy cũng đều muốn mửa.

An Dương Vương thấy vậy cũng đâu có dễ yên, hừ lạnh một tiếng, cây kích cạnh bên An Dương Vương rung lên một hồi, tạo thành mặt đất cũng rung chuyển theo âm âm, từng đạo, từng đạo ánh sáng vàng kim đậm đặc đánh thẳng vào màn ánh sáng màu xanh kia, trấn bay đi tất cả. Không trung rung chuyển dữ dội liên hồi, rồi cây kích bay lên không trung sau đó cắm xuống đất mạnh mẽ, chấm dứt từng đạo ánh sáng vàng kim đậm đặc, tạo thành một cái hố nứt vỡ trên mặt tường thành, chu vi khoảng một thước.

Lúc này một đoàn cao thủ, khinh công bay lên giữa chiến trường, tay mỗi người đều đeo một chiếc nhẫn, mặt nhẫn thỉnh thoảng lại sáng lên một chữ Triệu rất lớn. Rõ ràng, đây chính là nội môn đệ tử mà Triệu Vô Tùy dùng làm át chủ bài cho An Nam quốc trong trận chiến này.

Từng người từng người, niệm chú ngữ liên miên bất tuyệt, xuất hiện những màn sáng li ti lấm tấm trong không trung, vô cùng rực rỡ. Những màn sáng này trông có vẻ thần thiện, nhưng lại nguy hiểm vô cùng, màn sáng đi tới đâu, quân lính Bắc Quốc gặp phải, mắt bắt đầu trở lên ngây dại, nhất loạt quay vũ khí chia hết về phía quân Bắc Quốc, lao vào chém giết đầm máu. Binh sĩ An Nam quốc lúc trước ngã rạp từng mảng từng mảng thì còn có phần dễ coi hơn chút ít, còn lúc này binh sĩ Bắc Quốc ngã xuống cứ như cánh tượng gãy lùa vậy, cái màn sáng trắng li ti kia chính là lưới liềm, còn binh sĩ Bắc Quốc chính là lúa, cái này căn bản chính là đồ sát mã.

Lão hán tử áo xám mặt mày trở lên biến sắc, thốt lên một câu "KHÔNG XONG RỒI, MỊ HUYỄN ĐỘNG TÂM THUẬT". Nói rồi lão ta xông lên khí tức áp bách tỏa ra, trấn tan màn sáng li ti kia, hơn trăm cao thủ của An Nam quốc lúc này từ trên không trung rơi xuống rụng như rụng vậy. Lão hán tử áo xám cũng không tiếp tục đánh mà lui về, nói thầm gì đó với Tần Hoài Công, rồi biến mất không tung tích cứ như là bốc hơi vậy. Tần Hoài Công lúc này nét mặt lạnh lùng, thoáng chốc một tia cười đều toát ra rồi lẫm lẫm " Cái đồ con lợn ta nói mà không nghe, đúng thật là ngu ngốc mà". Rồi Tần Hoài Công quát lên một tiếng " Lui Binh". Binh sĩ Bắc Quốc sau một hồi sợ hãi run rẩy không thôi, lúc này nghe thấy lệnh rút binh như vớ được vàng, lục tục rút binh cũng không có ham chiến, hàng ngũ rối loạn như ong vỡ tổ.

Một tướng sĩ An Nam quốc thấy vậy vội bẩm với An Dương Vương " Bệ hạ, có cần cử truy binh không? ". An Dương Vương nhẹ nhàng lắc đầu khẽ nói " Không cần, tránh chớ cùng dứt đầu, hơn nữa ta đâu có chắc đây chỉ là kẻ của bọn chúng". Nói rồi An Dương Vương chấp tay chậm rãi bước đi rồi mới từ tốn hạ lệnh " Lui Binh ".

Doanh tướng lều, cốc Cửu U, một võ tướng thân mình to lớn vạm vỡ, giáp đeo nặng toàn thép va đập vào nhau, mỗi khi hấn di chuyển, thì cái tiếng leng keng của những miếng thép va vào nhau, tạo lên một âm thanh hết sức thú vị.

- " Bẩm chúa thượng, binh lính lần này bên ta thiệt hại mất năm mươi vạn, chính là một kích chí mạng làm tổn thương nguyên khí Bắc Quốc ta mà".

- " Không có vấn đề gì, con số đó chỉ là dự bị binh lính, ta dùng làm kiến hôi thí mạng mà thôi, về cơ bản chúng đâu phải hùng binh chủ lực, nếu cứ nghe theo cái đồ con lợn kia hôm nay mà tung ra hùng binh chủ lực chưa đánh cái gì, mà đã bị làm thịt sạch sẽ, thì chẳng phải là đại thương nguyên khí sao,

huống hồ bao quanh Bắc quốc ta đâu phải chỉ có An Nam quốc, đồn hết để xâu xé An Nam quốc, dầu có lấy được thì chúng chết mười ta cũng phải chết tám, chẳng phải là cử để mặc cho bọn lân bang còn lại làm thịt sao."

"Chúa thượng, ngài cứ mở miệng ra là mắng Tiên Sư là đồ con lợn, không sợ lão ta nghe thấy sẽ bị trừng phạt hay sao".

Tần Hoài Công cười khà khà một tiếng lớn, rồi bước đến trước mặt võ tướng kia, vỗ vỗ vai nói:

"Hắn chẳng phải thực sự là ngu như lợn sao, cái ngôn từ này cũng chính là hắn dạy cho ta, hắn cứ lải nhải suốt ngày con lợn này con lợn kia, ta nghe mãi cũng thành quen rồi, người không phải bận tâm, hắn có biết cũng không có làm gì nổi ta đâu, bởi hắn còn cần ta điều khiển cái đất nước này, đợi vài năm nữa ta chiêu mộ được vài cao thủ, cái lão già đó sẽ biết tay ta. Hừ, cường giả tăng bốn sơ kì tuy hiếm thì hiếm thật nhưng cái này Bắc quốc ta cũng không có thiếu.

Lúc này tại chiến trường Đông hải cũng vô cùng ác liệt, một vạn cấm quân do Sơn Kiền Vương thống lĩnh đã bày trận pháp, vây công được năm nghìn chiến thuyền phòng thủ thiên địa nguyên lực, tuy nhiên cũng không có tấn công, mà trận chính là đang cầm chân đội quân này, không cho chúng tiến lui.

Cũng không phải Sơn Kiền Vương không muốn đánh mà cơ bản chính là năm nghìn chiến thuyền phòng thủ thiên địa nguyên lực này quả thật quá trâu bò, chúng sử dụng thiên địa nguyên lực tạo thành một lớp màng chắn mỏng, khiến cho xạ tiễn cũng không có thể xuyên thủng vào khoang thuyền mà diệt sát địch quân, mà địch quân lại có thể dễ dàng dùng xạ tiễn phòng thủ, bắn ngược trở lại, nguy hiểm vô cùng. Tuy vậy một vạn cấm quân do Sơn Kiền Vương thống lĩnh cơ bản toàn là binh sĩ hơn người thường, nên cái này cũng không tính là gì.

Hai bên giằng co nhau đã mấy ngày, cũng chưa có làm được gì khiến An Sơn Kiền vô cùng bức mình. Tính vốn nóng như lửa cũng không có đợi được nữa, thét vang hạ lệnh "ĐÁNH, ĐÁNH CHO BÀN VƯƠNG, LẤY TRƯỜNG THƯƠNG CHỌC THÙNG THUYỀN CHÚNG CHO TA, MẸ KIẾP BỌN KHỐN". Quân sĩ cũng bức mình đã lâu nghe lệnh xuống thì điên cuồng phát tiết, liên tiếp hợp lực chọc thủng mấy trăm chiến thuyền thiên địa nguyên lực, nhưng về về cơ bản chiến thuyền thiên địa nguyên lực này quá to lớn, chọc thủng được chúng thì cũng phải mất nửa ngày, hơn nữa mỗi chiến thuyền có khoảng ba trăm thủy binh nên chém giết cũng mệt.

Chẳng mấy chốc đại trận vây công của An Sơn Kiền đã tan vỡ, khiến cho đạo quân chiến thuyền này nhất thời thoát nạn, chúng cũng có điều cố kỵ hơn một vạn cấm quân này nên cũng không có đánh nữa mà lục tục rút lui.

Bắc Quốc và An Nam Quốc cứ giằng co như vậy trong vòng mấy năm. Đại chiến Tam Quan cửa khẩu và biển Đông hải cứ như vậy mà chấm dứt, nhưng thỉnh thoảng vẫn có những trận đánh nhỏ nhưng lượng đồn binh cũng vô cùng lớn, có trận huy động trăm vạn binh của cả hai bên. Xem ra Bắc quốc vẫn chưa nguôi ngoai cái ý định xâm lấn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Triệu Kim Nam phế vật

Mười bảy năm sau.

Rừng rậm Phong Nha, một tên nam tử cao gầy khuôn mặt anh tuấn đang đuổi theo một con hươu sao có cặp sừng rất lớn. Có lẽ nó là con đầu đàn trong bầy hươu sao này.

Những con hươu còn lại trong bầy thấy nam tử kia đến, liền hốt hoảng tán mát ra tứ phía. Chỉ duy nhất có con đầu đàn tuy chạy nhưng cũng chạy không có nhanh, cũng không phải là nó không thể chạy được, mà có lẽ nó cố tình chạy chậm lại cho nam tử kia đuổi theo để có tình câu giờ cho bầy đàn của nó thoát nạn.

"Thiếu gia... Thiếu gia... Thiếu môn chủ...".

Một tên nô hầu hốt ha hốt hải, đuổi theo nam tử kia, nhưng ước chừng chỉ được vài bước đã gục xuống, hồn hên thờ không nói lên lời, cũng không có đuổi tiếp được nữa.

"Từ Hải, người sức lực cũng thật sự là kém quá a, ta vốn đã là phế vật rồi, vậy mà người cũng không có theo kịp".

Nam tử kia nheo nheo cái mắt lại cười, rồi bước đến gần tên nô bộc giờ giờ chiếc đầu con hươu sao mà hắn vừa bắt được lên cười toe toét. Nam tử này không ai khác chính thị Triệu Kim Nam, thiếu tông chủ của Triệu thánh tông.

"Về thôi, hôm nay đến đây là đủ rồi".

Kim Nam và tên nô bộc vừa đi vừa cười nói lui ra khỏi khu rừng, cũng không có mất bao lâu thì cả hai đã đến một ngôi nhà sàn nhỏ ở phía bìa rừng. Ngôi nhà này được trang trí đậm theo phong cách của dân tộc Thái, với chiếc cầu thang lớn ở bên trái góc nhà để đi lên, phần trên ngôi nhà dùng để ở và phần dưới ngôi nhà dùng để các vật dụng cần thiết cùng thú nuôi.

Hắc Bạch phát hai vị trưởng lão cũng có mặt trong ngôi nhà này, mỗi vị có một căn phòng riêng phân biệt hai hướng đông tây, dường như cũng là để trấn thủ bảo vệ cho Kim Nam hân.

Triệu Kim Nam từ khi được sinh ra đã được toàn bộ An Nam quốc thừa nhận tương lai chắc chắn là một cái tuyệt thế cường giả. Thế nhưng đến nay lại không có như vậy.

Từ khi sinh ra cho đến khi hân lớn tới bậc này, đã được truyền dạy vô số công pháp tuyệt đỉnh của Triệu gia, kể cả bí tịch trấn phái tuyệt đỉnh truyền cho hân cũng hết thảy vô dụng, hân cũng không có linh ngộ được.

Các trưởng lão đã nhận định, hân tuyệt đối là thiên tài, chỉ có điều là thiên tài phế vật mà thôi.

Bởi lẽ, người bình thường dù cho có kém cỏi đến đâu, khi tu luyện công pháp của Triệu gia, bất nhất cũng tự được nội khí, đánh được vài cái công kích cơ bản, đằng này tuy hân được vô số điều tốt từ khi sinh ra, nhưng mà cũng như vậy, không có tự được nội khí hay tráng kiện thân thể gì hết, chỉ được mỗi cái gương mặt anh tuấn, hân yếu đuối hết như con gái vậy.

Triệu Vô Tùy vô cùng thất vọng về con mình, đành cho Kim Nam hân đến bìa rừng Phong Nha này để săn bắt thú vật, tiêu khiển qua ngày, tránh sự xấu hổ chê trách của nhân gian.

Kim Nam hân cũng biết mình đã làm Tông tộc thất vọng, nên hân cũng không có trách cha hân, hân đến đây bề ngoài thì săn bắt tiêu khiển, nhưng trên thực tế lại chính là tìm hiểu những phương pháp mới, nhằm nắm giữ một tia hy vọng, có thể giúp cha hân đánh bại Bắc Quốc.

Hân không nói ra cái suy nghĩ của mình với cha hân, vì như vậy chỉ làm cha hân bận tâm thêm mà thôi, hân cũng không chắc có thể tìm ra phương hướng tu luyện hay không, bởi vậy nên hân cũng chỉ có thể mỉm cười mà sống qua ngày mà thôi.

Hôm nay hân bắt được một con hươu sao thật lớn, làm một bữa thịt nướng thật tươi ngon cùng hai vị trưởng lão thưởng thức. Nói về phương diện tu luyện hân quả là phế vật, nhưng về khoản ngự trù thì hân tuyệt đối là thiên tài.

Hai vị Hắc Bạch trưởng lão, tu hết liền một hơi hai vò rượu, thấy Kim Nam hân cười khúc khích nhìn hai lão, hai lão cũng cười lại. Bạch phát trưởng lão giờ bàn tay của lão về phía Kim Nam, xoa xoa đầu hân thưởng thức.

- "Cái tên tiểu tử này, tuyệt đối là thiên tài ngự trù mà"

Lão cũng không có động đến việc tu luyện của Kim Nam, bởi lão sợ như vậy sẽ làm hân buồn.

Hắc phát trưởng lão thấy vậy cũng chêm thêm một câu: "Sau này ngươi tuyệt đối không được bỏ đối hai lão già này a". Nói rồi cả hai lão cười khanh khách.

Cũng không biết chừng khoảng bao lâu thời gian thì một truyền tin thư từ đâu bay đến. Hắc phát trưởng lão đọc xong thì cũng vò nát lá thư đi, tức giận nói "Thật quá quái mà".

- "Lão Hắc, có chuyện gì vậy, có phải để đô xảy ra sự tình".

- "Đúng vậy, thám quân báo, Bắc quốc lần này dồn tổng thể quân lực từ mọi phía Đông, Tây, Nam, Bắc cả thảy hơn một triệu quân, quyết tâm đánh đến tận Cổ Loa thánh thành".

- "Một triệu quân, lão hắc, ngươi thực sự không có đùa đấy chứ, bọn chúng lấy đâu ra mà nhiều binh như vậy".

- "Chuyện này, thực có khả năng, theo như ta biết, Bắc Quốc trong những năm qua chiêu binh mãi mã, sớm đã đến con số năm trăm vạn rồi, có thể nói sự chuẩn bị trong những năm qua của bọn chúng, là dồn một kích toàn lực cho lần này".

Kim Nam nghe hai vị trưởng lão đối thoại, người cũng trở lên băn khoăn. Vì hân sao, tất cả là vì hân sao, trong những năm qua hân thể hiện ra tuyệt đối là phế vật, vậy mà Bắc Quốc vẫn quyết xóa sổ An Nam quốc chỉ vì một cái cường giả huyền ảo tưởng tượng như hân.

Trong lòng hân bỗng dâng lên một tia chiến ý, hân quyết tâm, đời này hân còn sống, sẽ quyết tận diệt cái Bắc Quốc này, giết sạch những kẻ có ý định giết hân, những kẻ có ý định xóa sổ cái đất nước an bình mà hân lớn lên, tuyệt đối, chó gà không tha.

- "Hai vị trưởng lão, ta muốn trở về để đồ".

Hai vị trưởng lão, hiện cũng có thể lờ mờ đoán được trong lòng hân đang nghĩ gì, cũng không có phản đối, mà nhẹ nhàng gật đầu nói:

- "Cũng đến lúc rồi, đến lúc ngươi phải hồi Phái rồi, cha ngươi nhất định rất nhớ ngươi, ngươi cũng không phải lo lắng về chuyện này, Bắc Quốc nhất thời vẫn chưa có thể làm gì làm gì Nam Quốc chúng ta đâu".

Nói rồi Hắc phát trưởng lão thở dài một hơi "Ngươi cũng đi ngủ sớm đi, ngày mai chúng ta lên đường".

Năm ngày sau.

Cổ Loa thánh thành.

Kim Nam cũng đã rời khỏi đây được ba năm rồi, kể từ cái ngày Kim Nam được làm lễ trưởng thành, được tông môn nhận định là phế vật, hắn rời khỏi cái đê đỏ phồn hoa này, để đến nơi sơn thôn hoang dã.

Trong lòng hắn cũng tràn đầy một cái cảm khái, cái cảm khái được trở về quê hương nơi hắn sinh ra, nơi có những huynh đệ đồng môn nhất mực tung hô hắn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: An Nam Quốc Diệt Vong Tiên Truyện

Trong cái hoàng cung của An Nam quốc lúc này, chính sự nghị triều, tất thấy cường giả, cùng các đại quan quân thần, đều tập trung ở cái đại điện hoàng cung này.

- "Triệu Vô Tùy, khanh thử nói xem, tại sao trong trận chiến mười bảy năm trước, Bắc Quốc lại rút binh một cách kì dị như vậy".

- "Bệ hạ, chuyện này, thần cũng không có chắc chắn. Cũng có thể là do cái Mị Huyền Động Tâm Thuật của bản môn có sự lợi hại. Hoặc, cũng có thể Bắc Quốc lúc đó có nội loạn, hay chỉ có thể, là chúng đánh thăm dò mà thôi".

- "Chuyện này nhất định có nội tình, khanh hết sức điều tra cho trẫm, bằng không sẽ là một cái nguy hiểm chí mạng".

- "Bệ hạ, chớ có lo lắng, Bắc Quốc do một tay Vô Cực Tông khống chế, mà Vô Cực Tông cũng chỉ có cái lão già Kha Vũ đồng dạng với thái thượng trưởng lão Triệu Thánh Tông ta, đều là cường giả tầng bốn sơ kì, chúng có thể làm gì được chứ".

An Dương Vương cũng gật gật đầu, có vẻ yên tâm hơn chút ít. An Dương ra hiệu vẫy tay cho nội thần thông báo bãi triều, rồi chấp tay sau lưng, bước đi rời khỏi đại điện hoàng cung.

Triệu Thánh Tông.

- "Cha, hài nhi đã về".

Kim Nam chỉ lặng lẽ, chào một câu hết sức bình thường, cũng không có lộ thái độ vui mừng khi gặp Triệu Vô Tùy. Nhưng thật ra, trong lòng Kim Nam, quả thật rất vui mừng khi gặp Triệu Vô Tùy.

Bởi lẽ hắn không lộ cái sự vui mừng đó, là vì hắn biết cha hắn đã vô cùng thất vọng vì hắn.

Cũng không có đáp lại bằng thái độ tận tình của một người cha lâu ngày mới gặp con. Triệu Vô Tùy chỉ lạnh nhạt trả lời một câu "Nam nhi con đã về".

Sau đó hai cha con cũng không nói chuyện dài dòng, chỉ hỏi cuộc sống qua loa qua quít của nhau trong ba năm qua. Nói chung cuộc gặp gỡ này là vô cùng nhàm chán.

Không phải Triệu Vô Tùy không có yêu quý Kim Nam hắn, mà trở lên lạnh nhạt với hắn như vậy, là bởi vì không muốn hắn nhận được sự yêu thương quá đầy đủ, mà quên đi sự cố gắng của bản thân hắn. Triệu Vô Tùy làm như vậy chính là muốn tốt cho Kim Nam.

- "Nam nhi, con cũng đã lâu không về, ông nội rất nhớ con, lát nữa con hãy thăm ông một chút".

- "Vâng, hài nhi đã hiểu".

- "Lần này con về đây, cũng không phải chỉ là thăm nhà chứ hả. Rốt cuộc là có chuyện gì".

- "Cha, lần này con nghe tin Bắc Quốc lại sát phạt, nên con muốn đầu quân giết giặc".

- "Cũng tốt, con thân không thể làm một cường giả, nhưng cũng có thể làm một cái võ tướng bình thường. Để lần này ta sẽ xin với đế quân bệ hạ, cho con một chức thống lĩnh ở Cổ Loa thánh thành".

Ba ngày sau, Triệu Vô Tùy dẫn dắt bản môn đệ tử cao thủ hơn năm trăm người đến Tam Quan cửa khẩu. An Dương Vương thống lĩnh thêm ba mươi vạn binh, mới chiêu mộ được, tiếp viện cho chiến tuyến.

Các tộc còn lại, cũng đem theo tộc nhân, đi đến xây dựng thêm chiến tuyến phòng thủ ải Chi Lăng. Bởi lẽ An Dương Vương dự đoán, với cái số quân đông đảo đến rợn người kia, kèm theo cái bí mật mà Bắc Quốc giữ kín bấy lâu nay. Thì cái chiến tuyến Tam Quan hẳn là sẽ chẳng giữ được bao lâu.

Bình đông như kiến cỏ, Bắc Quốc dồn toàn lực vào lần này, An Nam quốc cũng vậy. Trận chiến này, ắt không còn là sông máu nữa, mà sẽ là biển máu.

Hai đại đế quốc đã đưa ra một cái quyết định, một mất một còn.

Cốc Cửu U, doanh tướng lều. Cái lão tử hán áo xám lần này cũng không có nóng nảy như trước nữa, mà nét mặt lộ ra một tia đắc ý. Mỉm cười mà nói: "Tần Hoàn Công, lần này lão phu quyết không hao binh tổn tướng của ngươi một cách vô ích nữa. Sở dĩ lần trước ta thúc dục ngươi, cũng là vì một cách bất đắc dĩ. Bởi ta sợ cái tên tiểu tử kia, khi lớn lên sẽ là một cái đại họa. Nhưng thực tế không cho thấy vậy, mười bảy năm qua ta đã điều tra được, hắn tuyệt đối là một cái thiên tài phế vật. Nên ta cũng không có cái lý do gì mà thúc dục ngươi nữa a. Lần này ngươi quyết diệt An Nam quốc, thôi thì lão phu giúp ngươi thuận gió đẩy thuyền, trả cho ngươi một cái công đạo trước kia. Cũng thực hiện luôn nhiệm vụ của bản phái, tiêu diệt lãnh đạo Triệu Thánh Tông".

Nói xong, lão hán tử áo xám, lại cười khanh khách một câu.

- "Kha Vũ lão tiên sư, lần trước tại sao lại tự dưng muốn đột ngột rút binh vậy".

- "Cái truyện này, ngươi cũng biết đấy, Triệu Thánh Tông cũng có một vị thái thượng trưởng lão, tu vi ngang lão phu, lần trước thấy đám đệ tử Triệu Thánh Tông đã luyện thành cái đại trận Mị Huyền Động Tâm Thuật, lão phu đoán chừng đệ tử bản phái không có thể thắng được bọn chúng.

Nếu lão phu ra tay tiêu diệt cái đám đệ tử của Triệu Thánh Tông kia, thì chắc hẳn cái tên thái thượng trưởng lão của Triệu Thánh Tông kia, sẽ không để yên cho truyện đó xảy ra.

Hai cường giả cùng tu vi giao chiến, tất sẽ bất phân thắng bại trong chốc lát, còn cái đám đệ tử của Triệu Thánh Tông kia, hơn đám đệ tử của bản phái một bước.

Nếu đại chiến, ắt quân ta sẽ bị thảm sát, đại thương nguyên khí, có khi có thể còn bị diệt quốc. Bởi vậy lão phu muốn làm một cái truyện chắc chắn, mới khiến ngươi lui binh".

- "Vậy, nếu bây giờ xuất binh, chẳng phải sẽ giống cái tình cảnh mười bảy năm trước hay sao, ài, vậy ta đành lại phải rút binh rồi".

Lão hán tử Kha vũ cười ha hả lớn một tiếng "Cái chuyện này, ngươi không cần phải lo lắng. Lão phu đã tính được trước rồi, mười bảy năm trước lão phu thua Triệu Thánh Tông một keo, không lẽ mười bảy năm sau cũng vậy.

Sau cái trận chiến đó, lão phu đã tức tốc cho đệ tử bản phái, luyện thành một cái kỹ năng, đó chính là Phá Huyền Tâm Minh Thuật, có thể hóa giải toàn bộ cái Mị Huyền Động Tâm Thuật kia, đó là công sức mười bảy năm của lão phu.

Cho nên chuyện này ngươi cũng không cần lo lắng, lần này ngươi cứ tận lực hết sức diệt cái An Nam quốc kia cho ta".

Tần Hoàn Công lúc này lộ ra một tia đắc ý, lòng sớm đã mừng như điên, nhưng không có lộ ra ngoài, hắn cũng muốn để một chút uy nghiêm còn sót lại một chút của bậc đế vương trước mặt Kha Vũ, nếu Tần Hoàn Công cười bây giờ thì cũng quá là có chút hơi thất thố.

Sáng ngày Ham mười hai tháng bảy, An Nam đại đế quốc năm năm trăm hai mươi mốt. Bắc Quốc kéo hơn một triệu quân từ cốc Cửu U, tiến sát thành Tam Quan, binh đông như kiến cỏ, hành quân nửa ngày mới đến hết Tam Quan cửa khẩu. Nhất loạt hàng ngũ chỉnh tề, dàn binh bố trận.

Tam Quan thành, An Dương Vương thân đeo giáp miện, uy vũ phi phàm, tay cầm Đoạn Huyền Kích thống lĩnh một trăm bảy mươi vạn quân, giáp phục đầy đủ, vũ khí sắc bén, tinh nhuệ vô cùng.

- "Sát...".

Binh lính Bắc Quốc nhất loạt xông lên, một quân đoàn binh cự thuẫn dày vô cùng, ầm núp sau đó là những cung thủ, chậm chậm di chuyển xông lên.

- "Giết".

Hơn ba mươi vạn kỵ binh An Nam quốc, thương dài và sắc bén vô cùng, cùng nhau xông lên, không lâu sau hình thành một trận thế hình mũi tên, đâm thẳng vào quân đoàn cự binh, tuy trên đường bị vô số xạ tiễn hạ gục, nhưng những kỵ binh này vẫn liều mạng hy sinh.

- "Rầm...rầm...rầm"

Tiếng va chạm, tiếng hét chói tai, tiếng vỡ vụn của những cự thuẫn dày, tiếng la hét thê lương của những binh sĩ Bắc Quốc tiên phong quân. Quân đoàn cự thuẫn hoàn toàn tan rã, một lát sau những binh sĩ của quân đoàn này cũng bị diệt sát hoàn toàn. Chiến trường toàn là những vũng máu.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: An Nam Quốc Diệt Vong Hậu Truyện

Kị binh quân đoàn An Nam Quốc, sau khi tiêu diệt xong cái quân đoàn cự thuận kia, cũng không có ham chiến, liền tức tốc rút lui về sau trận tuyến.

Quân đội An Nam quốc không có phát binh tiếp tục công kích, mà cơ bản là chờ những đợt tấn công tiếp theo của Bắc Quốc, để có thể phán đoán một cách chính xác.

Bởi lẽ địch đông ta mạnh, chỉ có thể tùy thời chờ đợi, mà bề gây những mũi công kích của địch mà thôi.

Tiếp theo sau đó Bắc Quốc liền tiếp tung ra những đợt tấn công như vũ bão, từng quân đoàn một, từng quân đoàn một, liên tiếp tiến công.

Mục đích của Bắc Quốc đã quá rõ ràng, chính là muốn làm tiêu hao sinh lực đội quân của An Dương Vương. Nếu cứ tiếp tục như vậy, quân đội An Nam quốc có tình huệ đến đâu, cũng bị làm cho mệt mà chết.

An Dương Vương lúc này đã biết rõ âm mưu của địch nhân, liền tổ chức một đợt công kích vô cùng quy mô, đánh thẳng vào mạn phải cánh quân Bắc Quốc, chính là một trăm vạn quân.

Quân đội cánh phải Bắc Quốc, chưa có chuẩn bị gì, đã phải hứng chịu một đòn công kích kinh khủng như vậy, cũng không có chống đỡ được, liền tiếp bị diệt sát, liền tiếp có những tiếng thét ghê rợn.

Đợt tấn công quy mô lần này, không những làm thiệt hại nặng nề cánh phải đội quân Bắc Quốc, mà còn làm triệt tiêu hoàn toàn huệ khí của đội quân này.

Nhưng bất quá, cái sự nhụt sĩ khí đó cũng không có duy trì được lâu. Các binh sĩ Bắc Quốc nhìn đảo về chiến trường, rồi nhìn đảo về ưu thế bên mình, có sự vượt trội về số lượng rõ ràng. Huệ khí nhất thời lại tăng vọt.

Hơn một trăm vạn quân An Nam quốc điên cuồng tấn công, thọc sâu vào lòng địch, ánh mắt họ đỏ lừ, như chìm vào cơn chém giết, với họ, tất cả bây giờ chỉ là giết.

An Dương Vương cũng hăng máu không kém đội quân của mình, Đoạn Huyền Kịch liền tiếp quát ra, bức ra những màn sáng từ đầu kích, An Dương Vương đi đến đâu, từng mảng từng mảng binh sĩ bay tung tóe thét vang.

Cứ như khi chúng ta tát vào mặt nước vậy, từng giọt từng giọt nước tung lên khắp không trung. Quả thật không hổ là cường giả tầng ba sơ kì.

Cái chiến trường mới đầu, khi thấy cái đạo quân nhỏ nhoi của An Nam quốc công kích, thì bên phía Bắc Quốc cũng không có coi trọng, bởi sự vượt trội đã quá rõ ràng, một đạo quân có tình huệ hay mạnh mẽ đến đâu, thì cũng không thể lấy một chọi mười, lấy trăm vạn chọi nghìn vạn được.

Thế nhưng sự thật lúc này lại không có như vậy, cái đạo quân nhỏ nhoi mà Bắc Quốc không có coi trọng kia, lại mạnh mẽ vô cùng. Nếu như từng mảng từng mảng đội quân cánh phải của Bắc Quốc bị tan rã và bị diệt sát, thì cái đội quân tinh huệ của An Nam quốc kia, chỉ thỉnh thoảng mới có một hai người ngã xuống.

Và dường như, cứ mỗi một binh lính An Nam quốc kia ngã xuống, thì lại càng kích phát cái sự điên cuồng diệt sát của những binh sĩ sống sót còn lại thì phải.

Chẳng bao lâu, cái đạo quân Bắc quốc hùng mạnh kia cứ như bị găm nhấm ăn mòn từ bên trong vậy. Mới đầu chỉ là quân đội cánh phải, còn bây giờ là cả đội quân Bắc Quốc, đều bị găm nhấm, tất cả cái đội hình chính tề hoàn toàn tan rã.

Nếu như, lúc đầu Bắc Quốc chỉ bị thiệt hại vài vạn, thì bây giờ đã thiệt hại đến mấy chục vạn, và dường như đang tăng lên con số trăm vạn.

Binh sĩ Bắc quốc nếu như lúc đầu còn dựa vào sự đông đảo của phe mình mà dâng cao sĩ khí, thì bây giờ cái điều đó họ cũng chẳng bám víu được.

Ngoài những tiếng la hét thảm thiết của những binh sĩ bị diệt sát, là những tiếng binh khí bằng thép, của binh sĩ Bắc Quốc kêu lạch cạch va vào nhau, bởi vì lúc này, họ thật sự đã run sợ cực điểm.

Tần Hoài Công khẽ than một tiếng " Thật đáng sợ, nếu ta có đội quân này, lo chi không lấy được thiên hạ".

- " Hừ, thật không biết lượng sức". Đến lúc này lão hán từ Kha Vũ mới lên tiếng. Rồi vùng tay thật cao khoát một cái.

Một nhóm hơn trăm người, tức tốc từ sau hậu đài tướng, khinh công bay lên giữa trung tâm chiến trường hỗn loạn. Đồng loạt lăm bắm chú ngữ, vung những thanh kiếm, vẩy ra những màn xanh màu về đội quân An Dương Vương.

Ngay lập tức có một nhóm cao thủ hơn trăm người khác, trên tay mỗi người đều mang một chiếc nhẫn phát ra ánh sáng chữ Triệu trên mặt nhẫn. Đại phát khinh công từ sau trận tuyến phòng thủ đội quân An Nam quốc.

Tức tốc ngăn chặn màn công kích ánh sáng màu xanh kia. Rồi quét đường nhẫn chậm chậm nói lớn Mị...Huyền...Động....Tâm.....Thuậ t, lập tức, những tia sáng trắng li ti ánh về phía quân đội Bắc Quốc.

Đội quân Bắc quốc lúc này mất nhất thời trở lên ngây dại, đang chuẩn bị chữa mũi công kích về phía đồng đội. Thì bỗng từ đâu những tiếng hét lớn Phá.... Huyền... Tâm...Minh.....Thuật.

Lập tức những tia li ti ánh sáng màu xanh, hắt lên trên những binh sĩ trong mất ngây dại kia. Những binh sĩ kia nhất thời tỉnh lại ngay, tuy nhiên trong mắt vẫn còn vương lại sự khiếp sợ, bởi một thoáng chốc trước họ không tự chủ được bản thân.

An Dương Vương lúc này hét tung một đám binh sĩ, ánh mắt quắc lên về phía không trung, khê khằng thốt lên một câu " Không xong".

Binh sĩ An Nam quốc đánh một lúc lâu giờ cũng đã thấm mệt, không thể chống cự được nữa, đã xuất hiện những nhóm lớn lần lượt ngã gục.

An Dương Vương ánh mắt đỏ như máu, gào lên một tiếng vang vọng trời đất " Lui Binh".

Những binh sĩ An Nam quốc tức tốc hình thành một vòng bảo vệ quanh An Dương Vương, liều mạng trùng kích vòng vây trốn thoát.

Sau một đợt công kích quy mô, lúc này trận thế Bắc Quốc đã hoàn toàn tan rã, An Dương Vương thất thủ dẫn tàn quân đoàn lui về trận tuyến phòng thủ. Miệng còn lắp bắp và run rẩy " Bại binh, bại binh... Một trăm vạn quân tinh nhuệ của trẫm, một tram vạn người anh em, thế mà giờ đây chỉ còn tàn quân hai mươi bảy vạn".

- "Lui quân Tam Quan, trấn thủ ải Chi Lăng". An Dương Vương thét vang một câu, giọng nói khàn khàn vì đã quá đau khổ.

Chín mươi bảy vạn quân còn lại lúc này, buồn bã rười rượi rút lui, nhưng cũng không có rối loạn. Họ đang xót thương cho những người anh em của mình bị hy sinh.

Chiến tuyến Tam Quan phòng thủ mạnh mẽ nhất đã thất thủ, ước chừng ải Chi Lăng cũng không giữ được bao lâu.

Ba ngày sau quân đội Bắc Quốc đã có mặt tại ải Chi Lăng, nhất loạt tấn công quy mô lớn. Trận đại chiến Tam Quan cửa khẩu khi trước Bắc Quốc thiệt hại hai trăm hai mươi ba vạn binh, nên lần này chỉ còn hơn bảy trăm vạn binh, thế nhưng cũng là một con số hết sức đông đảo.

An Dương Vương một trăm vạn hùng binh còn lại, liều mạng tử thủ. Hai ngày sau, An Dương Vương để quân tử trận hy sinh. Kể từ đây triều đại An Nam Đại Đế Quốc hoàn toàn chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Đại Đế Quốc Suy Tàn

Phần 1: Bại Binh Trở Về

An Dương Vương chính là một cái cường giả tầng ba, mạnh mẽ vô cùng, tuy nhiên, đối mặt với binh lính Bắc Quốc trùng trùng bủa vây, cũng không duy trì được lâu, nội khí tiêu tán hoàn toàn, mặc cho binh sĩ Bắc Quốc chém giết.

Mình đầy thương và trường mâu, tên và máu, thế nhưng trước khi tử trận, An Dương Vương kích phát toàn bộ nội lực còn sót lại vào Đoạn Huyền Kích, một kích uy vũ vô cùng, những tia sáng vàng rực từ đầu kích bắn ra, diệt sát đối thủ trong vòng một dặm, hoàn toàn tử thương, hơn một nghìn binh sĩ Bắc Quốc bị diệt sát. Có thể thấy một kích này uy lực khủng bố như thế nào.

An Dương Vương để quân tử trận, sĩ khí quân đội An Nam Quốc đại giảm, một cái đạo cường binh ý chí đã buông thả mặc kệ sự đời. Bởi vì chủ soái của họ đã ra đi, một số đạo quân vì vậy mà buông thả vũ khí, mặc cho bản thân bị chém giết. Nhưng phần lớn đạo quân còn lại, lại chính vì điều đó mà điên cuồng chém giết hơn.

An Nam quốc của họ giờ đã không còn đế quân, giờ đã diệt vong, mục đích sống của họ là chiến đấu vì cái đế quốc này, giờ đế quốc diệt vong, họ cảm thấy cuộc sống thật không ý nghĩa, vậy chỉ bằng liều cái mạng mà chém giết kẻ thù.

Ánh mắt điên cuồng đỏ máu của những binh sĩ, liều mạng chém giết, liều mạng hy sinh. Cứ mỗi một cái binh lính An Nam quốc còn sống sót lại, thì ít nhất phải diệt sát ba đến bốn tên binh sĩ Bắc Quốc.

Nhận thấy binh sĩ An Nam quốc điên cuồng sôi máu như vậy, Tần Hoài Công vội vã hạ một cái mệnh lệnh lui binh. Bởi lẽ quân An Nam quốc đã thực sự thua rồi, nếu bây giờ cứ tấn công nhất định 'con giun xéo lắm cũng quặn', sẽ nhận lấy những cái thiệt hại không cần thiết, Bắc Quốc tuy binh đông nhưng cũng không phải là nước lũ, không phải muốn là có được.

Cổ Loa thành thành.

...

Một quân đoàn binh lính gồm hơn mười năm vạn binh còn sót lại, thất thủ uể oải, ánh mắt buồn rũ rượi, chậm chậm bước chân tiến nhập Cổ Loa thánh thành, cả thân mình họ nếu không giáp rách, cự thuẫn vỡ một mảng lớn thì thân mình cũng hoàn toàn dính máu.

Giờ đã không còn ý chí chiến đấu nữa, tất cả những gì họ nghĩ, chỉ là muốn trở về với gia đình của mình. Đây chính là một cái bại binh quân đoàn, lực lượng quân đội nhỏ nhoi cuối cùng còn sót lại của An Nam quốc.

Triệu Thánh Tông.

...

- "Môn chủ, An Nam quốc đã tận diệt thật rồi, phải làm sao đây?". Một vị trưởng lão Triệu Thánh Tông cất tiếng lên sốt sáng hỏi, một giọt mồ hôi lăn dài trên má vị trưởng lão này, hẳn là đang hết sức lo lắng.

- "Ta cũng thật không nghĩ, Bắc Quốc lại lợi hại như vậy, một cái mười bảy năm, liền luyện được pháp kỹ khắc chế Mị Huyền Động Tâm Thuật. Bây giờ sự tình nguy cấp, các vị trưởng lão phải dốc hết sức mình bảo vệ cái Cổ Loa thánh thành này, cho đến khi tìm được tân đế kế vị". Triệu Vô Tùy giờ vẫn còn bàng hoàng vô cùng, thốt lên một câu rồi im bặt, tay ôm đầu xoa bóp, dường như lại nổi lên một cơn đau đầu kinh khủng, chán khểnh.

- "Môn chủ, tân đế kế vị, An Nam quốc giờ còn binh sao? Có lên ngôi được thì cũng chỉ là hữu danh vô thực, chẳng mấy mà lại bị Bắc Quốc tiêu diệt thôi"

Triệu Vô Tùy điên tiết bực mình thét lên "Ta thực sự rất đau đầu, các người hãy để yên cho ta, tất cả cứ hết ra ngoài, mau".

Nhận thấy môn chủ của mình có vẻ bực mình, các vị trưởng lão cũng không có cố gắng vận hỏi, mà tất cả đều lặng lẽ lui ra ngoài. Bởi lẽ đây chính là một thời điểm khó khăn vô cùng, bất cứ cái quyết định sai lầm nào cũng có thể làm nguy hiểm đến toàn bộ tông môn.

Bên ngoài thành Cổ Loa, hơn bốn trăm vạn đại binh Bắc Quốc lúc này đã tập trung đóng doanh trại ngoại vi để thành. Có thể nói Bắc Quốc chỉ còn bốn trăm vạn binh, chứng tỏ, trong cái trận đại chiến cuối cùng mà An Dương Vương liều mạng kia, Bắc Quốc đã hao tổn đến ba trăm vạn binh mã.

Cái sự thiệt hại to lớn như vậy, nếu lần tấn công cuối cùng này, Bắc Quốc tiếp tục thiệt hại lớn như vậy, thì bọn chúng sẽ phải chịu cái hậu quả giống An Nam quốc đi là vừa.

Bởi lẽ, không còn trọng binh, Bắc Quốc chỉ có thể trông mắt nhìn lân bang làm thịt mình mà thôi.

Sở dĩ lúc này quân đội Bắc Quốc chưa có tiến công cái Cổ Loa thánh thành, là vì vẫn còn e ngại thế lực Triệu Thánh Tông. Chưa công kích lúc này cũng là chờ cái thế lực cao thủ mà Vô Cực Tông sắp phải đến.

Triệu Kim Nam lúc trước khi trận đại chiến diệt quốc xảy ra, vốn sớm đã được Triệu Vô Tùy xin với An Dương Vương ban cho một cái chức, võ tướng thống lĩnh thủ binh thành Cổ Loa. Lúc này đại quân An Nam quốc bị diệt, hoàng triều họ An không ai đủ năng lực chống đỡ triều đình, còn mười năm vạn bại binh, cộng thêm trấn thủ Cổ Loa thánh thành có hơn bốn vạn cấm quân, thì trong thành cũng chỉ còn chưa đầy hai mươi vạn binh, tất cả đều do Triệu Kim Nam thống lĩnh.

Cổ Loa đế đô bị vây hãm, thánh thành đại loạn, dân chúng chạy tứ phía. Các cường giả còn lại của đế quốc tụ tập thành một nhóm, tập trung tại Triệu Thánh Tông, ắt hẳn sẽ có một cuộc chiến khủng bố sắp diễn ra.

Cũng không biết bao lâu, cửa đại môn Triệu Thánh Tông đã mở ra, một nhóm cao thủ nội khí khinh công bay ra, đi đầu là lão giả áo bào màu Bạch, người này đích thị thái thượng trưởng lão Triệu Thánh Tông 'Triệu Sung'.

Theo sau là môn chủ Triệu Thánh Tông Triệu Vô Tùy, đám người Triệu Thánh Tông này khi bước ra, đều tỏa ra khí thế mạnh mẽ, nội khí bức ra cuộn cuộn, sát khí tỏa ra đầy mình, hẳn là Triệu Thánh Tông đã quyết định 'Chiến'.

- "Các vị, hôm nay An Nam quốc ta diệt vong, nhưng cũng không thể cho bọn Bắc Quốc đề đầu cưỡi cổ được, có chết cũng phải chết cho oanh liệt, Triệu Thánh Tông ta sẽ liều chết hết mình, cho dù có diệt phái đi chăng nữa, cũng quyết không từ nan". Triệu Sung mặt căm căm tức giận, môi mím lại nghiền răng nghiền lợi mà nói, hướng về phía đội ngũ cường giả của Cổ Loa thánh thành, hẳn là ông không ăn tươi nuốt sống được kẻ địch, thì ắt hẳn không cam lòng vậy.

- "Tất cả chúng tôi, nguyện chết không từ nan, nguyện theo Triệu Thánh Tông, liều cái cái bốn mạng này". Các cường giả thét vang trời đất, tiếng hô vang oanh động như sấm, vang vọng đến tận doanh trại Bắc Quốc, khiến Tần Hoàn Công bỗng chốc có chút giật mình.

Triệu Kim Nam lúc này dẫn theo một đội giáp binh, tiến đến quảng trường đại môn Triệu Thánh Tông. Thân mình mặc hoàng kim giáp phục, bộ giáp khi di chuyển tạo lên những tiếng lách cách của lá thép, cộng thêm khuôn mặt anh tuấn, tạo lên hình ảnh một vị võ tướng uy vũ phi phàm, bất cứ cô nương nào lúc này trông thấy Triệu Kim Nam cũng có thể si mê thất thần đến ngây dại.

- "Ông nội, lần này đại chiến cường giả, con tuy không có nội khí cao cường như mọi người, nhưng cũng muốn thân mình đóng góp chút sức mọn, nguyện sẽ dẫn quân đội trợ uy, làm tiên phong quân". Triệu Kim Nam bước lên thềm quảng trường, tới gần Triệu Sung cúi rạp thân mình mà nói.

Triệu Sung khoát khoát nhẹ tay một cái nói: "Không cần, đại chiến cường giả binh sĩ thường nhân lao vào chỉ là kiến hôi, sẽ chỉ là hy sinh vô ích. Con

hãy cứ trấn thủ Cổ Loa thánh thành, nếu bọn ta có mệnh hệ gì, lập tức kích phát Cổ Loa thánh thành đại trận, nhớ kĩ".

- "Ông nội, con..."

Triệu Kim Nam còn chưa kịp nói câu gì, Triệu Sung đã lập tức khoát tay thêm một lần nữa, rồi tức tốc dẫn đầu những cường giả của Cổ Loa thánh thành lao ra khỏi cổng thành môn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đại Đế Quốc Suy Tàn

Phần 2: Đại Chiến Cường Giả

Cường giả còn lại của An Nam đại đế quốc, một cái khinh công đại phát, bay ra ngoại vi thành trì, tụ tập một nơi.

- "Ý, cái đám người kia là ai vậy". Tần Hoàn Công lúc này ngồi trên doanh tướng đài, tay vẫn còn đang cầm cái đuôi lợn quay vàng óng, miệng bóng mờ nhai chộp chộp, ngạc nhiên thốt lên hỏi vị quân sư đạo mạo bên cạnh.

Quân sư đạo mạo bên cạnh khẽ cúi mình lên tiếng: "Bẩm chúa thượng, đó hẳn là đám cường giả của An Nam quốc, có vẻ đứng đầu là Triệu Thánh Tông".

Tần Hoàn Công giật thót mình, toát vài giọt mồ hôi, rồi luôn cả chiếc đuôi lợn trên tay, quay sang hỏi vị quân sư đạo mạo: "Triệu Thánh Tông ra rồi, mà giờ này vẫn chưa thấy đám người Vô Cực Tông đến, chẳng lẽ ta lại bị làm thịt sao".

Quân sư đạo mạo kia, trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chúa thượng, hay là cử tín sứ sang làm một cái đàm phán xem sao?".

- "Đàm phán thế nào?".

- "Cái này, chính là chúng ta thử chiêu hàng Triệu Thánh Tông, nếu Triệu Thánh Tông nghe theo, chẳng phải, ta vừa có thể chống lại Vô Cực Tông, vừa có thể tránh họa sát thân hay sao, hơn nữa Triệu Thánh Tông chỉ là một cái môn phái, cũng không phải là hậu họa An Nam quốc, cái này chẳng phải lợi ích đôi bên hay sao, đàm phán không thành công, cũng có thể coi là một cái câu giờ chờ đám Vô Cực Tông đến".

- "Cũng được, nhưng chuyện này không thể để lộ cho Vô Cực Tông biết, nếu không tuyệt đối là một cái nguy hiểm. Mau hành sự".

Tần Hoàn Công nhặt lại cái miếng đuôi lợn kia lên gặm tiếp, rồi khoát tay ý bảo vị quân sư đạo mạo kia lui ra.

Không lâu sau, một nhóm kỵ binh giáp sắt áo giáp đen, cưỡi ngựa đi ra từ doanh trại Bắc Quốc, độ gần trăm người. Đi đầu là một người mặc quan phục Bắc triều, tay cầm trượng tín sứ, tiến gần đến khu tụ tập của cường giả Bắc Quốc.

- "Tại hạ Bạch Sâm tín sứ Bắc triều, xin bái kiến các vị tiền bối". Vị quan phục Bắc triều tay cầm nghi trượng tín sứ, cúi rạp thân mình cuồng bái kiến. Đồng thời đám giáp binh đằng sau cũng quỳ một chân xuống, chấp tay lạy tạ.

- "Cái này cũng không cần, chỉ cần cái lễ các người, rút khỏi bản quốc. Đứng lên mau, dưới chân đại trượng phu có đất vàng, há có thể tùy tiện quỳ như vậy".

- "Tiền bối, quả thật ta lần này đến đây cũng là vì một cái đàm phán, tiền bối ngài cũng không nên nóng nảy như vậy".

- "Đàm phán, đàm phán sao, các người công thành chiếm đất của bản quốc, bây giờ lại mở mồm đòi đàm phán, hừ, thật nực cười". Một vị cường giả An Nam quốc hừ lạnh một tiếng, sát khí đại thịnh.

- "Các vị tiền bối chậm đã, đừng giết ta vội. Ta lần này đến đây cũng là vì một cái hòa nghị, chỉ cần các vị đầu quân không phản kháng Bắc quốc ta. Thì Bắc Quốc ta tuyệt đối dung nạp, các vị cũng chỉ là các cái môn phái, cũng không phải là cái quốc gia cũng không có can hệ gì. Còn chuyện giữa Triệu Thánh Tông và Vô Cực Tông bản quốc cũng không có liên can. Các vị tiền bối chỉ cần...".

"Sự". Một tiếng thương vang lên rít trong gió, Vị quan phục Bắc Triều cầm nghi trượng kia chưa có nói hết câu đã bị trường thương cắt đứt cổ, máu tuôn ra như suối. Đồng thời lúc đó Triệu Sung phẩy tay một cái, cái đám giáp binh nhất thời máu thịt tóe loe khắp không trung, vụn ra thành bột phấn. Có thể thấy cường giả tầng bốn uy vũ đến như thế nào.

Chậm chậm một lúc, hít sâu một ngụm khí lạnh. Triệu Sung khẽ nói "Đi".

Nhất thời đám cường giả An Nam quốc khinh công đại phát, lần lượt tiến đến doanh trại Bắc Quốc đại khai sát giới.

Triệu Sung phi thân lên doanh tướng đài, lạnh lẽo nhìn Tần Hoài Công rồi nói: "Ngươi muốn tự xử lý hay để lão phu ra tay".

Tần Hoài Công lúc này thân mình lạnh toát, không có nghĩ mình vừa cử tín sứ đi đã kích phát cái đấm cường giả này ra tay, lòng thầm nghĩ quả thực đã thực hiện một cái sai lầm nghiêm trọng. Nghiến răng nghiến lợi hận không thể xé thịt lột da cái đạo mạo quân sư kia.

Tần Hoài Công đang định mở miệng cầu xin, thì đúng lúc này một âm thanh như xé gió dít vang trong không khí. Lập tức một cái phi tiêu bay đến gần chặn công kích của Triệu Sung, có thể thấy cái phi tiêu này có nạp dung nội khí vô cùng mạnh mẽ, một kích có thể ngăn chặn một đường tấn công của Triệu Sung. Điều đó chứng tỏ cái người thi triển kỹ năng phi tiêu này tuyệt đối là một cường giả không kém Triệu Sung.

"Ha Ha Ha". Một tiếng cười lạnh lạnh vang lên, âm thanh đình tại như ốc. Lập tức một lão hán từ tiên phong đạo cốt phi thân lên doanh tướng đài, mỉm cười mĩa mai nhìn Triệu Sung. Người này đích thị Kha Vũ lão hán tử.

- "Kha Vũ tiên sư, cứu ta". Tần Hoài Công thấy Kha Vũ đến, lấy tay cầm vạt áo lau lau mấy giọt mồ hôi lạnh trên trán, hớn hờ nói.

- "Ngươi không cần phải lo lắng, có ta ở đây hẳn làm gì nổi ngươi. Nhưng thôi tốt nhất ngươi cứ tạm lui ra trước đã, đợi ta xử lý hẳn xong sẽ đến lượt ngươi, dám qua mặt lão phu thương lượng với Triệu Thánh Tông, ta xem ngươi giải thích thế nào đây". Kha Vũ mĩa mai cười đều mà nói.

Tần Hoài Công vốn đang hớn hờ vì được cứu mạng, thì như nhận ngay một gáo nước lạnh tát vào người vậy, bủn rủn tay chân, ngậm miệng lại lật đật lui ra. Đến giữa bậc thang thì lẩm bẩm một câu "Tên khốn nạn, ta giết nhà ngươi".

- "Ngươi nói cái gì đó". Kha Vũ quắc mắt quay lại hỏi.

- "Không có gì tiên sư, ta đi, ta đi". Tần Hoài Công cười như mếu thốt lên vài câu, miệng méo xệch, vội vã lui đi.

Kha Vũ hừ lạnh một tiếng rồi quắc mắt quay sang nhìn Triệu Sung, lạnh lùng nói: "Ngươi chính là Triệu Sung, thái thượng trưởng lão của Triệu Thánh Tông".

- "Không sai, chính là lão phu". Triệu Sung nhếch khẽ miệng nhạt thếch nói một câu.

- "Ngươi muốn tự xử lý hay để ta ra tay". Kha Vũ mỉm cười, mình tỏa ra sát khí nói, lão noi như vậy chính là muốn mĩa mai Triệu Sung, bởi vì Triệu Sung vừa nãy cũng đã nói chính câu này với Tần Hoài Công.

- "Ngông cuồng". Triệu Sung bực tức quát lên một tiếng, chỉ thẳng vào mặt Kha Vũ lão hán tử. Sau đó thân mình sát khí đại thịnh, chiếc nhẫn đeo trên tay quang mang phát sáng, mặt nhẫn hình chữ Triệu nhấp nháy thay đổi đủ loại màu sắc.

Triệu Sung khoát tay thành hình vòng tròn, đánh ra thủ quyết dồn tám phần nội lực vào pháp kỹ này, hẳn là ông định một kích tát sát, muốn giết chết ngay cái tên ngông cuồng trước mắt này.

Tức thì một màn sáng ảo diệu li ti lấp lăm trong không gian, tinh thuần vô cùng, mạnh mẽ đánh về phía Kha Vũ, lực bạo phát cực mạnh, doanh tướng đài nháy mắt thành cát bụi.

Bản thân Kha Vũ lúc này cũng chật vật, hẳn là lão ta đã quá xem thường đối thủ. Bởi lẽ lúc đầu lão nghĩ đều cùng là cường giả tầng bốn sơ kỳ, nhưng bản thân lão từ khi sinh ra đã vốn có một cái thân thể rắn chắc như thép vậy, cho nên không sợ bất cứ cái nào đối thủ, hơn nữa bản thân trải qua tu luyện tiên pháp, thân thể lại càng cứng rắn và tinh tú hơn, chính là không sợ cái cường giả cùng cấp bậc.

Không nghĩ hôm nay lão lại bị Triệu Sung đánh cho thành chật vật như vậy, phun ra một búng máu, kinh sợ mà nói: "Pháp kỹ thật hùng hậu".

Căn bản chính là lão nghĩ bản thân có chút vốn hơn hẳn Triệu Sung nên mới có một cái ngông cuồng, không nghĩ bản thân chưa động thủ mà đã bị đối phương làm cho te tua không kịp trở tay như vậy. Lão chậm chậm bước quanh đài đánh giá kỹ Triệu Sung.

Không lâu sau, lão liền tung ra một thanh kiếm, thanh kiếm đó lơ lửng quanh mình lão. Rồi sau đó phi lên không trung vẽ một hình thái cực mềm mại, rung chuyển một cái không gian rồi đánh ra tia sáng màu xanh dương mãnh liệt. Kha Vũ dồn chín phần nội lực thoát ra từ cánh tay, tiến nhập điều chỉnh thái cực, nhẹ nhàng đánh về phía đỉnh đầu Triệu Sung.

Triệu Sung lại tiếp tục nhanh chóng đánh ra thủ quyết hình tròn, ẩn mạnh một quyền bạo phát về phía thái cực kia, những tia sáng li ti màu trắng theo đường quyền mạnh mẽ công kích thái cực.

- "Hừ, thật không nghĩ, ngươi cũng có thể dùng một quyền mà phá nát cái thái cực huyền ảnh của ta, xem ra ta đã xem thường ngươi quá mức rồi". Kha Vũ cảm khái hừ lạnh một câu nói.

Lần này, Kha Vũ liền tiếp thi triển thái cực huyền ảnh đánh về phía Triệu Sung. Rồi lão lại liền tiếp hứng chịu những quyền bạo phát của Triệu Sung mà từng đợt, từng đợt phun ra những búng máu.

Mỗi lần như vậy, nội khí của cả hai đều đại giảm, nếu cứ tiếp tục như vậy. Hai cường giả không còn nội khí sẽ chẳng khác nào thường nhân, khéo lại chuyển sang đánh nhau tay bo xương cồng nên.

Trên thực tế thì đúng là như vậy, Kha Vũ chính là có mục đích muốn nội khí của cả hai cùng giảm, mà lợi dụng ưu thế thân thể cứng rắn của lão, mà khi đánh nhau xương chắc chắn sẽ chiếm được một cái thượng phong.

Bởi vì cường giả tầng bốn, về mặt lý thuyết có khả năng hấp thu thiên địa nguyên lực cực nhanh mà bổ sung nội khí, thế nhưng trong trận chiến cường giả như thế này, nội khí hấp thu cũng không thể nhanh đến mức mà đủ để đánh nhau liên tiếp được.

Ba ngày sau, Kha Vũ có chút thiết thòi, vì pháp kỹ công kích của Triệu Sung mạnh mẽ hơn của lão, lão đã liên tiếp phun ra những búng máu, thân thể lão lúc này đã mệt rũ rượi. Nếu như chịu đựng thêm lúc nữa mà cả hai không phải lúc này nội lực đã tiêu hao hết, thì lão hẳn phải chết không nghi ngờ gì.

Lão nuốt xuống viên đan dược trị thương, rồi tiếp tục lao vào đánh nhau tay bo với Triệu Sung.

Triệu Sung công kích cuồng bạo, thế nhưng thân thể Kha Vũ cũng không có hề gì, biết rõ mình đã bị ăn quả lừa, tức giận thét lên một tiếng thờ hồn hèn: "Kha Vũ, tên súc sinh, không ngờ người lại bản tính đến như vậy".

Nói rồi Triệu Sung định đại phát khinh công mà bay đi, nhưng chợt nhận ra mình chẳng còn chút nội khí nào mà thi triển pháp kỹ khinh công cả. đành tức giận dậm chân thúi thụt xuống đất.

Lúc này Kha Vũ cười the the lên một tiếng, rồi chậm chậm cầm thanh kiếm mạnh mẽ lao đến chém Triệu Sung, hẳn là hẳn định lấy thịt đè người.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đại Đế Quốc Suy Tàn

Phần 3: Đại Trận Cổ Loa

Triệu Sung thâm tự trách bản thân mình, tại sao lại quá ngu ngốc như vậy, căn bản ban đầu Triệu Sung đã định ninh chắc chắn. Cái tên Kha Vũ kia bộ đáng trật vật như vậy, đánh có vài quyền đã phun liên tiếp những búng máu, thì chắc hẳn đánh thêm vài quyền nữa sẽ phải chết không nghi ngờ gì.

Thế nhưng cái tên này thực sự quá trâu bò, hẳn dai sức như đĩa vậy, càng đánh nhận thấy nội khí của mình càng giảm, mà đối phương tuy có cái bộ dáng như sắp chết đến nơi, thế nhưng vẫn không có chết, nên lại càng cố sức mà tung ra những quyền bạo phát liên hoàn.

Biết trước kiểu gì mình cũng sẽ chết dưới tay cái tên biến thái này, Triệu Sung than vãn một câu "Chỉ trách lão phu khôn ba năm đại một giờ, hôm nay chết lẳng nhách như vậy. Cũng chính là tại bản thân ta".

Nói rồi Triệu Sung bỗng lấy từ đâu ra một viên đan dược, vội nhét vào miệng, sau đó tức tốc chạy như bay về phía trung quân Bắc Quốc, cũng không có biết mục đích là gì.

Kha vũ lão hán tử thấy vậy lại cười khanh khách một tràng dài: "Ha Ha Ha... Sắp chết rồi chạy loạn hả, để xem ngươi làm sao thoát khỏi tay lão phu". Thế nhưng lão vừa cười xong đã tắt tiếng, mặt mày biến sắc, khẽ thốt lên một tiếng "Tự Bạo Đan".

Sau đó kinh dị lao đi, muồn nhanh nhanh chóng chóng chạy xa Triệu Sung một chút. Thế nhưng cũng không có kịp, một tiếng nổ "Oành" thật lớn vang vọng không gian.

Triệu Sung đã dùng bản thân tự bạo, ý muốn đã rất rõ ràng, chính là muốn kéo theo vài tên Bắc Quốc táng mạng.

Kha Vũ không có tránh kịp, thế nhưng vì thân thể cường hãn nên chỉ bị hỏng một con mắt và đứt một cánh tay. Một số cường giả tầng ba đỉnh phong gần đó của Bắc Quốc bị trọng thương hoàn toàn, thậm chí có thể không qua khỏi. Một số cường giả tầng ba trung kỳ và những cao thủ dưới cấp bậc này, đều nhất thời hóa thành bột phấn, tia nguyên thần cũng không còn, chưa kể đến binh sĩ thường nhân chết vô số, ngoại vì mười dặm không có binh sĩ nào có thể sống sót.

Dù sao đây cũng là cường giả tầng bốn sơ kì nha. Vì vậy lực tự bạo là vô cùng khủng bố. Tuy Triệu Sung đã cạn kiệt nội lực, nhưng khi nuốt Tự Bạo Đan, thì luồng nội lực của loại đan dược này là vô cùng lớn bổ sung, nhất thời nguồn nội lực tăng vọt vượt cực hạn của cơ thể dẫn đến tự bạo.

Cái đan dược này bản thân nó cũng không phải có tên gọi là Tự Bạo Đan, mà vốn dĩ nó chính là một cái Hồi Nguyên Đan, dùng cho cấp bậc Tiên Nhân trở lên, cao thủ dưới bậc này nuốt vào chỉ có tự bạo mà chết.

Triệu Kim Nam lúc này đang đứng ở cái mạn thành đông của Cổ Loa thánh thành, bỗng thấy lòng chợt có một cái bồn chồn. Lập tức ngay sau đó một tên võ tướng, hốt hải hoảng sợ chạy đến thét lên.

- "Thống Lĩnh đại nhân, thái.. Thái thượng trưởng lão đã.. Đã tự bạo mà chết rồi, thái thượng trưởng lão trước khi tự bạo có một cái mật lệnh, chính.. Chính là muốn Thống Lĩnh đại nhân kích phát đại trận".

- "Người... Người .. Chuyện này tuyệt đối không có khả năng, tuyệt đối". Nói đến đây Kim Nam suy sụp tinh thần cực độ, nước mắt trực trào ra. Hắn chính là lúc này nhớ đến một cái kỉ ức "Kim Nam cháu phải nhớ kĩ, đàn ông không được khóc, nhất là nam nhi Triệu gia, tuyệt đối không được khóc".

Nhưng lúc này hắn đâu có nghĩ nhiều được như vậy, nước mắt đã tuôn rơi, hắn nghĩ đến những ngày tháng ông nội ân cần với hắn, ông mỉm cười nhìn hắn, cho hắn ăn những thứ quà độc nhất vô nhị "Ý, cái này người tuyệt đối không có được tranh, là ta để cho cháu nội ta đó, tiểu tử khả ái". Những lời của ông cứ vang vọng trong trí óc hắn.

Đến lúc này mắt hắn đã khóc chảy ra máu, lòng hắn dâng lên một nỗi căm thù "Giết, giết, ta phải giết chết hết bọn chúng". Một tiếng thét the thé rợn người vang vọng trời đất "THIÊN, TA HẬN NGƯỜI".

Hắn hận ông trời tại sao cướp đi người hắn yêu quý như vậy.

Ngoại vi Cổ Loa thánh thành, tại doanh trại Bắc Quốc lúc này đã đầm máu, một số cường giả của Nam Thiên quốc ý thức được không thể chiến thắng, liền đã rút lui, một số cường giả còn lại đã liều mạng mà chết.

Triệu Vô Tùy lúc này bản thân cạn kiệt sức lực, biết tin cha mình tự bạo, cũng không có khóc, mà chỉ có một dòng máu chảy từ khoeo mắt xuống, hắn là ông đã quá bị thương, nhưng không có thể khóc.

Thân thể rũ rượi mệt nhọc, ông cố lê những bước chân cuối cùng đến chân thành Cổ Loa, rồi vẫn mạng từ đây, khoeo mắt vẫn còn chảy ra những dòng máu đỏ tươi, ông, đã bị thương đến chết.

Triệu Kim Nam tức khắc sau đó cũng đã biết tin cha mình vẫn mạng. Giờ hắn đã quá đau thương, mắt cũng là những giọt máu khô còn đọng lại từ lâu. Hắn phun ra một búng máu.

Hắn cũng nhận biết được rằng, bây giờ báo thù cũng chỉ là liều mạng vô ích, hắn vẫn giữ được một tia tỉnh táo. Bình tĩnh suy xét vấn đề, và hắn đã quyết định.

- "Lập Tức Phong Tỏa Cổ Loa Thánh Thành, Đại Trận Phòng Thủ Sẵn Sàng Nhất Thời Kích Phát". Một đạo chỉ thị được ban hành từ vị Thống Lĩnh tối cao của Cổ Loa thánh thành.

Binh sĩ thánh thành nhất thời sĩ khí bùng bùng, ba vạn cấm quân đồng thời rút ra từ trong mình những viên ngọc màu xanh lam, nhất loạt chạy quanh hoàng cung thánh địa, tạo thành một đại trận vô cùng hùng vĩ. Rồi tất cả đều nhất loạt ném những viên ngọc kia vào trung tâm đại trận.

Một màn sáng màu xanh lam tinh tú phát ra, rồi nhất thời nổ bùng. Cổ Loa thánh thành lúc này dường như càng thêm xoắn cực đại vào trong.

- "Bùm"

Một tiếng nổ vang lớn, âm thanh thâm thúy rít vang không gian. Một màn sáng màu vàng kim vô cùng đậm đặc, mạnh mẽ bắn ra ngoại vi thánh thành hơn trăm dặm.

Gần như tất cả cái binh sĩ thường nhân trong vòng trăm dặm không có sống sót.

Lão già Kha Vũ lúc này vừa mới tỉnh lại sau đại chiến cường giả, gặp phải cái luồng sáng kia lại tiếp tục ngất tiếp.

- "Oành".

Tiếng nổ vang chấm dứt màn sáng. Cái đội quân Bắc Quốc hùng hậu gần như bị diệt sát hết. Cổ Loa thánh thành lúc này cháy đen thui, một tiếng vỡ giòn tan vang lên, Cổ Loa thánh thành hoàn toàn sụp đổ.

Trên thực tế đại trận phòng thủ thiên địa nguyên lực của Cổ Loa thánh thành chỉ có ảnh hưởng sát với binh sĩ thường nhân, còn với đại đa số cường giả và cao thủ đều không có ảnh hưởng gì lớn, cùng lắm cũng chỉ bị trọng thương.

Một lúc sau vụ nổ khủng khiếp, từ một đồng tro tàn của một cái lầu trại còn sót lại. Một cánh tay từ từ vươn lên, một thân ảnh xuất hiện mặc áo hoàng bào bị cháy xém đen thui, tóc tai cũng cháy một mảng lớn. Phun ra một búng toàn khói và cho tàn thét lớn một câu.

- "Lũ khốn nạn, ta phải giết, phải giết". Thân ảnh này đích thị Tàn Hoài Công.

Lúc này từ đâu xuất hiện một tên võ tướng mặt mày hớn hờ chạy đến "Chúa thượng, chúa thượng, Cổ Loa thành sụp rồi, sụp rồi". Nói rồi toe toét cười, bộ giáp phục và y phục nội y cháy xém đen, nhất thời rụng xuống tan thành cám, tên này cũng nhất thời lơ đãng trong cái vẻ mặt toe toét cười.

Tàn Hoài Công mỉm cười lạnh "Ngu ngốc". Rồi rút kiếm chém đứt đầu tên võ tướng, máu nhất thời tuôn ra như suối, trên miệng tên võ tướng trước khi đầu rơi vẫn còn giữ nguyên cái bộ dáng cười toe toét.

Một lát sau có một đội binh lính bộ dáng te tua chạy đến đi đầu là một tên võ tướng tóc cháy xém "Chúa thượng". Nói rồi tên này gục xuống quỳ trước mặt Tàn Hoài Công bái kiến.

- "Không cần đa lễ, người mau báo cáo cái tình hình hiện nay tương quan giữa ta và địch, còn nữa kể cho ta vừa rồi cái chuyện gì xảy ra".

- "Chúa thượng, quân ta tử thương vô số, ước tính thiệt hại gần như toàn bộ, còn khoảng chừng năm mươi vạn binh. Chuyện này tất cả là do Cổ Loa thành có một cái đại trận siêu cấp biến thái phòng thủ trăm dặm. Thần nghe nói, lần này sở dĩ Cổ Loa thành kích phát đại trận là do, thái thượng trưởng lão Triệu Thánh Tông vì đánh nhau với Tiên Sư tự bạo mà chết, khiến cho chộc giận cái vị thống lĩnh binh trong thành kia của Cổ Loa thành, dẫn đến kích phát đại trận. Còn tình hình phía Cổ Loa thành hiện vẫn chưa có động tĩnh gì".

Nói đến đây tên võ tướng lau lau mồ hôi, sợ chúa thượng của mình sẽ vì cái hậu quả này mà nổi giận chém mình cũng nên.

Tần Hoài Công thân mình tức giận run run, hét vang một tiếng "Kha Vũ, cái lão già khốn nạn này, đại binh của ta, hùng binh của ta".

Tức giận không có làm được gì, bèn kiếm chỗ phát tiết. Tần Hoài Công ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía tên võ tướng, sát khí đại thịnh.

- "Chúa thượng, tha...tha mạng". Tên võ tướng như đã biết được ý định Tần Hoài Công mở miệng xin tha mạng.

- "Sự!". Một tiếng chém ngọt vang lên, không dừng lại ở đó. Tần Hoài Công tiếp tục chém nát cái mảnh thân thể còn lại của tên võ tướng, rồi tiếp tục băm nhừ, những tiếng soạt soạt vang lên của kiếm. Khi chém Tần Hoài Công vẫn còn lẩm bẩm "Kha Vũ, ta giết, ta giết ngươi".

Một lúc sau thì cái thân thể của tên võ tướng đã là một đồng máu thịt bầy nhầy, những binh sĩ còn lại nhìn thấy cảnh tượng này đều nôn thốc nôn tháo quay mặt đi.

- "Ai cho các ngươi quay mặt đi". Tần Hoài Công chém nát bảy cái thân thể tên võ tướng kia xong, cười ha hả, thế nhưng không có hả giận.

Thấy đám binh sĩ còn lại đều như vậy, Hấn lại xách kiếm lên lao vào chém giết đám binh sĩ còn lại.

Đám binh sĩ thấy chúa thượng mình dường như điên rồi, liền chạy tán loạn tứ phía.

Cổ Loa thành sau khi kích phát đại trận thì cũng trở nên nát bấy, thế nhưng người dân trong thành cũng không có hề hấn gì. Chỉ có hơn ba vạn cấm quân kia vì kích phát nội lực quá mức nên kiệt sức mà chết.

Lúc này những tiếng leng keng của binh khí, vang lên trong đồng tro tàn thành trì Cổ Loa, từng thân mình một từng thân mình một vuron lên từ đồng tro tàn, ánh mắt đều ngập tràn chiến ý.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đại Đế Quốc Suy Tàn

Phần 4: Kết cục

Một cái đạo cường binh duy ý chí trỗi lên từ đồng tro tàn, sát khí bùng bùng, thế nhưng cũng không có vọng động liều mạng. Bởi vì họ còn chờ, chờ cái mệnh lệnh từ vị thống lĩnh tối cao kia của họ.

- "Thống Lĩnh, đây là thi thể của Triệu môn chủ". Một cái đám binh lính thân thể bị thương khá nặng, ánh mắt buồn bã vẫn lê cái bước chân kéo cái xe đang đựng thi thể của một người.

Triệu Kim Nam ánh mắt mờ đục nhìn sang, lúc này y phục của hắn bộ giáp hoàng kim đã vỡ một miếng lớn, đầu tóc bù xù bốc khói, khuôn mặt đen nhem, thế nhưng cũng không che được cái vẻ anh tuấn của hắn.

Hắn lúc này quỳ gục xuống, bò tới bên cái thi thể kia, hét lên gào khóc lớn. Nếu như ông nội hắn là người luôn đem đến những cái kí ức đẹp để cho hắn, yêu thương hắn, thì cha hắn lại đem đến cho hắn những cái kí ức một người cha lạnh lùng, nghiêm khắc với hắn.

Thế nhưng hắn tuyệt đối biết rằng người quan tâm đến hắn nhiều nhất chính là cha hắn, cái vẻ mặt lạnh nhạt bên ngoài chỉ là che giấu. Đã có một lần hắn nhìn thấy cha hắn giấu diếm khóc vì hắn "Kim Nam cái thằng nhóc này, ngươi có là phé vật thì cũng là con ta, tại sao ngươi lại phải làm cái chuyện ngốc ngếch như vậy".

Hắn bò đến xác cha hắn tiếng khóc thấu khắp thiên địa, có thể thấy sự thống khổ vô cùng lớn của một người. Hắn đem xác cha hắn tự mình chôn, hôm nay là một cái ngày trời mưa tầm tã, sấm chớp thét vang như ai oán. Hắn tự mình đào bới cái hố huyệt cũng không có dùng cái dụng cụ gì hỗ trợ cả. Đó là dùng tay không, tay hắn gầy yếu, thế nhưng vẫn giữ một cái kiên trì, bàn tay đập nát chảy máu dính đầy bùn đất.

Cái đạo cường binh kia đã đứng đó chờ năm ngày, tất cả chỉ là đứng chờ vị Thống Lĩnh kia, mưa rơi tầm tã như vậy, binh sĩ có cường hấn đến đâu cũng đã có những người gục xuống, thế nhưng những binh sĩ còn sống sót, vẫn còn sát khí, chính là họ muốn báo thù cho dân tộc này. Những ánh mắt đỏ như máu vẫn mong mỏi vị Thống Lĩnh.

Bảy ngày sau, lúc này Triệu Kim Nam mới run rẩy đứng lên, khàn khàn một tiếng "Đánh...".

Tức thì nhảy lên ngựa làm tiên phong tướng lĩnh.

Nếu như trước thời điểm này hắn không có thể tu luyện, thì lúc này trong cơ thể hắn lại tự động có tồn tại một tia nội khí thấp thoáng, tia nội khí này chính là sức lực của hắn giúp hắn có thể tồn tại, bằng không với cái thân thể gầy yếu kia, sớm đã gục ngã từ lâu.

Binh sĩ Bắc Quốc từ sau vụ nổ khủng khiếp, lúc này đã dựng lại một cái doanh trại mới. Sau mấy ngày cũng không thấy cái đạo binh sĩ Cổ Loa thành có động tĩnh gì.

Tần Hoài Công chắc chắn là bọn chúng đã bị điên nên đứng đó chờ chết. Nên đều cho binh sĩ mở những cái đại tiệc linh đình, bắt dân nữ An Nam quốc bù khú dâm loạn vô cùng.

Những cô gái An Nam quốc sau khi bị làm nhục thì cũng thất cổ vẫn mạng. Cảnh tượng này nếu bất cứ ai nhìn thấy thì cũng hận không thể xẻ thịt lóc xương cái bọn binh sĩ Bắc Quốc này.

Đại tiệc đang linh đình như thế bỗng những tiếng thét chói tai từ đâu vọng tới, hẳn là binh sĩ đang bị diệt sát. Một cái tên binh lính hoảng hốt xông vào doanh trại lều thét vang.

- "Chúa thượng, Nam... Nam Quốc, kéo một cái đạo mười lăm vạn binh tấn công ta rồi". Nói rồi bỗng một mũi xạ tiễn từ đâu bay tới "Sụt". Cái binh sĩ bẩm báo kia liền lập tức táng mạng.

Tần Hoài Công lúc này biến sắc, không nghĩ là Nam Quốc lại có một cái tấn công nhanh như vậy, giáp phục cũng không có mặc, giữ nguyên cái bộ trang phục ăn chơi bù khú kia mà lao luôn lên ngựa, chôn thẳng.

Nam binh quốc hăng máu liều mạng, thế nhưng không phải là cái thời kì thể lực sung mãn nhất của họ, nên họ chỉ có thể hơn cái binh lính bình thường một chút, chẳng mấy chốc đã bị binh sĩ Bắc Quốc vây kín diệt sát gần hết.

Triệu Kim Nam lúc này đang hăng máu, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra hắn được chém giết một cách dã tay như vậy, liên tiếp có những binh sĩ Bắc Quốc cạnh bên bị hắn chém giết. Mà cũng không phải dùng bất cứ chiêu thức võ công gì.

Tất cả chỉ đơn giản là cầm thanh đao lớn mà bổ, Triệu Kim Nam cũng cảm thấy ngạc nhiên vì thể lực mình từ lúc nào mà trở lên sung mãn như vậy. Đúng thật là càng chém càng khỏe, cái tia nội lực mờ nhạt lúc trước kia lúc này lại càng rõ ràng hơn.

Lúc này Triệu Kim Nam hắn cũng đã nhận biết, bản thân hắn không phải là không thể tu luyện, chính là cách hắn tu luyện không giống người thường. Đó là phải tu luyện trong cái điều kiện khắc nghiệt, phải dồn mình vào sinh tử.

- "Cha... Ông Nội..... Các người có thấy không, con thực sự đã tu luyện được rồi, con không phải là phế vật". Hắn vui mừng thét vang trời đất, những giọt nước mắt rơi là cả vì vui mừng, cũng là nỗi buồn vô hạn, bởi vì bây giờ đã không còn ai còn sống để thấy thành quả của hắn.

Rất nhanh hắn cảm thấy nội khí sung mãn, tu vi thoáng chốc tăng tiến, quang mang từ cơ thể hắn bạo phát ra.

Thoáng chốc, hắn đã tiến nhập cấp bậc cao thủ nội khí tầng một.

Cái luồng nội khí kia cứ cuồng bạo mãnh liệt tăng lên trong cơ thể hắn, đối với người khác, chiến trường chính là một cái hiểm họa sát thân thể nhưng đối với hắn chính là một cái thứ thuốc đại bổ để tăng tiến tu vi.

Không cần bất cứ công pháp, không cần bất cứ thứ phụ trợ, cái đơn giản chỉ là thân thể hắn chứa đựng tất cả những thứ đó. Hắn, tuyệt đối là một cái thiên tài tu luyện.

Chém giết đầm máu như vậy, đến lúc này hắn mới nhận ra bên cạnh mình chỉ còn hơn một vạn binh lính. Hắn cũng biết bây giờ có liều chết cũng không thể bảo thủ.

- "Rút.. Rút binh". Một đạo mệnh lệnh được ban ra, cái đạo binh lính còn lại kia vẫn còn hăng máu chém giết, thế nhưng cũng không còn chút sức lực. Lực tục vây quanh bảo vệ thống soái, đột phá vòng vây rút binh.

- "Thống Lĩnh, giờ chúng ta rút binh đi đâu đây, để đô cũng đã không còn". Một võ tướng thở hổn hển cất tiếng hỏi.

- "Hải Thành". Chỉ ngắn gọn vồn vẹn một câu, Triệu Kim Nam vẫn phi ngựa lướt đi thật nhanh. Trong lòng hắn chính là tồn tại một cái suy nghĩ, làm sao có thể chiến thắng.

Tần Hoài Công lúc này còn đang chạy thực mạng, tại vì Tần Hoài Công nghĩ, cái đạo binh Bắc Quốc đông gấp năm lần Nam Quốc thế mà bị diệt sát gần như toàn bộ, bây giờ Tần Hoài Công chỉ còn binh đông gấp ba lần, hẳn là nếu cố đánh phải chết không nghi ngờ gì.

Lúc này có một cái đạo giáp binh đuổi theo, Tần Hoài Công chột dạ, không lẽ nhanh như vậy, cái đạo binh năm mươi vạn đã bị mười lăm vạn diệt sát.

- "Chúa thượng, chúa thượng bắt tất phải chạy nhanh như vậy, cái đạo binh Nam Quốc đã giải quyết xong rồi". Một thân võ tướng trong đội giáp binh kia tể ngựa phi nhanh lên nói, vẫn còn thở hổn hển vì mệt.

Tần Hoài Công đang lạnh sống lưng vì tưởng mình bị đuổi, lúc này nghe được như vậy, liền dừng ngay ngựa lại về phía võ tướng, hốt ha hốt hải hời "Mau, mau đem sự tình kể cho ta".

Một thân võ tướng kia định thần hồi sức lại, xuống ngựa quỳ nói: "Chúa thượng, cái đạo binh kia dầm mưa đã mấy ngày rồi không ăn không uống, sớm đã không còn sức lực, cũng chỉ hơn binh sĩ bình thường chút ít, lúc này liều mạng tấn công hẳn là vì thù hận, đã bị chúng thần diệt sát gần như toàn bộ, chỉ còn hơn một vạn binh, đã theo cai tên thống lĩnh kia chạy về phía Đông hải, cũng đã được một lúc rồi".

Tần Hoài Công lúc này vui mừng hớn hở như bắt được vàng vội hạ một cái đạo chỉ thị "Mau, mau đuổi giết hết bọn chúng cho ta, đánh rắn phải đánh đập đầu, không được để bọn chúng chạy thoát bằng không sẽ là một cái nguy hiểm".

- "Chúa thượng, đạo tàn binh kia tuy kiệt sức nhưng chạy rất nhanh, chúng thần sớm không có đuổi được nên đã bỏ cuộc rồi ạ". Võ tướng kia bắt đầu dĩ thờ dài một tiếng.

Tần Hoài Công tức mình dậm chân một cái hùi hùi than "Đáng tiếc, đáng tiếc".

- "Nói, cái binh ta thiệt hại bao nhiêu". Tần Hoài Công lúc này mới hỏi về chiến quả vẫn cuộc.

Thân võ tướng kia run run sợ hãi bẩm báo "Thiệt hại, hai mươi vạn, mười vạn bị thương nặng". Chính là võ tướng sợ sau khi bẩm báo kết quả lại bị Tần Hoài Công bức mình mà chém chết.

Nhưng Tần Hoài Công lại không có như vậy, chỉ khề thờ dài một hơi tiến đến gần tên võ tướng vỗ vỗ vai hắn một cái nói "Vất vả cho các người rồi".

Thân võ tướng kia thấy mình không bị giết, vui mừng phát khóc vội nói "Chúa thượng đây cũng chỉ là chức trách của chúng thần".

Tần Hoài Công gật gù đầu một cái, sau đó liền phi ngựa về phía doanh trại. Nhưng về mặt có một chút gì đó trầm ngâm suy tư không có nói lên lời.

Ba ngày sau.

Hải thành, thành trì cuối cùng của Nam Quốc còn sót lại. Đây là một cái thành trì sát với Đông hải, giao thương thuận lợi nên chính là sầm uất vô cùng.

Lúc này một cái đạo tàn binh hơn vạn người, trong doanh trại đều ăn uống một cách ngấu nghiến, đã lâu họ không có ăn, nên lúc này ai cũng ăn khỏe như trâu vậy.

Họ ăn nhưng vừa ăn còn nuốt cả nước mắt mặn nữa, bởi vì họ thực sự còn chưa có báo thù được, nước mắt trào ra. Bản thân họ chính là không muốn ăn, thế nhưng vì cái mệnh lệnh của vị Thống Lĩnh kia nên tất cả đều phải chấp hành.

- "Ăn, các người ăn cho ta, mỗi người chính là phải ăn hết hai thùng cơm lớn, không ăn hết được ra chấp hành quân pháp cho ta, sức lực không có mà vẫn muốn báo thù chính là một cái liều mạng, các người có thực sự muốn báo thù hay không?".

- "Có..". Tất cả binh sĩ đều đồng loạt hô lên, có người đang nghẹn cơm, nước mắt trào ra, vẫn cố gắng gào một tiếng. Một loạt âm thanh vang động khắp Hải Thành.

Chính cái vị Thống Lĩnh Triệu Kim Nam kia cũng đang nghẹn ngào mà nuốt cơm, kèm theo vị mặn đắng chát của nước mắt. Hắn cũng có một nỗi đau khổ, thậm chí còn gấp vạn lần người khác, thế nhưng hẳn là Thống Soái.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vận Mệnh Đưa Đây

Ba tháng sau.

Triệu Kim Nam thay một bộ giáp phục mới, lần này bộ giáp phục là những lá thép màu bạc. Binh sĩ Nam quốc cũng đều khoác lên mình những bộ trang phục màu trắng, đầu đeo khăn tang, tất cả đều nhất loạt cầm kiếm chỉ lên trời.

- "Thù này không báo, thế không làm người". Triệu Kim Nam đồng loạt hô một tiếng tiên phong, các binh sĩ khác cũng hét gào khăn cổ hô hào theo.

Tần Hoài Công lúc này đã đem theo một đạo truy binh hơn mười vạn, cũng đã vây kín ngoại vi Hải Thành.

Hải Thành tuy là một cái thành trì sầm uất. Tuy nhiên, nó cũng không phải là một trong những cái thành trì lớn nhất, những thành trì lớn nhất ngoại trừ Cổ Loa thành thành còn có Bắc Bình thành, Nam Uyển thành, Vĩ Cự thành, còn cái Hải Thành này chỉ rộng vốn vẹn có tám mươi dặm vuông. Chính vì vậy, cũng không có tồn nhiều binh lính để vây thành cho lắm.

Những cái thành trì lớn nhất kia, lúc này đều đã rơi vào tay Bắc Quốc, thế nhưng dân chúng trong những cái thành trì này đều liên tiếp tạo phản, nhất định không phục. Bởi lẽ binh lính Bắc Quốc sau khi chiếm được những thành trì này, thì đều lạm sát vô tội, bắt bớ dân nữ, hãm hiếp giữa ban ngày ban mặt.

Không chịu đựng được cảnh đó, không những dân chúng trong những thành trì này tạo phản, mà chính là người dân bất cứ đâu thấy binh sĩ Bắc Quốc đều lao đến liều mạng.

Chính vì vậy, Bắc Quốc tuy chiếm được nước, nhưng không có chiếm được lòng dân. Dân chúng tạo phản, bọn chúng cũng đành bất lực bó tay, thậm chí binh sĩ Bắc Quốc luôn luôn phải đi cùng đội ngũ. Bởi nếu đi lẻ, lập tức sẽ bị giết chết.

Nghe tin tại thành trì cuối cùng về phía Đông hải, vẫn còn tồn tại một cái thành trì cuối cùng của người Nam Thiên Quốc. Lập tức, dân chúng tổ chức lũ lượt những đợt di cư hành hương đến đây, mục đích là muốn đầu quân.

Tần Hoài Công lấy được Nam Thiên quốc, nhưng cũng như không vậy, dân chúng liên tiếp tạo phản, nổ ra chiến tranh du kích, binh lính Bắc Quốc luôn luôn được điều động thêm từ chính quốc đến để cai trị, nhưng cũng luôn luôn bị diệt sát.

Vốn có ý định không đuổi cùng giết tận Triệu Kim Nam, thế nhưng đây lại là một cái hy vọng tồn tại cuối cùng của người Nam Thiên Quốc, nhất định phải diệt.

Ngoại trừ những binh lính đồn trú để lại, còn đủ có thể cai trị. Còn lại toàn bộ, Tần Hoài Công đều huy động bằng sạch mới thôi. Thì lúc này gom góp cũng đã được vồn vện hơn mười vạn binh, vây quanh cái Hải Thành nhỏ nhoi này.

Tần Hoài Công nhìn lại số binh sĩ ít ỏi mà ngán ngẩm. Khi xưa hùng binh đông đảo, hoành tảo tứ phương, không phải lo sợ một cái quốc gia lân bang nào hết, thiên hạ này chính là bá chủ. Vậy mà chỉ qua một trận chiến, thế cục đã hoàn toàn thay đổi.

Tần Hoài Công chính là lúc này đang nhớ đến cái lão già Kha Vũ chết tiệt, đã đẩy hắn vào tình cảnh này, hắn tức giận nghiêng răng cén cét một tiếng dài, rồi quay sang hỏi tên võ tướng bên cạnh.

- "Kha Vũ tiên sư đã có tin tức gì chưa".

- "Chúa thượng Kha Vũ tiên sư sau đại chiến, đã bị trọng thương, hiện đã được đệ tử nội môn đưa về đại phái để chữa trị, nghe nói tiên sư lần này bị thương rất nặng, e rằng khó mà qua khỏi". Tên võ tướng hơi khẽ cúi mình bẩm báo.

Tần Hoài Công nghiêng răng cén cét thêm một tràng dài nữa, miệng lầm bầm "Qua khỏi, qua khỏi, sao hắn không chết luôn đi". Nói rồi hừ lạnh một tiếng quay về phía Hải Thành chăm chú nhìn, cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

Trong một đội dân chúng di cư lúc này vẫn đang từ từ di chuyển về phía Hải Thành "Ông nội, liệu chúng ta đến Hải Thành có được yên ổn hay không, nghe nói ở đó không có Bắc tặc, thế nhưng chính là cũng bị vây kín bởi quân Bắc Quốc rồi".

Một lão già lom khom, ngồi trên chiếc xe thồ cũ kĩ, nhìn chàng thanh niên trẻ đang hỏi mình, chán khẽ nhún vai có chút suy tư, một nhọc nói "Vận mệnh an bài, đến đâu hay tới đó thôi cháu ạ". Chàng trai trẻ khẽ thở dài một tiếng rồi lại gắng sức kéo chiếc xe thồ kia đi tiếp.

Triệu Kim Nam cho quân binh phòng thủ Hải Thành này, mục đích chính là để cho binh lính hồi sức, cũng không có hy vọng có viện binh ở bất cứ đâu tới. Thế nhưng dân chúng chính là nghe danh lờm núp kéo đến, bỗng chốc quân binh bổ sung sung túc, nhưng đáng lo nhất chính là thiếu binh khí.

Nếu thời gian cứ như vậy trôi mà không có sự kiện gì, thì ngày lấy lại Nam Thiên quốc hắn không còn xa nữa. Thế nhưng Bắc Quốc chính là sẽ không để cho điều đó xảy ra.

Kim Nam đã cho binh lính liên tiếp rèn binh khí, nhưng luôn luôn là không đủ, chưa nói đến tân quân mới đến chưa có được thao luyện, nếu cứ cho cầm binh khí ra đánh thì cũng chỉ là chết vô ích.

Hơn nữa điều đó cũng không phải là trọng yếu trong lúc này. Mà quan trọng nhất chính là lương thực, Bắc Quốc vây thành đã được bốn ngày, Hải Thành tuy sầm uất giao thương luôn luôn tấp nập, thế nhưng bị vây thế này thì cũng không thể trao đổi, lương thực trữ tồn trong kho chỉ còn đủ cho binh lính và dân chúng trong mười ngày mà thôi, nếu như không có một cái quyết sách đúng đắn, thì chính là bị vây đến chết đói.

Tần Hoài Công cũng chính là biết điều này, nên cũng cho binh không động, tướng không dời, mục đích là vây chặt thành trì này, chờ đến thời cơ thích hợp rồi mới động thủ.

Thế nhưng Triệu Kim Nam ngay ngày hôm sau đã ra một cái quyết sách, đó chính là vừa đánh vừa lui, dụ binh của Tần Hoài Công ra xa Hải Thành vài ngày, để cho trong thành trì có thể tiếp tục giao thương được vài ngày, sau đó lại lập tức quay lại thành cố thủ, khi đã có đủ lượng lương thực tích trữ, rồi mới tiếp tục rèn luyện tân quân, chờ ngày khôi phục cơ đồ.

Ngoài hơn tám nghìn quân tinh nhuệ nhất đem đi dụ địch, thì Triệu Kim Nam chỉ để lại thành trì này, hơn hai nghìn quân tinh nhuệ cố thủ, còn lại cho tân quân phụ trợ bảo vệ thành trì.

Mất thấy một đạo quân, có tướng lĩnh cầm đầu đang từ Hải Thành xuất binh, Tần Hoài Công mừng thầm trong lòng nghĩ, hắn là bọn chúng không có chịu được nên muốn đi ra liều mạng.

Liên nháy mắt hô hoán vang đồn binh tấn công gấp, chính là muốn chiến thắng một cách chớp nhoáng, lấy thịt đè người, hơn chín vạn binh được điều

động truy kích, còn để lại hơn một vạn binh tiếp tục vây công thành trì.

Triệu Kim Nam khôn khéo luôn lách tránh vòng vây dụ địch, đã dụ được đại bộ phận binh lính quấy nhiễu, Hải thành lập tức nháy mắt khôi phục giao thương, binh sĩ Bắc Quốc có chặn cướp thế nhưng cũng là không có kịp, bởi lương thương gia quá đông đúc đang sốt máu vì thiếu hàng, lúc này giao thương thuận lợi thấy binh sĩ Bắc Quốc đến chặn cũng liều mạng đánh luôn.

Mất thấy kẻ sách đã bước đầu thành công, Triệu Kim Nam lại dụ chín vạn binh kia tiếp tục ra xa hơn nữa, vừa đánh vừa rút, nhất thời dần dần làm tiêu hao bớt lực lượng truy binh.

Thế nhưng truy binh Bắc Quốc đuổi rất sát, đã mấy ngày rồi không có bỏ cuộc. Bởi lẽ Tần Hoài Công đã nhận thấy chiến thắng gần như trước mắt, đâu có thể dễ dàng mà bỏ cuộc như vậy, quyết hồi binh đuổi cho thật sát, cứ thay phiên nhau dừng lại nghỉ ngơi ăn uống rồi lại tiếp tục đuổi.

Triệu Kim Nam cứ nghĩ quân Bắc Quốc không có ham đuổi bởi binh sĩ của chàng đã chạy là không thể đuổi được, thế nhưng cái đám binh sĩ kia vẫn cứ liều mạng bám giết dai như đĩa. Lúc này xạ tiễn cũng đã không còn, không thể vừa đánh vừa lui được nữa, đành chỉ đơn thuần là rút chạy.

Hai ngày sau, binh sĩ Nam quốc đã bị dồn đến Đông hải, mất thấy không thể chạy được nữa, quân binh Bắc Quốc đã bao vây tứ phía. Tám nghìn binh lính đành dàn thế trận, vây quanh là hơn bảy vạn binh sĩ Bắc Quốc.

Một cái đạo binh tám nghìn người, dàn binh thế trận uy phong lẫm lẫm, chính là không có sợ chết, chiến ý dâng trào.

- " Các người muốn báo thù chưa, chính là lúc này, hãy giết sạch bọn chúng, lấy máu bọn chúng nhuộm đỏ những lưỡi đao này, hòa máu của bọn chúng với biển cả hùng vĩ này, hồi những người anh em hãy tiến lên". Triệu Kim Nam hét gào kêu vang đầy khí khái.

- " Thống Lĩnh, chúng tôi quyết đi theo người, quyết nhuộm máu đỏ những thanh đao này, tất cả chúng tôi đều sẽ liều chết, hy sinh mà 'Chiến' ". Binh sĩ Nam quốc cũng nhất loạt hét vang.

Sông nước này là của chúng ta

Hồi anh em những người hùng dũng

Dân tộc này đất nước chúng ta từng đã nợ

Quyết dâng đao nhuộm máu ý chí ngàn thu này

Những binh sĩ Nam quốc hát lên bài ca đầy chiến ý, hét vang trời đất lao vào chém giết những binh sĩ Bắc Quốc kia. Những tiếng kêu la thảm thiết, tiếng xin tha cứu mạng vọng động, có những binh sĩ Bắc Quốc run sợ đã tháo chạy, vứt bỏ luôn cả binh khí.

Triệu Kim Nam lúc này cũng hăng máu sôi trào, cứ mỗi lần hấn chém giết đến cực hạn, thì từng luồng thiên địa nguyên lực đậm đặc, hùng hậu xông vào cơ thể hấn. Thân mình hấn cảm thấy một trận tê dần nhẹ, những cái thiên địa nguyên lực kia dũng mãnh xông vào qua từng lỗ chân lông, đem đến cho hấn một sự thống khoái vô cùng lớn, liên tiếp cứ mỗi lần đến cực hạn thì luồng thiên địa nguyên lực kia lại lập tức bổ sung nội khí cho hấn.

Không chỉ bổ sung nội khí mà còn thanh lọc cơ thể cho hấn, từng đợt, từng đợt thiên địa nguyên lực hùng mãnh xông vào, thì hấn cảm giác thân thể mình càng lúc, càng có thể chứa đựng được nhiều nội khí hơn, càng lúc hấn càng có thể chém giết dai sức hơn nữa.

Thế nhưng binh sĩ của hấn lại không có dai sức được như hấn, qua hai khắc thời gian thì lúc này tuy đã làm cho binh sĩ Bắc Quốc có một cái thiệt hại vô cùng lớn, thế nhưng Nam binh sĩ cũng không còn một ai.

Nháy mắt Triệu Kim Nam đã bị binh sĩ Bắc Quốc vây kín, nội khí của hấn tuy có thể liên tiếp bổ sung để chém giết, thế nhưng đó là có binh sĩ phụ trợ bảo vệ bên cạnh, thì nguồn nội lực mới có thể bổ sung kịp thời, lúc này đã không còn ai, hấn sẽ phải chết không nghi ngờ gì.

Thế nhưng lúc này bỗng chốc có một cơn bão cát lớn quét đến, bầu trời không gian mù mịt toàn cát, binh sĩ Bắc Quốc nhất thời tán loạn. Thấy thời cơ đã đến đây chính là lúc có thể chón thoát. Triệu Kim Nam lao mình xuống biển, phó mặc số phận cho trời định.

Nhưng hấn lại không biết rằng chính vì hành động này, mà sau này đã dẫn đến cho hấn một cái cơ duyên, tiếp cận được cấp bậc cường giả chí tôn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Nam Hải Long Cung

Những cơn bão cát ở ven bờ biển vào mùa này là xảy ra rất nhiều, mà mỗi khi chúng xuất hiện là kéo dài giai đoạn cả tháng trời. Cơn bão lần này xuất hiện cũng vậy, phải ba ngày sau mới có dấu hiệu chấm dứt. Tần Hoài Công đã hỏi thúc binh lính tìm kiếm, thế nhưng tung tích Triệu Kim Nam vẫn là không thấy.

Hải Thành hiện giờ mất đi thống lĩnh nhất thời đại loạn, tân quân tự động giải giáp từ bỏ vũ khí. Duy chỉ có hai nghìn trọng binh Triệu Kim Nam để lại thể chết không hàng. Bắc Quốc liền cho binh vây công mười ngày, ồ ạt tấn công, cuối cùng Hải Thành cũng tiếp tục rơi vào tay địch. Những cuộc chống cự phản kháng của người Nam Thiên quốc từ đây hoàn toàn chấm dứt.

Cũng đã lâu chưa từng nghe thấy tin tức về hoàng tộc họ An sau đại chiến Cổ Loa, có người nói rằng hoàng tộc họ An đã chạy trốn hết ra Đông hải, cũng có người nói hoàng tộc họ An đã bị diệt sát toàn bộ. Tất cả chỉ là những tin đồn hay suy đoán, không một ai biết đến cái tin tức thật sự, nhưng trong lòng người dân Nam Thiên quốc vẫn tồn tại một cái hy vọng lập lại đại quốc.

Lại nói Triệu Kim Nam sau khi phó mặc số phận lao mình xuống Đông hải thì cũng bất tỉnh mấy ngày. Mấy ngày đó hắn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết sau khi hắn tỉnh lại chính là đang ở trong một cái không gian đỏ như máu và có mùi tanh ngòm.

Thứ duy nhất có thể khiến hắn nhìn rõ những thứ trong không gian này chính là một vật phát sáng màu xanh ngọc đang treo lơ lửng trên cao bám víu vào bề mặt của cái màu đỏ không gian.

- "Ngọc minh châu, thật không nghĩ ta lại gặp được cái đồ tốt như vậy, xem ra vận khí không tồi, các cụ có câu nhặt được của rơi tạm thời dứt túi, không nghe lời quả thật là có tội".

Nói rồi hắn liền hí hửng phi thân mình lên cao, hướng về phía viên ngọc minh châu kia. Hắn cũng không biết khinh công là cái gì và sử dụng như thế nào, mặc dù cao thủ nội khí tăng một như hắn có thể sơ lược đơn giản dùng khinh công cấp thấp, cứ đơn giản là nhảy cao một cái hết sức điều chỉnh hướng thân mình lao về phía minh châu kia.

Kim Nam phát hiện thân thể mình nhẹ hơn trước kia rất nhiều, linh hoạt vô cùng, chân tay có thể bề những cái góc độ kinh người mà người thường khó có thể làm được, thuận tiện lướt thân mình trong không trung.

Nhưng lần phi thân này lại không thành công tuy có thể nhảy cao hơn bình thường, nhưng cái độ cao có thể với tới viên minh châu là rất còn rất xa. Hắn đành tiếp tục nhảy thêm lần nữa rồi lại lần nữa, cứ mỗi lần hắn gắng hết sức tung mình thì khoảng cách đến viên minh châu kia lại càng gần hơn, cuối cùng hắn đã chạm được vào viên minh châu và dứt mạnh nó xuống.

- "Í, cái này hình như không phải, không phải là ngọc minh châu, chỉ đơn thuần là giống, vậy đây là cái gì". Kim Nam sau khi dứt cái viên ngọc kia xuống khỏi bề mặt không gian phát hiện nó không phải là ngọc minh châu liền cảm thấy rất ngạc nhiên.

Thứ này bề ngoài có vẻ giống ngọc minh châu cũng phát ra ánh sáng màu xanh ngọc, nhưng chính lại là không phải, bởi ngọc minh châu bề mặt trơn nhẵn nhụi, sờ vào có cảm giác mát rượi và vô cùng thoải mái, nhưng viên ngọc này bề mặt vô cùng sần sùi, nhưng lại sần sùi một cách rất đều, hơn nữa khi sờ vào có cảm giác vô cùng nóng rực.

"Tí tách tí tách". Bỗng chốc có những giọt máu màu đỏ rơi xuống đầu Kim Nam vô cùng tanh hôi.

- "Không xong, không gian này có khả năng chính là dạ dày của cự kinh quái ngư còn viên ngọc này chính là nội đan của nó". Kim Nam biến sắc thốt lên một tiếng.

Hắn lúc này chính là vô cùng lo lắng, chưa tính đến chuyện hắn phải làm ở Nam Thiên quốc đang còn dở dang, mà chính là hắn lúc này đang ở trong bụng của cự kinh quái ngư, tính mạng bản thân khả năng còn khó giữ chứ chưa nói chi đến chuyện khác.

Truyện cấp thiết nhất lúc này là phải tìm cách thoát ra khỏi đây, cũng may thanh đao hắn mang bên mình cũng chưa có mất, lúc này là vô cùng cần thiết, hắn phải lập tức chọc thủng bụng của cự kinh quái ngư này để thoát ra ngoài, bởi lẽ nếu để một lúc nữa con cự kinh quái ngư này nuốt một lượng lớn cá vào sau đó co bóp dạ dày thì hắn sẽ lập tức bị bóp nát.

Nội yêu đan của con cự kinh quái ngư này to như vậy, hẳn là nó phải là yêu quái cấp hai chứ chẳng chơi, thân thể nội khí tăng một của hắn chắc chắn sẽ là không chịu nổi.

Bước một chân lên dồn toàn lực nội khí vào đỉnh thanh đao, chém thẳng vào một mảng dạ dày của cự kinh quái ngư, chính là một kích toàn lực của Kim Nam.

"Toạch". Mảng dạ dày kia tức thì rách ra một khe nhỏ nhưng chỉ là chảy máu, cũng không có dấu hiệu là thủng. Quả nhiên là da thịt của cự kinh quái ngư cấp hai, dày còn hơn cả da trâu. Nhận thấy một kích toàn lực của hắn không làm mấy may thương tổn đến dạ dày cự kinh ngư, hắn lại tiếp tục liên tiếp phát ra những kích toàn lực.

Những tiếng bình bình vang lên cứ như là hắn đang chặt một khúc gỗ vậy, tức thì một âm thanh âm lãnh vang lên giữ dội truyền đến. Con cự kinh quái như bị chọc nhiều nhất trong dạ dày quá đau đớn gào lên điên cuồng co bóp dạ dày. Kim Nam hoảng hốt cũng mạnh mẽ hơn chọc vào chỗ đang chém kia.

- "Ừ". Nước biển tràn dữ dội vào dạ dày của cự kinh quái ngư. Kim Nam mừng rỡ vô cùng, cuối cùng có thể thoát rồi. Nhưng hắn lại có một cái lo lắng, chính là hắn không biết bơi.

"A". Hắn kêu to một tiếng bịt mũi lại rồi lao mình vào biển cả, thoát khỏi cái không gian dạ dày tanh ngòm kia hắn cảm thấy có một tia thoải mái hòa mình trong nước biển, nhưng hắn cũng chỉ nhìn thờ được trong một lúc là lập tức sặc sụa vì thiếu khí đành bỏ tay ra.

Không chết, hân không chết, cơ thể hân lúc này cảm thấy tự do vô cùng, thật không ngờ hân lại có thể thở được trong nước. Lúc này hân mới nhận biết được, tu luyện nội khí không chỉ có thể tráng kiện thân thể, sức mạnh dồi dào mà còn có một cái chỗ tốt là có thể thở được trong nước, bởi luồng nội khí luân chuyển liên tục làm cho hân có thể thở trong nước cũng như có thể thở trong không khí.

Cảm thấy nhất thời đã thoát khỏi nguy hiểm, hân lúc này mới kiểm tra thành quả của mình. Lúc trước khi hân đại chiến lần đầu tiên đã mạnh mẽ tiến nhập cấp bậc cao thủ nội khí tầng một sơ kì. Cái cấp bậc này người thường phải mất ít nhất sáu năm mới có thể đạt được, việc tu luyện nội khí là vô cùng khắc khổ, ngoài công pháp chỉ dạy còn cần phải có sự kiên trì vô cùng lớn. Khó như vậy nhưng Kim Nam tiếp cận cấp bậc này chỉ có vài khắc thời gian là đã mạnh mẽ đột phá, có thể nói hân là cái loại siêu cấp biến thái tu luyện mới có thể làm được như vậy, chính vì hân có một cái cơ thể hơn người.

Trải qua cuộc chiến cuối cùng bên bờ Đông hải Kim Nam đã mạnh mẽ đột phá được cấp bậc cao thủ nội khí tầng một trung kì, người thường muốn tiến nhập cấp bậc này cũng phải mất ba năm, sau khi củng cố tu vi vững chắc mới có thể mạnh mẽ hấp thụ thiên địa nguyên lực đột phá tu vi, thế nhưng đối với Kim Nam cũng chỉ có vậy, chỉ tốn vài khắc thời gian mà thôi.

Nhìn lại viên nội yêu đan của cự kinh quái ngư hân liền mừng rỡ vô cùng, nội yêu đan của yêu quái chính là thứ vô cùng tinh thuần, có thể hấp thụ trực tiếp cũng có thể dùng luyện làm đan được bổ sung nội khí trong khi giao chiến, nội yêu đan của yêu quái cấp bốn còn có thể luyện làm Tiên Nguyên Đan bổ sung tiên nguyên lực.

Viên nội yêu đan cấp hai này có thể giúp hân hấp thụ trực tiếp đột phá cấp bậc cao thủ nội khí tầng một hậu kì. Hân tuy không thể tu luyện nhưng bản thân môn phái của cha hân là một cái tông môn hạng nhất, nên mấy cái điều cơ bản về tu luyện hân cũng đã được dạy cho từ nhỏ một cách rất kĩ càng.

Nam Thiên quốc căn bản rừng núi rậm rạp tồn tại vô số yêu thú, võ tu Nam Thiên quốc cũng chính là tìm kiếm các yêu thú thu thập nội yêu đan mà tăng tiến tu vi, nhưng cũng chỉ có thể săn bắt các yêu thú cấp thấp mà thôi, bởi yêu thú cấp càng cao thì có tính bầy đàn càng lớn nên không thể săn bắt được, Kim Nam hân từ nhỏ không tu luyện được nên cũng chưa từng săn bắt yêu quái, lần này chính là lần đầu.

Đào mắt xung quanh tìm kiếm một nơi thuận lợi kín kẽ để hấp thụ nội yêu đan, thế nhưng cũng không có tìm thấy nơi nào thích hợp, vì nếu lộ liễu hấp thụ không cẩn thận có yêu quái đi qua Kim Nam chính là mất mạng.

Đành cố gắng bồi thêm một đoạn xa nữa, cuối cùng Kim Nam cũng tìm được một cái động phủ nho nhỏ núp trong những rặng san hô.

Ngay lập tức hân tiến vào động phủ lấy ra nội yêu đan ngồi xuống khoanh chân, mạnh mẽ vận chuyển nội lực hấp thụ. Tức thì một luồng nội lực vô cùng lớn điên cuồng lao vào cơ thể Kim Nam, cái luồng nội lực kia cực kì tinh thuần, khi hấp thụ thiên địa nguyên lực còn phải chuyển hóa vô cùng rắc rối, mà luồng nội lực tinh thuần này tuy có khác với nội lực cơ thể Kim Nam nhưng chỉ bị đào thải chút ít mà phần lớn là bị hấp thụ toàn bộ. Cái luồng nội lực kia điên cuồng lao vào mở rộng kinh mạch của Kim Nam, cơ thể Kim Nam lúc này đã có thể lưu trữ được nhiều nội lực hơn.

- "Oành". Tầng đá hân ngồi lúc này đã hoàn toàn vỡ vụn, viên nội yêu đan kia đã không còn từ lúc nào, một chất nhầy nhụa chảy ra từ cơ thể hân. Đó chính là chất thải chuyển hóa do không tương thích lực lượng.

Kim Nam đã tiến nhập cấp bậc cao thủ nội khí tầng một hậu kì.

Phi thân ra khỏi động phủ trong nháy mắt, Kim Nam cảm giác nội lực trong cơ thể dồi dào sung mãn vô cùng, nhẹ nhàng di chuyển tận hưởng cảm giác khoan khoái do sự gia tăng cấp bậc.

Kim Nam bồi thêm một đoạn dài trong biển cả tìm kiếm, hân cần phải biết hiện tại hân đang ở nơi nào.

Bỗng chốc có hai tên Tôm Yêu toát ra thực lực vô cùng mạnh mẽ xuất hiện, nửa trên của hai Tôm Yêu này chính là thân mình con tôm nhưng nửa dưới chính là thân người.

Đã có một lần Kim Nam nghe ông nội hân nói, yêu quái cấp ba có thể nửa hóa hình người. Biết không phải đối thủ hân liền nhanh chân trốn sau một rặng dong biển nghe ngóng sự tình.

- "Nghe nói, lần này Nam Hải Long Cung tổ chức một cái đại hội tuyển chọn phò mã, ta nghe nói công chúa Nam Hải xinh đẹp vô cùng, ai lấy được nàng quả thực có phúc". Tên yêu Tôm bên trái cảm khái thốt lên một câu.

Tên Yêu Tôm bên phải lúc này vẽ mặt lại dương dương đắc ý "Huynh đúng thật là kém cỏi, ta lần này thậm chí được bố trí một cái vị trí canh gác, có thể ngắm công chúa Nam Hải một cách thoải mái, có thể trộm vẽ ra một bức họa đồ cho huynh ngắm, tuy nhiên cũng cần một chút sinh ý".

- "Tiểu đệ là ngu huynh kém cỏi, phải nhờ đệ rồi". Nói rồi yêu Tôm bên trái kia dúi một lượng kim tiền vào tay yêu tôm bên phải khanh khách cười.

- "Không dám, không dám, ai lại làm thế bao giờ". Miệng nói từ chối nhưng Yêu Tôm bên phải vẫn vội vàng cất lượng kim tiền kia đi.

Đến lúc này thì Kim Nam đã biết hân chính là đang ở địa phận Nam Hải Long Cung, hơn nữa lại trùng đúng dịp công chúa Nam Hải tuyển chọn phò mã. Kim Nam chỉ không ngờ rằng mình lại trôi đi xa đến như vậy, quê hương hân bờ biển chính là Đông Hải, vậy mà lúc này hân lại đang ở Nam Hải, tất là do cái con Cự Kinh Quái Ngư kia đã đưa hân đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vận khí

"Tiểu đệ quả thật may mắn, nhưng ta lại không có được như vậy, bị phân phối đi trông coi kho tàng đúng là không có gì nhàm chán hơn". Yêu Tôm bên trái lúc này than vãn thở dài bộ dáng vô cùng chán ghét.

Ở biển cả này được phân ra làm tứ phương do bốn vị Long Vương cai trị. Bề ngoài đều phục tùng Ngọc Hoàng Đại Đế nhưng trên thực tế là ẩn tàng thực lực tranh đấu hòng soán ngôi Ngọc Hoàng Đại Đế.

Sự tranh đấu vô cùng gay gắt, nghe nói khi thế giới mới hình thành cũng không chỉ có bốn vị Long Vương mà có đến tận chín vị. Thế nhưng tranh đấu lâu dài đến nay năm vị đã bị tận diệt chỉ còn bốn vị, bốn cái Long Vương này thực lực cũng không có tương đương nhau.

Đứng đầu là Đông Hải Long Vương của cải nhiều vô số, yêu binh đông tít vạn chiếm ba phần biển cả. Nghe nói Đông Hải Long Vương thực lực cường hãn còn tự tay diệt sát được hai trong năm vị Long Vương biển mất kia. Cho nên cả cái biển cả này đều kiêng kỵ.

Thứ hai phải kể đến là Tây Hải Long Vương yêu binh tuy ít hơn chiếm biển cả ít hơn thế nhưng âm hiểm vô cùng, gian ngoan狡 hoạt, thế nên ít ai có thể động vào, vị Long Vương này chiếm hai phần biển cả.

Thứ ba chính là Bắc Hải Long Vương bản thân đã từng tiêu diệt một trong năm vị Long Vương đã mất, vị Long Vương này chiếm hai phần biển cả, nhưng yêu binh lại ít đến đáng thương, chỉ có hơn nghìn vạn.

Cuối cùng yếu kém nhất chính là vị Nam Hải Long Vương này, chỉ chiếm có một phần biển cả, yêu binh cũng đông tầm trăm nghìn vạn nhưng đa phần là hỗn tạp. Cũng chưa từng diệt một vị Long Vương nào trong năm vị Long Vương đã mất mà chỉ may mắn không bị người ta động tới.

Những vị Long Vương này đều đạt đẳng cấp Yêu Đế, tồn tại ngang hàng với cấp bậc Tiên Đế, chỉ kém Ngọc Hoàng Đại Đế ở thiên đình chút ít nên phải phục tùng, nhưng ở đẳng cấp cao như vậy thì cái chút ít đó, là cách biệt vô cùng lớn trong giao chiến và có thể áp chế hoàn toàn đối thủ.

Cách biệt đó tuy gần mà lại xa, có người cả đời không thể đột phá cái cách biệt nhỏ nhoi đó, tương tự mấy vị Long Vương này, nhưng họ vẫn ôm mộng có thể một ngày đột phá mà thoát khỏi áp chế của Ngọc Hoàng Đại Đế.

Biển cả có mười phần thì tám phần đã rơi vào tay các vị Long Vương cai quản, hai phần còn lại chính là biển cả hỗn loạn không có thế lực nào nắm giữ. Đây là nơi các Yêu quái cấp bậc cao ngự trị, các vị Long Vương cũng phải cố kỵ vài phần, hơn nữa vùng biển này chính là một cái vô cùng khắc nghiệt, sinh vật khó có thể sinh sống nên cũng không ai tranh chấp hay động tới.

Mỗi một cái Long Cung đều có một kho tàng riêng, những kho tàng này hình thành lên là do các cuộc đại chiến Long Vương vơ vét thu được. Trong những kho tàng này không chỉ có châu báu ngọc ngà, mà còn có vô số tài nguyên tu luyện đỉnh cấp, vô cùng quý hiếm.

Kim Nam hiện giờ cũng chưa có định hướng làm sao có thể quay về Đông Hải, quay về Nam Thiên quốc. Nghe thấy tên Yêu Tôm này canh giữ kho tàng thì hẳn làm sao mà có thể bỏ qua mà không bám sát.

Chưa nói đến có thể rời khỏi Nam Hải Long Cung hay không, mà kể cả có địa đồ chỉ dẫn dời khỏi, với cái thực lực thấp kém là cao thủ nội khí tăng một như hắn, chưa đi được vài dặm đã có thể bị xé thịt làm giày lót chân rồi.

Thế cho nên lần này hẳn chính là đánh cược, đánh cược với tính mạng của hắn, nếu may mắn có thể chót lọt chui vào cái kho tàng kia thì chính là chuột sa chĩnh gạo.

Người khác khi có tài nguyên tu luyện đỉnh cấp như vậy, còn cần một cái công pháp tu luyện siêu việt để hấp thu một cách đúng đắn và triệt để nhất, tránh lãng phí tài nguyên và loại bỏ những độc tố không cần thiết, hơn nữa cũng cần một cái thời gian để củng cố thật chắc tu vi thì mới có thể hấp thu tiếp.

Nhưng Kim Nam chính là không cần, bởi thân thể hắn là một cái tồn tại siêu biến thái, thân thể Kim Nam ngoại trừ có thể hấp thu triệt để bất cứ cái nguồn tài nguyên tu luyện nào mà còn có thể hấp thu một cách nhanh nhất trong khi giao chiến.

Nói cách khác, khi Kim Nam giao chiến mà cầm một lượng tài nguyên tu luyện thì đơn giản chính là cứ thế mà tăng tiến tu vi. Chẳng hạn người khác cần ba ngày mới có thể hấp thu xong hết một viên nội yêu đan, nhưng Kim Nam chỉ cần vừa đánh nhau vừa cầm viên nội yêu đan đó chân chính nó sẽ bị hấp thu hết ngay tức khắc.

Nhưng thân thể tuy siêu việt thì vẫn có một nhược điểm, chính là người khác khi tu luyện vận hành nội khí tập trung tại đan điền, đẳng cấp cao của sự vận chuyển sẽ hình thành một cái nội đan, mà Kim Nam thì nội khí vận hành tản mát khắp cơ thể cho nên hắn cần nhiều tài nguyên hơn người khác, hay cả cơ thể hắn có thể gọi chính là một nội đan luôn.

Lượng tài nguyên tu luyện hao phí nhiều hơn kẻ khác, bất quá lại có một cái điểm lợi đó là so với cao thủ cùng cấp bậc Kim Nam chính là có thể huy động nội lực nhiều hơn gấp nhiều lần đối thủ, bởi cả cơ thể hắn có thể coi là nội đan, còn đối thủ chỉ có viên nội đan nhỏ ở đan điền, vì vậy đẳng cấp là vô cùng chênh lệch.

Kim Nam bám sát theo đuôi tên Yêu Tôm khi hắn vừa mới rời đi, bởi Yêu Tôm kia là yêu quái cấp ba nên hắn di chuyển rất nhanh. Kim Nam cố gắng hết sức dồn lực tăng tốc đến cực hạn. Nhưng Kim Nam cũng cần hết sức cẩn thận, nếu có bất kì sai lầm nào gây lộ tung tích thì sẽ là một cái nguy hiểm chết người.

Yêu Tôm kia sau khi rời đi khỏi cái vị trí cũ cũng vô ý không phát hiện ra là mình đang có kẻ bám theo đuôi, thậm chí hắn vẫn vô tư ngêu ngao hát. Lát sau Yêu Tôm kia đã đến một cái hải vực sâu hoắm, tức thì hắn liền lao mình xuống đó, không chần chừ, Kim Nam cũng vội vã phi theo sau dồn nội lực cực hạn quai tay thật mạnh vào làn nước phi lên phía trước.

Sau khi đi một đoạn dài xuống hải vực, cuối cùng lúc này tên Yêu Tôm kia cũng dừng lại, bắt đầu rút binh khí ra. Kim Nam kinh hãi, chẳng lẽ hắn đã bị phát hiện ra, nếu lúc này tên Yêu Tôm kia phát hiện ra Kim Nam, Kim Nam cũng không có chắc có thể đánh thắng được Yêu Tôm này hay không, bởi Yêu Tôm kia hơn Kim Nam hẳn một cấp bậc.

Nhưng hóa ra không phải, Yêu Tôm kia sau khi rút cái binh khí ra cũng không có động thủ mà chỉ đứng vào một góc bên tảng đá to lớn hết sức nghiêm nghị. Kim Nam thở phào nhẹ nhõm, hóa ra cái tên Yêu Tôm kia đã đến nơi, và rút binh khí ra không phải để đánh nhau với hắn mà chỉ để canh gác mà thôi.

Lúc này Kim Nam mới đảo mắt nhìn về phía tảng đá to lớn kia, nhưng hắn không phát hiện được cái gì cả. Đó chỉ đơn thuần là một tảng đá to lớn hết sức bình thường. Không có dấu hiệu gì cả, Kim Nam thở dài nghĩ, chẳng có lẽ cái tên Yêu Tôm này bị điên chăng, không hơi đâu mà lại đi canh một cái tảng đá.

Kim Nam đang định quay thân mình dời đi vì thất vọng nhưng bỗng có một tiếng xình xịch to lớn rít lên, đó chính là tiếng những tảng đá to lớn cọ xát vào nhau. Kim Nam nhanh chóng quay thân mình lại liền thấy cái tảng đá to lớn bình thường khi nãy từ từ nứt ra một cái khe hở, rồi xuất hiện một cánh cửa bằng đá, tức thì một thứ ánh sáng huyền ảo từ sau cánh cửa đá kia hắt ra. Một tên Yêu Cua từ trong đó chui ra, tên này cũng nửa trên mình yêu quái nửa dưới thân người, hắn cũng là một tên yêu quái cấp ba.

- "Sa lão đệ đến đổi ca cho ta rồi đó hả, ha ha vất vả cho lão đệ rồi". Tên Yêu Cua vừa bước ra liền quay người về phía Yêu Tôm cười lớn chào hỏi.

- "Đệ đã đến rồi, huynh vất vả cả ngày như vậy cũng đã đến lúc nghỉ ngơi rồi, tiểu đệ không tiễn nhé". Yêu Tôm kia cũng khách khí cúi mình cười nói chào hỏi. Nói rồi hắn định bước vào lối mật đạo bằng đá kia sau đó tức khắc đóng cửa lại.

Nhưng lúc này có một tiếng gầm rú vang động hải vực, một con Mập Quái Ngư to lớn từ đâu xuất hiện lao đến, Xem ra con Mập Quái Ngư này phải đạt cấp bậc Yêu Quái cấp hai chứ không vừa, thân mình nó to lớn rắn chắc vô cùng. Nó điên cuồng lao đến phía tên Yêu Cua vừa đi ra, định dùng sức xé nát Yêu Cua.

Loài Mập Quái Ngư này hung hãn vô cùng, cậy thân thể rắn chắc và trời sinh tính hung hãn tự nhiên, nên không những không sợ những yêu quái cùng cấp bậc mà còn có thể đánh nhau vượt cấp. Con Mập Quái Ngư này chắc đã phải đạt đến Yêu Quái cấp hai hậu kì đỉnh phong rồi mới dám làm như vậy. Trong biển cả này loài Mập Quái Ngư không chịu sự quản thúc của Long Vương mà chúng là một thế lực tồn tại riêng biệt. Chúng được gọi là những kẻ cướp của biển cả.

"Sa lão đệ mau mau cứu ta". Tên Yêu Cua luống cuống chân tay chống cự kêu lên.

Con Mập Quái Yêu này tuy hung hãn có thể vượt cấp giết đối thủ nhưng nếu là cùng lúc hai đối thủ thì nó hẳn sẽ không đánh lại được. Nghĩ vậy Yêu Tôm kia liền nhảy ra khỏi mật đạo cùng Yêu Cua quần chiến hội đồng đánh Mập Quái Ngư.

Nhận thấy thời cơ vô cùng thuận lợi đã đến, Kim Nam từ từ rón rén lên lút thâm nhập mật đạo, đợi đến lúc cuộc chiến ngoài kia chấm dứt thì hắn cũng đã thành công lên vào được kho tàng.

Bước vào kho tàng Kim Nam liền kinh hãi vô cùng, trước mắt hắn chính là vô số châu báu, vô số những cái báu vật 'Định Thân Châu, Dạ Minh Châu, Nội Yêu Đan Yêu Thủ, Vũ Khí...' chính là nhiều vô số. Kim Nam vui mừng phát khóc, đời hắn quả thực lên tiên rồi, nhiều tài nguyên tu luyện như vậy Kim Nam mà không mạnh lên e là hơi khó.

Trong cái kho tàng này tồn tại không chỉ châu báu và tài nguyên tu luyện là quý báu nhất, mà quý báu nhất phải kể đến chính là vũ khí. Kể từ khi Kim Nam sinh ra đến giờ chân chính vẫn là hắn chưa tìm được một món binh khí thích hợp với mình.

Binh khí cũng phân ra theo cấp bậc, binh khí cấp một chính là những binh khí thường dùng trong các cuộc chiến tranh nhân loại. Binh khí cấp hai là những binh khí có chứa lực lượng nội khí sung mãn binh khí loại này phân ra làm hai loại:

'Một loại là luyện khí sư truyền vào đó một tia nội lực hung mãnh, nhưng tia nội lực này sau khi sử dụng thì binh khí đó lập tức mất tác dụng trở lại thành binh khí cấp một, binh khí loại này được gọi là Dự Khí.'

Một loại còn lại chính là luyện khí sư dùng vật liệu quý hiếm luyện chế ra binh khí có thể tự động chuyển hóa thiên địa nguyên lực trở thành nội lực tích tụ trong binh khí này, sau khi dùng hết nội lực thì lại tiếp tục chuyển hóa tiếp, cho nên binh khí loại này luôn luôn là binh khí cấp hai do vĩnh viễn không mất đi thuộc tính, binh khí loại này được gọi là Huyền Khí.'

Binh khí cấp ba chính là là binh khí do luyện khí sư dùng máu huyết hòa vào khi chế luyện binh khí, cùng với việc sử dụng vật liệu cực kì quý hiếm và sự điều luyện của luyện khí sư cao tay mới có thể chế luyện ra được, Đoạn Huyền Kịch của tộc Thái chính là một trong những binh khí loại này. Trong nhân gian vô cùng hiếm hoi loại binh khí bậc này có thể nói quý hiếm như phượng mao lân giác.

Bình Khí cấp bậc sau này càng cao thì càng có điểm kì bí và mạnh mẽ siêu việt hơn.

Vậy mà trong cái kho tàng của Nam Hải Long Cung này, bình khí cấp hai Huyền Khí vút đầy la liệt như rác, bình khí cấp ba cũng phải có đến mấy chục kiện, và còn có mấy kiện Kim Nam nhìn không có rõ đẳng cấp bởi vì từ trước đến giờ hắn cũng chỉ có tiếp cận và nhận biết được bình khí cấp ba thôi, mấy cái kiện bình khí mà hắn không thể nhận biết kia hẳn là bình khí cấp bốn, bởi chúng được để trên những cái giá cao vô cùng trang trọng, khác hẳn bình khí cấp ba vút la liệt.

Quay mình sang phía bên phải chính vô số nội yêu đan của yêu quái, hẳn những nội yêu đan này tồn tại là do những cuộc đại chiến tranh dành biển cả của các vị Long Vương, sau trận chiến chúng được thu lại để vào đây. Nội yêu đan cấp hai chính là chất cao thành núi, còn nội yêu đan cấp ba chất thành một đồng lớn, duy chỉ có mấy lọ nội yêu đan bằng thủy tinh để trên giá vô cùng trang trọng chắc chính là nội yêu đan của yêu quái cấp bốn.

Có thể thấy các Đại Hải Dương có số lượng yêu quái cấp bậc cao là vô cùng lớn. Nếu như ở lục địa thì những cái cao thủ nội khí tăng ba quý hiếm vô cùng thì ở đây xem chừng cũng chỉ là vô cùng bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đột Phá Lực Lượng

Kim Nam cầm lên tay một khối nội yêu đan cấp hai, chuẩn bị hấp thu thì ngay lập tức có tiếng vọng động từ phía mật đạo đá, hẳn là Yêu Tôm kia đã đại chiến xong với Mập Quái Yêu, lúc này mới quay vào để tiếp tục nhiệm vụ canh gác kho tàng.

Vội vàng lao về phía sau bức bình phong và núp, Kim Nam cố gắng điều chỉnh nhịp thở và khí tức để cho tên Yêu Tôm kia không phát hiện ra, cố gắng suy nghĩ cách xem làm sao có thể hấp thu chót lọt số nội yêu đan kia.

Và rồi Kim Nam cũng tìm thấy một cái địa điểm thích hợp, phía sau một cái giá chứa đựng công pháp có một góc khá kín, Kim Nam chậm chậm núp mình tiến dần về phía đó, tay không quên nhét đầy một đồng lớn nội yêu đan cấp hai vào trong túi.

Tên Yêu Tôm cũng không có phát hiện ra kho tàng xảy ra sự tình, vẫn ngáp một hơi dài sau đó cúi kinh đứng nghiêm cẩn thận canh gác ở cửa mật đạo bằng đá.

Trong khi đó Kim Nam đã nhẹ nhàng lên vào cái góc kín kia mà không gây một tiếng động nào. Không chần chừ chút nào Kim Nam lấy ngay hai khóa nội yêu đan đặt vào lòng bàn tay sau đó ngồi khoanh chân vận chuyển nội khí toàn thân hấp thụ hai viên nội yêu đan kia.

Từng dòng khí nóng nhẹ nhàng di chuyển vào cơ thể Kim Nam, tia nội lực vốn đang sung mãn trong cơ thể hắn nay bỗng ngày càng đậm đặc hơn, tức thì các mớ kinh mạch đã được mở rộng sẵn không có chứa được nhiều nội khí như vậy, điên cuồng chọc phá kinh mạch Kim Nam, những cái kinh mạch lúc trước chỉ nhỏ bé thì bây giờ nó đang điên cuồng mở rộng lớn ra để có thể chứa được nhiều nội khí hơn.

Nhận thấy những cơn đau giữ dội khắp cơ thể mình, Kim Nam vẫn cắn răng chịu đựng không rên la, chốc chốc cơ thể hắn lại run lên bần bật, lâu dần cái sự đau nhức đó dần dần biến mất, cảm giác đau nhức dường như tê liệt, một sự sung mãn nhẹ nhàng tràn khắp cơ thể Kim Nam.

Một trận xung động nội lực lớn xảy ra trong cơ thể Kim Nam, Kim Nam liền phải lập tức áp chế xung động này không cho phát ra ngoài, bởi vì nếu không sẽ xảy ra vụ nổ xung quanh thân thể hắn giống như lần trước hắn tăng tiến tu vi, ngay lập tức Kim Nam sẽ bị Yêu Tôm kia phát hiện.

Kim Nam từ từ điều tiết nguồn nội lực dư thừa trong cơ thể, cho nó phát tiết ra ngoài một cách chậm chậm, khiến vụ nổ tăng tiến tu vi không xảy ra là cả một nghệ thuật.

- "Đã tiến nhập nội khí tầng một hậu kì đỉnh phong rồi sao". Kim Nam rên khẽ lên nhẹ một tiếng kinh hi sung sướng.

Sau một tuần thì Kim Nam đã hoàn toàn hấp thu hết sạch sẽ hai khóa nội yêu đan cấp hai kia. Lúc này hắn đang vui mừng vô cùng, liền đặt thêm hai khóa nội yêu đan vào lòng bàn tay tiếp tục hấp thu.

Lần này sự hấp thu nhanh hơn một chút, chỉ bốn ngày Kim Nam đã hấp thu triệt để hoàn toàn, nhưng tu vi hắn chỉ tăng một bước không lập tức đột phá cấp bậc nội khí tầng hai.

Xem ra lần này Kim Nam cần phải sử dụng nhiều nội yêu đan hơn nữa, tiếp tục dồn nốt chỗ nội yêu đan còn lại trong túi vào lòng bàn tay, khoảng chừng hơn mười khóa, mặc dù có chút chật chội lòng bàn tay vì yêu đan hơi nhiều.

Lại vận công dồn nội khí hấp thu, tức thì một luồng nội lực vô cùng lớn lao vào cơ thể Kim Nam, luồng nội lực lần này nhiều hơn luồng nội lực của các lần trước khi hắn hấp thu không biết bao nhiêu lần.

Những tiếng ù ù vang lên trong kinh mạch Kim Nam, hẳn là luồng nội lực kia quá lớn. Ngay tức khắc có một số chỗ kinh mạch bị phá nát, nhưng cơ thể Kim Nam cũng thật hết sức biến thái. Khi cái kinh mạch kia vừa bị phá vỡ thì cơ thể hắn lập tức tu bổ ngay tức thì, lần này thì kinh mạch sau khi tu bổ to

lớn và rộng rãi hơn rất nhiều lần so với trước.

- 'Bùm'. Một tiếng nổ vang từ cơ thể Kim Nam phát ra bên ngoài, sự đau đớn bởi kinh mạch bị phá vỡ và mở rộng thì Kim Nam có thể chống đỡ cản răng mà không kêu lên.

Nhưng vì lần này cái luồng nội lực kia quá lớn, đột phá tu vi các tầng cao thủ phát ra tiếng nổ nội lực lớn làm cho Kim Nam không thể khống chế được.

Cái góc mà Kim Nam ngồi tu luyện nay đã bị phá nát tung, giá đựng công pháp cũng vỡ vụn. Yêu Tôm kia đang đứng canh gác cẩn mật lúc này phát hiện ra có tiếng nổ lớn liền nhanh chóng giờ binh khí ra lao về phía xảy ra vụ nổ quá lớn một tiếng "A!".

Biết mình đã bị bại lộ Kim Nam kinh hãi vô cùng, liền chớp nhoáng vơ tay về phía một binh khí gần nhất cạnh bên, sau đó vận chuyển nội lực đại phát thần thủ nhanh như chớp nhảy về phía đồng nội yêu đan cấp ba, cầm ngay hai khóa vào lòng bàn tay, bạo phát chiến ý sẵn sàng động thủ.

Yêu Tôm kia sau khi đến nơi nhìn thấy Kim Nam thì cũng không có lập tức động thủ, mà lại cười mỉa mai một tiếng "Ta lại cứ tưởng cái gì hóa ra là một con chuột nhắt nhân loại nội khí tăng hai sơ kì, người nếu thực sự biết điều thì hãy lập tức tự sát ta sẽ cho người toàn thân ...ha ha ha".

Kim Nam không có nội gì cầm ngay kiện binh khí trường đao mà hắn vừa vơ được vận nội khí cực hạn bản thân bỏ một đao thẳng vào mặt Yêu Tôm.

Yêu Tôm kia thấy Kim Nam không có khách khí như vậy, liền bực tức giờ trường thương tỏ vẻ coi thường mà đỡ một cách nhẹ nhàng trường đao của Kim Nam, nhưng hắn liền lập tức kinh dị.

Không nghĩ cái nhân loại nhỏ nhoi mà hắn coi thường chỉ có nội khí tăng hai sơ kì mà lại có luồng nội lực phát ra hùng hậu như vậy. Hắn chính là không biết rằng Kim Nam tồn tại không phải là một cái thân thể bình thường, mà cả cơ thể Kim Nam toàn bộ chính là đều chứa nội khí, không như hắn chỉ tồn tại nội khí ở nội yêu đan.

- "Cờ rắc". Một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, cái trường thương kia của Yêu Tôm lập tức vỡ vụn. Không dừng lại ở đó trường đao của Kim Nam vẫn mạnh mẽ tiếp tục đập vào ngực Yêu Tôm kia bịch một cái.

Ngay lập tức Yêu Tôm kia phun ra một búng máu màu trắng, hung hãn bắt thân thể trở lại đứng thẳng cầm vạt áo lau lau vết máu tươi còn sót trên miệng, nổi điên lên hét lớn "vốn nghĩ chơi đùa với người một chút không ngờ người lại khó nhai đến vậy, được được, xem ra ta đã coi thường người rồi".

Nói rồi Yêu Tôm kia vơ đại lấy một thanh đao bên cạnh điên máu lao vào chém Kim Nam, một vầng xanh gần lên trong mắt Yêu Tôm, nhất định hắn đang vô cùng tức giận.

Kim Nam cũng mạnh mẽ vận chuyển nội khí đồng thời hấp thu điên cuồng nội yêu đan trong tay nhảy bổ vào chém Yêu Tôm.

Cả hai lao vào quần sát nhau dữ dội, mới đầu Kim Nam chính là thua thế, liên tục bị Yêu Tôm áp đảo phun ra những búng máu liên tục cơ thể hoàn toàn bầm tím. Nhưng đồng thời Kim Nam hấp thu nội yêu đan nhanh hơn gấp nhiều lần, tu vi Kim Nam tăng vùn vụt, nửa khắc thời gian sau có một vụ nổ do sự đè thắng tu vi lên đến nội khí tăng hai trung kì, hai khắc thời gian sau là vụ nổ tăng tiến tu vi nội khí tăng hai hậu kì và một ngày sau Kim Nam đã tiến nhập cảnh giới nội khí tăng hai hậu kì đỉnh phong.

Thân thể Kim Nam bây giờ hoàn toàn đau nhức và tím bầm, thậm chí một số khớp tay và chân đã vỡ vụn, đồng thời cái đồng nội yêu đan cấp ba kia Kim Nam đã hấp thu hoàn toàn không sót viên nào, cơ thể hắn tràn ngập một mùi hôi thối nồng nặc và đầy thứ chất lỏng đen kịt chảy ra do sự đào thải không tương thích lực lượng.

Yêu Tôm kia tức giận vô cùng, hắn chính là trông coi kho tàng kẻ cả khi nhìn thấy đồng nội yêu đan kia cũng thêm nhõm rãi ra muốn được hấp thu mà không có được, thế nhưng cái đồng nội yêu đan to lớn lù lù kia đã bị cái tên nhân loại mà hắn coi thường hấp thu một cách sạch sẽ không thương tiếc, cái cục giận này hắn làm sao nuốt cho trôi đây.

Mặc kệ tại sao cái tên nhân loại kia tại sao có thể hấp thu nội yêu đan nhanh một cách biến thái như thế, Yêu Tôm tức không có thể nói lên lời giờ trường đao xông vào tiếp tục chém về phía Kim Nam loạn xạ, thân mình Yêu Tôm lúc này đã chao đảo và choáng váng, nội khí không còn đủ hùng mãnh để đón vào trường đao một kích giết chết Kim Nam.

Kim Nam mới đầu chính là một cái thua thế, nhưng bây giờ tu vi tăng tiến lên một đoạn vô cùng lớn nên mặc dù bản thân bị thương thể rất nặng vẫn miễn cưỡng chống cự được một kích không có nội lực này, thân thể không cử động được nhưng nội khí còn sung mãn, một đao kia chém vào thân thể Kim Nam không chứa nội lực, tức khắc bị luồng nội lực hùng mãnh trong cơ thể Kim Nam trấn vỡ nát tan.

Yêu Tôm kia hết sức lực thờ hồn hên ngồi bệt sang một góc, điên máu hét lên "Ta giết, ta giết nhà ngươi, tên nhân loại khốn nạn, đồ vô lại, đồ @\$#&***". Yêu Tôm kia xô ra một tràng dài chửi mắng, bất lực ngồi thết lên về phía Kim Nam không có làm được gì.

Kim Nam lúc này mới cười toe toét nhìn về phía Yêu Tôm nói mỉa mai "Phải ta vô lại, nhưng cái tên vô lại này mà người cũng không đánh được thì người nên chết đi mới phải a, hơn ta những một cái cấp bậc mà không đánh lại được, ta thấy người nên chết đi cho đỡ nhục thì hơn .. Ha ha".

Yêu Tôm lúc này bực tức không có nói được gì đành cầm miệng, vận chuyển hấp thu thiên địa nguyên lực thật nhanh, nhằm bổ sung nội khí muốn giết Kim Nam ngay tức khắc.

Nhưng Yêu Tôm chính là lúc này vẫn đang mù quáng, bởi cái thân thể của Kim Nam biến thái vô cùng, Yêu Tôm kia vừa mới hấp thu thiên địa nguyên lực bổ sung nội khí được một tia, thì Kim Nam đã hoàn toàn bình phục, những cái vết bầm tím cũng hoàn toàn tan biến.

Với tu vi nội khí tăng hai đỉnh phong, Kim Nam từ tốn bước đến trước mặt Yêu Tôm như trên ngời tên này, gió trường đao phe phẩy nói "Ngươi muốn tự sát hay để ta ra tay, ta nói trước nếu ta ra tay ngươi chính là sẽ không được toàn thân đó nha".

Yêu Tôm kia vừa tức giận vừa kinh dị muôn phần, chính là tại sao cái tên nhân loại này không những hấp thu nội yêu đan tăng tiến tu vi cũng nhanh, mà hồi phục cũng vô cùng trâu bò.

- "Ngươi, ngươi giết ta đi". Yêu Tôm kia bất lực không có làm gì được, đành thở dài bức tức gần động lên nói.

Kim Nam lúc lắc cái đầu ra vẻ đắc ý nói: "Ngươi đâu có thể chết đơn giản như vậy, ta chính là còn những mấy cái sự tình muốn hỏi ngươi".

- "Sự tình gì?".

- "Chính là tại sao cái kho tàng quý báu như vậy mà chỉ có một yêu binh canh giữ, còn nữa địa đồ biển cả ở đâu sao ta không có thấy, còn nữa Nam Hải công chúa tuyển chọn phò mã nhất định có cần yêu cầu bắt buộc là thân yêu tộc hay không, còn nữa...".

- "Thôi, ta phát sợ cái câu 'còn nữa' của ngươi rồi đấy, để ta từ từ trả lời rồi ngươi hỏi tiếp không được hay sao". Yêu Tôm kia kinh hãi thét lên như chết cha chết mẹ van xin Kim Nam vì những cái câu hỏi quá dồn dập của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Biển Cả Đích Sự Tình

Yêu Tôm lúc này dừng việc huy động nội khí hấp thu thiên địa nguyên lực, chậm chậm từ tốn nói: "Cái địa đồ biển cả là một cái thứ sơ đẳng, bất cứ tên yêu quái nào ở biển cả mà lại không có, kể cả những nhân loại sống ở nơi này không ai mà không rõ một cách tường tận, tuy vậy cái địa đồ biển cả cũng chỉ phân theo khu vực mà thôi, các yêu quái sống ở Nam Hải Long Cung này cũng chỉ có địa đồ biển cả của khu vực này, còn nếu muốn có địa đồ của khu vực biển cả khác thì cần phải bỏ ra một lượng kim tiền nhất định mới có thể giao dịch mua của Long Cung kẻ bên".

Tên Yêu Tôm lúc này thò tay vào túi lấy ra một cái miếng vải cá lớn độ hai bàn tay sau đó gió về phía Kim Nam "Địa đồ của Nam Hải Long Cung ở đây, ngươi lấy rồi có thể ra tay rồi" Yêu Tôm nhắm nghiền mắt lại chờ cái chết.

- "Ài, Yêu Tôm huynh cũng thật sự là mau quên a, ngươi vẫn chưa trả lời hết cái sự tình mà đã muốn chết". Kim Nam ánh mắt sắc lạnh cười nham hiểm, lấy tay cầm vạt áo lau lau lưỡi đao cho thật sáng bóng nói lớn.

- "Ngươi, ngươi cũng biết ta không thể nói, sự tình ẩn dấu của Hải Long Cung nói ra chính là trọng tội, chu di tam tộc đó".

- "Ngươi không nói cũng không sao, bất quá ta có một sự bồi tiếp nho nhỏ". Kim Nam vươn trảo thủ móc vào đan điền Yêu Tôm một cách chớp nhoáng, ngay tức khắc có một tiếng gào thét ghê rợn vang lên, Yêu Tôm kia đã bị Kim Nam đánh vào đan điền móc đi mất nội yêu đan.

Yêu Tôm kia sau khi bị móc mất nội yêu đan cũng không có chết, mà nội khí bản thân đã hoàn toàn không còn, bây giờ hắn chân chính chỉ là một yêu quái không có sức mạnh.

- "Nói, nếu không nói ta sau này cũng sẽ tìm cái tộc của ngươi mà diệt sát sạch sẽ". Kim Nam lãnh khốc phát ra tiếng rít the thé từ cổ họng, trong khi máu từ đan điền Yêu Tôm kia vẫn phun ra những tia lớn bắn vào mặt hắn.

Cũng không phải là Kim Nam lãnh khốc vô tình, mà tại vì trải qua sự đau khổ quá nhiều hắn đã được rèn dũa bản thân trở lên quyết đoán hơn, bởi vì chỉ có như vậy hắn mới có một ngày có thể báo thù.

Yêu Tôm kia lúc này đã run run thân mình sợ hãi, hắn không nghĩ Kim Nam lại có cái thủ đoạn tàn khốc như vậy, lấy đi nội yêu đan của hắn mặc cho máu phun ra thành tia mà mặt cũng không biến sắc chút nào, cái thủ đoạn này khiến cho hắn so với chết còn muốn tốt hơn.

Không có chân chừ chút nào hắn vội vã khai ra:

- "Nam Hải Long Cung cũng không chỉ có một cái kho tàng, cái kho tàng này tuy rằng thật sự quý báu, thế nhưng nó cũng chỉ là đối với những cái yêu quái cấp thấp như chúng ta mới có sự hấp dẫn, chứ đối với Nam Hải Long Vương cấp bậc vốn đã đạt tới cảnh giới Yêu Đế những thứ này bản thân ông ta cũng không có coi trọng, cái kho tàng này chỉ là một cái kho tàng mà ông ta có ý để lộ ra để che mắt thiên hạ và địch quân mà thôi, sự thực có rất nhiều kho tàng kiểu này, kho tàng càng chứa nhiều thứ quý hiếm thì trọng binh càng nhiều, trên thực tế đây chỉ là một cái kho tàng sơ cấp, kho tàng cao cấp thì thậm chí còn có cả Yêu Vương trấn thủ, chứ không ngươi nghĩ tại sao cái tên nhân loại nhỏ nhoi nhà ngươi lại có thể lọt vào kho tàng này dễ dàng như vậy".

- "Nói như vậy thì các cái Hải Long Cung khác cũng tồn tại những cái kho tàng như vậy thậm chí còn cao cấp hơn". Kim Nam nhìn Yêu Tôm nhe nhon cười nham hiểm.

- "Người cười cái gì đó ?".

- "He he... Chính là nhiều cái kho tàng như vậy có thể thoải mái cho ta đánh cướp rồi". Kim Nam nháy mắt một cái nở nụ cười vô sỉ với Yêu Tôm.

- "Ha ha... Ta nghĩ đầu óc tên nhân loại nhà người có vấn đề rồi, người nghĩ người đủ bản lĩnh làm cái việc đó sao". Yêu Tôm phá lên cười chảy cả nước mắt, hẳn chính là nghĩ Kim Nam bị điên rồi.

Nhưng Kim Nam lại không có nghĩ đó là chuyện viễn vông, mà đó là điều bắt buộc hẳn phải làm được, chỉ có như vậy hẳn mới có thể báo thù.

- "Xoẹt". Tên Yêu Tôm đang say sưa cười không có ngừng được thì đã nhận ngay một đao của Kim Nam, thủ cấp của Yêu Tôm lập tức rớt xuống đường cắt vô cùng chuẩn xác, đã phân cái thân mình nửa người của Yêu Tôm ra một nơi và cái đầu Tôm của tên này ra một nơi khác, máu vẫn tiếp tục phun trên cái cổ của Yêu Tôm kia, trên miệng của Yêu Tôm lúc này vẫn đang nở nụ cười coi thường Kim Nam.

- "Người chết được rồi đó, cười ta hả". Kim Nam lạnh lùng nói một câu sau ném mạnh thanh đao sang một bên, lựa chọn một chỗ thật thoải mái trong kho tàng ngồi xuống vận công hấp thu sạch sẽ nội yêu đan của Yêu Tôm kia.

Một ngày sau thì Kim Nam cũng hấp thu hoàn toàn triệt để nội yêu đan của yêu tôm, lúc này hẳn đã chạm vào mức ngăn cách giữa nội khí tầng hai và nội khí tầng ba, chỉ cần vài ngày nữa thôi nếu hẳn tiếp tục hấp thu chỗ nội yêu đan còn lại trong kho tàng, thì truyện đạt tới nội khí tầng ba trung kì là hoàn toàn có thể.

Thế nhưng Kim Nam không thể làm như vậy, bởi nếu lúc này còn tiếp tục nán ở đây lâu, thì sẽ có một Yêu Binh khác đến thay thế, khả năng hẳn bị bại lộ là rất cao, nhờ cái tên Yêu Binh mới đến thay mạnh hơn cái tên Yêu Tôm trước đó thì hẳn cũng không nắm chắc có thể đánh thắng được hay không.

Chuyện quan trọng nhất lúc này hẳn cần phải làm chính là thu thập cái kho tàng này một cách triệt để nhất, tìm một chỗ an toàn mà sử dụng đề thăng tu vi.

Kim Nam nghĩ đến trước tiên có lẽ hẳn nên học một chút công pháp võ công, đặc biệt là công pháp chạy trốn hay một cái công pháp ẩn nấp thì tốt hơn, như vậy thì sau này hẳn mới có thể dễ dàng khoáng sạch các cái kho tàng khác.

Quét mắt nhìn về cái giá công pháp đã bị Kim Nam phá nát do vụ nổ đột phá tu vi tầng ngăn cách lần trước hẳn tạo ra, khẽ thở dài một tiếng "Ài, lại phải một một chuyến chọn lựa rồi đây"

Bối tung cái đồng công pháp ngồn ngán, cuối cùng Kim Nam cũng chọn được ba quyển công pháp hẳn ưng ý nhất, ba quyển công pháp này đều là công pháp nội khí đỉnh cấp.

Một quyển tên là Tàn Ảnh, nội dung của nó chỉ dẫn chính là có thể khiến cho người tu luyện tạo ra những cái ảo ảnh quanh thân mình huyền ảo đối thủ, khiến đối thủ loạn giác không biết thân ảnh nào mới thực sự là địch nhân, việc tạo ra số lượng ảo ảnh tùy vào lượng nội khí tích tụ của bản thân, bình thường nếu là một cao thủ nội khí tầng hai hậu kì đỉnh phong như hẳn có thể tạo ra chín cái ảo ảnh, nhưng chính là không biết với bản thân Kim Nam có thể tạo ra được bao nhiêu cái ảo ảnh, công pháp này khi luyện đến tới siêu việt có thể biến những cái ảo ảnh kia thành tàn ảnh tăng lực sát thương đối phương lên đến mười lần.

Quyển công pháp thứ hai có bìa màu vàng, bên ngoài có bốn chữ Tuyệt Đỉnh Kinh Công, hẳn là cái quyển công pháp này dạy cách sử dụng thân thể tối ưu sức mạnh tăng tốc độ di chuyển, chính là thứ Kim Nam hẳn cần nên hẳn cứ tạm cất đi.

Quyển cuối cùng là một quyển công pháp ẩn thân, cũng không có tiêu đề, đơn giản chỉ là một quyển sách bìa màu trắng cũ kĩ, Kim Nam thấy lạ là tại sao cái quyển sách đơn giản như vậy lại có thể có mặt trong giá đựng công pháp nên mới mở ra đọc, thật không ngờ khi mở ra đọc đã khiến hẳn trở lên trấn động, cái quyển công pháp này không những làm thân thể có thể trở lên tăng hình, mà thậm chí có thể làm mất đi khí tức bản thân toát ra xung quanh hoàn toàn.

Đồ nghề đã chuẩn bị trân chính là đủ cả rồi, sau này Kim Nam có thể dễ dàng mà đi quét sạch các cái kho tàng khác, không chờ đợi gì nữa hẳn chuẩn bị dời đi khỏi cái kho tàng này, thế nhưng ngay lập tức có một thứ vô cùng kích thích đập vào mắt hẳn, đó là một cái túi da màu nâu nho nhỏ hết sức bình thường, nhưng lại được treo ở một nơi trang trọng nhất trong kho tàng này, tò mò hết sức Kim Nam liền cầm cái túi kia lên thò bàn tay vào trong xem nó chứa đựng thứ gì quan trọng.

Nhưng Kim Nam đã thò cả bàn tay vào mà vẫn chưa thấy đáy túi, mặc dù cái túi da này vô cùng nhỏ, lại tiếp tục thò thêm cả cánh tay vào cũng chưa có thấy gì, tức mình Kim Nam ban luôn cái miệng túi ra, không ngờ khi ban miệng túi cũng không có giới hạn, miệng túi mở rộng ra bao nhiêu cũng không thấy đã đến cực hạn, Kim Nam thò luôn đầu vào trong đó thì trở lên kinh hi vô cùng, thật không ngờ bên trong cái túi da nho nhỏ này vô cùng rộng lớn, nó phải lớn chừng một cái đại điện.

- "Là không gian chứa đựng". Kim Nam vui mừng đến phát điên, thế này chẳng phải là ông trời giúp cho sự nghiệp trộm cắp của hẳn thành công mỹ mãn hay sao, thật không nghĩ vận khí của hẳn lại tốt như vậy, ông nội hẳn đã từng nói túi chứa đựng không gian chỉ có tiên giới mới có, không nghĩ lần này hẳn cũng có một cái mà lại lớn đến như vậy.

Lần này thì hẳn quyết không nán ở lại nữa vì đã có túi chứa đựng không gian tội gì mà không khoáng sạch cái kho tàng này rồi từ từ mà hưởng thụ cơ chứ, nghĩ vậy Kim Nam liền nhanh tay ném hết mọi thứ ở cái kho tàng này vào túi da nhỏ này, không sót một thứ nào, cái túi da nhỏ này khiến hẳn vô cùng đặc ý, hẳn liền đặt cho nó một cái tên đó chính là Ân Nặc.

Cái kho tàng lúc này sau khi bị Kim Nam khoắng sạch cho vào Ấn Nặc đã trống trơn một cách đáng thương, đảm bảo mấy tên yêu quái của Nam Hải Long Cung sau này nhìn thấy cái này sự tình cũng tức hộc máu.

Nhanh chóng phi thân đến mặt đạo bằng đá sau đó rời khỏi kho tàng, Kim Nam đã có mặt tại hải vực, nửa khắc thời gian sau hắn tiếp tục rời khỏi cái hải vực đó thật nhanh chóng.

Đúng lúc này Kim Nam đụng độ phải một con Xà Trùng Yêu to lớn, thân mình con Xà Trùng này phải dài đến mười trượng, nhìn thấy Kim Nam nó liền hung hãn lao tới.

- "Xà Trùng Yêu tăng hai hậu kì đỉnh phong". Kim Nam nhìn thấy Xà Trùng Yêu đơn giản là hết sức coi thường nói lên một tiếng, hắn căn bản cả Yêu Tôm nội khí tăng ba sơ kì cũng không có coi ra cái gì, một con Xà Trùng Yêu mà lại muốn hung hãn giết hắn chính là không tự lượng sức.

Kim Nam vận chuyển nội lực toàn cơ thể lên đến cực hạn dồn toàn bộ vào thanh đao cầm trên tay ánh mắt tỏa ra sát ý điên cuồng kha khà cười một tiếng "Tiểu trùng nguoi là tự muốn chết".

Một đao kia tung ra tức thì nước biển xung quanh bạo động, làn nước trong vòng trăm trượng đều trở lên nóng ran xoáy giữ dội, Xà Trùng Yêu kia thấy vậy kinh sợ biết mình không phải đối thủ của Kim Nam định vội vã trốn chạy nhưng không có kịp.

Một đao kia của Kim Nam thôi động làn nước xung quanh khiến nó không những trở lên nóng rực mà còn sinh ra tri tri, Xà Trùng Yêu kia quay mình chưa chạy được đến hai trượng thì đã bị đao mang chém cho nát bét.

Một tia nguyên thần của Xà Trùng Yêu sợ hãi bay ra chạy trốn bay biến mất, nó không nghĩ mới nhìn sơ qua cái tên nhân loại kia cũng chỉ cùng cấp bậc mà lại khủng bố đến vậy, một cái đường đao của tên kia tung ra ngay cả Yêu Quái tăng ba cũng khó mà sống sót chứ nói chỉ là nó.

Một cái nội yêu đan từ cái xác nát bấy của Xà Trùng Yêu bay ra bị Kim Nam bắt lấy ngay lập tức hấp thu một cách sạch sẽ. Thân thể Kim Nam có một cái chấn động nhẹ nhẹ, nội khí xung động, hắn là hắn chuẩn bị đội phá tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nam Hải Công Chúa

Cái tăng ngăn cách tu vi giữa nội khí tăng hai và nội khí tăng ba của Kim Nam, đã được đặt tới sau cái lần hắn hấp thu hết sạch sẽ đồng nội yêu đan cấp ba một cách không thương tiếc, sau đó tiếp tục hấp thu thêm một khóa nội yêu đan của Yêu Tôm kia thì cái tăng ngăn cách đã gần như bị phá bỏ.

Nếu như bình thường so với cái cấp bậc này thì cái nội yêu đan của con Xà Trùng Yêu nội khí tăng hai hậu kì đỉnh phong chẳng thấm thía gì so với thân thể hắn, nhưng cái tăng ngăn cách tu vi kia sớm đã đến cực hạn rồi, lần này thêm viên nội yêu đan cấp hai kia vào, lập tức không chứa nổi những luồng nội khí dồi dào sung mãn kia nữa.

- "Oành". Một tiếng nổ vọng động vang lên, Kim Nam vừa mới kịp ngồi xuống vận công thì luồng nội lực hung mãnh trong cơ thể hắn đã mạnh mẽ đột phá.

Từng trận đau nhức gân cốt kinh khủng lan tràn khắp cơ thể Kim Nam, cái thân thể hắn như muốn nổ tung, do bất cẩn không nghĩ chỉ có một khóa nội yêu đan cấp hai mà có thể đột phá tu vi, hậu quả hắn phun ra một búng máu đỏ tươi lớn.

Cố gắng chế trụ thân thể của mình, tận lực lưu chuyển nội lực trong cơ thể một cách lưu loát cố gắng điều hòa nó trở về trạng thái bình thường, trong quá trình điều hòa chu chuyển đó thì vô số cái kinh mạch của Kim Nam đã bị vỡ tan sau đó được tái tạo lại ngày càng rộng lớn hơn.

Hai khắc thời gian sau thì luồng nội khí sung mãn tàn phá cơ thể hắn đã được trung chuyển hóa giải, thậm chí vì cái kinh mạch của Kim Nam hắn bây giờ thực sự quá lớn đã làm cho nội khí còn không được lấp đầy.

Miền cường Kim Nam lại phải ngồi xuống tiếp tục vận công hấp thu thiên địa nguyên lực, những luồng quang mang màu vàng kim nhàn nhạt rồi dần chuyển sang đậm đặc lưu động quanh thân thể hắn.

- "Nội khí tăng ba trung kì". Kim Nam kinh hãi kêu lên một tiếng, không ngờ thân thể hắn lại biến thái như vậy, một lúc đột phá liền hai cấp, hắn khẳng định là do cái sự bạo phát kinh mạch kia do không có chuẩn bị nên mới tạo ra cái thành quả lớn như vậy, đó chính là do cái thân thể này của hắn cũng như cách thức hắn tu luyện, bắt buộc phải dồn mình vào cực hạn sinh tử mới có thể nhận lấy cái lợi ích lớn nhất.

Cảm thấy sự sung mãn về thể lực dâng cao như vậy, Kim Nam không kìm được lòng, liền té xuất ra một đao dồn hết nội lực vào một đao này chém mạnh về phía trước.

- "Oành... Ca xích, ca xích". Đao kia chém ra mang một luồng nội lực vô cùng lớn tức thì bạo phát, đao mang kéo dài mười trượng, chu vi hơn trăm

trượng nước xung quanh có xu thế bốc hơi, có thể thấy một đạo này phát ra có sức nóng như thế nào, không những vậy đạo mang quét đến đâu còn phát ra tiếng rít vì cọ xát không gian vô cùng lớn, những sinh vật xung quanh trăm trượng đều bị nướng chín, còn trong vòng mười trượng thì đều toái thành bụi phấn.

- "Một đạo thật mạnh dữ a". Tức thì một tiếng thiếu nữ trong trẻo phát lên, âm thanh du dương lời cuốn như tiếng sóng biển, thật khiến cho người ta vô cùng thích nghe, kèm theo đó là những tiếng vỗ tay liên tiếp.

- "Ai, là ai mau ra đây cho bản công tử, trốn núp như vậy thì có lợi ích gì, có bản lĩnh thì ra đây". Kim Nam chợt dạ sợ hãi, hẳn chính là vừa mới khoáng sạch cái kho tàng của Nam Hải Long Cung, nếu lúc này bại lộ thì vô cùng nguy hiểm, cái sự nghiệp trộm cắp của hắn còn chưa có khởi sắc thì đã chấm dứt từ đây sao.

- "Là ta". Một tiếng nói nhẹ nhàng như mùi hương, tức thì một thiếu nữ thân vận tiên y vô cùng xinh đẹp bước từ trong rừng san hô gần đó đi ra, thiếu nữ này thân vận tiên y màu xanh dương phiêu động trong làn nước, bầu ngực của thiếu nữ này căng tròn lộ ra nắp mé sau tà áo, dường như cái núi đồi kia muốn phá bung phần ngực tiên y ra vì nó bị nén quá chặt, gọi cảm hết sức, cái bầu ngực kia còn trắng trẻo mon mồn đem đến một sự dụ hoặc khó tả, cặp mông căng tròn nảy nở, có thể nói thân thể nàng hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn, đôi chân và cặp đùi trắng như ngọc kèm theo đôi hài nhỏ xinh của thiếu nữ tạo lên một vẻ đẹp gọi cảm mà lại có gì đó nhu thuận e ấp. Thiếu nữ kia sau khi bước ra nhìn Kim Nam nghiêng đầu một chút ánh mắt trở lên tinh nghịch mỉm cười.

Kim Nam ánh mắt lúc này trở lên si ngốc, chính là hắn nhìn cái thân thiếu nữ này đã quá xinh đẹp trước mặt hắn, từ trước đến nay chính là hắn chưa từng gặp ai lại xinh đẹp đến như vậy, tim hắn nhất thời có sự rung động mãnh liệt.

Cố gằn lòng mình lại, Kim Nam ra vẻ như không có chuyện hắn thích thiếu nữ này uốn thân mình lên cao ánh mắt lạnh lùng nhìn cô nương kia vận hỏi: "Cô là có ý gì tại sao lại xuất hiện tại đây, có phải hay không đang theo dõi ta".

- "Í, cái tay của công tử sao lại run run như vậy, có phải hay không xảy ra sự tình". Thiếu nữ kia chu miệng lên híp mắt lại cười bộ dáng vô cùng đáng yêu hướng về phía Kim Nam nói.

Kim Nam rút ngay tay lại, hay thực sự đã không kìm lòng nổi có chút lộ ra ngoài rồi, khiến thiếu nữ kia nhận biết mà trêu chọc hắn: "Cô thực ra là có chuyện gì, định giấu mặt với bản công tử hả, ta thực không có thời gian đùa với cô".

Hắn quay mình đi ngay sợ cũng không có giữ được cái bộ dáng ánh mắt lạnh lùng của mình mà nhất thời lộ ra một cái sơ hở bị thiếu nữ kia túm được đuôi.

- "A, người đứng lại cho ta, ai cho người đi". Thiếu nữ kia lập tức lao đến chắn trước mặt Kim Nam chính là không muốn hắn dời khỏi. Tức thì một mùi hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa đến mũi hắn, tim hắn lập tức đập nhanh liên hồi, cái này đúng là một sự khó chịu đối với hắn mà, hắn thả bị dồn vào cực hạn sinh tử còn hơn là cứ phải chịu cái cảm giác này.

Định thần lại một chút, Kim Nam lại nhìn thẳng vào mắt thiếu nữ kia và nói "Cô là có chuyện gì, sao cứ theo ta quấy rầy nhiều như vậy, đừng tưởng cô là phận nữ nhi mà ta không dám động thủ nhé". Lần này hắn đã dùng hết khả năng của mình mới có thể nhìn vào mắt của thiếu nữ kia, đúng là nói chuyện với thiếu nữ này đối với hắn đi đánh trận còn dễ dàng hơn.

- "Nhân loại, người là từ đâu đến, tại sao người mới là một nội khí tăng ba sơ kỳ mà lại có thể phát ra nhiều nội lực như thế". Nheo mắt lại một chút thiếu nữ kia tỏ vẻ kì bí hỏi Kim Nam "Còn nữa, tại sao khi người nhìn thấy bản công chúa lại có cái bộ dáng như bị hóc xương vậy, hay người có chuyện khuất tất gì xấu, sợ bị bại lộ".

'Bản công chúa' ba từ này khi vừa phát ra từ miệng thiếu nữ kia chính là cho Kim Nam chết điếng người, đây là cái hắn lo sợ nhất, người của Nam Hải Long Cung tìm đến rồi hơn nữa lại còn là nhanh như vậy, mà chính là Nam Hải Công Chúa dò xét, tiếp đến câu tiếp theo của thiếu nữ lại làm cho Kim Nam một lần nữa mồ hôi túa ra như tắm.

- "A, còn nữa, người thực sự đã bao lâu chưa có tắm mà lại hôi như vậy, chỉ được mỗi khuôn mặt sáng sủa còn toàn thân là cái thứ gì hôi hám vậy". Nam Hải Công Chúa mím mím môi lại nheo mắt nhìn Kim Nam, bàn tay thon gọn nhỏ xinh trắng như ngọc, chạm vào tay hắn quét ra một lớp màu đen hôi hám, bịt mũi lại lắc đầu.

Lúc này Kim Nam mới chú ý đến thân thể của mình, hắn đúng là chưa có tắm mấy tuần nay rồi, nhưng dẫn đến cái sự hôi hám này là do quá trình đào thải chất không chuyển hóa được khi hấp thu nội yêu đan tạo ra những cái lớp kết lại màu đen bám vào thân thể hắn, hắn tuy di chuyển trong làn nước nhưng cái chất thải màu đen kia bám sát quá chặt vào thân thể hắn, cũng không có thể rửa trôi đi được.

Ngượng quá hóa giận Kim Nam thét lên một tiếng "Bản công tử bản thì có liên quan gì đến cô, ta cũng không có làm chuyện gì xấu xa cả, cô đừng có ăn nói hăm hồ nhé".

Nam Hải Công Chúa vẫn lắc đầu tỏ vẻ không tin được chẹp chẹp miệng nói "Người đâu được bản công chúa hay sao, cái túi trữ vật người đeo bên hông kia vốn là của kho tàng Nam Hải Long Cung ta, tại sao một cái nhân loại như người lại có thể có được, nói, bằng không người sẽ không xong với ta đâu".

Kim Nam biến sắc, khoe miệng hơi giật giật một chút cứng họng không có nói được gì, hẳn lúc này chính là đang lo sợ chuyện này, không nghĩ Nam Hải Công Chúa có bộ dáng đùa cợt như vậy mà chỉ một câu nói đã trúng vấn đề, hơn nữa bộ dáng lại còn tỏ ra cái truyện tày đình mà hắn gây ra là hết sức bình thường.

- " Cô thực sự bây giờ muốn cái gì, chẳng lẽ muốn bắt ta giao nộp Nam Hải Long Cung, ta chắc chắn sẽ không đồng ý, cho dù có liều cái mạng này". Kim Nam lui mình lại cách xa Nam Hải Công Chúa, vận công lên đến cực hạn, hẳn lúc này đã sẵn sàng ứng chiến, hoặc không có đánh được thì cũng liều mạng bỏ trốn.

Nam Hải Công Chúa phá lên cười, bộ dáng còn chao đảo như không có đứng được, thân thể phiêu động mị hoặc " Ngươi có nhất thiết cần phải có cái bộ dáng khản trương như vậy hay không, bản công chúa đâu có ăn thịt ngươi, chỉ là một cái kho tàng nhỏ cũng muốn ta động thủ, bộ không sợ thiên hạ cười chê hay sao, hơn nữa ngươi đối với ta cũng không phải đối thủ, ta xem ngươi có thể làm gì".

Thân mình Nam Hải Công Chúa lướt đến dí sát vào người Kim Nam, tay vẫn bịt mũi cười, tức thì mùi hương thơm vừa nẩy lại bay xộc vào mũi Kim Nam khiến hắn vốn đã rất khản trương nay lại bị tim đập thình thịch, không tự chủ được ngã ngửa mình ra sau.

Lúc này Nam Hải Công Chúa nắm ngay lấy cổ áo Kim Nam lôi hắn lại khiến cho hắn không có ngã, nhẹ nhàng lấy tay vỗ vỗ má hắn nói: " Ngươi cần phải tắm rồi đó".

Kim Nam lúc này cũng đã không có quản lí được cái thân thể mình nữa rồi, mặc dù cái ý chí của hắn quả quyết là phải rời khỏi thật nhanh, thế nhưng cái thân thể kia cũng không có chịu nghe lời, cứ lẻo đẻo bám theo Nam Hải Công Chúa.

Một luồng lực lớn bất chợt bộc phát, Kim Nam đã bị Nam Hải Công Chúa lôi đi thật nhanh về phía trước, thậm chí Kim Nam còn cảm thấy tiếng ù ù của nước phát ra bên tai, mắt hắn nhắm chặt lại cũng không có mở ra được, cái tốc độ này khiến Kim Nam lâm bầm thốt lên một câu " Thật nhanh a". Cũng không biết Nam Hải Công Chúa này đã đạt đến cái cấp bậc gì rồi mà lại có thể di chuyển nhanh một cách khủng khiếp như vậy.

Sau hai khắc thời gian lúc này Nam Hải Công Chúa mới dừng lại, thả Kim Nam ra thở hổn hển nhìn hắn nói: " Thật không biết ngươi dính cái gì mà lại bần như vậy, hại bản công chúa kéo ngươi lâu như vậy trong nước mới có thể miễn cưỡng sạch sẽ thân thể ngươi".

Hóa ra là như vậy Kim Nam đã hiểu, Nam Hải Công Chúa nói hắn đi tắm chính là kéo hắn với vận tốc cực hạn của mình khiến cho sự ma sát giữa thân thể hắn với làn nước diễn ra cao độ.

Nhìn lại cơ thể mình lúc này Kim Nam mới thấy, quả thực nó đã sạch sẽ hơn rất nhiều, thân thể hắn bây giờ chỉ có chút mùi mặn mặn của muối biển.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Trốn Chạy Nam Hải Công Chúa

Nam Hải Công Chúa kia sau khi kéo Kim Nam khiến hắn quay cuồng một vòng, tắm sạch cái thân thể hắn thì lúc này thân thể đã mệt lử, dường như nội khí bản thân cũng chẳng còn lại là bao, cô nàng thở dốc khiến hai cái bánh bao trắng treo của mình cứ phập phồng.

Nhìn thấy cảnh tượng này thì Kim Nam lúc này cũng không có kìm được mà chảy máu mũi, cái sự dụ hoặc lớn như vậy mà hắn không lao vào làm thịt cô công chúa này ngay là cũng cần một cái đảm lượng thật lớn.

Nhìn thấy Kim Nam chảy máu mũi lại nhìn chằm chằm vào cái bộ ngực lớn của mình, Nam Hải Công Chúa lập tức lấy tay che ngực lại, mím môi tức giận lí nhí nói: " Ngươi, ngươi nhìn cái gì vậy, thật, thật là vô sỉ...".

Kim Nam lúc này mới phát hiện ra cái trạng thái của mình, biết mình đã hơi thất thố liền thuận gió đẩy thuyền liếm liếm mép ra về thềm thường nói: " Cái này cũng không thể trách ta a, tất cả cũng chỉ tại cô quyến rũ ta".

Nói rồi điệu bộ của Kim Nam lại càng làm ra vẻ như hắn háo sắc thật, từ từ tiến lại gần chậm chậm lấy tay vòng qua eo Nam Hải Công Chúa kéo sát lại thân mình nàng gần với mình, liếm mép ra về thềm thường ánh mắt hiện một tia dâm tà.

Mục đích chính của hắn là không phải thực sự là muốn làm thịt cô nàng này, mà thực chất chỉ muốn cho cô ta sợ hãi, thậm chí nếu bỏ đi luôn thì cũng tốt, bởi như vậy chính là đơn giản có thể tránh một cái rắc rối.

Thế nhưng cũng không như hắn mong đợi, cái bộ dáng thiếu nữ e thẹn lại hiện ra trước mặt Kim Nam, Nam Hải công chúa lúc này e thẹn rụt rè như một con mèo nhỏ vậy thân thể run rẩy không có cái hành động gì, tỏ ra bất lực trước hành động của Kim Nam, đôi má ửng đỏ, cái cặp bánh bao trắng kia cứ thốn thức không ngừng.

Chết lặng thật rồi, chết thật rồi, Kim Nam đã không có thể buông cái thân thể mềm mại thơm ngát kia ra nữa, tim hắn đập thình thịch liên hồi, hẳn chính là cũng không có thể điều khiển thân thể mình nữa.

Cả hai cứ bất động như vậy một lúc lâu không có nói gì, thân thể Nam Hải Công Chúa trở nên nóng rực, cũng mềm nhũn thân mình ra không có cử động.

Cuối cùng dường như ý thức được hành động của mình, Kim Nam vội vã buông tay ra quay mặt đi, mũi hắn vẫn là cứ chảy máu ròng ròng, hẳn cũng

không biết tại sao mình cứ không kiềm chế được như vậy.

- "Nam Hải Công Chúa".

- "Nhân Loại người".

Tức thì cả hai cùng lúc phát ra câu hỏi đồng thời một lúc, cả hai lúc này chính là đều rơi vào một cái tình cảnh lúng túng không có thể xử lý được bản thân

- " Cô muốn nói gì thì nói đi". Kim Nam nhanh miệng cất tiếng lên nói trước, tay vẫn đang cầm cái vạt áo lau lau máu mũi của mình.

Nam Hải Công Chúa lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của mình bứt bứt tay áo thẹn thùng nói: " Ta tên Thư Mạn, từ giờ người cứ gọi ta là Mạn nhi là được rồi, không cho phép người được phụ bạc ta, không ngờ cái tên nhà người thực sự là sắc lang". Sau đó Nam Hải Công Chúa quay người đi ngay, chính là không biết đối diện với Kim Nam hẳn như thế nào.

Kim Nam lúc này ngơ ngác, hẳn chính là cũng chưa có thể tin được cái truyện vừa mới xảy ra, như thế nào mà bây giờ hẳn đã trở thành trợ thủ của cái Nam Hải Công Chúa này rồi, sự thực thì hẳn mới chỉ ôm một cái cũng chưa có làm gì, tại sao lại dính phải truyện này, đúng là mọi truyện càng gỡ thì hình như càng rối loạn thì phải.

Kim Nam cũng không biết phải đối diện với cái sự tình này như thế nào, liền âm thầm vận nội khí bản thân lên đến cực hạn, quay mình tìm một góc thoáng đãng rộng mở chân chính chạy trốn, bởi vì Nam Hải Công Chúa lúc trước đã dùng gần hết nội khí của mình giúp hẳn tẩu rồi, đoạn chắc không còn có thể đuổi kịp mình nên hẳn mới hành động như vậy.

- " Nam Hải Công Chúa tại hạ tên Triệu Kim Nam, nếu sau này thực sự có duyên sẽ gặp lại, hôm nay coi như ta đã thất thố, vô cùng xin lỗi người, cảm ơn người đã tẩu giúp ta, ha ha ... Tạm biệt". Trước khi dời đi Kim Nam vẫn lưu lại một câu nói vô cùng vô sỉ, mục đích vẫn là muốn chọc tức Nam Hải Công Chúa để khiến nàng ta quên đi truyện vừa rồi.

Thư Mạn Công Chúa Nam Hải kia nhìn Kim Nam dời đi, cũng biết bản mình lúc này không có thể đuổi kịp, thân mình tức giận run run lên nắm chặt đôi bàn tay nhỏ túm vào vạt áo miệng mím lại lẩm bẩm, bộ dáng oan ức vô cùng đáng yêu nói: " Kim Nam, Kim Nam chàng tưởng chạy thoát khỏi ta sao, ta căn bản vừa mới nhìn thấy chàng là đã xác định chàng chính là trợ thủ của ta rồi, cái truyện vừa nãy cũng chỉ là giúp ta có lí do mà đạt được mục đích thôi, sẽ có một ngày ta lại tìm được chàng, lúc đó chàng sẽ chết với ta".

Sau khi dời đi thì Kim Nam cũng không biết cái sự tình vừa rồi không phải là nguyên do chính dẫn đến Nam Hải Công Chúa nhận hẳn làm trợ thủ của mình, mà căn bản do bản thân hẳn quá anh tuấn, hay cũng có thể nói hẳn quá sát gái nên mới gây ra.

Chỉ biết hẳn vận chuyển nội công tăng tốc di chuyển cực hạn, đến khi hết sạch nội lực lúc này mới dừng lại. Kim Nam phát hiện ra mình đã đến một cái địa phương biến cả toàn những tảng đá lớn nhấp nhô, xung quanh chính là vô số cái động phủ bằng đá, động phủ lộ thiên có, ẩn nấp có.

Kim Nam kĩ càng tìm kiếm cuối cùng đã chọn lấy một cái động phủ ẩn nấp khá ưng ý với mình, động phủ này có vô số những cái thông đạo, tạo thành một cái mê cung tự nhiên, nếu bị lạc vào thì cũng khó mà thoát ra được, hơn nữa nếu tu luyện trong cái động phủ này thì còn có thể phát hiện ra kẻ địch khi bọn chúng vừa mới tiến vào, dễ dàng trốn chạy đào thoát, trong khi đối thủ vẫn mắc kẹt đi lạc ở cái mê cung kia.

Dành ba ngày ra cuối cùng Kim Nam đã đánh dấu và nghiên cứu được hết các cái lối đi của động phủ này, hẳn bây giờ có thể thông dong di chuyển trong động phủ mà không có bị lạc.

Đã hoàn toàn yên tâm với sự sắp xếp bố trí của bản thân, lúc này hẳn mới tiến đến một cái góc khá là bằng phẳng của động phủ, lòi hết cái đồng chiến lợi phẩm mà hẳn trộm được ở kho tàng kia ra, có thể nói là hẳn lòi luôn cả cái kho tàng kia ra chứ không phải chỉ là vài thứ trong cái kho tàng đó.

Chốc lát cái động phủ đã ngập kín hết các cái tài nguyên tu luyện, binh khí, công pháp...vv

Cũng không có vội vã, Kim Nam lúc này mới cẩn thận chọn lựa những thứ thực sự cần thiết và tối quan trọng ném vào Ân Nặc, còn những thứ không thực sự cần thiết, tạm thời cứ vứt luôn ở cái động phủ này.

Sau khi làm xong việc đó, Kim Nam bắt đầu lấy ra ba quyển công pháp mà trước kia hẳn chọn lựa, đối với hẳn việc quan trọng nhất lúc này không chỉ là tăng tiến tu vi mà còn cần phải có vài cái công pháp phòng thân, bởi lẽ truyện tăng tiến tu vi không thể một sớm một chiều có thể hoàn thành được mà là cả đời, còn công pháp phòng thân lúc nào cũng phải cần đến, không có chính là một cái thua thiệt.

Trước tiên hẳn cầm cái quyển công pháp màu vàng có tên Tuyệt Đỉnh Kinh Công kia lên, chăm chú nghiền ngẫm đọc, sau khi đã hiểu được đại khái cái công pháp, hẳn lập tức điều chỉnh pháp quyết tu luyện kia để cho phù hợp với cái thân thể hẳn nhằm nhận lấy cái lợi ích lớn nhất.

Một tay đánh thủ quyết một tay vận công bấm vào các huyệt đạo trên cơ thể kích phát ẩn tàng thực lực cơ thể mình như trong pháp quyết nói, sau đó vươn thân mình đứng thẳng dậy, đập mạnh ra những đường quyền, uốn nắn những khớp cơ của mình, Kim Nam chợt thấy thân thể nhẹ nhàng hơn, lập tức hẳn trùng thân mình xuống bật cao tận lực cố gắng luyện tập điều chỉnh thân mình dồn nội lực cực hạn vào đôi bàn chân phi thân thật mạnh.

- " Oành" thân mình Kim Nam nhanh như ánh sáng va đập vào đỉnh động phủ, khiến cái động phủ này nhất thời vỡ tan " Công Pháp tốt a". Kim Nam điều chỉnh thân mình hạ xuống mặt đất sung sướng thốt lên một câu.

Kim Nam trước giờ cũng chưa có từng tu luyện được bất cứ một cái công pháp nào, trước đây hẳn cũng từng được học trần phái công pháp Triệu gia, thế nhưng bị kết luận là phế vật nên không có tu luyện được.

Bây giờ Kim Nam đã có thể tu luyện được công pháp, mặc dù chỉ mới luyện được Tuyệt Thế Kinh Công tăng một, nhưng cũng đã đẩy cái tốc độ di chuyển của hắn nhanh gấp bình thường hàng trăm lần, thậm chí nội khí bản thân vận dụng vào khi sử dụng công pháp còn gần như không tiêu hao chút nào.

Nếu như hiện tại cho hắn chạy trốn, cũng chưa biết là liệu cái Nam Hải Công Chúa kia có đuổi được hắn hay không. Sau khi luyện được công pháp Tuyệt Thế Kinh Công tăng một có thể tự thân vận động tu luyện qua các lần sử dụng công pháp, có nghĩa là khi hắn chạy trốn đối thủ thì cũng như hắn tu luyện công pháp kinh công này luôn, đó cũng chính là ưu điểm của công pháp Tuyệt Thế Kinh Công này.

Một lần nữa Kim Nam lại tu bổ cái động phủ kia sau đó bước vào tu luyện thêm hai cái quyền công pháp còn lại. Năm ngày sau thì hắn cũng chân chính tu luyện xong hai cái quyền công pháp kia, tất cả đều đạt cấp độ sơ cấp công pháp luyện thành, hắn đã tu luyện được cái căn bản, sau này việc tu luyện sẽ đơn giản hơn nhiều.

Lúc này hắn mới chú ý đến cái động nội yêu đan còn lại kia, tất cả còn lại là một núi nội yêu đan cấp hai, nếu hắn hấp thu xong cái núi nội yêu đan này, khẳng định hắn sẽ bước vào cấp bậc nội khí tầng ba hậu kỳ, hơn nữa còn có bốn lọ lớn nội yêu đan cấp bốn mỗi lọ có chứa chừng một trăm khóa nội yêu đan, hắn là hắn sau khi hấp thu hết cái chỗ ấy thì cũng đạt cấp bậc cường giả nội khí tầng bốn.

Thế nhưng chính vì vậy hắn mới có một cái lo lắng, sự chuyển hóa tu vi từ cấp bậc cao thủ lên cấp bậc cường giả không phải chỉ là đón nhận những cái vụ nổ nội lực đơn thuần như những lần tăng tiến tu vi trước. Mà chính là hắn sẽ phải độ kiếp.

Đột phá cấp bậc cường giả sẽ phải nhận thiên phạt, thiên phạt không những mạnh mẽ khủng khiếp mà nó còn chứa cả tâm kiếp, khiến cho người độ kiếp nếu không thể vượt qua quá trình độ kiếp. Một là hồn phi phách tán hình thần câu diệt mãi mãi không được siêu sinh, thân xác hóa thành cát bụi. Hai là khiến tâm thần trở nên hỗn loạn điên cuồng giữ dội tẩu hỏa nhập ma, đây chính là điều đại kị của việc tu luyện.

Nếu như hình thần câu diệt biến mất hoàn toàn thì còn đỡ hơn tẩu hỏa nhập ma, phải rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục đau đớn vô cùng. Chính vì vậy độ kiếp không phải là một điều đơn giản mà là vô cùng nguy hiểm.

Cha hắn Triệu Vô Tùy cũng chính là vì không có chắc chắn khi độ kiếp có thành công hay không nên mới không có đột phá cái cấp bậc nội khí tầng ba hậu kỳ đỉnh phong, vì thế nên cái số lượng cường giả tầng bốn trong nhân gian mới ít đến đáng thương.

Kim Nam suy nghĩ hồi lâu cuối cùng hắn đưa ra một cái quyết định, tạm thời hấp thu nội yêu đan tiến nhập nội khí tầng ba hậu kỳ đỉnh phong, sau đó tìm một cái kho tàng cao cấp hơn mà đánh cắp, thử xem xem liệu có thể thấy một cái mật tịch nào trong cái kho tàng đó, có thể chỉ rõ quá trình độ kiếp, để hắn mới có thể độ kiếp một cách an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Gặp Cướp Biển

Thoáng chốc cũng đã là một cái ba tháng thời gian trôi qua, động nội yêu đan cấp hai to lớn khủng khiếp kia cũng đã bị Kim Nam hấp thu sạch sẽ, hắn cũng đã chân chính bước vào cảnh giới nội khí tầng ba hậu kỳ.

Lúc này thì Kim Nam cũng không có dám hấp thu cái chỗ nội yêu đan cấp bốn còn lại nữa, vì như vậy chắc chắn sẽ phải độ kiếp, mà quan trọng hơn là hắn cũng không có thời gian, vì hắn muốn một cách nhanh nhất đột phá tu vi quay trở về Nam Thiên quốc báo thù, xử lý cái đám Vô Cực Tông kia,

Cái động phủ kia sau khi Kim Nam hấp thu nội yêu đan đã bị vụ nổ tăng tiến tu vi của hắn nổ cho tan tành, thấy không còn có thể tu bổ sửa chữa Kim Nam định tìm một cái động phủ khác suy nghĩ đổi sách.

Nhưng không biết từ đâu bay tới một cái mảnh thanh gươm cảm pháp một tiếng xuống mặt đất trước mặt Kim Nam, nước biển xoay đảo điên cuồng giữ dội, Kim Nam xác định có chuyện gì đó đang xảy ra trên đầu hắn, hay chính xác là cái sự oanh động làn nước này đến từ mặt nước phía trên.

Vận chuyển nội lực đến cực hạn dồn vào đôi bàn chân, Kim Nam nhảy mất đại phát kinh công bắn nhanh thân mình như chớp phi thân lên mặt biển. "Oành oành oành". Khi hắn phi thân lên tới mặt nước nhất thời tạo ra luồng xung động lớn khiến cho mặt nước tạo thành những vụ nổ bạo động bắn tung tóe nước ra xung quanh.

- "Vù". Không biết từ đâu một thanh trường mâu lướt đến phi thẳng vào Kim Nam, Kim Nam tức tốc nhanh chóng uốn lượn thân mình tránh né, gạt nhẹ một cái dùng tay vỗ vào trường mâu, tức thì trường mâu toái thành bột phấn.

Kim Nam nhếch khẽ môi lên coi thường quát lớn nói "Trò vật". Tiếp đó hắn quay thân mình hướng vận tốc cực hạn chớp mắt tiến về phía mà trường mâu kia vừa mới bay ra, ngay tức khắc chuyển luồng nội lực cực hạn từ bàn chân lên đến bàn tay phát ra một quyền uy mãnh. Cái thân thể vốn đã lao nhanh như ánh sáng cộng thêm một quyền mạnh mẽ đầy đủ nội lực, Kim Nam đã tận dụng tối đa sức mạnh của mình.

- "Oành". Tức thì một tiếng nổ bạo phát tràn tan bầu không khí ồn ào ở mặt biển này, không gian rung động từng cơn, sóng biển được đẩy lên cao đến vài mươi trượng, một quyền kia phát ra thì khi nó đi đến đâu nước biển đều rẽ sang hai bên, không gian nó đi qua nóng rực khiến sắt thép cũng có xu thế tan chảy, cái nước biển rẽ sang hai bên kia cũng không phải là do nước biển tự động lưu chuyển rẽ sang mà là do nước biển tại khu vực đó đã hoàn toàn bị bốc hơi.

Kim Nam sau khi phát ra một quyền thì lúc này mới bắt đầu chú ý đến cái chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Ở đây chính là cái biển cả mênh mông, thế nhưng lại có một cái thương đoàn đồ sộ, ước chừng phải hơn ba mươi cái đại thuyền lâu, tất cả đều trang hoàng hoa lệ, hẳn là điều đó đã gây lên cái sự lộn xộn trên mặt thuyền.

Thương đoàn chính là đang bị bao vây bởi một đàn Mập Quái Ngư vô cùng hung tợn, phải đến hơn mười con yêu quái loại này đã hóa nửa hình người, trong đó có một con thực lực cường hãn, Kim Nam cũng không có nhìn ra tu vi, chắc hẳn nó là con yêu quái thủ lĩnh của bầy Mập Quái Ngư này.

- "Nhân loại cao thủ, ta khuyên ngươi tốt nhất không nên lo chuyện bao đồng, biết điều thì rút xéo sang một bên". Mập Quái Ngư thủ lĩnh là có chút e ngại Kim Nam, bởi vì một quyền vừa phát ra của hắn nội khí rất hùng hậu, nhưng mà bản thân nó vừa là thủ lĩnh vừa là một Yêu Quái tăng ba hậu kì đỉnh phong, vốn đã nhìn ra tu vi của Kim Nam nên vẫn muốn hống hách một phen.

- "Bản công tử chính là không muốn tránh đây, vốn ta đã quen lo chuyện bao đồng rồi, nhìn thấy ngươi chính là không vừa mắt".

- "Hừ, muốn chết". Một con Mập Quái Ngư tăng ba hậu kì thấy vậy hung hãn bức tức lao lên, nó thấy Kim Nam hẳn quả thật quá là cuồng ngạo, nên muốn dạy cho hắn một bài học, thân mình nó chọt chuyển biến, biến từ một con yêu quái Mập Quái Ngư nửa người hiện ra cái bản thể vô cùng to lớn, quẫy cái đuôi khổng lồ của mình, nó dồn Kim Nam dần xuống mặt nước phá tan một cái mạn thuyền lâu.

Con Mập Quái Ngư thủ lĩnh sau khi bị Kim Nam đã kích một trận, khuôn mặt xám ngắt sát khí đại thịnh, thấy Mập Quái Ngư tăng ba hậu kì kia lao lên cũng không có ngăn cản, nó là còn thử muốn xem thực lực của Kim Nam ra sao, nếu cái tên nhân loại kia mà nó không có thể đánh được thì lập tức hiệu triệu đồng bọn rút lui tránh tổn hao lực lượng, còn nếu cái tên nhân loại cuồng ngạo kia yếu thế thì liền xé thịt lột da hắn cho bổ con tức giận.

Kim Nam căn bản chỉ nhếch mép nhẹ một cái, tỏ ý khinh thường rõ ràng cái tên Mập Quái Ngư tăng ba hậu kì này, tay giờ lên kích phát nội lực cực hạn dồn vào một quyền, những cái đốm chớp liên tục tóe ra trên tay hắn kêu lên những cái tiếng tạch tạch do sự tích trữ lỗi nguyên dư thừa bởi nội lực gây ra.

Một quyền của Kim Nam vung ra "Oành". Tức thì bạo phát ghê gớm, cái không gian xung quanh nhất thời trở lên trì trệ, một vùng thiên địa nguyên lực bị một quyền này vung ra hút hết sạch sẽ, tăng cường thêm cho cái sức mạnh khủng khiếp của quyền này càng thêm hùng hậu.

- "Ca xích, ca xích... Oành".

Mập Quái Ngư tăng ba hậu kì chưa có nhận biết chuyện gì xảy ra đã bị đánh cho nát bấy, có thể nói khi quyền này bắt đầu hình thành trên tay Kim Nam cũng chính là chỉ mất vài khắc, thế nhưng khi hắn tung quyền ra thì còn nhanh hơn chớp mắt đã hoàn tất quyền bạo.

Cái tên Mập Quái Ngư thủ lĩnh lúc này khuôn mặt biến sắc thành xanh mét, tái nhợt một vùng toàn thân, nó là quá sợ hãi Kim Nam rồi, Mập Quái Ngư tăng ba hậu kì kia nếu nó ra tay thì cũng không chắc ngày một ngày hai có thể giết được ngay, vậy mà cái tên nhân loại biến thái kia chỉ vừa mới vung có một quyền đã đem thuộc hạ nó thành một cái đồng thịt, đây là cái thể loại gì cơ chứ.

- "Tiền bối quả thực vẫn bối đã mạo phạm, xin tiền bối tha tội, tại hạ cáo từ". Mập Quái Ngư thủ lĩnh thấy vậy liền vội vã thoái thác chạy trốn, căn bản nó cũng không phải đối thủ của tên nhân loại khủng bố này, nên chuẩn đi là tốt hơn hết.

Kim Nam nháy mắt khinh công đến trước mặt Mập Quái Ngư thủ lĩnh lạnh lùng nói một câu. "Ài, ngươi nói dễ nghe nhỉ, xúc phạm bản công tử chỉ nói một câu xin lỗi thôi mà muốn đi sao".

Mập Quái Ngư thấy Kim Nam có vẻ không có ý tha cho mình, liền lo lắng bồn chồn vô cùng, nó cũng không có nắm chắc có thể chiến thắng được nhân loại này hay không, sinh ra một cái tâm lý sợ sệt, chính là không muốn đánh. "Tiền bối, ngài nên biết vẫn bối là yêu quái thuộc Ngư Rực thần cung của hải vực hỗn loạn, ngài nên suy nghĩ cho kĩ xem có nên vì một cái chuyện nhỏ này mà xảy ra xung đột".

- "Ngư Rực thần cung, hải vực hỗn loạn, cái này có liên quan chớ má gì đến bản công tử, các ngươi xúc phạm ta, để mạng lại đi". Kim Nam quát lên một tiếng, hung bạo kích phát tiếp nội lực xuất thêm một quyền nữa.

Quyền phong rung động không gian biển cả, khí thế bá đạo vô cùng, Kim Nam phát hiện ra bản thân mình chính là càng đánh càng nhuần nhuyễn, Quyền phong phát ra càng mạnh mẽ, quyền phong lần này kích phát ra không những thôn phệ thiên địa nguyên lực xung quanh, mà còn hút luôn cả nội khí của đám yêu quái lâu la gần đó.

Đám Mập Quái Ngư cấp thấp chốc lát đã bị hút sạch sẽ nội khí, thân thể khô héo rũ rượi rơi xuống biển cả. Con Mập Quái Ngư thủ lĩnh thấy vậy, biết là quyền này Kim Nam đánh ra còn khủng khiếp hơn quyền trước, giờ tay ra chống cự hết lớn gầm gào rú động, bản thể kích phát to đến mức khổng lồ, cái bản thể của con Mập Quái Ngư này phải to cỡ một cái đại thuyền lâu kia.

- "Ừng ừng, rắc rắc". Nước biển sao động giữ dội, một cái đại thuyền lâu lập tức bị vây của Mập Quái Ngư thủ lĩnh tràn tan vỡ vụn. Cái vây kia sau khi tràn tan đại thuyền lâu cũng không có dừng lại, mà vẫn tiếp tục vung lên chống cự quyền phong hung bạo của Kim Nam.

Vây của Mập Quái Ngr thủ lĩnh này vô cùng cứng rắn, vung vẩy lên chống cự một quyền bạo phát của Kim Nam một hồi lâu cũng không có hề hấn gì, thậm chí còn vượt qua sự trì trệ của không gian do quyền bạo kia mà phản công đánh lại.

Kim Nam sau khi đánh xong một quyền căn bản cũng đoán chắc không thể dễ dàng đã thương Mập Quái Ngr thủ lĩnh kia, liền vận khí tung tiếp một quyền nữa. Đúng như hần dự đoán Mập Quái Ngr thủ lĩnh vô cùng mạnh mẽ phá tan một quyền kia của hần và đang tiếp tục vung cái vây khổng lồ của mình tấn công Kim Nam thì lại tiếp tục nhận thêm một quyền nữa còn mạnh mẽ hơn. Thậm chí nó còn cảm nhận được nội khí của nó dường như cũng đang bị thôn phệ, Mập Quái Ngr sợ hãi vô cùng, không nghĩ một cái nhân loại cấp bậc thấp hơn nó mà lại cường đại như vậy, mới đầu nó chỉ có chút kiêu kị, bây giờ đã là chân chính sợ hãi rồi.

Vội vã xoay cái thân mình khổng lồ của mình lao xuống biển, nó chính là muốn chạy trốn, gặp cái tên nhân loại biến thái như vậy còn đánh nữa là tự tìm chết, Mập Quái Ngr thủ lĩnh bây giờ cũng kệ cái đám lâu la đồng bọn của nó, bảo toàn được tính mạng trước rồi tính sau.

Nhưng đâu có dễ dàng như vậy, Kim Nam đang chiếm thế thượng phong nổi lên sát ý muốn truy sát Mập Quái Ngr này, bởi vì cái con yêu quái này vừa nãy chính miệng đã nói, nó là một yêu quái của Ngr Rực thần cung của hải vực hỗn loạn. Mà bất cứ cái thể lực nào của hải vực hỗn loạn đều vô cùng cường đại, bản thân hần cũng không có thể dây vào.

Kim Nam lúc đầu cũng chỉ là muốn xem xét sự tình, cũng không có ý đánh nhau quá lớn, ít ra vẫn là để cho mình một lối thoát, thế nhưng cái con Mập Quái Ngr kia vừa gặp đã chửi hần cút xéo, bản thân hần đã là đại nộ sát khí xung thiên rồi, bây giờ thì đã gây ra một cái truyện động trời.

Nên hần không thể để bất cứ một con yêu quái nào đây có thể trốn thoát, tạm thời cứ xử lý tên thủ lĩnh này trước đã, còn cái đám lâu la kia lát nữa quay lại tung ra vài quyền là có thể xử lý hết.

Mập Quái Ngr sau khi nhảy xuống biển vốn tưởng là đã thoát, dù sao thì nó với cái tên nhân loại kia cũng không có thù hận gì lớn lắm, bản thân nó chỉ cần thoát được sẽ báo cái sự tình ngày hôm nay cho Ngr Rực thần cung thì tên nhân loại kia sớm muộn cũng phải trả giá.

Nhưng không ngờ nhân loại kia quả thật quá chầy cối, truy sát nó nửa ngày cũng không có bỏ qua, mà càng ngày lại càng tiến gần nó hơn, điên máu lên Mập Quái Ngr thủ lĩnh liền quay đầu lại, nội khí dồn ép đan điền chính là muốn tự bạo, bản thân nó đánh không lại thì thôi đi, nhưng cái tên nhân loại này còn ít hơn nó một cấp, mà bị một tên ít hơn một cấp truy sát dù nó không chết mà về đến Ngr Rực thần cung cũng bị cười cho tức chết.

Tâm tình bỗng chốc nông nổi, loài Mập Quái Ngr vốn bản tính hung hãn đã quen, đánh nhau cũng không có suy nghĩ mà chỉ đơn giản là lấy thực lực cường hãn mà đè chết đối thủ, cũng không có gì là tâm kế. Con Mập Quái Ngr thủ lĩnh này mọi khi đều sáng suốt cũng áp chế được cái bản tính của loài mình mà hành sự, nhưng hôm nay nó bị chọc tức đã không có kiềm chế được mà rơi vào bản tính vốn có, hung hãn tự bạo muốn liều chết cũng phải đem theo cái tên nhân loại khốn kiếp kia táng mạng cùng.

Kim Nam đuổi theo đã lâu, phát hiện Mập Quái Ngr có hành động lạ đoán trước được tâm tình của nó liền vội vã vận khí khinh công đại phát né sang một bên.

Tức thì "Oành" một tiếng nổ bạo tạc to lớn, yêu quái tăng ba hậu kì đỉnh phong tự bạo là một trận nổ kinh khủng, nước biển xao động trong vòng mười dặm, bán kính trong vòng một dặm thì ngay cả nước cũng đều bốc hơi.

Mồ hôi toát ra từ sau sống lưng của Kim Nam, cũng may là hần tỉnh ý nhận ra, nếu không hôm nay chỉ có thể táng mạng tại đây, hoặc ít nhất cũng bị trọng thương.

Lập tức quay thân mình lại, Kim Nam hần cần phải thật nhanh xử lý cái đám lâu la Mập Quái Ngr kia, nếu để bất cứ tên nào thoát sẽ là một cái nguy hiểm khôn cùng.

Khinh công đại phát nửa ngày sau Kim Nam đã quay lại chiến trường cũ, cái đám lâu la lúc này cứ nghĩ thủ lĩnh của bọn chúng đang đại chiến với Kim Nam thì cũng còn lâu mới quay lại, hơn nữa thủ lĩnh còn hơn hần nhân loại một cấp nên chắc không có vấn đề gì xảy ra.

Việc cần làm thì cứ làm, đám cướp Mập Quái Ngr kia điên cuồng tấn công các đại thuyền lâu, quân trên đại thuyền lâu cũng có một vài cao thủ nội khí cường hãn, nhưng đám cướp Mập Quái Ngr quá đông nên sớm đã không có thể phản công lại, bây giờ chỉ đơn giản là thủ thế chờ chết mà thôi, cũng không có hy vọng gì có tiếp viện.

- "Mỹ nữ nhân loại xinh đẹp, người a mau lại đây phục vụ ta cho tốt ta sẽ cho người được toàn thân ha ha". Một Mập Quái Ngr tăng ba sơ kì mở cái miệng đầy răng nhọn nhon tanh hôi của mình cười khà khà lớn tiếng liếm mép.

Cái thiếu nữ kia vô cùng sợ hãi núp sau bức bình phong trốn chạy, lát sau quần áo trên mình đã bị Mập Quái Ngr kia đuổi được lột sạch sẽ, thân mình kiều mị thon thả mị hoặc kia lộ ra khiến Mập Quái Ngr điên cuồng hoang dại hơn, hần điên cuồng lao vào chuẩn bị hãm hiếp thiếu nữ kia.

Nhưng đúng lúc này cái đầu to lớn và hàm răng tua tủa đang nhe ra bị một bàn tay người xuyên thủng trong nháy mắt, Mập Quái Ngr kia lúc chết vẫn còn giữ cái bộ mặt hoang dại chuẩn bị hoan lạc, chốc lát sau thân mình nó đã bị trấn tan thành cát bụi, máu thịt tóe loe, hình thành một màn sương mỏng mà máu.

- "Phịch" một bộ quần áo được vút đến trước mặt thiếu nữ xinh đẹp mị hoặc kia, thiếu nữ này vẫn đang run rẩy sợ hãi mắt đỏ hoe khóc nức lên thành tiếng vội vã mặc quần áo vào ngược lên nhìn.

Một chàng công tử anh tuấn tiêu sái vô cùng, thân hình rắn chắc mặc một bộ áo bào màu trắng muốt, đang đứng chết lặng nhìn cô đầm đuối, máu mũi của công tử này đang liên tiếp chảy ra, cái miệng thì nhe ra khẽ cười như xúc động quá vậy.

Công tử này không ai khác chính là Kim Nam, hẳn sau khi vừa truy sát Mập Quái Ngư thủ lĩnh kia cũng mới quay về, liền nhìn thấy cảnh tên Mập Quái Ngư sắp hãm hiếp một cô gái lập tức xông đến hạ sát tên yêu quái kia, sau đó định vứt cho cô ta bộ quần áo rồi vội vã quay mặt đi ngay, nhưng vẫn là không kịp, hẳn đã trót nhìn thấy cái thân thể kiều mị kia mất rồi.

Ảnh mắt hẳn trở nên đắm đuối, hết như một tên sắc lang thứ thiệt, cái bản năng đàn ông trong mình trời dấy không sao có thể kiềm chế được, máu mũi lại một lần nữa chảy ròng ròng do quá xúc động.

Bây giờ thì Kim Nam đã thực sự phát hiện ra rồi, bản thân hẳn là có một cái tật bẩm sinh, đó là phù hợp làm một cái tên sắc lang thứ thiệt, mê gái đúng là cái bản năng không thể bỏ của hẳn, cứ mỗi một lần gặp một cô gái là đều trong cái trạng thái dụ hoặc như vậy, cũng khó trách hẳn được.

Thiếu nữ kia thấy trạng thái Kim Nam như vậy mặt liền đỏ lên ngại ngùng nói " Công tử, cảm ơn người đã cứu ta, chỉ có điều người có thể thôi cái ánh mắt đó đi được không, người ta cũng là đã mặc quần áo xong rồi, người nhìn cái gì nữa vậy"

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đế Quốc Nhật Minh

- « Công tử là người ở đâu vậy, có thể cho tiểu nữ biết danh tính được không ». Thiếu nữ đỏ mặt e thẹn cất tiếng hỏi.

- « Ta là người Nam Thiên Quốc »

- « Nam Thiên Quốc, công tử là người Nam Thiên Quốc sao ? ». Thiếu nữ kia dường như vui mừng vô cùng vội vàng lao đến nắm lấy cánh tay Kim Nam gắng hỏi.

- « Phải tại hạ chính là người Nam Thiên Quốc hơn nữa còn nắm giữ một cái chức thống lĩnh » Kim Nam cảm thấy thái độ của thiếu nữ kia liền thấy hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời một cách hết sức rõ ràng

- « Người là thống lĩnh Triệu Kim Nam sao »

- « Đúng vậy, ta chính là Triệu Kim Nam, không biết tại sao cô nương lại biết ta, chẳng lẽ cô biết Nam Thiên Quốc sự tình ». Kim Nam sốt sắng vội hỏi ngay, hẳn chính là đã lâu không biết một chút tung tích gì của Nam Thiên Quốc kể từ khi hẳn lưu lạc đến cái biển cả này.

Thiếu nữ bộ dạng tỏ ra khó khăn, nàng dường như vô cùng khó xử ngập ngừng chốc lát cuối cùng cũng cất lên lời « Công tử quả thật ta có chuyện cần nói cho người biết, Nam Thiên Quốc đúng là xảy ra sự tình. Kể từ khi thống lĩnh ngài biến mất sau trận chiến cuối cùng, những đội binh lính của Nam Thiên Quốc đều tan rã, tân quân buông bỏ vũ khí, duy chỉ có một đạo binh tinh nhuệ của người còn lưu lại vẫn liều chết chống cự, tử thủ Hải Thành, nhưng rồi Nam Thiên Quốc cũng đã diệt vong, hiện, đã phân thành chín quận trực thuộc Bắc Quốc ».

- « Chín quận, là chín quận sao » Kim Nam gục thân mình xuống đất, nét mặt bi ai thống khổ, mắt hẳn gấn lên những tia máu đỏ tươi, thân thể chuyển biến dữ dội, nội khí trong cơ thể hẳn điên cuồng dịch chuyển lưu động trong kinh mạch.

« Ù ù ». Từng tia nội khí từ cơ thể hẳn mạnh mẽ bộc phát ra bắn mạnh mẽ ra ngoài thu hút thiên địa linh khí xung quanh sau đó lại mạnh mẽ đem nguồn năng lượng mới ấy hấp thu lại cơ thể. Kim Nam đã hoàn toàn rơi vào trạng thái thống khổ cực độ, hẳn điên cuồng vận chuyển nội khí xung quanh thân thể bộc phát thôn phệ thiên địa linh khí xung quanh, những dòng thiên địa linh khí đó hung mãnh lao vào đột phá kinh mạch Kim Nam.

Một cơn lốc xoáy thiên địa linh khí hình thành quanh cái đại thuyền lâu mà hẳn và thiếu nữ kia đang đứng « Cờ rắc, cờ rắc » những chiếc kèo của cái đại thuyền lâu rung chuyển dữ dội và có xu thế như chuẩn bị vỡ tan. Bộ quần áo mà Kim Nam vừa đưa cho thiếu nữ kia để nàng khoác lên người nay cũng đã bị luồng nội khí kia trong cơ thể của Kim Nam hung mãnh tràn tan thành bụi phấn.

Biến thái, thực sự là hết sức biến thái, không ngờ cái tên Kim Nam này trong trạng thái bi ai thống khổ hẳn còn có thể đột phá tu vi mạnh mẽ hơn cả lúc điên cuồng giao chiến. Mặt biển xao động dữ dội, thiên địa linh khí trong phạm vi trăm dặm xung quanh có xu thế hội tụ lại thành cơn lốc xoáy thiên địa linh khí lớn hơn rất nhiều.

Thiếu nữ không chịu được sức ảnh hưởng của luồng nội lực lớn như vậy liền lâm vào cái trạng thái hôn mê, gục xuống dưới chân Kim Nam liên tục lâm bầm gi đó dường như khuyên ngăn hẳn đừng có trở lên như vậy.

Kim Nam lâm vào trạng thái bi ai thống khổ cực độ, dần dần khỏe mắt hẳn điên cuồng đỏ máu hơn, nội khí bản nguyên điên cuồng vận chuyển mạnh mẽ hơn, hẳn đã thực sự lâm vào cái trạng thái tẩu hỏa nhập ma rồi.

« Ù ù, Oành, oành » thiên địa linh khí cơn lốc xoáy kia hình thành khiến ngoại vi cơn lốc xoáy hung tàn đánh vỡ vụn đại thuyền lâu mà Kim Nam đang đứng, trung tâm cơn lốc xoáy vì có nội khí Kim Nam hẳn lưu chuyển có xu thế ôn hòa hơn, nên cái thiếu nữ kia mới không có chuyện gì xảy ra.

Không nhận thức được bản thân Kim Nam điên cuồng gào thét dữ dội « Tại ta, tại ta, tất cả là tại ta đã khiến mệnh quốc suy vong, khiến nhân dân Nam Thiên Quốc lâm vào khổ cực, tại ta khiến gia môn tuyệt diệt, tại ta đã khiến một cái đất nước hùng cường tàn phai ...a a ».

Nội khí bản thân hần thôn phệ thiên địa linh khí nhiều như vậy khiến, cái kinh mạch hần cũng có sự đột phá không ít, từng luồng nội lực hùng hậu mới được sinh ra đột phá ngăn cách tu vi, cuối cùng « Oánh » một tiếng nổ dữ dội vang lên sau khi Kim Nam đạp sóng bay lên khiến hần trùng kích tu vi nội khí tăng ba hậu kì đỉnh phong.

Vụ nổ tăng tiến tu vi khiến cho Kim Nam từ trạng thái tẩu hỏa nhập ma tỉnh lại ngay tức khắc, thật may mắn, chính nhờ cái thân thể biến thái của hần đã cho hần tăng tiến tu vi cứu hần một mạng. Nhận thức bản thân mình vừa rồi trải qua một cái nguy hiểm cực độ, suýt nữa hần đã lâm vào trạng thái vạn kiếp bất phục., nếu thực sự hần lâm vào tẩu hỏa nhập ma thì mọi truyện coi như là chấm dứt, hần vĩnh viễn sẽ không được siêu sinh, mối thù đại quốc có trăm vạn năm cũng không thể báo thù.

Cơ thể Kim Nam lúc này vẫn còn dư âm, nội khí bản thân hần vẫn cứ vận chuyển loạn lên không thể khống chế, nếu cứ như vậy thì hần sẽ phải độ kiếp chứ không nghỉ ngơi gì. Kim Nam tức tốc ngồi xuống mặt biển điều hòa thân thể nội khí, hần thậm chí còn cảm thấy một tia thiên kiếp sắp đánh xuống rồi nếu không dừng lại cái sự hấp thu thiên địa linh khí này thì hần sẽ phải chết bởi thiên kiếp.

Điều chỉnh luồng nội lực kia không có hiệu quả Kim Nam phát hiện hần phải dẫn động cái luồng nội khí cuồng loạn kia trong thân thể bộc phát ra bên ngoài, có như vậy hần mới có thể tránh được một lần thiên kiếp này.

Nếu đã phải phạm cái tia nội lực như vậy, chỉ bằng hần dùng cái luồng nội lực cuồng loạn đó mà đánh giết lũ Mập Quái Ngư lâu la kia, nghĩ vậy hần tức tốc làm luôn. Một cái khinh công đại phát bằng luồng nội lực loạn lưu còn nhanh hơn gấp trăm lần cái Kim Nam bộc phát khinh công dồn nội lực cực hạn.

Nhanh như một tia sáng mờ ảo như có như không Kim Nam đã tiến đến gần một cái đám Mập Quái Ngư đông đảo đoán chừng toàn là yêu quái tầng hai, không chần chừ một chút nào, dồn nội lực loạn lưu kia vào nắm tay. Quyền phong nhảy mắt tung ra « Oánh , oánh » tiếng nổ bạo phát của quyền phong kia rống lên như tiếng gã thủ gươm rú, hung bạo tiến lên phía trước như một mũi quang tiễn khủng bố trấn tan đám Mập Quái Ngư cấp thấp đông đảo kia, thân thể của bọn chúng cũng không còn một chút vết tích nào cứ như bọn chúng chưa từng tồn tại trên thế gian này vậy, nước biển tại cái khu vực Kim Nam phát ra quyền phong quét qua cũng biến mất hoàn toàn, xuất hiện một cái vết rãnh sâu trên nền cát biển kéo dài chừng mười dặm.

Khủng bố, khủng bố đến mức kinh người, đám Mập Quái Ngư còn lại bao gồm một số con nửa hóa hình người run sợ hóa bản thể to lớn lao xuống biển muốn lập tức trốn chạy cái tên biến thái khủng bố này, quyền phong kia tung ra mạnh như vậy xem chừng ngay cả cái nội khí tăng bốn sơ kì cũng chưa chắc có thể làm được, xem ra bọn chúng đã chọc phải kẻ không nên chọc rồi.

Đám Mập Quái Ngư kia chạy loạn lên như vậy, nhưng Kim Nam nào có thể bỏ qua, hần vẫn là đang còn dư thừa cái nội lực loạn lưu. Lập tức khinh công đại phát lúc trước hần khinh công đã nhanh nay lại còn nhanh hơn nữa, bởi lẽ cái công pháp khinh công này của hần chính là càng dùng thì lại càng tăng tiến sự thuần thực, càng đại phát khinh công nhiều lần thì hần lại khinh công càng nhanh.

« Hự, Phụt » Bàn tay Kim Nam đã quá dư thừa nội lực, hần chỉ dùng tay không đâm xuyên qua một cái Mập Quái Ngư sơ kì đã khiến Mập Quái Ngư này không có một chút sức lực nào mà phản kháng, bị giết chết ngay tức khắc.

Kim Nam điên cuồng di chuyển càn quét tứ phương, hần ghi nhớ rất là kĩ quyết không để bất cứ một con Mập Quái Ngư nào có thể sống sót , bởi vì như vậy hần cũng sẽ phải đối diện với nguy hiểm tính mạng bản thân, thế lực mà hần chống đối chính là một thế lực của hải vực hỗn loạn, ngay cả Long Vương cũng có phần kiêng kỵ, bản thân hần cũng chỉ là một cái con kiến hôi mà thôi.

Nội lực hần hung bạo dữ dội dư thừa cực đỉnh, thế nhưng đối mặt với đám Mập Quái Ngư quá đông đúc và hung hãn kèm theo bộc phát khinh công liên tục di chuyển tứ phương, trâu bò đến đâu thì cũng đến lúc suy kiệt.

Sau khi tiêu diệt đoàn Mập Quái Ngư cuối cùng Kim Nam cũng đã cạn kiệt nội khí, nội khí tăng ba hậu kì đỉnh phong cũng quả thực là nhiều quá đi a, nếu như trước đây Kim Nam chỉ có thể tung ra vài chục cái quyền phong cùng một lúc là đã hết nội khí, nhưng bây giờ hần tùy tiện phát ra cũng là vài trăm cái quyền phong cũng không có vấn đề gì.

Kim Nam vô cùng tự tin hần bây giờ sẽ không thua kém bất cứ một cái cường giả nội khí tăng bốn sơ kì nào, hần hiện giờ chỉ mang tu vi của một cao thủ nhưng đã đạt đến thực lực của một cường giả chân chính.

Nội khí Kim Nam vì cố gắng tiêu diệt hết đám Mập Quái Ngư kia không sót con nào đã suy kiệt cực độ, chỉ còn đủ một tia nội lực để khinh công từ từ trở về đội thuyền lâu kia, thân thể hần cứ trập trùng trên bề mặt biển lúc lên lúc xuống, cuối cùng Kim Nam cũng đã lê lét hạ xuống một mạn của một cái đại thuyền lâu có chút sứt mẻ.

Hai ngày sau.

Thiếu nữ kia được Kim Nam cứu giúp, hiện giờ đang ngồi bên túc trực Kim Nam chờ hần tỉnh. Kể từ lúc Kim Nam trở lên cuồng loạn lâm vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma khiến nàng hôn mê, đại thuyền lâu mà nàng đứng cũng bị nội lực cuồng loạn và lốc xoáy thiên địa linh khí trấn tan khiến nàng rơi xuống biển. Sau khi Kim Nam tỉnh lại rời khỏi truy sát cái đám Mập Quái Ngư kia, nàng đã được những cao thủ nội khí của sứ đoàn kịp thời cứu vớt. Khi vừa mới tỉnh lại biết Kim Nam hần đã trở lại và còn bất tỉnh chưa hồi phục liền lập tức đến đây muốn đích thân chăm sóc hần.

Kim Nam mơ mơ màng màng trong vô thức, tay hần cảm thấy có một bàn tay khác đang nắm chặt, những giọt nước ấm áp rơi xuống trên khuôn mặt hần, một vài giọt chảy theo khuôn mặt kia của Kim Nam vào miệng hần khiến hần có chút cảm giác nham nham. Khóc ư, là ai đang khóc, thân thể suy kiệt khiến hần không thể lập tức điều khiển được tay chân mình, mắt hần chỉ nhẹ nhàng mờ ra.

Là một thiếu nữ, nàng đang khóc vì hán sao, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo xinh đẹp làn môi tươi tắn hồng hào kia đang vì hán mà khóc sao, tại sao, tại sao lại như vậy, Kim Nam tự hỏi mình. Bàn tay hán đang được đôi bàn tay của thiếu nữ kia nắm chặt, đôi bàn tay thon thả mềm mại khiến hán có chút động lòng.

Vài khắc thời gian sau thì Kim Nam cũng đã có thể cơ bản cử động được thân thể mình, hán định ngồi dậy và muốn hỏi xem truyện gì đã xảy ra sau khi hán tỉnh lại, tại sao thiếu nữ kia lại luôn luôn chăm sóc cho hán, khóc vì hán và tất cả mọi truyện, về sự tình Nam Thiên Quốc vẫn còn dang dở mà hán còn muốn hỏi.

- « Tiểu thư, người đã mấy hôm nay vì vị công tử này mà không có ăn uống gì rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì công tử chưa có tỉnh lại người đã kiệt sức mà chết rồi ». Một tiểu nha hoàn bé nhỏ xinh xắn bẻ một mẩu thức ăn nhỏ nhỏ vào giờ lên trước mặt thiếu nữ bàn tay nhỏ bé của nó chỉ chỉ vào mẩu thức ăn ra hiệu cho thiếu nữ kia, tuy khuyến răn tiểu thư của nó nhưng nó cũng không dám nói to sợ Kim Nam bất chợt tỉnh dậy thì sẽ có chút thất thố, quả thật là một đứa tiểu nha hoàn hiểu truyện.

Thiếu nữ đưa ngón trỏ lên trước miệng khẽ ra hiệu nuốt một cái, rồi phẩy phẩy cái bàn tay thon gọn đẹp đẽ của mình ý ra hiệu tiểu nha hoàn kia lui ra.

Kim Nam thấy vậy có chút đau xót trong lòng, hán hiện giờ biết rất rõ cái tình trạng thân thể mình, cũng chỉ là bị cạn kiệt nội khí chút ít tình dưỡng một chút là có thể hồi phục, nhưng cái thiếu nữ này lại tưởng rằng hán có thể chết bất cứ lúc nào, tận lực chăm sóc hán mà day đọa bản thân mình.

- « Người không cần phải lui ra, hãy giúp tiểu thư của người dùng bữa đi, ta thực sự không có sao mà ». Kim Nam ngồi dậy ngay tức khắc, vội giờ tay lên vẫy vẫy đứa nha hoàn kia quay lại.

Thiếu nữ kia thấy vậy chính là mặt đỏ bừng bừng ngại ngùng xấu hổ nói « Công tử, người tỉnh rồi, ta thực sự rất lo lắng cho người »

- « Cô nương, cô bất tất phải làm như vậy, chẳng lẽ nếu hôm nay ta mà chết thì cô cũng sẽ chết theo sao, dù sao ta cũng chỉ là tiện thể cứu cô mà thôi cũng không phải là có cái ý định gì cả »

- « Công tử, sao người lại nói như vậy, mạng này của thiếp chính là do người cứu, người chính là ân nhân cứu mạng của tiện thiếp, nếu như người vì ta mà chết ta còn sống làm chi trên đời cho nhục nhã ». Nói rồi thiếu nữ kia sụt sùi ôm mặt khóc liên hồi, khiến Kim Nam cũng không biết phải làm sao đành vươn thân mình đến kéo thiếu nữ kia vào lòng ôm thật chặt, bàn tay hán khẽ vuốt lau những giọt nước mắt trên gương mặt thanh tú kia.

Thiếu nữ thấy vậy lại càng khóc nức lên dữ dội hơn, như là Kim Nam đã chọc vào chỗ ngứa của nàng vậy.

Kim Nam ôm nàng một lúc lâu sau mới nói « Ta cũng không có ý gì, chỉ là thấy nàng vì ta mà day đọa bản thân như vậy khiến ta rất đau xót, nàng đừng vì truyện này mà nghĩ ngợi gì nhiều nữa nhé ».

Thiếu nữ kia gật gật đầu nhưng cũng không có buông bỏ thân thể Kim Nam mà dường như càng muốn ôm hán chặt hơn thì phải, nàng như cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể hán khiến nàng có cảm giác khoan khoái dễ chịu, một lát sau Kim Nam phát hiện ra thiếu nữ kia đã ngủ gục trong lòng mình, đáng về e lệ thướt tha cộng thêm đôi gò bồng đảo của nàng cọ xát vào ngực hán khiến hán có chút không thích ứng được mà động lòng, tiểu nha hoàn kia không biết đã lui ra từ lúc nào.

Đúng lúc này một tiếng nổ to lớn vang lên, thuyền lâu chao đảo liên tục, những tiếng vỡ vụn của gỗ liên tiếp vang lên.

« Oành, oành, oành » tiếng nổ bộc phá vang động không gian, mặt biển dậy lên những con sóng khổng lồ.

« Hừ, nhân loại to gan người ra đây cho ta, dám động vào người của Ngự Rực thần cung xem ra người thực sự chán sống rồi ». Một tiếng gào thét chói tai vang khắp không gian biển cả, tiếng gào thét kia phát ra từ một con Mập Quái Ngự cực kì khổng lồ, nó còn khổng lồ hơn bất cứ con Mập Quái Ngự nào mà Kim Nam hán đã từng nhìn thấy, ước chừng nó phải to gấp mười lần cái đại thuyền lâu mà hán đang đứng, cái đuôi to lớn của nó quất phá liên tiếp nhấn chìm những cái đại thuyền lâu khác.

Đập phá một lúc con Mập Quái Ngự to lớn kia dừng lại biến hóa thành một thân hắc bào nam tử, hắc bào nam tử này rất xấu xí vẫn đang điên cuồng đập phá gào thét, mấy cái cao thủ của sứ đoàn Đế Quốc Nhật Minh run sợ không có ra mặt.

Kim Nam ước chừng con Mập Quái Ngự này là một Yêu Quái tăng bốn sơ kì, hay chính là một cường giả chân chính đầu tiên từ trước đến nay hán đụng độ, hán cũng không có sợ hãi bởi vì thân thể hán vốn đã là khác người, vượt cấp giết chết đối thủ xem như hán cũng đã làm vài lần rồi, bây giờ có vượt cấp giết con Mập Quái Ngự này nữa thì cũng chỉ thế thôi.

Yêu Quái khi tu luyện đạt được cấp độ cường giả đã hoàn toàn có thể hóa thành nhân hình, khinh công đạt cấp độ nhanh như bay, con Mập Quái Ngự này chắc hán cũng vậy, thân mình nó chớp động dò xét biến hết từ đại thuyền lâu này sang đại thuyền lâu khác, thần thức nó mở rộng kì càng, muốn tìm xem có thấy Kim Nam hán không.

Nhếch mép lên cười nhẹ một tiếng, Kim Nam biết là Mập Quái Ngự kia sử dụng thần thức, tuy hán không biết sử dụng thần thức như nào nhưng thân thể hán cũng có thể cảm nhận được thần thức của đối phương dò xét. Tránh né chỉ bằng đối mặt, Kim Nam lao mình ra ngoài đại thuyền lâu, trước khi đi vẫn không quên nhẹ nhàng đặt thiếu nữ kia xuống giường đắp chăn cho nàng rồi mới dời khỏi.

- « Ta ở đây, cái tên súc sinh nhà người làm gì mà ồn ào quá vậy, có biết người vừa mới làm hỏng đại sự của ông đây hay không, ta cũng chỉ giết vài tên nhãi nhép mà người cũng dám phá ta như vậy » Kim Nam khinh công bay lên bàn tay vẫn vỗ vỗ vào miệng làm bộ đáng ngáp ngủ coi thường nam tử hắc bào kia.

Nam tử hắc bào kia thấy vậy liền tức sôi máu nói « Hay cho một câu tên súc sinh, hay cho một câu chỉ giết vài tên nhãi nhép, xem ra hôm nay ta không xê thịt lột da ngươi thì ta thà làm thân chó ngựa ». Nam tử hắc bào sau khi nói xong thì từng luồng nội khí màu đen từ trong cơ thể hắn phun trào ra, hay có thể gọi là ma khí thì đúng hơn.

Kim Nam sắc mặt trở lên trầm trọng, ma khí, mọi truyện có vẻ khó giả quyết hơn rồi, vốn nghĩ có thể dễ dàng giải quyết không ngờ tên nam tử hắc bào Mập Quái Ngư này không những là Yêu Quái tăng bốn sơ kì, mà lại là một cái Yêu Quái tu luyện ma công.

Luồng ma khí đen kịt kia ngày càng đậm đặc phun ra từ hắc bào nam tử cơ thể bao quanh lấy Kim Nam vây chặt lấy hắn không muốn cho hắn thoát ra, ma khí màu đen kia vây kín xung quanh Kim Nam và từ từ xâm nhập vào thân thể hắn, ma khí xâm nhập chạm vào da Kim Nam khiến thân thể hắn dường như bị ăn mòn từng chút từng chút một, nếu cứ như vậy thì Kim Nam sẽ rơi vào thế hạ phong không có lối thoát.

Lập tức Kim Nam đảo mắt tìm kiếm một cái địa điểm ma khí bao quanh mỏng nhất quyền phong bạo phát tung một quyền đánh vào làn khí màu đen kia khiến cho nó tạm thời bị trấn bay một góc nhỏ, vì quyền phong của hắn có sinh ra không gian trì trệ nên luồng ma khí kia không thể kịp thời bổ sung ngay được, vận dụng thời cơ Kim Nam liền lao mình nhanh như xẹt điện lao ra khỏi làn ma khí vây hãm kia tức tốc trốn chạy bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đại Chiến Hắc Bào Nam Tử

Kim Nam sau khi thoát khỏi làn ma khí đen kịt kia đã lựa chọn phương hướng thuyền lâu mà thiếu nữ kia đang nằm ngủ, hắn tiến vào gian phòng của thiếu nữ đó và bế nàng ra, hắn vẫn là không muốn tổn hại đến nàng, có lẽ hắn đã yêu nàng thật rồi để nàng lại đây hắn chính là có cảm giác không yên tâm và bất an, nhờ nam tử hắc bào kia không truy đuổi được hắn liền quay lại tìm cái sứ đoàn này mà diệt sát cho hả cơn giận của hắn thì không xong.

Thiếu nữ đang ngủ một cách thật ngon lành như trước nay nàng chưa từng được ngủ vậy, vẻ đẹp nàng như tiên thiên giáng trần, Kim Nam Khẳng định trong lòng hắn giờ nàng là người phụ nữ đẹp nhất thế gian, hắn ban đầu cũng không muốn dính líu đến nữ nhân, bởi như vậy hắn sẽ rất khó hành sự, đại thù chưa báo được mà để kẻ thù nắm được nữ nhân của hắn đe dọa hắn chính là hồng đại sự.

Nhưng Kim Nam gặp được thiếu nữ này thì lòng đã không có kim được, hắn chính là có một sự yêu thích sâu đậm không thể kim hãm cứ như nữ nhân này kiếp trước vốn đã là phu thê với hắn vậy.

Kim Nam bế nàng lên sau đó đại phát khinh công chồm chạy một cách nhanh nhất hắn có thể, khinh công của hắn càng dùng thì càng thuần thục, đến bây giờ hắn đã có thể di chuyển nhanh như bay chân chính, nhanh hơn ban đầu không biết bao nhiêu lần.

Cái nam tử hắc bào thấy Kim Nam đột phá vòng vây ma khí của mình vốn đã rất ngạc nhiên, nay lại thấy Kim Nam di chuyển nhanh không kém gì hắn thậm chí còn có phần hơn, dù sao thì đôi phương cũng chỉ có cái tu vi nội khí tăng ba hậu kì đỉnh phong a, còn hắn đã đạt cường giả nội khí tăng bốn sơ kì, dù chỉ chênh lệch một cấp nhỏ, nhưng nó chính cách xa một khoảng cách như biển với trời a, nếu như một cái cường giả tăng bốn thì đã có thể bóp chết vô số cao thủ nội khí tăng ba hậu kì đỉnh phong rồi, cao thủ nội khí tăng ba hậu kì đỉnh phong trong mắt cường giả tăng bốn sơ kì chính là một con kiến hôi chân chính, giết không mất một chút sức lực nào.

Nam tử hắc bào thấy trạng thái của Kim Nam khiến hắn cũng phải có chút đánh giá lại đối thủ, không lẽ cái tên nhân loại kia ẩn dấu tu vi, nếu như vậy thì hắn phải hết sức cẩn thận, bởi vì khinh thường đối thủ không đúng cách thì có thể hại chết bản thân bất cứ lúc nào.

Ước chừng Kim Nam sau khi tung ra cái quyền phong hung bạo kia chắc hẳn phải tổn hao rất nhiều nội khí rồi, bởi quyền phong kia tung ra cũng không thể dùng một chút nội lực được, một tên nội khí tăng ba hậu kì không thể chứa được nhiều nội lực quá trong đan điền, nam tử hắc bào đánh giá nếu hắn truy đuổi thì hẳn cái tên nhân loại kia tung ra vài quyền là đã cạn kiệt cái nội khí, hơn nữa lại còn đại phát khinh công nhanh như vậy thì phải tổn hao bao nhiêu nội khí nữa a.

Không chờ đợi chút nào nữa nam tử hắc bào cũng phi thân đuổi theo, nhưng hắn phát hiện càng đuổi thì khoảng cách giữa hắn và cái tên nhân loại kia ngày càng xa, biết mình có khả năng sẽ bị rớt lại, nam tử hắc bào vẫn chỉ cười nhẹ, một nụ cười hết sức gian trá, hắn không lo lắng một chút nào tay vịn thù quyết chốc lát sau lưng hắn xuất hiện một thanh cự kiếm rất lớn, thanh cự kiếm này khi nam tử hắc bào rút ra có tiếng đinh tai nhức óc của kim loại.

Nhảy thân mình lên thanh cự kiếm đó nam tử hắc bào dồn một luồng ma khí mỏng vào một cái khe rất nhỏ của cự kiếm, chốc lát cự kiếm kêu ừng ừng vài tiếng sau đó cự kiếm lao nhanh như bay về phía trước, tốc độ của cự kiếm bay nhanh hơn nam tử hắc bào lúc trước phi thân vô số lần, nhảy mắt nam tử hắc bào đã đuổi sát đến khoảng cách cự li gần Kim Nam.

Kim Nam đang rất bình tĩnh phi thăng đoán chừng nam tử hắc bào kia sẽ không đuổi được hắn nên không có lo lắng chút nào, bỗng nghe thấy tiếng kim loại chói tai vang lên ở phía sau, Kim Nam quay đầu lại nhìn thì chợt biến sắc thốt lên một câu « Phi Kiếm »

Kim Nam thật sự không thể ngờ rằng cái tên nam tử hắc bào này lại có thể có một thanh phi kiếm, phi kiếm chính là vật vô cùng chân quý trong nhân gian, nó được làm bằng những vật liệu và khoáng thạch có lẽ chỉ có tiên giới mới có thể có, phi kiếm không chỉ có thể dùng để bay nhanh cực hạn mà nó

có thể dùng làm vũ khí công kích mạnh hơn bất cứ vũ khí nào của nhân gian, có được phi kiếm có thể vượt cấp giết chết đối thủ dễ dàng, phi kiếm quý hiếm như phượng mao lân giác, một thanh phi kiếm cho dù là kém cỏi nhất thì cũng đạt cấp độ bình khí cấp năm.

Nếu tiếp tục chạy thì cũng không có thể chạy được nữa Kim Nam liền quay mình lại lập tức đối chiến, bởi nếu như hắn chỉ có chạy trốn, chạy thì đã chậm hơn người ta thì sẽ là để người ta thỏa mái chém giết mà mình không có một chút phản kháng gì, chỉ bằng cứ như vậy, quay lại đánh nhau một trận hết mình có chết không đáng tiếc, chỉ có điều Kim Nam vẫn còn có một cái lo lắng, đó chính là thiếu nữ này, dù sao thì hắn cũng còn chưa có biết tên nàng, không những vậy có lẽ thiếu nữ này có thể sẽ vì hắn mà bị liên lụy, bị nam tử hắc bào kia sau khi giết hắn có thể vũ nhục nàng, biết mình có lẽ không thể thắng được nam tử hắc bào kia nhưng Kim Nam vẫn không muốn bỏ qua cơ hội vẫn là muốn liều một phen.

Nam tử hắc bào thấy Kim Nam dừng lại không có chạy trốn tiếp nữa liền khả khả cười một tiếng nói « xem ra cái nhân loại nguoi cũng thực sự biết điều đấy, cũng không phải để ta phải tốn sức nhiều đã tự động quay đầu lại chịu chết »

Kim Nam không nói gì sắc mặt vẫn là cứ lạnh tanh, hắn đang đánh giá và quan sát đối thủ xem liệu có thể tìm ra một cái điểm yếu nào mà đột phá được hay không, quan sát thật kĩ từng hơi thở từng bước đi và cả khí tức của nam tử kia nữa.

Nam tử hắc bào kia thân mình cao lớn tỏa ra một làn khí đen nhẹ, làn khí đen rất đậm đặc nhưng có vẻ như không mạnh như bề ngoài của nó, Kim Nam đã thử đối diện qua cái làn khí đen kia rồi, nếu như nó thực sự là ma khí của ma tộc theo như truyền thuyết thì chắc chắn phải chứa cả tác dụng đầu độc tâm trí, khiến cơ thể hắn khi bị khí đen xâm nhập mới phải, nhưng luồng ma khí của nam tử hắc bào kia không có tác dụng như vậy, nó chỉ có tác dụng ăn mòn, hơn nữa lại giống nội khí phần nhiều hơn là ma khí, nó khác nội khí ở điểm chỉ là cuồng loạn khó kiểm soát hơn mà thôi.

Nhất định, nhất định đây không phải là ma công chân chính, mà chắc chắn là một cái ma công dị hợp, hay nói cách khác tên nam tử hắc bào này không mạnh như Kim Nam tưởng tượng, hắn hoàn toàn có thể đánh nhau được với nam tử hắc bào này.

Ma công dị hợp sinh ra bởi một thân thể tu luyện nội khí trong quá trình tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng một số kẻ hết sức trâu bò sở hữu tâm trí cường hãn mà thậm chí còn có thể điều khiển được cả tâm ma, lợi dụng tâm ma tu luyện theo lối khác thường.

Nhưng ma công dị hợp chính là có một khuyết điểm rất lớn đó là trong lúc tu luyện bất cứ lúc nào cũng có thể bị ma khí loạn lưu dị hợp này phá tan thân thể chết ngay tức khắc, nguyên thần bị giam hãm trong ma vụ vĩnh viễn không thoát ra được, trên cơ bản nếu rơi vào tình trạng này thì còn thống khổ hơn tẩu hỏa nhập ma không biết bao nhiêu lần.

Biết được trạng thái của đối phương Kim Nam đã bớt lo lắng đi phần nào, hắn có cái thân thể biến thái bây giờ lại còn có tu vi nội khí tầng ba hậu kì đỉnh phong không thua kém bất cứ một cái cường giả nội khí tầng bốn sơ kì nào, hắn thậm chí còn có thể khẳng định, cái cường giả tầng bốn sơ kì cho dù mạnh mẽ nhất cũng không hẳn đã là đối thủ của hắn, huống chi nam tử hắc bào này chỉ là một cái ma công dị hợp chỉ mạnh mẽ hơn cường giả nội khí tầng khí sơ kì bình thường chút ít bởi ma khí dị hợp loạn lưu, nếu đánh nhau thì Kim Nam chắc chắn hoàn toàn có cửa thắng rồi.

Có điều nam tử hắc bào kia còn có một thanh phi kiếm trong tay, nếu hắn sử dụng phi kiếm công kích thì sẽ là phức tạp hơn rất nhiều, mọi chuyện có thể bị đảo ngược tình thế.

Cũng may không như Kim Nam nghĩ nam tử hắc bào kia vẫn là coi thường hắn không thèm sử dụng phi kiếm công kích mà thậm chí còn cất thanh phi kiếm đó đi, chỉ vận chuyển ma khí tiến đến công kích Kim Nam, lại như lần trước ma khí dị hợp màu đen đậm đặc lại tiến đến vây hãm Kim Nam.

Luồng ma khí kia sau khi tiến đến cũng không có vội vã công kích, mà chỉ đơn giản là vây hãm thôi.

Nam tử hắc bào kia lộ ra một cái ánh mắt khinh thường mỉa mai cười nói « Xem ra nguoi cũng chỉ là một tên không ra gì a, bản thân còn chưa lo xong đã đem theo một nữ nhân, đúng là đến chết cũng không có bỏ được tật háo sắc, ha ha ».

« Háo sắc, nguoi không ngờ lại nghĩ ta là cái loại người như vậy, nếu như bản thân nguoi không có cái khả năng truy đuổi ta mà quay lại hành hạ nàng thì không phải ta chính là hại chết nàng sao, xem chừng cái tên nhà nguoi còn đối bại hơn ta nhiều lắm » Kim Nam không kém cạnh chút nào mỉa mai nói lại ngay, ánh mắt hắn thậm chí còn có phần miệt thị nhiều hơn.

Nam tử hắc bào vô cùng tức giận, hắn bực mình là con kiến hôi nhân loại này sắp chết mà vẫn còn to mồm, liền huy động ma khí dị hợp dày đặc hơn, không vây hãm nữa mà tức tốc công kích Kim Nam như vũ bão.

Kim Nam cũng nào chịu để yên, nội khí cũng vận chuyển lên nắm tay một cái cực hạn, quyền phong hung mãnh kia lại được tung ra, ma khí dị hợp kia bị trì trệ lại ngay tức khắc không có tiến lên công kích Kim Nam được.

« Đúng là sắp chết vẫn còn dầy dụa , ta xem cái tên nhà nguoi còn có thể tung nổi ra thêm bao nhiêu quyền nữa » Nam tử hắc bào cười lớn nói, hắn chính là vẫn rất coi thường Kim Nam bản thân hắn nghĩ Kim Nam sẽ chỉ tung được vài quyền nữa thôi là đã cạn kiệt cái nội khí rồi, ma khí bị trì trệ kia không công kích được Kim Nam, tạm thời nam tử hắc bào lại phun ra thêm ma khí dị hợp nhiều hơn nữa công kích quyền phong kia của Kim Nam, nếu Kim Nam không thể tiếp tục phát ra quyền phong thì cả ma khí dị hợp cũ thoát khỏi trì trệ và ma khí dị hợp mới của nam tử hắc bào sẽ khiến thân thể Kim Nam cháy ra thành một vùng máu.

Không như nam tử hắc bào nghĩ, Kim Nam là một cái thân thể biến thái một quyền phong đó sao có thể lấy đi bao nhiêu phần nội lực của hắn chứ, quyền phong nối tiếp quyền phong, quyền sau mạnh hơn quyền trước, quyền phong Kim Nam tung ra không chỉ có công kích mạnh mẽ và trì trệ không gian, mà còn ẩn chứa thôn phệ lực lượng, ma khí kia không những không công kích được Kim Nam mà lại còn bị quyền phong của Kim Nam dần dần thôn phệ bổ sung thêm lực lượng cho quyền phong mạnh mẽ hơn, ma khí dị hợp kia đúng là thuốc bổ cho quyền phong của Kim Nam mà.

Nam tử hắc bào bị quyền phong của Kim Nam đánh cho luống cuống chân tay, hắn mới đầu vẫn tự nhủ mình không được coi thường cái tên nhân loại

này nhưng bản tính kiêu ngạo của hắn dẫn đến hắn vẫn không chịu được mà coi thường đối thủ, bây giờ bị đối phương đánh cho tay chân loạn lên không làm được gì.

Bị Kim Nam đánh cho chân tay không được ngồi nghỉ khiến hắn thậm chí không vận được thủ quyết mà lôi cái thanh phi kiếm kia ra, thậm hận chửi rủa bản thân mình thật sự quá ngu ngốc, nếu như nằm trong tay cái thanh phi kiếm kia thì nam tử hắc bào còn sợ Kim Nam hay sao.

Đánh một lúc Kim Nam đã ép cái nam tử hắc bào kia cuối cùng đã lộ ra một cái sơ hở, đó chính là dưới cằm của nam tử có một chỗ ma khí dị hợp rất nhạy không đậm đặc như ma khí dị hợp ở các phần khác trên cơ thể hắn, đây chắc chắn là cái huyết đạo phong bế lực lượng rồi.

Kim Nam tìm kiếm phong bế huyết đạo của nam tử hắc bào thì nam tử hắc bào cũng tìm kiếm cái huyết đạo phong bế lực lượng của Kim Nam, nhưng nam tử hắc bào vẫn chậm một bước để Kim Nam tìm kiếm được sơ hở của mình trước, hay nói đúng hơn không phải hắn chậm một bước mà là hắn sẽ vĩnh viễn không thể tìm được huyết đạo phong bế lực lượng của Kim Nam.

Bởi huyết đạo phong bế lực lượng sinh ra khi người tu luyện tích nội khí tại đan điền hình thành nội đan, dẫn đến đan điền sẽ sinh ra một điểm mờ, là phong bế huyết đạo lực lượng, để có thể tránh khí tu luyện dẫn đến cuồng bạo lực lượng thì người tu luyện có thể lợi dụng huyết đạo này tạm thời phong bế lực lượng tạm thời tránh khỏi nguy hiểm, chỉ duy có tình trạng rơi vào tẩu hỏa nhập ma là không thể lợi dụng huyết đạo này để thoát ra mà thôi.

Bản thân Kim Nam cả cơ thể hắn có thể coi là một nội đan luôn chính vì thế trên cơ thể hắn không có tồn tại cái huyết đạo kia, vì huyết đạo kia chỉ tồn tại khi hình thành nội đan thật sự, và huyết đạo kia chỉ xuất hiện ở điểm không có chứa lực lượng thân thể, Kim Nam hắn cả thân thể đều là ẩn chứa lực lượng, việc xuất hiện huyết đạo này là hoàn toàn bất khả thi.

Tình trạng nam tử hắc bào kia đúng là lúc trước hắn bị tẩu hỏa nhập ma dẫn đến ngày hôm nay, nhưng vẫn là hắn điều khiển được ma khí, cho nên hắn đã thoát khỏi tình trạng tẩu hỏa nhập ma mà đi theo một hướng khác không giống bình thường nên huyết đạo này của hắn lại xuất hiện.

Kim Nam phát hiện ra huyết đạo này của nam tử hắc bào nào có thể bỏ qua, chính quyền phong của hắn đã đánh lộ ra cái sơ hở này, nay phát hiện huyết đạo, Kim Nam liền vận dụng quyền phong công kích hướng huyết đạo phong bế lực lượng kia của nam tử hắc bào.

Nam tử hắc bào lúc trước lấy ma khí dị hợp che đi khuyết điểm nay bị quyền phong của Kim Nam đánh tan ma vụ che lấp lộ ra sơ hở kinh sợ vô cùng, hắn ban đầu chính là coi thường Kim Nam, cái tên nhân loại kia hắn đoán chừng chỉ có thể tung ra vài quyền là cạn kiệt nội khí, nhưng nhân loại kia đánh ra từ nãy đến giờ đã mấy trăm quyền rồi mà có vẻ như nội lực vẫn còn rất sung mãn không có thấy dấu hiệu của trạng thái cạn kiệt, kể từ khi nào nhân gian có cái loại trâu bò như vậy chứ, bây giờ nam tử hắc bào đã bị liên tiếp quyền phong của Kim Nam vây hãm, ma khí dị hợp của hắn đã bị thôn phệ sạch sẽ từ lúc nào rồi.

Kim Nam điều khiển quyền phong không chán chừ liền công kích vào huyết đạo phong bế lực lượng kia, « Oánh » một tiếng nổ lớn vang lên quyền phong kia nháy mắt đã tấn công trúng đích, nam tử hắc bào kia bị phong bế lực lượng ngay lập tức.

Trước đó nam tử hắc bào còn đang định liều mạng tự bạo nhưng vẫn là không kịp, quyền phong kia đến quá nhanh hắn muốn liều chết kéo theo nhân loại kia táng mạng cùng cũng không còn cơ hội nữa rồi, bây giờ chỉ đành chờ người ta làm thịt mà thôi.

« Ha ha ha, xem ra ta đã coi thường cái tên nhân loại ngươi rồi, ngươi không phải kiến hôi mà ta mới chính là kiến hôi a » nam tử hắc bào tức giận run người gằn giọng nói, bây giờ lực lượng hắn đã không còn tồn tại, người ta muốn làm gì hắn coi như bây giờ là hoàn toàn dễ dàng.

Kim Nam khi bị nam tử hắc bào công kích đã tạm thời vút thiếu nữ kia xuống biển, nay thấy tình thế đã hết nguy hiểm liền lao xuống biển kéo cái thiếu nữ kia lên, nói thì dài dòng nhưng khi nam tử hắc bào và Kim Nam tiến hành giao chiến thì cực kì nhanh chóng đã kết thúc, thiếu nữ kia bị Kim Nam ném xuống biển từ lúc bắt đầu giao chiến rơi từ trên không trung xuống, vậy mà bây giờ giao chiến đã kết thúc, thiếu nữ kia rơi xuống vẫn chưa chạm thân thể nàng vào tới mặt nước đã được Kim Nam kéo lên, có thể thấy giao chiến của cường giả mạnh mẽ hung bạo diễn ra nhanh như thế nào, cái tốc độ này thường nhân cũng không thể tưởng tượng.

Ra tay cứu được cái thiếu nữ kia rồi Kim Nam liền phi thân lên ngay, hắn muốn là phải kết thúc cuộc chiến giết chết nam tử hắc bào kia, nếu để chậm trễ thời gian một lát nữa nam tử hắc bào kia thoát khỏi phong bế tu vi tạm thời rút được phi kiếm ra thì xong chuyện rồi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tiến Đến Đế Quốc Nhật Minh

Nam tử hắc bào biết mình sắp chết rồi, dù hắn có làm cái gì nữa cũng không thể tránh khỏi cái chết, lực lượng của hắn chỉ cần bị phong bế một giây thôi đã phải chết vô số lần rồi huống chi phong bế huyết đạo lực lượng thì phải ít nhất vài khắc thời gian.

Kim Nam sắc mặt lạnh tanh quyền phong hung bạo lại tiếp tục tích tụ trên nắm tay lời nguyên dư thừa xung quanh nắm đấm của hắn kêu lên tạch tạch dữ dội « Ủ ù, oánh » quyền phong tung ra công kích vào thân thể hắc bào nam tử nghiền nát thân thể hắc bào nam tử kia trong nháy mắt.

Nam tử hắc bào trước khi bị quyền phong đánh tan nát gào thét lên một câu ai oán « chỉ cần có kiếp sau ta sẽ sẽ thịt lột da uống máu ngươi a ».

Thân thể bị trấn tan, một tia nguyên thần từ cái thân thể ấy bay ra.

« Kiếp sau, hừ ta e rằng ngươi không có cái kiếp sau ấy đâu » Kim Nam vung tay ra tóm lấy tia nguyên thần kia của hắc bào nam tử ngay tức khắc bóp tia nguyên thần này trấn thành khối.

Lạnh lùng hay tàn bạo Kim Nam không hề muốn trở thành như vậy, nhưng nếu không như vậy, hắn vĩnh viễn không thể mạnh mẽ lên, không thể còn sống sót để mà báo thù, khoan dung với kẻ thù sẽ là sát hại bản thân.

Nam tử hắc bào sau khi bị nghiền nát thân thể, bị tuyệt diệt hoàn toàn thì những gì còn lại trên chiến trường chỉ còn sót lại mỗi một thanh phi kiếm, những thứ đồ vật khác có lẽ đã bị quyền phong kia của Kim Nam toái thành bụi phấn từ lâu rồi.

Thanh phi kiếm này vẫn còn tồn tại chứng tỏ nó phải cực kì cứng rắn hơn nữa bản thân thanh phi kiếm này có thể hứng chịu những lượng sát thương cực lớn, không đơn giản chỉ một quyền mà phá hủy được nó, thực sự là đồ tốt a, không hổ là báu vật trân quý thế gian.

Cái tên nam tử hắc bào kia rơi vào cái sai lầm ngu ngốc nhất, ngu ngốc đến không thể nào ngu ngốc hơn, nếu có coi thường đối phương thì chỉ cần vung nhẹ phi kiếm không phải là đã giải quyết xong Kim Nam rồi sao.

Dù sao thì truyện cũng đã qua rồi cái nam tử hắc bào Mập Quái Ngư kia trước khi chết cũng đã uất ức cực độ, xem ra hắn cũng đã tự biết mình còn ngu hơn lợn, không để ý đến nữa Kim Nam thu lấy phi kiếm tận tình xem xét.

Phi kiếm này có màu xanh thẫm, ở trung tâm phi kiếm có một cái khe nhỏ màu đỏ, chắc là khe dùng để dẫn động nội lực vào khởi động phi kiếm, Kim Nam búng nhẹ lên thân kiếm một cái, tức thì một âm thanh thanh thúy vang lên, tiếng trong trẻo của kim loại, kiếm càng tốt thì âm thanh càng thuần, tiếng kêu này chứng tỏ thanh phi kiếm này tốt không thể tốt hơn, đúng là không hổ danh là phi kiếm, kém nhất cũng là vũ khí cấp năm, mà vũ khí cấp năm thì Kim Nam mới chỉ tưởng tượng đến thôi cũng đã sợ run người rồi, nhân gian nhìn thấy đã khó vậy mà hắn không chỉ được nhìn mà bây giờ cũng được sở hữu một thanh rồi a.

Hít một hơi thật sâu Kim Nam khởi động phi kiếm bằng cách dụng nội lực bản thân hắn vào cái khe nhỏ kia, những tiếng ù ù vang lên, phi kiếm kia hút nội lực của Kim Nam nhưng cũng chỉ là một lượng rất nhỏ đã có thể khởi động được rồi, luồng nội lực Kim Nam dụng vào phần lớn đều dư thừa mà thoát ra ngoài.

Điều này không phải có ích sao tốn ít nội lực như vậy, mà dùng để bay thì nhanh hơn khinh công không biết bao nhiêu lần, tổn hao nội lực so với sử dụng khinh công còn ít hơn rất nhiều. Nhưng đó cũng không phải cái quan trọng, nội lực của Kim Nam với người bình thường là không thể so sánh được, bản thân cơ thể hắn ẩn chứa nội lực gấp người thường vô số lần, vì vậy vấn đề thiếu nội lực để phát động công kích và để chạy trốn hắn hầu như không bao giờ lo lắng.

Bây giờ Kim Nam chỉ cần có đồ tốt để sử dụng, nội khí không là vấn đề, hắn có thể coi là đại phú ông nội khí rồi, nếu ví nội khí như tiền thì hắn chính là ăn tiêu xả láng giàu nứt đố đổ vách a.

Phi kiếm được khởi động Kim Nam liền đặt cái thiếu nữ kia lên bề mặt phi kiếm, phi kiếm này nhìn như một cự kiếm to lớn bề mặt rất rộng, thiếu nữ thon gọn kia đặt lên cũng không chiếm bao nhiêu diện tích của nó, Kim Nam cung thoát mình nhảy lên phi kiếm từ từ thông thả điều động phi kiếm di chuyển.

Kim Nam bây giờ là đang nghĩ không biết nên đi đâu, cái thiếu nữ này hay là đưa về đội đại thuyền lâu kia sau đó mình đi luôn cho êm truyện, dù sao thì nam tử hắc bào kia đã bị hắn giết rồi, chắc sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Nhưng Kim Nam suy nghĩ lại vẫn thấy không ổn, đã có một tên nam tử hắc bào liệu sau này lại xuất hiện thêm một tên cũng na ná như vậy chẳng phải không ổn hay sao, hắn đã giết sạch cái đám Mập Quái Ngư kia rồi thế mà tin tức vẫn bị bại lộ dẫn đến cái nam tử hắc bào này, chứng tỏ bọn chúng vẫn có một cái phương pháp báo tin cho nhau mà hắn không biết.

Cũng thật bức mình a, nếu cái thời gian phong bế tu vi kia của nam tử hắc bào mà lâu hơn một chút thì chẳng phải mọi truyện sẽ dễ dàng hơn hay sao, chỉ cần đơn giản tra tấn cái tên kia rồi hỏi hết hần sự tình Kim Nam sẽ không phải đau đầu như bây giờ.

« Công tử đây là đâu » Thiếu nữ kia chợt tỉnh lại ngơ ngác nhìn Kim Nam hỏi, nàng nhìn quanh với sự ngỡ ngàng, rõ ràng là nàng đã ngủ gục trên mình Kim Nam trong cái khoang thuyền lâu kia, nay lại nằm trên một thanh cự kiếm lớn bay giữa biển cả mênh mông.

Kim Nam cũng thật khó xử, lúc xảy ra truyện hắn chỉ nghĩ là kéo nàng ra khỏi nguy hiểm, bây giờ mọi truyện xong rồi nếu không giải thích cặn kẽ có thể dẫn đến một cái hiểu lầm nghiêm trọng, nếu không cẩn thận hắn bị gán cái biệt danh sắc lang thật thì chết.

Không biết làm sao Kim Nam đành phải kể hết mọi sự tình từ đầu đến cuối cho nàng nghe, tin hay không thì đành tùy nàng thôi, vì dù sao thì Kim Nam đã thực sự hết cách rồi.

Thiếu nữ kia sau khi nghe Kim Nam kể xong gật gật đầu nói « Ta tin chàng ».

Kim nam thở phào nhẹ nhõm, cũng thật may là thiếu nữ này không suy đoán cái gì lung tung, không nghĩ là hắn có ý đồ gì với nàng, vội lau mồ hôi trên chán mình Kim Nam tưởng mọi truyện đã kết thúc êm đẹp, nhưng câu nói tiếp theo của thiếu nữ đã làm cho hắn thót tim chảy mồ hôi nhễ nhại thêm lần nữa.

« Nhưng chàng phải chịu trách nhiệm với ta, ta đã bị chàng mạng đi rồi, người khác sẽ nghĩ thế nào cơ chứ, nếu ta trở về kiểu gì cũng sẽ mang nhục, vì

vậy từ giờ trở đi ta chính là người của chàng, chàng phải có trách nhiệm với ta a » Thiếu nữ gục đầu vào mình Kim Nam ngai ngừng nói.

Kim Nam thấy cái việc hấn lau mồ hôi kết thúc câu truyện xem ra phí phạm rồi, hấn coi như lại phải lau thêm lần nữa, không phải chứ sao nữ nhân nào hấn gặp nếu ở chung lâu lâu thời gian một chút là kiểu gì cũng xảy ra cái tình huống này, cái Nam Hải Công Chúa không phải cũng như vậy sao.

Nhưng dù sao đối với thiếu nữ này Kim Nam cũng thực sự là yêu thích, nếu đã như vậy chỉ bằng thuận gió đẩy thuyền buồm nhận cái tình cảm này của nàng, nhưng hấn vẫn thầm nhủ nàng sẽ là nữ nhân hấn tiếp nhận tình cảm duy nhất trong cuộc đời hấn, sau này dù có gặp cái nữ nhân nào đi nữa cũng sẽ không vì thế mà phụ nàng.

Thiếu nữ này đã có thể vì hấn mà chết, vì hấn mà không tiếc cái mạng sống của mình, hấn như vậy vẫn không chấp nhận tình cảm của nàng thì hóa ra hấn cũng chẳng khác cục đất cục đá là mấy sao, đã không có tình cảm thì làm sao có tình yêu thương gia đình, có tình thương mến đại quốc, nếu không có tình yêu thì hấn còn nhất thiết phải báo thù sao.

Kim Nam là người có thù tất báo thì hấn chắc chắn là người có chứa đựng rất nhiều tình yêu thương, tình cảm của thiếu nữ này phát ra từ đáy lòng nàng, hấn mà phụ bạc thì sẽ là người vô tình vô nghĩa, không chấp nhận sẽ khiến nàng có thể vì thế mà tự sát, mang nàng đi mà không cho nàng một cái danh phận, dù nàng có thể yên ả mà trở về thì miệng lưỡi thế gian cũng giết chết nàng, lúc hấn mang nàng đi đâu có thể khẳng định là không ai nhìn thấy cơ chứ, đội sứ đoàn cũng không ít cao thủ, đánh nhau to như vậy không nhìn thấy mới lạ.

« Nàng tên gì » Kim Nam đã quyết định chấp nhận nàng thì cũng nên hỏi tên nàng là đúng rồi, chẳng lẽ sau này nàng cũng là vợ mình không biết tên nàng không phải là nực cười hay sao.

Thiếu nữ kia vui mừng rưng rưng nước mắt, Kim Nam đã chấp nhận tình cảm của nàng rồi, ước nguyện của nàng đã được thỏa mãn, vui sướng cực độ trong lòng nàng, nàng khẽ ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Kim Nam nói « Thiếp tên Tuyết Mai ».

« Tuyết Mai, Tuyết Mai ta sẽ nhớ kỹ vĩnh viễn không quên, ái ân của ta dù ta tạm thời không thể cho nàng một cái danh phận, vì đây cũng là giữa cái biển cả mênh mông không ai làm chứng cho chúng ta cả, nếu có một ngày đại quốc được khôi phục, nếu có một ngày thù hận gia môn được báo, ta sẽ đường đường chính chính đón nàng về tổ chức một cái hôn lễ lớn nhất Nam Thiên Quốc, để cho cả thế gian thấy rằng ta hạnh phúc nhường nào mới có thể lấy được nàng, để thế gian có thể thấy nàng vĩnh viễn là tồn tại quan trọng nhất với ta, ta vĩnh viễn sẽ khiến nàng không bao giờ bị tổn thương. Tuyết Mai nàng hãy cho ta thời gian nhé được không »

Tuyết Mai nghe những lời của Kim Nam khoan khoái không thôi nhanh chóng gật đầu, dường như nàng sợ nếu không gật đầu thật nhanh sẽ khiến Kim Nam thay đổi cái quyết định kia vậy.

« Giờ chúng ta đi đâu » Tuyết Mai ôm chặt Kim Nam không muốn buông hấn ra, nàng cảm giác như chỉ có gần gũi thân thể Kim Nam mới có thể xua tan đi cái cảm giác cô đơn một cách nhanh chóng, chỉ cần có thể bên Kim Nam nàng có chết cũng mãn nguyện.

« Đội sứ đoàn của nàng bị mắc bão nên mới lưu lạc đến đây, chứng tỏ rằng cái Đế Quốc Nhật Minh của nàng cũng sẽ khá là gần đây, vì vậy ta quyết định đến Đế Quốc Nhật Minh tìm kiếm tung tích của Nam Thiên Quốc, xác định phương hướng nhanh chóng trở về đại quốc » Kim Nam bây giờ khẳng định mình đã có đủ thực lực rồi, nếu như lúc trước còn chưa chắc chắn có thể giết đám người Vô Cực Tông bởi vì lão già Kha Vũ là cường giả tầng bốn sơ kì, nhưng bây giờ tu vi của hấn nhanh chóng tăng tiến, chẳng mấy chốc đã đến nội khí tầng ba hậu kì đỉnh phong sánh ngang bất cứ cường giả nội khí tầng bốn sơ kì mạnh nhất nào thì hấn đã hoàn toàn có cái lí do để quay về rồi, cộng thêm bây giờ hấn còn sở hữu được một thanh phi kiếm có thể coi là tuyệt phẩm nữa, không quay về báo thù lúc này còn đợi đến bao giờ nữa cơ chứ.

Tuyết Mai gật gật đầu nói « Đế Quốc Nhật Minh của thiếp là ở phương hướng Đông Bắc, chẳng cứ theo phương hướng đó có lẽ sẽ đến được Đế Quốc nhanh thôi ».

Không suy nghĩ nhiều nữa Kim Nam lập tức điều khiển phi kiếm lao về hướng Đông Bắc như Tuyết Mai chỉ, bây giờ có hy vọng rồi hấn tuyệt đối sẽ không chậm trễ nữa.

Phi hành nửa tháng thời gian trên đường cũng có gặp một số yêu quái thậm chí còn là yêu quái tầng bốn sơ kì, nhưng cũng đều đã bị Kim Nam tung quyền giết chết, hoặc nếu hơi khó xử lý thì hấn lập tức sử dụng phi kiếm kết thúc, bởi vì một ngày đối với hấn là vô cùng quan trọng, sự tình Nam Thiên Quốc đã cấp bách nay lại còn nán ná, tinh thần khởi nghĩa của dân chúng mà đi xuống thì việc sẽ càng khó hơn nhiều lần.

Các yêu quái cấp cao thì căn bản không để Kim Nam vào mắt, sớm đã nhìn ra cái tu vi của hấn chỉ sai vài tên yêu quái cấp thấp ra giết hấn, nhưng gặp cái loại trâu bò như Kim Nam mấy tên yêu quái cấp thấp căn bản không đủ nhét kẽ răng hấn, nhanh chóng giết chết sau đi phi hành đi mất, đến lúc yêu quái cấp cao nhận ra cái sự tình thì cũng đã muộn rồi, hấn đã cao chạy xa bay từ lâu.

Một số yêu quái cấp cao hơn nữa thì lại chẳng thèm để ý, căn bản cứ mặc kệ Kim Nam, yêu quái cấp cao hơn hấn một chút sợ đi động thù là vì phi kiếm của hấn mà thôi.

Cuối cùng Kim Nam và Tuyết Mai cũng nhìn thấy một mảnh đại lục rộng lớn, mất thêm hai ngày nữa thì họ mới tiếp cận được cái mảnh đại lục này.

Mảnh đại lục này ven bờ biển trải dài toàn là cát trắng đẹp để óng ánh, nó không có cát màu vàng như cát ở bờ Đông Hải của Nam Thiên Quốc, những rừng cây toàn là những chiếc lá màu đỏ như máu, nhưng chiếc lá là tả rơi xuống tạo lên khung cảnh mà có lẽ tiên giới cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Kim Nam đưa tay xuống bốc lên một nắm cát óng ánh kia kì lạ hỏi « Đây là cát gì mà lại đẹp như vậy ».

Tuyết Mai cũng đưa tay xuống cầm một nắm cát nhỏ lên bóp nhẹ cho nắm cát kia từ từ bay trong gió khiến cho những hạt cát kia vốn đã óng ánh nay

được chia nhỏ ra bay trong gió còn óng ánh đẹp đẽ hơn rồi nàng mới nói « Đây là cát thủy tinh »

« Cát thủy tinh, cát thủy tinh không ngờ lại đẹp như vậy » Kim Nam cũng học Tuyết Mai từ từ buông bỏ nắm cát trong tay mình cho những hạt cát bay trong gió, tận hưởng nhìn những gì đẹp đẽ trước mắt. Một lúc lâu sau Kim Nam mới quay mình lại nắm tay Tuyết Mai kéo nàng đi cùng hân vào khu rừng đầy lá đỏ kia tiếp tục hỏi « Đây là gì »

« Lá phong, là lá phong đấy, chắc mùa thu đến rồi, kể từ khi thiếp đi cũng là mùa thu, bây giờ trải qua mấy năm rồi khi trở về cũng là một cái mùa thu như vậy » Tuyết Mai cầm một phiến lá đỏ nhẹ nhàng vuốt ve nó nói.

Kim Nam cũng như vậy cũng tiếp tục cầm một phiến lá phong lên ngắm nghía, hân xoay phiến lá phong kia một cái khiến cho phiến lá kia xoay tròn mà bay lên trong gió bay đến trước mặt Tuyết Mai như đang nhảy múa.

Nội khí Kim Nam chợt phát ra lưu chuyển xung quanh di chuyển những phiến lá phong kia hợp thành những thân ảnh như thiếu nữ đang nhảy múa, những thân thể mềm mại phiêu động trong gió.

Tuyết Mai thấy vậy, cũng hòa mình theo điệu nhảy, thân thể xinh đẹp kiều mị kèm theo là những chiếc lá phong múa phụ họa nàng tạo nên một khung cảnh đẹp mắt khiến bất cứ ai cũng phải say đắm không thôi. Gió, tiếng sột soạt của lá phong, tiếng muông thú kêu vang chính là nhạc, những vũ công thướt tha là lá phong là khung cảnh nền, Tuyết Mai là nhân vật chính tạo nên bức tranh sống động nhất nhân gian này.

« Đây là đâu, hãy kể cho ta đôi chút về cái sự tình của Đế Quốc Nhật Minh này đi » Khi vũ điệu đẹp đẽ kia kết thúc, Kim Nam liền hỏi.

Tuyết Mai lúc này vẫn như đang chìm vào vũ điệu xao xuyến kia, khi nàng múa dường như nàng cảm thấy thân mình của nàng bay bổng một cái cảm giác tuyệt diệu như lạc vào xứ thần tiên vẫn còn đọng lại, Kim Nam hỏi nàng mới giật mình như tỉnh lại bắt đầu nói « đây là vùng đất Na Ngã của lãnh chúa Lã Nhân Kì vùng đất nổi tiếng về chế tác thủy tinh và là thiên đường của cây phong. Đế Quốc Nhật Minh hình thành bởi sự hợp nhất hội đồng các lãnh chúa, chọn một người đứng đầu cai quản gọi là Thiên Hoàng, các lãnh chúa đều có địa phận của riêng mình chỉ nghe mỗi lệnh Thiên Hoàng, còn trong vùng đất của họ, họ chính là vua chúa, các lãnh chúa thậm chí còn mở ra các cuộc chiến tranh xâm chiếm đất đai của nhau, Thiên Hoàng tồn tại chỉ để giải quyết các vấn đề bên ngoài với các đại quốc khác, trên cơ bản Đế Quốc Nhật Minh là vô số các cái quốc gia nhỏ lẻ, những vụ sát phạt bình thường Thiên Hoàng cũng không có để ý lắm, chỉ cần không ảnh hưởng đến quyền lực của ông ta, các lãnh chúa muốn làm cái gì cũng được »

Tuyết Mai nói xong Kim Nam gật gật đầu lại hỏi tiếp « Vậy nàng trước giờ là thuộc vùng đất của lãnh chúa nào » Đại ý Kim Nam muốn hỏi chính là quê hương của Tuyết Mai, cái bộ dạng hân lúc hỏi trông hơi ngơ ngơ.

Bật cười không nhịn được vì Kim Nam sao lại hỏi cái kiểu vòng vo như vậy, Tuyết Mai lấy tay che đi nụ cười một cách đẹp đẽ mắt nàng vẫn là tỏa ra một chút hạnh phúc, không ngờ cái bộ dạng phu quân nàng lúc này khi đặt ra cái câu hỏi ấy lại đáng yêu như vậy, đúng là đã yêu thì yêu luôn cả tật xấu của nhau thì phải

« Thiếp là người thuộc gia tộc họ Cung trực thuộc vùng đất của lãnh chúa Sa Kị, là một vùng đất nhỏ tên là Hoàng Thổ, Sa Kị lãnh chúa cũng chỉ là một tiểu lãnh chúa mà thôi, cạnh bên vùng đất của ngài ấy là các đại lãnh chúa, chính vì vậy vùng đất của thiếp luôn xảy ra chiến tranh liên miên, vùng đất Hoàng Thổ cách đây cũng chừng vài trăm dặm thôi ».

« Vậy chúng ta đi thôi, ta sẽ viếng thăm nhạc phụ nhạc mẫu, dù sao thì gia môn của ta cũng tuyệt diệt rồi, cũng sẽ không có ai làm chứng cho chúng ta, bây giờ gặp cha mẹ nàng chẳng phải quá tốt rồi sao » Không chờ Tuyết Mai có đồng ý hay không Kim Nam đã kéo luôn nàng lên phi kiếm tiếp tục phi hành, hân hình như bây giờ cũng là sợ Tuyết Mai không đồng ý thì phải, Tuyết Mai cũng là người phụ nữ đầu tiên trong cuộc đời hân khiến hân cảm nhận được tình yêu nam nữ, cái cảm giác vui sướng khi yêu thực sự rất khó tả, mới đầu cái tình cảm đó chỉ là có chút ít, thế nhưng bây giờ hân lại càng muốn chìm đắm sâu trong nó hơn, vĩnh viễn không muốn thoát ra khỏi nó, vĩnh viễn không muốn nó biến mất, hân sẽ làm tất cả mọi cách để níu giữ nó lại.

Cảm nhận được tình ái là điều vui sướng nhất thế gian, nếu cho thời gian quay trở lại có lẽ không đợi Tuyết Mai ngơ lờ như kia hân đã trực tiếp cầu hôn nàng rồi, chưa yêu thì chưa hiểu, nhưng đến khi đã yêu rồi thì sẽ luôn mong chờ, luôn luôn thèm khát cái cảm giác khi yêu đó, đúng bằng nó mãi mãi không muốn nó tàn phai.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tranh Đấu Lãnh Chúa

Thủ phủ vùng đất Hoàng Thổ, Sa Kị thành trì.

« Chúa thượng, sự tình lúc này rất cấp bách Lãnh chúa Ngã Đôn xem chừng đã quyết chiếm lấy Hoàng Thổ rồi, theo thám báo thì Ngã Đôn lãnh chúa đã đem hai vạn võ sĩ đến biên giới Hoàng Thổ, Hoàng Thổ lần này xong rồi » Một cái võ quan Sa Kị thành bộ dạng khó xử lên tiếng nói.

Lãnh chúa Sa Kị kia vô đầu bứt tai khuôn mặt xanh mét, xem chừng hiện giờ rất lo lắng.

« Bây giờ chỉ còn duy nhất là gửi tấu sớ lên Thiên Hoàng bệ hạ cứu giúp thôi, nếu không cũng chẳng còn cái đối sách nào nữa, Hoàng Thổ bị vô số đại

lãnh chúa nhòm ngó bấy lâu nay, ta cũng đã cố gắng hết sức rồi, nhưng cuối cùng cái tình cảnh không tránh khỏi này vẫn xảy ra » Sa Kị lãnh chúa thờ dài một tiếng nói

Ngã Đôn lãnh chúa vì muốn chiếm lấy Hoàng Thổ bấy lâu nay đã tìm đủ mọi lý do gây hấn, ai bảo Sa Kị lãnh chúa chỉ là một cái lãnh chúa nhỏ cơ chứ, người ta kiểm có hời tội cũng không thể biết làm thế nào.

« Bên Cung gia thế nào rồi, xem ra ta vẫn phải xử dụng cái thế lực của Cung gia thôi, Cung gia chiếm hơn nửa số binh lính của Sa Kị thành, tạm thời cứ nín kéo thời gian chờ ý chỉ của Thiên Hoàng bệ hạ, cái chính vẫn phải trông chờ Cung gia có chịu xuất binh hay không »

« Chúa thượng, Cung gia bấy lâu nay đã không muốn dây vào sự tình của Hoàng Thổ, bây giờ muốn họ xuất binh e là hơi khó »

« Người cứ thử xem sao, ta cũng chỉ còn mỗi cái hy vọng đó thôi, Cung gia có trong tay hai nghìn võ sĩ, nếu chúng ta cố thủ Sa Kị thành, e là vẫn có thể giữ được » Sa Kị lãnh chúa bộ dạng đau khổ, nói ra những lời buồn rười rượi, cầm một bình rượu lên uống một lần cạn sạch.

Ba ngày sau.

Chân chừ mãi thì cũng không thể chân chừ hơn được nữa, tấu chương đã gửi lên Thiên Hoàng những vẫn chưa có hồi báo, những việc tranh chấp lãnh thổ này xảy ra như cơm bữa nên có lẽ Thiên Hoàng cũng mặc kệ không để ý.

Sa Kị thành bị lãnh chúa Ngã Đôn phát động công kích, nửa ngày sau đã vỡ thành, cũng là tại Cung gia không có ra mặt, lãnh chúa Sa Kị biết thành thất thủ liền rạch bụng tự sát.

Lãnh chúa Ngã Đôn tiến vào thành Sa Kị, cũng không có buông tha Cung gia hẳn ra lệnh toàn bộ già trẻ lớn bé Cung gia đều phải giết sạch sẽ, tuyệt đối không chừa một ai. Cung gia lúc này biết mình đã mắc một cái sai lầm nghiêm trọng. Ngã Đôn lãnh chúa nổi tiếng tàn bạo làm gì có chuyện có thể tha cho Cung gia, dù cho Cung gia có không tham gia vào bất cứ việc gì, nhưng cũng là một đại thế lực của Sa Kị thành, nếu Ngã Đôn lãnh chúa không diệt sớm muộn gì Cung gia cũng sẽ trở thành một cái lãnh chúa tiếp theo trong Sa Kị Thành.

Ngày Cung gia thất thủ, tiếng kêu ai oán vọng trời, tiếng đao kiếm vang lên xoàn xoạt, máu chảy ra có thể nhuộm kín phủ họ Cung, gia đình người làm cũng không tha một ai.

Trong khi cái sự tình kia xảy ra, thì lúc này Kim Nam và Tuyết Mai vẫn đang trên đường trở về Hoàng Thổ, Tuyết Mai vẫn là có tâm trạng háo hức chờ đến khi có thể gặp được gia tộc có thể gặp được phụ mẫu.

Vừa đến Hoàng Thổ tiến vào Sa Kị thành, Kim Nam bỗng có một cảm giác bất an, ở đây dường như có mùi tanh của máu, xem ra vừa có một cái chiến sự xảy ra ở đây.

Tuyết Mai cũng có bộ dạng bồn chồn không yên, nàng thậm chí còn lo lắng đến phát sốt khiến Kim Nam cũng là lo lắng cho nàng cực độ.

« Tiểu thư, người về rồi à » một lão quản gia già nua chạy ra cung kính đón Tuyết Mai, lão nhìn Tuyết Mai rồi bất giác chợt rơi lệ.

« Lão quản gia, có chuyện gì vậy, mau nói cho ta biết có phải Cung gia xảy ra chuyện rồi không » Tuyết Mai thấy lão quản gia có hành động lạ như vậy, liền lo lắng không thôi tìm nàng chính là đập liên hồi, mạch máu dồn lên đại não khiến nàng có cảm giác hơi nhức đầu.

« Tiểu thư, Cung gia xong rồi đã bị người ta giết toàn bộ rồi, người về đã quá muộn rồi, đến cả nhìn mặt lão gia và lão phu nhân lần cuối cũng không được » Lão quản gia sụt sùi khóc nức nở.

Tuyết Mai sắc mặt xám xanh biến sắc không chịu nổi cái cú sốc này nàng đã ngất đi ngay tức khắc, Kim Nam cũng là kinh dị không thôi, hẳn không nghĩ vốn định gặp nhạc phụ nhạc mẫu để chủ trì cho hẳn cái hôn lễ mà bây giờ người cũng không còn nữa rồi, hỷ sự bây giờ thành một cái tang sự rồi.

Nhìn thế tử hẳn khóc đến ngất, chết đi sống lại như vậy Kim Nam lòng đau xót không thôi, hẳn bất chợt dâng lên một cổ sát ý, hẳn phải giết, phải giết kẻ nào dám sát hại nhạc phụ nhạc mẫu hẳn, để khiến cho thế tử của hẳn đau lòng như vậy.

« Là kẻ nào, kẻ nào đã làm chuyện này, lão quản gia người nhất định phải nói cho ta biết » Kim Nam tức giận cực độ túm vai lão quản gia điên cuồng lắc mạnh.

Lão quản gia không chịu nổi lực lắc của Kim Nam huyết áp cơ thể tăng mạnh mệt mỏi vừa khóc vừa nói « Là Ngã Đôn lãnh chúa vì lần này muốn chiếm lấy đất Hoàng Thổ, liền tấn công Sa Kị thành giết Sa Kị lãnh chúa, không những vậy dù Cung gia đã không muốn dây vào chuyện này nhưng Ngã Đôn lãnh chúa vẫn tàn khốc gia cái mệnh lệnh diệt sát toàn bộ Cung gia, ta cũng may vì lão bà ốm phải về quê chăm sóc nên khi trở về mới có thể giữ được một mạng già này để chờ báo sự tình cho tiểu thư »

« Sa Kị lãnh chúa, hay cho một tên lãnh chúa nhai nhép dám làm thế tử ta đau lòng như vậy, nếu người không bị ta sẽ thịt lột da đem cái đầu chó của người đến làm hủ cái thù hận đau lòng của thế tử ta thì ta sẽ Kim Nam ta đến thân heo chó cũng không bằng, hừ » Kim Nam tức giận hết lên.

Cái lão quản gia lúc này cũng không biết suy nghĩ cái gì chỉ ngồi sụp xuống đất thất thểu.

« Lão quản gia, tạm thời người chăm sóc Tuyết Mai cho ta, ta phải đi tính sổ cái tên Ngã Đôn chó má kia »

« Dạ, thiếu gia chủ, nô tài sẽ không phụ sự tin nhiệm của người » Lão quản gia quỳ sụp xuống vội nói, sau đó liền tức khắc dìu Tuyết Mai vào một căn

phòng cho nàng nghỉ ngơi.

Kim Nam không chần chừ thêm nữa, liền lác mình biến mất đi hỏi tội Ngã Đôn lãnh chúa.

Sau khi điều tra được tung tích của Ngã Đôn lãnh chúa, Kim Nam đã biết cái Ngã Đôn lãnh chúa này trú ngụ tại Ngã Đôn thành cách Sa Kị thành khoảng vài trăm dặm, Kim Nam tức tốc sử dụng phi kiếm tiến đến Ngã Đôn thành hỏi tội.

« Tên Ngã Đôn chó lợn không bằng kia mau ra đây cho bản công tử, hôm nay bản công tử phải xèo thịt lột da uống máu cái tên chó má nhà ngươi » Kim Nam đứng trước cửa pháo đài lãnh chúa Ngã Đôn gào thét lớn chửi đồng.

Ngã Đôn lãnh chúa thấy có kẻ tự xưng đến chửi đồng hỏi tội mình, điên tiết vô cùng, cầm ngay một thanh kiếm dài, áo giáp cũng không mặc tức tốc lao ra, quân kị hơn mấy trăm người cũng theo sau trong đó có tồn tại không ít cao thủ nội khí tầng một và tầng hai sơ kì.

« Cái tên khốn nạn nào dám chửi bản chúa coi bộ ngươi chán sống rồi đến đây tự sát phải không, đừng nghĩ không thiết sống nữa đến đây tìm chết cho vui, ta giết ngươi xong sẽ giết nốt cả tám đời tông môn họ hàng nhà ngươi » Ngã Đôn lãnh chúa lao ra cầm kiếm chỉ thẳng vào mặt Kim Nam, đòi hấn chưa bao giờ phải chịu một cơn sỉ nhục lớn như vậy, không ngờ một cái tên thất phu xem ra chán sống định đến đây chửi hấn cho sướng mồm trước khi chết là được hay sao, hấn sẽ không giết cái tên thất phu này mà sẽ bắt lấy từ từ tra tấn cho hả dạ mới thôi.

« Ngươi chính là Ngã Đôn lãnh chúa kẻ đã ra lệnh tuyệt diệt không sót một ai của Cung gia » Kim Nam khuôn mặt sắc lạnh hỏi.

« Chính bản chúa đây tên thất phu » Ngã Đôn lãnh chúa nghiêng răng tức giận nói.

« Ngươi nên tự biết điều quỳ xuống bò từ đây đến trước công Cung gia dập đầu trăm lạy, quỳ gối trước thê tử của ta tự vả vào mặt hai nghìn cái, thì xem ra ta có thể tha chết cho ngươi » Kim Nam bây giờ đã có thực lực thật sự rồi, nếu ở biên ải thì hấn không dám hống hách thế nhưng ở đây hấn chính là tồn tại đỉnh phong cường giả, giọng điệu ngữ khí của hấn chính là bá đạo vô cùng không chút khách khí.

« Tên thất phu lão toét xem ta giết ngươi » Ngã Đôn lãnh chúa đã tức giận không chịu nổi cầm kiếm lao lên định chém một phát giết chết Kim Nam ngay tức khắc.

« Muốn giết ta » Kim Nam chỉ búng nhẹ một cái, thì luồng nội khí hùng hậu của hấn đã tức khắc đẩy bay Ngã Đôn lãnh chúa ra xa hơn mười trượng.

« Là cao thủ nội khí, hừ hóa ra có chút thực lực mới dám đến đây hống hách như vậy, nhưng ngươi tưởng lãnh chúa Ngã Đôn là cái đồ vứt đi ngoài chợ hay sao, xem đây » Một cái cao thủ nội khí tầng hai sơ kì thấy vậy liền muốn nhanh chóng muốn lập công với Ngã Đôn lãnh chúa dồn toàn lực cầm một thanh trường kích dài hai trượng đâm về phía Kim Nam, hấn muốn một kích giết chết Kim Nam để thể hiện thực lực trước mọi người.

« Hừ, không biết tự lượng sức » Kim Nam chỉ vận dụng hai thành nội khí, phát ra một quyền, công kích về phía cái nội khí tầng hai sơ kì kia, tức thì tên kia cũng bị đánh bay ra mười trượng giống Ngã Đôn lãnh chúa phụt ra một búng máu bất tỉnh nhân sự.

Ngã Đôn lãnh chúa lúc này mới lục tục bò dậy, ánh mắt đỏ máu điên cuồng tức giận hét lớn « Giết, giết hấn cho bản chúa, một người không làm được thì nhiều người sẽ làm được, ta xem cái tên thất phu hấn chống chọi được bao lâu, các ngươi phải giết hấn nhưng vẫn phải giữ lại cái thân thể hấn để ta băm vằm hấn ra mới có thể thỏa lòng ta, hừ hừ. »

Các cái cao thủ nội khí còn lại thấy một quyền kia của Kim Nam liền khiếp sợ không ai dám lên, nay nghe lời kích động của Ngã Đôn lãnh chúa liền chấn tinh thần suy nghĩ lại, thấy lãnh chúa nói cũng đúng một cái cao thủ không thể giết được cái tên kia thì tất cả cùng lao lên hấn là có thể lấy thịt đè người xử lý hấn được.

Ngay tức thì, gần một trăm cái cao thủ nội khí còn lại, cả tầng một, cả tầng hai hỗn loạn cầm những vũ khí công kích mạnh nhất của mình lao vào quần chiến với Kim Nam, nhưng Kim Nam chính là không một tia mảy may quan tâm.

« Oành » Kim Nam lập tức dồn một quyền tám phần nội lực đánh về phía đám cao thủ đang lao lên kia, lập tức đám cao thủ kia bị đánh cho bay hơi không còn tồn tại một tên nào, cứ như bọn chúng chưa từng có mặt trên đời vậy, vết tích còn lại của một quyền kia là một cái hố sâu hoắm kéo dài tạm thời nhìn không thấy đáy.

Đám binh tốt kia thấy vậy liền bỏ luôn cả vũ khí chạy mất dạng, một lúc sau thì không còn tên nào, chỉ còn một cái cao thủ nội khí tầng ba sơ kì bị Kim Nam nương tay đánh cho bất tỉnh nhân sự là còn sống sót.

« Một quyền, một quyền » Ngã Đôn lãnh chúa lúc này trở lên ngây dại, cái bộ dạng cao cao tại thượng tức giận uy quyền lúc này đã biến mất hoàn toàn, hấn bây giờ chỉ còn tồn tại sự run sợ mà thôi.

« Ngươi muốn sống hay muốn chết đây » Kim bộ dạng coi thường chán nản hỏi một câu.

Lãnh chúa Ngã Đôn biết bây giờ nếu không xử lý tình huống thật tốt sẽ lập tức bị giết chết, liền quỳ mọp xuống liên tục dập đầu xuống đất đập đến chảy máu đầu vừa khóc vừa nói « Là cái thân chó của ta có mắt như mù, không biết tự lượng sức mình mà đắc tội với cao nhân ngài, xin ngài hãy cho thân chó này một con đường sống.

Kim Nam cười lạnh một tiếng túm lấy lãnh chúa Ngã Đôn ném về phía trước quát « Mau thực hiện đi, làm không xong ta khiến ngươi sống không bằng chết ».

Lãnh chúa Ngã Đôn nào dám cãi lời, lập tức vừa quỳ vừa bò như một con chó, thỉnh thoảng cái lưỡi còn thò ra cho giống điệu bộ một con chó thật để khiến Kim Nam vui lòng mong tìm một con đường sống.

Nửa ngày sau thì lãnh chúa Ngã Đôn đã bị Kim Nam đốc thúc cuối cùng cũng về đến Sa Kị thành, mặt cắt không còn giọt máu vì quá mệt, nhưng lãnh chúa Ngã Đôn vẫn không dám chậm trễ, vẫn nhanh chóng bò đến trước cổng Cung gia, hai đầu gối của hắn và bàn tay hắn đều dập nát chảy máu, hắn quỳ xuống dập đầu trước cửa Cung gia bái lạy dập đầu thật mạnh xuống trăm cái đến nỗi toét cả chảy máu đầu ra, nhưng vẫn không dám dừng lại, là hắn sợ chẳng may mà thiếu vài cái thì coi như xong.

Tuyết Mai lúc này cũng đã tỉnh lại rồi, đôi mắt thâm đẫm lệ vẫn đang chảy nước mắt, thậm chí còn có một chút máu. Kim Nam thấy vậy chính là đau xót vô cùng lập tức muốn giết chết Ngã Đôn này giúp Tuyết Mai để giúp nàng hả dạ.

Nhưng hắn chính là không thể làm vậy, hắn vẫn muốn tra tấn cái lãnh chúa Ngã Đôn này thì mới có cái cảm giác thống khoái hơn, khiến cái tên này sống không bằng chết.

Nhìn thấy lãnh chúa Ngã Đôn kẻ thù đã sát hại gia tộc mình đang quỳ trước mặt mình khóc lóc van xin tự vả vào mặt đến toét má chảy máu, vùng thịt ở má nát bét, mà Tuyết Mai nàng vẫn cầm hận đến run lên bần bật không có nói gì.

Một lát lâu sau nàng chấn tỉnh lại mới quay đầu lại nhìn Kim Nam ánh mắt ướt đẫm e lệ xinh đẹp, nhưng chính điều đó cũng làm Kim Nam hắn xót xa, nàng nói « Người cũng đã chết rồi không thể sống lại được, xem như cũng tại số mệnh gia tộc thiếp đã tận, chàng có thể tha chết, không giết hắn được không »

Kim Nam đã vốn căm tức cái tên này thấu xương sao có thể bỏ qua được, biết Tuyết Mai rất muốn giết tên này nhưng gần lòng lại để muốn át chế cái sự đau thương kia mới nói vậy, Kim Nam trước mặt nàng gật đầu tỏ ý đồng ý với nàng.

Tên Ngã Đôn lãnh chúa thấy vậy liền vui sướng như điên đập đầu lạy ta liên tục như hắn vừa được cải tử hoàn sinh vậy.

Nhưng Kim Nam đồng ý chỉ là trước mặt Tuyết Mai mà thôi, hắn sau đó vẫn thầm nháy mắt với lão quân gia tỏ rõ ý định, lão quân gia hiểu ý liền gật đầu, sau đó lời tên Ngã Đôn kia ra ngoài.

Kim Nam bước đến ngồi cạnh Tuyết Mai an ủi nàng nhẹ nhàng lấy đôi bàn tay của hắn vuốt những giọt nước mắt ở khóe mắt nàng, ôm nàng thật chặt, một lát sau Tuyết Mai cũng đã ngủ gục trong vòng tay của Kim Nam.

« Lão già kia, cao nhân ngài đã hứa không giết ta rồi, chẳng lẽ các người định làm trái lời hứa »

« Hừ, cái loại người xảo trá như ngươi hôm nay tạm thời chịu nhục nhã, sau đó thừa cơ mà ám hại tiểu thư và thiếu gia chủ là có khả năng, thiếu gia chủ đúng là hứa không giết ngươi, nhưng cũng đâu phải là ta hứa a » Lão quân gia thường ngày hiền hậu đồn hòa, bây giờ vì Cung gia xảy ra sự tình cũng trở lên lạnh lùng tàn khốc.

Cái Ngã Đôn lãnh chúa kia bình thường khỏe khấn vô cùng, nhưng bị Kim Nam hành hạ cho như vậy sớm đã không còn sức lực, bây giờ hắn ngay cả một cái lão già cũng đánh không nổi mặc kệ người ta giết đúng là không còn gì nhục hơn.

« Các ngươi, là các ngươi lừa ta, các ngươi dám lừa bốn chúa, các ngươi là cái đồ lừa lẻo, tên thất phu kia, ta có chết kiếp sau cũng tìm ngươi báo oán, a a » « Phụt » Ngã Đôn lãnh chúa chỉ kịp thét lên một tiếng đã bị lão quân gia dùng một cái dao phay đâm giữa họng, lúc này một cái hồn phách mờ nhạt của Ngã Đôn lãnh chúa bay ra, Kim Nam vừa đặt Tuyết Mai xuống giường xong lập tức ra đây thấy vậy liền phát tay bắn ra một tia nội lực thiêu đốt hồn phách kia của Ngã Đôn Lãnh chúa thành khói.

« Kiếp sau, bốn công tử giết kẻ thù chính là luôn luôn không để bất cứ một kẻ nào có cái tồn tại kiếp sau ». Kim Nam tức giận điên cuồng thét lên.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thiên Hoàng Triệu Kiến

« Một quyền, ngươi nói là một quyền sao ».

« Bẩm Thiên Hoàng bệ hạ, đúng là như vậy, người này cực kì bá đạo, một quyền kia của hắn tung ra diệt sát toàn bộ tồn tại cao thủ ở đó, theo như thần thấy người này tuyệt đối không dưới cấp bậc cường giả, thế gian không có bất cứ ai ở cái cấp bậc cao thủ mà có thể làm được như vậy ».

« Ngươi nói đúng cái chuyện đó quả thực là không có khả năng, người này nếu có thể phục vụ đại quốc thì Đế Quốc Nhật Minh ta còn e sợ bất cứ một cái quốc gia nào sao, ngươi mau đi điều tra tung tích người này một mặt cho người mời hắn đến đô thành gặp ta »

« Dạ bệ hạ ». Tên nội thần vái lạy một vái sau đó lui ra.

Cái người ngồi trên ghế rồng trang phục tôn quý kia chính là Thiên Hoàng, là tồn tại quyền lực đỉnh cao của Đế Quốc Nhật Minh.

Ba ngày sau.

Đô thành Kì Vũ.

Một cái thân bạch phát áo bào đạo mạo cùng một cái thiếu nữ đẹp như thiên tiên bước đến trước cổng thành môn đô thành, nhất thời khiến mọi người xung quanh chú ý. Quả thực là trai tuấn tú gái e lệ, đẹp đôi không thể tưởng tượng được, mọi người đều sinh ra một tia ngưỡng mộ với cái cặp đôi này.

Phía sau đôi tình nhân đẹp để khiến mọi người ngưỡng mộ này là đội cận vệ hoàng cung của Đế Quốc Nhật Minh gồm hơn trăm người, dân chúng trong thành cũng chỉ dám lướt qua nhìn cái đôi trai gái kia một chút sau đó ai lấy đều nhanh chóng quay đi không dám nhìn và tiếp tục làm việc của mình.

Cũng không phải là họ không tò mò, mà là ai nấy cũng đều biết thân biết phận, cái đôi nam nữ được cận vệ áp tải kia chắc chắn là một cái nhân vật quan trọng nào đó, nếu chẳng may nhìn khiến người ta ngửa mặt đắc tội với họ thì chính là không muốn sống nữa rồi.

Đội cận vệ hoàng cung kia giáp phục sáng choang, mũ trụ đều có hai cái sừng nhô lên rất đẹp, tất cả họ đều đeo một cái mặt nạ quý dị, hông đeo kiếm rất dài. Dân chúng xung quanh căn bản mỗi khi thấy đội cận vệ hoàng cung và cái vẻ lạnh lẽo của họ đều sợ sệt không rét mà run.

Đôi nam nữ kia chính là Tuyết Mai và Kim Nam, Kim Nam thấy Tuyết Mai đau buồn không thôi, muốn đưa nàng ra ngoài cho khuây khỏa, lần này lại đứng díp cái Thiên Hoàng kia cho mời liên cổ kéo nàng ra khỏi cái căn phòng kia cho nàng mở mang tâm trí một chút quên bớt đi cái chuyện đau buồn kia.

Hơn nữa, lần này Thiên Hoàng triệu kiến Kim Nam thì cũng đúng cái tâm ý của hắn, sau khi giết cái Ngã Đôn lãnh chúa kia Kim Nam còn điều tra ra được một cái sự tình nữa, đó chính là thông tin trước khi Sa Kị thành thất thủ, Sa Kị lãnh chúa đã gửi cầu cứu đến Thiên Hoàng nhưng Thiên Hoàng làm ngơ không đáp lại, dẫn đến Sa Kị thất thủ Cung gia vì thế mà cũng bị diệt sát, Kim Nam giết xong cái Ngã Đôn lãnh chúa kia vẫn là chưa nguôi giận chút nào, nay biết Thiên Hoàng cũng là dính trách nhiệm liên đới thì nào chịu bỏ qua. Bề ngoài thì Kim Nam là chấp hành triệu kiến của Thiên Hoàng nhưng thực tế là hắn đến đây hỏi tội, chỉ cần Thiên Hoàng nói một lời không hợp ý hắn, hắn lập tức sẽ khiến cho cái Thiên Hoàng kia đầu rơi máu chảy vĩnh viễn không được siêu sinh.

Bây giờ Kim Nam tại trong đất liền đã là tồn tại đỉnh cấp rồi, hắn chính là không sợ bất cứ một ai, những cái cường giả của nhân gian có không thuộc môn phái lãnh đạo thì ít nhất họ cũng ăn cư tu luyện, đạt tới cái cảnh giới có thể tự xưng là cường giả rồi mấy ai lại không muốn truy cầu trường sinh đại đạo nữa cơ chứ.

Nghe nói đạt đến cường giả cấp năm lập tức có thể trẻ mãi không già, đạt cường giả cấp sáu có thể vĩnh viễn trường sinh cùng thế gian.

Các cái cao cấp đối thủ không xuất hiện Kim Nam chính là tồn tại đỉnh phong cấp bậc nhân gian, Thiên Hoàng lần này mà xử lý không tốt thì đừng trách Kim Nam hắn độc ác, khiến người thân hắn đau lòng cũng chính là khiến hắn đau khổ, bất cứ kẻ nào khiến điều đó xảy ra đều phải chết.

« Thiên Hoàng bệ hạ, lần này thần đã điều tra ra tung tích của kẻ đó rồi, hắn chính là một cái thống lĩnh cuối cùng của Nam Thiên Đại Đế Quốc »

« thống lĩnh cuối cùng của Nam Thiên đại đế quốc, có phải là cái kẻ tử thủ Hải thành sau đó bị Tần Hoài Công vây bắt cuối cùng mất tích bên bờ Đông Hải hay không »

« Dạ đúng là như vậy, người này lưu lạc Đông Hải không ngờ không có chết mà bây giờ trở thành một cái tồn tại khủng khiếp, có lẽ lần này hắn ta quay về là có ý đồ khôi phục Nam Thiên Quốc »

« Khôi phục Nam Thiên Quốc, nhưng xét cho cùng hắn vẫn chỉ là một cái quân thần a, chỉ bằng như vậy đi, người cứ ra cái điều kiện thật hậu để hắn phục vụ Đế Quốc Nhật Minh ta chẳng phải là hơn mấy lần cái Nam Thiên Quốc đã biến mất kia hay sao »

« Bệ hạ quả thực không biết, Nam Thiên Quốc suy vong, cái hoàng tộc họ An kia cũng cùng lúc biến mất không tung tích, lần này tên thống lĩnh này quay về chắc không chỉ muốn làm một cái quân thần đâu »

« Ý người nói, hắn rất có thể trở thành tân đế Nam Thiên Quốc » Thiên hoàng nghi hoặc hỏi.

« Bệ hạ, rất có khả năng là như vậy » Cái nội thần kia cúi mình khẳng định

Thiên Hoàng gật gật đầu hỏi tiếp. « Vậy hiện giờ hắn ta đang ở đâu »

« Bệ hạ, thần đã cho cận vệ mời hắn ta đến đây rồi, hiện đang chờ ở ngoài cung chỉ có điều nếu hắn ta quyết trở về Nam Thiên Quốc làm hoàng đế thì phải làm sao đây » Nội thần kia một tia lo lắng hỏi.

« Cũng không hẳn là không tốt, nếu hắn ta quả thật là có cái thực lực như vậy, thậm chí còn có điểm lợi cho chúng ta, chỉ bằng như vậy đi, chúng ta đem một chút binh giúp hắn, sau này hắn lấy lại cái quốc gia kia hai bên liên minh thì thậm chí Bắc Quốc kia không còn có thể uy hiếp chúng ta được chút nào nữa, hơn nữa có thể xảy ra tình huống Nam Thiên Quốc chiến tranh với Bắc Quốc đến lúc đó chúng ta chẳng phải hưởng lợi sao, hai bên suy yếu ta sẽ chiếm được nhiều phần lợi ích »

« Bệ hạ, người thật sáng suốt »

« Ngươi mau mau triệu kiến hán vào đây, để một cái tân đế tương lai đứng chờ như vậy thật không hợp nhẽ »

Nội thị kia làm lễ cáo lui tức tốc đi ra khỏi thư phòng của Thiên Hoàng, không có chậm trễ hướng tới phía Kim Nam định là mời hán.

Thiên Hoàng lúc này mới mặc triều phục đi đến đại điện hoàng cung Đế Quốc Nhật minh, kéo theo một đội võ sĩ uy nghiêm chỉnh tề, Thiên Hoàng toát lên uy thế để vương ngự trên ghế rồng bên cạnh thị nữ hầu hạ nhất thời tạo lên một cái khung cảnh xa hoa trụy lạc.

« Đại sứ Bắc Quốc, Tề Mẫn đại nhân tới » Một cái tiểu thái giám hét to thông báo.

Thiên Hoàng chính là cau mày lại, ông ta là cho triệu kiến Kim Nam sao bây giờ lại là một cái đại sứ Bắc Quốc.

Cái đại sứ Bắc Quốc kia bước vào chính là không coi ai ra gì, chỉ hơi cúi mình sau đó tự động kiếm một cái ghế ngồi xuống hống hách nói. « Thiên Hoàng bệ hạ, lần này Đế Quốc Nhật Minh tại sao lại không có cống nạp, chúa công tôi chính là rất tức giận, nhưng nể tình ngài nhiều năm nay tận tụy triều cống đại quốc ta nên mới sai ta đến đây hỏi một cái cho rõ ràng »

Đế Quốc Nhật Minh cũng là một cái quốc gia lớn, tuy nhiên không có sức ảnh hưởng mạnh mẽ như Nam Thiên Quốc, dưới thời kì trị vì của An Dương Vương, Nam Thiên Quốc tuy binh không đông nhưng lại cực kì tinh nhuệ khiến các cái đại quốc lân bang cực kì khiếp sợ, Bắc Quốc chỉ e ngại mỗi Nam Thiên Quốc này nhưng nay Nam Thiên Quốc cũng bị diệt, căn bản không còn sự uy hiếp lớn nào nữa, điều bộ của các sứ giả cũng đều là hống hách vô lối.

Các sứ giả hống hách vô lối như vậy nhưng cũng không phải là do Tần Hoài công sai bọn chúng làm như vậy, mà là vì bọn chúng muốn làm như vậy để cho các nước khác một mặt e sợ Bắc Quốc mặt khác phải dứt lốt cho chúng để chúng nói tốt cho Tần Hoài Công.

« Tề Mẫn đại nhân sao lại nói như vậy, ta đã hạ một cái mệnh lệnh năm nay triều cống cho Tần Đế hơn ba mươi cái đại thuyền lâu sa hoa đẹp đẽ, tất cả đều được rất vàng, mỹ nữ hơn trăm người, hơn nữa còn có một cái tuyệt đại mỹ nữ là Cung Tuyết Mai, xinh đẹp tựa thiên tiên chẳng lẽ Tần Hoài Công để quân không có hài lòng hay sao »

« Hừ, ngươi cho rằng Tần Đế là trẻ con mới biết đi hay sao, nói vài câu là có thể lừa gạt, bọn ta chính là chờ đợi hơn hai tháng không có tung tích một cái triều cống nào từ Đế Quốc Nhật Minh các ngươi, theo lẽ các ngươi đáng nhẽ là phải cống nạp từ hai tháng trước đây rồi, lẽ nào các ngươi muốn Bắc Quốc ta đem binh đến tận cửa mới chịu nói chuyện dâng hoàng hay sao »

Thiên Hoàng bực dọc nói « Chuyện này là không có khả năng, ba tháng trước chính ta đã tiễn cái sứ đoàn kia đi, chẳng lẽ sứ đoàn đã gặp phải cái chuyện gì »

« Ta thấy không phải là như vậy, có lẽ Thiên Hoàng bệ hạ vì quá yêu thích cái mỹ nữ Cung Tuyết Mai nên cố gắng kiếm có có phải không, trước đây khi tiến cống cái bức họa đồ Cung Tuyết Mai, Tần Đế là rất ưng ý, nay có lẽ nhìn thấy dung mạo nàng luyến tiếc quá nên không chịu giao ra chứ gì » Tề Mẫn đứng dậy mĩa mai nhìn Thiên Hoàng nói.

Thiên Hoàng cũng chính là tức giận sôi máu, cái sứ giả này càng ngày càng không coi ông ta ra gì, kể từ sau khi cái Nam Thiên Quốc kia diệt vong chính là vô lối hống hách hơn rất nhiều.

« Ai nói muốn giao nộp thể tử của ta cho cái tên Tần chó má gì kia, mau vả vào mặt ba cái cho bốn công tử » Một động nói trầm lắng vang lên, tuy không to nhưng cả đại điện đều nghe rất rõ ràng.

Tề Mẫn đại sứ tức giận đến đỏ cả mặt, kẻ nào, là kẻ nào mà dám sỉ nhục Tần Hoài Công xem ra hán chán sống rồi sao, hơn nữa lại còn bắt hán tự vả vào mặt ba cái thì còn gì là sĩ diện của đại sứ nữa. « Thiên Hoàng bệ hạ, xem ra ông thực sự không có muốn làm vua nữa rồi, ông định đuổi lí làm càn phải không, được được, một tháng nữa cái Đế Quốc Nhật Minh cứ chờ đây mà bị hỏi tội đi » Tề Mẫn trợn mắt lên nhìn về phía Thiên Hoàng quát lớn, sau đó phát tay định quay đi ».

Đúng lúc đó có một luồng nội lực thật lớn vây lấy Tề Mẫn ép hán bắt giác không chịu nổi liền quỳ xuống, Tề Mẫn hét lớn « Thiên Hoàng ngươi không ngờ lại giết sứ thần, trước nay hai bên giao chiến chưa bao giờ có tiền lệ này, nếu là bậc quân tử thì hãy thả ta ra mau »

« Ô, Bắc Quốc không ngờ lại có cái loại người như ngươi, nhưng ngươi hôm nay may mắn đấy, ta vẫn là để ngươi muốn sống về báo cho cái tên Tần Đế chó má kia cố mà giữ cái ngôi vua cho chắc vào, kéo đến lúc bốn công tử đến hỏi tội thì lại chết không còn chỗ trốn »

« Ngươi, ngươi là ai » Tề Mẫn lúc này bị nội lực của Kim Nam ép mạnh quá liền run sợ lắp bắp nói.

« ta là Triệu Kim Nam » Kim Nam nhìn thẳng vào mắt Tề Mẫn ánh mắt hán sắc lạnh rặng nghiêng lại phát ra chậm chậm từng lời, hán là muốn diễn tả sự thù hận của hán với Bắc Quốc cho Tề Mẫn thấy.

« Triệu, Triệu thống lĩnh » Tề Mẫn kia bị uy áp và ánh mắt kia của Kim Nam ép khiến hán lập tức lăn ra ngất, miệng còn phụt ra một búng máu.

Thiên Hoàng thấy vậy trong lòng liền có một cảm giác sung sướng thống khoái, dù sao thì cái tên đại sứ kia cũng bị ép cho đến phát ngất khiến Thiên Hoàng cảm giác như được trả cái nỗi nhục bị sỉ vả mà không làm gì được.

« Ha ha ha, Triệu Thống Lĩnh quả nhiên là anh dũng phi phạm, uy phong đỉnh đỉnh, nhân gian không ai bì kịp » Thiên Hoàng cười lớn một tiếng nịnh nọt Kim Nam.

Kim Nam thu lại cái uy áp kìa tiến đến trước Thiên Hoàng thì lễ vài cái nói « Thiên Hoàng bệ hạ không biết cho triệu kiến ta là vì cái lý do gì, còn nữa có phải là ngài thích thể tử ta ? ».

Thiên Hoàng mặt mày biến sắc mồ hôi hột toát ra, ông ta cũng là vừa mới nghe cái đối thoại kìa giữa cái vị cường giả thống lĩnh này với Tề Mẫn kìa mới biết Cung Tuyết Mai có lẽ bây giờ là thể tử của vị cường giả thống lĩnh này, nay nghe người ta hỏi tuy nhìn rất khách khí nhưng có khác gì hỏi tội ông ta đâu chứ, cũng là tại cái tên nội thần kìa trước không điều tra rõ ràng khiến lúc này ông ta rất khó xử, hẳn là vì cái cường giả thống lĩnh kìa đã nghe được cuộc nói chuyện giữa ông ta với Tề Mẫn nên mới hỏi như vậy.

Thiên Hoàng vội vã xua tay cười xòa thân mật nói « Không có không có, Triệu thống lĩnh vì sao lại nghĩ như vậy cơ chứ, cái tên đại sứ Bắc Quốc kìa là ăn nói hàm hồ, ta mà có ý gì với phu nhân thì trời tru đất diệt »

« Ấy, Thiên Hoàng bệ hạ bất tất phải thể độc như vậy, ta cũng là biết rõ chỉ có điều thử lòng ngài một chút mà thôi » Kim Nam cười khả khả lớn sau đó lựa một cái ghế thuận tiện ngồi xuống không khách sáo.

« Triệu thống lĩnh lần này ta là... » Thiên Hoàng lúc này mới hết sợ hãi lệnh cho cái thị nữ bên cạnh lau mồ hôi cho ông ta, đang định nêu ra vấn đề nói tiếp thì thấy cái thống lĩnh kìa giờ tay lên ra hiệu cho ông ta ngừng nói.

« Tuyết Mai nàng không cần phải e ngại, Thiên Hoàng bệ hạ rất rộng lượng nàng cứ vào đây ngồi với ta » Kim Nam giờ tay ra hiệu vẫy gọi Tuyết Mai vào ngồi cùng hẳn, Tuyết Mai lúc này vẫn đang đứng sau bức bình phong với nội thần không dám vào, thấy Kim Nam gọi như vậy thì rất khó xử nhưng vẫn ngại ngần đi vào.

Bước chân nàng bước nhỏ và nhẹ từng bước giữ lễ từ từ tiến vào đại điện, sau đó bước đến trước Thiên Hoàng làm lễ hết sức kính cẩn, làm lễ xong nàng vẫn là quý như vậy chờ đợi nói « Tien thiếp Cung Tuyết Mai bái kiến Thiên Hoàng bệ hạ »

Thiên Hoàng vừa mới thoải mái một chút thì lại tiếp tục biến sắc, vội quên luôn phong thái đế vương lao xuống từ ghế rồng nâng Tuyết Mai lên không dám để cho nàng quý, cái cường giả thống lĩnh kìa còn ở đây ông ta mà còn dám làm cao nữa sao, để cho thể tử người ta như vậy bộ là không muốn sống nữa chắc.

Thiên Hoàng lại vội cười xòa một cái nữa nói « Phu nhân thực là vui tính, người mà cứ làm như vậy thì khiến bản đế thực tổn thọ, làm sao còn dám nhìn mặt thống lĩnh ».

Tuyết Mai lúc này, mới dám ngẩng mặt lên nhìn Thiên Hoàng sau đó nhẹ nhàng cúi mình tiến đến theo hướng tay của Thiên Hoàng chỉ vào một chiếc ghế cạnh Kim Nam ngồi xuống.

Thiên Hoàng trở lên ngây ngất cái tâm thần, Cung Tuyết Mai này cũng thực sự xinh đẹp quá đi, mặc dù ông ta đã từng nhìn qua họa đồ của Tuyết Mai nhưng không ngờ người thật còn đẹp hơn muốn phân cái họa đồ kia, ông ta chính là trở lên si dại thêm muốn nuốt nước bọt ừng ực.

Nhưng lập tức ông ta chợt thanh tỉnh run sợ lại toát mồ hôi lạnh vội quay mặt đi không dám nhìn Cung Tuyết Mai nữa, bởi vì ông ta chợt nhớ ra là cái thống lĩnh kìa còn đang nhìn mình, bây giờ nhìn phu nhân người ta như vậy chẳng lẽ lại muốn chết nữa sao.

Kim Nam trong chốc lát thấy bộ dáng của Thiên Hoàng liền không hài lòng trong mắt còn có chút sát ý tỏa ra, nhưng thấy Thiên Hoàng ngay tức khắc khôi phục dáng vẻ bình thường, Kim Nam hẳn cũng lập tức cười xòa theo vui vẻ không có nói gì.

« Triệu thống lĩnh lần này ta cũng là có việc nên mới cho người đến mời ngài. Nghe nói ngài với Bắc Quốc có thù hận đến đại quốc cũng bị Bắc Quốc diệt, ta là đau xót vô cùng cho ngài, nay chỉ góp sức mọn muốn giúp thống lĩnh ngài có thể sớm ngày khôi phục lại được đại quốc » Thiên Hoàng lần này cẩn thận nói, nhưng tuyệt đối không dám nhìn Tuyết Mai kia, có lẽ ông ta đã nhìn thấy cái sát ý trong chốc lát kia của Kim Nam nên mới làm như vậy.

« Không biết Thiên Hoàng bệ hạ là muốn giúp ta như thế nào đây » Kim Nam tỏ ra hứng thú nhìn Thiên Hoàng hỏi, hẳn đến đây là chủ yếu muốn giải quyết cái sự tình Cung gia, nhưng thấy Thiên Hoàng cũng hỏi đúng cái vấn đề liên quan đến việc quan trọng trong cuộc đời hẳn thì đâu thể bỏ qua.

« Thống lĩnh tài giỏi như vậy, Nam Thiên Quốc sớm ngày cũng sẽ được phục hưng, ta cũng là muốn có mối giao hảo giữa hai đại quốc hơn nữa là cũng thương xót cho thù nhà của thống lĩnh, như vậy đi ta sẽ cấp cho thống lĩnh ngài năm nghìn võ sĩ tất cả đều là trang bị đầy đủ quân trang mạnh nhất của Đế Quốc Nhật Minh ta, họ đều mang theo nhưng thanh kiếm sắc bén và tốt nhất Đế Quốc Nhật Minh, hy vọng thống lĩnh ngài không chê số binh này ít, vì thực sự Đế Quốc Nhật Minh ta nội loạn liên miên, ta nắm quyền điều khiển nhưng cũng thực sự không có nhiều binh cho lắm » Thiên Hoàng tỏ vẻ bất đắc dĩ nói.

Kim Nam cười khẩy một tiếng, năm nghìn binh nếu cho người khác thì vĩnh viễn không bao giờ có thể đánh được một trận ra trò với Bắc Quốc chứ đừng nói khôi phục đại quốc, xem ra Thiên Hoàng này trước khi cấp binh cho mình cũng có một cái suy tính.

« Không ít không ít, năm nghìn binh mã cấp cho ta quả thật là hơi có chút thừa thãi a, nhưng nể mặt Thiên Hoàng bệ hạ ta đâu dám từ chối » Kim Nam cười lớn sáng khoái vẻ mặt vô sỉ nói.

Thiên Hoàng cũng gượng cười gật gật đầu.

« Vậy ngày mai ta sẽ đem binh đến cho ngài, hơn nữa ta còn chuẩn bị sẵn thuyền và lộ trình để Triệu thống lĩnh có thể sớm ngày về đại quốc rồi, bây giờ thì ta xin mời thống lĩnh nghỉ ngơi ta đã chuẩn bị sẵn quý cung cho thống lĩnh và phu nhân rồi » Thiên Hoàng cười nói nhìn về phía Kim Nam sau đó ra hiệu cho nội thần dẫn Kim Nam và Tuyết Mai đi.

Kim Nam liền giơ tay lên ra ý dừng lại, hấn đến đây vấn đề chính ban đầu là muốn xử lí cái sự tình Cung gia, bây giờ chưa có nói xong nào có thể đi « Thiên Hoàng bệ hạ ta là có cái chuyện vẫn còn muốn hỏi ? »

Thiên Hoàng bộ dạng ngạc nhiên, cái cường giả thống lĩnh này không phải chỉ muốn khôi phục Nam Thiên Quốc sao bây giờ lại còn cái vấn đề gì nữa vậy « Triệu thống lĩnh khách sáo rồi, xin ngài cứ nói »

« Nghe nói trước đây Sa Kị lãnh chúa có gửi thư cầu cứu Thiên Hoàng bệ hạ, nhưng Thiên Hoàng bệ hạ làm ngơ khiến cho Sa Kị thành thất thủ dẫn đến Cung gia bị diệt sát, có chuyện này hay không ? » Kim Nam khuôn mặt vui vẻ biến mất thay vào đó là một gương mặt sắc lạnh băng lãnh nhìn về phía Thiên Hoàng hỏi.

Thiên Hoàng mặt mày kinh hãi, thân thể run rẩy bây giờ cái cường giả thống lĩnh này đúng là đang hỏi tội ông ta, cái sự việc Sa Kị lãnh chúa gửi thư đến cầu cứu đúng là ông ta đã cố ý làm ngơ, mọi lần cũng là đều như vậy, lãnh chúa nào muốn gia tăng sát phạt lãnh địa đều triều cống rất hậu để ông ta làm ngơ, những lần đó ông ta đều làm như thể việc đó xảy ra là chuyện thường xuyên, nhưng không ngờ lần này cái hành động ấy không may lại có thể hại chết ông ta rồi.

« Triệu thống lĩnh chuyện lần này quả thực là ta cũng không có biết rõ, chắc chắn là cái bọn ở dưới làm láo bao che nên ta không biết việc gửi thư cầu cứu này chứ nếu không tại sao ta lại để cái chuyện động trời như vậy xảy ra cơ chứ, Triệu thống lĩnh ngài yên tâm ta sẽ cho điều tra chuyện này tìm ra cái kẻ làm láo kia mà băm vằm hấn ra cho ngài, chuyện lần này cũng là tại ta sai sót. Như vậy đi, để bồi tội ta sẽ cấp thêm cho ngài năm nghìn binh nữa tổng cộng là một vạn binh có được hay không » Thiên Hoàng nhanh trí nói, nếu không nói như vậy e rằng cái mạng của ông ta lập tức không còn.

Kim Nam sao lại không biết thừa là Thiên Hoàng đang nói dối cơ chứ, nhưng hấn không thể xử lí Thiên Hoàng được vì như vậy thì chuyện chính là khôi phục Nam Thiên Quốc cũng có chút rắc rối, hấn hỏi ra chuyện này cũng chỉ là vì muốn Tuyết Mai hài lòng mà thôi.

Thiên Hoàng nói như vậy Kim Nam cũng ra vẻ gật gù đầu cho là đúng, quay về phía Tuyết Mai vỗ vỗ vai nàng an ủi nói « Tuyết Mai nàng yên tâm, Thiên Hoàng bệ hạ nhất định sẽ cho chúng ta một cái công đạo »

Thiên Hoàng thấy vậy cũng hùa theo mừng rỡ nói « Đúng vậy đúng vậy, ta nhất định sẽ cho phu nhân đây một cái công đạo rõ ràng »

Kim Nam trong lòng cười khẩy một cái, hấn cũng chỉ là muốn hỏi như vậy để Tuyết Mai vui lòng, không ngờ lại còn có thể ép Thiên Hoàng nôn ra thêm năm nghìn binh, đúng là vô tình cảm liễu liễu xanh um a.

Cái thống lĩnh kia đi rồi Thiên Hoàng ông ta mới trừng mắt lên nhìn về phía nội thần kia.

Nội thần sợ hãi vội nói « Là thần đã điều tra không kĩ càng khiến bệ hạ khó xử xin người hãy ban cho thần tội chết »

« Không cần, giữ cái mạng của ngươi lại ta còn nhiều việc cần dùng, ngươi chết rồi biết lấy ai thay thế, mau tìm một cái kẻ thí mạng đi, làm không xong đừng quay về gặp ta » Thiên Hoàng khôi phục lại uy nghiêm đế vương, tỏa ra uy áp vương giả nói lớn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Duyệt Binh

Sớm ngày hôm sau, một vạn binh gồm năm nghìn võ sĩ và năm nghìn tạp binh đủ các loại như kỵ binh, xạ thủ, hay cự thuẫn quân đoàn đều có đủ trong năm nghìn binh mà Thiên Hoàng đã phải móc họng ra thêm cho Kim Nam.

Thiên Hoàng bản thân ông ta cũng chỉ có tầm hơn mười vạn binh mã, binh lực cũng chỉ nhiều hơn một cái đại lãnh chúa vài lần thôi, thế nhưng ông ta lại có lực hiệu triệu các lãnh chúa, tất cả các lãnh chúa đều phục tùng ông ta.

Binh lực đã ít, vốn Thiên Hoàng chỉ dám đánh liều cấp năm nghìn võ sĩ cho cái vị cường giả thống lĩnh kia, nhưng nay đã hứa mất rồi nên đành phải nghiêng răng đau xót mà chất bóp ở mỗi cái quân đoàn ra cho đủ số, tuy có cái lực hiệu triệu các lãnh chúa nhưng ông ta cũng phải luôn đảm bảo binh lực luôn ở trạng thái cao nhất nếu không cái chuyện đảo chính thế lực là hoàn toàn có khả năng xảy ra.

Một vạn binh mã đối với Kim Nam thì là không nhiều, nhưng cũng còn hơn không có. Trở về Nam Thiên Quốc khôi phục đại quốc thì nếu không có biến cố gì cho dù là không có một binh một tốt hấn vẫn nắm chín phần có thể làm được, chẳng qua có thêm binh thì mọi việc sẽ tiến triển nhanh hơn mà thôi.

Năm nghìn cái võ sĩ kia cũng chính là làm Kim Nam hấn rất vừa ý, tất cả những binh sĩ này đều rất khỏe khoắn giáp phục đẹp để chắc chắn, hấn là đã được chọn lựa rất kĩ trước khi cấp cho hấn rồi, những thanh kiếm của những võ sĩ này đeo bên hông của họ thì Kim Nam cũng không chê vào đâu được, những cái thanh kiếm kia đều rất dài và sắc bén Kim Nam dụng nội lực vào kiểm chứng thì những thanh kiếm này thậm chí còn tốt hơn nhiều so với những binh khí tuyệt phẩm của tộc Thái, nếu như có thể hấn sẽ không do dự sau này phải ép cái Thiên Hoàng này nôn nốt ra cái bí pháp luyện khí của Đế Quốc Nhật Minh.

Năm nghìn binh còn lại Kim Nam nhìn cũng biết là tạp nham chất lọc của Thiên Hoàng hòng cho nó đủ số, hấn hơi cau mày, xem ra cái Thiên Hoàng này

phải để hấn dọa thêm cho lần nữa mới biết sợ đây, không coi hấn ra gì cấp quân binh chỉ cho đủ số là được hay sao.

« Thiên Hoàng bệ hạ, cái sự tình Cung gia không biết người đã xử lí ra sao rồi »

Thiên Hoàng bộ mặt đang hơn hờ thấy Kim Nam hỏi vậy như bị chọc vào chỗ đau, sắc mặt hơi tái giọng cười nói « Cái sự tình đó ta đã cho điều tra rõ ràng rồi, đúng là có kẻ làm láo, ta đã cho gô cổ hấn đến đây tùy Triệu thống lĩnh xử lí ».

Kim Nam gật đầu vài cái tỏ vẻ đồng ý với Thiên Hoàng, thấy vậy Thiên Hoàng liền vẫy tay ra hiệu cho lính tốt lùi một người ra.

...

Ở sau bức bình phong là nội thần mà Thiên Hoàng hay sai khiến đang tận tình khuyên răn nói với một tên bị trói quỳ ở dưới đất « Ngươi hãy vì gia tộc mà hy sinh, ta sẽ chăm sóc cho gia đình ngươi, on huệ của ngươi để quốc sẽ mãi mãi ghi nhớ, đây cũng là một cái vinh dự hy sinh vì đế quốc »

« Thiên Hoàng bệ hạ ân trọng như núi đối với ta, ta quyết vì bệ hạ mà hy sinh, ngươi yên tâm ta sẽ diễn cho thật giống quyết không để bại lộ » Cái người bị trói kia trước khi bị lính tốt lùi ra vẫn khì khải nói một tiếng.

Nội thần kia thấy vậy cũng là khóc đau lòng.

Kim Nam thấy có một tên bị lùi ra bắt quỳ trước mặt hấn thì lòng mảy mòi giật giật, hấn không nghĩ Thiên Hoàng này lại lùi ra được một tên chịu tội thay thật hơn nữa cái tên bị trói này bộ dạng ác độc ương bướng thậm chí còn chửi cả hấn chửi cả Thiên Hoàng tên này cũng thật biết diễn trò a.

Kim Nam tuy là muốn Tuyết Mai vui nhưng cũng không có thể giết người vô tội, biết Thiên Hoàng làm vậy là để tránh tội vì thế Kim Nam cũng không có chấp, hấn biết cũng chẳng nên làm quá làm gì, nên kết bạn không nên kết thù, thôi thì giả vờ thuận gió đẩy thuyền buồm .

« Tuyết Mai nàng xem cái tên khốn nạn này nên xử lí thế nào đây a, ta nghĩ nên giết hấn để tế nhạc phụ nhạc mẫu ». Kim Nam biết Tuyết Mai lòng dạ nữ nhi, kiểu gì cũng mềm lòng không nỡ giết người nên cứ là giả vờ hỏi nàng để lấy quyết định.

Tuyết Mai khẽ lắc đầu cúi mặt thờ dài nói « Chàng xem, nếu Ngã Đôn lĩnh chúa thiếp cũng có thể tha thứ thì người này cũng chỉ là dính líu chút trách nhiệm, nên tha cho anh ta chàng ạ, dù sao thì người chết rồi cũng không có sống lại được mà ».

Đúng như Kim Nam dự đoán Tuyết Mai là sẽ tha cho cái tên kia, quả thật cái thế tử này của hấn cũng thật dễ đoán a, Kim Nam giả điệu bộ nuối tiếc nói « Cái tên nhà ngươi cũng thật may mắn, còn không lạy tạ phu nhân rồi rút đi »

Tên bị trói kia tưởng mình kiểu gì cũng sẽ phải chết, nay thấy người ta tha cho thì rất mừng rỡ nhưng không có biểu lộ ra ngoài, vẫn là chờ ý chỉ của Thiên Hoàng kia, nếu hấn biểu hiện cái sự vui mừng thì rất có thể mọi sự sẽ bị bại lộ nên vẫn diễn cái bộ đáng ương bướng như thường.

Thiên Hoàng thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, ông ta đã nghĩ cái thống lĩnh này tính cách bá đạo đã quen rồi chắc hấn thấy người là phải bóp chết ngay tại chỗ chứ, không ngờ lại thả ra nhanh như thế, tuy còn chút nghi ngờ nhưng ông ta vẫn ra hiệu gật đầu đồng ý cho cái tên kia.

Tên bị trói kia thấy Thiên Hoàng bật đèn xanh thì không chần chừ gì mà liền vội vã lạy thùm thụp xuống đất nói « Tạ ơn phu nhân, tạ ơn phu nhân tha mạng » Sau đó hấn liền được lính tốt kéo ra ngoài cõi trời.

...

« Không biết Triệu thống lĩnh có vừa ý với một vạn binh lính này hay không, nếu không thì... » Thiên Hoàng đang định nói nếu không thì ông ta sẽ cấp thêm cho vài vạn binh nữa, nhưng lời chưa nói đến cô đã phải nuốt lại ngay, ông ta thăm rủa đúng là sao tự dưng lại ngu ngốc.

« Ý Thiên Hoàng là sao, nếu không thì làm sao ? » Kim Nam như trâu vớ được cọc, nhất quyết phải bám víu cái tên Thiên Hoàng này lùi thêm một ít binh ra a.

« Ài, nếu không thì là ta cũng hết cách rồi không thể giúp thêm cho Triệu thống lĩnh ngài nữa » Thiên Hoàng bí quá làm bừa từ chối thẳng luôn.

Kim Nam rất thất vọng, đã là như vậy thôi thì một vạn binh cũng được, cái Thiên Hoàng này xem chừng có đánh chết cũng không dám xuất thêm binh cho hấn nữa rồi.

« Nếu đã là như vậy thì Kim Nam ta sẽ không khách sáo nhé, tạ ơn Thiên Hoàng ngài một vạn binh này, sau này đại quốc khôi phục nhất định sẽ cống nạp cho Đế Quốc Nhật Minh a » Kim Nam liếc mắt về phía Thiên Hoàng ra một cái ý dò hỏi, nếu ông ta chấp nhận Nam Thiên Quốc khôi phục triều cống Đế Quốc Nhật Minh thì Kim Nam cũng là không cần một vạn binh này nữa, mà sẽ bới cái chuyện cũ Cung gia ra mà giết đi cho rảnh nợ, hấn chính là không muốn Nam Thiên Quốc phải lệ thuộc triều cống bất cứ một cái quốc gia nào, bây giờ cũng vậy, sau này cũng vậy, vĩnh viễn Nam Thiên Quốc không được triều cống quốc gia khác.

Thiên Hoàng thấy cái cường giả thống lĩnh kia liếc mắt thì sao lại không biết ý định của hấn, cái tên thống lĩnh này cũng thật quá vô sỉ, ý của hấn không phải rất rõ ràng hay sao, đó là ‘ngươi giỏi thì cứ bắt ta triều cống đi, bắt ta triều cống thì cái mạng của ngươi cũng không còn nữa, ngươi cũng đừng có mà làm Thiên Hoàng nữa a’.

« Không dám không dám, thống lĩnh ngài sao lại nói như vậy, Đế Quốc Nhật Minh ta ngài không bắt triều cống Nam Thiên Quốc đã là một cái may mắn cho ta rồi, sao ta lại dám bắt Nam Thiên Quốc triều cống a, Triệu thống lĩnh quả thật là vui tính quá đi à » Biết ý định của Kim Nam Thiên Hoàng có ngu

đầu mà đồng ý với cái lời nói kia, vội vàng cười xuề xòa nói như Kim Nam thực sự nói đùa với ông ta.

« Ài, Thiên Hoàng bệ hạ cũng thật hào phóng, nếu đã như vậy, tại hạ cũng không khách sáo nữa ân tình này ta thay mặt Nam Thiên Quốc xin nhận, từ nay Nam Thiên Quốc và Đế Quốc Nhật Minh đời đời hữu hảo ».

« Đúng, là đời đời hữu hảo a, chúng ta sẽ là một cái liên minh quốc gia không sợ bất cứ cái đại quốc nào kể cả Bắc Quốc » Thiên Hoàng từ lúc gặp Kim Nam đến giờ chỉ toàn là bị hấn dọa cho lo lắng bất an sợ hãi, bây giờ cuối cùng cũng được một cái lợi ích mà ông ta mong đợi, lòng vui như hoa đào nở vội vã đồng ý cười khanh khách.

« Bắc Quốc sao, ta e là từ nay về sau không còn cái Bắc Quốc tồn tại nữa đâu » Kim Nam cười lạnh nói một câu khiến Thiên Hoàng cũng cảm thấy có chút run rẩy, nếu cái người này mà ở cạnh Thiên Hoàng vài ngày nữa ông ta cũng sẽ bị dọa cho mà chết. Kim Nam thấy Thiên Hoàng có cái bộ dạng như vậy liền thấy hứng thú trong lòng, cái Thiên Hoàng này cũng thật nhất gan a « Ài, Thiên Hoàng bệ hạ, không biết cái tình hình đại sứ Bắc Quốc Tề Mân sau khi ta rời đi thế nào rồi, ta vẫn là còn vài lời muốn nhờ ông ta gửi đến Tần Hoài Công vài câu chúc sức khỏe, cũng là lâu rồi ta không nhìn thấy cái mặt Tần Hoài Công bạn cũ » Kim Nam giả bộ tỏ ra hoài niệm, cứ như hấn thực sự là bạn cũ của Tần Hoài Công cái bộ dạng hấn lúc này nhìn như là đang nhớ bạn thật vậy.

Thiên Hoàng thầm rửa một câu cái tên thống lĩnh này thật là vô sỉ, chúc Tần Hoài Công sức khỏe, có mà chúc cái đầu nhà ngươi ý, tìm Tề Mân kia không phải gửi vài lời dọa nạt thì cũng là chửi bới, đầu dung lại tốt như vậy.

« Triệu thống lĩnh cũng quả thật là có lòng, Tề Mân đại sứ sau khi được ngài hỏi thăm sức khỏe vì cảm kích quá độ tình cảm của ngài nên ngay hôm sau đã lên thuyền hồi quốc rồi »

« Ay dà, cái Tề Mân này sao lại vội vã đi như vậy chứ, ta còn là muốn hàn huyên với ông ta vài câu »

Thiên Hoàng lúc này đã không chịu nổi cái điệu bộ vô sỉ này của cái tên thống lĩnh kia nữa rồi, cái gì mà bạn tốt, người không giết người ta là may mắn lắm rồi đấy, đầu ra mà hàn huyên tâm sự, Thiên Hoàng ngay lập tức liền quay mặt đi giả bộ chỉ huy duyệt binh không nói gì.

Tuyết Mai ở bên Kim Nam từ nãy giờ thấy vậy cũng là không nhịn được mà bật miệng cười, cái phu quân của nàng càng ngày nàng ở chung với hấn lại càng thấy hấn đáng yêu, vô sỉ cũng theo một cách rất cuốn hút a.

Giả bộ ngáp ngáp ngủ vài cái, Kim Nam quay sang vỗ vỗ vào vai Thiên Hoàng nói « Thôi bây giờ cũng đã muộn rồi, Thiên Hoàng bệ hạ ta cảm thấy một vạn binh này cũng là rất vừa ý, ta thiết nghĩ chúng ta chiều nay sẽ lập tức lên thuyền xuất phát trở về Nam Thiên Quốc, không biết bệ hạ đã chuẩn bị thuyền cho chúng ta chưa »

« Chuẩn bị, là đã chuẩn bị rồi, Triệu thống lĩnh ngài có thể xuất phát ngay bây giờ cũng được » Thiên Hoàng thấy Kim Nam nói vậy, vốn ông ta đã tồn tâm rồi khi ở bên cái thống lĩnh này, nên lập tức đề xuất ý kiến muốn là tống cái tên thống lĩnh này đi ngay.

Kim Nam liền khoát tay ngăn cản nói « Không vội, không vội, ta cùng thê tử còn là trước khi đi phải thấp hương cho nhạc phụ nhạc mẫu, dù sao chuyến này đi cũng không biết bao giờ mới có thể trở lại »

« Được Triệu thống lĩnh, ta sẽ cho người dọn đường và chuẩn bị kiệu cho ngài và phu nhân đến Sa Kị thành thấp hương cầu khấn »

« Không cần, ta tự đi còn nhanh hơn » Nói rồi Kim Nam lười phi kiếm ra nâng Tuyết Mai lên cùng lập tức dụng nội lực điều khiển biến mất trong nháy mắt.

Thiên Hoàng thấy vậy liền gọi với theo nện « Cũng phải, cũng phải a, Triệu thống lĩnh pháp lực vô biên, đỉnh đỉnh nhân gian, là tuyệt thế cường giả sao lại có thể đi những thứ tầm thường ».

Thấy Kim Nam đi rồi Thiên Hoàng liền tức tốc hồi Đô thành, hai ngày hôm nay ông ta thực sự rất mệt, cái cường giả thống lĩnh kia từ khi xuất hiện làm ông ta đau đầu không thôi, bây giờ cái tên kia đi rồi ông ta cảm giác mình như vừa thoát khỏi gồng cùm vậy, khoan khoái hít thở lên kiệu rồi quảng trường duyệt binh.

...

Ngoại vi Sa Kị thành trì.

Kim Nam và Tuyết Mai đã quyết định rồi, dù sao thì lần này một đi cũng không biết bao giờ nữa, đã là phu thê với nhau rồi Kim Nam dù chưa gặp nhạc phụ nhạc mẫu lần nào nhưng cũng là đau xót vô cùng, tiến đến lễ bái trước mộ huyết của hai người mà lòng hấn đau quặn thắt, Tuyết Mai được hấn dẫn đi ra ngoài vài ngày để cho khuây khỏa giờ trở về bên mộ cha mẹ mình lại khóc đến ngất đi khiến Kim Nam cũng không biết làm thế nào.

Mọi chuyện dù sao cũng đã qua rồi, hấn lễ bái lần cuối rồi mới lặng lòng diu Tuyết Mai biến mất khỏi cái khu nghĩa địa lạnh vắng heo hút này, cái khung cảnh lạnh lẽo thê lương khiến người ta vừa mới đặt chân đến đã có cảm giác đau buồn đáng sợ khiến Kim Nam không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa.

Tu vi nội khí tăng ba hậu kỳ của hấn bây giờ có thể đi mây về gió nhanh khủng khiếp, một phần là nhờ phi kiếm, một phần cũng là nhờ cái nội lực hùng hậu của hấn, chỉ mất chút ít thời gian là hấn đã có thể di chuyển từ Đô thành đến ngoại vi Sa Kị thành không tốn mấy công sức.

Cái công việc còn lại ở Đế Quốc Nhật Minh Kim Nam đã giải quyết xong hết rồi, gia sản Cung gia đều giao cho lão quân gia cai quản, dù gì cũng cần

một người hương khói cho cái gia tộc đã mất kia. Lão quân gia cũng vì lần này không thể hy sinh cho gia tộc nên đã thể quyết hương khói đòi đòi cho Cung gia, khi nào hương khói Cung gia tắt thì điều đó chứng tỏ là lão đã chết, lão cũng bắt con cháu lão thể như vậy, Tuyết Mai vì thế mà cũng có một phần yên lòng.

Thời khắc khởi hoàn Nam Thiên Quốc đã định, một vạn binh được hơn trăm cái chiến thuyền lớn chứa đựng giương cao buồm lớn thẳng tiến hướng Nam Thiên Quốc cờ xí rợp trời, cũng đã lâu lắm rồi Kim Nam mới được nhìn thấy lá cờ của Nam Thiên Quốc giương cao, trong lòng hẳn quả có chút chạnh lòng, nếu không phải là vì hẳn mắc sai lầm không tính kĩ thêm một bước nữa, thì có lẽ dân chúng Nam Thiên Quốc cũng không lâm vào khổ cực.

Nhưng sai lầm đã xảy ra rồi thì dù cho có hối tiếc cũng chẳng làm được gì, bây giờ hẳn chỉ có ước vọng là có thể sửa chữa cái sai lầm trước kia, đạt cái cấp bậc đỉnh phong nhân gian xưa nay hiếm thấy Kim Nam cũng có chút cảm thấy uy phong lâm liệt.

Triệu gia nếu bây giờ còn tồn tại hẳn sẽ rất hạnh diện vì hẳn, một cái tuyệt đại thiên tài tu luyện đã được trời định khi sinh ra cuối cùng bị cả thế gian kết luận là phế vật, sau đó mới biết kết luận đó hoàn toàn là sai, lỗi lầm hoàn toàn do sai phương pháp tu luyện có ai mà không tức ra máu không cơ chứ.

Lắm lúc Kim Nam cũng thầm trách cái gia tộc hẳn, nếu không phải Triệu gia sớm bỏ cuộc mà không thử mọi phương cách thì có lẽ cũng không xảy ra cái thế cục ngày hôm nay, nếu không phải như vậy thì Nam Thiên Quốc cũng không vì thế mà bị diệt vong.

Trách đi cũng phải trách lại, cũng không phải hoàn toàn do gia tộc, Kim Nam cũng cảm thấy là do mình tại sao quá ngu ngốc, cố gắng là một chuyện nhưng hẳn chỉ cố gắng theo những phương thức của tiền nhân mà không cố gắng tìm kiếm những phương thức mới nhiều hơn dẫn đến cố chấp sai lầm nối tiếp sai lầm.

Binh lính Đế Quốc Nhật Minh bây giờ đã hoàn toàn là dưới sự quản lí của Kim Nam, võ phục Đế Quốc Nhật Minh cũng hoàn toàn đổi thành một cái trang phục binh lính Nam Thiên Quốc, bắt đầu từ đây hành trình khởi hoàn Nam Thiên Quốc nguy hiểm diễn ra, không ai biết phía trước xảy ra chuyện gì liệu có thể hoàn thành cái nhiệm vụ đã định hay không, chỉ biết rằng những cái binh lính này đều không sợ chết, họ từ khi sinh ra đã được đào tạo là phải thật kiên cường.

Một vạn binh với hơn trăm chiến thuyền đi giữa biển cả mênh mông thì chỉ như một chấm nhỏ nhoi trên cái biển cả này, cũng như việc sau này một vạn binh này phải đối mặt với vô số binh lính Bắc Quốc nhiều và lớn như biển cả, tuy vậy dù họ rất ít ỏi nhưng ý chí của họ lại không ít ỏi chút nào, dù họ nhỏ bé nhưng lòng quyết tâm của họ rộng lớn như biển.

Càng ở chung lâu ngày với các cái binh lính này Kim Nam lại càng cảm thấy mến phục họ, bây giờ hẳn không coi họ như những binh lính dưới quyền nữa mà coi họ như là những chiến hữu của mình khiến cho tình cảm giữa bọn họ ngày càng quý mến nhau hơn, nắm được lòng quân còn hơn trăm vạn hùng binh, ví như anh có hàng nghìn vạn quân nhưng họ không phục anh, chẳng ai muốn chiến đấu vì anh cả thì cái đạo quân ấy chưa đánh đã tan đều là một khối rời rạc không có sức chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nam Thiên Quốc đích hải hoàn

« Bẩm thống lĩnh, chúng ta đã rời xa Đế Quốc Nhật Minh được ba tháng rồi, bây giờ đã đến ngoại vi Đông Hải sắp tới đến chặng đường đi qua Đông Hải khẳng định là sẽ gặp rất nhiều Yêu Quái, hơn nữa thanh thế của chúng ta lớn như vậy hẳn là sẽ không tránh khỏi sự đụng độ, tại hạ thiết nghĩ chúng ta nên đi vòng sát bờ biển Bắc Quốc sau đó từ từ men theo đường đó đến Hải Thành khẳng định sẽ an toàn hơn rất nhiều, bởi vì ven biển chắc chắn chỉ tồn tại những cái Yêu Quái cấp thấp chúng ta hẳn là sẽ đối phó được dễ dàng »

« Không cần, nếu chúng ta mà đi đường vòng như vậy sẽ rất mất thời gian, chưa đến Nam Thiên Quốc đã bị quân binh Bắc Quốc đánh hơi thấy không phải sẽ mệt nhọc hơn khi đối phó với bọn chúng hay sao, bây giờ cứ như vậy đi, các ngươi không cần phải lo lắng, nếu thực sự gặp Yêu Quái cấp cao ta hẳn sẽ đối phó được, quyết không để một binh một tốt nào chịu tổn thương » Kim Nam nghe cái võ tướng kia phân tích tình hình cơ bản cũng đưa ra một cái quyết sách được, với cái thực lực của hẳn nếu là Yêu Quái từ tầng bốn sơ kì trở xuống tuyệt đối không thành vấn đề, còn nếu là Yêu Quái cấp cao hơn xuất hiện thì chuyện đó gần như là ít có khả năng xảy ra, nếu có xảy ra thì cũng là trách vận khí hẳn đen đủi.

Ba tháng thời gian quân đoàn vẫn chưa gặp một đợt Yêu Quái tấn công nào, binh sĩ cũng được nhàn hạ tuy vậy Kim Nam vẫn là ra quân lệnh nghiêm khắc tuyệt đối không được bất cứ lúc nào lơ lỏng phòng bị bằng không sẽ là một cái sai lầm chí mạng nữa có thể xảy ra tiếp theo.

...

Đúng như Kim Nam dự đoán, những cái ngày tháng yên ả không kéo dài được lâu, quân đoàn vừa tiến vào Đông Hải chưa được vài dặm đã bị Yêu Quái Giao Long tấn công.

Con Giao Long này không đến độ to lớn nhưng nó cũng đã công kích đến hai cái chiến thuyền bóp nát hai chiến thuyền này thành cám, binh sĩ trên thuyền cũng may là Kim Nam kịp thời đến ứng cứu nên đã không xảy ra thiệt hại về nhân mạng lớn.

Giao Long kia sau đó ngay lập tức đã bị Kim Nam dùng phi kiếm sát ra thành từng khúc, bọc mình vì con Giao Long này đã làm thiệt hại mất hai cái

chiến thuyền, Kim Nam liền hạ lệnh chỉ binh sĩ xẻ thịt con Giao Long kia ra làm gỏi cá lươn.

Những ngày sau đó quân đoàn luôn rơi vào cái trạng thái bị động, liên tiếp là những đợt tấn công của Yêu Quái cấp thấp kéo đến khiến binh sĩ không được ngơi nghỉ, những lưỡi kiếm dài của binh sĩ đều nhuốm máu Yêu Quái, nào là những máu Yêu Quái màu đỏ, nào là máu những Yêu Quái màu xanh khiến những cái lưỡi kiếm của bọn họ có màu sắc kì dị, có lau cũng không thể nào sạch được những vết máu ấy bởi vì đó là máu của Yêu Quái.

Tuy vậy, dù đối mặt với rất nhiều đợt tấn công nhưng cả cái quân đoàn vẫn là chưa gặp phải bất cứ một đợt công kích nào của Yêu Quái mang tính đe dọa lớn nhất đến cả quân đoàn cả, Kim Nam đoán chừng những đợt công kích gần nhất cũng chỉ là do những Yêu Quái cấp hai hoặc cấp một, duy chỉ có con Giao Long ban đầu là Yêu Quái cấp ba sơ kì, nhưng cũng đã bị Kim Nam sử lý gọn, còn lại những cái Yêu Quái tấn công, binh sĩ hợp sức cũng có thể tiêu diệt được.

« Thống lĩnh, phát hiện phía Bắc có một con sóng kéo dài vài dặm cao đến hơn vài mươi trượng đang kéo đến gần quân đoàn của ta » Một cái võ binh lao vào phòng chỉ huy tức tốc báo cáo, Kim Nam đang lìm đim ngủ lúc này liền giật mình tỉnh dậy.

Yêu quái loại nào mà lại có thể tạo ra con sóng dài đến vài dặm hơn nữa lại cao đến vài mươi trượng, không phải người tu luyện thì cũng biết lần này chắc chắn là một cái Yêu Quái cường đại hơn mọi lần trước rất nhiều tấn công rồi, Yêu Quái loại này thì binh sĩ cũng phải chịu bó tay, đành phải nhờ đến thống lĩnh hấn ra mặt rồi.

Bước lên đài quan sát Kim Nam nhìn về phía Bắc đúng là thấy một con sóng dài vài dặm cao đến hơn vài mươi trượng đang kéo đến quân đoàn, hơn nữa chỉ cách cái quân đoàn chưa đầy hai dặm, khẳng định giao chiến trong vài phút nữa chắc chắn nổ ra rồi.

Kim Nam không chần chừ liền tế xuất ra phi kiếm, lệnh cho cái quân đoàn lập tức lui ra vài dặm, hấn lặc thân mình nhảy lên phi kiếm lao về phía cái cột sóng kia. Nếu thực sự đã là gia chiến với cái yêu quái cấp cao thì hấn cần phải lui xa cái chiến trường ra cách thật xa cái quân đoàn thì mới mong giảm được thiệt hại lớn nhất, cường giả giao chiến thì mấy cái chiến thuyền kia cũng không đủ nhét kê răng cho họ bóp nát.

Yêu Quái khí thể to bậc này hấn là cũng đạt cái cấp bậc nội khí tầng ba trở lên, không chừng có thể là một cái Yêu Quái nội khí tầng bốn cũng nên. Tóm lại không một chút sai sót hay chủ quan khinh địch nào mà Kim Nam có thể cho nó xảy ra, hấn nhất thiết phải điều tra cho thật kỹ càng đối phương.

Tốt nhất hiện giờ là hấn không nên vọng động tấn công trước, nhờ đây là một Yêu Quái hiền lành chỉ đi ngang qua đây mà hấn vô ý cứ thế tấn công chọc tức nó thì chẳng khác gì tự dựng mua việc vào người, Kim Nam lao xuống nước biển đảo mắt nhìn thì phát hiện dưới cái làn sóng kéo dài kia quả thật có một con thường luồng khổng lồ đang hung hãn vẩy những cái xúc tu điên cuồng khuấy động mặt nước phía trên.

Gặp phải loại thường luồng to cỡ này thì còn lâu mà nó mới hiền lành bỏ qua cho cái quân đoàn kia, nó không quân cho quân đoàn kia của Kim Nam nát bươm mới là chuyện lạ a, biết giao chiến là không thể tránh khỏi, Kim Nam liền lao đến trước thường luồng kia định phát động phi kiếm thì nghe được một dòng nói.

« Nhân loại to gan, ai cho các ngươi tiến vào hải phận của Đông Hải Long Cung, biết điều thì mau mau rút xéo, các ngươi đã nhiều lần giết chết binh tốt của Đông Hải Long Cung giờ còn dám tiến thêm nữa lập tức chết hết cho ta » Thường luồng kia rú vang ừng ục trong nước biển gào thét « Ủ ồm » Những cái xúc tu liên tục vung vẩy lên làm xao động làn nước nhưng không có tấn công Kim Nam.

Ý định của thường luồng kia rất rõ ràng, nó đang hư trương thanh thế để dọa nạt Kim Nam, bình thường một cái Yêu Quái cường đại nếu đã đủ cấp bậc để hóa nhân hình thì nó sẽ hóa thành nhân hình để tận dụng sức chiến đấu linh hoạt và công kích mạnh nhất.

Hoặc nếu có khả năng hóa thành nhân hình nhưng thực lực vẫn còn yếu thì những loại Yêu Quái này có bản tính là sẽ hóa thành bản thể to lớn để dọa nạt đối thủ, cũng có một tình huống khác là những Yêu Quái này biến thành bản thể thì sẽ công kích được trên diện rộng hơn thích hợp để đối phó với kẻ địch đông nhưng yếu.

Con thường luồng này chắc chắn là rơi vào cái tình huống thứ hai kia, nó biến thành bản thể to lớn để vừa dọa nạt, vừa tiện thời công kích quân đoàn đông đúc kia.

Kim Nam thấy vậy thì mừng thầm trong lòng, con Yêu Quái này chắc chắn là một Yêu Quái tuần tra cấp cao của Đông Hải Long Cung, nếu như vậy hấn là nó biết lí lẽ hơn những con Yêu Quái khác chút ít, ít ra có thể nói chuyện được.

Yêu Quái tu vi càng cao trí tuệ càng linh mẫn, không như những con Yêu Quái cấp thấp trí tuệ kém chỉ biết tấn công mà không biết suy nghĩ.

Nếu đã như vậy, chi bằng Kim Nam hấn sẽ không động thù mà nói lí lẽ với con thường luồng này, biết đâu lại tìm được một cái lối thoát trên biển cả này thì sao, dù sao thì cũng nên thử, vì nếu con Yêu Quái cấp cao này mà có khả năng chỉ huy được những con Yêu Quái thấp kia, Kim Nam mà thuyết phục được nó chắc chắn sẽ tránh được một số phiền phức lớn.

« Thường luồng huynh xin hãy chậm đã ta còn có đôi lời muốn nói » Kim Nam phi đến trước mặt thường luồng kia chặn nó lại, khí thể nội lực ép ra hết sức có thể, hấn là muốn thường luồng kia thấy được thực lực thực của hấn mà có chút e sợ có thể nói chuyện dễ dàng hơn.

« Nội khí thật hùng hậu, ngươi đã đạt cấp bậc cường giả mà hình như cũng không phải, dốt cuộc ngươi là cái tu vi gì » Thường luồng kia thấy uy áp Kim Nam tỏa ra thì có chút e sợ, dù sao nó cũng chỉ là một con Yêu Quái cấp ba trung kì, nó khẳng định cái nhân loại kia tu vi hơn nó rất nhiều nhưng không thể đoán ra chính xác cụ thể được.

Cái nhân loại này nó có đánh thì cũng không đánh lại được, bây giờ nếu cứ ngang ngược thì có thể nó còn bị giết, thôi thì cứ thử nói chuyện xem sao nếu được thì may ra còn giữ được cái tính mạng.

Thường luồng thấy Kim Nam vẫn là đang chăm chú nhìn mình lòng có chút chột dạ không chịu được, một khắc sau nó không giữ bộ dạng bản thể to lớn kia nữa mà lập tức biến về hình dạng Yêu Quái nửa hóa hình người bắt đầu lễ phép hỏi Kim Nam một tiếng « Hóa ra là nhân loại tiền bối, quả thật có chút thất lễ, nhưng đây cũng là chức trách của ta nên ta không thể làm khác được, tuy ta coi trọng ngài nhưng quy định vẫn là quy định, không biết tiền bối ngài xâm nhập Đông Hải là vì cái nguyên do gì ».

Vừa mới mở miệng ra là đã nhân loại to gan thể mà khi thấy Kim Nam phát ra uy áp tu vi thì đã chuyển cách xưng hô thân mật thành tiền bối, Kim Nam cười khẩy trong lòng nghĩ, quả thực là có thực lực thì dễ nói chuyện hơn nhiều a, cũng không cần chờ chút nào Kim Nam vội nói « Thường luồng huynh hỏi phải lắm, ta cũng là lần này muốn trở về đại quốc khôi phục cơ đồ, bắt đắ dĩ mới phải xâm nhập cái Đông Hải này quả thực là cũng không còn cách nào, không biết thường luồng huynh có thể cấp cho ta một cái giấy thông hành ở Đông Hải Long Cung hay không, nếu được vậy thì ta thật hết sức cảm tạ, chúng ta quyết sẽ không đã động đến bất cứ một cái gì của Đông Hải chỉ là đơn giản muốn đi nhờ qua đây thôi »

Thường luồng kia ngây người trong chốc lát sau đó bộ dạng bắt đắ dĩ nói « Tiền bối ngài quả thật không biết, ta cũng chỉ là một cái chức đội trưởng binh tuần, lấy đâu ra cái khả năng lớn như vậy có thể cấp một cái giấy thông hành, việc này muốn giải quyết e là phải bẩm báo lên Quy Nhân lão, may ra mới có thể tạm thời giải quyết, cũng may cho ngài là gặp ta sớm, nếu gặp phải những cái yêu quái không lệ thuộc Đông Hải Long Cung thì có lẽ bọn chúng không nói lí lẽ với ngài đâu, ta khuyên ngài cứ tạm thời ở lại đây đã chờ ta đi bẩm báo, chớ có đi lung tung kéo gặp phải Trường Quân thì ngài có muốn nói lí lẽ cũng không được đâu » Nói xong thường luồng yêu kia chấp tay chào Kim Nam sau đó xoay mình bước đi.

Kim Nam liền cảm thấy đúng là vận khí mình có chút may mắn, hình như hẳn đều là có duyên với cái biển cả này hay sao vậy, từ trước đến nay không phải là đạt được lợi ích lớn về tu vi thì cũng là lợi ích tình trường, lần này hành quân khởi hoàn mà lại được thêm cái giấy thông hành của Đông hải thì đúng là như hổ thêm cánh tránh được bao nhiêu phiền phức.

Quay trở lại quân đoàn thì Kim Nam đã hạ lệnh ngay lập tức không tiếp tục di chuyển nữa, hẳn là đang chờ cái tin tức từ thường luồng kia, nếu bây giờ không chờ mà tiếp tục di chuyển nhờ gặp phải cái tên Trường Quân gì đó như thường luồng kia cảnh báo thật thì toi, cái sức mạnh của những Yêu Quái biển cả vốn những cái cường giả đất liền là không thể so sánh được, nếu như ở đất liền Kim Nam hẳn là đỉnh phong cường giả không ai có thể làm gì thì ở cái biển cả này tu vi của hắn cũng chỉ là thuộc cái loại thấp nhất mà thôi, riêng ở Nam Hải Long Cung Kim Nam đã gặp không biết bao nhiêu lần Yêu Quái cấp cao khủng bố đe dọa tính mạng hắn rồi, đắ dĩ mới là cái hạng bét Long Cung thôi, chứ còn ở cái Đông Hải đệ nhất Long Cung này không biết còn tồn tại bao nhiêu cái Yêu Quái khủng bố nữa.

Nửa ngày chờ đợi cuối cùng cũng có một cái tung tích, một đội yêu binh từ dưới biển cả xuất hiện, dẫn đầu là một con rùa già, đám yêu binh này mới đầu xuất hiện đều là bản thể một lúc sau khi tiến gần quân đoàn của Kim Nam thì tất cả đều biến hóa thành nửa nhân hình, duy chỉ có con rùa già kia biến thành một bạch phát lão nhân.

Kim Nam thấy đội yêu binh này đến, biết là cái con thường luồng yêu kia nói không sai, lão rùa già này chắc hẳn là Quy Nhân lão mà nó nói, Kim Nam tiến đến trước Quy Nhân lão kia cúi mình chào hỏi nói « Tại hạ Triệu Kim Nam lần này vì có việc binh tình nên đành phải mượn đường Đông Hải mà đi, mạo phạm đến Đông Hải Long Cung quả thực là đã đắc tội ».

Nhìn cái Quy Nhân lão này hóa hình người toàn bộ như thế này, chắc hẳn ta đã phải đạt đến Yêu Quái tầng bốn sơ kì trở lên, Kim Nam tuyệt đối không dám khinh suất, mọi hành động của hắn đều vô cùng cẩn thận, hắn không sợ Quy Nhân lão này, nhưng nếu giao chiến thì sẽ không tránh khỏi thiệt hại cái quân đoàn kia của hắn, đâu phải ai cũng là cái loại biến thái trâu bò như hắn đâu.

Quy Nhân lão chăm chú nhìn Kim Nam đánh giá, một lúc lâu sau lão mới gật gật đầu nói « Tuổi còn trẻ như vậy đã đạt đến nội khí tầng ba hậu kì đỉnh phong, cũng có thể coi là một cái thiên tài, bắt quả cái chuyện ngươi lạm sát yêu binh của Đông Hải Long Cung là khó có thể tha thứ, không phải cứ cậu mình có cái tu vi cao hơn là có thể làm càn được ».

Lúc này Kim Nam đã biết ý của Quy Nhân lão chắc hẳn là muốn giáo huấn hắn ta một trận để lập uy đắ dĩ, thôi thì vì binh lính hắn ta đành chịu nhục một chút, Kim Nam tức khắc quỳ xuống trước mặt Quy Nhân lão nói « Quy Nhân lão tiền bối nói phải lắm, là ta có lỗi, nhưng xin Quy Nhân lão suy xét, chuyện hành binh qua biển giao chiến với Yêu binh là khó có thể tránh khỏi, thôi thì lần này ta đã mắc cái sai phạm cứ tiền bối xử lí, chỉ xin cho cái quân đoàn của ta tiếp tục hành trình ». Kim Nam đã hạ thấp mình như vậy mà cái Quy Nhân lão này còn không nghe thì hẳn sẽ không khách khí nữa, quân đoàn này tuy lực cũng không sư diện mà nhi cũng không thể vứt đi, nếu Quy Nhân lão vẫn chầy cổi làm càn thì hẳn quyết sống mái với cái con rùa già này một phen, hắn chỉ cần bảo hộ Tuyết Mai cho thật tốt còn cái binh đoàn này chỉ đành phó mặc số phận.

Quy Nhân lão lạnh lẽo nhìn hắn bỗng chốc thay đổi thái độ khanh khách cười nheo mắt lại nói « Được, được tuổi trẻ biết suy xét sau này tiền đồ vô lượng, ngươi đã có thái độ hối lỗi như vậy ta cũng không có làm khó ngươi, dù sao cũng tại mấy yêu binh kia trí tuệ thấp kém lao vào công kích ngươi nên trách nhiệm cũng không phải hoàn toàn tại ngươi, như vậy đi ta sẽ làm một cái dấu lệnh phù thông hành khắc trên mỗi con thuyền này, đảm bảo sau này các ngươi di chuyển sẽ không đụng độ phải yêu binh của Đông hải nữa » Quy Nhân lão bước tới nâng tay đỡ Kim Nam hắn đứng dậy, sau đó lắc mình thoát ần thoát hiện liên tục ở các đại chiến thuyền ra dấu thủ quyết, những chiến thuyền lần lượt xuất hiện các cái dấu ấn hình mai rùa màu xanh lá nhập nhòa phát sáng. Một lát sau Quy Nhân lão đã có mặt trước mặt Kim Nam vuốt vuốt cái chòm râu của lão khoan khoái nhìn các cái chiến thuyền hải lòng gật gật đầu.

Kim Nam biết Quy Nhân lão đều đã khắc thông hành lệnh phù liền cúi mình trước Quy Nhân lão cảm tạ nói « Văn bối cảm tạ tiền bối đã giúp, ân này không biết ngày sau sẽ báo thế nào ».

Quy Nhân lão khoát khoát tay nói « Không cần, không cần, chỉ cần sau này ngươi còn nhớ đến cái lão rùa già ta là được rồi, haiz mọi chuyện cũng đã xong rồi, ta còn bận phải xử lí công vụ, các ngươi mau chóng lên đường, dấu khắc lệnh phù thông hành này chỉ có hạn lực một năm là biến mất, đến cái Nam Thiên Quốc kia chắc hẳn là vừa đủ, ta đi đây » Nói rồi Quy Nhân lão lại hóa thành bản thể lao xuống biển dẫn theo cái đoàn yêu binh kia nhanh chóng biến mất.

Chương 29: Vân Mộng Đảo

Kim Nam sinh ra một tia cảm kích với cái lão rùa già này, tuy hẳn phải cúi mình chịu nhục một chút, nhưng người ta cũng không làm khó dễ hắn, hơn nữa cũng chỉ là thử ý từ hắn, mọi chuyện dù sao cũng đã xong xuôi Kim Nam lại cho quân đoàn tiếp tục di chuyển, nếu đúng như Quy Nhân lão kia nói thì bọn họ trong vòng một năm phải đến được Nam Thiên Quốc nên thời gian rất gấp rút.

Từ khi các chiến thuyền của quân đoàn được khắc dấu lệnh phù thông hành, quả thật đúng là không có gặp thêm bất cứ một đợt tấn công nào của Yêu Quái nữa xem ra dấu khắc lệnh phù quả thật hữu hiệu.

Di chuyển được thêm bốn tháng nữa, dựa theo cái kế hoạch đã định, cái quân đoàn của Kim Nam chỉ cách Nam Thiên Quốc vài vạn dặm nữa là đến nơi, cũng may đây đều là chiến thuyền thiên địa nguyên lực có sự tăng phúc phụ trợ nên mới có thể di chuyển nhanh gấp vô số lần các cái chiến thuyền bình thường, các cái chiến thuyền bình thường nếu với cái khoảng cách vài vạn dặm kia thì không biết bao nhiêu năm mới có thể đến cái Nam Thiên Quốc được, xem ra lần này Thiên Hoàng cũng chịu bỏ một cái vốn khá lớn a.

« Thống lĩnh, phát hiện phía trước mây đen u ám sương mù vây kín dày đặc, hiện không nhìn thấy đường đi » Một tên lính tốt đứng trên đài quan sát hét lớn báo cáo về phía Kim Nam.

Kim Nam cau mày lại trong chốc lát từ từ phân tích tình hình, đây chắc chắn không phải là cái hiện tượng Yêu Quái xuất hiện, mà đây là một cái hiện tượng tự nhiên, có thể đây là một cái khu vực quý dị nguy hiểm. Bình tĩnh suy xét Kim Nam nhận thấy không thể đánh liều tiến thêm, hẳn liền cho cái quân đoàn dừng lại kĩ càng phòng bị.

Tế xuất phi kiểm Kim Nam lao về phía sương mù dày đặc kia thám thính tình hình, rõ ràng trên địa đồ dẫn đường không có ghi xuất hiện một địa phương nào như vậy, vậy mà bây giờ lại xuất hiện một cái vùng quý dị như này chắn đường, Kim Nam tuyệt đối cẩn thận từ từ thâm nhập lần sương mù kia.

Hắn phát hiện càng tiến vào sâu trong lần sương mù không khí càng lạnh lẽo, di chuyển tiếp nữa ngày cuối cùng Kim Nam phát hiện một cái hình dạng đất liền mờ nhạt trong sương mù. Chẳng lẽ đây là một cái hải đảo ẩn nấp.

Không dám vọng động Kim Nam liền vận chuyển công pháp ẩn nấp khi tức sau đó cất phi kiểm đi mà nhẹ nhàng thâm nhập cái hải đảo kia, bước lên đất liền Kim Nam liền cảm giác thân thể mình từng trận khoan khoái, cái không khí u ám trong sương mù khi bước lên đây đã biến mất hoàn toàn.

« Í, có người » khẽ thốt lên một tiếng Kim Nam vội vã lao vào một cái lùm cây gần đấy ẩn nấp, cực lực vận chuyển ẩn nấp công pháp, hẳn đúng là trông thấy một nhóm người trang phục kì lạ, những cái hoa văn uốn lượn mang phong cách cổ kính không giống với bất kì một nét văn hóa nào tương đồng, những bộ quần áo của họ trông có vẻ rộng thùng thình quá khổ nhưng lại bó sát thân thể họ, khí tức của họ đều tỏa ra một tia ôn hòa.

Công pháp ẩn nấp của Kim Nam từ khi tu luyện ở Nam Hải Long Cung đến nay đã tinh tiến thêm vài phần, hẳn khẳng định ngay cả nội khí tăng bốn hậu kì khi hắn vận cộng pháp cũng không thể phát hiện ra hắn, cái đám người kì lạ này tuy trông rất bí ẩn nhưng không có vẻ gì là tu vi cao cường.

Đám người kia dường như cũng không phát hiện ra Kim Nam hẳn mà vẫn đang chăm chú miết những viên ngọc màu đỏ rực thỉnh thoảng lại ánh lên những chấm đen đúa, miệng họ lầm bầm những câu chú ngữ bằng một thứ ngôn ngữ kì lạ khó hiểu, một lát sau xuất hiện một vòng sáng li ti những chấm đen chấm trắng uốn lượn như lốc xoáy bao quanh người họ.

Những cái lốc xoáy ánh sáng kia chốc lát lại biến mất sau đó xuất hiện lại, cứ như vậy qua một thời gian có một cái hốc lớn mờ ảo được hình thành, sau đó dần dần rõ ràng hơn.

Là lối vào ẩn nấp sao, Kim Nam tò mò tự hỏi, những cái người kì lạ kia sau khi làm xuất hiện cái hốc lớn kia liền vớt những viên đá màu đỏ ra ngoài rồi nhanh chóng từng người từng người lần lượt nhảy vào cái hốc kia biến mất không tung tích.

Một lát sau cái đám người kia cũng biến mất hoàn toàn không còn một ai, còn cái hốc kia có xu thế dường như cũng muốn biến mất, nó đang lập lờ nhấp nháy, không chân chừ chút nào Kim Nam liền cũng nhảy vào cái hốc kia ngay lập tức, hẳn cũng rất tò mò phía sau những cái hốc kia là tồn tại cái gì, nhờ đâu hắn có thể tìm được một cái nguyên do vì sao cái hải đảo bí ẩn này xuất hiện thì sao, hẳn trước nay vẫn là luôn đánh cược với sinh tử bản thân, kì lạ thay là lần nào hắn đánh cược cũng đều thắng, đều là nhận được nhưng cái lợi ích to lớn, là vì hắn may mắn hay là tại vận khí.

Sau khi nhảy vào cái hốc kia thì một thế giới kì lạ to lớn hiện ra trước mắt hắn, những cái cây to lớn khủng khiếp không thể tưởng tượng nổi, nó giống như khi ở cái thế giới bên ngoài, hẳn là con kiến còn những cái cây kia là những gốc đại thụ to lớn đồ sộ, đám người kì lạ kia cũng biến mất không tung tích, có lẽ khi họ vào đây thì cũng đã đi xa rồi bởi vì một lúc sau hắn mới vào.

Cái lối vào của Kim Nam vẫn còn, nó dựng thẳng đứng to lớn mờ ảo như mặt nước, cũng có nghĩa là hắn có thể ra khỏi đây bất cứ lúc nào, còn khi vào vẫn là phải miết những viên đá màu đỏ kia mới có thể mở ra lối vào.

Nếu đã như vậy Kim Nam cũng không vội, hẳn vẫn nên khám phá cái thế giới kì lạ này một chút bởi vì hắn đang rất tò mò, tế xuất ra phi kiểm Kim Nam

bay lên không trung, vượt qua đỉnh cao nhất của những cái cây to lớn đồ sộ khổng lồ, một thế giới kì vĩ hiện ra trước mắt hắn, những cái thác nước cũng to lớn đến mức khủng bố, Kim Nam lướt đến vron tay chạm vào những giọt nước này tức thì hắn cảm nhận những giọt nước này như những dòng thiên địa nguyên lực cực kì tinh thuần, thậm chí còn tinh thuần hơn cả nội khí bản thân hắn, rốt cục đây là cái gì, nếu như hắn có thể dùng cái dòng nước này mà tu luyện thì còn gì bằng a.

Kim Nam thử vận chuyển nội khí hấp thu những cái giọt nước này, thực sự hắn chỉ vừa mới vận chuyển nội lực thì những cái giọt nước này như là đã tồn tại thành nội lực trong cơ thể hắn, như chính là những cái giọt nước này mới chính là nội lực của hắn chứ cái nội lực đang tồn tại trong cơ thể hắn chỉ là một thứ tạp nham vậy.

Đồ tốt như vậy mà không lấy thì chỉ có là chẳng ngu, Kim Nam biết mình thực sự đã gặp một cái vận khí quá tốt rồi, không chậm trễ thêm một khắc nào nữa, Kim Nam đã tức tốc dẫn động những cái giọt nước kia vào Ân Nặc cho đến khi không gian chứa đựng của Ân Nặc đã đến cực hạn mới dừng lại không tiếp tục chứa đựng thêm nữa.

Hải lòng vui vẻ không thôi Kim Nam định sẽ không giả soát gì thêm nữa mà sẽ lập tức rời khỏi đây, tu luyện cũng là một cái mục đích của hắn nhưng mục đích chính của hắn bây giờ là khôi phục đại quốc chứ không phải tu luyện, nếu không hắn đã ở lì luôn đây tu luyện cho đến khi nào cạn hết cái thứ nước quý báu này mới thôi.

Đang định rời đi thì một hiện tượng xuất hiện bỗng khiến Kim Nam chú ý, những đám mây đen to lớn phát ra những tia sét khổng lồ đánh lên một thân cây đại thụ, cái thân cây đại thụ kia lập tức hấp thu sạch sẽ lời nguyên mà không hề hấn một chút nào.

« Là hấp thu lời nguyên, chẳng lẽ lại có cái loại biến thái đến như vậy » Kim Nam kinh hãi thốt lên, loại đại thụ gì mà lại có thể hấp thu được lời nguyên, bình thường lời nguyên tổ chính là khắc chế mộc nguyên tố, vậy mà cái loại đại thụ này lại có thể hấp thu được cả lời nguyên tố đúng là không gì có thể biến thái hơn.

Giai đoạn tu luyện tăng tiến tu vi của Kim Nam bấy lâu nay ngưng trệ không giảm tiến thêm cũng là vì hắn sợ phải độ thiên kiếp, nếu như có cái loại đại thụ này trợ giúp hắn độ kiếp thì chẳng phải không cần lo lắng gì nữa sao. Đúng thật là trời giúp hắn rồi, lấy được cái thứ nước kia đã tốt lắm rồi bây giờ hắn lại còn phát hiện ra loại đại thụ này thì cũng không biết là cái vận khí của hắn thuộc cái dạng gì nữa đây.

Điều chỉnh phi kiếm Kim Nam lướt đến cây đại thụ kia định chặt gãy nó sau đó cho vào Ân Nặc thì phát hiện cái loại đại thụ này cứng rắn vô cùng, phi kiếm kia Kim Nam đã tận lực dồn sức mạnh chém hết sức vào thân cây nhưng nó cũng không mảy may tổn thương, vốn nghĩ có thể ngon ăn mạng cái cây đại thụ này đi nhưng xem ra bây giờ không thể nữa rồi.

Thôi đành vậy, Kim Nam không dám dồn sức chặt cả cái cây đại thụ này nữa mà chỉ lấy phi kiếm tận lực chém một cái cành nhỏ của nó, tuy vậy, dù là cành nhỏ nhưng hắn cũng phải mất đến nửa ngày mới có thể chặt xong, chứng tỏ cái loại mộc này cứng rắn đến độ nào.

Là một cành nhỏ nhưng Kim Nam cũng là rất vừa ý hải lòng, cắt vào trong Ân Nặc sau đó Kim Nam chuyển mình di chuyển đến cái lối ra vào cũ kia, hắn cần phải rời khỏi đây ngay, tuy không thể điều tra ra cái tung tích của hòn đảo kì bí đầy sương mù này, nhưng Kim Nam hắn cũng là đã nhận được một cái lợi ích to lớn.

Kim Nam bước ra khỏi cái thế giới kia thì thấy mình đứng là đang đứng trên cái hòn đảo lúc trước, hơn nữa mấy cái viên đá đỏ kia vẫn còn vương vãi trên mặt đất.

Không tìm hiểu được gì thêm Kim Nam lập tức rời khỏi đảo lao vào cái làn sương mù kia, nhưng sau khi ra khỏi làn sương mù Kim Nam phát hiện mình đã không còn ở cái địa phương lúc trước nữa, cũng là cái biển cả nhưng không thấy cái quân đoàn kia đâu.

Chẳng nhẽ cái hòn đảo này là biệt di chuyển, hoặc không có lẽ cái binh đoàn kia của hắn là xảy ra chuyện. Kim Nam sắc mặt xám xanh lo lắng, một phần là lo cho cái quân đoàn kia, nhưng chủ yếu vẫn là lo lắng nhất cho thế tử hắn Tuyết Mai.

Di chuyển thêm một lát nữa xác định địa điểm thì Kim Nam cũng thở phào nhẹ nhõm, đúng là cái hải đảo kia di chuyển thật, cái cảnh tượng ở đây hoàn toàn khác so với cái cảnh tượng mà lúc trước cái quân đoàn kia trú ngụ.

Xác định phương hướng một lúc cuối cùng Kim Nam cũng tìm được vị trí cái quân đoàn kia cách xa đó vài mươi dặm. Cũng may là chỉ có vài mươi dặm chứ nếu không nó mà biến đi xa hơn nữa thì xong truyện, Kim Nam hạ phi kiếm xuống tiến vào thuyền chỉ huy, lập tức thân mình Tuyết Mai khóc nức nở lao ra ôm chặt lấy hắn.

Vỗ vỗ nhẹ vai Tuyết Mai Kim Nam từ tốn hỏi « Thế tử của ta nàng là có chuyện gì mà lại khóc nức nở đến như vậy, có hay không phải kẻ nào khi dễ nàng, mau nói cho ta biết ta sẽ lập tức đi xử lí kẻ đó ngay a »

Tuyết Mai lộ ánh mắt ủy khuất nhìn Kim Nam nói « chính là cái kẻ trước mặt thiếp đây làm thiếp lo lắng không thôi » Nói rồi lại nhào vào ôm chặt Kim Nam không nói gì.

Kim Nam lúc này bật cười, hóa ra Tuyết Mai là vì thấy cái hải đảo kia mất tích sợ hắn cũng biến mất nên mới như vậy « Là tại ta không tốt, Tuyết Mai nàng đừng khóc nữa được không, có phải là tại cái hải đảo kia đột nhiên biến mất khiến nàng lo lắng »

Tuyết Mai nhìn Kim Nam gật gù đầu như một đứa trẻ nói tiếp « Cái hải đảo kia tự dung thoát một cái biến mất khiến thiếp vô cùng lo lắng, các cái binh sĩ lúc đó cũng là xôn xao náo loạn mất phương hướng, thiếp cũng không biết làm sao đành phải tận tình trấn tĩnh bọn họ, cũng may giờ chàng về rồi nếu không vài hôm nữa cái quân đoàn này không tránh khỏi cái tình cảnh tan rã ».

Kim Nam véo mũi cái thê tử này của hân, bộ dạng nàng lúc này vô cùng đáng yêu khiến hân yêu thích không thôi, hân chợt nghĩ nếu một ngày không được nhìn thấy nàng thì liệu hân có cô đơn từng quãng quá mà tự tử hay không nhỉ, ài cũng là suy nghĩ linh tinh rồi.

Bước lên đài chỉ huy chiến thuyền Kim Nam hét vang nói « Các binh sĩ, hiện ta đã trở về các ngươi không cần phải lo lắng, hành trình khởi hoàn Nam Thiên Quốc vẫn tiếp tục, các ngươi yên tâm, chỉ cần sau khi đến Nam Thiên Quốc ta xây dựng được lực lượng nhất thống Nam Thiên Quốc các ngươi có thể quay về Đế Quốc Nhật Minh đoàn tụ với gia đình».

Các binh sĩ đang suy sụp vì có khả năng thống lĩnh của họ sẽ biến mất vĩnh viễn, khiến họ cũng là rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan không biết đi về đâu, bây giờ thì tốt rồi, nghe thấy âm thanh thống lĩnh của họ nói tất cả bọn họ liền mừng như điên nhất mực đồng loạt hô vang tên Triệu Kim Nam.

Một tia vui mừng trong lòng Kim Nam cũng mỉm cười sung sướng, đạo quân này tuy chỉ là một vạn quân, nhưng hân tin chắc dưới sự chỉ huy và rèn luyện của hân nó còn mạnh hơn hùng binh trăm vạn a.

Cái hành trình đã định lại tiếp tục được diễn ra, không có hải đảo kia chắn đường mọi chuyện lại trở về như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hải Thành

Từ khi dời khỏi cái hòn đảo kì bí kia Kim Nam vẫn luôn hồi tưởng về nó, rốt cục nó là cái gì, một sự thật mà chắc chắn sau này hân sẽ phải khám phá, tuy không biết có còn cái cơ duyên gặp lại cái hòn đảo kì bí kia không nhưng hân vẫn là muốn tìm kiếm một cái sự thật về nó.

Hòn đảo kia chắc chắn tồn tại một cái sự thật khủng khiếp của thiên địa, đám người kia cũng vậy, liệu có hay không cái hòn đảo đó có thể dính líu đến câu chuyện truyền thuyết thượng cổ, càng nghĩ Kim Nam càng cảm thấy có nhiều điểm tối mà hân nhất quyết phải làm rõ.

Những câu hỏi liên tiếp vang lên trong đầu hân, dòng thác nước kia chứa cái loại nước gì, đám người kì bí kia cũng vậy họ rốt cục là ai, những cái cây đại thụ kia tóm lại còn ẩn dấu những khả năng gì nữa, tất cả những câu hỏi đó cứ vang vọng mãi trong tâm trí hân.

Cho đến một ngày, cái lộ trình đến Nam Thiên Quốc gần như sắp hoàn tất, Kim Nam đã có thể trấn tĩnh lại cái tâm trí mình mà giải quyết cái việc trước mắt, sự thật nhất định phải làm rõ nhưng cũng không thể vì nó mà chìm vào quá sâu dẫn đến quên đi vấn đề trước mắt được.

« Bẩm thống lĩnh, chúng ta hiện còn cách Hải Thành chưa đầy nghìn dặm, có nên gấp rút tăng tốc để sớm cập bến không ạ »

« Không cần, tránh rút dây động rừng chúng ta tạm thời vòng ra ra cách Hải Thành trăm dặm rồi mới cập bến, ta còn là không biết trong Hải Thành hiện giờ trữ tồn bao nhiêu cái binh lính của Bắc Quốc, quyết không thể liều lĩnh ».

Đội quân của Kim Nam vòng ra cập bến tại một vùng biển phụ cận Hải Thành, lúc này đám binh lính Bắc Quốc trú binh tại đây vẫn chưa biết được cái sự tình sắp diễn ra, bọn chúng vẫn là đang vui chơi thác loạn bù khú dâm dục.

« Í, cái nữ nhân kia thật là đã mắt, nguoi mau lôi nàng lên đây để cho nàng phục vụ bốn lão gia nhanh lên » Tên đội trưởng một nhóm binh tuần Bắc Quốc đá đít một tên thuộc hạ của hân, ánh mắt thèm thuồng cái đầu hất về phía nữ nhân kia ra hiệu cho thuộc hạ của mình đi bắt lấy nàng.

Tên lính tốt kia xoa xoa hai cái bàn tay ghê tởm của hân tiến đến nữ nhân kia xốc bệ nàng lên bịt miệng nàng lại đem đi vào một góc khuất.

Nữ nhân kia vẫn là chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thấy mình bị bắt đi định kêu lên nhưng đã bị bịt miệng, nàng vẫn cố gào thét kêu ư ừ. Tên đội trưởng kia lúc này mới vén cái tà áo thụng dài của mình lên lao vào đẩy tên lính tốt kia ra, hân bắt đầu lột từ từ quần áo của nữ nhân kia.

« A a, xin đại nhân tha cho tiểu nữ, tiểu nữ vẫn chưa chồng, xin đại nhân... hức hức » Cái nữ nhân kia gào thét khóc lóc thảm thiết, cứ mỗi khi tên đội trưởng kia xé một mảnh vải trên cơ thể nàng, nước mắt nàng lại trào ra nhiều hơn.

Người qua lại trên đường thấy cảnh này ai cũng đều tức mình không thể làm gì, chỉ đều lác đầu rồi lại đi tiếp, cũng không phải họ không muốn can thiệp, nhưng đã có một tiền lệ, lúc trước cũng có người can thiệp chuyện tương tự y như vậy, hôm sau đã bị bọn chúng đến tận nhà giết sạch sẽ già trẻ lớn bé không còn một ai.

Chuyện như vậy là thường xuyên xảy ra, vì vậy các nữ nhân Nam Thiên Quốc ra ngoài thường hay phải hóa trang, hoặc trốn biệt ở nhà, không hiểu tại sao hôm nay cái nữ nhân này lại lộ liễu như vậy, cũng chỉ trách tại nàng sao quá ngu ngốc, một thiếu nữ xinh đẹp như vậy lẽ nào bọn tuần binh kia lại tha cho.

« Xin, xin đại nhân... » Cái thiếu nữ kia sau khi bị tên đội trưởng kia hãm hiếp, khuôn mặt đã dại ra, trên thân mình không còn mảnh vải, nàng đã quá mệt nên đã không thể kêu được nữa, thỉnh thoảng chỉ kêu vài tiếng rồi rạc.

Cái đám lính tốt kia vẫn chưa chịu đi, bọn chúng là muốn chờ tên đội trưởng kia xong chuyện rồi lao vào tiếp tục, thấy tên đội trưởng đã làm xong

chuyện, một tên lính tốt liền lao vào thế chỗ tiếp tục hăm hiếp nàng.

Cứ như vậy, cứ như vậy, hơn hai mươi tên lính tốt thay phiên nhau lao vào, cái nữ nhân kia không chịu nổi đã thở gấp một hồi rồi tắt thở, nàng chính là bị bọn lính tốt Bắc Quốc hăm hiếp cho đến chết. Tất cả người dân quanh đấy không dám nhìn, thấy cái nữ nhân kia đã tắt thở một lúc mà bọn chúng vẫn không tha vẫn tiếp tục hành xác nàng.

« Người tránh ra, ta chính là không thể chịu nổi cái cảnh này nữa rồi, ta phải giết bọn chúng » Một thiếu niên rút thanh kiếm bên hông định lao vào chém cái bọn tuần binh kia, hẳn chính là không thể chịu nổi cái cảnh này nữa rồi, trong lòng hắn bây giờ chỉ coi cái bọn tuần binh kia là chó lợn, không bằng cầm thú.

Thấy cái thiếu niên kia liều mạng như vậy, mọi người liền xúm lại ngăn cản hắn « Cậu đừng có vọng động, bây giờ liều mạng cũng không ích gì, chỉ là thiệt thân, nghe tôi, chúng ta chẳng thể làm gì cả » Một võ hán cao to chốt mắt võ võ vai thiếu niên nói nhỏ.

Thiếu niên kia vẫn là vùng vẫy mặc cái đám đông kia can ngăn, vẫn muốn lao đến chém chết cái đám lính tuần kia. « Các người bỏ ta ra, chẳng nhẽ cứ để mặc bọn chúng như vậy sao » Cái thiếu niên kia vừa vùng vẫy vừa hét gào lên, một lát sau cũng mệt không thể vùng vẫy nữa, tay vẫn là huơ huơ thanh kiếm muốn chém.

Cái đám lính tuần kia sau khi đã thỏa mãn thì liền xách quần lên mặc quần áo, vênh váo rời đi, cái xác nữ nhân vẫn là mặc kệ vứt đấy, mọi người lúc này mới đem một mảnh chiếu cuộn xác nàng lại đem đi chôn cất.

Không ai biết cái tình cảnh này còn diễn ra đến bao giờ đây, kể từ khi Nam Thiên Quốc diệt vong mọi chuyện vẫn luôn chìm vào sự u tối, không có lối thoát, không thể cầu cứu bất cứ ai, cái thế lực bảo vệ họ đã là không còn.

...

« Tình hình binh lực phân bố Hải Thành thế nào »

« Bẩm thống lĩnh, theo thám quân báo về hiện Hải thành đồn trú hai vạn binh mã, hiện còn có xu thế đang rút dần bớt đi »

« Hai vạn binh mã, được, tối nay chúng ta sẽ đột kích bọn chúng, một đường dùng chiến thuyền công kích xạ tiễn, một đường theo ta đột kích mặt bộ binh, nhất định phải đảm bảo tảng sáng Hải Thành sẽ thuộc về chúng ta ». Kim Nam khoát tay một cái ra quyết sách, các cái tướng lĩnh tức tốc đi phân bố hành động.

Hắn trước nay vẫn có một điểm nghi vẫn không rõ ràng, tại sao khi quân đội Bắc Quốc tấn công Nam Thiên Quốc khoảng một triệu binh đã bị thiệt hại gần như toàn bộ, duy chỉ sót lại mười vạn có thể chiến đấu được và hơn hai mươi vạn thương binh.

Thiệt hại gần như toàn bộ lực lượng như vậy mà tại sao cái Bắc Quốc vẫn không bị các cái nước lân bang công kích, theo Kim Nam biết thì trong cái trận chiến kia với Nam Thiên Quốc, Bắc Quốc đã dồn toàn bộ quân số không tồn tại trừ tồn binh lính.

Chuyện này nhất định hắn cần phải điều tra cho rõ ràng, Bắc Quốc nhất định còn ẩn dấu rất nhiều cái nội tình, hơn nữa trong thời gian gần như vậy bọn chúng đã có thể chiêu mộ thêm rất nhiều binh lính để đồn trú các thành trì Nam Thiên Quốc, đó cũng là một cái vấn đề hắn cần phải làm rõ.

...

Khi trời vừa mới bắt đầu tối lại, mặt trời khuất bóng, các cái võ sĩ quân đoàn kia của Kim Nam bắt đầu rục rịch chuẩn bị. Họ chính là sẽ đột kích Hải Thành vào lúc này, hơn năm nghìn cái võ sĩ trang bị đầy đủ lạng lẹ di chuyển qua những bãi cát ven biển không một tiếng động, không một ánh đèn đuốc.

Họ di chuyển dựa theo cái ánh trăng lơ mờ chỉ nhìn thấy chút ít.

Binh tuần Bắc Quốc lúc này vẫn là đang uống rượu hát hò ầm ĩ, bọn chúng không bao giờ nghĩ là ở cái Hải Thành ven biển này lại có thể có nội loạn xảy ra, đây chỉ là một cái thành trì nhỏ toàn là những thương nhân tay không tác sát, chính điều đó đã hại chết bọn chúng này hôm nay.

Theo thông lệ, canh giữ một cái thành trì là phải thấp đủ số đuốc, binh lính lúc nào cũng phải trong cái trạng thái cảnh giác cao độ, nhưng cái bọn lính tuần này lại đi làm ngược lại tất cả những điều đó, bọn chúng chỉ thấp những ngọn đuốc sáng nhất ở những nơi hay có người đi qua, mục đích của bọn chúng là tìm nữ nhân để chơi bởi nếu không có lẽ bọn chúng cũng chẳng thấp đuốc làm gì, tiền quân bị để mua đuốc thấp sáng thì bọn chúng lại mua rượu, mua thịt chất đầy chỗ canh phòng.

Năm nghìn võ sĩ kia của Kim Nam tiến sát chân thành mà bọn chúng không hề hay biết, hơn trăm cái chiến thuyền kia cũng vậy, từ từ tiến nhập bến cảng.

« Vũ » Một mũi xạ tiễn nhanh chóng bắn kết liễu một tên tuần binh trong lúc hắn đang gờ cao bình rượu mà nốc, khiến tên này không có kịp phản ứng thì đã táng mạng. « Vũ, vũ, vũ » lên tiếp là những tiếng xạ tiễn vang lên đâm trúng vào cuống họng của những binh sĩ canh tuần Bắc Quốc, nếu là binh thường thì hẳn là bọn chúng có thể dễ dàng nghe thấy tiếng xạ tiễn và phát hiện ra, nhưng bọn chúng đã uống quá nhiều rượu, tai bọn chúng cũng đã ù, bọn chúng chỉ nghe thấy tiếng ngân vang hát to của đồng bọn, hay một cái tiếng xé rách quần áo, của một tên đồng bọn nào đó khác đang hăm hiếp cái nữ nhân vừa mới kiếm được.

Chốc lát cả cái bến cảng kia đã không còn một tên tuần binh nào sống sót, hơn ba nghìn tuần binh canh giữ cái bến cảng này mà đã bị xạ tiễn giết chết không một tiếng động, tất cả các cái chiến thuyền đã hoàn toàn cập bến, từng cái tốp binh lính mang trang phục binh lính Nam Thiên Quốc từ trên các cái chiến thuyền kia di chuyển xuống đồng như một đàn kiến.

Một lão phu thuyền lúc này đang khóc vì con gái lão cũng vừa mới bị bọn lính tuần Bắc Quốc hãm hiếp đến chết, lúc này lão thấy cái bến cảng có tiếng động lạ liên tiếp vang lên, lão liền cầm một cái mái chèo sau đó cúi mình núp vào sau những chiếc chum, nhìn về phía cái bến cảng kia xem rốt cục là có cái sự tình gì đang xảy ra.

« Binh lính Nam Thiên Quốc » Lão chọn tròn đôi mắt miệng thốt lên, lúc này lão là đang không thể tin nổi cái gì đang diễn ra trước mắt lão nữa. Đã mấy năm trôi qua kể từ khi vị thống lĩnh cuối cùng kia biến mất, lão đã cứ tưởng vĩnh viễn không bao giờ có thể nhìn thấy binh lính Nam Thiên Quốc nữa, những gì liên quan đến triều đại Nam Thiên Quốc thì bọn binh sĩ Bắc Quốc cũng đã đốt sạch sẽ hết cả rồi, bây giờ muốn kiếm một bộ trang phục binh lính Nam Thiên Quốc là vô cùng khó khăn, thậm chí sở hữu nó thôi cũng đã là tội chết.

Lòng kích động không thôi, chẳng nhẽ ông trời thực sự giúp đỡ Hải Thành, đã phái một cái thiên binh xuống giúp đỡ, họ đã quá khổ rồi, nếu đây không phải là thiên binh thì tại sao lại xuất hiện dưới dạng một cái quân đoàn xa xưa của Nam Thiên Quốc đã biến mất.

Lão định hét to lên cho mọi người biết để thông báo những gì không thể tin nổi trước mắt lão đây, bỗng một bàn tay bịt miệng lão lại. Một giọng nói trầm ấm vang lên « Ông lão, không thể vọng động, ảnh hưởng đến binh tình là sẽ mắc tội với cả quốc gia đây »

Sau đó bàn tay đó nhẹ nhàng buông ra, Lão run run quay lại không cất lên lời, những tiếng ừ ừ phát ra từ cổ họng lão nhưng lão lại không thể cất lên thành tiếng, lão quá vui sướng đến độ chảy nước mắt. Phía sau lão, chính là một cái võ tướng Nam Thiên Quốc.

« Ngài, ngài là ai, liệu có phải là hồn ma không » lắp bắp cất tiếng hỏi, lão không quên lấy tay gạt gạt mấy giọt nước mắt của mình.

« Ông lão này thật là nghĩ linh tinh, ta chính là tiền quân đại tướng của thống lĩnh Triệu Kim Nam, đứng lù lù ra đây mà ông lại bảo là một cái hồn ma sao, đừng nói nhiều nữa, lão mau đi nghỉ đi rồi sáng mai vào thành ăn mừng nhé » Cái võ tướng kia vỗ vỗ vai ông lão sau đó cầm thanh kiếm dài của mình thủ thế lướt đi hòa mình vào trong cái đoàn quân đang lặng lẽ di chuyển phía dưới kia, để lại sự ngỡ ngàng trong mắt ông lão mà lão không biết nói gì.

« Đúng, đúng, đi ngủ, không nghĩ nhiều nữa, hy vọng chuyện này không phải là mơ, sáng mai ta sẽ vào thành » Ông lão gật gù đầu, lù khù bò vào trong chiếc lán của mình miệng vẫn lầm bầm.

Năm nghìn cái võ sĩ kia lúc này đã tập trung đầy đủ dưới chân thành, họ bắt đầu có những người tiếp cận bề mặt chân thành, người nọ đứng trông lên người kia xếp thành một cái thang bằng người chân chính. Những cái võ sĩ phía sau tiếp tục leo lên người phía trước, cứ thế cứ thế họ đã đến cái mặt thành kia.

« Roạt, roạt, roạt » Những tiếng chém ngọt vang lên không một tiếng động, đã có một số võ sĩ đột kích thành công mặt thành, họ từ từ chém chết những cái binh lính Bắc Quốc đang bù khú kia.

« Đại nhân tha cho thiếp »

“tha ư, người chẳng phải thích như vậy lắm còn gì, ha ha...” một cái binh lính Bắc Quốc cười lớn liếm mép, bỗng “Sụt” một thanh kiếm cong và dài không biết từ đâu đâm xuyên qua cổ hắn, nữ nhân kia đang run rẩy sợ hãi thấy cảnh tượng này lập tức ngất đi.

Là một cái võ binh trang phục Nam Thiên Quốc binh đoàn, người này tiến đến rút thanh kiếm kia ra khỏi cổ họng tên binh lính Bắc Quốc, nhổ một bãi nước bọt vào này ánh mắt căm phẫn sau đó rời đi về phía cổng thành.

Nữ nhân kia chỉ ngất chốc lát khi tỉnh lại vẫn còn kịp nhìn cái bóng lưng người kia thốt lên một câu “Võ binh Nam Thiên Quốc, không thể nào, chắc ta mơ chẳng” Nàng lắc lắc đầu không thể tin được, thì ngay lập tức có thêm hai cái võ binh trang phục Nam Thiên Quốc nữa chạy qua mặt nàng “Là thật, là thật ta không hề mơ sao”, nàng lại tiếp tục ngất đi.

“Mở cổng thành” Một cái võ tướng Nam Thiên Quốc trang phục hắng động với một võ binh hạ lệnh, lập tức hơn mười cái võ binh tức tốc kéo chốt mở cổng thành, những tiếng ken két vang lên bởi thanh cửa gỗ quá nặng, những cái binh lính Bắc Quốc canh cổng đều đã bị cắt cổ hay bóp nghẹt và xử lý gọn gàng, không một tiếng động được phát ra.

Tức khắc sau đó một dòng binh lính đông như kiến chậm chậm bước chân lao vào hết sức có thứ tự, một binh lính Bắc Quốc vừa chui từ trong lán trông ra đi tiêu thấy cảnh tượng này, vừa biến sắc vừa không tin nổi, gã run sợ kinh hãi nhanh chóng lao đến cái chuông báo hiệu, dùng lực thật mạnh kéo dùi đập vào bề mặt chuông.

Từng tiếng chuông ừng ừng vang lên liên hồi, Hải Thành nhất thời loạn cực độ “Nam Thiên Quốc công kích, quân đội Nam Thiên Quốc công kích rồi” Cái võ binh kia sở hãi vừa đánh chuông vừa hét lớn lên.

Ngay sau đó khi hắn còn chưa kịp đánh hồi chuông tiếp theo, một mũi xạ tiễn đã bay đến xuyên qua giữa cổ họng hắn, tên này lập tức lăn ra chết, cái hồi chuông kia cũng im bật.

Nhưng dù hồi chuông im bật thì cũng đã đánh động binh sĩ Bắc Quốc rồi, cho dù vậy đã đánh động nhưng cũng đã là quá muộn, mọi chuyện không thể cứu vãn, binh lính Bắc Quốc lúc này mới lục tục bỏ chạy, người mặc giáp phục, người vơ lấy kiếm vội vã định lao ra.

Không kịp nữa, những cái binh lính Bắc Quốc chưa kịp hoàn thành những việc đó thì đã bị những thanh kiếm dài và sắc bén từ đâu đó đâm tới, binh sĩ Bắc Quốc náo loạn, đây là một cuộc đột kích, không có phòng bị bọn chúng hoàn toàn không có sức chống cự chút nào

“A a tha cho ta, hự Không...” Những tiếng la hét thảm thiết lại vang lên, binh sĩ Bắc Quốc y phục cũng không mặc mà cứ thế lao ra trốn chạy,

không cần biết phía sau đang diễn ra cái gì bọn chúng chính là tháo chạy thực mạng, dày xéo lên nhau mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tin Tức

“Đại sứ Tề Mân phụ trách Đế Quốc Nhật Minh cầu kiến...” Một cái thái giám hét vang thượng triều đại điện Bắc Quốc, Tần Hoài Công uy nghi bệ vệ lãnh đạm nhìn xuống.

“Tề Mân người không có cái chuyện gì vì sao lại không ở lại Đế Quốc Nhật Minh, quay về đây làm gì. Còn cái chuyện Đế Quốc Nhật Minh tại sao năm nay chưa triều cống, người nhất định phải nói rõ ràng cho ta”

“Chúa thượng, thần lần này quay về đúng là có duyên cớ, xin chúa thượng tha tội vì thần quay về quá chậm trễ” Đại sứ Tề Mân run rẩy quỳ dưới đại điện lấp bắp nói, ông ta hiểu rất rõ tính khí cái vị Đế Quân trước mặt, một lời không hợp ‘chém’.

“Người lấp bắp lấp bắp như vậy, có phải hay không là muốn chết, nói” Tần Hoài Công quát mắt lộ sát ý.

Đại sứ Tề Mân thấy hành động này liền cứng lưỡi, lão cố gắng nặn ra từng lời “Chúa.. chúa thượng, cái.. cái tên... Triệu.. Triệu Kim Nam, là.. là vẫn còn sống”

“Người nói cái gì” Tần Hoài Công biến sắc phi thân một nhát từ ghế rồng lao thẳng xuống túm lấy cổ áo Tề Mân quát lớn “Nói rõ ràng cho ta”.

“Bẩm chúa thượng, thần lần này đến đòi công phẩm của Đế Quốc Nhật Minh không ngờ không đòi được còn bị cái tên Triệu Kim Nam kia đuổi đánh, khí thế uy áp hấn rất mạnh, xem chừng hấn đã tu luyện được đến cái mức khủng bố rồi, uy áp của hấn tỏa ra thậm chí thần muốn cất lời lên cũng không cất lên được, chúa thượng, hấn là còn nói muốn chuyển lời cho chúa thượng là.. là” Tề Mân kia nuốt nước bọt cổ phun ra một tràng thật dài đến đây đã hết sức không nói được tiếp.

Tần Hoài Công sắc mặt lúc này đỏ lựng, chốc chốc lại chuyển sang xanh mét, hấn ta là vừa tức giận, lại vừa sợ hãi. Tiếp tục túm chặt lấy cổ của Tề Mân kia Tần Hoài Công gằn giọng “Nói tiếp đi, hấn ta muốn người chuyển cho ta lời gì”.

Đại sứ Tề Mân bị Tần Hoài Công bóp cổ cố gắng hóp hóp lấy chút hơi, phát ra từng lời “Là, là hấn ta bảo rằng, chúa thượng nên giữ cái ghế cho chắc vào, kéo, kéo hấn ta muốn đến lấy thì chúa thượng cũng không còn, hấn, hấn còn nói chúa thượng là... là.. heo chó”

Tần Hoài Công nghe hai cái từ ngữ cuối cùng kia phát ra từ Tề Mân chính là điên tiết không chịu nổi, liền tung cước đạp một nhát đánh bay cái Tề Mân kia ra xa hai trượng, thân thể hấn run lên bần bật tức giận, bước chân lạnh lùng tiến đến ghế rồng, ngồi phịch xuống, lạnh lẽo phát ra một tiếng “Chém”

Tức thì cái Tề Mân kia bị Cẩm Y Vệ cạnh bên Tề Mân tiến đến kéo cái tên này, Tề Mân kia sắc mặt tím ngắt vì bị Tần Hoài Công bóp cổ quá lâu dẫn đến choáng váng, nhưng lão ta vẫn loáng thoáng nghe thấy Tần Hoài Công hạ lệnh chém mình, liền vẫn cố phát ra hơi khò khè “Chúa thượng, tha mạng”.

Mặc kệ tiếng kêu thảm thiết của Tề Mân, hai tên Cẩm Y Vệ vẫn lời lão ra pháp trường, giờ một thanh đao to lớn chém phập một tiếng xuống, tức thì cái đầu của Tề Mân kai rụng xuống như một trái dừa, Cẩm Y Vệ xưa nay đã quen với chuyện chém giết nên thấy rất bình thường vẫn từ tốn đem cái xác Tề Mân vứt vào bao tải.

Tần Hoài Công sau khi biết được cái sự tình kia liền lo lắng không yên, nếu thực sự cái tên Triệu Kim Nam kia mà thật sự quay trở về Nam Thiên Quốc thì sẽ phải làm sao đây, cái dân chúng Nam Thiên Quốc vốn đã muốn nổi loạn lắm rồi, bọn dân đen Nam Thiên Quốc kia chẳng khác gì đầu còn cái tên Triệu Kim Nam kia thì cũng không khác gì mỗi lừa, nếu để bọn chúng tiếp cận nhau thì chẳng phải sẽ là một cái đại nguy hiểm sao.

Không được nhất quyết không được, Tần Hoài Công lại quay sang hỏi cái tên thái giám cạnh bên “Tề Mân kia là rồi Đế Quốc Nhật Minh bao lâu rồi”

“Dạ bẩm chúa thượng, cũng là đã cách đây chừng hơn một năm rồi ạ”

“Hơn một năm, hơn một năm đủ để cho cái tên Triệu Kim Nam kia đến được cái Nam Thiên Quốc rồi, không chừng còn xảy ra binh biến rồi cũng nên, trời ơi cái tên Tề Mân ngu như lợn kia, tại sao cái tên chó má hấn lại không dùng truyền tin thư để ta còn chuẩn bị cơ chứ, lại còn đích thân tự dẫn xác về đây” Tần Hoài Công tức giận vỗ đầu bứt tai gào thét, tay hấn quơ quơ bàn ghế đập loạn xạ.

Thái giám cạnh bên kia cũng không biết nói gì cho phải chỉ đành lẳng lặng cúi đầu.

Bỗng chốc một cái Cẩm Y Vệ lại lao vào đại điện, hôc tốc thở dốc tay cầm một cái lá thư nhỏ dâng lên Tần

Hoài Công nói “Bẩm, bẩm chúa thượng, Hải Thành, Hải Thành đã mất rồi”.

“Người nói cái gì” Tần Hoài Công hét lớn chỉ vào mặt của cái tên Cẩm Y Vệ kia.

Tên Cẩm Y Vệ liền chấp tay nói tiếp “Mọi sự tình xin chúa thượng cứ xem trong truyền tin thư sẽ rõ.

Tần Hoài Công lúc này mới nhìn xuống cái lá thư nhỏ trong tay mình lập tức mở ra đọc.

“Chúa thượng, Hải Thành một đêm yên ả, bỗng chốc từ đâu không biết một đạo quân thoát ần thoát hiện như quỷ, không ai biết chúng từ đâu đến, từng cái binh sĩ của ta bị giết chết không một tiếng động, Hải Thành đại loạn, biến mất lập tức trong một đêm, tất cả cái đội quân kia đều mang trang phục võ binh Nam Thiên Quốc, Kính thư.. Hải Thành đã thất thủ”

Tần Hoài Công đọc xong cái bức thư kia liền nghiêng răng sắc mặt đỏ au tức giận vò nát ngay cái lá thư nhỏ đó.

“Các ngươi, lập tức ra lệnh trưng binh trước tuổi cho ta, sắp có một hồi đại chiến nữa rồi, a a a” Tần Hoài Công nhanh chóng viết một cái chiếu chỉ hạ xuống dưới.

Thái giám cạnh bên thấy vậy lập tức cất lời “Chúa thượng, chẳng phải là chúng ta đã ra cái lệnh trưng binh trước tuổi rồi đó sao nếu bây giờ tiếp tục trưng binh chẳng phải là không thể hay sao”

“Hừ, ta không cần biết, các ngươi, ta hạn cho các ngươi trước mùa thu này phải lập tức trưng đủ cho ta con số hai trăm vạn binh, bằng không thì cứ xách cái đầu chó của các ngươi về đây gặp ta”

Tần Hoài Công tức mình đập bàn hăm hăm đi ra khỏi đại điện trở về tẩm cung, hẳn chính là vẫn đang điện tiết cái Tề Mân kia, chính vì cái tên đó mà cái công sức liêu đánh cuộc chiếm Nam Thiên Quốc giờ đây có khả năng như đổ xuống sông xuống biển hết.

Một triệu binh lính kia coi như là sẽ hy sinh vô ích nếu cái tên Triệu Kim Nam kia khôi phục được Nam Thiên Quốc.

...

“Trưng binh trước tuổi ư, ha ha, thì ra là như vậy, cái tên Tần Hoài Công này cũng thật lắm trò” Kim Nam cười lớn một tiếng xoa xoa đôi bàn tay, sau đó nhẹ nhàng véo má Tuyết Mai bên cạnh.

Võ tướng kia ngồi dưới chiếc ghế nghị sự cũng cười lớn một tiếng tiếp lời “Thống lĩnh, nếu là trưng binh trước tuổi thì hoàn toàn không đáng lo sợ, cái bọn Bắc Quốc bây giờ có khác gì gà cho chúng ta làm thịt đâu, bọn binh lính đó trời gà còn không chặt nói chi là đánh nhau, ha ha” Cái võ tướng làm động tác huơ huơ tay chém loạn xạ sau đó một tay già bộ như vật lỏng gà.

Kim Nam cũng mỉm cười nhưng không nói gì, hẳn cuối cùng cũng đã hiểu, thì ra là cái Tần Hoài Công này sau khi thiệt hại gần như toàn bộ quân số đã ra cái lệnh trưng binh trước tuổi bắt bớ thiếu niên gia nhập quân đội, nhanh chóng bổ sung lực lượng.

Các cái quốc gia lân bang có lẽ định đánh nhưng bỗng chốc thấy lực lượng quân đội Bắc Quốc vẫn còn sung túc như vậy nên lại thôi, Kim Nam cũng là cười thầm cái bọn lân bang này cũng quá nhất gan đi, Đế Quốc Nhật Minh bản thân nội loạn thì không nói làm gì, nhưng cái Đại Mông Cổ Đế Quốc nổi tiếng hung hãn tại sao lại không động thủ a.

Nhưng Kim Nam cũng không suy nghĩ nhiều nữa, dù sao thì đây cũng là một cái tin tức tốt lành cho hẳn, mỉm cười quay sang nhìn tuyết mai với ánh mắt nguy hiểm. Cái bộ dạng Tuyết Mai lập tức đỏ ửng khuôn mặt, nàng là biết rõ Kim Nam hẳn đang định có cái hành động gì liên khề nói “Chàng xem vẫn là còn người ngoài không nên như vậy chứ”

Võ tướng kia liền biết ý cất tiếng ngay “Thống lĩnh, ta còn có cái sự vụ chưa giải quyết, cáo từ” nói rồi võ tướng kia cúi mình lui ra. Kim Nam gật gật đầu cười nói với theo sau “Đã là vật vạ cho ngươi rồi”

Sau đó không chần chừ gì thêm, Kim Nam liền lao tới vỗ vập vuốt ve hôn hít Tuyết Mai, không kiêng kị gì hết, quân vệ canh phòng chủ trưởng thấy vậy liền thổi tắt đèn lập tức lui ra.

...

Hải thành sau khi được thoát khỏi ách khống chế của quân binh Bắc Quốc liền tung bừng múa hát ăn mừng, cái lão thuyền phu kia thấy vậy thì cười sung sướng lau nước mắt “Con gái à, chúng ta là đã được tự do rồi, tại sao con không thể sống thêm vài ngày nữa, Triệu Kim Nam thống lĩnh đã về rồi a” nói rồi lão lại sụt sùi khóc lớn.

Mọi người đi đường xung quanh thấy vậy không có gì là lạ cả, cái ngày hôm nay Hải Thành xảy ra những trường hợp như vậy là thường xuyên, mọi người ai nấy đều vui sướng, người có con gái trong nhà thì đều có thể tự do ra ngoài mà không cần hoá trang nữa, ngày hôm nay đối với dân chúng Hải Thành còn vui hơn đón mùa xuân muôn phần.

Lão thuyền phu sau khi khóc nức nở một lúc liền lau nước mắt đứng dậy tiến đến cái doanh trại binh lính Nam Thiên Quốc kia, mọi ngày lão có vẻ già yếu nhưng hôm nay lại khỏe khoắn khác thường.

Trước cổng doanh trại lúc này đang tập trung rất đông thanh niên, đàn ông, trung niên, dân chúng còn đông hơn cả binh lính nhất thời lẫn át quảng trường doanh trại.

Kim Nam sau khi chiếm được cái Hải Thành còn chưa hạ lệnh trưng binh thì đã lập tức có những đoàn người đông đảo nhao nhao phía ngoài doanh trại

gào thét đòi nhập ngũ, nhưng họ cũng không có làm quá khích các cái hành động đập phá gì cả, họ vẫn giữ thái độ tôn trọng thành khẩn.

“Ông lão, ông cũng đến để báo danh sao” Một cái thanh niên đang đứng xếp hàng phía trước thấy lão thuyền phu tiến đến liền cất tiếng hỏi. Lão thuyền phu cũng gật gật đầu nói lớn “Đúng vậy là ta đi báo danh, ta cũng muốn là một cái binh lính Nam Thiên Quốc”.

Thanh niên kia thấy ông lão nói vậy thì liền gật gật đầu tỏ vẻ đồng tình quay lên cũng không có thái độ ngạc nhiên gì cả, chuyện này dù sao cũng quá quen thuộc với anh ta rồi, phía trước thậm trí còn nhiều lão bá thậm trí còn già hơn lão thuyền phu này cũng đến báo danh nữa cơ.

Một chốc lát sau thì có một cái võ phục binh lính Nam Thiên Quốc đi ra bắt đầu nói lớn tuyên bố “ Mọi người chú ý không được xô lấn chen đẩy, từ từ rồi sẽ đến lượt mình, trung binh Nam Thiên Quốc bắt đầu”.

Những dòng người dù đã được cảnh báo trước thế nhưng là vẫn không ăn thua, dòng người kia khi vừa nghe thấy võ tướng bắt đầu phát lệnh trung binh lập tức xô đẩy, tranh nhau nhao nhao lên, dù vậy nhưng họ vẫn không quá mất trật tự, binh lính của Kim Nam vẫn phải mệt sức một chút mới trấn tĩnh được mọi người để họ quay lại hàng.

“Lão à, thật sự rất cảm ơn tinh thần của lão, nhưng lão cũng đã già rồi, xin hãy quay về để con cháu báo hiếu đi được không”

“Cậu nói cái gì, tôi vẫn còn khỏe lắm, cậu xem, tôi mỗi bữa vẫn là ăn đều đều được hai bát cơm cơ mà, cùi tôi vẫn còn chặt tốt, cái bọn binh lính Bắc Quốc tôi xem chừng chúng cũng chỉ như cùi mà thôi”

“Xin lỗi, nhưng nếu thực sự cháu mà nhận lão thì cũng sẽ bị thống lĩnh trách phạt, xin lão đừng làm khó chúng cháu mà” Cái binh lính tuyển dụng kia bộ dạng khó xử nói.

Lão bá kia cái đầu liền hơi nghiêng nghiêng nhìn về binh lính tuyển dụng với vẻ nghi ngờ, rồi một lúc sau bỗng lão ôm mặt khóc rống lên “Cậu xem, bây giờ gia đình ta cũng đã bị bọn binh lính Bắc Quốc giết hết rồi, cháu gái ta cũng là bị bọn chúng làm nhục cho tới chết, nếu cậu không nhận lão, thì lão đây cũng chỉ biết đâm đầu tự vẫn thôi” Nói rồi lão già bộ dạng quờ quạng lao về phía một cái cọc của doanh trại, định đâm đầu.

Tức thì một luồng nội lực áp bức tới khiến cái thân thể lão ngay trong lúc này tạm thời không thể di chuyển.

“Thống lĩnh” Binh sĩ tuyển dụng kia lập tức cúi chào, hóa ra là Kim Nam hấn thấy ngoài này có sự ồn ào nên mới ra đây thấy cảnh tượng này lập tức ngăn cản.

Kim Nam liền bước tới đỡ cái lão bá kia sau đó quay về phía mọi người cất giọng nói lớn “ Mọi người, lão bá tánh, các lão bá tánh đều già cả rồi, ta biết mọi người vẫn là còn có ý chí, vẫn là muốn tiếp tục giết giặc trả thù, nhưng mọi người nghe ta, lão bá tánh nếu như đi cùng binh sĩ khỏe mạnh sẽ là một gánh nặng cho họ, thậm chí chưa giết được giặc đã hại chết người binh lính bên cạnh mình, mọi người có thể lập công trả thù bằng nhiều cách, không nhất thiết phải tham gia chiến trường, cung cấp lương thực, cung cấp quân bị, đó thậm chí còn là đóng góp công lao to lớn hơn rất nhiều so với việc tham chiến thực sự, mọi người, ta chỉ có thể nói thế thôi, sự thật tuy mất lòng nhưng đúng là như vậy”

Các Lão bá tánh sau khi nghe thấy Kim Nam nói vậy liền ừ rừ rút lui ra về, cái lão bá lúc trước kia Kim Nam ngăn cản tự vẫn, ngay người ra một lát sau đó một tia vui mừng ánh lên trong mắt lão, lão vui mừng hét lớn lên “Đúng, thống lĩnh nói đúng, ta sẽ quay về làm xạ tiễn, làm cung tên, ta sẽ cung cấp quân bị, ta không thể trực tiếp giết bọn khốn kiếp kia, nhưng những mũi xạ tiễn ta làm ra, những cây cung ta làm ra sẽ kết liễu bọn chúng, ha ha”

Những lão bá tánh kia đang ừ rừ đi ra nghe được lời này liền lập tức phản chấn, họ như tìm được lối thoát, tất cả bọn họ hồ hởi rời khỏi quảng trường doanh trại.

Những lão bá tánh kia sau khi dời đi cũng chiếm một lượng lớn số người đến báo danh, thế nhưng số người còn lại tiếp tục báo danh vẫn còn đông lắm, Kim Nam gật đầu thỏa mãn, sau đó vẫy vẫy tay chào những cái thanh niên đến báo danh cười nói vui vẻ, hạ lệnh cho việc trưng binh được tiếp tục diễn ra.

...

Ngay sau khi tin tức Hải Thành thất thủ, thống lĩnh cuối cùng đã biến mất quay trở về, người dân Nam Thiên Đại Đế Quốc xôn xao dữ dội, lần lượt xảy ra những cuộc binh biến kháng chiến tập kích đầu tranh chiếm thành trì nổ ra.

Vì Cực thành, Nam Uyển thành, hai đại thành trì lớn xảy ra đại binh biến, một thế lực tự xưng là Lý Nam Đế nổi lên đòi đánh giết quân binh Bắc Quốc tại hai đại thành trì này. Trong khi cuộc trưng binh của quân đoàn Kim Nam vẫn đang diễn ra thì Lý Nam Đế kia với hơn mười vạn binh không biết tự dung đã chiêu mộ được từ đâu, đã khiến hai cái đại thành trì kia trong tay quân binh Bắc Quốc hoàn toàn thất thủ.

Có một khả năng duy nhất, Lý Nam Đế này ôm tâm tư phục quốc đã lâu nhưng không có thời cơ, nay Kim Nam quay trở về khiến dân chúng xao động, Lý Nam Đế lợi dụng những liên lạc từ trước tận dụng cái tin tức này, chiêu binh mãi mã, trong một thời gian ngắn quân số tăng vọt, có thể Lý Nam Đế phạm vi trưng binh rộng hơn Kim Nam nên mới có thể làm được điều này, khác với Kim Nam hấn chỉ trưng binh tại Hải Thành.

Trong chốc lát quân binh Bắc Quốc bỗng chốc phải đối mặt với hai thế lực lớn nổi lên nhất thời đại loạn, những quan binh võ tướng Bắc quốc khi vừa mới nghe tin Lý Nam Đế đem binh đến công kích thành trì là đã lập tức bỏ mặc tất cả mà tháo chạy.

Nếu những cái quan binh Bắc Quốc này mà còn ở lại thì chỉ có chịu hai cái hậu quả mà thôi, một là bị dân chúng trong thành nổi loạn đánh chết, hai là bị quân đội Lý Nam Đế công kích chiếm thành rồi ra băm vằm.

Cứu binh cũng sẽ không có, các cái thành trì khác cũng rơi vào cái tình trạng ốc không mang nổi mình ốc làm sao có thể phái viện binh, trông chờ viện binh từ chính quốc chính là điều viễn vông đối với bọn chúng, viện binh từ Bắc Quốc kéo sang ít nhất cũng phải mất vài tháng, mà trong vòng vài tháng đó thì bọn chúng đã có thể bị chém chết vô số lần rồi, vì vậy biện pháp duy nhất lúc này chỉ có thể là bỏ chạy mà thôi.

Tin tức Lý Nam Đế nổi lên đã đến tai Kim Nam, hẳn chính là vui mừng vô cùng, Kim Nam hẳn cũng là tồn tại cái suy nghĩ không biết ai sẽ thay thế hoàng triều họ An đây, bản thân hẳn thì không thể nào tiếp quản được cái đất nước này, hẳn là chỉ muốn có thời gian để có thể tu luyện và xách đao đi trả thù mà thôi, nếu tiếp quản cái Nam Thiên Quốc thì sẽ phải xử lý vô số cái công vụ, dù sao làm một vị vua cũng không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sự tình Nam Uyên thành

Nếu như bây giờ có cái tên Lý nam Đế này thì đã quá tốt rồi, mặc dù Kim Nam hơi miễn cảm với cái tên Lý Nam Đế, chưa lên ngôi vua mà đã lập tức xưng đế hiệu, tên này có vẻ hơi làm cao quá thì phải, thế nhưng cũng không sao, tố chất của một vị vua vốn phải cao cao tại thượng, ngạo khí bất phàm, tên kia làm cao một chút ầu ầu lại là một cái điều tốt a.

“Ngu Á tướng quân, ngươi lập tức đem theo một cái đạo binh một ngàn người đến nơi quân đội Lý Nam Đế kia tập trung, báo với hắn một tiếng là ta muốn gặp hắn”

“tuân mệnh thống lĩnh, thuộc hạ sẽ lập tức đi làm ngay”. Võ tướng kia cúi mình lui ra.

Ngay sau đó ngoài doanh trại là một cuộc diễu binh, hơn một ngàn tân binh mới nhập được lệnh theo cái vị Ngu Á tướng quân kia lập tức lên ngựa, hành trình tiến về Nam Uyên thành trì, các tân binh rất háo hức họ trông đợi vào một trận chiến có lẽ sắp được xảy ra, tay họ nắm chặt thanh kiếm, cố gắng thúc ngựa cho lao đi thật nhanh bám sát cái vị tướng quân kia, nhưng vẫn không quên quân pháp lệnh hàng ngũ phải chỉnh tề.

Một nghìn binh di chuyển theo đội hình, tất cả đều cưỡi ngựa tạo nên một cảnh tượng đẹp mắt.

Hai ngày sau, Ngu Á tướng quân kia đã hành quân được nửa chặng đường, lúc này bỗng gặp một đám võ binh Bắc Quốc đang chán nản nghỉ ngơi, một cái võ tướng bộ dạng thất thểu vì chạy trốn lâu ngày, đang hóp từng ngụm nước.

Khói bụi mù mịt trời vì vó ngựa phi “ Quân binh Nam Thiên Quốc “ một cái võ binh run sợ hét lớn bò lăn dưới đất.

Cái võ tướng Bắc Quốc kia đang uống nước thì liền phun ra ngay một ngụm sặc sụa sợ hãi, sắc mặt tái xanh “ Không được hoảng loạn lập tức bày đội hình” Võ tướng kia run sợ nhưng vẫn cố trấn tĩnh lại mà truyền lệnh.

Ngu Á tướng quân kia thấy quân binh Bắc Quốc đang loạn, định cho một nghìn binh mã của mình dàn trận rồi mới lao vào chém giết, nhưng chưa kịp hạ lệnh thì một ngàn cái tân quân này thấy quân binh Bắc Quốc thì đã sôi máu lao vào hưng phấn chém giết tự lúc nào.

Ngu Á thấy vậy ngăn ngấm cũng đành lao vào theo, đúng thật là tân quân, chưa được huấn luyện gì nên mới xảy ra cái tình cảnh này, cũng may quân binh Bắc Quốc đang hoảng loạn, nếu không lao vào chỉ có tìm chết.

Nửa khắc thời gian sau thì cái một nghìn tân quân kia hăng máu đã diệt sát số quân binh Bắc Quốc đông gấp ba lần mình, là đông gấp ba lần a, những cái tân quân lần đầu được chém giết sĩ khí đại tăng.

“ Các ngươi, mau quỳ xuống, có biết là ra trận một lời phải hoàn toàn nghe theo tướng lệnh hay không, nếu như hôm nay gặp phải cái quân binh Bắc Quốc liều mạng thì chẳng phải là các ngươi lao vào tìm chết hay sao, phạt, nhịn ăn một ngày hôm nay” Ngu Á tướng quân nghiêm nghị nói.

Các cái tân binh hơn một nghìn người ngán ngấm nhìn nhau, bộ dạng trông rất khó coi, thế nhưng một lát sau Ngu Á tướng quân kia quay đi họ lại nhìn nhau cười khúc khích vui sướng, phạt nhịn ăn đối với bọn họ cũng không sao a, cái quan trọng là thành tích ngày hôm nay sẽ khiến bọn họ vui mừng đến không ngu được.

Sớm ngày hôm sau, Ngu Á tướng quân vừa mới dậy chuẩn bị phát lệnh tập trung thì đã thấy một nghìn cái tân quân kia nai nịt gọn gàng hàng ngũ chỉnh tề từ lúc nào, Ngu Á bật cười, xem ra cái việc phạt ăn hôm qua là khá hiệu quả .

“ Tướng quân, sáng nay có được ăn sáng hay không đây, ta là đang ruột gan đói cồn cào, lệnh cấm ăn hình như cũng chỉ là cấm ngày hôm qua thôi thì phải” Một kỵ binh còn trẻ lấy cái tay xoa xoa bụng mình ra bộ rất đói cười nói.

Ngu Á nhìn thấy vậy liền cười lớn “ Được, được, các ngươi mau lấy lương khô vừa đi vừa ăn, bây giờ chúng ta xuất phát, tuyệt đối không được làm chậm trễ việc của thống lĩnh, còn nữa hôm nay thấy quân binh Bắc Quốc thì phải tuyệt đối nghe hiệu lệnh của ta, bằng không lần này sẽ không nhịn ăn nữa đâu, mà là sẽ sử dụng theo quân pháp”

Các cái tân binh kia chỉ nghe thấy chữ được đầu tiên của Ngu Á, các cái câu phía sau căn bản là để ngoài tai, lấy lương khô ra ăn như đã đói mấy ngày.

“Xuất phát” một nghìn tân binh lại tiếp tục lên đường, bây giờ họ cũng đã đi được nửa cái chặng đường rồi, ai lấy tinh thần đều phấn chấn, họ mong ngày hôm nay sẽ lại tiếp tục gặp vài cái quân đoàn Bắc Quốc nữa để có thể thoải mái xả hận.

“Viêm huynh, hình như huynh có gì đó vẫn chưa hài lòng hay sao, không phải ngày hôm qua chúng ta đã được chém giết xả hận, huynh là vì cái gì mà bộ dạng vẫn chưa vừa ý như vậy”

“Phan lão đệ, quả thực lòng ta vẫn chưa được thỏa mái, cái đám Bắc Quốc kia bắt đi thê tử của ta, lại còn giết cả nhà ta, để nghị chi giết vài tên Bắc Quốc là xong chuyện hay sao, ta là còn phải đánh đuổi bọn chúng cho đến khi Nam Thiên Quốc này không còn một tên binh lính Bắc Quốc nào mới thôi”

“Viêm huynh đệ hiểu, nhưng mọi chuyện vẫn cứ phải từ từ, nếu liều mạng hành sự thì cũng chỉ là vô ích, bây giờ chúng ta có thể đi chiến đấu rồi huynh còn lo không thể thực hiện được ước vọng sao, mau, vui lên đi, hôm nay chúng ta lại chém giết bọn chúng”

Hai cái tân binh kia vui vẻ nói chuyện với nhau, Ngu Á đi bên cạnh cũng chột mím cười, đúng như vậy, trận chiến này không biết sẽ đi về đâu nhưng khẳng định cái tân quân này ý chí của bọn họ tuyệt đối là cao nhất khó mà có thể thay đổi.

Có cái ý chí quyết tâm như vậy thì khi đem vào chiến đấu đây tuyệt đối là một cái đạo cường binh, tân quân có thể chưa được huấn luyện, có thể chưa biết cách cầm vũ khí cho đúng cách, thế nhưng những cái trận chiến sẽ rèn luyện họ, họ sẽ là một thời đại kiêu binh mới được sinh ra của Nam Thiên Quốc, họ có thể làm quân thù chưa chạm chán mà đã khiếp sợ, tất cả chỉ cần là ý chí.

Ba ngày sau.

Nam Uyển thành

“Bẩm đế quân, ngoại vi Nam Uyển thành xuất hiện một đạo binh mã khoảng một nghìn người, tất cả đều mặc trang phục binh lính Nam Thiên Quốc xưa, hiện đang ngày càng tiến gần thành trì của ta”.

“Trang phục Nam Thiên Quốc binh đoàn xưa, một nghìn binh, đang tiến về Nam Uyển thành này, ha ha, ta biết rồi, đây chắc chắn là một cái đạo binh mã của Triệu thống lĩnh, mau mau mở cổng thành tiếp đón”

Cái Lý Nam Đế khoát tay ra hiệu cho thuộc hạ.

Lập tức một cái võ tướng giơ tay lên chặn lại “Đế quân, ngài cần phải suy xét cho kĩ, lần này cái Triệu thống lĩnh kia phái binh đến là có ý gì, chẳng lẽ ngài định nhường cái ngôi vua cho Thống lĩnh kia sao”

Lý Nam Đế đang vui vẻ chột tất nụ cười “Ngươi nói đúng, nhưng cả dân chúng Nam Thiên Quốc đều hướng về hấn ta, mười vạn binh mã này ta nháy mắt chiêu mộ được cũng là lừa họ, là chúng ta chiêu binh thay mặt cái Triệu Kim Nam kia, ngươi bảo ta phải làm sao”

“Đế quân, tạm thời cứ gặp cái quân đoàn kia xem ý tứ họ ra sao, nếu cái Triệu thống lĩnh kia không đồng ý thì ta cứ trực tiếp chống cự, dù sao đây cũng là đế quốc nội loạn, dân chúng chỉ thù Bắc Quốc chứ không thù chúng ta, hơn nữa chúng ta sau khi chiếm được các cái thành trì cuộc sống họ cũng tốt hơn nhiều, khẳng định dân chúng sẽ không thiên về bên nào, mà hiện nay cái Triệu thống lĩnh kia chỉ trưng binh ở Hải thành, lực lượng chắc chắn sẽ thua kém chúng ta”

Lý Nam Đế kia nghe vậy liền gật gật đầu “Tạm thời tiếp đón binh đoàn Triệu thống lĩnh, dọn dẹp khu Tây Nam Uyển thành cho bọn họ nghỉ ngơi, hẹn ngày mai có thể gặp mặt”

...

“Ngày mai mới có thể gặp mặt ư, cái Lý Nam Đế này là có ý gì, đáng nhẽ thấy quân đoàn của thống lĩnh đến phải lập tức chào đón niềm nở mới phải, đằng này chỉ dọn dẹp qua loa một khu bảo chúng ta nghỉ ngơi hay sao, không được, ta phải đi gặp cái tên này, hấn coi Triệu thống lĩnh ra cái gì cơ chứ” Binh sĩ tân quân xôn xao náo động, một cái binh kị không chịu nổi định lao lên nói li lẽ.

“Dừng lại, ai cho ngươi tự ý vọng động” Ngu Á thấy cái binh sĩ kia lao lên lập tức quát lớn.

“Tướng quân, chẳng nhẽ...”

“Không được tự ý làm càn, càn ngươi làm chuyện linh tinh nhờ làm hồng chuyện của thống lĩnh thì sao, tạm thời các ngươi cứ đi nghỉ ngơi đi, ngày mai chuyện tới đâu hay tới đó”

...

Bắc Quốc.

Kỳ Dương kinh đô

Đại diện hoàng cung, Tần Hoài Công cầm truyền tin thư trong tay mà sắc mặt băng lãnh.

“Liên tiếp hai cái đại thành trì thất thủ, ta nuôi một lũ lon hay sao, bọn chúng thủ thành chưa được một hôm đã thất thủ, cái lũ này ta phải đem chém hết”

Một võ tướng cạnh bên thấy vậy bước lên nói “Chúa thượng cũng là khó trách bọn họ, cái tin tức tên Triệu Kim Nam kia trở về đã khiến dân chúng Nam Thiên Quốc náo loạn, các cái thành trì kia họ bình ổn dân chúng còn chưa xong, thậm chí có thể bị dân chúng đảo chính mà giết chết, hơn nữa bọn họ cũng chỉ toàn là các cái binh lính còn rất trẻ đáng nhẽ chưa đến tuổi trung bình, thậm chí có thể còn chưa được huấn luyện, chưa có kinh nghiệm trải qua chiến trường, nay lại bị cái đạo quân Lý Nam Đế kia tấn công, bỏ chạy có lẽ lại là một quyết định sáng suốt nhất lúc này”.

Tần Hoài Công kia bộ dạng bất động không có trạng thái gì biểu hiện “Ngươi nói tiếp đi, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao”.

“Chúa thượng, theo thần thiết nghĩ, chúng ta nên rút toàn bộ binh lính Bắc Quốc ở Nam Thiên Quốc về, củng cố lực lượng, dù sao để bọn họ tiếp tục ở lại đó cũng chỉ là chết vô ích”

“Rút toàn bộ về ư, vậy chẳng phải mọi cái công sức ta bỏ ra đều đổ xuống sông xuống biển ư” Tần Hoài Công ánh mắt đỏ lừ nhìn về phía võ tướng gần giọng.

“Chúa thượng, cũng không phải là không có cách, chỉ có điều chúa thượng có chịu khó làm hay không”

Tần Hoài Công đang như chết đuối vớ được cọc mừng rỡ quay lại nhìn cái võ tướng kia hỏi “Cách gì, ngươi mau nói cho ta biết, chỉ cần có thể giữ được Nam Thiên Quốc ngươi chính là lập đại công” Tần Hoài Công chiếm được Nam Thiên Quốc như đớp được miếng thịt, đang ăn thật ngon đầu nờ có thể bỏ ra.

“Chúa thượng, đó chính là Kha vũ tiên sư, thần biết chúa thượng không muốn gặp Kha Vũ tiên sư, nhưng nếu người có thể cố gắng chịu khó gặp, khuyên giải tiên sư đi giết cái tên Triệu Kim Nam kia thì chẳng phải xong chuyện rồi sao, cái bọn dân chúng Nam Thiên Quốc kia sôi sục ý chí là cũng vì hân, nếu bây giờ hân chết rồi chắc chắn bọn chúng chẳng phải sẽ ngoan ngoãn về vị trí cũ”

Tần Hoài Công nghe xong lời này sắc mặt có chút khó coi, hân chính là không muốn gặp cái lão già Kha Vũ kia, nhưng bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác, đành vậy nghe theo lời cái võ tướng này.

...

Ngày hôm sau Ngu Á tướng quân được Lý Nam Đế đích thân triệu kiến.

Tiến vào phủ doãn gặp Lý Nam Đế mà trong lòng Ngu Á tức giận hằm hằm thế nhưng không có biểu hiện ra sắc mặt.

“Ngu đại tướng quân quả thật đã là vất vả rồi, thứ lỗi cho ta hôm qua có vài cái sự tình công vụ cần phải giải quyết nên không có thể gặp được ngài” Lý Nam Đế thấy Ngu Á bước vào chính là niềm nở cười nói tiếp đón.

Ngu Á thấy vậy sắc mặt bình tĩnh không đổi cũng gượng cười nói “Đề quân ngài cũng quả thật là bận bịu, làm ta sợ ý đến làm phiền”.

“Không dám, nghe điệu bộ của Ngu đại tướng quân hình như vẫn còn ảm ức thì phải, nào nào mau ngồi xuống” Lý Nam Đế kia tiến đến kéo lấy Ngu Á cổ đẩy Ngu Á ngồi xuống một chiếc ghế gần đó sau đó quay mình về chiếc ghế chủ tọa niềm nở cười đón đưa đón tiếp.

“Không biết Ngu đại tướng quân lần này đến đây là có cái sự tình gì”

Mặc dù ảm ức nhưng Ngu Á không quên trọng trách vẫn mở miệng từ tốn nói “Là lần này Triệu Thống lĩnh sai ta đích thân đến báo một tiếng mời Lý Nam Đế ngài đây đến gặp thống lĩnh, nghe nói có sự tình quan trọng”

Lý Nam Đế đang căng thẳng vì sợ cái Ngu Á này mở miệng ra là sẽ bảo rằng vị thống lĩnh kia bắt mình từ bỏ Đế hiệu, nhưng xem ra cũng không phải, thật may mắn chỉ là lời mời gặp mặt, biết vậy hôm qua cứ trực tiếp gặp mặt chẳng phải là xong rồi sao

“Ài, là phiền Ngu đại tướng quân vất vả rồi, vậy xin ngài cứ về đi cho, báo cho Triệu thống lĩnh ta sẽ lập tức sắp xếp thời gian đến Hải Thành trực tiếp gặp ngài ấy” Lý Nam Đế cười lớn một tiếng sau đó vỗ đùi đến bốp một cái.

Ngu Á thấy vậy liền đứng lên “Đã như vậy thì xin cáo từ, không làm phiền cái đề quân ngài nữa”

“Không tiễn, không tiễn, là ta còn bận cái công vụ a” Lý Nam Đế hớn hờ cười nói lớn với theo.

Võ tướng bên cạnh thấy Ngu Á tướng quân kia đi rồi thì lập tức bước lên nói “Đề quân, lần này tại sao ngài lại sợ ý như vậy”

“Í, ngươi nói ta có gì sợ ý cơ chứ”

“Ngài thử nghĩ xem, ngài tự dung lại đồng ý đích thân đến Hải Thành kia để gặp cái Triệu thống lĩnh, nhờ hân bày phục binh thì không phải là ngài tự đâm đầu vào chỗ chết sao, cái Triệu thống lĩnh đó chết mới là to chuyện, còn nếu ngài chết, dân chúng Nam Thiên Quốc sẽ không để ý mà sẽ lại tiếp tục đầu quân cho Triệu thống lĩnh đó”

Lý Nam Đế liền hốt hoảng “Vậy ngươi bảo ta phải làm sao”

“Nếu đã đồng ý rồi thì cũng khó có thể từ chối, sẽ khiến cái Triệu thống lĩnh kia nghi ngờ, đã đến nước này thì chúng ta cần phải chuẩn bị một cái kế

sách thật vẹn toàn”.

...

Ngu Á tướng quân sau khi gặp Lý Nam Đế liền tức tốc kéo binh rời khỏi Nam Uyên Thành trở về Hải Thành để báo tin tức cho Kim Nam.

Năm ngày sau Ngu Á tướng quân đã có mặt trước doanh trại quân binh Hải Thành tức tốc lao vào đại tướng chỉ huy.

“Ngu Á tướng quân đã về rồi đấy à, thế nào Lý Nam Đế có đồng ý hay không?” Kim Nam thấy Ngu Á tướng quân kia trở về liền mừng rỡ hỏi.

Ngu Á tướng quân kính cẩn chấp tay nói “Thống lĩnh, Lý Nam Đế kia đã đồng ý gặp mặt, chỉ có điều cái thái độ của hắn khiến ta không phục chút nào”

Kim Nam liền tò mò “Thái độ của hắn làm sao, không phải là ta cũng chỉ muốn mời hắn gặp mặt thôi sao, có cái thái độ gì nữa cơ chứ”.

“Thống lĩnh, thái độ của hắn chính là coi thường ngài, anh em binh sĩ đến nơi không được tiếp đón niềm nở một chút nào, được hắn sắp xếp cho chính là ở một cái khu tồi tàn của Nam Uyên thành, thống lĩnh, dù sao anh em cũng là đại diện cho bộ mặt của ngài, hắn làm vậy là có ý gì cơ chứ” Ngu Á tướng quân bộ dạng bức dọc tức giận nói, bản thân ông ta trước mặt Lý Nam Đế thì không dám bộc phát thái độ ra ngoài vì sợ làm hỏng cái sự tình, nhưng bây giờ gặp Kim Nam hắn rồi thì nổi uất ức dường như dâng lên cảm thấy tủi nhục than vãn thậm chí còn nhiều hơn những cái binh sĩ kia.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lý Nam Đế lên ngôi triều đại mới thành lập

“Ngươi không cần bất mãn như vậy, không sao, tính cách cái tên này có chút thú vị a” Kim Nam nhấp một ngụm trà khẽ mỉm cười, sau đó hắn quay sang một cái tên võ tướng khác nói “Ngươi mau đi điều tra thật rõ ràng thân phận cái Lý Nam Đế kia cho ta, xong việc lập tức quay về ngay tuyệt không được chậm trễ, còn nữa mọi việc điều tra phải hoàn thành trước ngày ta và cái Lý Nam Đế kia gặp mặt”.

Võ tướng bên cạnh cúi mình chào sau đó cáo lui, Kim Nam lại tiếp tục quay sang phía bên Ngu Á tướng quân kia nói “các ngươi vốn là võ tướng của Đế Quốc Nhật Minh, lần này xong chuyện có thể lập tức trở về, ta là không có níu kéo, chuyện bức mình hôm nay ta cũng cảm ơn các ngươi đã bức mình thay cho ta, nhưng ta tự đã có kế sách”. Nói rồi Kim Nam khoát tay lệnh cho cái võ tướng Ngu Á kia lui ra.

Ngu Á kia thấy vậy chỉ đành thờ dài một tiếng không nói gì, mình dù sao cũng không phải là võ binh của cái đất nước này, tạm thời chỉ là quân đội đi mượn của người ta, rồi đến lúc cũng sẽ là phải về chính quốc, ý nghĩ thông suốt Ngu Á cũng cảm thấy thoải mái.

Thấy Ngu Á tướng quân kia đã dời đi, Kim Nam lúc này mới than thở suy nghĩ “Liệu không biết ta để cái ngôi vua này cho cái tên Lý Nam Đế kia có gì sai sót hay không, nếu không ta chính là một cái tội nhân thiên cổ a”.

...

Lúc này ở Bắc quốc thì Tần Hoài Công đã muối mặt đến Vô Cực Tông, Vô Cực Tông là một môn phái lánh đời ẩn sâu trong núi Trúc Lâm, Tần Hoài Công trước khi muốn đến Trúc Lâm thì phải đi qua muôn trùng những cái ngọn núi cao hiểm trở, cái đội binh lính của Tần Hoài Công có một số người không chịu nổi đã phải táng mạng tại cái địa phương nguy hiểm trùng trùng này.

“Ài, cái lão già Kha Vũ này chọn nơi nào lập phái không chọn, tại sao lại cứ nhất thiết phải là cái nơi thâm sơn cùng cốc như vậy cơ chứ, hại ta phải cực nhọc như vậy, nếu không phải vì sợ mất cái Nam Thiên Quốc thì có mời rượu ta cũng không đến cái nơi khốn kiếp này” Tần Hoài Công bức mình than vãn.

Núi Trúc Lâm bốn bề bao phủ là núi đá cao chên vênh, rừng trúc nhiều bạt ngàn, Tần Hoài Công phải mất thêm nửa ngày nữa mới có thể đi xuyên qua cái rừng trúc rậm rạp.

“Ngươi xem cái Vô Cực Tông kia là ở đâu vậy, tại sao đi mãi rồi mà chưa có tới” Tần Hoài Công sốt sắng hỏi.

Thái giám cạnh bên cúi mình nói “Chúa công, Vô Cực Tông căn bản là môn phái lánh đời, chắc hẳn sẽ tồn tại một cái trận pháp ẩn nấp che dấu tông môn, chúa thượng có lẽ cũng không phải đi xa nữa đâu, chỉ có điều chúng ta không nhìn thấy cái môn phái kia nên mới vậy”.

Tần Hoài Công lông mi giật giật, không nói gì chỉ xa xăm nhìn về phía trước.

“Ha ha ha, Tần tiểu tử, ngươi là có cái chuyện gì mà lại quả bộ đến môn phái như vậy” Một tiếng cười vang động không gian lan tới, khiến Tần Hoài công đang bất động chợt giật mình. Chính là lão già Kha Vũ chứ không ai khác đây, chắc hẳn như vậy Tần Hoài Công liền lên tiếng “Kha Vũ tiên sư, đã lâu không gặp, là tiểu bối nhớ ngài quá nên mới đích thân đến đây, không biết lão tiên sư sau khi bị trọng thương tại cái đại chiến kia đã đỡ hơn chút nào chưa, làm tiểu bối quả thực lo lắng vô cùng”.

“Hừ, tiểu tử dẻo miệng, nguoi mà lo lắng cho lão tử thì chắc trời đất đã sụp đổ rồi, nguoi không thăm rùa ta đã là may mắn cho ta lắm, nói đi, nguoi là có chuyện gì nên mới tìm đến đây có phải không?” Một luồng nội lực uy áp xung quanh lan đến ép xung quanh thân mình Tàn Hoài Công, cái Kha Vũ kia lạnh giọng nói khiến Tàn Hoài Công có chút cau mày.

“Lão tiên sư sao lại nói như vậy, quả thực tiểu bối là có lòng, như vậy đi, ngài có thể cho ta vào cái đại phái rồi từ từ nói chuyện có được hay không?” Tàn Hoài Công mặc kệ cái luồng nội lực áp bức xung quanh vẫn là cười nói vui vẻ.

Một chốc lát sau khung cảnh trước mắt Tàn Hoài Công bỗng chốc thay đổi, cái khung cảnh rừng trúc phía trước hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một cái cổng đại môn hùng vĩ, bên trên có khắc ba chữ uốn lượn như rồng bay phượng múa ‘Vô Cực Tông’, hẳn là cái lão già Kha Vũ kia đã khai mở trận pháp để cho Tàn Hoài Công hẳn vào.

Không chậm trễ Tàn Hoài Công lập tức xuống ngựa tiến vào cái cổng đại môn kia, phía sau mấy cái Cẩm Y Vệ cũng định lao lên đi cùng nhưng hắn liền khoát tay nói “Không cần, ta muốn vào một mình”. Mấy cái Cẩm Y Vệ kia thấy vậy không nói gì liền lui về thủ thế canh gác đứng trước cái cổng đại môn kia.

Tàn Hoài Công tiếp tục đi theo cái con đường lát đá bám sát sườn núi ở phía sau cái cổng đại môn kia. Đi chừng nửa khắc thời gian thì Tàn Hoài Công thấy có hai cái thiếu niên vận trang phục tiên phong đạo cốt bước ra kính cẩn cúi mình chào hắn.

“Ngài là Tàn Hoài Công đệ quân”

Tàn Hoài Công liền gật đầu, tức thì hai cái thiếu niên kia tiếp tục nói “Thái thượng lão tổ có lời mời, xin ngài đi theo chúng tôi”, sau đó Tàn Hoài Công liền bị hai cái thiếu niên kia lôi đi, một chốc lát sau thì Tàn Hoài Công đã được đưa đến một cái cung điện to lớn hùng vĩ, cái cung điện này to lớn đến mức đáng kinh ngạc, cửa vào của nó lớn độ vài mươi trượng, Tàn Hoài Công chắc chắn ngay cả cái đại điện hoàng cung Bắc Quốc cũng không thể to đến cái mức này.

Chính giữa đại điện có hình khắc hai con chim hạc đang bay vờn vũ trong mây sóng động như thật, phía dưới là một cái thảm tròn nhỏ, Kha Vũ kia chính là đang ngồi thiền mất nhấm nghiền tại đó.

“Tiểu tử, là có chuyện gì, mau nói” Kha Vũ kia bỗng chốc mở mắt ra nhìn chăm chăm về phía Tàn Hoài Công nói lớn.

Tàn Hoài Công lúc này vẫn là đang ngờ ngàng vì cái khối kiến trúc này liền hướng cái Kha Vũ kia chấp tay nói. “Tiên sư, cái đại phái của ngài cũng quả thật là phong thái a”

“Bớt nhiều chuyện, mau nói chuyện chính đi” Kha Vũ kia chính là lờ mờ nguyệt một cái.

Tàn Hoài Công lúc này mới lại thở dài, không kiêng nể gì mặc dù chưa được cái Kha Vũ kia mời nhưng cũng đã tự chọn một cái ghế đẹp để màu xanh ngọc bên dưới cái thảm thảm tròn kia ngồi xuống than vãn “Tiên sư, ngài lần này là vẫn phải giúp ta a, cái Bắc Quốc có khả năng sắp phải diệt vong rồi”.

“Nguoi là nói linh tinh cái gì đó, tại sao lại có thể diệt vong, Bắc quốc chính là một cái đệ nhất hùng cường quốc gia, không lẽ cái tên kém cỏi nhà nguoi làm nó xa sút”.

“Không phải vậy, là cái tên Triệu Kim Nam cứ nghĩ đã chết kia đã quay trở về, khiến cái bọn dân đen Nam Thiên Quốc sôi sục phản loạn, còn nữa, cái Triệu Kim Nam kia còn đe dọa sau khi thống nhất Nam Thiên Quốc sẽ kéo binh đến Kỳ Dương kinh xóa sổ Bắc Quốc” Tàn Hoài Công bộ dạng bất đắc dĩ.

Kha Vũ chân mày khẽ nhíu “Ta nói nguoi đúng là ngu như lợn không có sai, cái tên phế vật đó thì làm được gì, nguoi chẳng phải chỉ cần trực tiếp đem binh đi diệt hẳn là xong sao”.

“tiên sư, ngài sai rồi, cái Triệu Kim Nam lần này không đơn giản, nghe nói hắn ta đã bắt đầu chân chính tu luyện được nội khí, thậm chí đã đạt tới cái mức khủng bố rồi”.

“Nguoi nói sao” Kha Vũ lão giả biến sắc kinh hãi đứng phắt dậy, nội lực bộc phát ép về phía Tàn Hoài Công.

“Tiên sư, ngài có thúc ép ta cũng chẳng ích gì, cái quan trọng bây giờ là phải đi tiêu diệt cái tên kia, để hắn tu luyện thành công chính là họa sát thân” Tàn Hoài Công bộ dạng bất đắc dĩ cười nói.

Kha Vũ lão giả liền lập tức thu lại uy áp, ánh mắt sắc lạnh hỏi “hiện giờ cái tên tiểu tử kia là đang ở đâu”.

“Hắn là đang cư ngụ tại Hải Thành, một thành trì giao thương ven biển sầm uất của Nam Thiên Quốc”.

Tàn Hoài Công vẫn là còn đang định nói tiếp, thì vù một cái, âm thanh gió rít vang lên Kha Vũ kia đã lập tức biến mất, Tàn Hoài Công thấy vậy cười mím nói khẽ một tiếng “Xem ra còn nóng này hơn ta nhiều, đúng là có cái lão già ngu ngốc này để sai khiến mọi việc vẫn dễ dàng hơn, ha ha...”.

...

“Thống lĩnh”, một cái võ tướng bước vào chủ trường, trong khi Kim Nam vẫn đang thăm vận nội công, tu luyện một cái công pháp ẩn thân, chợt bừng tỉnh liền quay xuống hỏi “là có chuyện gì nữa đây?”.

“Bẩm thống lĩnh, đã điều tra ra cái tung tích của Lý Nam Đế kia rồi”

“Nói, mau nói xem” Kim Nam bộ dạng hứng thú bỏ cả thiên định ngồi xuống ghế chủ trưởng quay về phái võ tướng kia hỏi.

“Thống lĩnh, Lý Nam Đế này tên thật là Lý Bí tên húy là Lý Bôn, thân sinh tại làng Thái Bình phủ Long Hưng, cha mẹ mất sớm, bảy tuổi thì hấn đến ở với chú ruột, lớn lên hấn ta được phong một chức giám quân ở Giao Tư thành, sau khi Nam Thiên Quốc tận diệt hấn ta lui về ở ẩn tận dụng liên lạc địa phương, được vài năm nắm cái thông tin liên lạc đã vững chắc, đúng lúc thống lĩnh vừa mới chở về Hải Thành, biết được tin tức, hấn ta liền liên lạc với các cái thuộc hạ cũ, khởi binh tổ chức binh biến tại Bắc Bình thành nhưng do lượng quân đội Bắc Bình thành quá đông nên hấn liền dời đi đến ngoại vi Nam Uyên Thành chiêu binh mãi mã dưới danh nghĩa của thống lĩnh ngài, trong vòng ba ngày hấn ta đã chiêu mộ được một đội binh lính đông đảo trên dưới ba vạn quân, lập tức triệt tiêu Nam Uyên thành đánh cho cái thành trì này lập tức thất thủ trong vòng một hôm. Nam Uyên Thành thất thủ Lý Bí tiến nhập cái thành trì này, xưng hiệu đế tự Lý Nam Đế”. Cái võ tướng kia nói một hồi khiến Kim Nam đã hiểu biết được phần nào cái tung tích của Lý Nam Đế này, liền cất giọng hỏi tiếp “Cái tính cách và con người hấn ta ra sao”.

“Bẩm thống lĩnh, người này tính cách ôn hòa hiền hậu, mưu cao kế sâu văn võ song toàn, thao lược binh lính thì không cần phải nói, chỉ nói hấn hạ cái Nam Uyên Thành và kế tiếp là Vĩ Cực thành đều thất thủ trong vòng một hôm là đã đủ biết rồi”.

Kim Nam vui sướng cười lớn không thôi, xem ra lần này là hấn không có chọn nhầm chút nào, Lý Nam Đế này chính là một kẻ thích hợp đến mức không thể thích hợp hơn để có thể ngồi vào cái vị trí quyền lực nhất Nam Thiên Quốc này, hấn tin chắc rằng dưới triều đại của Lý Nam Đế, Nam Thiên Quốc khẳng định sẽ trở thành một cái quốc gia hùng cường lớn mạnh nhất thế gian.

“Lý Nam Đế kia đã thông tin lại là sẽ bao giờ có thể gặp ta chưa”

“Bẩm thống lĩnh, đã có tin báo về rằng Lý Nam Đế di chuyển bốn vạn binh mã đang tiến về Hải Thành” Cái võ tướng kia lại tiếp tục nói”

Kim Nam lại tiếp tục ôm bụng cười không thôi, một lát sau hấn mới hớp một ngụm trà chếp chếp miệng nói “Xem ra cái Lý Nam Đế này vẫn là còn có tâm tư nghĩ ngờ ta, nhưng không ngờ hấn ta lại nhất gan đến vậy, gặp ta mà cũng phải kéo đến bốn vạn binh, trong khi trong tay ta chỉ có chưa đầy hai vạn binh mã, ha ha...”

...

Hai ngày sau

Hải thành không khí náo loạn, các cái dân binh tự phát đều đem binh khí tập trung ngoại vi hải thành. “Cái Lý Nam Đế này thật không ngờ lại không ra gì đến vậy, dám đem binh đến tấn công thống lĩnh, ta xem hấn dám làm gì, muốn đánh thống lĩnh thì phải bước qua xác lão phu, bọn chó Bắc Quốc còn chưa có đuôi hết thì bản thân hấn đã muốn nội loạn rồi sao”. Một cái lão bá cầm một chiếc thương dài đứng trước cổng thành môn phía Bắc của Hải thành hăng động nói lớn, mấy cái dân binh tự phát kia cũng giờ vũ khí lên đồng tình.

“Triệu Kim Nam thống lĩnh đến” Tức thì một cái võ binh phi ngựa đến hết lớn, đám dân binh tự phát kia thấy vậy như nghe thấy vị vua trong lòng họ đến liền mừng rỡ quỳ xuống hết lớn “Triệu thống lĩnh”.

“Mọi người mau đứng dậy cả đi, tại sao mọi người lại muốn liều mạng với tân đế tương lai vậy” Kim Nam phi một con hắc mã to lớn đến thấy dân binh đang quỳ liền lập tức xuống ngựa đỡ từng người dậy, miệng mỉm cười nói.

“Thống lĩnh, người nói tân đế tương lai là sao, chẳng lẽ ngài không muốn cai quản cái triều đại này, chẳng lẽ ngài không muốn làm đế quân cai quản Nam Thiên Quốc sao, thống lĩnh công lao của ngài rất lớn, chẳng lẽ lại dễ dàng nhường ngôi cho một kẻ vừa mới nổi lên hay sao, thống lĩnh, không được, nhất quyết không được, cái Lý Nam Đế kia làm sao có thể sánh bằng ngài” Các cái dân binh thấy vậy liền gào thét quỳ xuống. Võ binh và binh lính cũng hốt hoảng không thôi hết lớn quỳ xuống theo, họ chính là rất ngạc nhiên tại sao cái vị thống lĩnh này lại có cái quyết sách kinh dị như vậy, bản thân người dân Hải thành cũng tỏ ra âm ỉ nói “Thống lĩnh của chúng ta còn chưa giám xưng đế hiệu mà cái tên Lý Nam Đế kia vừa mới chiếm được hai cái thành trì nhờ uy của thống lĩnh đã tự xưng đế hiệu, ta chính là ghét, không những vậy, có lẽ lần này hấn dẫn binh đến đây hấn là ép cái thống lĩnh của chúng ta phải nhường ngôi cho hấn, không được, là thống lĩnh đang bị uy hiếp, chúng ta phải đấu tranh không để Lý Nam Đế kia làm cản” Người dân Hải Thành xôn xao nói, những tiếng hét vang lên ủng hộ Kim Nam hấn.

Kim Nam cũng tự hiểu, người dân Hải thành này là do hấn chiêu cổ nên mới nghĩ như vậy, nếu là các cái thành trì khác do Lý Nam Đế chiếm được chưa hấn họ đã nghĩ vậy.

“Mọi người, là ta đã tự có quyết định, mọi người nếu đã tin ta, thì xin hãy tin ta thêm một lần nữa, mọi người đều là muốn có cuộc sống ấm no, hạnh phúc, ta tin chắc cái Lý Nam Đế kia sẽ làm được, xin hãy tin ta thêm một lần nữa thôi, Lý Nam Đế chính là một vị đế quân tương lai tốt”.

Kim Nam nói xong cái người dân Hải thành không nói gì nữa, chỉ ù rù lui đi tránh ra tiếp tục cho Kim Nam và cái quân đoàn của hấn tiến ra ngoài thành, các cái đội dân binh tự phát cũng tự động giải tán.

Kim Nam cùng cái quân đoàn năm nghìn kỵ binh tiến ra, chẳng mấy chốc đã tiếp cận đại tướng của quân đội Lý Nam Đế, Kim Nam bước xuống ngựa hết lớn quỳ xuống “Triệu Kim Nam thống lĩnh Nam Thiên Quốc binh đoàn tham kiến Lý Nam Đế đế quân bệ hạ”.

Lý Nam Đế kia thấy cái thống lĩnh từ Hải Thành kéo ra một cái đạo binh ra tiến về phía mình liền đang suy nghĩ kế sách, bỗng thấy cái thống lĩnh kia quỳ xuống bái kiến mình thì chợt lặng người. Lý Nam Đế ngẩng người ra chốc lát rồi mừng như phát khóc tiến đến bên cái thống lĩnh kia kéo hấn đứng lên nói. “Triệu thống lĩnh không phải đang nói đùa đó chứ, ngươi là chấp nhận đế hiệu của ta”. Lý Nam Đế chính là đang không tin vào mắt mình, không ngờ cái Triệu thống lĩnh này lại tốt như vậy.

Kim Nam thấy Lý Nam Đế bộ dạng sừng sốt như vậy thì cũng không có ngạc nhiên cái mình nói “Đế quân bệ hạ, chính là đế quân bệ hạ, tại sao tại cần phải ta chấp nhận, ta là còn cái đại đạo thiên thu không thể cái quân nhân gian, đế quân bệ hạ đây chân mệnh thiên tử vốn đã là bậc đế vương trong thiên hạ, ta nói thế chắc bệ hạ hiểu chứ”.

Lý Nam Đế lúc này mới thật sự hiểu, hẳn ta lúc trước vui mừng nhưng vẫn còn tồn tại một tia nghi ngờ, nay thấy cái thống lĩnh này nói như vậy thì mới biết người ta thực sự không ham muốn cái ngôi vua này, vẫn là muốn theo đuổi đại đạo tu tiên. Lòng mừng rỡ không thôi Lý Nam Đế liền cầm lấy cánh tay Kim Nam lên hết lớn trước toàn quân sĩ “Mọi người, kể từ bây giờ Triệu thống lĩnh chính là quốc sư của Nam Thiên Quốc, thậm chí ta cũng phải nghe lời ngài ấy, ta xin thề điều này, nếu trái lời thề trời tru đất diệt”.

Lý Nam Đế nói xong một tia ý niệm mờ nhạt từ mí mắt hẳn bay ra hòa vào không gian, điều này chứng tỏ thể gian đã nhận cái lời thề này, nếu Lý Nam Đế thực sự trái lời thề sẽ bị thiên kiếp đánh chết.

Kim Nam gật đầu thỏa mãn, hẳn chính là thấy Lý Nam Đế này thật sự biết chút đạo lý, với cái tính cách này thì lo gì sau này Nam Thiên Quốc không thể hùng cường, hào kiệt nhân gian không thể dùng tiền mà có thể mua được, mà chính là phải dùng tâm lòng.

.....

Bảy ngày sau, Kim Nam và Lý Nam Đế kéo toàn bộ quân đội của hai người ở Hải Thành về Nam Uyên THành, tại Nam Uyên Thành lúc này tồn tại đã lên một cái con số trên mười ba vạn người, và đang có xu thế tăng lên.

Mười ngày sau, Lý Nam Đế chính thức tuyên cáo trước toàn dân Nam Thiên Quốc xưng đế hiệu dưới sự chứng nhận của Triệu Kim Nam hẳn, lên ngôi hoàng đế chấn nhiếp Nam Thiên Quốc, khởi đầu một triều đại mới, triều đại của họ Lý.

Họ An kể từ khi mất tích hoàn toàn, đã không còn hy vọng cái triều đại của dòng họ này có thể khởi sự trở lại, triều đại hùng mạnh cũ chấm dứt, cũng không phải là sự chấm dứt hoàn toàn của một đất nước, mà nó chính là khởi đầu cho một đất nước hùng cường mới được sinh ra.

Triều đại Lý Nam Đế được thành lập, chỉ trong vòng ba tháng các cái thành trì của Nam Thiên Quốc đã lập tức được giải phóng, võ binh Bắc Quốc chạy tán loạn khắp nơi, các cái thành trì nhỏ sau đó cũng tự nổi lên các cuộc binh biến giành quyền kiểm soát, tự động quay về với triều đình.

Năm năm kể từ khi triều đại An Dương Vương sụp đổ, Nam Thiên Quốc bị đô hộ, thì giờ đây người Nam Thiên Quốc đã kiến tạo lên được một triều đại mới, triều đại mà có lẽ sau này sự hùng cường của nó sẽ mãi vang danh thiên cổ.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bí Mật Kinh Thiên

“Lần này Nam Thiên Quốc tái khởi, không biết Đế quân bệ hạ đã chọn được một cái đại đô hay chưa” Kim Nam sau khi chấp thuận cái Lý Nam Đế này làm đế quân của Nam Thiên Quốc trong lòng chính là rất hồ hởi.

Lý Nam Đế kia thấy vậy cũng thuận miệng nói “Quốc sư nói phải lắm, đại đô nhất định phải xác định, chỉ có điều ta vẫn còn đang chờ ý của quốc sư đây, định đại đô là việc trọng đại, không thể mình ta mà có thể quyết định được”.

“Ấy, đế quân bệ hạ sao lại nói như vậy, ta chỉ là ở cái vị trí đóng góp ý kiến, nếu ngài nói như vậy chẳng khác nào bảo ta làm vua thay ngài hay sao” Kim Nam tỏ ý không hài lòng nói, hẳn chính là muốn cái Lý Nam Đế này làm vua của Nam Thiên Quốc thật sự, cũng không phải chỉ đồng ý để lấy lòng cái Lý Nam Đế kia mà có thể lần quyền.

“quốc sư, tại sao lại nói như vậy, ta làm như vậy là thực có ý nhờ ngài quyết định, chứ không có cái ý bảo ngài làm vua thay ta” Lý Nam Đế ánh mắt kiên định nhìn Kim Nam hẳn nói, trong mắt không có một chút nào có ý đùa cợt cả.

Kim Nam thấy cái bộ dạng Lý Nam Đế như vậy thì biết mình quả thật là có chút hiểu nhầm liền nói “Đã là như vậy, đế quân bệ hạ, ta cũng đã vừa ý một cái mảnh đất cách xa Cổ Loa thánh thành khi xưa khoảng trăm dặm, tuyệt đối là nơi thắng địa có thể định đại đô, không biết ý của bệ hạ thế nào”.

“Quốc sư là đã chọn được đại đô” Lý Nam Đế bộ dạng khó coi thấy Kim Nam nói như vậy liền hết sức khẩn trương mừng rỡ hỏi.

“Đúng vậy, mảnh đất này tên là Ô Diên, xung quanh chiến địa tự nhiên đầy rẫy, dễ thủ khó công, hơn nữa còn có một dòng sông Hạ chảy qua, kiến tạo đại đô nơi này vô cùng chính xác, còn nữa Ô Diên thiên địa linh khí dày đặc, nếu thiết lập một cái trận pháp tụ thiên địa linh khí tại đây thì không còn gì tuyệt vời hơn, tu luyện giả có thể tăng tiến tu vi nhanh chóng, người thường cũng sẽ vì vậy mà tuổi thọ có thể tăng cao”.

Lòng mừng rỡ không thôi, Lý Nam Đế không kìm được lòng thốt lên “Thực sự tốt như vậy sao”.

Kim nam đắc ý nói tiếp “đế quân bệ hạ không biết đó thôi, tụ linh trận mà được thiết lập thành công, Ô Diên tuyệt đối sẽ thu hút một lượng tu luyện giả

cường hân vô cùng lớn đến đây, lúc đó bệ hạ lo gì không có một cái thể lực hùng mạnh mà hiệu triệu bọn họ đóng góp cho quốc gia.

“Ô Diên, Ô Diên, được, ta quyết định kiến tạo kinh đô tại cái mảnh đất Ô Diên này, từ nay về sau sẽ xuất hiện một cái Ô Diên đại đô ngạo danh tứ phương”. Lý Nam Đế vui mừng cười lớn như điên nói, bàn tay vỗ đùi bôm bốp liên hồi sung sướng.

“Chuyện đã là quyết định như vậy thì cũng không còn việc gì nữa rồi, ta xin cáo từ” Kim Nam chấp tay cúi mình một cái sau đó rời khỏi phủ doãn kia.

Lý Nam Đế kia thấy vậy cũng mỉm cười gật đầu một cái, hân cũng định cúi mình cho có lễ nhưng nghĩ mình bây giờ thân phận là đế quân nên lại thôi, thấy Kim Nam dời đi Lý Nam Đế trong lòng có chút tự vị.

Võ tướng lúc trước hay khuyên ngăn Lý Nam Đế thấy vậy liền bước lên nói “Đế quân, ngài là thực sự tin hân ta thật sao, ngài không nghĩ nếu hân ta thực sự có cái âm mưu gì thì ngài chẳng phải sẽ lâm vào đại họa ư”.

“Cầm mồm, người cầm từ giờ không được nói linh tinh, lòng của quốc sư kia ta hiểu rất rõ, nếu không phải mấy lần người can gián linh tinh thì ta đâu có phải mệt đầu như vậy, người mau đi xéo cho bản đế” Lý Nam Đế thấy võ tướng kia lại bước lên nói chính là hừ lạnh quát lớn đuổi hân ta đi.

Võ tướng kia thấy Lý Nam Đế nói vậy, liền hậm hực trong lòng không thôi, hậm hậm hồ hồ đi ra khỏi cái phủ doãn kia, tức tốc lên ngựa cũng không biết là đi về đâu.

Lý Nam Đế thấy cái bộ dạng võ tướng như vậy chỉ lắc đầu thờ dài.

Kim Nam sau khi dời khỏi cái phủ doãn kia, liền nhanh chóng tể xuất phi kiếm hướng phía Tây mà cực hạn bay đi, hân chính là muốn trở về Cổ Loa thánh thành di tích, hân muốn viếng thăm cha và ông nội hân.

Trong lòng có chút bồi hồi xúc động Kim Nam chính là không có kiềm chế được rên rỉ lên một tiếng, trước đây khi hân không có tu luyện được đã phải chịu không biết bao nhiêu cái uất ức tủi nhục, giờ đây khi hân quay về thăm cố hương chuyện cũ lại gọi lại khiến hân không thể không cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Nếu như Triệu Thánh Tông vẫn còn tồn tại, nếu như cha hân không chết và ông nội hân không có tự bạo thì thực sự hân sẽ đối mặt với họ như thế nào, liệu có phải là được sùng kính ngưỡng mộ trước mọi người, gia tộc sẽ tự hào vì hân, hay vẫn luôn như lúc trước không một chút để ý hay quan tâm gì hết.

Cổ Loa thánh thành kích phát đại trận liên tan vỡ, một cái thành trì sầm uất đẹp đẽ đã chỉ còn lại là một đồng trống, Cổ Loa thánh thành như một tượng đài đại biểu cho cái triều đại hùng cường của An Dương Vương, một thời quân đội của ngài làm tứ phương kinh sợ trấn nhiếp vang danh thì bây giờ cái tượng đài kia sụp đổ, điều đó cũng tượng trưng cho một triều đại hùng cường tàn phai.

Nhìn cái đồng trống nát kia trong lòng Kim Nam bỗng có một cảm giác kì lạ, hình như hân đã phát hiện ra mình đã bỏ quên một cái gì đó ở cái di tích này thì phải.

Càng suy nghĩ hân càng cảm thấy đau đầu, dốt cục là thứ gì mà lại khiến hân muốn lục tung trí óc ra nhiều đến như vậy. Đầu hân bỗng chốc có một cơn đau nhức dữ dội, Kim Nam không tự chủ được bàn tay hân tung ra một quyền khiến cái di tích Cổ Loa thánh thành kia vốn đã đổ nát bây giờ trở lên hoang tàn hơn.

Những khối đất đá và mảnh vụn kim loại bay lên không trung khiến cho không gian nhất thời mù mịt, tất cả là do tia nội lực của hân không có thể kiềm chế được mà tự động bộc phát ra ngoài.

Trong không gian mù mịt chao đảo lúc này bỗng có một thứ ánh sáng màu vàng kim le lói trong nó, dốt cục đó là cái gì, Kim Nam khi vừa nhìn thấy cái thứ ánh sáng kia bỗng chốc cảm thấy nó ôn hòa. “Là móng thần Kim Quy” Kim Nam thốt lên, đúng là như vậy, đây đúng là móng thần Kim Quy, nó chính là thứ trân quý nhất tạo lên đại trận Cổ Loa thánh thành uy lực trầm đậm.

Thì ra là như vậy, hóa ra cái thứ mà Kim Nam không thể nào nhớ nổi và suýt nữa bỏ quên chính là thứ này. Kể từ sau khi hân cho kích phát cái đại trận Cổ Loa thánh thành thì cũng dường như quên đi cái thứ trân quý này, thật không ngờ Bắc Quốc cũng không có phát hiện ra nên hiện giờ hân mới có thể chiếm tiện nghi như vậy.

Chỉ có điều sau khi nắm giữ móng thần Kim Quy, Kim Nam vẫn là có chút thắc mắc liệu sau khi nó không còn ở cái trạng thái là trung tâm trận pháp nữa, thì không biết uy lực của nó liệu có chút nào giảm sút hay không.

Voron bàn bay của mình tiến đến nắm lấy cái miếng móng màu vàng kim chói lóa kia, một dòng khí nóng bỗng chốc tràn ngập cơ thể hân. Thiên địa linh khí trong vòng trăm dặm bỗng cuộn cuộn lao về phía này, nội trong trăm dặm chiến trường xưa, ngay cả tử khí nó cũng hút đến, đạo binh Bắc Quốc chết gần như toàn bộ ở cái ngoại vi trăm dặm Cổ Loa thánh thành, chính vì vậy luồng tử khí mà móng thần Kim Quy kia hút về cũng vô cùng khổng lồ.

Cái luồng tử khí kia sau khi thu hút đến đây liền mau chóng lao vào móng thần Kim Quy kia, móng thần Kim Quy kia như một cái hồ chứa vô tận vậy, nó có hình thái rất nhỏ bé chỉ độ bằng một đầu ngón tay, vậy mà luồng tử khí to lớn cuộn cuộn kia nó hút bao nhiêu cũng không thấy trạng thái suy giảm chút nào thậm chí càng ngày nó càng hút điên cuồng dữ dội và nhiều hơn.

“Ừ ừ” những cái luồng tử khí và dòng thiên địa nguyên khí di chuyển hòa vào nhau vây quanh Kim Nam hay nói đúng hơn là vây quanh cái móng thần Kim Quy kia tạo thành một cái khung cảnh kì dị, luồng tử khí màu đen hòa trộn với thiên địa nguyên khí tạo thành một cái màu xám xịt chốc chốc lại chuyển sang màu xanh thẫm.

“Ừng ừng”. Những tiếng va chạm quá mạnh mẽ của hai luồng khí kia va vào nhau khiến bầu không gian náo động rung chuyển, Kim Nam cũng chính là bị lắc mình chao đảo dữ dội, một luồng sóng xung động phát ra từ chiếc móng thần Kim Quy kia mạnh mẽ tiến vào cơ thể Kim Nam đánh bay tất cả mọi lực lượng hiện có tồn tại trong cơ thể hắn, khiến tu vi hắn bỗng chốc tụt dốc không phanh.

Nội khí tăng ba hậu kì đỉnh phong, nội khí tăng ba trung kì, nội khí tăng hai sơ kì rồi đến nội khí tăng một hậu kì. Cái thân thể hắn dường như mất dần đi sức mạnh uy lực vốn có, tu vi đại giảm khiến Kim Nam hoảng hốt vô cùng, hắn chính là không biết làm sao để thoát khỏi cái tình cảnh như vậy.

Rồi trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện một số thông tin khiến hắn bắt đầu chú ý ‘Linh vật Kim Quy một trong tứ đại thần thú Thái Cổ thời đại, là tổ tiên của Yêu tộc Nhân giới, một chữ Quy hiện lên rõ ràng hằn sâu trong kí ức của Kim Nam, một giọng nói vang lên trong đầu hắn “Cuối cùng cũng có một ngày Nhân Thánh trở lại, người dẫn đường khiến cho Nhân Thánh trùng sinh chính là người sẽ tìm ra chín kiện chí bảo, nếu một ngày ngươi có thể tìm đủ bốn đại biểu linh vật, ngươi sẽ chính thức mở ra địa đồ tìm kiếm chín kiện chí bảo của Nhân Thánh, hy vọng ngươi không có khiến ta thất vọng là sẽ tìm ra những kiện chí bảo kia trước Ma giới và Tiên giới không cho bọn chúng sở hữu được nó, bằng không tam giới mất cân bằng Nhân giới sẽ vĩnh viễn bị tịch diệt, quân cờ cuối cùng của Nhân Thánh để lại sẽ là khiến kẻ khác đắc lợi, lực lượng của ngươi chỉ toàn là cuồng bạo chiến ý không phải là lực lượng chân chính giúp ngươi có thể đến được với đại đạo, từ bây giờ ta sẽ thay mặt Nhân Thánh, truyền cho ngươi công pháp Nhân giới Thái Cổ ‘ Tín Ngưỡng công pháp’, công pháp này khi ngươi tu luyện chính là phải thu hút lòng người, lòng người càng yêu quý ngươi, ngươi chính là càng mạnh mẽ, thân thể của ngươi tuyệt đối là một cái kinh thiên động địa, nhất quyết, ngươi không thể để cho ai có thể biết được, ngươi chính là ‘Duy Ngã Độc Tôn’ “. Giọng nói kia chợt biến mất khiến Kim Nam đang ở trong cái trạng thái không thể không chế dần dần có thể không chế lại mình, hắn bây giờ đã tụt xuống cái mức tu vi luyện khí tăng một sơ kì, chính là yếu nhất trong những cái đẳng cấp yếu nhất của tu luyện giả.

“Tín Ngưỡng công pháp” một loạt những dòng chữ màu vàng chạy trong đầu hắn khiến hắn quay cuồng, hắn bắt đầu chìm đắm trong sự linh ngộ, sự lý giải của hắn về thế giới bắt đầu đổi khác. Kim Nam đã hiểu, cái thế giới này không chỉ có tam giới mà thậm chí là còn nhiều giới nữa, những gì trong cái công pháp này chỉ dạy chính là mệnh mông bất tận hắn vĩnh viễn không có thể tìm được điểm cuối cùng.

Khi tu luyện cái công pháp này Kim Nam đã nhận biết được tiếp theo mình sẽ phải làm gì, trước đây hắn chỉ theo đuổi thăng tiến lực lượng tu vi, mà không có chú trọng đến công pháp phụ cận. Nhưng trong cái Tín Ngưỡng công pháp này lại lý giải hoàn toàn khác thường, tu luyện thăng tiến tu vi trên con đường đại đạo chỉ là một trong những con đường lớn nhất, còn có những con đường cũng lớn như vậy nhưng sau thời đại Thái Cổ nó cũng biến mất.

Thì ra đúng như cái truyền thuyết thượng cổ kia, nhân tộc khi xưa vốn không phải tu luyện như vậy, những thứ tu luyện nội khí tiến nhập tiên giới đại đạo bây giờ đều chỉ là những công pháp thông dụng nhất của tiên giới, chính vì cái bản hiệp ước kia mà tiên giới đã đem những công pháp đơn giản nhất đến cho Nhân tộc để có thể bổ sung lực lượng nháy mắt của họ.

Trên thực tế Tiên giới cũng có phân cấp bậc công pháp tu tiên, thứ mà Tiên giới cấp cho cái bản hiệp ước kia hoàn toàn chỉ là hạ cấp công pháp tu tiên, giống như vậy, phần lớn Nhân tộc cũng chỉ tu luyện hạ cấp công pháp tín ngưỡng, chính vì vậy họ mới bị Ma giới đầu độc ảnh hưởng, từ bỏ công pháp vốn có, thực ra nhân tộc cũng tồn tại cao cấp công pháp tín ngưỡng, nhưng chỉ có điều nó xuất hiện trong nhân gian, tuyệt đối là cực kì hiếm có.

Con đường đi đến đại đạo tại thời đại Thái Cổ, tuyệt đối không chỉ có nhờ tu tiên mới có thể đạt được, Nhân giới thời đại Thái Cổ đã từng tồn tại một phương pháp siêu việt, đó chính là tiến đến đại đạo nhờ công pháp phụ cận, hay nói chính xác là họ tu luyện võ công, họ tu luyện công pháp phát kĩ năng chứ không phải là tu luyện lực lượng như Tiên giới.

Có nghĩa là họ sẽ tu luyện giống như cái cách họ phát ra một quyền phong, nhưng một quyền này đánh ra không phải bởi lực lượng bản thân, quyền này khi vừa mới đánh ra không hề tồn tại uy lực, nhưng khi nó tiến đến không gian, người tu luyện công pháp phát kĩ năng sẽ tu luyện cái quyền phong vừa mới đánh ra độc lập này, chứ không phải là tu luyện lực lượng thân thể họ.

Phần lớn cường giả Nhân tộc thời đại Thái Cổ họ đều sẽ tu luyện theo cách này, vậy làm sao có thể tu luyện được cái pháp kĩ. Điều này nhiều người chắc chắn sẽ nghĩ nó tuyệt đối không bao giờ có thể xảy ra, nhưng không phải như vậy, Nhân tộc thời đại Thái Cổ đều tu luyện tín ngưỡng lực, có nghĩa là khi họ tung ra pháp kĩ tín ngưỡng lực bỗng chốc dâng trào, họ sẽ điều khiển tia tín ngưỡng lực đó tiến nhập cái pháp kĩ kia, mà tu luyện nó trong nháy mắt. Điều này so với tu luyện lực lượng của Tiên giới thì phiền phức hơn nhiều, thế nhưng uy lực của pháp kĩ kia phát ra tuyệt đối là khủng bố. Thậm chí ngay cả những công kích lực lượng mạnh mẽ nhất của Tiên giới, cũng chưa chắc đã có thể triệt tiêu được nó.

Chính vì vậy thời đại Thái Cổ, Nhân giới, là một giới đệ nhất trong ba giới có số lượng cường giả nhiều nhất, Nhân Tộc thậm chí tu luyện theo cách này không cần phải khổ cực, thậm chí một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể đạt cái cấp bậc cường giả, tất cả những gì nhân tộc cần chỉ là Tín Ngưỡng lực lượng, tín ngưỡng lực lượng một khi vô vàn bất tận, có thể khiến một kẻ yếu nhất trở thành mạnh nhất trong nháy mắt, duy chỉ có điều Nhân Tộc tu luyện theo cách này lại không thể trường sinh, bằng không với cái cách tu luyện như vậy mà họ có thể trường sinh thì hai giới còn lại đã bị lượng cường giả khủng bố của Nhân giới đánh cho tuyệt diệt từ lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Sơ Nhập Tín Ngưỡng Công Pháp

Nhân giới chỉ tồn bị đồng quy vu tận cùng hai đại chí tôn còn lại của hai giới, khiến cho tâm trí Nhân tộc bị Ma giới đầu độc phải vĩnh viễn lia bỏ Tín Ngưỡng công pháp. Tín Ngưỡng công pháp, tu luyện pháp kĩ công kích, pháp kĩ công kích tu luyện càng cường đại thì tốc độ tăng tiến pháp kĩ đánh ra

sẽ nhanh hơn thuận thực và càng cường đại khủng bố hơn rất nhiều.

Vì Nhân giới mất đi chỉ tồn dẫn dắt tộc nhân cuối cùng Nhân giới rơi vào lụi bại tàn phai, vĩnh viễn bị các giới khác chi phối, nếu bây giờ một thời đại cực thịnh mới diễn ra cho Nhân giới, Kim Nam hân sẽ phải là người dẫn dắt, bởi hân chính người cuối cùng của Nhân tộc vẫn còn biết đến Tín Ngưỡng công pháp.

Tín Ngưỡng công pháp được chia làm mười cấp độ, cấp độ thứ nhất yêu cầu người tu luyện phải đạt tới thiểu nội khí cấp một sơ kì, chính vì thế mà hiện giờ Kim Nam cũng chỉ còn tồn tại chính xác ở cái cảnh giới ấy, không thể tăng tiến tu vi.

Tầng một Tín Ngưỡng công pháp người tu luyện cần phải có thể lợi dụng được lòng tin và sự kính phục của một trăm người trong nháy mắt tức là người đó sẽ có tín ngưỡng lực lượng của một trăm người mà dồn vào tu luyện pháp kĩ trong lúc công kích, nhưng thời gian chính là không được dài hạn, sau một thời gian ngắn cái tín ngưỡng lực kia sẽ hoàn toàn biến mất lúc đó lại phải khiến một trăm người kia tiếp tục kính phục, các cảnh giới tiếp theo đều phụ thuộc vào số lượng người kính ngưỡng.

Thái Cổ thời đại cường giả xuất hiện thường chỉ có ở trong hoàng tộc của một triều đại, hoặc một nhân vật có thể hiệu triệu quần chúng vang danh thiên hạ, những người này bản thân Tín Ngưỡng lực cực kì hùng hậu, vua của một triều đại Thái Cổ nếu có lòng dân thậm chí Tín Ngưỡng lực hùng hậu đến mức có thể sánh ngang với cấp bậc Tiên Đế.

Kim Nam thâm hận, nếu như hân gặp được cái cơ duyên tu luyện công pháp này sớm hơn, thì đã không nhường cái ngôi vị đế quân kia cho Lý Nam Đế, nếu thực sự hân có thể làm một vị vua, hiệu triệu được chúng nhân thì hân đạt tới cái cảnh giới sánh ngang Tiên Đế là không khó, thậm chí còn có thể vượt trội hơn cái đẳng cấp ấy vượt qua Tiên Đế cảnh giới tiến nhập cấp bậc Thánh Đế, vì chắc chắn có hai lý do khiến hân có thể làm được điều này, một đó chính là cái thân thể hân cường hân có thể tích tụ nhiều Tín Ngưỡng lực hơn người bình thường, hai là dân số thời đại Thái Cổ tuyệt đối không thể bằng hiện nay, với cái mức dân số đông đảo như bây giờ, tín ngưỡng lực có thể đạt được, chắc chắn nhiều đến mức khủng bố.

Thế nhưng cũng không sao, bây giờ hân cũng đang là ở cái vị trí Quốc Sư Nam Thiên Quốc, nếu lợi dụng tốt cái chức này, hân có thể thu được lượng Tín Ngưỡng lực không kém gì một vị vua Thái Cổ thời đại, hân tin chắc với cái thực lực và mưu trí của mình, chuyện này tuyệt đối có thể làm được.

Tín Ngưỡng công pháp tầng hai, sinh ra một pháp kĩ, thu phục lòng người trong vòng một nghìn mét, không cần biết đạt đến cảnh giới nào chỉ cần không đạt tới cấp bậc cường giả là đều sinh ra Tín Ngưỡng lực hướng tới người tu luyện, tùy vào số lượng người xung quanh mà Tín Ngưỡng lực có thể mạnh hay yếu.

Chính vì vậy mà có thể nói, Tín Ngưỡng công pháp thậm chí một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể đạt tới cấp bậc cường giả, thời đại Thái Cổ, một số hoàng tộc sẽ thu phục thuộc hạ thân cận trung thành hộ vệ, những lượng thuộc hạ này có thể là Tín Ngưỡng lực dự trữ, một Tiểu Vương mười tuổi thời đại Thái Cổ nếu đem theo thân mình một nghìn thuộc hạ thân tín, lập tức khi tranh đấu số thuộc hạ kia phát ra Tín Ngưỡng lực đủ để cho cái vị Tiểu Vương mười tuổi kia nháy mắt có thể đạt cấp độ sánh ngang cường giả nội khí.

Tuy nhiên đó chỉ là số lượng Tín Ngưỡng lực tăng cao, còn cái chính là vẫn phải tu luyện tăng cấp độ Tín Ngưỡng công pháp, nếu như cái vị Tiểu Vương kia chỉ mới đạt cấp độ tầng một Tín Ngưỡng công pháp mà hấp thu qua nhiều Tín Ngưỡng lực thậm chí không đủ cấp độ mà có thể nổ tung thân thể.

Thế cho nên tuy hoàng tộc Thái Cổ có thể có nhiều lực lượng nhưng vẫn không thể đem theo bên mình quá nhiều người, bởi vậy, Tín Ngưỡng lực tu luyện dễ mà lại khó, người tu luyện tuyệt đối phải thu phục thật sự lòng người mới có thể tăng tiến cấp độ tầng tu vi Tín Ngưỡng Công pháp, nếu chỉ sử dụng pháp kĩ của công pháp mà thu phục lòng người trong phạm vi, tuyệt đối chỉ có thể dùng lượng Tín Ngưỡng đó mà đối chiến, không thể dùng nó mà tăng tiến tu vi.

Cấp độ tầng ba công pháp, pháp kĩ thu phục vumon xa đến mấy nghìn mét, cường giả nội trong tầng bốn tuyệt không phải đối thủ, lập tức sẽ bị cái pháp kĩ kia thu phục trong nháy mắt mà tự động dâng hiến Tín Ngưỡng lực, tuy nhiên cao cấp Nhân tộc đạt cấp độ này lại không thể bay giống như tu tiên công pháp.

Nếu muốn đạp gió lướt mây, chân chính sẽ phải dùng vũ khí phụ trợ, chẳng hạn như phi kiếm, Tín Ngưỡng lực có thể sử dụng để điều khiển được.

Các tầng công pháp còn lại càng tăng tiến sẽ phát triển ra nhiều pháp kĩ siêu việt, có thể nói những pháp kĩ này nhiều như mưa sa, lợi dụng những pháp kĩ này công kích, tuyệt đối không hề thua kém nội lực hay tiên nguyên lực chút nào.

Tầng bốn công pháp Tín Ngưỡng sánh ngang cường giả nội khí tầng năm, tầng sáu. Đến mức độ này, pháp kĩ sử dụng Tín Ngưỡng lực đã đạt đến cấp bậc vô văn vô tận, nhìn sơ hờ đôi phương là có thể nghiền cứu ra pháp kĩ công kích đặc thù, tuyệt đối uy lực mạnh mẽ vô bì.

Tín Ngưỡng công pháp có thể tu luyện không chỉ nhờ vào hấp thu Tín Ngưỡng lực bản thân thu phục chúng nhân, mà nó còn có thể tu luyện theo cách phát triển pháp kĩ tu luyện pháp kĩ, tu luyện pháp kĩ đến mức xuất thần nhập quỷ tu vi công pháp tăng nhanh đến mức điên đảo, nhưng cách này rất khó tu luyện, phần lớn cường giả tu luyện theo cách này đều là siêu cấp thiên tài, chỉ có những cường giả tu luyện công pháp theo hướng này mới có thể vumon tới đại đạo chân chính.

Tuy nhiên vì tu luyện cách này rất khó khăn nên phần lớn cường giả Nhân giới không tu luyện theo cách này. Nhân giới chi chiến chính là thời điểm tốt nhất xuất hiện cường giả, Thái Cổ đại chiến tại sao lại xuất hiện nhiều cường giả như vậy, đó chính là vì đại chiến Thái Cổ dẫn đến Tín Ngưỡng lực cực thịnh, vương giả hoặc đại năng hiệu triệu chúng dân mới có thể lợi dụng lòng dân tiến nhập cảnh giới cực hạn.

Nhưng cho dù Tín Ngưỡng lực dồi dào đến đâu thì tu luyện Tín Ngưỡng công pháp theo cách thu phục lòng người cũng chỉ đạt cấp bậc tối đa là tầng sáu công pháp Tín Ngưỡng, nhất định không thể thoát khỏi cảnh giới này.

Nếu thực sự muốn thoát cái bình cảnh này thì chắc chắn phải cần đến ức vạn dân chúng nhiều vô cùng, mà trên thực tế Thái Cổ thời đại Nhân giới tuy chúng dân có đông đảo cũng không thể nào đáp ứng được số lượng này.

Mà nếu cường giả tu luyện theo cách diễn sinh pháp kỹ, thì nhất định phải cần một lượng thời gian vô cùng lớn mới có thể đột phá bình cảnh, nhưng Nhân giới tộc nhân sinh mệnh ngắn ngủi, cường giả tu luyện theo cách này vốn đã hiếm nay lại vì cái giới hạn sinh mệnh nên không thể chân chính đến được đại đạo đúng là khổ cực thế gian.

Nhân THánh Hồn Độn Chí Tôn bản nguyên khi mới đản sinh đã ngay tức khắc đạt cấp độ tăng tám công pháp, trực tiếp sánh ngang cấp bậc Đại Chí Tôn Giả, sánh ngang với hai đại Chí Tôn đản sinh cùng thời đại. Chính vì bản nguyên lực lượng Nhân Thánh Hồn Độn Chí Tôn là Tín Ngưỡng lực, vì thế cho nên đạt đến cấp bậc tăng tám Tín Ngưỡng Công pháp là điều kinh thiên động địa phá vỡ mọi sự ảo tưởng về việc không thể tu luyện Tín Ngưỡng Công Pháp sánh ngang với Tu Tiên công pháp.

Quả THực, cường giả Nhân giới sin mạng dài lâu như hai giới còn lại, chắc chắn không chỉ có một vị Đại Chí Tôn Giả đản sinh, mà sẽ là vô số Đại Chí Tôn Giả xuất hiện tại Nhân giới, khẳng định nếu điều đó xảy ra, hai giới còn lại tuyệt đối bị diệt vong.

Đạt đến Đại Chí Tôn Giả cảnh giới, tức là tăng tám Tín Ngưỡng công pháp, tức khắc cường giả bậc này có thể lợi dụng hồn độn chi khí, lập tức trường sinh, vĩnh viễn bất diệt.

Vượt qua cảnh giới Đại Chí Tôn Giả là cấp bậc Duy Ngã Độc Tôn nắm giữ một tia hồn độn trường quân tam giới, thực sự cấp bậc này chỉ có tam đại Chí Tôn sắp chạm tới ngưỡng của nó mới có thể có chút ít biết rõ, Duy Ngã Độc Tôn xưa nay là cảnh giới điểm đen của tu luyện giả, là đại bí mật chưa được vén màn của thế gian, ngay cả tam đại Chí Tôn kia thậm chí chỉ có chút ít hiểu rõ, thế cho nên cảnh giới này người ta chỉ coi nó như là ảo tưởng, không thể xảy ra chuyện có tu luyện giả có thể chạm được tới bậc này.

Tăng mười công pháp Tín Ngưỡng, loại này cũng chỉ là suy đoán ra chứ người ta cũng không chắc nó có thể tồn tại trên thế gian hay không. Về cảnh giới Duy Ngã Độc Tôn vẫn chưa có thể làm được tất cả mọi thứ, thế cho nên người ta mới có cái suy đoán này.

Theo như lời thần Kim Quy kia từng nói, Kim Nam hấn chính là Duy Ngã Độc Tôn. Kim Nam nghĩ lại chuyện này mà có chút bật cười, cái cảnh giới kia xưa nay chưa từng ai có thể đạt tới, cái thần Kim Quy kia cũng chỉ là một trong tứ đại thần thú Thái Cổ vậy mà lại có thể suy đoán hấn sau này sẽ đạt tới cái cảnh giới Duy Ngã Độc Tôn, điều này hấn chắc chắn là chuyện cười, sao có thể xảy ra cái tình huống như vậy.

Sau khi đã hiểu biết về sự hình thành sơ lược của Tín Ngưỡng công pháp, Kim Nam bắt đầu tiến đến tìm hiểu phương thức và pháp quyết tu luyện của công pháp này.

Thế gian đản sinh

Hồn độn chi khí nắm giữ

Pháp quyết riêng biệt

Mỗi giới một phương

Cường giả đản sinh

Tự do trời đất

Sùng kính tin phục

Khắc thành đại đạo ...

Những dòng pháp quyết đầu tiên của Tín Ngưỡng công pháp chính là giảng giải đạo lý nhân gian, khiến cho người tu luyện hiểu được căn nguyên Tín Ngưỡng lực, sau đó là một loạt thủ pháp và đạo quyết thi triển cuối cùng cơ thể Kim Nam bắt đầu phát sinh dị biến.

Những đường kinh mạch rộng mở trước đây của hấn do tu luyện nội khí giờ đây bị vô số những sợi dây lực lượng màu vàng kim chiếm giữ, kinh mạch kia vốn đã rộng mở, khiến cho lực lượng kia chiếm tiện nghi, nó tỏa sức lan tràn trong kinh mạch hấn.

Một lát sau khi những cái sợi dây lực lượng vàng kim kia đã chiếm lĩnh toàn bộ kinh mạch rộng rãi của hấn, lúc này nó bắt đầu từ từ vận xoắn, mới đầu Kim Nam chỉ cảm thấy có chút khó chịu, nhưng lâu dần một cảm giác đau nhức không thể tả được lan tràn khắp cơ thể hấn, mọi việc càng ngày càng không ổn cơ thể hấn bắt đầu vận vẹo, đau nhức như ngàn vạn mũi kim châm, cái tình cảnh đó cứ mãi tiếp diễn.

Cuối cùng những cơn đau nhức kia sau vài khắc thời gian cũng đã chấm dứt, Kim Nam toàn thân đều là mồ hôi, cơ thể hấn vẫn còn chút ê ẩm. Cảm giác thân thể có chút khác lạ, Kim Nam liền chuyển mình vận động chân tay, một tia vui mừng khôn xiết hiện lên trên gương mặt hấn.

“Không ngờ lại trở lên cứng rắn như vậy, là ta đã tiến nhập tầng một công pháp Tín Ngưỡng rồi sao”.

Đúng là như vậy, Kim Nam hấn đã chân chính bước vào cảnh giới tầng một công pháp Tín Ngưỡng, cảnh giới này hấn tự đặt một cái tên cho nó là Nhập Lực, các cảnh giới tiếp theo hấn cũng sẽ đặt một cái tên cho dễ gọi.

Như tầng hai công pháp là Quy Nguyên, tầng ba là Hội Pháp, tầng bốn là Diễn Sinh, tầng năm là Uy Vũ, tầng sáu là Quy Thần, tầng bảy là Nhập Đạo,

còn từ tảng tám trở lên hấn vẫn sẽ giữ nguyên cái tên gọi như vậy.

Tiến vào Nhập Lượng cảnh giới Kim Nam có chút vui mừng không thôi, hấn bây giờ vẫn là đang muốn háo hức thử xem liệu khả năng hấn có thể đạt đến đâu, nội khí bản nguyên hấn gần như đã không còn nhiều, chính là tu luyện cái Tín Ngưỡng công pháp này nên hấn mới bị tụt tu vi xuống ngay lập tức là nội khí tăng một.

Cũng đâu phải là hấn ngay từ đầu đã muốn vậy, mà là cái móng thần Kim Quy kia thực sự quá khủng bố rút sạch nội khí của hấn sau đó khiến hấn tu luyện cái công pháp Tín Ngưỡng này, nhưng cũng may là hấn thực sự có hứng thú với cái công pháp này, bằng không hấn sẽ bất chấp hậu quả mà liều mạng với cái móng kia.

Sau khi đã cơ bản tu luyện được sơ cấp Tín Ngưỡng công pháp Kim Nam lúc này mới hướng tới cái móng rùa sáng chói lóa đang lơ lửng trên phía không trung kia, định thu nó vào túi thì giọng nói lúc này của thần Kim Quy lại vang lên.

“Ngươi cũng đã đạt cảnh giới sơ cấp rồi, cũng không có gì ngạc nhiên, Thái Cổ thời đại một đứa trẻ mới sinh cũng có thể làm được điều này”

“Cái gì, đứa trẻ mới sinh” Kim Nam có chút mất hứng, không ngờ cái thần Kim Quy này lại có chút đã kích hấn như vậy, nói hấn chỉ bằng đứa trẻ mới sinh đúng là vũ nhục hấn.

“Thần Kim Quy ngài hiện giờ là đang ở đâu, tại sao ta chỉ thấy mỗi cái móng này vậy, liệu có thể cho ta xem cái bản thể của ngài hay không”. Kim Nam hiểu kì hòi.

“Bản thể của ta ư, hừ, nếu mà ta hiện ra cái bản thể thật sự thì thế gian lại đại loạn đấy ngươi có biết không, bản thể của bốn thần to lớn đến mức mà nhân loại các ngươi không thể tưởng tượng nổi, theo như ta so sánh thì nó cũng phải lớn bằng nửa cái Nam Thiên Quốc này, nếu như thực sự ta hiện ra bản thể mà không đánh động hai giới còn lại e là hơi khó”.

“Thần Kim Quy, ta vẫn có chuyện có chút hiếu kì, tại sao ngài lại được gọi là thần vậy, theo như ta biết trong tất cả các loại công pháp, tuyệt đối không có cái loại cảnh giới này”.

Cái móng kia rung rung lên một chút bạo phát ra một ít luồng khí vàng kim sau đó lại có giọng nói vang lên. “Thần, là cảnh giới có thể trường sinh cùng tuế nguyệt, thần, là cảnh giới sở hữu tín ngưỡng lực sùng kính, thần là cảnh giới thậm chí có pháp kĩ cường đại, thần, là cảnh giới sở hữu tất cả mọi lực lượng của tam giới, nếu ngươi có đủ những điều kiện này, ngươi cũng có thể chân chính tự xưng là Thần”.

“Vậy, tam Thánh Hồn Độn Chí Tôn cũng có thể coi là Thần được không?”

“Tam Thánh chính là Thần”.

“Tại Sao?”

“Thiên Nguyên Đại Thánh Đức Đồng Hồn Độn Chí Tôn, Âm Việt Thánh Hồn Độn Chí Tôn, Nhân Thánh Hồn Độn Chí Tôn, đều sở hữu Hồn Độn lực, căn nguyên lực của tam giới, mỗi Thánh đều có được sùng kính của giới mình, mỗi Thánh đều có những pháp kĩ siêu việt cường đại, mỗi Thánh đều có khả năng trường sinh vô tận cùng tuế nguyệt”.

Kim Nam gật gật đầu thán phục, liệu không biết sau này hấn có thể đạt được tới cái cảnh giới như vậy hay không đây, cảnh giới có thể tự xưng là Thần trường sinh cùng tuế nguyệt, nhân gian kính phục đời đời còn có gì có thể kiêu hãnh hơn.

Tiên giới và Ma giới có vô số cấp bậc có thể trường sinh tuy nhiên lại thiếu mất sự cơ bản nhất là sùng kính mà điều này nhân giới là tồn tại rất nhiều, chính vì vậy, mỗi giới đều có những lợi ích riêng nhưng cũng có những cái bất lợi riêng, thế gian có thể tự xưng là Thần từ Thái Cổ thời đại đến nay chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Thần Kim Quy có thể cho ta biết tiếp theo ta phải làm gì để tìm kiếm các cái linh vật kia hay không?”

“Cơ duyên đến tự khắc ngươi sẽ biết” Tiếng nói vang lên sau đó từ từ biến mất móng thần Kim Quy kia thu liễm lại ánh sáng vàng kim tự động lao về phía Kim Nam. Kim Nam không tránh né vẫn đứng yên bất động, hấn chắc rằng thần Kim Quy kia sẽ không hại hấn, bởi nếu thực sự muốn hại hấn thì bây giờ thật quá dễ dàng, ông ta có thể hút sạch lực lượng của hấn khiến cho tu vi hấn tụt xuống còn như bây giờ thì chuyện giết hấn quả thực quá đơn giản.

Móng thần Kim Quy kia sau khi lao đến cơ thể Kim Nam đã trực tiếp hóa thành một đoàn khí vụ màu vàng thâm nhập qua làn da hấn, Kim Nam cảm thấy từng trận đau nhức khắp vùng ngực nơi mà đoàn khí vụ kia tiến vào. Vạch áo ra Kim Nam phát hiện phía ngực trái của mình có một dấu ấn hình rùa màu vàng thỉnh thoảng lại sáng chói lên.

“Đây là chuyện gì, thần Kim Quy đột cục xảy ra chuyện gì vậy, ngài đã làm gì với thân thể ta” Kim Nam cất giọng nói lớn lên hốt hoảng, nhưng vẫn không có một tiếng nói nào trả lời cả, thần Kim Quy kia như biến mất vô tung tích, khiến cho Kim Nam tự dưng như nói chuyện một mình.

Lòng có chút khó hiểu, nhưng hấn cũng đành chấp nhận, chắc hấn cái thần Kim Quy kia sau khi biến đi đâu đó để lại một cái dấu ấn trên cơ thể hấn để sau này có thể dễ dàng tìm kiếm đây mà. Xoay mình chuyển thân dời đi, bây giờ hấn đã không còn có thể sử dụng phi kiếm được nữa rồi vì cái tu vi hấn quá thấp nên chỉ có thể đi bộ mà thôi.

Chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, bây giờ có hối tiếc cái tu vi cũ cũng chẳng thể nào làm gì được nữa cả, dù sao có cái tu vi cao cũng có chút tiện lợi,

hơi bực mình nhưng Kim Nam vẫn không ca thán một chút nào.

Kim Nam đang ở trong cái Cỗ Loa thánh thành di tích cũ, hẳn đến đây mục đích chính là muốn thăm mộ phần cha hắn, nếu như có cả mộ phần của ông nội hắn thì quá tốt rồi, Kim Nam vẫn tiếc thương cho ông nội của hắn vì tự bạo mà bây giờ đến cả cái thân thể cho con cháu cúng bái cũng không còn.

Lòng chợt bất giác hận cái tên Kha Vũ kia, Kim Nam hẳn đã tu luyện đến cấp bậc đạt ngưỡng cường giả rồi, lần này hắn trở về là để khôi phục Nam Thiên Quốc và giết lão già Kha Vũ kia sau đó hắn sẽ cùng Tuyết Mai quy ẩn sơn lâm sống những ngày tháng nhàn hạ.

Nhưng gặp phải cái chuyện lần này thì xem chừng hắn tạm thời không thể trả thù tên Kha Vũ kia nữa, hắn tu vi hiện quá thấp, bây giờ gặp một cái nội khí tầng hai cũng đã đủ bóp chết hắn cái loại mà trước đây hắn chỉ cần dùng một thành nội lực cũng có thể bóp chết dễ dàng toái thành bụi phấn huống chi hiện giờ gặp cái Kha Vũ kia thì hắn làm sao có thể sống nổi.

Đi mất hai ngày Kim Nam mới có thể ra được cái ngoại vi Cỗ Loa thánh thành cũ nơi mà hắn trước đây hắn đã chôn cha hắn, một dòng nước mắt mặn chầy xuống khiến Kim Nam nuốt vào miệng có chút đắng ngắt chua xót, mộ phần của cha hắn bây giờ phủ đầy cỏ và súp xuống, nếu không để ý kĩ thì người ta chắc cũng sẽ nghĩ đây là một cái ụ đất nhô lên nhỏ chứ không phải là nơi chốn linh thiêng của người đã khuất.

Cắn chặt môi hắn đến khi một dòng máu tươi chảy ra, Kim Nam quỳ rạp xuống bò đến trước mộ phần cha hắn, hắn vươn bàn tay túm từng đám cỏ dại điên cuồng nhổ chúng mà khóc nức lên. Mẹ hắn mất từ khi hắn còn ba tuổi, chỉ có cha hắn chăm sóc từ bé đến lớn cho hắn, nay cha hắn đã chết rồi mà đến cái mộ phần hắn cũng chăm sóc không xong, Kim Nam tự trách bản thân tự đập đầu xuống đất đến chảy cả máu, hắn quyết sẽ dùng đôi bàn tay này không mà thôi để tu sửa bồi đắp mộ phần cha hắn cho thật khang trang rồi mới đi.

...

“Nói mau, tên Triệu Kim Nam kia hiện giờ là đang ở đâu”. Một lão hán tử áo xám quát vang vọng động, nội lực tỏa ra mãnh liệt nhằm uy áp cái võ tướng đối diện, võ tướng này chính là một võ tướng thủ thành của Nam Uyển Thành.

Võ Tướng run sợ lắp bắp nói “Triệu Quốc sư chắc hẳn đang ở phủ phía đông của thành trì này cùng với phu nhân của ngài ấy, ta hiện cũng không có biết rõ” Thân thể võ tướng không thể cử động được, ánh mắt lão già áo xám sắc lạnh sát ý dâng trào, võ tướng biết mình sắp tận mệnh cổ nặc ra hai câu Tha.. tha mạng”.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cung Tuyết Mai bị giết

A..a..a..a Võ tướng bị một luồng nội lực của lão hán tử áo xám xâm nhập trấn thành một đồng thịt bầy nhầy, hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng. Lão hán tử áo xám giết xong cái võ tướng kia mặt không biến sắc lắc mình lên không trung biến mất.

...

“Phu nhân, đại nhân hẳn là mấy hôm nay có công vụ gì đó nên mới không có trở về thôi, người đừng lo lắng nữa hãy ăn chút gì đi, người mà cứ như vậy đại nhân trở về sẽ rất buồn đấy”. Một nô tì bụng mâm cơm nhỏ đặt lên chiếc bàn đá của hoa viên trong phủ luôn miệng nói, năn nỉ Tuyết Mai từng chút một.

Tuyết Mai lắc đầu một hồi nói “Quả thực là ta không muốn ăn chút nào, chàng không trở về lòng ta thực sự không yên, mấy hôm nay lòng ta có chút bồn chồn liệu có phải hay không xảy ra chuyện gì”

“Roành” một tiếng phá cửa thật lớn vang lên, hai tên binh lính gác cửa phủ bị đá bay vào trong đến hộc cả máu mũi, một lão hán tử áo xám khuôn mặt lãnh lẽo bước vào, hai tên lính gác kia cố bò lên cầm lấy vũ khí đứng dậy, lập tức bị lão hán tử áo xám rút một thanh phi kiếm phát ra kiếm khí chém chết ngay tại chỗ.

“Ông.. ông là ai” Nữ tì kia thấy vậy liền hoảng sợ lắp bắp lên tiếng rồi lao lên giơ hai cánh tay đứng chắn trước người Tuyết Mai “Ông.. ông không được hại phu nhân, tuyệt đối không được hại phu nhân, nếu đại nhân trở về ông đừng hòng giữ được mạng”.

“Trở về ư, hắn không có ở đây sao, là ta đến đây tìm hắn mà diệt một cái hậu họa, ta còn mong hắn trở về đây người tướng lão phu sợ cái tên tiểu tử đó hay sao” Lão hán tử áo xám nói xong liền tiếp tục vung tay lên kiếm khí lại phát ra, tức khắc đầu của nô tì kia liền rớt xuống, lão chỉ nhếch miệng cười sau đó lại tiếp tục cất giọng hỏi, ngữ khí lúc này hòa hoãn hơn thậm chí giọng nói của lão cứ như coi Tuyết Mai là người nhà của lão vậy, hết sức thân mật. “Tiểu cô nương là thê tử của cái tên tiểu tử kia có phải hay không, tên tiểu tử đó đi đâu rồi cô có thể cho ta biết hay không, ta giết hắn xong sẽ không giết cô, sẽ để cô đi tái giá được chứ, ha ha”.

“Ông.. ông đừng hòng, ta không biết chàng hiện đang ở đâu, nhưng dù có biết ta cũng không nói, ông quả thực quá ác độc, họ đã làm gì mà ông lại nhẫn tâm giết họ như vậy” Tuyết Mai khóc lóc nói, nhưng thân thể vẫn cố đứng vững, mặc dù đã mấy ngày nàng không có ăn gì nhưng vẫn là cố đứng lên tỏ ra mình vẫn còn sức lực.

Nụ cười trên mặt lão hán tử kia chợt tắt, khuôn mặt sắc lạnh của lão lại hiện ra “Tiểu cô nương, khi lão phu còn nói nhẹ nhàng thì tốt nhất cô nên biết điều”.

“Ta có chết cũng không nói” Tuyết Mai nhìn thẳng vào mặt lão hán tử kia căm thù nói, thân thể nàng run bần bần vì thiếu sức lực, đã mấy ngày không ăn đáng nhẽ với cái thân thể yếu ớt của nàng thì phải gục ngã từ lâu rồi mới phải.

“Hừ, con tiện nữ, lão phu nói nhẹ không nghe lại thích chết, tiện nữ chết đi” Lão hán tử sát khí đại thịnh, vung phu kiếm lên chém một đường về phía Tuyết Mai. Tuyết Mai trước khi chết vẫn đứng vững nàng chảy một tia nước mắt, nàng không sợ chết, nàng chỉ hận là trước khi chết vẫn không được gặp cái phu quân của nàng một lần, nàng thực sự yêu Kim Nam rất sâu đậm.

....

Kim Nam cuối cùng cũng đã hoàn thành xong việc tu bổ mộ phần cho cha hán, bỗng hán cảm thấy tim mình nhói đau, lòng dạ có chút bồn chồn. Hán chỉ lắc nhẹ đầu và nghĩ, chắc hán đạo này sức khỏe sa sút rồi, liệu có phải vì mấy hôm không ăn gì nên trở lên yếu kém thân thể.

Hán lục tục đứng dậy, trước khi rời đi vẫn không quên lễ bái một cái. Kim Nam đã ở cái Cổ Loa thánh thành cũng lâu rồi, bây giờ là lúc hán nên trở về. Hiện tại hán chỉ có tu vi là một cái nội khí tăng một sơ kì, không thể sử dụng được nội phi kiếm.

Phi kiếm đối với cái cảnh giới cao như lúc trước của hán mới là không đáng kể, còn đối với hiện tại dùng nó cũng là cả một vấn đề lớn. Kim Nam đành phải thuê một cái xa phu đi đến Nam Uyển thành như một thường nhân, hán đi mấy hôm rồi hiện giờ có chút nhớ Tuyết Mai, không biết là thê tử của hán hiện đang làm gì, hán nhớ cái bộ dáng ôn nhu thướt tha của nàng.

“Vị công tử này là muốn đi đâu đây” Xa phu trung niên mặt đầy râu thấy Kim Nam đi đến liền bước tới hỏi, mấy cái Xa phu xung quanh cũng định bước lên nhưng đã chậm chân đành lắc đầu quay lại vị trí cũ chờ khách.

“Nam Uyển thành” Kim Nam chỉ thờ dãi nói một câu, móc ở lưng ra một bọc lớn bên trong chứa đựng toàn là kim tiền. Cái xa phu kia thấy vậy thì chọn tròn mắt mừng rỡ nói “Mời công tử, mời công tử, chỗ này quả thật quá thừa thãi, như vậy đi, từ đây đến Nam Uyển thành ta sẽ không lấy của cậu một đồng chi phí ăn uống nào cả”.

Mấy cái xa phu xung quanh thấy cái xa phu đầy râu kia vớ được một món hời như vậy liền hăm hực nói “Hôm nay là cái ngày gì mà đen vậy, cái tên kia vận khí thật quá tốt mới gặp được khách sộp như vậy, lượng tiền lớn như vậy mà hán chỉ đảm bảo đủ ăn dọc đường, theo ta thấy kẻ cả có vào lầu xanh hay tửu quán thì cũng chỉ hết một phần cái số kim tiền kia, tên này quả thực quá vô sỉ”.

Kim Nam thấy xa phu kia nhận tiền thì cũng chỉ gật đầu nói “Cứ như vậy đi”. Tên xa phu kia thấy vậy liền lúc lắc cái đầu kéo con ngựa của mình ra lắp vào cái xe gỗ cũ kĩ nói lớn “Mời công tử lên đây”. Kim Nam thấy vậy liền leo vào trong cái xe ngựa kia, cái xe ngựa kia cũng có vòm mái che đầy đủ, tuy có chút cũ kĩ nhưng cũng là không sợ nắng mưa.

Kim Nam cũng không đòi hỏi quá cao, hán chỉ muốn nhanh chóng về đến Nam Uyển thành, hiện tại cũng không có chuyện gì hán liền đặt lưng xuống ngủ.

...

Mười ngày sau.

Cái xa phu này có chút chậm chạp nên bây giờ mới có thể đến được cái ngoại vi Nam Uyển thành, Kim Nam sốt sắng liền lao xuống xe ngựa không chờ cái tên xa phu này nữa, hán thăm hỏi hán tại sao lúc đầu mình lại quá bất cẩn nên mới chọn cái tên này, tên này bộ đáng ục ịch chậm chạp hơn nữa lại có tướng giống một cái hủ rượu, đáng nhẽ hán phải nhận ra ngay mới đúng.

Cái tên Xa phu kia mấy ngày qua đi cùng Kim Nam mà lúc nào cũng thủ sẵn một cái bình rượu lớn, hán say xin khiến cho cái lộ trình chậm chạp, nếu là một xa phu bình thường thì chỉ cần sáu ngày đường là đã có thể từ Cổ Loa thánh thành di tích đến Nam Uyển thành được rồi.

Xa phu kia thấy Kim Nam nhảy xuống ngựa liền cười lớn nói “Công tử đi thông thả” Cái điệu bộ của hán khi phát ngôn ra câu này đúng là một tên bợm rượu chân chính. Kim Nam nhún mày bực mình thế nhưng hán cũng không có bá đạo tới mức mà chỉ vì cái chuyện này mà giết cái xa phu kia được.

Đi bộ khoảng một dặm nữa Kim Nam đã gặp một cái chốt canh phòng của binh lính Nam Uyển thành, cái đội binh lính này thấy một thân nam tử đi đến từ xa có chút quen thuộc liền gấp rút tiến đến. “Là Triệu quốc sư” Một cái võ tướng đi tới nhìn thấy Kim Nam liền hô lên.

Mấy cái binh sĩ khác cũng lập tức tiến ra. Bộ dạng Kim Nam lúc này có chút lụm thụt, hán mấy ngày nay đã không tắm rửa, nếu không phải mặt hán có chút sạch sẽ thì thậm chí có lẽ mấy cái binh lính kia còn không thể nhận ra hán.

“Là ta, mau chuẩn bị cho ta một con ngựa tốt, ta phải vào thành bây giờ” Kim Nam vui vẻ mỉm cười nói, đôi tay phui phui những cái mảng bụi lấm tẩm trên áo.

Mấy cái binh sĩ kia thấy Kim Nam như vậy liền tỏ ra chưa xót lúng túng nói “Triệu quốc sư, theo ta thấy ngài vẫn nên trốn đi là tốt hơn, hiện tại thành đang có một lão hán tử áo xám chiếm lĩnh cái phủ của ngài, chính là đang chờ ngài trở về để giết”.

“Lão hán tử áo xám, chẳng nhẽ là lão già Kha Vũ, không xong, các người nói hán chiếm phủ của ta, nói mau nói, Tuyết Mai thê tử của ta ra sao rồi” Kim

Nam biến sắc dồn dập hỏi, tim hắn bất chợt trở lên đau nhói, một cảm giác khó chịu lan tràn khắp cái thân thể hắn.

Mấy cái binh sĩ kia bộ dáng khó xử, một vài người thì sụt sùi nói “Triệu quốc sư, hiện phủ đệ của ngài đã bị cái lão hán tử kia xóa sổ, toàn bộ gia quyến nô bộc trên dưới đều đã bị diệt sát không còn một ai, người ta cũng là không thấy cái lão kia gia tay, chỉ là thấy không trung vụn xoắn lập tức phủ đệ của ngài đã bị trấn nát rồi”.

“Tuyệt Mai, Tuyệt Mai” Kim Nam gục xuống đất, đầu hắn vô cùng đau nhức, trí óc hắn tán loạn như bị vụn xoắn, hắn đã rơi vào cái trạng thái thống khổ cực độ, thống khổ đến mức không như lẽ thường, đến cái mức mà nước mắt hắn không thể rơi xuống.

Thân thể hắn run rẩy, hai hàm răng của hắn va vào nhau cắn cạp đầy cảm phần, vô thức, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống từ mi mắt hắn, lập tức đã bị một luồng sức mạnh khiến cho bốc hơi. Luồng sức mạnh kia chính là Tín Ngưỡng lực, đến lúc này thì Kim Nam đã nhận biết, Tín Ngưỡng lực không chỉ có thể nhận được từ sự sùng kính của nhân gian, mà nó có thể nhận được từ sự chuyển hóa tình thân, bị thương luyến ái, cái công pháp này không khác gì với cái cơ thể hắn, bị thương luyến ái cực độ khi trước có thể khiến hắn điên cuồng lưu chuyển thiên địa nguyên lực tăng tiến tu vi, thì bây giờ nó lại được hợp nhất tu luyện bởi một công pháp đồng dạng, hiện không biết nếu hai cái này kết hợp thì hắn tu luyện sẽ khủng bố đến mức nào, chắc chắn sẽ khủng bố hơn trước kia hắn tu luyện nội lực rất nhiều.

Thế nhưng Kim Nam cũng là không thích cái cách tu luyện này, tu luyện kiểu này có thể nhanh khủng bố đến mức hơn người thường hàng trăm lần, nhưng nhân gian đau khổ sẽ không có ai bằng hắn, tu luyện mà phải luôn chứng kiến sự đau khổ, mất đi những người hắn yêu thương nhất mới đến được đại đạo, thì cái đại đạo này Kim Nam cũng chính là không cần, nó quá đau khổ, quá bị thương, tu luyện kiểu này chẳng khác nào hành hạ bản thân.

Người tu luyện đến đỉnh cao đại đạo cuối cùng là muốn được cái gì cơ chứ, chính là muốn được trường sinh cùng tuế nguyệt, vĩnh viễn bên cạnh thân nhân của mình cùng nhau trải qua thăng trầm của thế gian, bây giờ nếu như tu luyện, chỉ có mình mình với thế gian mình mình tồn tại vĩnh hằng, thì đó sẽ không phải là hạnh phúc mà đó sẽ là khổ ải, sẽ còn kinh khủng hơn vạn kiếp bất phục, kinh khủng hơn linh hồn mãi mãi bị tuyệt diệt.

Tuyệt Mai, là người con gái đầu tiên khiến Kim Nam hắn rung động thật sự, là người con gái đem lại cho hắn cảm giác yêu thương của nhân thế, là người khiến hắn có thể cảm nhận được cái tư vị của một con người. Hắn còn chưa một lần có thể nói câu “Tuyệt Mai, ta yêu nàng” một cách chọn vẹn, hắn định lần này khi trở về sẽ là tổ chức một cái đại hôn thật long trọng toàn Nam Thiên quốc, khiến cho nàng sẽ là người con gái vì hắn mà hạnh phúc nhất thế gian.

Ông nội và cha hắn mất đã khóc bằng máu, Tuyệt Mai bây giờ cũng chết rồi, nước mắt hắn cũng không biết tại sao không thể chảy, máu của hắn dường như đông cứng lại, nhưng vẫn có cảm giác nóng bỏng. Kim Nam phụt ra một ngụm máu tươi, hắn thầm hận ông trời tại sao luôn luôn cướp đi người thân của hắn như vậy, nếu có sự lựa chọn hắn thà vứt bỏ đại đạo còn hơn thống khổ như thế này.

“Thiên..Thiên” Kim Nam thân thể kiệt lực, nội khí mà còn hùng hậu như trước thì chắc chắn hắn sẽ tẩu hỏa nhập ma mà lao đi giết Kha Vũ kia, nhưng nội khí của hắn hiện giờ quá yếu, mà kinh mạch hắn lại quá rộng lớn, dẫn đến nội lực của hắn chỉ có thể dâng trào mà không có cách nào cuồng bạo được.

Những tiếng khục khục vang lên thân thể gục ngã của Kim Nam trở lên mềm nhũn, mệnh hắn cứ không ngừng phun ra máu, nếu cứ như vậy, hắn không chết vì tẩu hỏa nhập ma thì cũng chết vì mất máu quá nhiều. Các cái binh sĩ xung quanh thấy vậy chính là sốt thương không thôi, liên tục gạt những giọt nước mắt vô thức chảy ra mà họ không sao có thể kiềm hãm nổi.

Họ không hiểu cái cảm giác của Kim Nam, nhưng họ thấy bộ dạng của cái vị Triệu quốc sư thống khổ như vậy cũng là thống khổ không thôi. Cũng may vì cái lực lượng hiện giờ của Kim Nam quá thấp, nên tuy hắn thống khổ nhưng tâm trí vẫn còn linh mẫn sáng suốt.

Hắn cũng biết nếu bây giờ liều mạng vô ích thì cũng chẳng được gì, chỉ là táng mạng vô ích. Gia tộc hắn, cha hắn, thể tử của hắn, ông nội của hắn chính là đều chết dưới tay cái lão Kha Vũ khốn kiếp này. Kim Nam khẳng định Kha Vũ này chính là đại sát tinh thân nhân của hắn, nếu đời này hắn không giết cái Kha Vũ này thì vĩnh viễn hắn sẽ phải chìm đắm trong khổ đau, nếu là như vậy hắn thà chết còn hơn.

Kim Nam cố gắng gượng dậy, vươn cao thân mình, lật đặt chậm chậm tiến đến các cái binh sĩ kia một nhọc hỏi “ Binh đoàn của Đế Quốc Nhật Minh cứu binh hiện giờ đang ở đâu”.

Các cái binh binh kia gạt nước mắt thều thào nói “ Họ hiện đang ở phía tây ngoại vi Nam Uyên thành, mấy hôm nữa sẽ được đế quân bệ hạ cho về Đế Quốc Nhật Minh, quốc sư, ngài nên trốn đi, hiện ở gần cái quân đoàn kia hình như cũng đã có tai mắt của cái lão hán tử kia rồi, nếu mạng còn không giữ được thì làm sao báo thù được ngài trốn nhanh đi”. Một cái binh sĩ khác cũng gật gật đầu khóc nói “ quốc sư, đế quân bệ hạ hiện cũng đang tức mình không thể làm gì, là ngài ấy phái chúng tôi ra đây chờ để kịp thời báo cho ngài, tránh bị táng mạng vô ích”.

“Hào, nghĩa khí tốt, xem như ta đã không chọn nhầm cái đế quân, Nam Thiên quốc sau này có ngày nhìn thấy đỉnh mặt trời rồi” Kim Nam hô lớn một tiếng, mắt hắn gần những tia máu thù hận nhìn về phía Nam Uyên thành, chắc chắn là hắn đang vô cùng cảm phần cái Kha Vũ kia.

“Mau, mau lấy ngựa cho ta, các người mười người trở về báo cho đế quân, còn lại tất cả theo ta tiến đến binh đoàn Đế Quốc Nhật Minh” Kim Nam đánh giọng nói, chỉ thị ban ra nghiêm khắc như một thời hắn đã từng làm thống lĩnh, lập tức các cái binh lính kia đứng thẳng nghiêm nghị hàng ngũ chỉnh tề lập tức chấp hành những việc mà Kim Nam phân phó, ngoài mười người được phái về Nam Uyên thành, còn lại gần ba mươi cái kỵ binh đều lập tức đem theo vũ khí đi theo Kim Nam di chuyển về phía tây ngoại vi Nam Uyên thành.

Họ không cần biết vị quốc sư này hiện có cái ý đồ gì, nhưng họ tuyệt đối tin tưởng người trước mặt này, người này đem lại cho họ cảm giác sùng kính từ đáy lòng. Kim Nam bất chợt thấy một luồng lực lượng màu vàng nhạt tiến nhập cơ thể hắn, gia tăng số lượng những sợi dây màu vàng kia trong kinh mạch hắn.

Chương 37: Diệt Sát Kha Vũ

Kim Nam lần này đi đến chỗ binh đoàn Đế Quốc Nhật Minh kia thực sự là có nguyên do, cái binh đoàn kia mới tuyệt đối tin tưởng hẳn tuyệt đối sùng kính hẳn. Thời gian hẳn ở với cái binh đoàn kia là lâu nhất, hẳn tuyệt đối hiểu rõ họ, hiện giờ Kim Nam hẳn tu luyện công pháp Tín Ngưỡng chỉ có lợi dụng sự sùng kính kia mà gia tăng lực lượng, mà lực lượng Tín Ngưỡng sùng kính kiếm không đâu khác nhiều nhất chính là ở cái Đế Quốc Nhật Minh binh đoàn kia.

Đế Quốc Nhật Minh binh đoàn kể từ sau khi Nam Thiên Quốc nhất thống triều đại mới thành lập thì họ chính là một cái binh đoàn thừa không có ai cai quản cả, người Nam Thiên Quốc thì cũng luôn luôn không tin tưởng họ chút nào, bởi vì họ là một cái binh đoàn ngoại quốc vẫn chân chính không phải người Nam Thiên Quốc.

Cái binh đoàn này người người chán nản cực độ, thời kì huy hoàng cực thịnh cùng Kim Nam thống lĩnh kia đã qua lâu rồi, có lẽ lần này trở về Đế Quốc Nhật Minh sẽ không bao giờ gặp lại cái vị thống lĩnh đó nữa, dù sao thì chắc người ta cũng quên họ rồi.

“Crap crap” Những tiếng vỗ ngựa ầm ầm vang lên khiến doanh trại binh đoàn tất cả binh sĩ đều chú ý, đã lâu rồi kể từ khi chiến tranh kết thúc vẫn chưa có một ai ngó ngang gì đến họ, chỉ duy nhất có một tên tiểu quan đến thông báo cho họ là họ sắp được trở về, thì bây giờ lại xuất hiện một tiếng vỗ ngựa, xem chừng cũng phải đến vài chục người.

Những người này vận trang phục kị binh của triều đại mới Nam Thiên quốc, phía trước họ là một người lăm lem luộm thuộm có dáng dấp rất quen thuộc. Ngu Á võ tướng hiện giờ được phân phó chỉ huy cái binh đoàn này, thấy có binh sĩ đến báo có nhóm người lạ đang tiến tới ông ta lập tức cầm binh khí mặc giáp phục ra nghênh đón, rất có thể lại là một đoàn thông báo nữa của Nam Thiên Quốc.

“Triệu thống lĩnh” Một binh sĩ trên đài cao của doanh trại hô lớn, nhất thời khiến sự chú ý của tất cả binh sĩ trong quân doanh quay về phía cái đám người đang tới kia. Ngu Á sắc mặt kinh hãi, ông ta rất vui mừng, chắc có lẽ lần này vị thống lĩnh kia đến đây để tiễn biệt họ, thống lĩnh này cũng thật sự là một người nghĩa khí a, trong lòng ông ta thầm nghĩ như vậy.

Kim Nam dẫn đầu hơn ba mươi người ngựa tiến nhập nhanh chóng doanh trại Đế Quốc Nhật Minh binh đoàn, binh sĩ quân doanh sắc mặt vui vẻ nhất loạt quỳ xuống hô vang “Triệu thống lĩnh”. Kim Nam gật đầu hài lòng nói “Các vị anh em đứng lên hết cả đi” ánh mắt của hắn vẫn không dấu khỏi sự phẫn nộ mặc dù hắn đã áp chế nó.

Ngu Á kia thấy vậy liền bước lên nói, thống lĩnh hình như ngài có chuyện gì đó, có thể cho chúng ta biết được hay không.

“Cũng không có chuyện gì cả, chỉ là lâu ngày không gặp mọi người khiến ta có chút nhớ mong, nào, hôm nay chúng ta mở một cái đại tiệc, cũng coi như là ta tiễn biệt các người trước khi trở về đại quốc”. Nhanh chóng dấu đi vẻ mặt buồn bã Kim Nam vui vẻ nói.

“Thống lĩnh, chắc chắn là ngài xảy ra chuyện, trên khố miệng ngài có phải hay không vẫn còn vương một chút máu” Ngu Á nhìn Kim Nam như vậy đã đoán biết được phần nào sự tình liên nghi hoặc hỏi, vị thống lĩnh này chắc chắn vừa mới bị đánh thương hoặc gặp chuyện gì đó cực kì bị thương đau khổ đến nổi phun máu.

“Ài, lại là vẫn lâu chưa kĩ sao, không sao, không có chuyện gì cả đâu, nào, ta đi giúp mọi người chuẩn bị tiệc” Kim Nam vẫn vui vẻ cười nói. Ngu Á kia bộ dạng khó hiểu cúi đầu không nói gì.

“Người mau dò hỏi mấy cái kị binh kia xem thống lĩnh là gặp phải chuyện gì, nhất định là có sự tình” Ngu Á sau khi thấy Kim Nam tiến vào chủ trương liền bí mật căn dặn một cái binh sĩ rồi lập tức đi theo Kim Nam. Cái binh sĩ kia lập tức chấp hành tiến tới đám kị binh đang tụ tập ở một góc nhỏ của doanh trại “Các người mau cho bọn ta biết rõ sự tình, rốt cục là thống lĩnh đã gặp phải chuyện gì, nói không được dấu giếm bằng không sẽ là một cái táng mạng dành cho các người”.

Một kị binh thấy vậy liền bước lên bộ dáng buồn bã nói “Là quốc sư gặp đại nạn, một cái lão hán từ áo xám không biết từ đâu tới giết sạch gia quyến quốc sư, xóa sổ phủ quốc sư khiến cho ngài ấy căm phẫn, nghe nói phu nhân cũng là bị cái lão hán từ kia vì không dò hỏi được mà cũng tức mình giết chết”.

“Xóa sổ phủ đệ, diệt sát toàn bộ tông môn, phu nhân cũng là đã bị giết chết” Cái binh sĩ kia nghe thấy vậy liền kinh hãi thét lớn, các binh sĩ trong doanh trại nghe được lời này cũng nhất thời kinh dị, lát sau họ không còn cái sự kinh dị ấy nữa mà lập tức chuyển sang phẫn nộ.

Một đoàn các binh sĩ cùng võ tướng tự giác hội nhập lại với nhau, phẫn nộ tiến đến chủ trương. “Thống lĩnh, có phải gia môn ngài lại bị diệt sát, vết máu trên khố miệng ngài có phải cũng là vì quá tức giận nên mới thành ra như vậy hay không, ngài nói đi, chúng tôi sẽ tìm cái lão già đó mà quyết liều mạng”.

Ngu Á đang nói chuyện uống trà với Kim Nam thấy đám võ tướng và binh sĩ kia tiến vào nói như vậy thì cũng nhất thời kinh dị lát sau chuyển sang phẫn nộ giống y như cái đám người kia, lập tức bóp nát ly trà còn đang nóng bỏng trong tay gần giọng nói “đốt cục là lão già nào, khôn khiếp, ta sẽ đi giết lão ta” Nói rồi không cần biết quyết định của Kim Nam, Ngu Á rút cây đao bên hông định lao ra khỏi chủ trương lên ngựa đến Nam Uyên thành.

Kim Nam thấy vậy liền dụng lực đập nát cái bàn trà quá lớn “Ngươi đứng lại cho ta, ai cho phép ngươi đi, ngươi đến đó chỉ là một cái liều mạng”.

Ngu Á thấy vậy thân mình liền đứng khựng lại, cánh tay cầm thanh đao lớn kia vẫn không ngừng run run vì phần nộ.

“Ha ha ha... tên tiểu tử cũng thật là biết suy xét a, nếu ngươi không phải là một cái đại họa thì ta nghĩ ngươi làm một đệ tử của ta sẽ rất là phù hợp”. Một lão hán từ áo xám không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện cười lớn ngay giữa đại chiến, khuôn mặt lão đầy vẻ vui mừng kích động.

Vô cùng bình tĩnh, Kim Nam vẫn tiếp tục nhấp một ngụm trà trên tay bình tĩnh mỉm cười mĩa mai nói “Nhận ta làm đệ tử, ta thấy ngươi không có đủ cái tư cách ấy đâu, ta thấy ngược lại thì mới đúng”. Thực ra trong thâm tâm hắn đang rất phần nộ, hắn hận không thể lập tức giết chết cái lão già Kha Vũ khốn nạn này.

Lão già Kha Vũ này đứng như hán dự đoán, khi hắn đến đây ông ta cũng sẽ nhận được cái tin tức của hắn mà tức khắc tiến tới. Lão già này đến rồi, thế nhưng Kim Nam tuyệt đối không dám vọng động, chỉ hết sức bình tĩnh tìm kế sách, hắn bây giờ cần lợi dụng sùng kính của đạo quân này và Kha Vũ đến đây không khác gì rơi vào sào huyệt của hắn, hắn sẽ khiến cho cái lão già này phải táng mạng tại đây.

“Hừ, tên tiểu tử ngông cuồng, cái họ Triệu nhà ngươi từ tên già đến cái tên bé tên nào cũng như nhau, cũng chỉ giỏi nói mồm, cuối cùng vẫn là bị lão phu một tay bóp chết” Kha Vũ lão giả cũng hơi bức mình nói lớn, nhưng một lát sau lão lại xuất hiện bộ mặt thương thức chăm chú nhìn Kim Nam. “Ha ha.. một tuyệt đỉnh thiên tài, cuối cùng cũng bị lão phu bóp chết xem ra Thiên rất là yêu thích ta mới cho ta được một cái cơ hội tốt như vậy”.

Kim Nam mặc kệ cái lão già Kha Vũ kia đang lăm nhăm quay về phía đám võ tướng kia nói “Các ngươi có tin ta không”. Đám võ tướng và binh lính khó hiểu nhưng vẫn quỳ xuống kiên định nói “Thống lĩnh là người dẫn dắt chúng tôi, là người chúng tôi tuyệt đối tin cậy, là người chúng tôi tuyệt đối sùng kính”.

Thỏa mãn Kim Nam lại nói tiếp “Anh em binh sĩ kiếp sau ta nếu lại được làm người sẽ lại giúp mọi người cống hiến, ta sẽ vì mọi người làm tất cả mọi chuyện, dù là thân trâu ngựa cũng không từ” Kim Nam nói lời này chính là muốn lợi dụng lòng binh lính kích phát họ tỏa ra Tín Ngưỡng lực lượng từ sự sùng kính.

Các binh sĩ võ tướng kia sau khi nghe lời này liền nhất mực thét gào, các binh sĩ phía ngoài chủ tướng cũng thét gào theo, họ tuyệt đối tin tưởng và ngưỡng mộ đức độ của vị thống lĩnh này, đối với họ sau khi cái vị thống lĩnh này nói ra câu nói kia, ngay cả Thiên cũng không thể bằng ngái ấy.

Một luồng lực lượng vàng kim nhàn nhạt không lồ tới tập lao về phía Kim Nam, luồng nội lực này người thường không thể nhìn thấy, chỉ có người tu luyện Tín Ngưỡng công pháp mới có thể nhìn thấy được.

Thời cơ đến rồi, Kim Nam đâu có thể chậm trễ liền lập tức tung một quyền nội lực về phía Kha Vũ, quyền kia vừa tung ra vô cùng yếu ớt, Kim Nam bắt đầu hấp thu Tín Ngưỡng lực lượng vào cơ thể bàn tay hắn linh hoạt bắn ra Tín Ngưỡng lực lượng mới đã được chuyển hóa bởi cơ thể hắn tiến nhập quyền phong yếu ớt kia.

Kha Vũ lão giả thấy Kim Nam tung ra một quyền, lão căn bản chỉ là nhếch mép lên cười coi thường, nội lực bắn ra cần phá cái quyền phong kia lão cũng tức khắc kiềm chế nó lại, lão là muốn dùng chính cái thân thể cường hãn của mình mà đơn giản phá vỡ cái quyền phong kia để lập uy.

Kim Nam liên tục điều chỉnh luồng Tín Ngưỡng lực xâm nhập quyền phong tu luyện nó. Việc xâm nhập bổ xung lực lượng mới đầu là vô cùng khó khăn, quyền phong kia dung hợp Tín Ngưỡng lực lượng liền lập tức bị tan vỡ, chưa tiến đến gần Kha Vũ lão giả đã lập tức tiêu tan không còn chút tung tích.

“Ha ha.. đúng là sắp chết rồi vẫn còn dầy dụa, một cái nội khí tăng một sơ kị mà cũng dám vọng động, tiểu tử, ta cho ngươi đánh thêm mười nhát nữa đó, ta tuyệt đối sẽ không chống trả”.

“Ông sẽ không chống trả chút nào” Kim Nam giả bộ nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, sẽ không chống trả, ha ha” Kha Vũ lão giả cười lớn khinh thường nói.

Kim Nam lòng mừng thầm không thôi, Kha Vũ lão giả này thật quá khinh suất, khinh thường hắn hậu quả sẽ là một cái táng mạng. Quyền phong của hắn tiếp tục được tung ra, lần này hắn không dám vọng động, lần trước có lẽ vì hắn di chuyển quá nhiều Tín Ngưỡng lực vào quyền phong khiến nó không chịu nổi mới bị tiêu tán. Lần này Kim Nam dồn Tín Ngưỡng lực hết sức cẩn thận, chỉ dồn từ từ từng tia Tín Ngưỡng lực vào quyền phong kia, khiến nó từ từ biến dạng, quyền phong kia sau khi được truyền thêm Tín Ngưỡng lực liền mạnh mẽ hơn, tuy mới đầu nó còn có chút vận vẹo, có xu thế tan vỡ, nhưng sau cùng Kim Nam đã quen thuộc một chút với cách vận nội lực này nên quyền phong kia mới không bị tan vỡ, nó từ từ được Tín Ngưỡng lực gia cố.

“Ừ ừ” Quyền phong không mạnh lắm khi mới đầu tung ra của Kim Nam có màu sắc xanh hơi nhạt, sau khi nó được gia cố Tín Ngưỡng lực thì cái màu xanh nhạt kia dường như bị pha tạp đi thành có màu trong suốt, nếu bình thường nhìn vào thì nó cũng không khác gì cái tình trạng quyền phong kia bị tiêu tán.

Đã biết được cách tu luyện pháp kỹ, Kim Nam liền dồn mạnh Tín Ngưỡng lực khiến cho cái quyền phong kia của hắn lập tức tiêu tán, hắn biết chắc rằng nếu cứ đánh quyền này vào người Kha Vũ kia thì chưa chắc lão ta đã bị làm sao, bởi vì hắn mới biết cách tu luyện pháp kỹ, chưa đến mức thuần thục, quyền phong kia tuy được gia cố mạnh mẽ hơn nhưng nó dù sao vẫn là một quyền hồng, để quyền này tiếp tục đánh ra nhất định sẽ kích động cái Kha Vũ kia, thế cho nên Kim Nam liền tương kế tựu kế, lần này mượn cơ hội mười quyền kia của Kha Vũ mà tu luyện cái pháp kỹ.

“Ừng ừng ừng” Liên tiếp những quyền phong của Kim Nam tung ra vang động không gian, nhưng chưa đến gần Kha Vũ lão giả đã lập tức tiêu tán, trên

thực tế Kim Nam chính là đang tu luyện pháp kỹ, Kha Vũ nhìn thấy vậy chính là cười nhạt thề khinh thường, nhưng chính hành động này của lão lại khiến Kim Nam quyết tâm hơn, hấn dốc hết tâm tư vào tu luyện quyền phong khiến cho nó thuần thục hơn.

Đến quyền thư tám, quyền phong của Kim Nam đã được gia cố Tín Ngưỡng lực hết sức chắc chắn, quyền phong trở lên hùng hậu, Kha Vũ lão giả lúc này vẫn đang vuốt vuốt bộ râu dài của mình khinh khinh nói “Ta thấy tên tiểu tử nguoi đờng có phĩ sức nữa, cái quyền phong nguoi đánh ra còn không bằng một cái binh sĩ thường nhân, ha ha, không ngờ lại kém cỏi như vậy, còn cái tên Tần Hoài Công kia nữa, hấn nói nguoi đã tu luyện đến mức cường đại làm ta thất sắc, bây giờ mục kích sở thị rồi hóa ra vẫn là tên ngu như lợn kia nhìn lầm, ha ha...”

“Hừ, lão thất phu, hôm nay đến giờ chết của nguoi rồi, lại còn lớn lối, thích to mồm há, chết đi.” Kim Nam hét vang điên cuồng, quyền phong đánh ra, lập tức hấn điên cuồng hấp thu luồng Tín Ngưỡng lực xung quanh vào thân thể tiếp đó chuyển hóa dần vào quyền phong kia, quyền phong kia lập tức được gia cố, lần này Kim Nam đã là đánh liều, hấn định dồn hết luồng Tín Ngưỡng lực khổng lồ kia vào một quyền coi như là đánh cược, nếu quyền phong kia không thể giết chết được Kha Vũ lão giả thì coi như cái mạng của hấn đã mất, nhưng Kim Nam cũng chắc chắn một điều, cái quyền phong kia của hấn tuyệt đối không thể vì chứa quá nhiều Tín Ngưỡng lực mà có thể tan vỡ được, bởi vì hấn đã tu luyện đến mức đảm bảo chắc chắn hết sức thuần thục mới dám đánh liều đánh ra cái quyền phong này.

Kha Vũ thấy Kim Nam lại tiếp tục tung quyền, căn bản không thèm để ý, lão chỉ đứng yên. Quyền phong kia sau khi đi được một thước đã được Kim Nam lập tức gia cố từ từ, hai thước hấn bắt đầu bơm một luồng lớn Tín Ngưỡng lực và tiếp tục gia cố, ba thước hấn dồn toàn bộ luồng Tín Ngưỡng lực xung quanh dồn ép quyền phong, Kha Vũ kia đang đắc ý bỗng có chút bất an, lão bắt chợt cảm nhận một cỗ uy áp khổng lồ đang tiến tới, chính là từ cái quyền phong kia.

“Không xong” Kha Vũ kinh hãi sắc mặt đại biến, lão vội té xuất phi kiếm ra nhưng chính là không kịp, quyền phong kia khi cách lão còn xa thì di chuyển rất chậm, nhưng khi nó tiến lại gần thì bỗng tốc độ nhanh đến mức đột phát, luồng quyền phong kia như bị tan biến nhưng trên thực tế không phải vậy, mà nó lại chuyển hóa thành vô thanh vô tức không màu sắc, uy áp khổng lồ cường đại, quyền này khẳng định không thể dùng nội lực mà có thể phát ra được.

Luồng lực lượng khổng lồ từ quyền phong kia lao tới Kha Vũ không kịp hành động, liền lập tức bị quyền phong này đánh trúng. Quyền phong sau khi lao vào Kha Vũ liền lập tức chế trụ lão ta, Kha Vũ thân thể bất động sắc mặt chuyển sang thâm tím, cơ thể lão chao đảo.

Lão hiện giờ không thể điều khiển được cái cơ thể mình nữa, luồng nội lực trong cơ thể lão đang xung khắc với luồng lực lượng khổng lồ kia, “Rắc rắc” kinh mạch Kha Vũ liên tục bị công kích, luồng lực lượng đánh trúng ngực Kha Vũ lão giả khiến lão bay ra khỏi chủ trường phụt một búng máu, không dừng lại luồng lực lượng kia tiếp tục xâm nhập kinh mạch của lão tiếp tục tấn công nội lực trong cơ thể lão.

Nội lực gặp Tín Ngưỡng lực lập tức xung khắc, kinh mạch Kha Vũ phồng rộp có xu hướng vỡ tan. Cơ thể lão vang lên những tiếng tách tách do kinh mạch bị phá vỡ nát, lông mi Kha Vũ giật giật, luồng lực lượng kia lại tiếp tục tấn công “Tấn công đan điền phá hủy nội đan” Kha Vũ hét lên sợ hãi.

“Ừng” luồng lực lượng kia đứng như vậy, sau khi nó phá hủy kinh mạch của cái Kha Vũ lão giả kia liền tiếp tục tiến đến đan điền, có xu hướng phá hủy nội đan của Kha Vũ lão giả. “Tiểu tử, nguoi trêu chọc lão phu, nguoi là ản dẫu tu vi, ha ha ha... Chỉ hận lão phu một đời oanh liệt mà lại mắc lừa một tên tiểu tử” Kha Vũ kia tức giận như hỏa điên, điên cuồng cười nói.

“Hừ, chỉ trách cái lão thất phu nguoi quá độc ác, còn giết thêm cả thể tử của ta nữa nếu không ta vẫn còn sẽ để nguoi còn sống vài ngày” Kim Nam lúc này mới phẫn nộ, mắt hấn gằn lên những tia đỏ máu, những đường mạch máu trong mắt hấn vì quá tức giận mà đã có một số bị dồn ép đến bực vỡ, khiến mắt hấn chảy ra những dòng máu đỏ tươi, hấn không khóc, nhưng nhìn hấn cứ như là khóc bằng máu thật sự vậy, chỉ là vì hấn quá tức giận.

“Ha ha, con tiện nữ đó hả, ài, ta vẫn còn chưa có giết nó mà, vốn lão phu định vung một kiếm lên chém chết nó, nhưng nghĩ lại nếu chém chết nó thì cái tên tiểu tử nguoi sẽ trốn biệt mà không quay trở về, khiến lão phu còn phải nhọc sức, vì vậy ta đã cho nguoi đem nó về đại phái làm con tin rồi, nhưng không sao, lão phu mà chết không có tung tích, thì con tiện nữ đó cũng là phải táng mạng cùng, nhất định sẽ bị đệ tử bốn phái giết chết” Kha Vũ lại cười lớn nói.

Kim Nam kinh ngạc vô cùng mắt hấn liền hòa hoãn lại, sự căm phẫn dịu xuống run run giọng hỏi “Tuyệt Mai là vẫn chưa có chết, lão giả mau nói rõ ràng, ta sẽ cho lão một cái toàn thân” Kim Nam lao về phía Kha Vũ xách cổ áo lão lên gằn giọng hỏi lớn.

Kha Vũ kia chỉ khục khục vài tiếng đang định nói tiếp thì cái luồng nội lực của lão đã không còn chống cự được lực lượng quyền phong công kích kia của Kim Nam nữa rồi, luồng nội lực cuối cùng của lão cũng bị đánh tan, lão xem ra cũng là đã chống cự hết sức mới có thể nói được vài câu, nếu không phải cái thân thể lão cường hấn đã lập tức bị quyền phong kia của Kim Nam chế trụ sau đó thúc ép nội đan tự bạo vỡ tan rồi ý chứ, thật sự là cái quyền phong được tu luyện bởi Tín Ngưỡng lực này hết sức bá đạo, nếu như trước đây Kim Nam chỉ là vượt cấp giết những đối thủ cường hấn hơn trong vài cái cấp nhỏ thì bây giờ hấn còn thậm chí bá đạo hơn, cảnh giới Nhập lượng đánh chết một cường giả tăng bốn sơ kỳ, nói ra thì kể cả thời đại Thái Cổ cũng không ai tin được chuyện này, đúng là hết sức biến thái.

Nhập Lượng sơ kỳ cảnh giới như hấn trên cơ bản chỉ có thể hấp thu tối đa Tín Ngưỡng lực của một trăm người, nếu hấp thu hơn căn bản chính là sẽ không chịu nổi mà vỡ tung. Vậy mà hấn lại có thể hấp thu Tín Ngưỡng lực của một vạn người, là một vạn người a, gấp cái một trăm kia không biết bao nhiêu lần, Kim Nam thầm đánh giá việc này có thể một phần liên quan đến thân thể cường hấn của hấn, hai là vì trước đây hấn đã là nội khí tăng ba hậu kỳ đỉnh phong kinh mạch rộng mở nên mới có thể chịu được một cái đại lực lượng lớn như vậy mà không nổ tung thân xác.

Đan điền Kha Vũ kia bắt đầu trở lên sáng rực, Kim Nam vội hét lớn “Tất cả mọi người mau lui ra cho ta, cái lão thất phu này sắp tự bạo rồi, lui xa mười dặm tuyệt đối không được chậm trễ, cường giả tăng bốn tự bạo không phải là trò đùa”.

Các cái binh sĩ và võ tướng kia thấy Kim Nam dùng mấy quyền đã lập tức khiến cho cái lão già man rợ kia phải tự bạo thì liền hét vang vui sướng vô cùng, thấy Kim Nam hạ lệnh họ liền không chậm trễ chút nào liền nhanh chóng cầm những đồ cần thiết tức tốc lui ra khỏi cái doanh trại kia.

Kim Nam trước khi dời đi vẫn là cười nham hiểm một cái, lão già Kha Vũ này dù sao cũng là cường giả tầng bốn nên chắc chắn có không ít đồ tốt, hần đầu có thể bỏ qua được, liền nhanh tay dò soát khắp thân thể Kha Vũ có cái gì lạ lắm là thu sạch sẽ, kể cả thanh phi kiếm kia hần cũng không bỏ qua, phi kiếm là đồ hiếm của nhân gian đầu có thể phí phạm như vậy.

Cho dù lão Kha Vũ này có tự bạo cũng chưa chắc có thể làm cho phi kiếm có một cái tổn hao, nhưng mà Kim Nam vẫn là muốn tiện tay mà cuỗm nó đi luôn. Hần vui mừng nhất không phải là những thứ đồ tốt mà hần chiếm được của Kha Vũ lão già, mà cái chính là hần biết Tuyết Mai không có chết mà vẫn còn sống.

Kha Vũ kia đang ngây dại cười chờ tự bạo, thấy Kim Nam hành động như vậy liền méo xệch miệng chính là tức đến hộc máu, “Vô.. vô sỉ” trong vô thức nhưng Kha Vũ vẫn nói được hai câu. Kim Nam căn bản không thêm để ý, lập tức đắc ý rời đi ngay.

Các binh sĩ quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh được lệnh của Kim Nam lúc này đã rời khỏi cái doanh trại kia cách xa mười dặm rồi, Kim Nam tuy rời sau họ nhưng dù sao cũng là tu luyện giả nên vẫn có thể đuổi theo kịp, ngay khi họ vừa kịp dời khỏi cái phạm vi ảnh hưởng kia thì một tiếng nổ trầm đục vang lên rung động không gian, cái doanh trại kia lập tức bị xóa sổ.

Một số đồ vật thậm chí còn bay sát đến chỗ đám người Kim Nam, thật đúng là cường giả tầng bốn nổ nội đan, uy lực hết sức khủng bố, xa đến mười dặm mà vẫn còn cảm nhận được sức ảnh hưởng của nó, thật không biết nếu loại này cường giả đánh nhau mà di chuyển lung tung thì sẽ có bao nhiêu cái thiệt hại.

Kim Nam tặc lưỡi một cái nói “Cũng may, mọi người không sao cả chứ”.

Đám binh lính kia vẫn đang sửng sốt vì cái vụ nổ khủng khiếp kia thấy Kim Nam hỏi vậy bọn họ liền bắt đầu xôn xao nhao nhao lên quên ngay tức khắc đi cái sự kiện vụ nổ vừa rồi hướng về phía Kim Nam tới tập hỏi “Thông lĩnh, ngài thật uy vũ, dùng vài quyền đã có thể ép cái lão biến thái kia tự bạo, thống lĩnh, phong độ của ngài so với khi xưa không giảm chút nào, lão già kia chính là đến tự tìm chết”.

“Bớt vỗ mông ngựa đi”, Kim Nam đập bốp một cái vào một cái binh lính vừa nói kia cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Ô Diên Đại Đô Kiến Tạo

Nam Uyển Thành.

“Ngươi nói sao, quốc sư chỉ dùng vài quyền đã tiêu diệt được cái lão tặc khủng bố kia rồi ư, mau, mau mở yến tiệc thiết đãi tẩy trần cho quốc sư, còn nữa lệnh cho toàn bộ Nam Thiên Quốc quốc tang cho gia tộc quốc sư, ban hành chiếu lệnh này ngay không được chậm trễ” Lý Nam Đế vui vẻ nói, sau đó quay sang hỏi một tên thái giám “Quốc sư hiện giờ đang ở đâu”.

“Bẩm đế quân, quốc sư hiện đang ở chỗ binh đoàn Đế Quốc Nhật Minh, nghe nói lần này quốc sư có thể thắng được lão tặc kia họ cũng giúp một phần không hề nhỏ”.

“Một phần không hề nhỏ, họ vốn chỉ là binh sĩ thường nhân, gặp phải cường giả nội khí khủng bố như vậy thì làm được cái gì cơ chứ ?” Lý Nam Đế ngạc nhiên hỏi.

“Cái này thần cũng không biết, quốc sư chỉ có nói như vậy còn sư tình rõ ràng ngài ấy sẽ bẩm báo với bệ hạ sau”

“Được, đã là quốc sư nói như vậy thì sẽ là như vậy, ban thưởng cho mỗi một binh sĩ của binh đoàn Đế Quốc Nhật Minh năm lượng bạc, từ cấp tướng lĩnh trở lên một lượng vàng”.

“Triệu quốc sư tấn kiến” Một võ binh ngoài cửa phủ đoãn hét lớn. Lý Nam Đế đang vui vẻ thấy vậy liền quay về hướng cửa phủ nói lớn “Triệu quốc sư, ngài nợ ta một lời giải thích a”.

Kim Nam bước vào dáng vẻ bình tĩnh, không cười cũng không buồn đau nói “Không có gì, chuyện về binh đoàn Đế Quốc Nhật Minh kia đợi đến thời điểm thích hợp ta sẽ nói cho đế quân ngài biết”. Lý Nam Đế đang vui cười cũng trầm tĩnh nói “Là ta đã thất lễ, quên mất gia tộc quân sư đã bị tàn sát mà vẫn vui vẻ được như vậy, quốc sư ngài nói đi ta có thể làm được cái chuyện gì để tạ lỗi đây”.

“Đế quân ngài không cần phải bận tâm, ta từ miệng cái lão thất phu kia đã biết được rằng thê tử của ta chưa có chết, chỉ có điều vẫn là cần đế quân ngài giúp”

“Ngài cần cái gì cứ nói, sao lại khách sáo như vậy”. Lý Nam Đế thờ phào nói.

“chính là công thành chiếm đất, tấn công Kỳ Dương kinh đô tiêu diệt Bắc Quốc”.

Lý Nam Đế thất kinh “Tiêu diệt Bắc Quốc, tấn công Kỳ Dương kinh đô, quốc sư, chuyện thế tử của ngài thì liên quan gì đến tiêu diệt Bắc Quốc”.

“Đế quân, là ngài không biết, cái lão thất phu kia sau khi bắt giữ thế tử ta liền cho người đem nàng ấy về đại phái Vô Cực Tông, bây giờ ta nếu muốn cứu nàng ấy nhất định phải đến Bắc Quốc, mà ta thân cô thế cô không thể làm được chuyện này, chính vì vậy nên mới nhờ đế quân ngài giúp”. Kim Nam lý do chính cũng là như vậy, nếu là trước đây thực lực cường hãn hãn sẽ một thân một mình đạp phi kiếm đến mà xói tung cái Vô Cực Tông kia lên, nhưng hiện giờ thực lực của hãn quá yếu, nếu không có binh sĩ sủng kính cạnh bên thì cũng không khác nào một cái nội khí tăng một sơ kì bình thường, thậm chí đến Vô Cực Tông một cái đệ tử bình thường cũng có thể giết chết hãn.

Lý Nam Đế khó xử liền nói “Quân sư, cũng không phải là ta không muốn giúp ngài, chỉ có điều Nam Thiên Quốc mới thống nhất, binh lính phần lớn đều là tạp nham nếu đánh e không lại Bắc Quốc hơn nữa chúng ta thua kém bọn chúng hãn về số lượng, ngài bảo ta phải đánh như thế nào đây”.

“Chuyện này đế quân ngài không cần phải lo, chỉ cần ngài cho ta ba mươi vạn binh mã, ta đảm bảo nó sẽ là hùng binh tuyệt đối, hơn nữa, diệt phá Bắc Quốc lần này không chỉ có mình Nam Thiên Quốc, mà sẽ còn một cái quốc gia nữa tham chiến”

“Một quốc gia nữa tham chiến, là quốc gia nào”.

“Chính là Đế Quốc Nhật Minh”.

“Ha ha ha, phải phải, ta chính là quên mất bên phụ nhân chính là Đế Quốc Nhật Minh, hơn nữa một vạn binh của quốc sư ngài cũng là binh lính của Đế Quốc Nhật Minh a ». Lý Nam Đế cười lớn nhưng sau đó lại chợt có sắc mặt nghi hoặc nói “Nhưng vậy vẫn là chưa đủ, Đế Quốc Nhật Minh bản thân nội loạn, có thể đem binh trợ chiến hay sao”.

“Có thể, chỉ cần đế quân ngài tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ có kế sách”. Kim Nam khẳng định nói trong mắt hãn hiện lên một tia kiên định.

“Được, nhưng hiện giờ ta chưa có đủ số binh đó, tạm thời quốc sư ngài cho ta thời gian một chút ta sẽ chiêu mộ đủ”.

“Không cần, ngài cứ để ta lo chuyện này, chiêu mộ binh sĩ sẽ chỉ trong ba ngày là đủ, nếu để lâu lòng quân đi xuống, họ sẽ quên mất hận thù Bắc Quốc, đến lúc đó e là ba mươi vạn cũng không đủ đâu”.

“Cứ quyết định như vậy đi, nào quốc sư, hôm nay ta đã mở một cái thiết yến khoản đãi ngài, đêm nay chúng ta còn cần bàn về cái đế đô mới của Nam Thiên Quốc nữa”.

“Được” Kim Nam gật đầu nói, hãn hiện giờ cũng phải bàn đến việc này, Nam Thiên Quốc thống nhất đã được một thời gian, cố đô Cổ Loa đã sụp đổ không thể sử dụng được nữa, việc quan trọng nhất hiện giờ là phải bàn xem Ô Diên đại đô mới sẽ kiến tạo ra sao.

Thiết yến sau đó được lập tức bày ra, Kim Nam liền cầm một bát rượu lớn lên nói “Đế quân, ta kính ngài một bát rượu lớn”, sau đó hãn lập tức uống cạn, rượu này nếu là trước đây thì không thể nào làm hãn say được, tu luyện nội khí căn bản uống rượu vào sẽ bị nội khí bản nguyên chấn tan hơi men, căn bản uống rượu không có tác dụng, hay nói cách khác Kim Nam từ trước đến giờ uống rượu mà như không uống, bởi hãn có uống đến mức nào cũng không thể cảm nhận được hơi men của rượu.

Uống cạn một bát lớn rượu, thân thể Kim Nam lúc này chao đảo, khuôn mặt hãn đỏ như gấc, thật không ngờ hãn chân chính uống rượu lại kém như vậy. Lý Nam Đế thấy khung cảnh này liền cười khà khà đặc ý cũng lập tức uống một bát lớn sau đó khí khái nói “Thật không ngờ quân sư ngài hiệu triệu chúng nhân mà uống rượu lại kém như vậy, ha ha..”.

“Sai, ngài nói sai rồi, ta uống rượu không có kém, ngài đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong nhé, mặt ta tuy đỏ nhưng không thể nói là ta say được” Nói rồi Kim Nam hùng hổ cầm một chum rượu lớn lên một hơi cạn sạch.

Lý Nam Đế nhìn thấy cảnh này liền ngậy người chốc lát, một lúc sau mới tỏ vẻ thán phục nói “Là ta, là ta đã sai, đã coi thường quốc sư ngài, thật không ngờ quốc sư ngài cũng là một cái hủ rượu lớn, nào để ta uống một bát tạ tội, ha ha”.

Sau đó ông ta cũng cầm một bát rượu lên uống một hơi cạn sạch, Kim Nam sau khi uống một chum rượu lớn lúc này đã cảm nhận hơi men của rượu một cách chân thật nhất, rượu trong miệng hãn khi uống không còn cay xè nữa mà lại có vị ngon ngọt lạ thường, Kim Nam lại càng hăng, hãn muốn uống nhiều hơn nữa, thật không ngờ uống rượu cũng có cái tư vị thú vị như vậy, thảo nào nhân gian xưa nay lại có lắm kẻ nghiện rượu đến vậy.

Thấy Kim Nam cứ uống hết từ chum này sang chum khác khiến Lý Nam Đế kinh dị không thôi, thật không ngờ cái vị quốc sư này về ngoài yếu ớt tưởng như chỉ uống một chút là say vậy mà đã uống mấy chum rồi không có gục, Lý Nam Đế chắc mẩm ông ta gặp phải lão làng uống rượu thật rồi, cái loại này uống bao nhiêu cũng không có đủ. Nhưng thật ra Lý Nam Đế đã sai, ông ta không biết rằng đây chính là lần đầu tiên Kim Nam hãn chân chính uống rượu, những lần trước hãn ta uống rượu cũng không khác gì đổ rượu vào một cái máy lọc cà, hãn uống rượu mà như uống nước, căn bản uống rượu như không uống.

“Quốc sư, Ô Diên đại đô ta đã cho người chuẩn bị vật liệu và đang kiến tạo rồi, dân chúng Nam Thiên Quốc lần này đều rất hồ hởi, bản thân ta căn bản không phải bỏ ra một chút chi phí nào để xây dựng cái đại đô kia, đại đô kia vật liệu chi phí đều là thương gia quyên góp, trong đó nhiều nhất là thương gia của Hải Thành, cái này cũng là phải cảm ơn quốc sư ngài a. Ta dự tính, Ô Diên đại đô kiến tạo không quá ba tháng là có thể cơ bản xây dựng xong, lúc đó vẫn là phải nhờ ngài ra tay thiết lập đại trận hấp thu thiên địa nguyên khí” Lý Nam Đế ngắc ngứ nói.

Kim Nam lúc này khuôn mặt càng uống lại càng không đỏ nữa, sắc mặt trở lên bình thường, hãn càng uống càng có cảm giác như mình càng tỉnh liền nói “Cái này, một mình ta e là không nổi, nếu là trước đây sẽ không có vấn đề nhưng hiện giờ do ta tu luyện một cái công pháp mới nên tu vi đại giảm, cần

phải có thời gian khôi phục, như vậy đi, ngài ra một cái chiếu lệnh chiêu mộ cường giả khắp nơi, cường giả cấp cao thì ắt hẳn sẽ không ra mặt, nhưng cường giả cấp thấp chắc chắn có, nếu như đã có đủ người, ta sẽ chỉ đạo họ thiết lập đại trận chi trong vòn một ngày là có thể hoàn thành”.

“Được, như vậy đi, mọi chuyện đó để sau, ta với ngài hiện giờ uống rượu trước đã” Lý Nam Đế thông khoái cười, ông ta cũng đã uống không ít, lúc này có vẻ như say lắm rồi.

Kim Nam gật đầu tiếp tục cầm lên một chum rượu uống cạn sạch, chính hắn hiện giờ cũng đang nghi ngờ là tại sao hắn lại có thể trâu bò như vậy, uống rượu tại sao càng uống lại càng không say.

...

Sau khi trở về phủ đệ của mình, Kim Nam nhìn đồng hoang tàn mà bất giác rơi lệ, không biết hiện giờ Tuyết Mai ra sao, liệu có bị bọn Vô Cực Tông kia khi dễ hay không, Kim Nam ngồi sụp xuống, đôi bàn tay nắm chặt đầm mạnh xuống nền đá hoa viên, tức thì một vùng đá vỡ vụn lún sụt xuống.

Kim Nam lấy vạt áo lau đi những giọt nước mắt, hắn cũng biết nam nhi không thể khóc, nhưng trước nay cứ hơi gặp chuyện gì đau buồn là hắn đều rơi lệ, không có thể kiềm chế được. Trán tĩnh lại Kim Nam cất giọng nói lớn “Phan tướng có ngoài đó hay không”.

“Dạ có mặt tướng” Một cái võ tướng xách một thanh trường đao dài to lớn bước vào, giọng nói ồm ồm, thân mình tỏa ra khí thế uy áp của một võ giả.

“Thôi ngay cái kiểu ấy cho ta, ta là địch nhân hay sao mà ngươi tỏa ra cái uy áp đó” Kim Nam quát lớn, khiến cái võ tướng kia đang lay động bộ râu trong gió oai phong lâm liệt chợt giật mình khôi phục lại cái bộ dạng bình thường cười hà hà nói “Quốc sư, ngài là có chuyện gì?”.

Kim Nam quả thực có chuyện, từ khi hắn tu luyện cái Tín Ngưỡng công pháp, căn bản đây là một môn công pháp đã thất truyền, những tư liệu về nó căn bản là không còn, thậm chí thể gian biết đến có cái môn công pháp này tồn tại cũng chỉ có một số người. Chính vì vậy, Kim Nam hắn là phải mò mẫm lại từ đầu, hắn phải tìm ra cách để có thể tu luyện một cách nhanh nhất.

Tín Ngưỡng công pháp bản nguyên tu luyện Tín Ngưỡng lực, mà Tín Ngưỡng lực thì chỉ có thể có từ sự sùng kính chân thật, vì thế Kim Nam hắn muốn tung hoành thế gian, sẽ phải học theo cách của Thái Cổ thời đại, thiết lập một lực lượng thường trực để đảm bảo Tín Ngưỡng lực luôn luôn đầy đủ.

“Phan tướng, ta lệnh cho ngươi chiêu mộ càng nhiều nhân thủ càng tốt, từ mười lăm tuổi đến hai mươi tuổi, đích thân ta sẽ huấn luyện, còn nữa lực lượng này phải tuyệt đối giữ bí mật, ta sẽ gọi nó là quân đoàn đen, nhanh hành động tuyệt đối không thể chậm trễ, nhớ rõ, ngay cả Đế quân cũng không thể biết chuyện này, Nam Thiên Quốc lại sắp đại chiến với Bắc Quốc rồi, ngươi mau hành sự”.

“Thuộc hạ đã rõ, lập tức sẽ đi chấp hành” Phan tướng kia cúi mình, xách thanh trường đao to lớn kia lại lách cách đi ra, cái uy áp võ giả lại tỏa ra. Kim Nam bực mình sút vào đất Phan tướng một cái “Thôi ngay cho ta cái kiểu đó, bằng không lại xử theo quân pháp”.

Phan tướng lại cười hà hà khôi phục cái bộ dáng bình thường tức tốc lui ra. Kim Nam thở dài, Phan tướng này bộ dạng bá đạo quá băng không hành sự sẽ dễ dàng hơn nhiều, được cái, cái tên võ tướng này khá được việc, Kim Nam trước giờ giao việc gì cũng tuyệt đối hoàn thành, Phan tướng này so với Hắc Bạch phát trường lão khi xưa thì cũng không kém cạnh gì, sử dụng hắn coi như cũng là một cái thuộc hạ thân tín.

Bất giác Kim Nam lại nhớ về hai vị Hắc Bạch phát trường lão kia, từ sau trận chiến Cổ Loa thành thành cũng là đã mất tung tích, mặc dù Kim Nam rất hy vọng bọn họ còn sống nhưng hắn biết chuyện đó tuyệt đối là không có khả năng.

...

Ngày hôm sau

Kim Nam đã cho người phát lệnh chiêu mộ binh sĩ toàn quốc, quyết tâm tiêu diệt Bắc Quốc trả mối thù đại quốc. Dân chúng bấy lâu nay đã có tâm tư chiến đấu báo thù, nay lại một đợt đại quy mô chiêu mộ nữa nổ ra, Nam Thiên Quốc lại sinh ra một phong trào đầu quân nhập ngũ, ai không đi đầu quân sẽ là bị làng xóm coi thường phi nhỏ, chính vì vậy lực lượng binh lính bỗng tăng lên đột phát. Ba ngày, chỉ với ba ngày số lượng tân quân đã đạt tới con số khổng lồ, bốn mươi vạn binh vượt con số dự tính ba mươi vạn của Kim Nam, số lượng tân quân vẫn tiếp tục tăng và có xu thế còn ngày càng nhiều hơn nữa.

Hơn cả mong đợi, Kim Nam liền tiếp tục lệnh chiêu binh thêm nửa tháng nữa, hắn cũng muốn biết thực lực quân sự thật sự của Nam Thiên Quốc, hắn nói rằng sẽ diệt Bắc Quốc với ba mươi vạn binh nhưng điều này hắn cũng tự biết là hết sức khó khăn, bây giờ thì tốt rồi, lượng binh lính ngày càng nhiều như vậy thì diệt Bắc Quốc sẽ không còn khó khăn gì nữa, Bắc Quốc căn bản trải qua nhiều trận chiến, quốc lực đã suy yếu, đến binh lính cũng không phải là thời kì cực thịnh nhất, bản thân Tần Hoài Công giữ được cho Bắc Quốc ở cái thế chơi vui như thế này đã là quá giỏi rồi, bây giờ chỉ cần một làn sóng châm ngòi, lập tức cái vẻ ngoài đồ sộ kia của Bắc Quốc sẽ sụp đổ.

Kim Nam soạn một truyền tin thư đến Đế Quốc Nhật Minh hẹn Thiên Hoàng sau nửa tháng phát binh tiến đánh Giang Nam của Bắc Quốc, một mặt sau khi Phan tướng đã bí mật chiêu mộ lực lượng quân đoàn đen, Kim Nam lập tức huấn luyện, những binh sĩ của quân đoàn đen này đa phần đều là còn trẻ tuổi, vì thế khi giáo dục tư tưởng cho họ cũng dễ dàng hơn.

Những binh sĩ của quân đoàn đen đều được Kim Nam cho tu luyện những công pháp nội khí cao cấp nhất, ngay cả công pháp Triệu gia hắn cũng không tiếc đầu tư, quân đoàn đen mới đầu có quy mô khoảng năm nghìn người, lực lượng này sau khi bồi dưỡng thành công sẽ chính là lực lượng thường trực cạnh bên Kim Nam hắn, vừa có thể bảo vệ hắn, vừa có thể cung cấp Tín Ngưỡng lực hùng hậu cho hắn tùy ý sử dụng.

Quân đoàn đen binh sĩ đã phần còn trẻ và non nớt, Kim Nam dùng hành động nhân nghĩa cảm hóa, khiến họ thán phục, hắn ăn cùng ăn chung với những

binh sĩ quân đoàn đen này, tu luyện cũng tu luyện cùng họ, những lúc khó khăn nhất hẳn luôn động viên họ, tình cảm của Kim Nam và những binh sĩ này đã ngày càng thân thiết, tuyệt đối tin cậy, những cái binh sĩ kia bắt giặc tự lúc nào đã tùy ý bất cứ khi nào cũng đều phát ra Tín Ngưỡng lực, trong lòng họ, vị quốc sư này còn sống thì họ cũng còn sống, vị quốc sư này chết thì bọn họ cũng sẽ liều mạng chết theo.

Có thể nói qua sự bồi dưỡng của Kim Nam những binh sĩ này không chỉ cường hãn lên từng ngày, mà còn sinh ra luồng tín ngưỡng lực hùng hậu, Kim Nam có thể khẳng định, dù thiên hạ có ai phản bội hẳn nhưng nhất quyết những binh sĩ quân đoàn đen này không thể phản bội hẳn. Nếu thực sự họ phản bội hẳn, Tín Ngưỡng lực kia sẽ mất đi, hẳn sẽ tuyệt đối phát hiện ra là kẻ nào phản bội, và sẽ ngay tức khắc giết chết kẻ đó.

“Nửa tháng, chỉ trong vòng nửa tháng Kim Nam đã huấn luyện các binh sĩ của quân đoàn đen chân chính bước vào hàng ngũ cao thủ nội khí tăng một, có thể nói thời kì cực thịnh nhất của Triệu Thánh Tông cũng chưa bao giờ có một lượng cao thủ nội khí tăng một nhiều đến như vậy, năm nghìn người, năm nghìn cái binh sĩ đều chân chính là cao thủ, không ai biết Kim Nam hẳn dùng cái cách gì mà lại có thể tạo ra cái đội quân này, duy điều này có lẽ chỉ có mình Kim Nam hẳn biết.

Thần tuyền, những giọt nước gia tăng lực lượng nội khí khi trước Kim Nam lấy ở trong cái thể giới kì bí kia, lúc này đã có tác dụng, hẳn hiện giờ tu luyện là Tín Ngưỡng công pháp, nên thần tuyền đối với hẳn hiện đã không còn có tác dụng nữa, Kim Nam liền dùng những giọt Thần tuyền đó, một mặt bắt các cái binh sĩ quân đoàn đen kia cực lực tu luyện công pháp nội khí, một mặt cho họ sử dụng thần tuyền, chính vì vậy trong thời gian chỉ có nửa tháng Kim Nam đã tạo ra một lượng cao thủ nội khí khổng lồ.

Số lượng thần tuyền kia Kim Nam cũng chỉ mới sử dụng hết có một phần ba, hai phần ba còn lại hẳn dự định sau trận chiến với Bắc Quốc binh sĩ nào xuất sắc sẽ thắng chức và ban thần tuyền, đây cũng như là một cách để kích phát ý chí tu luyện của binh sĩ quân đoàn đen lên mức cao nhất.

Binh sĩ quân đoàn đen đều rất vui mừng, nếu trước đây họ chỉ là những người bình thường thì hiện giờ họ đã có thể chân chính tu tiên thật sự rồi, một số người còn cảm kích đến khóc ra nước mắt, sùng kính cái vị quốc sư kia không thôi, hơn nữa bọn họ trước đây chỉ có cái cuộc sống tẻ nhạt vô vị thì hiện đã có mục tiêu để phấn đấu, đó chính là tu tiên, trường sinh thuật tương lai họ sẽ là có cơ hội đạt được.

...

Kỳ Dương kinh đô.

Tần Hoài Công đang uống rượu ngắm mỹ nữ, bỗng một cái võ tướng giáp phục bạch kim lao vào, các cái binh sĩ thủ vệ cũng không cản nổi, võ tướng kia khuôn mặt hung dữ lao vào quỹ xuống trước mặt Tần Hoài Công thờ hồng hộc nói “Chúa công, Đế Quốc Nhật Minh đem theo sáu mươi vạn quân tấn công Giang Nam, Giang Nam hiện tại tình thế nguy ngập sắp không trụ nổi nữa rồi, hiện đang phát tin xin cứu binh”.

Tần Hoài Công giật mình kinh dị tức giận nói “Hay cho bọn mọi rợ, mau, điều động trăm vạn quân Kỳ Dương kinh ứng cứu Giang Nam, bọn Đế Quốc Nhật Minh này ta đã muốn đánh từ lâu lắm rồi, bây giờ ta chưa động đến chúng mà chúng đã dám đánh ta, hay cho cái bọn không biết sợ là gì”. Tần Hoài Công hầm hầm cầm kiếm coi bỏ long bào mặc hoàng kim giáp phục lao lên ngựa phi ra khỏi cung thất, võ tướng kia cũng nhủu mày cầm song chùy đầy gai lao lên một con bò tót lớn tức tốc đuổi theo, các cái cấm vệ quân Bắc Quốc không hiểu chuyện gì xảy ra liền xách kiếm chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tấn Công Bắc Quốc

“Quốc sư, có tin tốt từ Bắc Quốc, nghe nói Đế Quốc Nhật Minh đã tấn công vùng Giang Nam của Bắc Quốc, hiện Tần Hoài Công đã kéo đại bộ phận lực lượng của Kỳ Dương kinh đến Giang Nam”.

“Tốt, mau, ngừng lệnh chiêu binh”. Kim Nam nghe thấy tin báo liền vui mừng vô cùng, đúng như dự đoán của hẳn, Đế Quốc Nhật Minh quả thật đã phát lệnh công kích. Không chậm trễ, hiện giờ đây chính là thời cơ tốt nhất, Kỳ Dương kinh của Bắc Quốc hiện trống không, Tần Hoài Công đem binh đến Giang Nam ít cũng phải mất nửa tháng mới tới nơi, trong khi đó Kim Nam đem binh đến Kỳ Dương kinh kia cũng mất khoảng hai mươi ngày. Vì vậy, Kim Nam chắc chắn sẽ tận dụng cơ hội lần này, lợi dụng khi Tần Hoài Công đến Giang Nam được khoảng mười ngày, sẽ lập tức phát binh.

Tại sao hẳn lại làm như vậy, bởi vì Kim Nam hẳn đã dự tính, Tần Hoài Công đem binh đi được nửa được Kim Nam tấn công sẽ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đối mặt với hai phe, lòng quân tất loạn, đến lúc đó công kích Kỳ Dương kinh hoàn toàn nắm phần chắc nhiều hơn. Còn nếu bây giờ lập tức công kích, thì quân Tần sẽ vẫn có khả năng quay về, Kim Nam tất có thiệt hại lớn. Nếu Kim Nam hẳn chờ cho đến khi quân Tần đến được Giang Nam rồi mới công kích, nhất định sẽ khiến cho quân đội Đế Quốc Nhật Minh bị thiệt hại, Tần Hoài Công biết không thể đánh được cả hai mặt trận, tất sẽ liều với Thiên Hoàng kia.

Nhân cơ hội này, còn dư mười ngày, Kim Nam sẽ không trưng binh nữa, mà sẽ dồn toàn bộ tân quân, cấp tốc huấn luyện thao tập, rèn đúc binh khí chuẩn bị thật kĩ càng. Kim Nam đã tận dụng được hợp lý toàn bộ thời gian để có thể tấn công Bắc Quốc một cách hợp lý nhất.

Lý Nam Đế sau khi nghe thấy tin tức báo về cũng là mừng rỡ vô cùng, liền đích thân đến phủ đệ của Kim Nam hẳn, luông miêng khen ngợi không ngớt “Quốc sư, ta là cử nghĩ ngài chỉ nói đùa, thật không ngờ Đế Quốc Nhật Minh kia bản thân nội loạn mà quốc sư ngài vẫn có thể làm cho họ tiến binh, chỉ có điều ta vẫn có chút thắc mắc, làm sao ngài có thể làm được vậy”.

Kim Nam cười khà khà đắc ý nói “Không có gì, Thiên Hoàng kia căn bản rất sợ ta, hơn nữa lần này ta đã bày ra cho ông ta cái kế sách và còn chia lợi ích không nhỏ cho ông ta nữa”.

“Xin hỏi quốc sư là kế sách gì, lợi ích ra sao”

“Cũng không có gì, ta chính là bảo ông ta triệu tập tất cả các thế lực lãnh chúa lập tức đem binh đánh Bắc Quốc, Nam Thiên Quốc sẽ đem trăm vạn binh phối hợp, Bắc Quốc tất diệt vong, hơn nữa sau khi các cái lãnh chúa kia tấn công thành công Giang Nam sẽ chia tấc cho họ Giang Nam tùy họ xử lý, bản thân Đế Quốc Nhật Minh nhân cơ hội đó chiếm luôn đất nước Đông Đảo ra tăng diện tích lãnh chúa thế lực, đối với ta và họ đều lợi đôi bên, còn nữa Thiên Hoàng ra lệnh hiệu triệu các lãnh chúa, lãnh chúa nào không nghe theo ông ta sẽ lập tức đem binh văn tội, với cái chiêu vừa đả vừa xoa như vậy, dĩ nhiên những thế lực lãnh chúa kia sẽ chọn lợi ích hơn là chọn đối đầu, ha ha...”

“Quốc sư quả thật cao minh, nhưng ta là vẫn không hiểu, Nam Thiên Quốc lấy đâu ra trăm vạn binh, căn bản điều này không có khả năng, quốc sư nói như vậy mà cái Thiên Hoàng kia cũng tin sao”

“Tin, ông ta không tin cũng vẫn phải tin, một phần là ông ta sợ ta, cái thứ hai trăm vạn binh ta nói Nam Thiên Quốc có là sẽ thật sự có, quyết không phải nói dối”.

“Trăm vạn binh, Nam Thiên Quốc có trăm vạn binh thật sao” Lý Nam Đế kinh ngạc sững sờ.

Kim Nam chỉ cười lớn nói “Đế quân bệ hạ ngại chờ một chút đi, sẽ có tin tức ngay thôi”.

Lý Nam Đế khó hiểu, nhưng vẫn cứ là vui cười, dù sao cái tin tức này của vị quốc sư kia nói ra có không đúng đi chăng nữa, thì vô số cái tin tức tốt lành mà ông ta đã biết đã đủ để Lý Nam Đế vui sướng phát điên rồi.

Không phải chờ lâu, một lát sau một thân võ tướng uy nghi bệ vệ bước vào kính cẩn cúi mình trước Lý Nam Đế nói lớn “Bẩm đế quân bệ hạ, chiêu tập quân binh kết thúc, trong vòng hai mươi lăm ngày, toàn Nam Thiên Quốc chiêu tập được tổng số một trăm lẻ năm vạn binh mã, hiện có xu thế còn tăng thêm nhưng lệnh chiêu binh đã sớm dừng lại, nên quân số đã không còn tăng nữa”..

Lòng kinh dị không thôi, Lý Nam Đế ngây người chốc lát mới lắp bắp nói “Cái.. cái con số này không phải là ảo tưởng đó chứ, tuyệt đối, tuyệt đối không thể, Nam Thiên Quốc từ bao giờ có nhiều binh như vậy, chiêu tập binh mã trong gần một tháng đã gần như đạt đến con số cực thịnh của thời kì An Dương Vương đế quân sao, chuyện này, chuyện này không có khả năng”.

“Sai, ngài nói sai rồi đế quân bệ hạ, Nam Thiên Quốc thực lực hùng hậu, cường giả vô số, tham gia trận chiến với Bắc Quốc năm xưa chẳng qua là An Dương Vương vẫn chưa tận dụng hết lực lượng quốc gia, dẫn đến mới thiếu hụt về số lượng binh sĩ nhiều đến như vậy”.

“Dám hỏi quốc sư ngài tại sao nói như vậy, theo ta thấy thời kì An Dương Vương đế quân đã gần như tập hợp quân binh mạnh nhất, triệt để tận dụng quân lực quốc gia, mới có thể vang danh thiên hạ, trấn nhiếp tứ phương, ngài nói như vậy khiến ta thực sự rất khó hiểu”.

“ha ha, không khó hiểu chút nào, không khó hiểu chút nào, ta nói đế quân bệ hạ ngài nghe này, thời kì An Dương Vương căn bản chính sách của ông ta coi trọng cái gì, đó chính là coi trọng sự tình nhuệ, ông ta tuyển binh cốt không đông mà cốt ở một cái tình nhuệ, binh lính ông ta tuyển dụng không chỉ ở tộc Kinh mà là toàn bộ các tộc của Nam Thiên Quốc, ta dám khẳng định với ngài, nếu ông ta mà tuyển dụng đại trà tuyệt đối quân số binh lính của Nam Thiên Quốc thời kì đó không hề thua kém Bắc Quốc, ít nhất cũng phải lên đến bốn trăm vạn binh”.

“Cái gì, thống lĩnh ngài lại nói quá rồi, bốn trăm vạn binh, có thể sao, nếu thực sự có thể chiêu tập số binh đó tại sao An Dương Vương không làm”.

“An Dương Vương không làm, chính là có nguyên do, ngài phải hiểu quốc lực Nam Thiên Quốc hạn hẹp, binh có thể có nhưng nếu đem số binh khổng lồ đó đi đánh nhau thì sẽ thiếu hụt đại lượng lương thực, đất đai Nam Thiên Quốc ta có hạn cung cấp lương thực tuyệt đối không đủ, nếu thực sự làm như vậy thì đạo binh của An Dương Vương hoàn toàn chỉ là hư ảo, chưa đánh đã tan rã sao có chấn nhiếp tứ phương”.

Lý Nam Đế lúc này chết lặng người không biết nói câu gì, ông ta là vẫn không thể tin nổi cái chuyện này có thể xảy ra, trăm vạn binh mã nói có là có cái vị quốc sư này thực quá bá đạo rồi.

Kim Nam thấy vậy đắc ý nói tiếp “Lý Nam Đế ngài thực sự không tin mười ngày sau có thể nhìn ta duyệt binh, đến lúc đó ngài sẽ thực sự nhìn thấy đội quân kia trong tay ngài là có thật tuyệt đối không phải là ảo mộng”.

“Được, được, ta sẽ chờ tới ngày đó, nhưng ta vẫn còn thắc mắc một vấn đề, thời đại An Dương Vương không thể chiêu tập nhiều binh mã, mà thời đại của ta hiện giờ cũng không khác gì lắm, vậy ta xin hỏi quốc sư lương thực liệu có đủ hay không, chiêu tập nhiều binh mã như vậy, không sợ nó lại thành một cái đạo quân hư ảo chưa đánh đã tan như ngài nói ở thời đại An Dương Vương sao, dù sao thì Nam Thiên Quốc cũng vừa mới thống nhất, quốc lực vẫn chưa dồi dào, đảm bảo lương thực sẽ thiếu hụt”.

“Đúng, Lý Nam Đế ngài nói rất đúng, lương thực đảm bảo sẽ không đủ, nhưng đây chính là một thời cơ tốt để đánh Bắc Quốc, nếu còn đợi cho Nam Thiên Quốc quốc lực dồi dào thì Bắc Quốc kia cũng vậy, An Dương Vương và trận Cổ Loa thánh thành đã đánh cho Bắc Quốc Như chột như què, nếu như đợi nữa thì vết thương của bọn chúng sẽ liền lại, trận đánh kia sẽ là vô ích, triều đại An Dương Vương sẽ là hy sinh vô ích, vì vậy đây chính là thời cơ tốt nhất để tấn công, chậm nữa thì sẽ thất bại, bản thân Tần Hoài Công có thể trụ đến ngày hôm nay cũng là vì một cái chính sách trung bình trước tuổi của hắn, nếu đợi thời gian nữa thì trung bình trước tuổi cũng thành đúng tuổi rồi”.

“Nếu đã là như vậy, ta sẽ chờ tin báo khai hoàn chiến thắng của quốc sư” Lý Nam Đế sau khi nghe Kim Nam giải thích một hồi liền đã cơ bản hiểu rõ,

cái tin tức Bắc Quốc bị Đế Quốc Nhật Minh công kích đã khiến ông ta mừng như phát điên rồi, nay lại nghe Nam Thiên Quốc có thêm hơn trăm vạn binh thì hận không thể lập tức mở tiệc ăn mừng.

Lòng vui sướng không thôi Lý Nam Đế sau khi về đến phủ doanh lập tức mở một cái đại tiệc khao quân, Kim Nam vì còn bận sự tình quân đoàn đen nên lập tức thoái thác.

....

Nam Thiên Quốc sau khi chiêu tập được đại lượng binh mã hơn một trăm vạn, lập tức thao luyện, những xương và lò rèn binh khí sáng chói không lúc nào tắt, mỗi ngày có đến vài nghìn binh khí và giáp phục xuất xưởng, những con chiến mã tốt nhất được thu thập bởi các tộc trên toàn Nam Thiên Quốc nhanh chóng chuyển về Nam Uyên thành.

Tân quân mới thu thập liền phải thao tập võ công trên hình thức khắc nghiệt nhất, những trận pháp dàn binh bố trận liên tiếp được thao luyện, Kim Nam ra lệnh tân quân mới chia làm hai mươi quân đoàn, mỗi quân đoàn trên năm vạn binh đều được một mãnh tướng thống lĩnh, đồng thời mỗi quân đoàn Kim Nam cũng cử những binh sĩ thuộc quân đoàn đen thâm nhập, một mặt để bọn họ thao tập rèn rũa kinh nghiệm chiến đấu, một mặt giám sát quân binh.

Sau mười ngày, cơ bản những binh sĩ tân quân đã có kỹ năng chiến đấu như một binh sĩ bình thường, giáp phục đã được cung cấp đầy đủ và thuộc loại tốt nhất, tộc Thái lại một lần nữa được trọng dụng, binh khí của họ đã đứng vào hàng cực phẩm, nay lại được trang bị cho toàn quân Nam Thiên Quốc khiến chiến lực quân đội Nam Thiên Quốc bỗng chốc tăng lên đáng kể.

Trong giai đoạn này chiến mã thu thập được là nhiều nhất, những con chiến mã tuyển chọn toàn Nam Thiên Quốc vô cùng khỏe khoắn hơn nữa lại có thêm một đại bộ phận chiến mã được các thương nhân thu thập từ các quốc gia kế bên, nháy mắt đã lên đến con số mười vạn chiến mã.

Chính vì vậy Kim Nam liền phát triển kỹ binh là nhiều nhất, loại binh chủng này dễ tiến dễ lui chiến lực cao, hơn nữa không tốn sức người tuyệt đối sẽ là kỹ binh trong mỗi trận đánh. Vì thời gian không đủ nên Kim Nam đã cố gắng hết sức mới có thể huấn luyện tân quân kia đạt đến mức độ những binh sĩ bình thường.

Thời gian không thể chậm trễ, Kim Nam liền lập tức phát lệnh tập trung, hai mươi quân đoàn xác định ngày khởi binh đã đến liền được chỉ thị của Kim Nam duyệt binh nhằm nâng cao sĩ khí, lần duyệt binh này Kim Nam cũng tiện thể phân phối các quân đoàn luôn.

Lý Nam Đế đến ngày duyệt binh bản thân đã không chờ được, tối ngày bồn chồn không yên mong ngóng, sáng ngày duyệt binh ông ta chính là xuất hiện đầu tiên, mấy cái nội thần hầu hạ vẫn là đang ngáp ngủ khó chịu nhưng không có nói gì, bản thân họ một lát sau cũng bị cái không khí duyệt binh sôi nổi làm cho ảnh hưởng.

“Duyệt binh bắt đầu, từng quân đoàn sắp xếp hàng ngũ chờ phân phó của quốc sư” đến giờ duyệt binh, một thân võ tướng hết lớn, một lượng người không lồ đông đảo từ đầu kéo đến khiến quảng trường duyệt binh đông đến choáng ngợp, Lý Nam Đế vui sướng đến phát khóc, ông ta nhìn đến tận chân trời vẫn là thấy binh lính đang kéo đến, đông như vậy thì quả thật cái số lượng trăm vạn binh quốc sư kia nói tuyệt đối là không sai.

Lúc này Kim Nam mới lên tiếng “ mỗi cái quân đoàn hiện giờ sẽ được đặt tên theo chủ tướng thống lĩnh, quân đoàn thứ nhất, Nhan Huy thống lĩnh, thống lĩnh ba vạn bộ binh, hai nghìn kỵ binh, tám nghìn cung thủ, một vạn chiến xa. Quân đoàn thứ hai, Sùng Vũ thống lĩnh, hai nghìn kỵ binh, năm trăm chiến xa, một vạn cung thủ, hai vạn bộ binh, một vạn bảy nghìn năm trăm cự thuẫn binh lính. Quân đoàn thứ ba, Phan Nghị thống lĩnh, năm vạn kỵ binh. . .”.

Cứ như vậy, Kim Nam lần lượt phân phối nhiệm vụ, đặt tên từng quân đoàn một. Lý Nam Đế từ nãy đến giờ vẫn là đang ngoác miệng ra cười không có ngậm lại được, ông ta đang quá sung sướng, không ngăn ngại thỉnh thoảng Lý Nam Đế vẫn tự tát vào mặt mình xem thực sự có là mơ hay không.

Vì thời gian gấp rút, ngày tiến binh công chiếm Bắc Quốc đã đến, Kim Nam dù muốn binh lính của mình phải tinh nhuệ hơn nhưng thời gian không cho phép hẳn, nếu hẳn còn chậm trễ hơn thì không chỉ sự an nguy của Tuyết Mai khó lường mà quân đội Đế Quốc Nhật Minh chắc chắn cũng gặp phải thiệt hại.

Kha Vũ lão hủn đản kia bị giết chết, tin tức nhất thời có thể chưa đến tai bọn Vô Cực Tông kia, nhưng không có nghĩa là không có khả năng, Kim Nam bề ngoài vui vẻ nhưng thực tế trong lòng ruột gan hẳn rối như tơ vò, Tuyết Mai một ngày chưa cứu được thì một ngày hẳn không yên, nếu Tuyết Mai thực sự xảy ra mệnh hệ gì, hẳn thế sẽ tiêu diệt sạch sẽ cái Vô Cực Tông kia, một tên cũng không tha.

Bản thân Kim Nam vốn đã có kế sách, lần tấn công Bắc Quốc lần này hẳn sẽ không ra mặt, hẳn đã phân phối nhiệm vụ rất rõ ràng rồi, sau khi tiến vào Bắc Quốc, các cái quân đoàn kia sẽ vẫn tiếp tục tấn công, còn hẳn, sẽ dẫn theo ba nghìn binh sĩ quân đoàn đen thâm nhập tìm kiếm Vô Cực Tông, nhất định phải cứu cho được Tuyết Mai trước khi bọn Vô Cực Tông kia phát hiện ra lão già Kha Vũ kia đã chết.

....

Kỳ Dương kinh, kinh đô Bắc Quốc.

Tần Hoài Công sau khi nghe tin Đế Quốc Nhật Minh tấn công Giang Nam, đã ngay lập tức đem toàn bộ số binh đồn trú tại thành Kỳ Dương trên hai trăm vạn tiến đến Giang Nam, trong thành Kỳ Dương lúc này chỉ còn đồn trú khoảng hai vạn binh, trong đó một nửa là Cẩm Y Vệ.

Cẩm Y Vệ mỗi người đều là võ công cao cường, Tần Hoài Công để lại cũng chỉ nhằm chống bạo loạn trong thành chứ không có mục đích chống địch quân công kích phía bên ngoài, bởi lẽ hẳn ta cho rằng, Bắc quốc oai trấn thiên hạ, nếu thực sự có địch nhân thì cũng không thể một sớm một chiều có thể đánh được đến tận Kỳ Dương kinh.

Duy Tàn Hoài Công chỉ e ngại Nam Thiên Quốc nhưng lần trước hắn đã ra mặt mời cái tiên sư Kha Vũ kia đi giết Kim Nam, mà khi Kim Nam chết thì Nam Thiên Quốc ắt không còn đáng lo ngại, chính bởi vì Kha Vũ kia lập tức ra tay nên Tàn Hoài Công mới không nghĩ ngờ gì mà không phòng bị, nghe thấy tin Đế Quốc Nhật Minh tấn công, Tàn Hoài Công sớm đã tức giận đến sôi máu, đem binh đi cũng là đem đi toàn bộ, không những thế còn hiệu triệu toàn bộ chư hầu cùng đem binh đi thảo phạt Đế Quốc Nhật Minh, Bắc Quốc từ khi lập quốc đến nay chỉ nổi tiếng là đi xâm chiếm nước khác, thật không ngờ lần này lại bị quốc gia khác xâm chiếm ngược lại, mà lại lại là một quốc gia xưa nay chịu thần phục nhỏ bé thì Tàn Hoài Công làm sao có thể chịu nổi.

Chư hầu được lệnh của Tàn Hoài Công đâu dám chậm trễ, cũng là gần như dốc toàn bộ lực lượng kéo đi, lần này muốn quyết diệt Đế Quốc Nhật Minh.

Nhưng như vậy thì chính là rộng mở con đường cho Kim Nam hấn rồi, Bắc Quốc dồn toàn lực chinh phạt Đế Quốc Nhật Minh, các thành trì khác gần như bỏ không, có khác nào người ta mời ăn món mình đã thèm thường lâu ngày mà không ăn cơ chứ.

Nam Thiên Quốc giáp ranh gần nhất với Vân Nam, Vân Nam là một quận phía Nam của Bắc Quốc bao gồm sáu thành trì lớn, tướng trấn thủ Vân Nam là Lưu Cung sớm đã đem binh đến Giang Nam, lúc này trong thành Vân Nam chỉ có hơn sáu vạn binh, đa phần là cung thủ, chính vì Lưu Cung cảnh giác để lại binh lính cũng là muốn nếu có bị đánh úp thì cũng có thể thủ thành chờ viện binh.

Thế nhưng Lưu Cung vẫn là đoán sai hoàn toàn, nếu như Nam Thiên Quốc quả thật như trước chỉ có ba mươi vạn binh, thì cái quân đoàn xạ tiễn này của Lưu Cung còn có tác dụng, nhưng bây giờ Kim Nam kéo sang đến tổng cộng cả thảy một trăm mười lăm vạn binh, tính thêm cả quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh nữa và cả Quân Đoàn Đen thì cũng ngót ngét một trăm mười bảy vạn, cái số lượng đông như vậy, chỉ đơn giản công thành thôi cũng đã đủ để chết sáu vạn xạ tiễn quân đoàn kia rồi.

Khi đi qua cửa khẩu Tam Quan, Kim Nam lệnh cho binh sĩ cởi bỏ giáp phục quý lạ, bởi lẽ đây chính là một trong những chiến trường xa xưa nhất, chiến trường này trải qua bao nhiêu năm tháng, số người chết tại đây tuyệt đối là nhiều nhất.

Oán khí chồng chất, tà khí u ám khiến các binh sĩ phát lạnh, nếu còn ở lại đây lâu nữa tất âm khí xâm nhập, lạ tạ xong Kim Nam tức khắc cho quân lính di chuyển ngay trong đêm, không như Tàn Hoài Công, Kim Nam không chọn cốc Cửu U làm nơi đóng doanh trại, mà hắn men theo mép đường ranh giới ái trấn thủ Bắc Quốc, luôn ra phía sau, chọn một cốc nhỏ dựng doanh trại, cốc này tuy có chút bất lợi khi địch nhân tấn công, nhưng tuyệt đối có lợi để ẩn nấp binh sĩ.

Kim Nam cũng không định cho đóng binh tại đây lâu, mà hắn sẽ lập tức lên kế hoạch, nội trong vòng mười hôm phải đánh thẳng đến Kỳ Dương kinh chiếm lĩnh thành trì này, đến lúc đó cho dù Tàn Hoài Công có quay trở về kịp đi chăng nữa thì đại cục cũng đã định.

Quân binh Bắc Quốc lúc đó nhất định sẽ đại loạn, thừa thắng Kim Nam sẽ dùng mười vạn kỵ binh của mình truy kích Tàn Hoài Công dồn hắn quay trở lại Giang Nam, sau đó Đế Quốc Nhật Minh tiến công, Tàn Hoài Công tất đại bại.

Kế sách đã định, ngay sớm hôm sau, những âm thanh hò hét vang dội vang lên, ái Nam Quan bị một đội quân khổng lồ đông như kiến không biết từ đâu đến tràn vào, binh lính thủ thành vừa kịp kêu lên một tiếng lập tức bị diệt sát ngay tại chỗ, những cái binh sĩ khác của Bắc Quốc vẫn đang ngỡ ngàng khi vừa mới tỉnh dậy, không kịp làm gì đã vội chạy trốn tán loạn. “Giết, tiêu diệt Bắc Quốc” tiếng hò vang dậy sấm, Nam Thiên Quốc chính thức châm ngòi khai chiến tiêu diệt Bắc Quốc, những tàn quân hăng máu liều mạng, đây là lần đầu tiên họ được tham gia vào thực chiến.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiết Lập Quân Quyền, Bắc Quốc Tận Diệt (Thượng)

Hai giờ, chỉ trong vòng hai giờ ái Nam Quan của Bắc Quốc đã thất thủ, ái này đồn trú khoảng hai vạn binh của Bắc Quốc thế nhưng đối mặt với sự công kích trăm vạn quân của Nam Thiên Quốc sớm đã không chống nổi, phần lớn không bị diệt sát thì cũng đầu hàng, kẻ nào bỏ chạy lập tức bị binh đoàn kỵ binh của Phan Nghị đuổi giết diệt sát không tha.

Chiến trường tin tức là tối trọng yếu, một khi địch nhân chưa biết tung tích của ta thì ta vẫn còn nắm giữ lợi ích tối đa, Kim Nam không thể tha cho bất cứ một cái binh sĩ Bắc Quốc nào ở Nam Quan này chạy trốn được, bởi lẽ nếu chúng chạy trốn thì sẽ lộ tin tức Nam Thiên Quốc tấn công, để bọn chúng sống chính là hại chết thêm nhiều quân binh Nam Thiên Quốc hơn nữa.

Không dừng lại, ngay sau khi công kích xong ái Nam Quan, Kim Nam ngay lập tức hạ lệnh cấp tốc tiến đánh Vân Nam thành, hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng, để khi cái Tàn Hoài Công kia đem binh trở về thì hắn vẫn có thể ở thế cao hơn mà đánh, mất thành trì thì coi như đội quân của Tàn Hoài Công có nhà mà không thể về, cũng như có áo giáp mặc mà như không mặc, tất phải đầu hàng, đến lúc đó quân binh Bắc Quốc đại loạn, Kim Nam thừa thắng xông lên nhất định đánh cho Tàn Hoài Công đại bại.

Vân Nam thành binh sĩ phòng bị khá là lỏng lẻo, thường chỉ có vài binh sĩ canh cổng thành để cho dân chúng đi qua, còn phần lớn đều đang đồn trú trong doanh trại.

“Tình hình Vân Nam thành thế nào, tướng giữ thành hiện giờ là ai?”

“Quốc sư, Vân Nam thành đã phần binh lính đều đang nghỉ ngơi, tướng thành Vân Nam ban đầu là Lư Cung, nhưng nghe tin Đế Quốc Nhật Minh tấn công nên đã đem binh đến Giang Nam trợ chiến rồi, thành trì này hiện do một tướng tên là Mộng Điền canh giữ”.

“Mộng Điền là kẻ thế nào”

“Bẩm quốc sư, kẻ này vốn là một tên bán thịt chó, nhờ xu nịnh Lư Cung nên mới được ban cho cái chức tướng, thực chất kẻ này là một tên nghiện rượu vũ phu, là kẻ vô chi không có mưu kế, quân binh canh phòng Vân Nam thành đều bị hấn cho về doanh trại để dễ bề quản lý, nghe nói hôm nay hấn còn mở một cái đại tiệc nhằm chúc mừng hấn lấy vợ bé thì phải”.

“Ha ha ha, trời giúp ta rồi. Ngươi mau lập tức chuẩn bị, tối nay chúng ta sẽ lập tức công thành ».

« Quốc sư, không phải ngài nói phải tốc chiến tốc thắng sao, nếu đánh luôn ta vẫn có thể lấy được ngay tại sao phải chờ đến tối ».

Kim Nam lắc đầu cười nói « Ngươi thực sự không hiểu ư, trời cho ta cái cơ hội tốt như vậy, có thể đánh cái Vân Nam thành này mà không hao tổn một binh một tốt nào thì tội gì chúng ta hy sinh, hơn nữa nếu vẫn có thể giữ được tin tức tốt, chúng ta vẫn chưa bị phát giác thì sau này tấn công các cái thành trì khác còn nhanh hơn, Vân Nam thành này chính là một cửa ải quan trọng chúng ta phải cẩn thận, đây chính là kẻ sách lùi một bước tiến hai bước ».

Cái võ tướng kia gật gù thán phục, đúng là như vậy, nếu đánh thì cũng chưa chắc có thể lấy được ngay, chỉ bằng cứ chờ đã.

Trời vừa sẩm tối, Kim Nam đã ngay lập tức cho triệu tập một vạn binh quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh, cái quân đoàn này đã cùng hấn vào sinh ra tử, hơn nữa còn rất sùng kính hấn, bọn họ còn là vũ khí công thành trong đêm nguy hiểm nhất dành cho địch quân, nhớ khi xưa tấn công Hải Thành, bọn họ chỉ có một vạn binh mà tấn công giết gần như toàn bộ hai vạn binh trong Hải Thành vô thanh vô tức không một tiếng động, có thể nói đạo binh này là kì binh, một vũ khí vô cùng sắc bén.

Lần này trong Vân Nam thành có trữ tồn sáu vạn binh đa phần là xạ thủ, xạ thủ một khi bị tiếp cận chính là vô dụng, một vạn binh quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh này Kim Nam nắm chắc hoàn toàn có thể giết chết cái sáu vạn kia một cách vô thanh vô tức.

Để cho chắc chắn, Kim Nam còn cử thêm năm nghìn binh Quân Đoàn Đen của mình phối hợp tấn công, những binh sĩ Quân Đoàn Đen ẩn nấp trong các binh sĩ của đội quân Nam Thiên Quốc lúc này bước ra đều đeo mặt nạ, không một binh sĩ nào biết từ đâu xuất hiện ra cái đạo binh này, binh sĩ Quân Đoàn Đen đều là cao thủ nội khí tăng một sơ kì, đem đi diệt sát binh sĩ thường nhân chính là để họ phí phạm khả năng, nhưng Kim Nam muốn nắm chắc phần thắng trong trận này nên không thể không làm vậy.

Những binh sĩ quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh được lệnh lập tức tiến công, họ mon men đi núp vào sau những lùm cây, mỗi khi binh sĩ quan sát của Bắc Quốc nhìn xuống là họ lập tức ẩn nấp, khi bọn chúng quay đi thì họ từ từ tiến nhập sát chân thành Vân Nam.

Năm nghìn binh sĩ Quân Đoàn Đen là kì binh khỏe mạnh vô cùng, họ nhanh chóng tiến sát chân thành từ từ thiết lập một cái thang bằng người, việc còn lại để cho những binh sĩ của quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh kia lo, còn bản thân binh sĩ Quân Đoàn Đen vốn đã là cao thủ, chỉ cần nhún mình là họ đã có thể có mặt trên mặt thành.

Những binh sĩ quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh tức tốc lao lên mặt thành, những thanh kiếm dài của họ rút ra dưới ánh đuốc ánh lên màu sáng chói, nhất thời làm binh sĩ Bắc Quốc canh phòng chú ý, bọn chúng vừa quay đầu lại đã lập tức bị những thanh kiếm dài của binh đoàn Đế Quốc Nhật Minh kia chém cho một nhát, một nhát chém không tiếng động, những cái binh sĩ Bắc Quốc kia đã bị chém cho rơi rụng thủ cấp.

« Roạt roạt roạt », tiếng kiếm chém ra tuy nhỏ nhưng mà nhiều tiếng chém kết hợp lại cũng vang lên âm thanh khá lớn, trên thành Vân Nam có khoảng một nghìn binh canh giữ, tất cả đều đã bị binh đoàn Đế Quốc Nhật Minh và Quân Đoàn Đen diệt sát toàn bộ, vô thanh vô tức.

Mặt thành Vân Nam lúc này trống không, ngay sau đó binh đoàn Đế Quốc Nhật Minh liền tiến tiếp đến doanh trại đồn trú binh đoàn Bắc Quốc, năm nghìn binh sĩ Quân Đoàn Đen được lệnh mở công thành.

Đại lượng quân Nam Thiên Quốc lập tức tràn vào như thủy triều, thế nhưng vẫn là rất nhẹ nhàng, họ được lệnh tiến vào không được phép gây ra âm thanh lớn, chẳng mấy chốc quanh doanh trại đồn trú binh lính Bắc Quốc đã bị quân đoàn Nam Thiên Quốc vây kín không một kẽ hở.

Trong doanh trại lúc này, Mộng Điền vẫn đang say sưa bù khú, những cái thống lĩnh dưới trướng của hấn cũng là đang say mèm, Kim Nam liền đích thân dẫn năm nghìn binh sĩ Quân Đoàn Đen vui vẻ tiến vào như đi dự hội.

« Ha ha, hỷ sự, là một cái hỷ sự, không biết tại hạ có thể tham gia góp vui hay không » Kim Nam cười lớn bước vào trướng hội, nơi các cái thống lĩnh của Mộng Điền và hấn ta đang uống rượu vui vẻ cười nói.

Mộng Điền kia thấy vậy liền tròn tròn mắt ngạc nhiên, lát sau phần nộ quá lớn « Kẻ này là kẻ nào, dám đến quấy phá hỷ sự của bọn tướng, mau, lôi ra chém cho ta ».

Kim Nam tiếp tục cười lớn, hấn vừa cười vừa chỉ vào mặt cái Mộng Điền kia, cứ như cái tên Mộng Điền trước mặt đang diễn tuồng chọc cười hấn vậy. Mộng Điền kia tức giận sôi máu thét lớn « Các ngươi làm gì mà lại chậm trễ như vậy, còn không lôi hấn đi ta thì đừng trách bọn tướng xử phạt theo quân pháp.

« Hừ, quân pháp ư, ngươi sớm đã là kẻ không chấp hành quân pháp rồi còn ra lệnh cho người ta, lôi ra chém phải lôi người đầu tiên ». Kim Nam quát ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Mộng Điền kia, khiến Mộng Điền cảm thấy run sợ, đây là cái loại uy áp gì mà lại bá đạo như vậy, người này tất không phải người thường, Mộng Điền vẫn đang chờ các binh sĩ ngoài trướng tiến vào những mãi mà không thấy, thực ra những cái binh sĩ đó đã sớm bị các binh sĩ

Quân Đoàn Đen của Kim Nam giết chết từ lâu rồi.

Các thống lĩnh kia thấy vậy, là muốn lấy lòng Mộng Điền kia, lập tức đều rút kiếm ra tiến đến muốn lấy mạng Kim Nam, ngay lập tức xuất hiện khoảng hơn mười người mặc trang phục đen mặt bị bịt kín, mỗi người tung một đường đao những cái thống lĩnh kia liền chết ngay tại chỗ, trên mặt vẫn còn giữ nguyên sự ngơ ngác, lát sau đầu của bọn chúng đã rụng xuống.

Mộng Điền kia thấy vậy liền run cầm cập, bản thân hắn chỉ là một tên bán thịt chó vốn đã không biết đánh đấm nay rơi vào tình cảnh này thì liền không biết làm gì, nhưng vẫn cố giữ giọng run rẩy nói « Người định làm gì bốn tướng, người phải biết xung quanh đây đều là người của bốn tướng, người giết ta thì cũng đừng mong toàn mạng ».

« Ha ha, khá khen cho một tên bán thịt chó mà cũng có dũng khí đến như vậy, nào các anh em, mau dẫn Mộng Điền đại tướng quân đây ra ngoài để cho ngài ấy xem sáu vạn binh của ngài ấy, chú ý nhẹ tay thôi nhé »

Những binh sĩ Quân Đoàn Đen nghe thấy vậy liền tiến lên, hai người đã lập tức chế trụ Mộng Điền kia không thể cử động, Mộng Điền hận nghiến răng nói « Nhẹ nhàng, như thế này mà nhẹ nhàng à, các người định đùa ta đấy hả ». Mộng Điền hai tay bị chế trụ đến vạn xoắn mặt sớm đã tím ngắt.

Thế nhưng đó vẫn không phải là điều làm Mộng Điền suy sụp nhất, Mộng Điền vừa mới tiến ra khỏi chủ trường đã lập tức hoa mắt, cái gì đây, đây là cái gì, Mộng Điền tự hỏi, trước mắt hắn là người, toàn là người, nhìn đâu cũng thấy người, hay nói chính xác hơn là binh sĩ.

Cái sáu vạn binh của hắn lúc này đều đã bị chối chặt quỳ giữa quảng trường doanh trại, toàn bộ sáu vạn, là toàn bộ sáu vạn người nha, cái số lượng này vốn đã cực kì đông, thế nhưng so với những cái binh sĩ vây xung quanh kia vẫn là không đáng kể.

Mộng Điền sợ đến cứng đờ cả người, kể từ bao giờ, từ bao giờ mà lại có nhiều binh lính như vậy xuất hiện tại đây, nếu thực sự bị tấn công thì một nghìn cái binh lính kia làm cái trò gì vậy, là một nghìn người à, nếu bị tấn công thì vẫn phải phát ra tín hiệu báo động chứ, bọn chúng không thể nào lại bị vô thanh vô tức giết chết được, làm được điều này trừ phi tất cả đều là cao thủ nội khí tàng hai trở lên, hơn nữa còn phải vượt trội số lượng gấp nhiều lần, quốc gia nào lại có nhiều cao thủ như vậy chứ, chuyện này không có khả năng tuyệt đối không có khả năng.

Lòng sợ hãi đến phát điên, Mộng Điền lập tức lăn ra bất tỉnh, hắn quá sợ hãi, một phần cũng là quá kinh ngạc.

Kim Nam lúc này mới đặc ý bước lên cười nói « Các binh sĩ Bắc Quốc, ta là quốc sư của Nam Thiên Quốc, chỉ huy cuộc tấn công tiêu diệt Bắc Quốc lần này, ta thấy các người cũng còn khá trẻ, quy thuận Nam Thiên Quốc thì còn giữ được mạng sống, bằng không diệt sát toàn bộ, ngay cả gia tộc cũng không tha ». Kim Nam nói như vậy chỉ là để dọa những cái binh sĩ kia, nếu họ thực sự không đầu hàng, hắn cũng sẽ không giết gia tộc bọn họ, bởi nếu là như vậy, Kim Nam có khác gì cái Bắc Quốc trước kia chứ.

Các binh sĩ kia vốn là đang ngủ, bỗng dưng thấy mình bị chối lòi ra ngoài quảng trường này, xung quanh toàn là địch nhân sớm đã run sợ, nay thấy Kim Nam nói như vậy thì lập tức đều gào thét « Quốc sư, ta đồng ý, đồng ý quy thuận ».

Kim Nam mỉm cười sung sướng, thêm sáu vạn binh nữa, hắn đã thu phục được thêm sáu vạn binh nữa, cái đạo binh này hắn thu phục cũng không có chỉ đề đấy, mà hắn còn dùng bọn chúng nữa.

Sau khi khống chế được đại bộ phận binh lính Bắc Quốc ở Vân Nam thành, Kim Nam lập tức cho quân tiếp tục khống chế các vùng quan trọng phụ cận, phế bỏ các quan lại địa phương hiện hành, thay vào đó là chia binh Nam Thiên Quốc trấn giữ.

Lục phủ Vân Nam quận nội trong một hôm đều thuộc về Nam Thiên Quốc, tin tức báo về Lý Nam Đế mừng như điên, sớm đã không chịu nổi liền đem thêm mười vạn binh nữa đích thân tiến đến Vân Nam, ông ta là cũng muốn đi chinh phạt Bắc Quốc.

Lịch sử Nam Thiên Quốc chưa từng đi chinh phạt bất cứ quốc gia nào, thì giờ đây Nam Thiên Quốc đã mở gia một thời đại mới, thời đại hùng cứ bốn phương.

...

Đế Quốc Nhật Minh sau khi tiến công Giang Nam thì đã nắm giữ được một số thành trì ven biển quan trọng như Lâm Hải thành, Cối Kê thành, Gia Hưng thành, lập tức thiết lập chiến tuyến phòng thủ quan trọng tiếp tục vươn dài cánh tay lên phía Bắc muốn chiếm lấy thành Từ Châu, từ đó kiểm soát vùng Đông Bắc Bắc Quốc, tiến quân chiếm lấy Đông Đảo.

Tần Hoài Công sau khi đi được mười lăm ngày cũng đã gần đến Giang Nam, đã tiến vào Phàn Dương thành, lập tức nhận được truyền tin thư.

‘Chúa công, Nam Thiên Quốc đem trăm vạn binh tấn công Vân Nam thành, Vân Nam thành thất thủ, bọn chúng tiếp tục tiến đến Xương Khê, hiện Xương Khê thành nguy ngập, xin chúa công thu xếp đại cục trở về trợ giúp, Xương Khê thành chỉ còn trụ được hai ngày nữa, Xương Khê thất thủ chúng tất tiến về Thượng Dung, Kỳ Dương kinh sẽ nguy ngập, xin chúa công cử viện binh ứng cứu... »

Đọc được nửa bức thư Tần Hoài Công liền hoảng sợ không thôi, trăm vạn binh, ở đâu ra mà Nam Thiên Quốc lại có nhiều binh đến như vậy, đọc tiếp đến việc uy hiếp Kỳ Dương kinh thì Tần Hoài Công liền xanh mặt choáng váng đầu óc.

Phàn Dương cách Kỳ Dương kinh xa đến mấy chục vạn dặm, bây giờ trở về thì e là có nhanh như hỏa xa cũng không kịp. Lần này Tần Hoài Công hối hận vô cùng, chính vì một cái tức giận nhất thời mà hắn ta đã kéo đại bộ phận binh lính đi không để lại phòng thủ chút nào.

Muốn sớm đem binh tiêu diệt Đế Quốc Nhật Minh nhưng xem ra bây giờ Tần Hoài Công đã biết mình bị mắc mưu, đã bị hai cái quốc gia này hợp sức

tính kế, hấn phụt ra một búng máu rồi thét lớn « Mau, mau chuẩn bị kị binh, toàn bộ theo ta lập tức trở về Kỳ Dương, những cái binh sĩ khác từ từ di chuyển trở về, toàn bộ chư hầu dồn đại bộ phận lực lượng trợ giúp đề đô ».

« Chúa công, vậy còn Giang Nam thì sao, chẳng lẽ để mất không cho Đế Quốc Nhật Minh ».

« Tần Hoài Công ánh mắt điên cuồng nói, tuy nhiên vẫn có chút tỉnh táo « Đế Quốc Nhật Minh chỉ là một lũ ô hợp, đem binh đi diệt không khó, cái nguy hiểm là bọn Nam Thiên Quốc kia, người nên nhớ khí xưa An Dương Vương chỉ nắm trong tay một phần năm quân số chúng ta, đã gần như khiến chúng ta tận diệt cùng cái Nam Thiên Quốc kia ».

« Chúa thượng, không thể coi thường Đế Quốc Nhật Minh được, cái quốc gia này là cái nôi sản sinh ra võ sĩ của thế gian, lần này bọn chúng tấn công tuyệt đối nguy hiểm không kém Nam Thiên Quốc ».

« Người nói cũng đúng, mau, mau cho Nhan Hân thống lĩnh tám mươi vạn binh đi chặn đánh Đế Quốc Nhật Minh, dùng kế sách ly gián, hối lộ các cái lãnh chúa để bọn chúng tan rã, bọn lãnh chúa này vốn ham của nhất định sẽ đánh tan được Đế Quốc Nhật Minh, còn lại toàn bộ theo ta về Kỳ Dương, tuyệt đối không được chậm trễ ».

« Vâng thưa chúa công » Cái võ tướng kia lập tức cúi mình lui ra tức tốc phân bổ nhiệm vụ.

Tần Hoài Công ánh mắt lúc này vẫn đỏ như máu, gằn giọng lên « Vân Nam thủ thành đại tướng Lưu Cung đâu ».

« Có mặt tướng » Lưu Cung kia nghe thấy sự tình thì đã sợ hãi run rẩy, nay nghe thấy Tần Hoài Công gọi tên thì liền lập cập bước lên, hấn chính là thủ thành Vân Nam, Vân Nam thất thủ mà không chút tin tức báo về thì hấn sẽ phải chịu tội đầu tiên.

Tần Hoài Công đứng dậy, ánh mắt trở lên hòa hoãn, bình tĩnh bước tới nói « Tại sao Vân Nam thất thủ không có một cái tin tức báo về ».

« Cái này, cái này.. » Lưu Cung ấp úng không nói được gì.

Một cái võ tướng khác thấy vậy liền bước lên nói « Chúa thượng, Lưu Cung này dung túng thuộc hạ, thần nghe nói hấn ưa chuộng một tên bán thịt chó, liền cho tên này giữ chức tướng thủ thành, chúa công, cho người như vậy thì bảo sao Vân Nam mất mà lại không ai biết cơ chứ ».

Lưu Cung nghe thấy lời này lập tức suy sụp, thân thể khụy xuống mắt trống rỗng, hấn ta đã biết mình tất phải chết rồi. Tần Hoài Công nhíu mày lạnh lùng tròn tròn mắt, một kiếm rút ra chém tới tấp đến Lưu Cung kia.

Tiếng gào thét không ngừng vang lên, Lưu Cung kia không bị giết chết ngay tức khắc, mà là bị Tần Hoài Công từ từ băm vằm, thống khổ vô cùng. Tần Hoài Công bị mất thành trì thua lớn như vậy, đã điên cuồng lắm rồi, nay lại xuất hiện tên này trước mắt thì sao không thể chém cho xả hận cơ chứ.

« Chúng tướng nghe lệnh, lập tức nhổ trại, theo ta tiến về Kỳ Dương » Tần Hoài Công ngay sau đó dẫn quân kị binh tiên phong di dời, trong lòng hấn ta vừa căm phẫn vừa sợ, tại sao cái Nam Thiên Quốc này lại có nhiều binh đến vậy, một trăm vạn binh, phải biết rằng cái quốc gia này mới thống nhất trở lại, nội tình còn chưa ổn định lấy đâu ra lắm binh như thế, hơn nữa lại còn vô thanh vô tức chiếm Vân Nam thì đã là cực kì nguy hiểm rồi.

Theo lý mà nói, Kha Vũ kia sau khi diệt sát cái tên họ Triệu kia thì phải khiến Nam Thiên Quốc đại loạn chứ « Không lẽ ». Tần Hoài Công vừa đi vừa suy nghĩ bất chợt thốt lên kinh sợ, Kha Vũ kia là một cường giả tầng bốn, lần này nếu giết Triệu Kim Nam kia thì Nam Thiên Quốc tất đại loạn, trừ phi Kha Vũ không giết được Triệu Kim Nam kia mà lại bị hấn giết ngược lại mới dẫn đến sự tình ngày hôm nay, nếu đúng là như vậy thì mọi chuyện coi như chấm hết, giết được Kha Vũ chứng tỏ Triệu Kim Nam kia đạt đến cái đẳng cấp ít nhất là trên cường giả tầng bốn sơ kỳ, cái loại đẳng cấp này thì Tần Hoài Công còn đánh đấm gì nữa cơ chứ, người ta chỉ cần trực tiếp tìm đến hấn diệt sát Tần Hoài Công hấn là xong

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thiết Lập Quân Quyền, Bắc Quốc Tận Diệt (Trung)

Xương Khê thành.

Đội quân của Kim Nam đông như kiến, vây chặt cái thành trì này hiện đã hai hôm, trước mắt vẫn là chưa có tiến triển gì.

Sau khi chiếm được Vân Nam thành thì Kim Nam đã trưng dụng được sáu vạn binh, sáu vạn binh này hấn đã dùng cho việc công phá Quan Âm, hấn lợi dụng đội binh này giả vờ vào tiếp viện cho Quan Âm khiến cho những cái tướng sĩ Quan Âm kia mắc mưu, hấn lập tức đã chiếm được ải này.

Nhưng kế sách này dù sao hấn cũng đã dùng một lần rồi, hiện không thể dùng cái kế cũ ấy được nữa. Xương Khê trừ tồn khoảng bốn vạn lính, nếu Kim Nam cứ dùng lực công phá ắt có thể lấy được, thế nhưng hấn lại không muốn làm như vậy. Hấn không muốn bắt cứ một binh một tốt nào của Nam Thiên Quốc phải hy sinh vô ích, trước mắt hấn đã có dự tính là tạm thời cử binh cô lập cái thành trì này, còn mình hấn sẽ đem theo Quân Đoàn Đen xâm nhập theo một lối mòn nhỏ để đánh úp Xương Khê, qua được Xương Khê là sẽ đến Thượng Dung, chiếm được Thượng Dung là hấn có thể thông thả mà đi tìm cái Vô Cực Tông kia được rồi.

Tướng thủ thành Xương Khê Từ Hứa cũng là một kẻ có mưu kế, hiện lương thảo trong thành Xương Khê không còn nhiều, chỉ độ một hai ngày. Từ Hứa liền ra lệnh đang đêm tập kích Nam Thiên Quốc cướp lấy lương thảo. Kim Nam vì chủ quan không phòng bị nên đã bị thua mất một lần này, khiến cho cái Xương Khê thành kia thủ dai hơn mấy hôm.

Ngay tối hôm đó, Quân Đoàn Đen và hãn địch thân vòng qua mạn núi, những cái lối đường mòn này bấp bênh trơn trượt, nhưng cũng may những binh sĩ Quân Đoàn Đen đều là cao thủ nên cũng không mấy khó khăn để vượt qua những con đường đó.

Nửa đêm, bọn họ đã đột nhập được vào Xương Khê thành, những cái binh sĩ của Xương Khê thành chỉ tập trung phòng thủ mạn Bắc và mạn Tây thành trì này, còn sườn núi đa phần canh phòng rất lỏng lẻo, bởi căn bản truyện vượt qua những cái sườn núi kia để đánh úp là không có khả năng, ngay cả những người đi núi lâu luyện nhất cũng còn phải táng mạng, quân binh Nam Thiên Quốc sao có thể vượt qua.

Nhưng bọn chúng vẫn là không biết, Kim Nam còn có một cái gọi là Quân Đoàn Đen. Quân Đoàn Đen kia sau khi đột nhập được vào Xương Khê, nhanh chóng hạ sát đám binh sĩ canh phòng kia, tiến đến phủ đại tướng Xương Khê thành Từ Hứa.

Từ Hứa lúc này đang xem binh thư, bỗng chốc thấy một đám người đông đảo lao vào, những người này đều là mặt mũi bịt kín. Một tên công tử nho nhã, dáng vẻ cao nhưng rất vừa, không quá gầy cũng không quá béo, có thể nói là hình thái chuẩn của một cái nam tử anh tuấn bước vào cười nói.

“Từ Hứa đại tướng quả thật đã quá vất vả rồi, Xương Khê này từ nay hãy cứ để Nam Thiên Quốc tiếp quản, ha ha..”

“Các ngươi... các ngươi là quân binh Nam Thiên Quốc, không.. không thể nào.. làm sao các ngươi có thể vào được đây?”

Từ Hứa kia thấy đám người này lao vào đây thì đã biết Xương Khê thành coi như xong rồi, thân mình hấn gục xuống hoảng hốt sợ hãi. Cái đám người này không phải là người nữa rồi, Xương Khê thành phòng bị nghiêm ngặt như vậy mà bọn chúng vẫn có thể vô thanh vô tức chiếm được. Từ Hứa mới đầu còn tự mãn về tài binh pháp của mình, một lần cướp lương thảo của Kim Nam thành công nên sớm đã không coi Kim Nam hấn ra gì, nào ngờ bây giờ mình lại bị người ta bắt một cách dễ dàng như vậy. Từ Hứa tự lắc đầu lẩm bầm “Chuyện này.. không có khả năng.. trừ phi các ngươi là thần tiên, hay ít nhất cũng phải là toàn bộ cao thủ nội khí..”

“Ha ha, Từ Hứa tướng quân, ngài thật sáng suốt, đúng như vậy, toàn bộ cái binh đoàn đột kích lần này của bọn ta đều là cao thủ nội khí..”

Từ Hứa bỗng chốc nhăn mặt cười “Các ngươi lừa ai chứ, thế gian có cái đại quốc nào nhiều cao thủ nội khí đến vậy sao, các ngươi tưởng cao thủ nội khí là lá cây ngoài vườn à, mà lại có thể tùy tiện nhặt được, ha ha.. muốn lừa bọn tướng thì cũng không nên lấy một cái chuyện lố bịch như vậy ra bịp ta chứ”.

Kim Nam ngây người, không ngờ hấn nói sự thật mà tên này không có tin, chẳng lẽ hấn phải nói dối thì cái tên này mới tin hay sao.

Từ Hứa lại tiếp tục nói “Cũng không có dài dòng với các ngươi nữa, ta biết sớm muộn Xương Khê cũng thất thủ, chỉ không ngờ là nó lại diễn ra nhanh đến như vậy, các ngươi muốn lấy mạng bốn tướng thì nhanh ra tay đi, đừng có dài dòng lồi thối nữa”.

Kim Nam gật gật đầu, tên Từ Hứa này cũng thật có khí phách, nếu có thể thu nhận được tên này Kim Nam tuyệt đối sẽ không ngần ngại, thế nhưng nghe ngữ khí của hấn ta thì chắc chắn chuyện đó sẽ không xảy ra, Kim Nam khẽ vung tay thành toan cho cái Từ Hứa kia, một đường kiếm lấy mạng hấn không chút đau đớn.

Xương Khê trong vài khắc thời gian đã bị quân đoàn Nam Thiên Quốc công phá, bốn vạn binh tử chiến gần hết cũng gây cho Kim Nam một cái thiệt hại không nhỏ, quân binh Nam Thiên Quốc cũng chết gần đến hai nghìn, có thể nói đây là trận chiến đầu tiên mà tân quân Nam Thiên Quốc phải thiệt hại nhiều như vậy.

Tân quân Nam Thiên Quốc cũng là mới trải qua các đợt thao luyện, nhưng cũng đã đạt đến trình độ như những binh sĩ bình thường, chưa thể đạt đến binh sĩ tinh nhuệ như thời An Dương Vương được, vì vậy dù nắm thuận lợi trong tay vẫn bị thiệt hại mất hai nghìn người kia.

Kim Nam cho công thành nhưng cũng không dừng việc huấn luyện các binh sĩ này chút nào, công chiếm mỗi thành trì hấn đều cho binh sĩ tự động vượt thành bằng cách leo thành trì chứ không phải đi qua cổng chính, làm như vậy các cái binh sĩ vẫn như công chiếm thành thật sự chứ không phải đơn thuần thao luyện, vì thế cho nên trải qua nhiều trận đánh, quân binh Nam Thiên Quốc kinh nghiệm thực chiến đã tăng lên nhiều.

Kim Nam dám khẳng định khi quân đội Nam Thiên Quốc đánh chiếm xong Kỳ Dương, quân binh Nam Thiên Quốc chắc chắn sẽ đạt tới một cái trình độ lão luyện hơn, tuy không bằng binh sĩ thời kì An Dương Vương nhưng chỉ ít cũng phải gần bằng.

.....

Tần Hoài Công dời Phàn Dương đã được ba ngày, quân đội Đế Quốc Nhật Minh nhận được cái tin tức này ngày càng gấp rút hơn tiến công thành Từ Châu, bởi vì họ sẽ không còn phải lo lắng lực lượng Bắc Quốc nữa, mấy hôm trước Thiên Hoàng còn đang như ngồi trên đống lửa, công kích Bắc Quốc lần này ông ta chẳng khác nào như đánh cược, nếu Nam Thiên Quốc kia còn chần chừ vài hôm, có lẽ Đế Quốc Nhật Minh sẽ phải thua to rồi. Cũng may là cái Triệu thống lĩnh kia không có lừa ông ta, bằng không cho dù thua Bắc Quốc kia nhưng vẫn giữ được mạng thì ông ta cũng sẽ vẫn bị các cái lãnh chúa kia xâu xé đến chết.

Thành chủ Từ Châu là Từ Kỳ, mấy hôm trước nghe tin Tần Hoài Công đem binh đến ứng cứu Giang Nam, ông ta liền buông bỏ phòng bị canh phòng lỏng lẻo, giải tán dân binh, quân đội lại cử về các trấn. Đùng một cái Tần Hoài Công rút binh về Kỳ Dương khiến ông ta trở tay không kịp, bị quân đội Đế Quốc Nhật Minh đem binh đến, nội chỉ trong một buổi chiều thành Từ Châu đã thất thủ, Từ Kỳ liền tự sát. Đế Quốc Nhật Minh từ đó vrom dài cánh

tay cùng cố vị thế vùng Đông Bắc Bắc Quốc, cất cứ lực lượng tại đây, rèn đúc binh khí, chế tạo quân bị, trưng binh gia tăng lực lượng.

Nhan Hân sau khi thống lĩnh tám mươi vạn đại binh của Bắc Quốc tiến đến Giang Nam thì nghe tin quân đội Đế Quốc Nhật Minh đã đánh hạ Từ Châu, liền lập tức cử tín sứ sang doanh trại quân Đế Quốc Nhật Minh tỏ ý giao hảo, trên thực tế là để thăm dò các cái lãnh chúa kia.

“Tín sứ Nhan Húy đến”. Một cái võ sĩ canh giữ chủ trưởng hét lớn, Thiên Hoàng đang bàn binh tình chính sự với các lãnh chúa kia lập tức dừng lại, ông ta quay đầu lại nhìn cái tín sứ kia đánh giá một chút, một lúc lâu sau mới cất giọng “Người đến đây là có việc gì”.

“Thiên Hoàng bệ hạ, lần trước chắc hẳn ngài đã hiểu nhầm ý của đại quốc ta rồi, cái tên Tề Mẫn kia là làm lão, Tàn Đế không hề có ý muốn thúc ép ngài chút nào, thôi thì nể tình giao hảo giữa hai quốc gia, xin ngài rút binh về cho, từ nay về sau Đế Quốc Nhật Minh tuyệt đối sẽ không phải triều cống Bắc Quốc ta nữa, hơn nữa chúng ta còn nguyện cắt thêm ba quận Đông Bắc để tỏ lòng hảo ý”.

“Hừ, ba quận, các người tưởng chúng ta là ăn mày hay sao, các người trước nay luôn nhục mạ Đế Quốc Nhật Minh ta, bây giờ lâm vào thế cùng định vứt vài thứ đồ vứt đi rồi mong ta bỏ qua hay sao, cút...” Thiên Hoàng quát lớn phẫn nộ.

Cái tín sứ Nhan Hân kia vẫn bình tĩnh nói thậm chí còn có một chút đe dọa “Thiên Hoàng, ngài đừng tưởng đánh thắng được vài trận là lên mặt, Bắc Quốc ta dù sao cũng là thượng triều, binh đông trăm vạn, ngài chỉ có sáu mươi vạn binh mà cũng muốn hống hách hay sao, là chúng ta có chút nể mặt mới nói như vậy để giữ tình hòa hảo, bằng không một thành trì ư, ta e rằng ngài cũng không có đâu”.

Thiên Hoàng lông mi giật giật, khóe mắt đỏ rực tức trào ra nói lớn “Người định bịp ai cơ chứ, Tàn Hoài Công không phải đã sớm rút đại quân về rồi sao, Giang Nam bây giờ còn binh để đánh Đế Quốc Nhật Minh ta hay không mà người lại to mồm đến như vậy”.

Tín sứ Nhan Húy kia vẫn bình tĩnh, nét mặt hiện ra một chút cười nhạt coi thường nói “Ngài nói đúng, Tàn Đế quả thật đã rút binh về Kỳ Dương, thế nhưng ngài lại không ngờ rằng ngài ấy vẫn còn để lại tám mươi vạn đại binh trấn giữ Giang Nam, ha ha, ngài nói xem, đại cục đã định, ngài định làm thế nào đây mà lại không rút binh...”.

“Ha ha, người tưởng ta ngu chớ, người tưởng ta không biết rằng cái Tàn Hoài Công kia không để lại tám mươi vạn binh ư, hừ, nếu đông hơn cái số đó thì ta còn có chút e ngại, với ta tám mươi vạn binh đó chỉ như một lũ ô hợp, toàn là lũ trẻ con chưa đủ tuổi cầm binh khí, ta chỉ cần mười vạn là có thể diệt sát toàn bộ sạch sẽ, người định dọa ai chứ hả”.

“Người...” Thiên Hoàng nói như vậy khiến tín sứ Nhan Húy kia liền xanh mặt không biết nói gì, liền tức giận chấp tay không nói lời nào mà quay mình lập tức rời khỏi, các cái lãnh chúa kia nhìn thấy vậy chính là ngỡ ngác một hồi lát sau tất cả đều cười lớn hô vang nịnh nọt Thiên Hoàng “Thiên Hoàng bệ hạ, thật uy nghiêm, nói vài câu đã khiến họ Nhan kia sợ xanh mặt chạy trốn rồi”. Thiên Hoàng đắc ý cười, lại tiếp tục chỉ tay vào bản đồ bàn bạc với các lãnh chúa kia.

Nhan Húy sau khi rời khỏi trong lòng vẫn còn hậm hực, nhưng chuyện chính hắn đến đây chính là để thăm dò các cái lãnh chúa kia cũng đã làm được, việc chính là để biết mặt các lãnh chúa kia, còn sau này hắn sẽ chờ thời cơ mà dứt lốt hôi lộ, Nhan Húy lệnh cho thuộc hạ canh chờ ở ngoài doanh trại quân binh Đế Quốc Nhật Minh, hễ cứ thấy cái lãnh chúa nào thì phải lập tức báo cho hắn.

Không phải đợi lâu, chỉ sau bốn khắc nghị sự đã tan, các cái lãnh chúa kia liền bước ra khỏi đại trưởng Thiên Hoàng, rời doanh trại chính trở về các doanh trại phụ cận.

“Đại nhân, người thấp lùn to béo kia là lãnh chúa Nô Hổ, lãnh chúa của vùng Bán Biên, vùng đất này giáp với mặt biển phía Đông của Đế Quốc Nhật Minh, không giáp với Bắc Quốc ta, nếu lần này Đế Quốc Nhật Minh thắng lợi Đông Bắc ông ta sẽ là người được lợi ích ít nhất, Bán Biên là một vùng rộng của Đế Quốc Nhật Minh, lãnh chúa này nghe nói có số binh trong quân đội Đế Quốc Nhật Minh lên tới bảy vạn, chỉ sau mỗi Thiên Hoàng kia, thuyết phục ông ta có lẽ hợp lý nhất, kẻ này nghe nói chỉ hám sắc không hám tiền”.

Nhan Húy nghe thấy vậy liền gật đầu nói “Mau đem Mỹ Cơ đến đây, ta phải mua chuộc được cái lãnh chúa này trước tiên”.

“Đại nhân, Mỹ Cơ là thiếu nữ tuyệt phẩm, ngài mãi mới tìm được để dâng lên cho Tàn Đế, chẳng nhẽ lại hiến cho cái con dê cụ này sao”.

“Nói nhiều, nếu Bắc Quốc mà thua thì hiến cho cái Tàn Đế kia còn cái tác dụng gì cơ chứ, hơn nữa nếu lần này mà thành công, ta lập được đại công thì còn hơn cái công hiến tặng cái mỹ nữ kia nhiều lắm”.

“Đại nhân, tiểu nhân sẽ đem Mỹ Cơ đến ngay”. Cái lính tốt kia lập tức lui đi, Nhan Húy ánh mắt vẫn là đang bám sát cái lãnh chúa Nô Hổ kia không dời chút nào, một lát sau tên lính tốt kia đã đem một thiếu nữ đến. Thiếu nữ này xinh đẹp tuyệt trần, làn da trắng nõn nà, mũi cao mày ngài thân hình thon thả, đặc biệt đôi núi đôi của nàng nhỏ cao một cách rất tự nhiên, tuyệt đối là vu vật thể gian.

Nhan Húy thấy cái mỹ nữ kia đã đến liền tức tốc phi ngựa chặn đường cái lãnh chúa Nô Hổ kia nói “Nô Hổ lãnh chúa, ngài chờ đã...”.

“Í, người là có chuyện gì, người không phải là tín sứ Bắc Quốc sao”. Nô Hổ ánh mắt neho híp lại, cái thân hình béo tròn của hắn khiến cho hắn khi này thăng ngựa lại gặp có chút không vững, lúc này vẫn đang điều chỉnh bộ dạng chênh vênh lắc lư trên ngựa của mình, mấy cái võ sĩ phía sau Nô Hổ thấy Nhan Húy đến liền tức tốc rút kiếm ra chĩa về phía Nhan Húy, Nô Hổ thấy vậy liền phát phát tay ý họ hạ kiếm xuống.

“Nô Hổ đại nhân, ta lần này có chuyện cơ mật, nhưng trước tiên có bảo vật dâng lên ngài trước đã” Nói rồi Nhan Húy vẫy vẫy tay, mấy tên lính tốt phía sau liền khiêng lên một chiếc kiệu hoa lệ, Nhan Húy ra hiệu cho Nô Hổ kia vén tấm màn vải nhìn vào trong.

Nô Hổ thấy kiệu kia sớm đã đoán biết được phần nào, bản thân sớm đã máu gãi, hắn liền thọc đầu vào sau màn vải luôn chứ không thêm vén. Phía sau

đúng là Mỹ Cơ, nàng thân thể tuyệt mỹ, trong kiêu có chút hương thơm xao động khiến Nô Hổ kia phấn chấn, không những vậy, Mỹ Cơ còn khẽ kéo vạt áo xuống để hở ra đôi gò bồng kiêu gọi trắng mon mồn, Nô Hổ điên đảo không chịu nổi, nước miếng đã trực trào ra, chỉ hận không thể lập tức lao vào kiêu này mây mưa một trận.

Nhan Húy thấy vậy biết mình đã thành công liền đắc ý nói “Nô Hổ lãnh chúa không biết có thể cho tại hạ chút nhờ cậy hay không, mỹ nữ này sẽ thuộc về ngài”.

Nô Hổ bây giờ nào nghĩ được nhiều, ánh mắt trở lên ngây dại thất thần, gật gật đầu nuốt nước bọt ừng ực “Ngươi, mau nói..”

“Là như vậy, ngài chỉ cần làm theo cái kế hoạch như này...” Nhan Húy kia liền bày ra một cái kế sách cho Nô Hổ, chính là kế sách muốn ông ta làm phản Thiên Hoàng kia, sau này mỹ nữ sẽ là không thiếu cho ông ta, hơn nữa Bắc quốc sẽ cho ông ta nhiều cái lợi ích.

Nô Hổ kia sau khi nhìn thấy Mỹ Cơ thì đầu óc nghĩ được nhiều nữa, thấy Nhan Húy nói gì là đều gật đầu đồng ý cả. Nhan Húy thấy như vậy thì chính là thầm đắc ý, không ngờ mua chuộc các cái lãnh chúa này lại dễ dàng đến như vậy. Nhưng trên thực tế, Nhan Húy đã đặc biệt mắc một cái sai lầm nghiêm trọng, ông ta không biết rằng bản thân cái Nô Hổ kia trong Đế Quốc Nhật Minh nổi tiếng là một kẻ không giữ chữ tín, chỉ sợ Nô Hổ sau khi nhận xong cái Mỹ Cơ kia sẽ gạt ngay cái giao ước mà ông ta vừa đặt được.

Không biết rằng mình sớm đã thất bại, Nhan Húy vẫn là tiếp tục đắc ý rồi đi suy nghĩ các cái kế sách tiếp theo để mua chuộc các lãnh chúa còn lại.

.....

Tần Hoài Công dẫn binh về đến Võ Lăng thành trì cũng đã được tám ngày, trong khi đó quân binh Nam Thiên Quốc sớm đã phá tan Xương Khê, và cũng đã làm Thượng Dung thành thất thủ chỉ trong một hôm, đó cũng là nhờ mưu kế của Lý Nam Đế, ông ta đích thân đem hai mươi vạn binh trực tiếp công kích phá tan thành trì này, trong khi Thượng Dung chỉ có bảy vạn binh cố thủ, thiệt hại quân Nam Thiên Quốc cũng không nhiều chỉ tổn hơn một nghìn binh sĩ. Đó cũng là nhờ Kim Nam mỗi lần công thành đều cho binh sĩ thao luyện trực tiếp nên mới có hiệu quả được như vậy.

Thượng Dung thất thủ, Kỳ Dương lập tức nguy ngập, Kim Nam cũng vì nóng lòng muốn tiến công Kỳ Dương vì hắn nghe tin Tần Hoài Công đã kéo đại binh về, trước nay hắn chỉ dựa vào lực lượng quân binh nhỏ của Bắc Quốc, lần này dựa vào quân chủ lực, hắn ắt phải chiếm được Kỳ Dương kinh để lấy thế thượng phong. Quân đội Bắc Quốc Tần Hoài Công lần này kéo về đông đến ba trăm vạn, đa phần là quân các chư hầu, bản thân quân đội chính quy của Tần Hoài Công chỉ có chưa đầy một trăm hai mươi vạn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Thiết Lập Quân Quyền, Bắc Quốc Tận Diệt (Hạ)

“Tần Hoài Công lần này đem binh kéo về Kỳ Dương đa phần là quân chư hầu, nếu Tần Hoài Công chết quân đội chư hầu của hắn tất loạn mà sinh lòng phản trắc, Phan Nghị, người mau đem năm vạn quân kị của mình chiếm lấy thành Dương Dự, chờ hiệu lệnh của ta hành sự”.

“Tuân mệnh quốc sư” cái Phan tướng kia lại tỏ ra uy áp nhanh chóng rời đi, Kim Nam thầm lắc đầu cái tên Phan tướng này bản tính không có sửa được, nếu hắn chỉ dùng cái uy áp đó khi đánh địch quân thì tốt rồi, đằng này hắn ta lại cứ dùng bừa bãi như vậy có ngày người ta hiểu nhầm là hắn ta muốn giết họ cũng không phải là không có khả năng, chẳng nhẽ Kim Nam lại sút một nhát nữa vào móng tên này.

Thờ dài quay đầu đi suy nghĩ, Kim Nam hiện giờ vẫn là đang suy nghĩ đối sách làm sao có thể giao phó quân tình này cho Lý Nam Đế để hắn còn có thời gian rảnh đi tìm Vô Cực Tông cứu Tuyệt Mai đây.

Lý Nam Đế nhìn sắc mặt của Kim Nam thì cũng đoán được phần nào, liền bước đến trước mặt hắn cảm thông nói “Quốc sư, mọi việc tấn công Kỳ Dương và đối phó với quân Tần ngài cứ để ta lo, hiện ngài cứ đi cứu phu nhân trước đi để lâu e xảy ra việc lớn”.

Kim Nam nghe thấy Lý Nam Đế nói vậy liền lắc đầu, xưa nay đâu có nam tử nào vì một nữ nhân mà hại đến sự tồn vong của một quốc gia có thể ngang cao đầu được cơ chứ, hắn dù là rất lo lắng cho Tuyệt Mai thế nhưng hắn cũng không thể vì cái chuyện này mà bỏ lỡ quân tình hiện tại được, nếu thắng thì không sao, nhờ thua trận hắn chính là tội nhân thiên cổ.

Biết không thể làm gì hơn, Lý Nam Đế đành thờ dài chậm rãi lui ra.

Núi Trúc Lâm cách thành Thượng Dung cũng tầm khoảng bốn ngày đường, Kim Nam hiện giờ vô cùng khẩn trương, hắn phải tức tốc đến cái Vô Cực Tông kia ngay, bằng không tin tức hắn còn toàn mạng e là sẽ không giữ được lâu, Vô Cực Tông bản thân là môn phái lánh đời nên ít điều tra sự tình bên ngoài.

Nhưng theo điều tra Kim Nam biết, cái môn phái này thường thường nửa năm lại khai mở đại môn trận pháp cho chúng đệ tử ra ngoài điều tra thông tin, từ lúc cái Kha Vũ kia chết, cũng không biết là lão ta có ra khỏi Vô Cực Tông đúng ngày khai mở đại môn hay không, Kim Nam cũng không có nắm chắc. Nhờ cái môn phái này đã mở đại môn một lần rồi thì e là Tuyệt Mai khó mà toàn mạng được.

Đường đến Trúc Lâm sơn nguy hiểm trùng trùng, thế nhưng đó là với người thường còn đối với Kim Nam và Quân Đoàn Đen điều đó cũng không đáng lo ngại lắm. Bọn Kim Nam cũng không phải vất vả, chỉ mất có ba ngày đường đã đến Trúc Lâm sơn. Kim Nam tận lực tìm kiếm tung tích Vô Cực Tông nhưng vẫn là không thấy một chút dấu vết nào.

“Quốc sư, người nói xem, có phải tin tức chúng ta có chút sai lệch hay không, ở đây căn bản hoang vu sơn dã, một bóng người hiện cũng không thấy có, vậy chúng ta phải làm sao”. Cái binh lính Quân Đoàn Đen kia nói như vậy, Kim Nam im lặng cau mày suy nghĩ.

Chốc lát sau hần liền vỗ tay đến bốp một cái thầm tự trách mình sao đầu óc lại đặc quánh như vậy, Vô Cực Tông là một môn phái lãnh đời, bản thân rất khó lộ diện, cái môn phái này chắc chắn tồn tại một cái trận pháp ẩn nấp, đây là điều tối cơ bản mà môn phái lãnh đời cần phải có. Vậy mà Kim Nam lại không nghĩ ra, chửi trách tại sao trước đây hần không phát hiện ra phương pháp tu luyện của bản thân mình, vẫn là tại hần có chút suy nghĩ không cần thận.

Kim Nam bước lên đánh một đường quyền sáng chói phát ra, hần dồn một chút Tín Ngưỡng lực vào đó đủ để cho quyền kia phát ra ánh sáng trên bầu trời nhưng lại không có chút oanh động mãnh liệt nào.

“Là quốc sư triệu tập, mau trở về” Những cái binh sĩ Quân Đoàn Đen phân tán khắp núi Trúc Lâm tìm kiếm tung tích Vô Cực Tông nhận được tín hiệu của Kim Nam lập tức đại phát khinh công quay về địa điểm tập trung mà trước kia Kim Nam đã ấn định.

“Quốc sư, có chuyện gì vậy, cho chúng tôi chút thời gian hần là có thể tìm ra cái Vô Cực Tông kia”.

“Không, ta e là không kịp nữa, cứu Tuyết Mai xong chúng ta còn phải lập tức trở về chi viện cho trận tuyến Kỳ Dương, quân binh Nam Thiên Quốc tuy ta đã có kế sách an bài để chiến thắng nhưng chúng ta vẫn cần làm một bước chắc chắn. Vô Cực Tông này bản thân là một môn phái lãnh đời, ta đoán hần là bọn chúng có trận pháp ẩn nấp đại phái, bây giờ chỉ có duy nhất một cách, các người phải tận lực giúp ta”.

“Quốc sư, ngài cứ nói, dù có phải bỏ cái mạng này chúng tôi cũng không tiếc”.

“Không cần mạng của các người. Hiện giờ ta nói cho các người một bí mật trọng đại, các người phải tuyệt đối giữ bí mật”.

“Quốc sư, ngài cứ yên tâm, bọn tôi dù chết cũng phải bảo vệ cái bí mật này”.

Kim Nam gật đầu thỏa mãn nói “Ta bản thân tu luyện công pháp không giống người thường, ta chính là tu luyện Tín Ngưỡng công pháp Thái Cổ”.

“Tín Ngưỡng công pháp Thái Cổ”. Các cái binh sĩ Quân Đoàn Đen kia thốt lên kinh ngạc, Thái Cổ là gì, mọi chuyện mà quốc sư này nói trước nay họ chưa từng biết đến.

“Đúng vậy, nhưng mọi chuyện sâu xa liên quan ta sẽ giải thích sau. Các người chỉ cần biết, tu luyện Thái Cổ Tín Ngưỡng công pháp sử dụng chính là Tín Ngưỡng lực, mà Tín Ngưỡng lực chỉ xuất hiện mãnh mẽ nhất khi các người thực sự sùng kính ta mới sinh ra, nếu các người sùng kính ta đến mức vượt người thường, sức mạnh của ta đánh ra tuyệt đối sẽ không tưởng tượng nổi, thậm chí vượt qua một cường giả là không thể không có khả năng, chính vì vậy ta mới huấn luyện ra các người, mục đích là để các người cung cấp Tín Ngưỡng lực cho ta”.

“Có loại chuyện này nữa sao” Các binh sĩ Quân Đoàn Đen kia vốn đã kinh ngạc này còn kinh ngạc hơn. Một lát sau họ mới trấn tĩnh lại hỏi “Quốc sư, vậy chúng tôi phải làm thế nào mới có thể cung cấp Tín Ngưỡng lực mãnh mẽ nhất đây, hay nói cách khác chúng tôi làm sao có thể sùng kính được đây, cái chuyện này đúng là không thể tự nhiên ép buộc mà có được”.

“Không khó, các người chỉ cần nghĩ đến những gì ta đã làm cho các người là được, ta chỉ cần như vậy thôi, chuyện còn lại tất cả ta sẽ giải quyết, chỉ một khi có Tín Ngưỡng lực thật sự đủ mạnh, ta tin chắc ta có khả năng đánh tan cái trận pháp ẩn nấp kia của Vô Cực Tông”.

“Quốc sư, bình thường chúng tôi cũng rất sùng kính ngài, chẳng lẽ nó không có Tín Ngưỡng lực ư”.

“Có, nhưng ta e là không đủ, Tín Ngưỡng lực mà các người cung cấp cho ta hiện giờ, khiến sức mạnh của ta cũng chỉ có thể tương đương một cái nội khí tầng ba sơ kì mà thôi, hiện giờ các người ngồi xuống cho ta, tận lực suy nghĩ thúc ép sùng kính lực”.

“Tuân mệnh quốc sư”. Các cái binh sĩ kia tức tốc ngồi xuống thúc ép bản thân, họ suy nghĩ về những cái kỉ niệm đã qua với vị quốc sư này, bản thân họ một số người trước đây ăn không đủ, thậm chí còn không có cha mẹ, bất giác suy nghĩ tới những gì quốc sư này làm cho mình họ cảm thấy Kim Nam như cha mẹ mình vậy, đã không suy nghĩ thì thôi, nhưng một khi họ vừa suy nghĩ thì chẳng cần gì thúc ép cả, tự dung Kim Nam trong mắt họ đã nâng lên một bậc quan trọng trong lòng họ từ lúc nào.

Bỗng chốc Tín Ngưỡng lực xung quanh Kim Nam trở lên cuồng bạo, lượng Tín Ngưỡng lực này so với số Tín Ngưỡng lực lần trước Kim Nam có ở quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh nhiều hơn thậm chí đến vài lần, Kim Nam không ngờ các cái binh sĩ Quân Đoàn Đen này lại có thể sùng kính hần đến nỗi nhiều Tín Ngưỡng lực như vậy, thời gian họ ở với nhau chưa đầy ba tháng vậy mà Kim Nam đã có thể cho nhiều người như vậy kính trọng mình hết mực, cái kết quả này hần chính là cũng không ngờ tới.

Một quyền được đánh ra, Kim Nam so với trước kia mới biết tu luyện quyền phong thi đã khá hơn nhiều rồi, là bởi vì hần mỗi ngày đều luyện tập nên khi đánh ra quyền phong để tu luyện nó, Kim Nam đã biết tận dụng triệt để Tín Ngưỡng lực không một chút phí phạm, đồng thời hần cũng đã học được cách áp súc thân thể khiến hần tận dụng được khả năng điều động Tín Ngưỡng lực tại thân thể đến mức tối đa, khiến cho cái quyền phong kia tu luyện nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Nháy mắt quyền phong kia vừa đánh ra đã đạt đến đẳng cấp quyền phong nội khí tầng bốn trung kì cảnh giới “Tạch tạch... ừ, ừ”. Quyền phong kia

không ngừng giữ dội thét gào gầm rú. Lao về phía trung tâm núi Trúc Lâm.

“Là tiếng động gì vậy” Một trung niên nam tử dáng vẻ tiên phong đạo cốt đang ngồi thiền định bất giác mở mắt kinh hãi nói lớn.

“Oành... ầm ầm” Trung niên nam tử biến sắc thét lớn “Không xong, là đại địch công kích”, cái trung niên nam tử kia bản thân là một cao thủ nội khí tăng ba hậu kì đỉnh phong đã nửa bước chạm tới cấp bậc cường giả, thế nhưng bản thân y cũng là kinh sợ không thôi, ngay cả Kha Vũ lão tổ tông của y thì y cũng chưa từng thấy lần nào ông ta có thể phát ra lực lượng công kích cường đại được như vậy, Vô Cực Tông từ khi nào đã đắc tội với cái loại cường giả trâu bò bậc này cơ chứ.

“Crắc...” Tiếng vỡ vụn trầm đục vang lên “Không xong đại trận vỡ vụn rồi” Trung niên nam tử hoảng sợ thét lên, gã vội vã vung cây phát triển lao thân mình lên không trung đại phát khinh công chạy về một hướng.

“Hừ muốn chạy”. “Ừm ừm...” Tức thì một tiếng động ầm ầm ào ào vang lên, cái trung niên nam tử kia cảm nhận thân thể mình cứ như bị toàn bộ là nước vây quanh vậy, gã như sặc sụa trong làn nước gào thét, cái làn nước này nếu giống bình thường thì không đáng e ngại, nhưng đáng sợ là nó đang ăn mòn thân thể trung niên nam tử, thậm chí còn chậm rãi hút lấy nội khí của gã khiến gã càng điên cuồng vùng vẫy để thoát ra hơn, rút đi nội khí có khác gì rút máu của gã cơ chứ.

Gã đã trúng một quyền phong của Kim Nam, luồng quyền phong này đánh ra đang tận lực ăn mòn thân thể gã, nhưng Kim Nam không muốn giết gã nên chỉ giữ mức độ công kích của quyền phong ở trạng thái ăn mòn thôi, bằng không với cái lực lượng khủng bố ấy đã sớm bóp nát cái trung niên nam tử kia từ lâu rồi.

Bản nguyên Tín Ngưỡng lực vốn xung khắc với các lực lượng khác, nên Kim Nam chỉ cần tận lực điều chỉnh luồng quyền phong lực lượng bao quanh cái trung niên nam tử kia là được, còn việc quyền phong kia ăn mòn thân thể gã là tự khắc nó làm thế, Kim Nam cũng không thể không chế.

Một lát sau cái trung niên nam tử kia thân thể đã như một bầy máu, nội khí của gã hoàn toàn bị rút đến sạch sẽ không còn chút nào, nam tử lông mi khẽ co giật sợ hãi, thân thể gã cứ giật giật lên từng hồi.

“Nói mau, Tuyết Mai đang ở đâu”.

« Ngươi, ngươi chính là tên tiểu.. tiểu tử đó ». Cái miệng méo mó của trung niên nam tử kia cố gằn ra vài tiếng rồi thờ hộc tốc, gã không thể cử động được nhưng không phải là không thể nói được, xem ra Kim Nam không chế lực lượng đã rất thuần thục mới có thể làm như vậy.

« Ngươi, là đang nói đến người nào vậy, Tuyết Mai, ta căn bản chưa từng nghe nói đến ». Trung niên nam tử ánh mắt hơi hột một nhọc nói.

« Nàng chính là người mà cái lão thất phu Kha Vũ kia đã cho người đem về đây, đừng nhiều lời, đánh trống lảng cũng không giúp ngươi được đâu ».

« Ngươi, ngươi còn sống, chẳng lẽ lão tổ đã chết ».

« Không sai, đừng nhiều lời vô ích, bằng không ta sẽ một quyền trực tiếp lấy mạng ngươi, muốn sống thì mau khai ra ».

« Lão tổ, lão tổ đã chết... Ta, ta vẫn muốn sống, nhưng, nhưng cái người ngươi vừa nói quả thực không có, lão tổ sau khi ra ngoài cũng chưa từng liên lạc trở về, làm, làm sao có thể đưa người nào về, về đây được ». Trung niên nam tử cố một hơi nói hết, điều bộ hết sức thành thật không có gì là lừa dối cả.

Kim Nam lòng nóng như lửa đốt, bất giác hần chột run sợ, chẳng nhẽ cái lão Kha Vũ kia lừa hấn. « Ngươi, là ngươi nói dối, không, không thể nào... ». Kim Nam ánh mắt điên cuồng, mạch máu hần bùng chốc căng phồng, Tín Ngưỡng lực dồi dào liên tục được sinh ra hiện giờ đang ẩn chứa rất nhiều trong không gian xung quanh hấn, Kim Nam điên cuồng hấp thu chuyển hóa, kinh mạch hấn căng phồng lên. Vốn kinh mạch hấn rộng mở cho nên hấn vượt trội hơn một người tu luyện Tín Ngưỡng công pháp bình thường, có thể chứa đựng nhiều Tín Ngưỡng lực hơn mà không đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, chính vì vậy hấn chỉ mới ở cái đẳng cấp Nhập Lực sơ kì đã có thể vượt cấp đến mức khủng bố.

Hiện giờ hấn điên cuồng như vậy sớm đã không chịu nổi, kinh mạch hấn kêu lên những tiếng tách tách cuồng bạo. Quyền phong liên tục được hấn phát ra, Kim Nam điên cuồng tu luyện vuốt ve cái quyền phong này. « Uyển Uyển... » Một tiếng nổ bạo động đình tai như óc phát ra « Xạt Xạt... » Quyền phong kia nháy mắt đánh về phía trung niên nam tử khiến trung niên nam tử lập tức tan biến, ngay cả bụi cũng không còn, cả một khối kiến trúc Vô Cực Tông nháy mắt bị quyền phong này lập tức xóa sổ không còn tung tích. Mấy cái binh sĩ Quân Đoàn Đen nhìn thấy quyền này liền hít một hơi khiếp sợ, đây là cái loại đẳng cấp gì cơ chứ, tùy tiện đánh ra một quyền đã có thể san phẳng không còn tung tích một cái đại phái, thậm chí cát bụi cũng không còn.

.....

Kỳ Dương kinh bị Lý Nam Đế đem binh vây hãm mấy hôm tận lực công kích, đến hôm nay đã không chịu nổi đã thất thủ. Những Lý Nam Đế cũng là than ngắn thở dài, đề công phá cái thành trì này ông ta đã tốn thất đến con số năm vạn binh, đây là trận chiến mà quân binh Nam Thiên Quốc phải hy sinh thảm trọng nhất.

Chiếm được Kỳ Dương, Lý Nam Đế lập tức gia cố thành trì, trấn an dân chúng. Sở dĩ lần này đánh Kỳ Dương kinh lâu như vậy, là vì ở còn lưu lại hơn một vạn Cẩm Y Vệ của Tần Hoài Công, Cẩm Y Vệ này ai ai cũng thân thủ bất phàm võ nghệ cao cường, lần này nếu không phải quân đội Nam Thiên Quốc quá vượt trội về số lượng, e là muốn công chiếm Kỳ Dương còn khó hơn lên trời.

« Ngươi nói sao, Kỳ Dương đã thất thủ, không phải ta bảo mấy tên các ngươi phải lập tức tri viện kéo dài thời gian chờ ta hay sao » Tần Hoài Công tức giận phần nộ tung một cước đập bay một tên quan phục đang quỳ dưới thềm, khiến tên này bị đá bay xa ra vài trượng phụt một búng máu.

« Chúa, chúa thượng... Quân Nam Thiên Quốc đông hơn trăm vạn, nếu chúng thần lao vào, trong tay chỉ có hơn mười vạn, e là cũng chỉ liều mạng vô ích, chỉ bằng rút về bảo toàn lực lượng chờ đại binh đến phối hợp tận lực công kích, xin chúa thượng hiểu cho chúng thần... »

« Hừ, các ngươi có biết trong thành Kỳ Dương có cái gì hay không, nếu Nam Thiên Quốc mà có được bí mật này thì cho dù có chiếm lại được phòng có ích gì cơ chứ, lũ ngu ngốc, lòi ra ngoài, chém... » Tần Hoài Công gào lớn nhỏ một bãi nước bọt vào tên quan phục kia, lập tức có ngay hai tên võ binh giáp phục lao vào, tức tở kéo cái quan phục kia ra ngoài, tên quan phục kia vẫn không ngừng gào thét dựa biện mình xin tha, lát sau một tiếng thét gào vang động khắp doanh trại Bắc Quốc vang lên, hân tên quan phục kia đã bị chém đầu.

« Tần Hoài Công, Tần Hoài Công, ta giết ngươi... ». Một tiếng gào thét vang lên rung động không gian, mặt đất bỗng chốc rung chuyển, gió bay không ngừng khiến tấm màn che đại tướng pháp phất bay tung lên, Tần Hoài Công nhìn ra ngoài chột kinh hãi, các cái binh lính đông như kiến của hắn đang bị đánh bay tung lên trời không khác gì những bao cát tập đám, một đám người đang đẳng sát khí áo đen mặt mũi bịt kín đang chậm rãi tiến về phía này, đi đầu là một nam tử anh tuấn.

« Triệu Kim Nam » Tần Hoài Công hoảng hốt lắm lắm, xong rồi cái Triệu Kim Nam kia không ngờ không chết mà còn khùng bỏ như vậy đang lao về phía này, khẳng định Kha Vũ kia chắc chắn đã táng mạng. Nhưng Tần Hoài Công chính là không ngờ rằng, không chỉ Kha Vũ kia táng mạng trong tay Kim Nam mà ngay cả Vô Cực Tông cũng bị Kim Nam hấn bá đạo dùng một quyền xóa sổ.

Kim Nam tiến đến phía trước chủ tướng của doanh trại quân binh Bắc Quốc điên máu gào thét, Kim Nam hấn đã đau khổ đến mức cực độ, hấn những tưởng đầu Tuyết Mai vẫn còn sống thì không ngờ rằng cái Kha Vũ kia trước khi chết vẫn còn dám lừa hấn, Kim Nam hiện vừa thống khổ vừa hận bản thân mình, hấn hiện giờ chỉ tràn ngập sát ý, hấn muốn giết, làm muốn giết kẻ thù bất cứ kẻ nào.

Hắn muốn dùng chính đôi tay này từ từ bóp nghẹt đến chết kẻ thù nào đó, sau đó từ từ nhào nặn thành một cục máu thì mới thỏa được lòng hấn, mà trước mắt, hấn chỉ còn duy nhất kẻ thù này, Tần Hoài Công.

Nếu hấn dùng một quyền thì đã có thể nhanh chóng xóa sổ cái doanh trại này ngay tức khắc, nhưng hấn chính là không hề muốn vậy, hấn muốn từ từ tra tấn cái Tần Hoài Công kia, để cho tên kia phải từ từ nếm trải mùi vị đi đến cái chết. Kim Nam càng hành động thì càng hưng hấn, hấn đã chính thức rơi vào cuồng bạo tẩu hỏa nhập ma mà không sao có thể kiềm chế được. Thế từ hấn, đã chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cái chết của Tần Hoài Công

Những đám binh lính Bắc Quốc bị đánh bay tung lên không trung, từng mảng, từng mảng một, cứ như một bầy ong đang vỡ tổ chạy tán loạn. Các cái binh sĩ Quân Đoàn Đen đi phía sau Kim Nam cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, đánh giá cái vị quốc sư này của họ quả thực hết sức cường hấn.

« Tần Hoài Công... ». Ánh mắt của Kim Nam sắc lạnh, chủ tướng quân đội Bắc Quốc đã sớm bị hấn dùng một luồng quyền phong thổi bay. Tần Hoài Công đứng yên bất động không nhúc nhích, trừng trừng mắt nhìn về phía Kim Nam, Tần Hoài Công lúc này đã quá run sợ, run sợ đến mức bất động thân thể, xong rồi, coi như cái mạng Tần Hoài Công hấn xong rồi.

Kim Nam chậm chậm bước đến như một sát thần, môi hấn khẽ nhếch lên cười lạnh. Kim Nam bây giờ như một con mãnh thú đang vờn con mồi của nó là Tần Hoài Công.

« Ngươi, ngươi... định làm gì... ». Tần Hoài Công lúc này mới lắp bắp nói một câu.

Kim Nam khẽ hừ lạnh nói. « Ta muốn ngươi... Chết ».

« Không, không, ngươi, ngươi mau dừng tay... mọi chuyện không liên quan đến ta, tất cả đều là do con lợn khôn khiếp Kha Vũ kia thúc ép ta. Ngươi... ngươi dừng tới đây... ». Tần Hoài Công đã quá sợ hãi, khuôn mặt hấn ta xám ngắt lại.

Nhưng đầu thế vì vài câu nói của Tần Hoài Công mà Kim Nam có thể dừng lại được, hấn sớm đã lâm vào trạng thái cuồng bạo, tâm trí hấn bây giờ hoàn toàn là những màn khói đen u ám. Hấn mọi chuyện muốn làm bây giờ chỉ là giết người, nhưng hấn không có vì điên cuồng mà giết loạn, trước tiên, hấn phải giết chết cái Tần Hoài Công này trước đã.

Vung quyền phong lên phía trước, Kim Nam mạnh mẽ bạo động tu luyện nó bao bọc lấy cái thân thể Tần Hoài Công, khiến Tần Hoài Công dựa dựa thét gào, cả thân mình hấn ta từ từ bị ăn mòn tràn ngập toàn là máu.

Tên Triệu Kim Nam này, chẳng hề hấn đã là ác ma, tu luyện ma công, Tần Hoài Công trước khi chết vẫn còn suy nghĩ, thân thể hấn từ từ bị ăn mòn cứ như bị ngàn vạn con kiến cắn xé, thống khổ cực độ. Những đường gân máu nổi lên trên mắt Kim Nam « Hà hà... ». Điên rồi, Kim Nam hấn đã thực sự điên rồi. Hấn đơn giản thúc ép một cái quyền phong bóp Tần Hoài Công kia đến biến mất không còn cái gì rồi lại tiếp tục cười ngây dại, mắt hấn hướng ra phía ngoài doanh trại Bắc Quốc. « Ha ha, vẫn còn thứ để giết..., ta sẽ giết ». Kim Nam bây giờ thật sự đã là đại ác ma thật rồi, thật không ngờ Tuyết Mai chết đi lại khiến hấn bị đá kích trầm trọng như vậy.

« Ừng ừng... » Luồng quyền phong hung bạo tiếp theo chuẩn bị được tung ra thì bỗng một lực lượng ánh sáng màu vàng mờ nhạt phát ra từ cái dấu hình Kim Quy trên ngực Kim Nam mạnh mẽ áp chế cơ thể Kim Nam, luồng ánh sáng vàng kim nhàn nhạt kia xâm nhập không chế toàn bộ cái thân thể hần khiến cho hần nhất thời không thể cử động, luồng quyền phong tung ra kia chốc lát sau cũng lập tức tiêu tán vì không còn được Tín Ngưỡng lực nuôi dưỡng nữa.

Một giọng nói âm trầm vang lên. « Ma đạo, mau rút khỏi đây... Kim Nam ngươi đừng chấp mê bất ngộ nữa, thù hận đã hóa giải xong rồi thì hãy giải thoát nó, đừng lún sâu vào ma đạo nữa... ». Là giọng nói của thần Kim Quy, đúng vậy, thực sự là giọng nói của thần Kim Quy.

Kim Nam vẫn ở trong cái trạng thái điên cuồng, một giọng nói hung bạo như ma thần từ hần phát ra « Ha, ha... ta phải giết, phải giết. Thần Kim Quy, ngươi đừng hòng can ta, Tuyết Mai đã chết rồi, ta còn sống làm gì nữa, nhân gian đối với ta chẳng còn thú vị, ta phải giết, phải giết để báo thù cho Tuyết Mai của ta... ».

Nói rồi thân thể Kim Nam gục xuống vẫn phát ra những giọng nói như ma thần, nhưng hần chính là đang tuôn chảy nước mắt, hần vừa cười vừa khóc ngây dại.

« Kim Nam, ngươi sống không nên chỉ vì bản thân ngươi, ngươi sống để dẫn dắt Nhân tộc này, nếu ngươi vì một cái nữ nhân mà lụy tình đến như vậy, thử hỏi làm sao có thể đến được đại đạo... ».

« Hừ, ta cóc cần cái đại đạo chó má gì. Đại đạo mà mất đi những người ta yêu thương nhất, đại đạo mà khiến con người ta thống khổ như vậy thì thử hỏi ta cần đại đạo làm gì, đạo có thể giúp được gì cho ta sao, thần Kim Quy ngươi đừng hòng có thể thuyết phục ta... ha ha ».

« Ngươi thực sự không biết... Đại đạo là chương quản nhân gian, chương quản tam sinh đại giới, có thể làm chủ tất cả, có thể hồi sinh vạn vật. Đại đạo như vậy, ngươi cũng không cần ư. »

« Chương quản tam giới, hồi sinh vạn vật, ha ha, ta cóc... Không, ngươi vừa nói gì cơ, hồi sinh vạn vật. Vậy Tuyết Mai của ta liệu có thể hồi sinh, gia tộc ta một lần nữa có thể sống lại. »

« Đúng vậy ». Thần Kim Quy lãnh đạm nói một câu.

Kim Nam bỗng kinh hi cực độ, ánh mắt hần liền trở lên hòa hoãn hơn, giọng nói ma thần kia cũng từ từ biến mất. Kim Nam sụi sụi, mếu máo nói « Tuyết Mai, Tuyết Mai, ta sẽ tu luyện đến đại đạo, ta sẽ hồi sinh nàng, chúng ta sẽ lại sống những ngày tháng vui vẻ như trước, ta sẽ đưa nàng dạo chơi khắp thế gian, ta sẽ khiến nàng hạnh phúc, còn nữa, ta còn chưa thành thân đúng không, chúng ta sẽ làm một cái lễ thành thân lớn nhất thế gian, sẽ khiến mọi người phải ghen tị... ». Kim Nam cứ ngồi lăm bầm như vậy một mình, hần cười như bị điên vậy, nhưng thực sự lúc này hần đã rất tỉnh táo, tỉnh táo hơn bao giờ hết, hần làm như vậy chỉ là để muốn giải tỏa nỗi lòng. Ánh sáng vàng nhạt kia cũng dần thu liễm, dấu ấn hình Kim Quy bỗng chốc lại trở lại như bình thường.

....

« Tần Đế chết rồi, Tần Đế chết rồi... ». Binh lính doanh trại Bắc Quốc náo loạn hô vang, các cái chư hầu nhất thời đại loạn, quân đội Bắc Quốc giờ đông hơn ba trăm vạn tự động ly khai, mỗi chư hầu trở về một phương cấp tốc chạy trốn.

Cái chết của Tần Hoài Công khiến Bắc Quốc rơi vào suy sụp. Lần lượt sau đó các chư hầu tuyên bố ly khai triều đình. Bắc Quốc lâm vào thời loạn, các thế lực chư hầu cát cứ xưng hùng xưng bá, mạnh mẽ công phạt lẫn nhau.

Trong lúc đó, Lý Nam Đế đang cẩn thận hết sức phòng bị tại thành Kỳ Dương. Ông ta vẫn là đang chờ đợi một trận chiến công kích thật sự đến từ phe Tần Hoài Công, quân binh Nam Thiên Quốc không ngừng thao luyện, bất chợt Lý Nam Đế nhận được một cái tin tức.

« Để quân bệ hạ, Tần Hoài Công đã bị Triệu quốc sư đem năm nghìn binh xông thẳng vào chủ trường quân đội Bắc Quốc giết chết rồi, hiện Bắc Quốc đại loạn, chư hầu nổi lên cát cứ, Kỳ Dương đã được giải mối nguy thật rồi ». Một cái võ binh thám quân lao nhanh vào bẩm báo, khiến Lý Nam Đế từ sững sờ chuyển sang vui sướng cực độ. Tần đế đã chết, chư hầu nổi lên cát cứ. Có nghĩa là, Bắc Quốc từ nay chính thức đã bị tận diệt.

Các cái thế lực chư hầu kia không liên kết với nhau mà lại còn sát phạt lẫn nhau, vậy thì Bắc Quốc bây giờ chẳng phải chỉ cần đem binh đi đánh lấy các cái thành trì là đơn giản có thể chiếm được hay sao. Nghĩ vậy Lý Nam Đế sung sướng đến run cả người.

Làm một cái đế quân ở Nam Thiên Quốc đã làm ông ta có thể sướng đến phát điên, vậy mà bây giờ Bắc Quốc diệt vong thì không những vậy, ông ta còn có thể làm chủ một vùng đất rộng gấp mấy lần Nam Thiên Quốc đây.

« Mau, mau mở đại tiệc... ta phải khao thưởng binh sĩ. Nam Thiên Quốc ta từ nay có thể vang danh thiên cổ rồi, triệu tập tất cả võ tướng từ cấp thống lĩnh trở lên đều phải vào đại diện, ta sẽ chính thức có sắc phong ».

Lý Nam Đế này quả thực đã vui đến điên thật rồi, ông ta còn chưa chiếm được các cái vùng đất cát cứ thế lực kia vậy mà đã triệu tập cấp bậc thống lĩnh đến đại diện sắc phong, ý định ông ta đã rất rõ ràng, hần là muốn sắc phong chức tước và các cái vùng đất đai của Bắc Quốc thậm chí còn chưa chiếm được kia cho các vị thống lĩnh này.

« Mau dừng lại ». Một âm thanh quen thuộc vang lên.

« Triệu quốc sư... Là ngài, ngài đã trở về, tốt lắm, mau nghĩ cho ta xem làm sao để phân phối cho tốt đất đai của Bắc Quốc đây, cái Bắc Quốc này cũng

thật rộng lớn quá thể ». Lý Nam Đế đang vui vẻ cười nói, thấy Kim Nam bước vào liền càng hưng phấn nói nhiều hơn.

Kim Nam liền buông một ánh mắt coi thường nhìn về phía Lý Nam Đế. Chỉ mới đạt được một chút lợi ích mà Lý Nam Đế này đã vui sướng đến độ mất đi lý trí rồi sao, Kim Nam thậm chí còn nghi ngờ mình có phải đã nhìn nhầm cái Lý Nam Đế này hay không.

« Ngài có phải bị điên rồi hay không, Tần Hoài Công tuy đã chết nhưng chúng ta vẫn còn chưa chiếm được các thành trì kia, ngài dựa vào đâu mà có thể phân phát cho các cái thông lĩnh kia đây ». Kim Nam điệu bộ phần nộ nhìn về phía cái Lý Nam Đế kia.

Khiến Lý Nam Đế có cảm giác thấy phát lạnh, vị quốc sư này, trước nay chưa từng như vậy, cái mà Lý Nam Đế cảm nhận, rõ ràng là sát khí. Thái độ của Kim Nam làm cho Lý Nam Đế bất giác toát mồ hôi mà run sợ lắp bắp nói « Quốc sư, người thử nghĩ xem, Tần Hoài Công đã chết, các cái thành trì kia không phải như đồ trong túi muốn lấy lúc nào cũng có thể được sao ? ».

« Ha ha, đồ trong túi, để quân bệ hạ ta nói cho ngài biết nhé, đồ trong túi của ngài người khác cũng có thể lấy cắp, hay cái thứ đồ trong túi của ngài cũng có thể người ta sẽ không chế ngài mà cướp lấy được. Ngài có dám chắc hay không toàn bộ các cái thành trì kia đều thuộc về chúng ta, cái Đại Mông Cổ để quốc kia chẳng nhẽ cơ hội tốt như vậy mà bọn chúng lại nhả ra. Hơn nữa, đồ to quá quả thực cũng nuốt không trôi hết đâu, trong khi cái cổ họng của ngài thực sự rất bé... ».

« Vậy, chúng ta phải làm thế nào, chẳng lẽ lại lui binh bỏ mặc cái Bắc Quốc đại loạn này sao, vậy chúng ta tiến binh còn có ý nghĩa gì cơ chứ... » Lý Nam Đế lúc này cũng có chút bực mình uất ức nói.

Kim Nam thờ dãi một cái, cái Lý Nam Đế này quả thực tối dạ « Ta đâu nói ngài không thể chiếm, nhưng chỉ có điều sẽ chỉ chiếm một số vùng lớn sát với Nam Thiên Quốc, các vùng đất còn lại chúng ta muốn ăn cũng không thể ăn, bởi với thực lực của Nam

Thiên Quốc chúng ta có muốn chiếm lấy cũng không thể giữ được, nếu muốn thật sự mở rộng, hãy từ từ sát nhập, thu phục lòng dân, đến lúc đó căn cơ vững chắc, thế lực hùng hậu, muốn mở rộng lãnh thổ thế nào chẳng được. Việc ngài chưa chiếm được các cái thành trì đã muốn phân phát chính là việc ngu xuẩn nhất mà ta từng thấy ».

« Nói như vậy, chúng ta vẫn có thể chiếm cứ. Triệu quốc sư, ngài nói như vậy chúng ta nên chiếm cứ vùng nào đây ». Lý Nam Đế nghe thấy Kim Nam nói vẫn có thể chiếm cứ vài vùng đất thì nhất thời lại vui mừng trở lại, dù sao thì có còn hơn không có, ít cũng được.

« Vân Nam, Quế Dương, Võ Lăng ».

« Chỉ lấy ba vùng này thôi sao ».

« Đúng vậy, chỉ lấy ba vùng này mà thôi, tuyệt đối không thể tham lam nhiều hơn ».

« Được, đã là như vậy, ta sẽ nghe lời quốc sư ». Lý Nam Đế hít một hơi thật sâu tiếc nuối nói.

Kim Nam gật gù đầu một cái, rồi liền xoay mình rời đi. Đại thù đã báo, mọi chuyện với Nam Thiên Quốc coi như hần cuối cùng cũng đã giải quyết xong. Nam Thiên Quốc hiện giờ không chỉ hưng thịnh hơn xưa rất nhiều, không chỉ vậy lãnh thổ đại quốc cũng đã được mở rộng. Bây giờ Kim Nam chỉ còn có một mục tiêu duy nhất, đó chính là nhanh chóng đề thăng cảnh giới, truy cầu đại đạo.

...

Đại đạo truy cầu tất gian nan

Nguy hiểm trùng trùng bủa vây vẫn không nản

Dẫu thân thể tan nát bị hủy hoại

Cũng không thể ngăn cản ý chí này.

Kim Nam chậm chậm bước khẽ ngâm vài câu thơ cảm khái. Con đường tu đạo mệnh mông, hần như một chiếc thuyền nhỏ giữa biển khơi bao la, không biết đi về hướng nào. La bàn ư, có đấy, nhưng mà vẫn chưa tìm thấy, hần biết tu đạo cũng như đi giữa biển cả, cũng cần phải có một vật để xác định phương hướng, việc của hần bây giờ chính là truy tìm thứ đó ‘Nhân Khí Hỗn Độn Chí Tôn’.

Tu luyện đỉnh cao nhất định phải cần một nguồn tài nguyên thật lớn. Tuy Kim Nam hần tu luyện công pháp Tín Ngưỡng nhưng tài nguyên tu luyện không phải là không cần, chẳng qua những cái tài nguyên mà nó đòi hỏi thật không giống bình thường. Tài nguyên mà hần cần, là tất cả những công pháp công kích, để từ đó hần có thể diễn sinh đột phá cảnh giới tăng tiến tu vi.

Những thứ tài nguyên đó ở đâu đây, công pháp pháp kĩ không đâu nhiều hơn chính là các cái biển cả. Hay chính xác hơn, là nó chứa đựng trong các kho tàng của các cái Long Cung.

Kim Nam tiến tới nơi ở của các cái binh sĩ Quân Đoàn Đen kia, hiện giờ họ chính là sức mạnh của hần. Hần muốn thâm nhập biển cả thu thập công pháp thì cần nhất là các binh sĩ này, không có họ, Kim Nam sẽ trở lên vô dụng, không thể làm được gì, thậm chí còn không thể bằng một cái tu luyện giả bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Thiên Kiếp

“Quốc sư”.

Binh lính Quân Đoàn Đen thấy Kim Nam đến liền nhất tề quỳ xuống, trải qua thời gian chiến đấu cùng vị quốc sư này, mỗi binh sĩ Quân Đoàn Đen đều mang theo một tia kính phục chân thật. Nếu bây giờ Kim Nam sai khiến bọn họ giết một ai đó, chắc chắn họ sẽ không ngần ngại mà ra tay ngay, cho dù đó là đế quân của họ Lý Nam Đế cũng không ngoại lệ.

Kim Nam khẽ gạt đầu gối tay phất một cái ra hiệu cho các binh sĩ này đứng lên. Đảo mắt nhìn quanh một lượt tất cả các binh sĩ này, Kim Nam mới chậm chậm bắt đầu nói.

“Các ngươi cũng đã vất vả rồi, hiện giờ Nam Thiên Quốc đã trả được đại thù, các ngươi cũng có thể vì thế mà chút được gánh nặng trong lòng. Trong quân đội Nam Thiên Quốc thì các ngươi chính là những binh sĩ có cống hiến lớn lao nhất cho đế quốc này. Ta sẽ không ép, mỗi người các ngươi có hai lựa chọn, một là rời khỏi đây trở về quê hương, ta sẽ ban thưởng thật hậu hĩnh để các ngươi có thể sống nốt quãng đời còn lại, an hưởng tuổi già. Lựa chọn thứ hai, chính là mỗi người các ngươi, những người anh em của ta. Các ngươi sẽ theo ta chinh chiến nhân gian, theo đuổi đại đạo trường sinh, tạo lên một thời hào hùng oanh liệt nhất. Tuy nhiên điều đó sẽ không phải dễ dàng mà có thể đạt được, lợi ích tuy lớn lao, những các ngươi rất có thể phải trả giá bằng tính mạng của mình, thậm chí còn bị hình thần câu diệt, mãi mãi không được siêu sinh?”.

Nói xong một câu này, Kim Nam nhìn xuống dưới các binh sĩ Quân Đoàn Đen kia với một sự hi vọng. Hẳn hi vọng họ sẽ thật sự đồng ý, nếu họ không đồng ý hẳn cũng là không thể ép buộc. Nếu một người mà không muốn đi theo hẳn, thì sự sùng kính của người đó theo thời gian cũng sẽ dần biến mất. Những người này dù có đi theo Kim Nam hẳn sẽ cũng không nhận được lợi ích gì, thậm chí sẽ còn là một cái nguy hiểm thân cận, ảnh hưởng trực tiếp đến hẳn bất cứ lúc nào.

Các cái binh sĩ Quân Đoàn Đen sau khi nghe Kim Nam hẳn nói, mỗi người đều sững sờ trong chốc lát. Đây chính là quyết định ảnh hưởng đến vận mệnh cả cuộc đời của họ. Quyết định sai lầm, sau này có muốn hối tiếc không kịp.

Một cái binh sĩ Quân Đoàn Đen chậm chậm bước lên trước mặt Kim Nam quỳ xuống bộ dạng thống khổ nói:

“Quốc sư, thực sự, ta rất muốn đi theo ngài, trải qua những thời kì hào hùng oanh liệt nhất, dẫu có chết cũng không đáng tiếc. Nhưng ta còn có mẹ già ở nhà, thê tử của ta, ta thực sự xin lỗi, xin lỗi ngài, xin lỗi tất cả các anh em. Ta sẽ chọn con đường thứ nhất, xin mọi người hãy hiểu mà tha thứ cho ta”.

Binh sĩ kia sau khi nói xong một câu nước mắt liền trực trào ra, đôi bàn tay hẳn vùng lên tự tát vào mặt mình ba cái, sau đó quỳ hướng về phía Kim Nam hẳn dập đầu ba lạy, hướng xuống các cái binh sĩ còn lại liên tiếp dập đầu. Kim Nam nghe thấy lời của binh sĩ này sớm đã thất vọng, nay thấy hẳn quỳ lạy dập đầu như vậy, có lẽ hẳn đúng là có nỗi lòng của riêng mình. Kim Nam thật sự không trách hẳn, liền nhanh chóng tiến tới đưa tay kéo cái binh sĩ kia đứng dậy, vỗ vỗ vào vai hẳn giọng cười nói:

“Ngươi cũng đừng có tự trách bản thân mình như vậy, ta hiểu cái nỗi khổ của ngươi. Các anh em ở đây chắc có lẽ cũng hiểu, con đường ngươi chọn hoàn toàn là đúng, hi vọng sau này ngươi sẽ không hối tiếc. Nếu đã lựa chọn thì đừng bao giờ hối tiếc nhé, đây là lời cuối cùng ta có thể nói với ngươi. Tốt rồi, ngươi mau đi đến phủ quân vụ lĩnh thưởng ba trăm lượng vàng là có thể rồi đi, bộ quân phục Quân Đoàn Đen này ngươi cũng có thể hoàn toàn giữ lại”.

Cái binh sĩ kia sau khi nghe thấy Kim Nam nói lời này liền sững sờ chốc lát, sau đó hẳn liền liên tiếp dập đầu bái tạ rồi mới gạt nước mắt quay đi. Hẳn từ khi bước đi đã không dám nhìn lại, bởi vì hẳn thực sự sợ, sợ những ánh mắt những chiến hữu của mình, sợ ánh mắt kiên định tin tưởng hẳn của vị quốc sư kia sẽ làm hẳn lay động.

“Còn người nào muốn đi nữa không, ta thực sự không thúc ép. Các ngươi thấy đấy, chọn con đường như binh sĩ kia cũng sẽ là rất tốt. Con đường hẳn lựa chọn không hề sai lầm, nhận một số tiền lớn an hưởng những ngày tháng còn lại vui vẻ, sống những ngày tháng điền viên không tốt sao. Bản thân ta cũng khuyên các ngươi chọn con đường này”.

Các binh sĩ còn lại khuôn mặt đều buồn rười rượi, chốc lát lại nhìn nhau thăm dò. Không ai dám tiếp tục bước lên, mặc dù điệu bộ Kim Nam lúc này rất thành khẩn, nhưng chính sự thành khẩn đó đã làm họ không dám lựa chọn con đường thứ nhất kia. Quốc sư này tin tưởng họ đến như vậy, vậy mà họ lại phụ lòng của hẳn, thì thử hỏi sau này họ còn dám nhìn ai nữa đây, dù thế gian không trách họ, những ruột gan tâm can của họ sẽ mãi mãi bị cắn xé.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của đại bộ phận binh lính, chốc lát sau lại có một số người bước ra, cúi đầu dập trước Kim Nam lựa chọn con đường thứ nhất. Kim Nam càng thất vọng hơn, nhưng chính hẳn cũng không thể làm gì, thúc ép những binh sĩ này thì thà rằng hẳn không cần họ còn hơn.

Số người lựa chọn rời khỏi Quân Đoàn Đen ngày càng nhiều, chốc lát đã lên tới con số mấy trăm người rồi bỏ. Những binh sĩ còn ở lại đa phần là người mồ côi không có gia đình, còn chưa thành gia lập thất. Đối với họ Quân Đoàn Đen này chính là gia đình, là gia đình thật sự, họ có lựa chọn con đường thứ hai cũng sẽ không biết đi đâu. Nhìn về phía những binh sĩ rời đi kia, họ lại sinh ra một ánh mắt coi thường. Những người này trong mắt họ chính là không xứng đáng với sự coi trọng của quốc sư.

Quân Đoàn Đen trải qua nhiều trận chiến đã thiệt hại một số nhân mạng, nay lại có một số lượng người nữa rời đi thì số lượng cũng đã giảm sút chỉ còn chưa đầy bốn nghìn người. Kim Nam dù có chút thất vọng nhưng vẫn là tâm đắc nhiều hơn, những binh sĩ còn lại này tuyệt đối sẽ là những thủ hạ đáng tin cậy nhất của hắn, sau này và mãi mãi. Ngày hôm nay chính là một dấu ấn khởi đầu sự nghiệp thông thiên đại đạo của Kim Nam hắn, những chiến hữu này sẽ là những con người hắn quý trọng nhất, bởi vì họ đã nhất mực tin tưởng hắn.

“Quốc sư, những người kia rời đi rồi. Hiện giờ chúng ta sẽ phải làm gì?”

Một cái binh sĩ Quân Đoàn Đen bước lên. Binh sĩ này đặt ra một câu hỏi mà chính Kim Nam hắn cũng đang định nói ra, tu luyện là một con đường hắc chướng phải vạch định sẵn những bước đi. Chuyện hắc cần làm nhất lúc này là đi tới biển cả kia, hiện giờ hậu phương hắn đã an bài vững chắc. Hắn sẽ không ngần ngại mà tiến quân vào biển cả kia.

Đảo mắt nhìn quanh tất cả các binh sĩ Quân Đoàn Đen còn lại, Kim Nam nghiêm giọng nói:

“Quân Đoàn Đen nghe lệnh, tất cả các người từ giờ sẽ không còn là binh sĩ nữa mà sẽ là chiến hữu của ta. Các người cũng không cần thiết phải gọi ta là quốc sư nữa, từ giờ cứ gọi ta một tiếng đại ca là được rồi”.

“Quốc sư, cái này sao có thể thế được, ngài vốn thân phận cao quý chúng tôi đâu dám”.

“Câm miệng, phật người này mười trượng, ta sinh ra cũng là nhân loại, các người cũng là nhân loại sao có thể phân biệt”.

Kim Nam quắc mắt lên nhìn cái binh sĩ vừa nói kia một cái tức giận. Binh sĩ kia sau đó liền bị lôi ra ngoài đánh phạt, tuy nhiên trong mắt binh sĩ kia nhìn thấy vậy cũng không hề oán trách, thậm chí còn sinh ra một tia cảm kích nữa. Các binh sĩ còn lại nhìn thấy một màn này thì liền có cảm giác âm ập trong lòng.

“Đại ca..”. Nhất loạt binh sĩ Quân Đoàn Đen đều hô vang, trong mắt họ xuất hiện tia cảm kích cực độ.

“Ừ ừ ừ..”. “Chết rồi không xong..”. Kim Nam liền hốt hoảng hét lên, bầu không khí xung quanh tự lúc nào đã tràn ngập Tín Ngưỡng lực lượng, Tín Ngưỡng lực lượng này hắn thậm chí còn không thể khống chế tự động xâm nhập kinh mạch của Kim Nam hắn. Kinh mạch của hắn bỗng chốc căng phồng, hắn chính là không ngờ rằng mình lại vô ý kích động các cái binh sĩ này khiến cho Tín Ngưỡng lực đại tăng lớn đến như vậy, thậm chí hắn còn không thể điều chỉnh được các cái Tín Ngưỡng lực này mà những Tín Ngưỡng lực này đều là tự động xâm nhập.

“Tạch tạch..” Kinh mạch hắn sớm được rộng mở vì trước đây hắn đã từng đạt tu vi nội khí tầng ba hậu kì đỉnh phong, nhưng hiện giờ cũng không thể chịu nổi đại lượng Tín Ngưỡng lực nhiều đến như vậy. Kinh mạch kia không chịu đựng nổi đã có một số cái bị vỡ vụn, Kim Nam hiện giờ rơi vào tình cảnh này thì chỉ biết trông chờ vào cái thân thể biến thái của hắn mà thôi.

Không để hắn thất vọng, thân thể hắn đúng thật là cái loại biến thái. Kinh Mạch kia bị vỡ vụn mất thấy đã không còn có thể chữa trị được nữa, vậy mà thân thể hắn chỉ đơn giản rung động nhẹ một cái. Các cái kinh mạch kia đã lập tức được tái tạo to lớn và rộng mở hơn, các sợi dây vàng kim lực lượng tiếp tục phát triển.

“Oành, oành..”. “Cái gì vậy... Là thiên kiếp”. Kim Nam vốn đã hoảng hốt vì Tín Ngưỡng lực tự động xâm nhập thì bây giờ hắn lại còn hốt hoảng hơn gấp bội, mặt hắn chính là đại biến sắc. Cái loại gì vậy, đây là cái loại công pháp gì mà chỉ mới tu vi Nhập Lượng sơ kì tiến nhập Nhập Lượng trung kì đã phải độ kiếp. Cái này không có khả năng a, Kim Nam hắn chính là chưa từng nghe nói đến tu luyện Tín Ngưỡng công pháp mà lại phải hứng chịu thiên phạt.

“Thần Kim Quy, người ở đâu.... Tại sao lại có cái chuyện này cơ chứ?”. Kim Nam kinh dị hét toáng lên. Dấu vết hình rùa Kim Quy trên ngực hắn lại nháy mắt phát sáng.

Một giọng nói lại vang lên:

“Tiểu tử, người đừng sợ... Thiên Kiếp, loại này trước đây chưa từng xảy ra. Tu luyện Tín Ngưỡng công pháp không thể nào lại hứng chịu được Thiên Kiếp, chuyện này nhất định liên quan đến thân thể người. Ta hiện giờ chỉ có một phương pháp có thể cứu giúp người, đó chính là hiện bốn nguyên hình dạng hứng chịu Thiên Phạt thay người, nhưng ta sợ khi ta hiện bốn nguyên hình sẽ oanh động tam giới thậm chí dẫn đến một trận đại chiến tiêu diệt tam sinh đại giới. Tiểu tử, người sẽ phải thực sự lựa chọn, nếu muốn ta giúp người sẽ chính là phải đánh cược”.

Kim Nam mặc dù hoảng hốt nhưng trong lòng hắn vẫn có sự suy tính. Nếu thật sự vì cứu giúp hắn vượt qua lần độ kiếp này mà lại khởi đầu một trận đại chiến đổ máu chúng sinh thì hắn chính là tội nhân thiên cổ. Không được, chuyện này nhất quyết không được. Đang vào đầu bút tại suy nghĩ thì Kim Nam hắn chợt nhớ ra, ‘Mộc thụ hấp thu Lôi Nguyên’ Kim Nam hắn chính là vẫn còn lại đồ vật này, tại sao hắn lại không nghĩ ra cơ chứ.

Kim Nam nhanh chóng hét lên:

“Tất cả các người, mau lui ra xa mười dặm, bằng không chính là sẽ bị thiên kiếp của ta đánh chết”.

Các binh sĩ Quân Đoàn Đen kia thấy vậy cũng kinh dị không thôi, Thiên Kiếp, đây là thứ lần đầu tiên chính mắt họ trông thấy, không gian oanh động tứ phía, những trận sấm chớp đùng đùng nổi lên chỉ trực đánh vào Kim Nam.

“Đại ca, chúng đệ tuyệt đối không thể để mặc người được, cái người đối mặt thực sự đáng sợ. Đại ca, người cứ yên tâm, chúng đệ dù chết cũng tận lực bảo vệ người”.

Nói rồi các cái binh sĩ Quân Đoàn Đen kia lập tức kích phát nội lực, từng đợt pháp quyết bắn ra những ánh sáng màu trắng hình thành một cái màng mỏng bao quanh Kim Nam. Kim Nam trong lúc này đang khăn trương thấy vậy thì liên quát lớn :

“Ngươi suôn, mau tránh ra, các ngươi làm như vậy chưa chắc đã có thể bảo vệ được ta, mà thậm chí còn có thể bị táng mạng. Tất cả mau lui ra, ta đã có cách vượt qua Thiên Kiếp lần này, các ngươi không cần phải hy sinh vô ích”.

Các binh sĩ kia thấy Kim Nam nói như vậy liền dừng người một lúc, sau đó liền cúi đầu thu liễm nội lực tức tốc lui ra theo đúng như lời Kim Nam nói, lui xa mười dặm. Sau khi đạt đến đúng cái khoảng cách mà Kim Nam nói, họ đều quay ánh mắt nhìn lại, tất cả đều tồn tại một tia hy vọng Kim Nam có thể vượt qua Thiên Kiếp lần này.

Không hề chậm trễ, Kim Nam vội thò tay vào Ấn Nặc rút ra một nhánh cây vô cùng cứng cáp màu nâu sẫm. Cùng lúc đó mười tia sét to bằng cổ tay người tức tốc đánh xuống người Kim Nam, Kim Nam vội vã không chể một quyền tung nhánh cây nhỏ kia lên không trung, một tia nội lực quán thông giữa hân và nhánh cây kia để hân có thể dễ bề không chể nhánh cây cách xa người hân ở một khoảng cách an toàn.

“Xẹt xẹt, oành oành...”. Tia sét to lớn kia mạnh mẽ đánh xuống vang lên tiếng động rất lớn, nhánh cây nhỏ được Kim Nam không chể kia cũng phát ra một màn sáng mờ mờ nếu nhìn kĩ thì mới có thể thấy được. “Xạt xạt... Tạch tạch”. Tia sét kia vừa chạm vào nhánh cây đã bị nhánh cây này lập tức hấp thu hết sạch sẽ, chỉ còn những dòng lôi nguyên nhỏ vẫn đang không ngừng kêu tạch tạch nhỏ bên ngoài, một lát sau cũng biến mất.

Thân thể Kim Nam sau khi lôi kiếp kia đánh xuống thì bị chính tia nội lực quán thông kia truyền đến một loại lực lượng đánh thẳng vào kinh mạch hân. Đầu gối hân khẽ trùng xuống, tia lực lượng vừa mới tràn vào kinh mạch hân kia liền giao tranh với những sợi dây lực lượng màu vàng. Nhất thời khiến thân thể Kim Nam đại loạn. Hai loại lực lượng kia liên tục dòn ép nhau, sau đó vận xoắn, Kim Nam phụt ra một búng máu, mắt hân bị thúc ép thậm chí còn hơi lồi ra, mắt hân trợn trừng thống khổ.

Hai tia lực lượng tiếp tục đánh nhau trong kinh mạch hân, một lát sau sự tranh đấu đã dần trở lên hòa hoãn hơn, thân thể Kim Nam bỗng sinh ra một dòng lực lượng hòa hai cái lực lượng kia, sau đó từ từ kết thành một khối nhỏ tại đan điền dần động hai tia lực lượng trong cơ thể Kim Nam đến đây trung hòa.

Kim Nam phát hiện, hân không chỉ tiến tới cảnh giới Nhập Lượng trung kì, mà thậm chí tu vi nội khí của hân cũng tăng tiến, nội khí tăng hai sơ kì. Đây là cái loại chuyện gì, Kim Nam kinh ngạc không thôi. Thần Kim Quy cũng thảng thốt kêu lên một câu : “Là Nhân Tiên lưỡng thể... loại chuyện này cũng có thể xảy ra sao”.

“Nhân Tiên lưỡng thể... Nhân Tiên lưỡng thể là cái gì”. Kim nam kinh ngạc hỏi lại.

“Nhân Tiên lưỡng thể chính là người có khả năng tu luyện cả Tín Ngưỡng công pháp lẫn Tu Tiên công pháp, loại chuyện này trước nay chưa từng xảy ra. Nếu đã lựa chọn tu Tiên thì không thể tu luyện Tín Ngưỡng, ngược lại nếu đã lựa chọn tu luyện Tín Ngưỡng thì cũng không thể tu Tiên. Tiếu tử, thật không ngờ vận khí của ngươi lại tốt đến như vậy, ngươi vừa có thể tu Tiên vừa có thể tu luyện Tín Ngưỡng công pháp, thử hỏi nếu ngươi kết hợp cả hai thứ lại với nhau thì sẽ không bỏ đến thể nào đây”.

“Thật không ngờ”. Kim Nam xuất hiện một tia kinh hi trong mắt, trước nay hân vẫn luôn nuối tiếc là tu luyện Tín Ngưỡng công pháp thì hân sẽ không thể có được một số pháp kĩ đại năng bay lượn như tu Tiên. Bây giờ thì tốt rồi, không ngờ cái loại biến thái nhà hân lại có thể tu luyện cả hai.

Bầu trời vẫn kêu ừng ừng, Thiên Kiếp vẫn tiếp tục kéo đến. Nghe chừng có lẽ cái đợt thiên kiếp này còn dài chưa thể chấm dứt được ngay. Kim Nam vội vã thủ thế, tiếp tục chế trụ nhánh cây kia chờ đón Thiên Kiếp.

Đám binh sĩ Quân Đoàn Đen sau khi thấy Kim Nam phụt ra một búng máu thì lo lắng vô cùng, họ đang định lao đến thì Kim Nam đã đứng dậy ra hiệu cho họ dừng lại không được tiến thêm. Các binh sĩ này khi lo lắng cho Kim Nam Tín Ngưỡng lực phát ra còn hùng hậu hơn gấp nhiều lần, khiến thân thể Kim Nam tiếp tục lại tu bổ kinh mạch.

Hân phát hiện ra, không phải là hân chưa độ xong Thiên Kiếp. Mà chính là hân đã độ xong thiên kiếp rồi nhưng các cái binh sĩ kia vì lo lắng cho hân tiếp tục cung cấp Tín Ngưỡng lực lượng khiến hân lại tiếp tục trùng kích kinh mạch đột phá tu vi.

Kim Nam lúc này đúng là giờ khóc giờ cười, lúc cần có Tín Ngưỡng lực để sử dụng thì phải thúc ép mới có, lúc đang cần nó ít đi thì nó lại nhiều lên không thể không chể được. Kim Nam thật không biết đây là việc tốt hay không tốt đây.

Không suy nghĩ nhiều, nội lực của hân hiện giờ đã mạnh mẽ hơn rất nhiều. Nhánh cây kia hân quán thông lực lượng cũng rất vững chắc, hân tự tin rằng dù lần này Thiên Kiếp có đánh mạnh mẽ đến thể nào đi nữa thì cũng không thể làm hân khụy gối xuống giống như lần trước được.

“Oành, oành... xẹt xẹt”. Lôi kiếp lại tiếp tục vang động không gian, nếu người thường lúc này mà đứng ở vị trí của hân hiện giờ thậm chí có thể bị tiếng lôi kiếp khủng bố này khiến cho rách màng nhĩ, chứ chưa nói đến chuyện hứng chịu lôi kiếp. “Crắc...”.

Tia sét lần này đánh xuống phải to bằng bắp chân, khiến cho nhánh cây nhỏ kia vốn rất cứng cỏi nhưng cũng không chịu nổi liền sinh ra một tia rạn nứt. Kim Nam cũng không chịu nổi bất giác trùng thân thể xuống, một luồng lực lượng thậm chí lớn hơn trước gấp nhiều lần đi theo tia lực lượng quán thông giữa Kim Nam và nhánh cây đánh thẳng vào kinh mạch hân, khiến hân không chịu được tiếp tục lại phun ra một búng máu ngực hân rộn rã đau nhức liên tục co giật.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Thuần Vu đại đỉnh

Luồng lực lượng lớn lao kia sao khi đánh thẳng vào kinh mạch Kim Nam liền ngay tức khắc bị lực lượng trung hòa trong cơ thể hắn kéo đến vùng đan điền tiến vào cái khối đan nhỏ mà Kim Nam vừa kết lại kia, khiến cho khối đan này trở lên to lớn hơn một chút.

Vội vã ngồi xuống điều tức thân thể, Kim Nam vận dụng luồng nội lực hùng hậu mà hắn mới có được đi khắp cơ thể phối hợp với thân thể hắn nhanh chóng trị thương các kinh mạch vừa bị luồng lực lượng kia đã kích. Hắn cần phải thật nhanh chữa trị thân thể, bởi nếu lại tiếp tục hứng chịu thiên kiếp mà cái thân thể hắn không ở trạng thái hoàn mỹ nhất thì bất cứ lúc nào hắn cũng có thể bị đánh cho tung xác.

“Nội khí tăng hai hậu kì đỉnh phong, Nhập Lượng hậu kì cảnh giới”. Kim Nam vui sướng mừng rỡ thốt lên.

Nếu cứ như cái cách hắn tăng tiến tu vi như thế này, thì chẳng mấy chốc hắn sẽ lại đạt đến cảnh giới như trước kia hắn đã từng đạt được, Kim Nam có cảm giác, đại đạo đối với hắn không còn xa nữa.

“Thật không ngờ tên tiểu tử nguoi lại có Lôi Mộc thụ Thái Cổ... Tiểu tử, nguoi mau nói cho ta biết từ đâu nguoi có được thứ này”.

Thần Kim Quy từ nãy đến giờ vẫn quan sát Kim Nam hắn độ thiên kiếp, ông ta định rằng nếu Kim Nam không thể chống đỡ nổi thì sẽ lập tức hiện ra bản thể mà chống đỡ thiên kiếp cho Kim Nam hắn. Nhưng ông ta đã ngạc nhiên đến mức không ngờ rằng, Kim Nam hắn lại có loại Mộc Thụ hấp thu Lôi Nguyên tồn tại chỉ có ở Thái cổ thời đại, loại Lôi Mộc thụ Thái Cổ này thế giới mới đã sớm tuyệt chủng từ lâu rồi.

“Thần Kim Quy, ông thực sự biết đây là gì?”. Kim Nam nghe thấy thần Kim Quy nói như vậy thì liền tò mò hỏi.

“Đây là một trong bát đại Mộc Thụ Thái Cổ thời đại, thời đại Thái Cổ không tu luyện giả tu tiên không chỉ hứng chịu Lôi kiếp, mà còn hứng chịu Thổ Kiếp, Hỏa kiếp, Thủy kiếp... mỗi một công pháp tu tiên thì lại có thiên phạt hoàn toàn khác nhau, không đơn giản chỉ là lôi kiếp. Chỉ là qua thời gian, tân giới dân sinh các loại thiên phạt kia cũng từ từ mà biến mất”.

“Có loại chuyện này...” Kim Nam đứng là đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, Thái Cổ thời đại thực sự còn bao nhiêu chuyện mà hắn chưa biết nữa đây.

Kim Nam đang định cất giọng đề đặt vấn đề hỏi tiếp thì ánh sáng vàng kim nhàn nhạt và hình dấu ấn Kim Quy đã dần thu liễm lại và biến mất. Kim Nam biết thần Kim Quy hẳn là thấy hắn qua con nguy hiểm nên không muốn nói chuyện nữa rồi, trải qua bao nhiêu lần Kim Nam cũng chính là hiểu tính cách của lão rùa già này, nếu bây giờ hắn có hỏi tiếp chắc chắn sẽ không có tiếng nói nào trả lời.

Lúc này Kim Nam mới để ý đến thân thể mình, thân thể hắn vốn không phải là to lớn vạm vỡ lắm, thậm chí lúc trước không tu luyện nội khí thì hắn còn gầy đến giờ xương, khi tu luyện vào rồi thì mới đở hơn một chút, vậy mà hiện giờ thân thể hắn hoàn toàn là những bắp cơ, không lớn lắm nhưng nhìn vào trông sẽ thấy rất khỏe khoắn, ra hắn có một chút trắng lên hơn và sáng bóng như ngọc. Khẽ vận nội khí Kim Nam thấy cảm giác như xưa của hắn lại ủa về tràn ngập.

Hiện giờ Kim nam đã chính thức hình thành nội đan, trước đây khi tu luyện nội khí, cơ thể hắn chính là không có nội đan hay cả cơ thể hắn đều tràn ngập là nội khí. Hiện giờ hắn không chỉ là Nhân Tiên lưỡng thể, mà còn có tích tụ nội đan. Huy động nội lực Kim Nam cảm thấy còn nhanh hơn rất nhiều so với trước đây, hắn đã biết nguyên do, chắc chắn trước đây nội khí tản mát khắp thân thể, khi hắn huy động chắc chắn sẽ tốn thời gian hơn rất nhiều so với hiện giờ chỉ tập trung huy động nội khí tại nội đan ở đan điền.

Quần áo hắn sau khi hứng chịu Thiên kiếp và thân thể hắn bỗng dưng biến đổi to hơn thành ra có một số chỗ bị rách nát. Khẽ lắc đầu cười nhẹ, Kim Nam đứng thẳng lên vận chuyển các bó cơ thấy linh hoạt hơn rất nhiều. Hắn bước tới chỗ các binh sĩ Quân Đoàn Đen kia mỉm cười nhìn họ.

Chính các binh sĩ này đã giúp hắn đột phá lực lượng, mặc dù cái sự giúp đỡ của họ đem đến nguy hiểm cho hắn nhưng hắn vẫn không thể không cảm kích họ. Luồng Tín Ngưỡng lực họ vẫn liên tục cung cấp ra hùng hậu như ban đầu, thế nhưng số lượng Tín Ngưỡng lực đó đối với Kim Nam chỉ vừa đủ để cho kinh mạch hắn lưu chuyển mà thôi, nó không thể khiến hắn tiếp tục trùng kích hứng chịu Thiên Kiếp được nữa.

Các binh sĩ kia sau khi thấy Kim Nam bước đến thì mừng rỡ cực độ.

“Đại ca, người thật cường hãn, lôi kiếp to như vậy mà người cũng đở được”.

Một binh sĩ thấy thế liền tiên phong cười nói nịnh nọt hắn, các cái binh sĩ còn lại cũng cười lớn hô hào :

“Đại ca, người thật uy phong, bọn đệ được theo đại ca quyết không hối tiếc”.

Kim Nam mỉm cười trầm mặc một chút sau đó cất giọng nói:

“Hiện giờ chúng ta có một chuyện phải làm trước tiên, phải trở về Nam Thiên Quốc, ta cần lấy một vật sau đó chúng ta sẽ đến Nam Hải Long Cung”.

Kim Nam bất giác lại nhớ đến một thứ, đó chính là thứ trấn phái của Triệu thánh tông ‘Đại Đỉnh Thuần vu’. Thứ này khi ông nội hắn còn sống là siêu cấp

vũ khí, nghe nói khi sử dụng đến mức tối cao của kiện chí bảo này thậm chí còn có thể kiến tạo một mảng sơ cấp thế giới nhỏ. Thứ này trước khi đi Nam Hải hẳn nhất định phải lấy, Nam Hải Long Cung tuy là thế lực yếu nhất nhưng với cái thực lực của hắn hiện giờ thì cũng không thể dễ dàng mà có thể đối phó, có thêm thứ siêu cấp vũ khí này dù sao cũng sẽ giúp ích hắn rất nhiều.

“Được, đại ca, chúng đệ nghe theo huynh”. Các cái binh sĩ kia tất cả đều hô vang lên nhất loạt hưởng ứng.

Ngay ngày hôm sau Quân Đoàn Đen và Kim Nam hấn đã bắt đầu chuyển đi trở về Nam Thiên Quốc. Lý Nam Đế hiện tại cũng từ từ rút binh theo Kim Nam sau đó ông ta chia ba đội quân Nam Thiên Quốc ra. Vân Nam sớm đã chiếm được nên cũng chỉ cần cử binh đến tạm thời đồn trú canh phòng. Hai vùng còn lại là Quế Dương và Võ Lăng, Lý Nam Đế đều phải cử những đội binh tinh nhuệ nhất đến công chiếm.

Quế Dương chỉ trong hai ngày đã thất thủ, võ tướng Bắc triều Lại Vân không chế thành trì này vì vội vã hấp tấp nên đã rơi vào thảm cảnh bị loạn tiễn giết chết.

Võ Lăng cũng không chống cự được lâu, tướng thủ thành là Ngọa Hùng đã phải đem binh ra đầu hàng, ba vùng đất Vân Nam, Quế Dương, Võ Lăng chính thức xác nhập vào lãnh thổ Nam Thiên Quốc. Nam Thiên Quốc bỗng chốc rộng thêm gấp rưỡi liền ngay lập tức trở thành một quốc gia có sức ảnh hưởng quân sự lớn lao nhất trên đại địa.

Đúng như Kim Nam dự đoán, Đại Mông Cổ đế quốc quả thực là một quốc gia thâm hiểm. Chỉ sau một ngày Lý Nam Đế rút binh, cái đại quốc này đã lập tức đem hơn trăm vạn thiết kỵ xâm chiếm Nhạn môn quan, đánh chiếm Ung Châu. Sau hai ngày đã nhanh chóng tiến đến chiếm được Kỳ Dương, nếu Lý Nam Đế không nhanh chóng rút quân thì rất có thể sẽ đụng độ phải đội quân đông đảo và hùng mạnh này.

Thiết kỵ đại Mông Cổ đế quốc hung danh vang khắp thiên hạ. Ngay cả khi thời đại cực thịnh nhất của Bắc Quốc cũng chưa từng dám bắt cái đại Mông Cổ đế quốc này triều cống chút nào. Lý Nam Đế sau khi biết được chuyện này liền cực độ thần phục dự đoán của Kim Nam, ông ta cũng tự trách mình bản thân sao lại có ý nghĩ điên rồ như vậy may mà vẫn là Kim Nam hắn nhắc nhở kịp lúc.

Quân đoàn Đế Quốc Nhật Minh ở trong quân đội Nam Thiên Quốc cũng đã được Kim Nam hạ lệnh cho trở về đại quốc, họ vẫn còn lưu luyến Kim Nam hấn nhưng cũng không thể đi theo hắn được, dù sao họ cũng không phải là con dân của cái đất nước này. Quân đoàn này phải mất đến hai tháng mới hội tụ được với quân đội Đế Quốc Nhật Minh.

Đế Quốc Nhật Minh sau khi chiếm đóng được một phần Giang Nam, chiếm được Từ Châu đã vươn binh đến Liêu Đông xây dựng thành trì thiết lập đại bộ phận lực lượng vây hãm đất nước Đông Đảo.

Vua Đông Đảo là Hà Sa biết mình thua thế liền đem binh ra đầu hàng. Quân đội Đế Quốc Nhật Minh ban đầu tiến binh Bắc Quốc chỉ có sáu mươi vạn, nhưng sau một thời gian xâm chiếm thành trì củng cố thế lực cộng thêm chiếm được Đông Đảo quốc gia, binh lính đã vượt trội tăng lên đến con số gần hai trăm vạn binh, trở thành một cái quốc gia hùng cường tiếp theo trên đại địa sau Nam Thiên Quốc.

Nhan Hấn thống lĩnh tám mươi vạn binh của Tần Hoài Công đi đánh Đế Quốc Nhật Minh nhưng đại kế của hắn chưa thành thì Tần Hoài Công đã chết, hấn đành phải liều mạng chiếm lấy một vùng đất nhỏ của Giang Nam xưng hùng một phương tự lấy vương hiệu là Nhan Vương, cử sứ thần sang hòa hảo với Đế Quốc Nhật Minh chấp nhận triều cống cho đế quốc này.

Bắc Quốc kể từ thời kì hưng thịnh xưng hùng hoành tảo tứ phương mấy vạn năm nay thì đến đây đã lụi bại. Nội thổ bị chia làm nhiều phần, trong đó Nam Thiên Quốc chiếm được hai phần, Đế Quốc Nhật Minh chiếm được hai phần, đại Mông Cổ đế quốc chiếm đến tận ba phần, còn lại chính là các thế lực chư hầu còn sót lại nổi lên tự xưng vương hiệu chấp nhận lần lượt triều cống cho một trong ba cái đại quốc này.

Bắc Quốc chính thức tận diệt đã ứng nghiệm với câu nói của Kim Nam khi nói với Thiên Hoàng. “Hừ, ta e rằng sau này sẽ không còn cái gọi là Bắc Quốc nữa đâu...”.

....

Triệu Thánh Tông sớm đã bị sụp đổ cùng với Cổ Loa thánh thành, hiện giờ Kim Nam hấn trở lại cũng chỉ hy vọng khi bởi cái đồng đồ nát tro tàn kia lên vẫn còn có thể thấy Thuận Vu đại đình.

Không làm Kim Nam thất vọng, tìm kiếm qua di tích đại điện cũ thì Quân Đoàn Đen của hắn đã phát hiện ra một cái đình thật lớn bị vùi trong lớp đất đen. (Căn bản lâu rồi nên tro nó cũng hòa vào với đất nên đất mới thành màu đen ý mà) Đình này rộng khoảng hai trượng hết sức nặng nề, phải cần đến mười cái binh sĩ Quân Đoàn Đen mới khiêng lên nổi.

Mặt đình chạm khắc những kí tự cổ xưa, Kim Nam để ý liền giật mình. Những kí tự này giống hệt với những kí tự trên những trang phục của đám người ở hòn đảo kì bí kia. Kim Nam thầm nghĩ chắc chắn có sự liên quan mật thiết nào đó giữa hai thứ này.

Đại đình tuy nặng thật nhưng Kim Nam chỉ cần một mình hắn cũng đã có thể nhấc được, điều đó chứng tỏ tu vi vượt trội của hắn đã giúp ích cho hắn rất nhiều. Các binh sĩ Quân Đoàn Đen phải gồng mình đỡ cả mặt mới có thể nhấc nổi đại đình này, vậy mà Kim Nam hấn chỉ nhẹ nhàng là đã có thể nhấc lên, khiến họ lắc đầu là lười không thôi.

Cầm đại đình Thuận Vu Kim Nam nhìn một chút đánh giá. Đình này so với những chiếc đình bình thường thì cũng không khác gì lắm. Kim Nam liền vận nội lực nhỏ một giọt máu vào trên thân mình đại đình. Bất chợt có một tiếng kim loại ừng ực vang lên phát ra từ phía đại đình.

“Ừng ực...”. Đại đình kia vẫn tiếp tục kêu, không những vậy, đại đình còn phát ra bốn luồng sáng ở trên nắp đình. Mỗi một luồng sáng đều phát ra từ một cái lỗ, tượng trưng cho tứ linh. Các cái luồng sáng kia sau khi phát ra cũng tự động thu liễm, duy chỉ có hình Huyền Vũ là vẫn tiếp tục phát sáng.

Giọng nói của thần Kim Quy bất chợt vang lên :

“Tiểu Tử khá lắm, không ngờ sớm như vậy ngươi đã tìm được chí bảo kết nối linh thú. Ta tạm thời sẽ tiến nhập vào chí bảo này cư ngụ, từ bây giờ ngươi mỗi lúc nguy hiểm có thể lợi dụng chí bảo này gọi phân thân của ta ra chiến đấu, lưu ý nó chỉ là phân thân chỉ có thực lực một phần mười của ta mà thôi. Nhưng chỉ với một phần mười đây thôi cũng đã đủ để bảo vệ ngươi rồi. Ta dù sao cũng có thần lực, một cái tu luyện giả bình thường dù có cường hãn thì vẫn có khả năng bị thần lực của ta khắc chế. Tạm thời nói như vậy cho ngươi biết đã, ta đi đây...”.

Thần Kim Quy vừa chấm dứt lời nói, thì cái dấu ấn hình Kim Quy trên thân thể Kim Nam bắt đầu sáng chói lên một cái. Một trận đau nhức từ ngực hân truyền đến, cái dấu ấn kia từ từ hóa thành một cái móng rùa bay ra từ thân thể hân nhanh chóng tiến nhập vào lỗ sáng màu vàng nhạt có hình Huyền Vũ kia.

“Uỳnh...”. Một luồng kinh lực phát ra từ đại đỉnh nhất thời đẩy bay Kim Nam ra xa vài trượng, các binh sĩ Quân Đoàn Đen đứng cạnh đó liền bị hất tung lên. Kim Nam thẫn thờ một cái : “Lão rùa già này làm cái trò gì vậy chứ, mẹ kiếp, tiến nhập đại đỉnh thì có cần phải phô trương như vậy hay không”.

“Tiểu tử, bốn thần nghe thấy rồi đấy nhé !...”.

“Oạch”. Kim Nam bắt tất liền thốt lên toát vài giọt mồ hôi cười hà hà. Cái thần Kim Quy này công nhận tai cũng thính thật.

Đại đỉnh kia sau khi tiếp nhận thần Kim Quy liền thu nhỏ lại chỉ vừa bằng lòng bàn tay, Kim Nam chỉ khẽ giơ tay lên là cái đại đỉnh này đã lập tức bay vào trong tay hân, khá là vừa vặn.

“Đại ca, đây là vật mà huynh nói sao”.

Binh sĩ quân đoàn đen kia cất giọng lên hỏi, Kim Nam liền khẽ gật đầu.

“Vậy hiện giờ đã có vật huynh cần rồi, có phải là chúng ta sẽ đi đến Nam Hải Long Cung ngay hay không”.

“Chờ đã, các đệ đừng vội, Nam Hải thế lực hùng hậu, các đệ hiện giờ tu vi vẫn còn rất thấp, trước tiên ta phải khiến các đệ tăng tiến tu vi một chút đã sau đó mới có thể khởi hành”.

“Giúp bọn đệ tăng tiến tu vi, chẳng nhẽ huynh vẫn còn Thần Tuyền ư”.

“Đúng vậy, ta hiện giờ sẽ làm một cuộc khảo sát, ta sẽ cho các đệ tỉ thí với nhau, người nào thắng cuộc ta sẽ ban cho một đại lượng Thần Tuyền để tăng tiến tu vi, từ bây giờ hễ ai trong các đệ có tu vi cao hơn thì sẽ chính thức được làm lão đại”.

“Tỉ thí ngay bây giờ hay sao?”.

“Đúng thế, ngay bây giờ”.

“Bọn đệ đồng ý...”. Các cái binh sĩ kia sau khi nghe thấy Thần Tuyền vẫn còn thì sớm đã vui mừng, nhưng họ vẫn không biết là Kim Nam hân sẽ phân phát thế nào, nay nghe thấy có thể tỉ thí để lấy Thần Tuyền tất cả đều khởi động chuẩn bị nội lực liên tục lưu chuyển để ở trạng thái tốt nhất.

Theo lệnh của Kim Nam tất cả đều chia ra để bắt cặp thi đấu. Cổ Loa thánh thành di tích hoang tàn thê lương bỗng chốc trở thành một võ đài nhộn nhịp sôi nổi.

Những tiếng pác pác do va đập cơ bắp và thịt liên tục vang lên, còn có thêm cả những tiếng xèn xèn do va đập nội khí nữa. Chỉ trong vòng chưa đầy ba khắc thời gian, Kim Nam đã lựa chọn được hơn ba trăm người có thành tích xuất sắc nhất.

Những người này đều được hân lập tức phân phát Thần Tuyền, dựa theo chi thị của hân ngay sau đó bế quan tu luyện.

Những binh sĩ còn lại được lệnh theo Kim Nam đi về Ô Diên đế đô, hân cần phải hoàn thành một công việc trước kia đã hứa giúp Lý Nam Đế sau đó mới có thể yên tâm mà đi Nam Hải Long Cung được.

Ô Diên đại đô kể từ trước trận chiến với Bắc Quốc đã sớm hoàn thành. Chỉ có điều quân tình bận bịu nên Kim Nam chưa thể đến tham quan một lượt.

Lần này dẫn những anh em Quân Đoàn Đen đến Kim Nam đã không chịu nổi mà thốt lên:

“Hùng vĩ, thực sự quá hùng vĩ...”.

Kim Nam trước khi phác thảo bản kế hoạch kiến tạo cái đế đô này sớm đã tưởng tượng ra khung cảnh hùng tráng của nó, nhưng khi đối mặt thật sự thì hân cũng không khỏi giật mình bởi vì nó còn tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của hân trước đây.

Từng khối kiến trúc nhà và cung điện đan xen lẫn nhau một cách rất đẹp mắt, sau khi thành trì này xây dựng xong thì đã thu hút một đại lượng thương buôn rất giàu có đến cư ngụ, dân chúng Nam Thiên Quốc cũng hướng về đế đô này để định cư, tạo thành cho Ô Diên không chỉ đẹp đẽ mà còn đông đúc nhộn nhịp. Từng cái nữ nhân xinh đẹp dạo bước thướt tha trong thành trì này cùng với khối kiến trúc đẹp đẽ kia khiến cho người nào nếu chưa từng nhìn mà lạc vào sẽ không ngần ngại mà thốt lên “Chẳng lẽ ta đã lạc vào tiên giới hay sao”.

Các binh sĩ Quân Đoàn Đen kia sau khi nhìn thấy cảnh này thì cũng trầm trồ kinh ngạc không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Đại Trận Tụ Linh (Thượng)

“Vị đại tì này, có thể cho tại hạ hỏi thăm Ô Diên thành này có chỗ nào nghỉ ngơi tiện lợi hay không, tốt nhất là chỗ đông người, bởi vì bọn ta hiện giờ có nhiều người lắm”.

“Các người là mới đến Ô Diên?”.

“Đúng vậy, bọn ta là người mới đến đây, định kiếm một chỗ bỏ ra chút tiền sau này kiếm chút sinh ý”.

“Ừm, các người cũng thực thức thời, Ô Diên hiện tại mới xây dựng xong, mua một vài chỗ trong thành kinh doanh khẳng định sau này sẽ kiếm được nhiều. Như vậy đi, các người đến chỗ ta đi, chỗ ta cũng khá rộng có thể chứa được đến tận mấy trăm người không vấn đề gì, rồi mai ta sẽ dẫn các người đi xem qua một vài nơi vị trí thuận lợi”.

Kim Nam là muốn thử dò hỏi cái vị thiếu phụ xinh đẹp này, hắn cũng không muốn làm náo động để dò để còn điều tra sự tình. Tất cả binh sĩ Quân Đoàn Đen đều được lệnh của hắn mặc thường phục, để cho dễ bề triển khai kế hoạch của hắn. Hiện thấy thiếu phụ kia giới thiệu chỗ ở của mình cho hắn, còn nói là chứa được mấy trăm người, Kim Nam liền lắc đầu bộ dạng cười khổ. Thiếu phụ kia thấy vậy, liền vội vã nói:

“Có phải các người sợ ta lấy đất hay không, yên tâm đi ta sẽ tính rất rẻ?”.

“Đại tỷ à, không phải là bọn đệ không muốn ở chỗ tỷ, chỉ là bọn đệ có quá đông người e là chỗ tỷ không thể nào chứa nổi”.

“Các người có phải có mối khác rồi vẫn cố ý đến dò hỏi hay không, bao nhiêu người mà chỗ ta lại không thể chứa nổi, phải nói chỗ ta gần như là rộng nhất cái Ô Diên thành này, không thể nào mà không đủ chỗ cho các người?”.

Kim Nam lại lắc đầu cười khổ thờ dài một tiếng nói:

“Đó là tự tỷ không tin đệ đấy nhé”.

Nói rồi liền quay mình ra phía khuất tay cho mấy người Quân Đoàn Đen tới gần. Một lúc sau gần như toàn bộ binh sĩ Quân Đoàn Đen tụ tập về quảng trường mà Kim Nam và thiếu phụ kia đang đứng vây kín cái quảng trường này đông nghịt.

“Cái này, cái này...”. Thiếu phụ kia thấy vậy liền hốt hoảng, đây là cái loại gì chứ, tên này định đùa với bà đây hả. Hắn nói có vài người huynh đệ vậy mà chớp mắt gọi cả một đông người đến đây, thậm chí ngày càng đông hơn phải đến mấy nghìn người.

Bộ dạng cười khổ thiếu phụ nói:

“Đệ đệ à, ta thực sự đứng là không biết, đệ nhiều người như vậy thực chỗ ta không thể chứa nổi. Như vậy đi, ta giới thiệu cho đệ một chỗ tốt. Chỗ này đảm bảo các huynh đệ của đệ có thể có đủ chỗ”.

“Í, có chỗ cho bọn đệ thật sao, tỷ tỷ?”. Kim Nam ngạc nhiên thật sự, mới đầu hắn chỉ định dò hỏi cho vui thôi nhưng thật sự lại có chỗ cho bọn hắn thật.

Thiếu phụ kia gật gật đầu nói:

“Chỗ đó là chỗ dành cho giới tu luyện võ công mà triều đình năm nay đặc cách lựa chọn ra dành riêng cho bọn họ, chỗ rất rộng, nghe nói ở đến mấy vạn người cũng không vấn đề gì. Chỉ có điều chỗ đó dành riêng cho những người mà triều đình mời tới, còn nếu không được mời, phỏng chừng cũng phải tốn một khoản kha khá mới có thể vào đó ở, bọn đệ đông người như vậy thì số tiền có lẽ phải lên đến vài chục lượng vàng. Ta nghĩ các đệ nên kiếm một chỗ nào đó tạm thời ở ngoài thành thì tốt hơn”.

Kim Nam nghe thấy lời này liền suy nghĩ chốc lát rồi chấp tay về phía thiếu phụ kia nói:

“Cám ơn đại tỷ, bọn đệ sẽ tự có cách, đệ cáo từ trước đây...”. Nói rồi hắn liền xoay mình rồi đi, thiếu phụ kia sau khi bị dọa cho một phen hoảng hồn thấy hắn dời đi lúc này vẫn chính là còn ngờ ngác.

“Đại ca, chúng ta sẽ đi đến nơi đó thật sao?”.

“Đúng vậy”.

“Í nhưng mà huynh còn chưa hỏi chỗ đó ở đâu thì phải?”.

“Ặc..”. Cái binh sĩ kia nhắc nhở Kim Nam mới nhớ ra, hắn còn chưa hỏi cái chỗ kia ở đâu đã vội vã rời đi, đúng là đầu óc hắn vẫn có chút suy nghĩ không cẩn thận thật. Lại ngán ngẫm quay đầu lại chạy tới chỗ cái thiếu phụ kia ngại ngùng cười nói :

“Đại tỷ, đệ quên mất chưa hỏi, cái chỗ đó là ở đâu vậy ?”.

Thiếu phụ kia đang định quay đi thì thấy Kim Nam chạy tới vội vã hỏi như vậy, nghĩ hắn chắc là đang bận chuyện gì nên liền lập tức trả lời :

“Đó là Tiên Môn phủ, đại môn thánh địa, cách đây khoảng vài dặm nhà về phía tây. Trên đó còn đề bốn chữ ‘thăng địa tu chân’ rất lớn, đệ cứ đến đó hẳn là sẽ không khó nhận ra”.

Kim Nam nghe thấy vậy liền cúi mình tiếp lần nữa cáo từ sau đó nhanh chóng rời đi. Các binh sĩ Quân Đoàn Đen cũng lập tức đi theo hắn.

“Tránh ra, tránh ra. Bồn tướng đến vậy bắt đạo tặc các ngươi chớ có cản đường...”.

Một thân võ tướng cưỡi ngựa đang loay hoay trong đám dân chúng hét toáng lên, theo sau là một đội binh sĩ khá đông. Một lát sau thì võ tướng này mới ra được khỏi cái đám đông dân chúng kia phi ngựa nước đại đến trước mặt Kim Nam và binh sĩ

Quân Đoàn Đen lệnh cho quân của mình bao vây họ lại.

“Bồn tướng nghe mật báo có đám người rất đông ăn mặc khả nghi, có phải hay không là các ngươi. Nói mau, tại sao đem nhiều người như vậy đến đây, có phải muốn làm binh biến hay không”.

Cái võ tướng kia giọng khàn khàn nói, hình như là vừa mới uống rượu xong. Kim Nam thấy vậy liền thở hắt ra một cái bực mình :

“Ngươi là tướng chịu trách nhiệm giữ trị an trong thành này, chắc là mới được bổ nhiệm có đúng hay không”.

Võ tướng kia thấy Kim Nam nói vậy thì liền kiêu ngạo nói một câu:

“Đúng vậy, bồn tướng là Tạ Đình, năm nay mới được Thái A đại soái bổ nhiệm cho giữ chức Trị An thành này. Ngươi hỏi nhiều vậy, mau trả lời ta các ngươi có phải đạo tặc hay không. Thôi tóm lại các ngươi có nhiều người như thế này thì liền theo ta về phủ quân vụ, có phải đạo tặc hay không sau hãy nói. Các ngươi, mau bắt bọn chúng lại”.

“Ách, đại nhân, nhưng bọn chúng đông quá mà chúng ta chỉ có vài trăm người bắt thế nào đây”. Một tuần bồ e ngại liền lên tiếng. Tạ Đình kia thấy vậy cũng liền ngăn người ra một lúc lâu sau đó gãi gãi đầu vội nói lớn:

“Các ngươi tạm thời cứ ở lại đây cấm có được đi đâu, ta tạm thời trở về báo cho đại soái cử thêm người đến đây đã, các ngươi cấm có được đi đâu đấy nhé”.

Kim Nam nhìn thấy một màn này thì đúng là giờ khóc giờ cười a, có đời thừa nào đạo tặc bị quan binh vây hãm mà quan binh không vây được bảo đạo tặc chờ ở đấy để quan binh đi gọi thêm người đến đánh hay không đây. Kim Nam ôm bụng cười không chịu nổi, cái Tạ Đình này đầu óc khẳng định có chút vấn đề.

Nhưng Kim Nam cũng không phải là đạo tặc, nếu đã là như vậy hắn cứ chờ ở đây một chút xem có chuyện gì xảy ra. Dù sao bây giờ cũng bị quan binh chú ý rồi, chắc cái kế hoạch của hắn sẽ không thực hiện được nữa.

Mấy khắc thời gian sau thì quả thật có một số lượng binh lính đông đảo kéo đến thật, đám người này mũ miện áo giáp ai nấy đều sáng choang.

“Cấm Vệ Quân...”. Kim Nam khẽ thốt lên, đây là cái gì cơ chứ, huy động người đến bắt bọn hắn có cần thiết phải kinh động đến Cấm Vệ Quân hay không đây. Lại chờ dài một cái nữa chờ đợi, một lát đám người Kim Nam đã bị Cấm Vệ Quân đồng nghịt vây kín.

“Ngươi là ai, tại sao lại đem người đến náo động kinh thành, có phải hay không muốn làm phản”.

Một thân Võ tướng mặc giáp phục, mũ miện có chút độc đáo và trang trí rất đẹp, phẩm hàm người này khẳng định rất cao mới có thể mặc bộ giáp phục đẹp như thế này mà dương oai qua lại, giáp phục của Kim Nam trước nay cũng chưa từng đẹp như vậy, Lý Nam Đế này chắc hẳn đã đầu tư không ít để trang hoàng lại quân đội đây. Dù sao thì bây giờ Nam Thiên Quốc cũng là một trong tam đại đế quốc có sức ảnh hưởng nhất trên đại địa, quân đội cũng phải đẹp một chút không thì e là cũng mất đi cái uy.

Kim Nam nhìn võ tướng này đánh giá sau đó liền cất tiếng lên hỏi ngược lại:

“Ngươi là ai, trước nay ta chưa từng gặp mặt ?”.

“Hừ, tên tiểu tốt ngươi dĩ nhiên không biết ta là ai rồi, bồn soái là người cao cao tại thượng há một tên như ngươi lại biết được”. Cái võ tướng kia hừ lạnh một cái nói.

Kim Nam sau khi nghe xong lời này thì đã đoán biết được cái võ tướng này là ai rồi, tự xưng là bồn soái, người này chắc chắn là tên đại soái Thái A mà Tạ Đình kia đã nói. Không nhanh không chậm, Kim Nam lạnh nhạt nói một câu:

“Các ngươi mau tránh ra cho bọn ta đi không thì đừng trách ta vô tình...”.

Kim Nam không muốn dây dưa với bọn này nữa, nếu đã muốn đánh thì hắn sẽ đánh luôn chứ không hề ngần ngại. Bản thân Kim Nam cũng rất hiếu chiến cũng muốn thử xem Cẩm Vệ Quân Nam Thiên Quốc có chút nào tiến bộ hay không.

“Hừ, to gan, thật lớn mật. Các ngươi, bắt bọn đạo tặc này cho ta, đưa nào chống cự chém chết không tha”.

“Chưa điều tra kĩ càng đã phán người ta là đạo tặc, lại còn muốn giết. Các anh em, xông lên cho ta...” Kim Nam thấy vậy cũng bức mình quát lên một tiếng hung bạo.

Cẩm Vệ Quân nghe lời Thái A kia ngay sau đó đã lập tức rút kiếm ra lao vào quần chiến với bọn Kim Nam, Quân Đoàn Đen thấy võ tướng kia hống hách đã muốn giáo huấn cho một trận, nay thấy Kim Nam bảo đánh thì liền hưng phấn lao vào đám Cẩm Vệ Quân kia mà hăng máu đâm đá như trôn không người.

Cẩm Vệ Quân bộ dạng uy vũ giáp phục đẹp đẽ nhìn có vẻ nguy hiểm nhưng khi lao vào đánh đâm người tay không tác sát bộ dáng như một đám công tử hào hoa kia thì chẳng khác gì những bao cát tập dượt cả. Liên tục bị đâm người Kim Nam đánh bay lên như hất một thứ gì đó rất nhẹ nhàng.

“Yếu kém, thật sự quá yếu kém, không biết Lý Nam Đế kia bỏ ra bao nhiêu tiền đào tạo quân binh mà Cẩm Vệ Quân lại kém cỏi đến như vậy, thậm chí không bằng một phần mười Cẩm Vệ của Bắc Quốc, thử hỏi Nam Thiên Quốc bây giờ còn uy nghiêm gì nữa hay không”.

Kim Nam đứng yên bất động, liên tục nhìn trận ẩu đá mà bình phẩm. Các binh sĩ Cẩm Vệ Quân lao vào định đánh Kim Nam thì đều bị nội lực của hắn bức phát ra chế trụ không thể nào tiến được lại gần, trong khi đó bản thân Kim Nam thì vẫn đang thao thao bất tuyệt bình phẩm trận đấu cứ như hắn là người ngoài cuộc vậy.

Thái A kia thấy binh lính của mình chẳng khác gì bao cát cho người ta tập dượt thì đã sưng người ra. Một lát sau mới vội hét toáng lên:

“Cẩm Vệ Quân mau lui ra...” Cẩm Vệ Quân bị đánh cho ê ẩm sớm đã muốn chạy, nay nghe thấy hiệu lệnh thì liền lập tức vội vã rời khỏi, muốn nhanh chóng thoát khỏi đám người Kim Nam.

« Các ngươi, là muốn chống lại triều đình có phải không, dốt cục các ngươi là ai ». Thái A kia có chút e ngại, đám người này đánh nhau cứ như chơi đùa, từ khi nào Nam Thiên Quốc lại có đám người khủng bố đến vậy cơ chứ. Thái A thấy tình cảnh này thì không giám vọng động chỉ cố gắng vận hơi, nếu người ta đánh nhau đơn giản như vậy với Cẩm Vệ Quân thì lấy mạng Thái A hắn cũng rất đơn giản, cho nên không thể không suy xét.

Một binh sĩ Quân Đoàn Đen sớm bức tức đã lâu liền bước lên phát ra sát khí nói :

« Ta thấy các ngươi mới chính là muốn chết, ngay cả Quốc sư đương Triều, Triệu Kim Nam mà các ngươi cũng muốn gây sự, có phải hay không là đã chán sống rồi... ».

« Quốc sư đương Triều, hừ, đạo tặc, loại chuyện đùa này mà ngươi cũng có thể nói hay sao, quốc sư đương triều thân phận cao cao tại thượng há có thể đi với bọn khổ rách áo ôm như các ngươi, mau nói sự thật bằng không bản tướng sẽ không khách khí ».

Thái A kia chính là vẫn không muốn tin chuyện này, là hắn gây sự với quốc sư đương triều. Hắn vẫn cố gắng gạt bỏ cái suy nghĩ kia đi từ lâu, nhưng thực ra bản thân hắn đã sớm thừa nhận có khả năng người đứng trước mặt là quốc sư kia. Nhưng nếu hắn thừa nhận ngay thì sẽ rất mất mặt trước Cẩm Vệ Quân, hắn vẫn đang mong Kim Nam quên không mang lệnh bài chứng minh thân phận thì hắn sẽ giả vờ đơn giản là do điều tra không kĩ càng tạm thời tha cho bọn Kim Nam rồi rút quân cho đỡ mất mặt là tốt nhất.

Nhưng ngoài suy nghĩ hắn mong đợi. Kim Nam chán nản liền giơ ra một cái lệnh bài bằng ngọc thạch xanh lam, trên đó có khắc bốn chữ thật lớn và sáng chói ‘Quốc sư đương triều’.

« Thật sự, thật sự là quốc sư đương triều Triệu Kim Nam ». Thái A kia nhìn thấy lệnh bài liền lắp bắp lảm bảm nói, thân hình gã không chịu nổi đã choáng váng tự ngã xuống ngựa. Lát sau mới run bần bật vội vã bò lên phía trước quỳ mọp trước mặt Kim Nam dập đầu.

« Là tại hạ có mắt không trông, là tại hạ ngu ngốc, xin quốc sư thứ tội... ».

Kim Nam sớm đã không để ý, hắn cũng chỉ là muốn thử sức một chút thôi chứ cũng không có ý trách bọn người này chút nào. Bọn họ cũng chỉ là thực hiện chức trách của mình, nhưng Kim Nam chỉ bức mình một cái là Thái A này còn chưa điều tra rõ đã muốn giết người, nếu đổi lại là một người khác không phải bọn Kim Nam thì chẳng phải là đã bị giết chết rồi sao. Lạnh lùng nói một câu sau đó rời đi :

« Các ngươi ngày mai thượng triều bốn quốc sư sẽ tính sổ chuyện hôm nay, bây giờ mau rút quân về bằng không sẽ giết không tha... ».

Thái A kia thấy Kim Nam nói như vậy thì biết mình đã tạm thời giữ được cái mạng, lau lau mồ hôi vội nói :

« Tuân mệnh, là nghe lời quốc sư sẽ không dám trái mệnh ».

Nói rồi liền mau chóng đứng lên chỉnh sửa giáp phục, leo lên ngựa hét to một tiếng « Lui ». Sau đó vội vã cưỡi ngựa rời đi không dám ở lại đây lâu sợ cái vị quốc sư kia nhớ đời quay lại giết mình.

« Đại ca, hiện giờ chúng ta đi đâu đây ? ». Một cái Quân Đoàn Đen binh sĩ thấy Cẩm Vệ Quân kia đã từ từ rút đi thấy không còn chuyện gì nên mới

bước lên hỏi Kim Nam một tiếng.

Kim Nam nhìn về phía tây một lát sau đó nói :

« Tạm thời cứ đến Tiên Môn phủ kia trước đã, đám quan binh này đã biết thân phận chúng ta nhưng hẳn là người thường vẫn còn chưa biết. Ta vẫn muốn điều tra một chút cái Tiên Môn phủ kia xem sao ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Đại Trận Tụ Linh (Trung)

Tiên Môn phủ do Lý Nam Đế dựng lên theo yêu cầu của Kim Nam để chiêu mộ nhân lực tu luyện giả, nhằm có đủ lực lượng giúp Kim Nam hẳn thiết lập đại trận tụ linh.

Đi đến trước cái phủ lớn ghi ba chữ ‘Tiên Môn phủ’ Kim Nam liền sinh ra một tia cảm khái. Lý Nam Đế này cũng thực biết chọn chỗ, ở quanh đây Thiên Địa Linh Khí đều rất dồi dào sung túc, không phải là do một cái trận pháp nào hình thành cả mà là do tự nó khắc thế. Bên cạnh cửa còn có một tấm bảng lớn ghi bốn chữ ‘thăng địa tu chân’.

Bước vào đến trước cửa lớn một chút đang định tiến vào thì liền có hai người mặc y phục nho nhã đi ra từ тонн chận đường Kim Nam nói :

« Thượng phủ Tiên Môn chỉ tiếp anh hùng khách quý đã có lời mời của đế quân bệ hạ, không biết vị huynh đài đây có giấy mời hay không. . . ».

Kim Nam liền cười xòa một cái nói « Tại hạ là không có, chỉ là vì Ô Diên thành không có chỗ nào đủ lớn để cho bọn tại hạ có thể cư ngụ, nay nghe người ta mách nước đến đây nên mới biết thượng phủ này có thể ở được ».

Hai người y phục nho nhã kia nghe thấy Kim Nam không có giấy mời, thái độ của bọn chúng liền khác hẳn, cũng không khom người nữa mà liền lạnh nhạt nói :

« Các người ở thì cũng được thôi, chỉ có điều sẽ phải tốn chút ngân lượng ».

« Bao nhiêu ? ». Kim Nam vội hỏi.

“Năm lạng bạc một người”. Vốn hai người y phục nho nhã kia nghĩ nếu nói ra cái giá này chắc chắn sẽ dọa cho người trước mặt này chạy mất dép nhưng thật không ngờ Kim Nam hẳn nghe thấy vậy liền không ngần ngại lôi ra một cái túi lớn trong đó toàn là vàng thỏi, ước chừng cũng phải đến năm mươi lạng vàng. Sau đó Kim Nam mới cười nói tiếp:

“Không biết như vậy đã đủ chưa hai vị huynh đài?”.

Hai người kia nhìn thấy túi tiền lớn như vậy sớm đã suýt ngất, trấn tĩnh một lúc nghĩ lại thấy kẻ này chắc là người có tiền, quả thực hào phóng. Nhưng hành động tiếp theo của Kim Nam khiến họ không phải chỉ suýt ngất nữa mà là ngất thực sự, họ vừa mừng rỡ gạt đầu thì Kim Nam đã lên tiếng:

“Các vị huynh đệ, mau vào đi người ta đồng ý rồi. . .”.

Sau đó Kim Nam vui vẻ cười tiên phong đi vào trước tiên, một lát sau khi Kim Nam vừa gọi, một đám người trang phục công tử thư sinh đông đến không thể đếm nổi tràn vào. Cái này đúng là dọa người a, huynh đệ của hắn làm gì mà đông đến như vậy cơ chứ, chỗ này ước chừng phải mấy nghìn người. Hai người y phục nho nhã kia vốn tưởng chiếm được chút lợi ích thấy màn này thì đã lập tức lẫn ra ngất xỉu.

“Vu Đàn huynh, nghe nói lại có người mới đến, chúng ta mau đi bái phỏng đi?”. Một thân nam tử râu rậm dáng người vô cùng bụu hăn bước vào một gian phòng nhỏ, đứng trước một người nam tử phong thái đạo mạo nói.

Người kia thấy vậy thì liền mừng rỡ nói:

“Lại có người mới đến, đi, chúng ta mau đi, ở đây lâu quá rồi ta đứng là buồn bực muốn chết”.

Kim Nam vừa mới an bài cho chúng huynh đệ Quân Đoàn Đen xong thì đã có một đám người đến cái phòng lớn của hắn mà bái phỏng, thì ra không chỉ có hai người kia muốn gặp hắn mà nghe chừng tất cả người trong cái Tiên Môn phủ này đều muốn gặp hắn.

“Tiểu đệ Triệu Can xin bái phỏng các vị anh hùng đây, xin hỏi các vị đến đây là có chuyện gì?”.

Kim Nam không dám nói ra thân phận thật sự của mình, chỉ đành lấy một cái tên giả, nếu không rất có khả năng hắn sẽ bị phát hiện ra thân phận thật của mình. Đám người kia nhìn Kim Nam một chút sau đó đánh giá:

“Ừm, thật không tồi, tuổi trẻ tài cao, trẻ như vậy mà đã được mời vào Tiên Môn phủ. Tiền đồ sau này có thể sẽ không thể nào ước chừng được a...”. Một lão giả tiên phong đạo cốt bước lên đắc ý nói.

Kim Nam thấy màn này thì liền gượng cười nói:

“Các vị lão ca quả thực có chút hiểu nhầm, tiểu đệ là dùng tiền vào đây...”.

Đám người kia bộ dạng đang thương thức nghe thấy lời này của Kim Nam thì liền ngệt mặt ra không biết nói gì. Về mặt của Kim Nam lại càng ngượng hơn, lão giả vừa bước lên đánh giá Kim Nam cũng liền hấp tấp lui xuống rồi khỏi, lão cảm thấy xấu hổ vì lời nhận xét của mình. Đám người kia một lúc lâu sau không nói gì cũng lần lượt rời đi, Kim Nam vội nói với theo:

“Các vị đi thông thả, tiểu đệ không tiễn...”. Kim Nam thấy cảnh này chính là bật cười một cái, cái này đúng là chuyện cười hiếm có. Cười một lúc thì Kim Nam mới bất chợt phát hiện ra, đám người kia tuy rời đi nhưng vẫn còn có một người ở lại. Người này vẫn nhìn Kim Nam từ đầu đến giờ không nói câu gì, xem ra vẫn đang quan sát hắn.

Kim Nam thấy vậy liền bước tới hỏi:

“Vị huynh đài này là còn chuyện gì, hay là muốn thỉnh giáo võ công của đệ, đệ nói trước là đệ dùng tiền mới có thể vào đây ở đó nha”.

Người kia là một nam tử nho nhã đạo mạo, phía sau Kim Nam không ngờ rằng vẫn còn có một người khác râu rậm đáng về hết sức buh hân. Kim Nam thăm giật mình, kể từ khi nào mà giác quan của hắn lại kém đến như vậy, thậm chí thần thức của hắn còn không cảm nhận được hai người này, hai người này tuyệt đối là có thực lực hơn hắn rất nhiều, Kim Nam nhìn từ này giờ mà vẫn chưa đoán ra được tu vi của họ.

Người kia đứng một lúc sau đó liền cười nói:

“Ta cảm thấy ngươi không tồi, ta thực sự cảm giác ngươi là không đơn giản, không thể là có lý do dùng tiền mới vào được đây, nói đi có phải ngươi trêu đùa cái đám ngốc kia hay không?”.

Nam tử râu rậm phía sau nghe thấy người phía trước kia nói vậy liền cười khà khà tỏ ý đồng thuận. Kim Nam vốn đã ngạc nhiên nay lại còn ngạc nhiên hơn, không ngờ hai người này có thể một phần nào đoán biết được tâm tư của hắn. Liền thu lại đáng về cười cợt, bước đến trước mặt hai người này trân thành mà nói:

“Hai vị quả thật là có mắt nhìn người, nhưng quả thật tôi đúng là dùng tiền mới có thể vào được đây, không biết hai vị có thể cho tiểu đệ đây biết danh tính được không?”.

Kim Nam cảm giác hai người này rất chân chất thật thà, là loại người có thể kết giao được mới nghiêm túc như vậy. Người nam tử đạo mạo nho nhã phía trước liền chấp tay mỉm cười nói:

“Tại hạ là Nghiêm Lam, vị phía sau đây là huynh đệ Hùng Đạm, cứ gọi hắn là Hùng diên cũng được, ha ha... Nhưng tại hạ quả thực không tin Triệu Can huynh là dùng tiền mới có thể vào được đây”.

“Nghiêm huynh, ta quả thực là nói thật, chẳng qua là có nguyên do mà thôi... Ta còn một đám huynh đệ, vì họ quá đông mà chỗ ở ngoài thì không thể chứa đủ, nên đành phải vào đây thuê ở tạm, dù sao thì triều đình cũng không cấm”.

“Ra là vậy, Nghiêm Lam kia nghe thấy vậy thì liền thở hắt ra một cái. Kim Nam vốn còn tưởng Nghiêm Lam sau khi nghe thấy lời này thì lại giống đám người kia dờ dỉ ngay. Nhưng thật không ngờ Nghiêm Lam và cái Hùng Đạm kia còn tỏ ra hứng thú mà liền chọn một chỗ ngồi xuống tiếp tục hỏi:

“Ta cảm thấy đệ không đơn giản, có phải hay không đệ cũng là một người tu luyện nội khí”.

“Đúng vậy, đệ cũng tu luyện nội khí nhưng chỉ đạt đến mức tu vi nội khí tầng hai thôi”. Kim Nam bây giờ đã sớm tin tưởng hai người này nên cũng không ngần ngại nói ra thực lực thật sự của mình. Nghiêm Lam sau khi nghe thấy lời này của Kim Nam thì liền gật gù lẩm bầm “quả là vậy”.

Kim Nam đến Tiên Môn phủ này cũng là để điều tra chút tin tức, hiện thấy Nghiêm Lam trước mặt đây thì liền giả vờ dò hỏi:

“Nghiêm huynh, đệ đến đây mới được ít hôm, không biết cái Tiên Môn phủ này có chức năng gì vậy, nếu không phải mất rất nhiều tiền mới có thể vào đây đệ còn thăm nghĩ nó là một cái nhà trọ lớn của Ô Diên thành chứ, nhưng ngay cả triều đình cũng rất coi trọng nơi này khiến đệ rất tò mò”.

Nghiêm Lam đang chăm chú nhìn Kim Nam, thấy Kim Nam hỏi vậy thì liền tỏ ra bất mãn trả lời giọng điệu nói với Kim Nam như một tiểu bối:

“Tiểu đệ quả thực là không biết ư, Nam Thiên Quốc cho chiêu mộ cư sĩ tu tiên để thiết lập đại trận tụ linh, ta là nghe thấy chuyện này mới muốn đến giúp chút sức mọn, hơn nữa khi đại trận tụ linh hoàn thành rồi không chỉ Nam Thiên Quốc có lợi mà ta cũng là chiếm được lợi ích tu luyện. Nhưng ta đến đây đã mấy tháng rồi vẫn chưa thấy triều đình hành động gì cả, hiện ta đang rất buồn bực, hỏi thì triều đình nói còn phải chờ cái quốc sư gì gì đó, ta định nếu mấy hôm nữa mà chưa hành động gì thì ta sẽ lập tức rời khỏi, dù sao ta cũng còn rất nhiều chuyện cần phải xử lý, không thể cứ ở đây mãi được”.

Kim Nam nghe thấy lời này của Nghiêm Lam kia thì liền có chút ngại ngùng, thì ra cái nguyên do Nghiêm Lam kia buồn bực chính là do hắn đã lâu không trở về. Vội vàng hướng cái Nghiêm Lam kia nói:

“Nghiêm huynh chớ có buồn bực, theo ta thấy triều đình khẳng định vài hôm nữa sẽ đưa ra hành động ngay thôi”.

“Cũng chỉ còn biết như vậy, tiểu đệ, nói chuyện vậy thôi, đệ vừa mới đến còn cần phải nghỉ ngơi. Ta xin cáo từ, hy vọng mấy hôm nữa có thể thấy đệ góp mặt giúp sức kiến tạo đại trận, đại trận này phải cần nhiều người hợp lại mới có thể thành được, ta đi đây”.

Nói rồi cái Nghiêm Lam và Hùng Đạm kia lập tức cúi mình sau đó chậm chậm rời đi. Kim Nam nhìn theo có chút tiếc nuối, hẳn vẫn còn chưa có hỏi được nhiều hai người này đã rời đi. Nhưng không sao, Kim Nam vẫn là rất hài lòng với kết quả điều tra của mình. Lý Nam Đế này cũng thật có bản lĩnh, mời được nhiều người như vậy thoáng chốc đều là cao thủ nội khí. Thậm chí còn có ngay cả hai người Nghiêm Lam và Hùng Đạm này mà Kim Nam cũng không thể nào nhìn ra tu vi của họ.

Ăn cơm tối xong thì Kim Nam cũng ghé qua chỗ mấy người Quân Đoàn Đen hỏi thăm chút ít, sau đó hẳn lại trở về phòng chuẩn bị một chút rồi lập tức đi ngủ. Đã lâu rồi Kim Nam chưa được ngủ một giấc đã như vậy. Sáng sớm hôm sau hẳn thức dậy cũng đã là mặt trời vừa ló dạng.

Kim Nam thay một bộ quần áo sạch đẹp mới, bước ra khỏi tiền môn phủ đi đến chỗ tập nập đông người.

“vị đại huynh này có thể cho tại hạ biết, hoàng cung đại triều Nam Thiên Quốc ở đâu hay không, ta muốn đi qua nhìn ngắm một lát”.

“Ngươi là người mới đến”. Nam từ mặt sẹo kia thấy Kim Nam chặn mình lại hỏi cũng bất giác bật ngược một câu hỏi lại, sau đó mới giật nảy một cái nhận thức được người ta hỏi mình trước liền nói:

“À, hoàng cung cách đây khoảng chừng mấy chục dặm nhà, ngươi cứ đi về phía đông khắc thấy”.

Kim Nam nghe thấy vậy liền cúi mình nói một tiếng cảm tạ sau đó rời đi luôn. Đi được một lát thì Kim Nam cũng đã tìm được cái hoàng cung kia. Hoàng cung này rộng lớn bề thế, to không kém gì hoàng cung của bắc quốc ở Kỳ Dương thành kia, thậm chí có phần còn muốn to lớn hơn.

Hai bên giáp sĩ đông đảo uy nghiêm, giáp phục sáng bóng chính tề tạo ra một khung cảnh hết sức hùng vĩ, tôn lên thêm cho cái vẻ đẹp hoàng cung hiện tại. Vuốt lại vạt áo cho thật thẳng, Kim Nam bước đến trước cổng thành hoàng cung bình tĩnh đi vào.

Các cái Cẩm Vệ Quân kia thấy có người tiến tới định bước lên chặn lại nhưng nhìn thấy người đến chính là Kim Nam liền vội vã lui lại. Người này chính là quốc sư đương triều hôm qua đã cho bọn họ ăn quả đắng thì làm sao họ có thể không nhớ rõ cơ chứ, Kim Nam vừa bước tới họ đã nhất loạt quỳ một chân xuống đồng đặc hô:

“Tham kiến Triệu quốc sư...”.

Kim Nam khẽ gật đầu một cái vẫn bình thường mà bước vào, còn không quên nhìn quanh thường thức khỏi kiến trúc trước mắt này.

“Báo, Triệu quốc sư đã trở về, hiện đang tiến đến đại điện chờ ở ngoài...”.

Một thân Cẩm Vệ Quân bước vào bẩm cáo, trong khi triều thần Lý Nam Đế đang nghị bàn chính sự quyết định một vài kết luận về nông nghiệp. Lý Nam Đế thấy vậy liền mừng rỡ nói:

“Mau, mau mời quốc sư vào, từ nay ngài ấy không cần phải xin phép đứng chờ, bỗn đế đặc cách cho có thể tùy tiện đi vào”.

Chính sự nghị triều vì thế mà dừng lại. Triệu Kim Nam là ai cơ chứ, là kẻ mà trước đây chính Lý Nam Đế cũng phải mượn danh tiếng mà khởi binh, cái ngôi vua này cũng là người ta cho ông ta. Tần Hoài Công đông binh như vậy mà cái Quốc sư này chỉ dẫn có năm nghìn người đã xông thẳng vào doanh trại dùng vài quyền đơn giản giết chết. Lý Nam Đế trước đây còn chưa biết thực lực của Kim Nam nên vẫn còn có thể nói chuyện bình thường, bây giờ biết thực lực của hẳn rồi thậm chí còn sinh ra một chút e sợ tôn kính nữa. Sao ông ta có thể dám đề cái người uy vọng kia đứng chờ lệnh mình ở ngoài.

“Thần, Triệu Kim Nam bái kiến đế quân bệ hạ...” Kim Nam bước vào liền tức tốc quỳ một chân xuống đồng đặc nói. Kim Nam bình thường nói chuyện riêng với Lý Nam Đế thì còn có thể không câu nệ. Thế nhưng đây đang là đại điện nghị sự, xung quanh còn vô số các quan đại thần nữa, Kim Nam không thể không cho Lý Nam Đế chút uy vọng. Nếu hẳn cứ cư xử như bình thường e là các cái bá quan này lại nghĩ Lý Nam Đế này là một ông vua bù nhìn mất.

Lý Nam Đế trước mặt người khác thì có thể tỏ ra uy áp để vương, nhưng trước mặt Kim Nam thì không dám vọng động liền vội vã cười nói:

“Quốc sư, không cần phải câu nệ, ngài mau đứng lên đi. Ta đúng là không mong ngài từng ngày, các cái cao thủ nội khí ta đã mời về được từ lâu rồi chỉ chờ quốc sư ngài chỉ đạo, bây giờ thì tốt rồi, ngài đã trở về hẳn là các công việc có thể hoàn thành”.

Kim Nam cũng gật đầu nói:

“Đúng vậy, cũng không thể để cho những người kia chờ lâu được, ngay ngày mai thần sẽ chính thức bắt đầu thiết lập đại trận tụ linh. Có lẽ sau lần này ta sẽ rời Nam Thiên Quốc một thời gian, chắc cũng khá lâu mới có thể trở lại, ước chừng vài chục năm là ít”.

Lý Nam Đế nghe thấy lời này của Kim Nam thì liền sửng người, vài chục năm. Đối với một cao thủ nội khí thì không đáng gì, nhưng đối với người thường như ông ta thì chắc chắn là đã già a, vài chục năm cũng có thể sống một kiếp người rồi còn đâu, có lẽ lúc đó ông ta cũng đã già chết rồi ấy chứ. Bất tất lại sinh ra một tia thương cảm trong lòng, thậm chí là nuôi tiếc với cái quốc sư này. Người ta đã giúp ông ta bao nhiêu lâu, hiện giờ lại bỗng chốc rời đi khiến ông ta thấy có chút mất phương hướng. Hít một hơi thật dài sau đó Lý Nam Đế liền nói:

“Quốc sư, ngài định đi thật sao”.

“Đúng vậy, ta sẽ đến biển cả theo đuổi đại đạo”.

Lý Nam Đế buồn bã gật đầu nói:

“Cũng tốt, trước khi ngài đi ta sẽ mở tiệc tiễn biệt, không biết sau này có thể gặp lại ngài hay không nhưng ta vẫn có một chút hy vọng”.

Thấy vị quốc sư này và đề quân nói chuyện như vậy, các đại thần cũng sinh ra buồn rười rượi. Không khí nghị sự ban này đã trở lên kém sôi nổi, một lát sau thì Lý Nam Đế cũng hạ lệnh bãi triều, còn Kim Nam thì quay trở về Tiên Môn phủ chuẩn bị để ngày mai có thể bắt tay vào thiết lập đại trận tụ linh kia.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Đại Trận Tụ Linh (Hạ)

« Nghiêm huynh hôm nay tại sao lại dậy sớm như vậy, có phải hay không có chuyện gì ? ».

Sáng sớm đã thấy Nghiêm Lam kia đến tìm mình báo phỏng, Kim Nam đã thừa biết là chuyện gì xảy ra rồi nhưng vẫn giả vờ hỏi. Nghiêm Lam kia vẫn đang mừng rỡ nói :

« Hành động rồi, là hành động rồi. Người của phủ quân vụ sớm hôm nay đã đến thông báo cho bọn ta biết sáng hôm nay bọn ta phải lập tức ra ngoại vi Ô Diên thành để thiết lập đại trận tụ linh, nghe nói lần này vị quốc sư kia cũng trở về là đích thân hấn chủ trì ».

« A, vậy thì chúc mừng huynh ».

Nghiêm Lam thấy Kim Nam nói vậy thì liền ngạc nhiên hỏi lại:

“Chẳng nề đệ không đi cùng sao ?”.

“Đệ vẫn sẽ đi, nhưng chỉ là tham quan chút thôi, công lực đệ kém cỏi dù sao cũng không thể giúp ích được gì”.

Nghiêm Lam thấy vậy thì cũng gật đầu không nói gì mà tự ngầm. Cũng phải, người này chỉ có công lực nội khí tầng hai xem ra cũng không giúp ích gì nhiều được. Gật gù một cái Nghiêm Lam còn quay lại vỗ vỗ vào vai Kim Nam vài cái ra vẻ trấn tĩnh hấn

“Tiểu đệ sau này hãy cố gắng một chút, khẳng định có một ngày sẽ bằng ta, ta hiện giờ cũng đã đạt đến nội khí tầng ba hậu kỳ rồi, đệ khẳng định tu luyện vài năm nữa cũng có thể bằng được ta”.

Kim Nam cảm kích không thôi người này có thể vì hấn mà suy nghĩ như vậy đúng là tri kỉ, vội cúi mình xuống cảm tạ Nghiêm Lam. Trên thực tế đẳng cấp của Kim Nam đã vượt qua Nghiêm Lam từ lâu rồi, nhưng Kim Nam chính là không có một chút nào coi thường người này.

Nghiêm Lam sau đó liền rời đi ngay, hình như là đang rất vội vã thì phải. Kim Nam cũng cần phải chuẩn bị, sửa soạn một chút sau đó hấn liền đến chỗ đám người Quân Đoàn Đen và lời họ đi cùng mình. Kim Nam lần này chủ trì pháp lực đại trận, hấn phải nắm giữ trung tâm kiến tạo đại trận. Điều này đòi hỏi cần có một nguồn lực lượng vô cùng lớn mới có thể chống đỡ nổi. Kim Nam bây giờ mới đạt đến nội khí tầng hai nên cũng không thể trông chờ vào lực lượng nội khí được. Vì vậy, cái lực lượng hấn sử dụng chính bây giờ sẽ là Tín Ngưỡng lực, cho nên nhất quyết đám binh sĩ Quân Đoàn Đen này phải đi cùng hấn.

Cũng không mất bao lâu Kim Nam đã đến hoàng cung, trước khi kiến tạo đại trận hấn cần phải mặc trang phục quốc sư triều đình mới có thể đi được, mà Kim Nam cũng chỉ mới trở về Nam Thiên Quốc. Hôm qua mới là lần đầu tiên Kim Nam hấn vào hoàng cung, cũng chưa có lấy trang phục quốc sư, vì thế hôm nay vẫn cần phải quay lại, hơn nữa còn phải báo với Lý Nam Đế kia một tiếng để ông ta sai người đem đến một số tài liệu cần thiết cho việc kiến tạo đại trận.

Vừa đi đến cổng đại điện, Kim Nam đã thấy Lý Nam Đế cùng đám đại thần đứng chờ sẵn hấn ở đó từ bao giờ rồi. Lắc đầu cười nhạt một cái, Kim Nam bước tới, vừa đi hấn vừa nghĩ, cái Lý Nam Đế này cũng thật lắm chuyện.

“Triều quốc sư, ta biết hôm nay trước khi hành sự ngài chắc chắn kiểu gì cũng phải vào hoàng cung nên đã đứng ở đây chờ sẵn. Quốc sư, ngài xem, đây là bộ trang phục mà ta đã phải tìm các nghệ nhân giỏi nhất mới có thể làm cho ngài đó”.

“Ài, để quân đầu cần khách sáo như vậy, kiếm cho thần vài bộ trông ổn ổn là được rồi. Dù sao có lẽ thần cũng chỉ mặc nó một lần này là lần cuối, đầu cần phải phải phạm như vậy”.

“Sai, quốc sư ngài hoàn toàn sai rồi, chính vì ngài chỉ có mặc một lần nên ta mới càng phải làm như vậy. Ngài mặc một lần nhưng sẽ nhớ mãi nó, sẽ vì nó mà nhớ đến cái Nam Thiên Quốc này. Có thể ngài dòi đi vĩnh viễn không trở lại Nam Thiên Quốc nữa, nhưng vì nó ngài vẫn sẽ nhớ rằng Nam Thiên

Quốc này vẫn còn cần ngài, vẫn nhất mực tôn kính ngài, cả ta, cũng không hề ngoại lệ”.

Kim Nam nghe thấy lời này liền bất động, khoe mắt hấn có chút cay cay. Không ngờ cái Lý Nam Đế này lại có thể làm như vậy, đúng là một con người giỏi thu phục nhân tâm a.

Quay thân ra phía sau, Lý Nam Đế khoát tay ra hiệu cho cái nội thần bụng một cái mâm trên đó có một bộ trang phục màu bạc. Nội thần kia sau khi bụng đến gần lập tức có một nội thần khác cầm bộ trang phục kia giơ lên đưa ra cho Kim Nam xem. Bộ trang phục này hai bên viền có óng ánh màu bạc như sự sáng chói của những thanh kiếm, trên đó thêu hình thù của một con rồng lớn đang nhả một viên minh châu lúc ẩn lúc hiện, hơn nữa phía sau bộ trang phục còn thêu một hình thái cực. Nội thần kia lại khẽ nghiêng bộ trang phục kia một chút nữa thì những hình thù trên đó lại thay đổi khác hẳn, phía trước lại là một hình con rùa uy vũ đang nhả một viên minh châu, phía sau thêu một chữ Triệu to lớn. Quả thật đúng là hết sức tinh diệu độc đáo, Kim Nam cũng cảm thấy yêu thích không thôi. Không ngờ cả loại trang phục như vậy mà cũng có thể làm ra được.

“Mời quốc sư ra sau rèm này thay y phục”. Một nội thần khẽ cất tiếng giơ tay kính cẩn chỉ về một hướng, hướng kia từ lúc nào đã có một khu nhỏ vây rèm từ phía như đã chuẩn bị sẵn. Kim Nam thấy thế liền khẽ gật đầu sau đó tiến vào rèm kia lập tức thay y phục quốc sư. Bộ trang phục này khi vừa vận lên người Kim Nam liền cảm thấy có một sự sáng khoái khác thường tràn tới. Thân thể hấn có cảm giác mát rượi như đang vùng vẫy trong làn nước, quả thực là vô cùng thoải mái. Kim Nam lại càng yêu thích nó hơn.

Vừa mới bước ra khỏi rèm Kim Nam đã nhận thấy những tiếng trầm trồ kinh ngạc đang hướng về phía mình. Bộ y phục này Kim Nam mặc vào càng làm tôn lên vẻ anh tuấn phiêu động của hấn, cử chỉ bước đi của hấn cũng trở lên đẹp đẽ hơn. Không những vậy, nó còn làm cho Kim Nam có dáng vẻ tiên phong đạo cốt như là bậc thượng tiên, quả thật mới nhìn thôi đã thấy tôn kính rồi.

Lý Nam Đế bước lên phía trước nói:

“Quốc sư, ta đã chuẩn bị kiệu cho ngài rồi, mời ngài lập tức lên đường. Các tài nguyên thiết lập đại trận ta cũng cho vận chuyển ra ngoại vi Ô Diên thành rồi”.

“Đã vậy, thần xin cảm tạ đế quân ngài...”.

Kim Nam cúi mình một cái liền chậm rãi dời đi, phía sau ánh mắt Lý Nam Đế và các quan đại thần kia vẫn là đang có một chút gì đó nuôi tiếc.

...

“Quốc sư đến...”.

Một võ binh đồng dạng hô to. Các cao thủ cường giả đang tụ tập ở một nơi thấy vậy liền hướng ánh mắt nhìn đến phía võ tướng này. Theo hướng mà cái võ tướng kia quay đầu, đang có một đoàn người tiến đến. Phía trước là một chiếc kiệu dài khoảng ba mươi người khiêng, bên trên kiệu đang có một người tiên phong đạo cốt, ánh mắt mỉm cười nhìn tứ phía, một chốc lại giơ bàn tay lên vẫy chào các cường giả này.

“Không phải kia là Triệu Can mà dùng tiền mới có thể vào được Tiên Môn phủ hay sao, tại sao hấn ta lại ở đây, hơn nữa lại còn là quốc sư nữa”.

“Người nói đúng tại sao lại như vậy, cho dù hấn có là quốc sư kia thật đi chăng nữa cũng không thể đảm đương được vị trí trụ cột trung tâm kiến thiết đại trận được, cái pháp lực của hấn ta đã dò xét qua rồi, cũng chỉ là một nội khí tầng hai hậu kỳ, trong khi chúng ta ở đây cũng phải bét nhất là nội khí tầng ba, mà nội khí tầng hai và tầng ba căn bản cách nhau một trời một vực. Chẳng lẽ triều đình ngu dốt đến mức ngay cả điều này cũng không biết hay sao”.

Đám cường giả kia sau khi thấy người đến chính là Kim Nam liền nhao nhao lên bàn luận tỏ vẻ bất mãn, người mà họ thấy chính là tên Triệu Can lần trước ở trong Tiên Môn phủ, thực lực cực độ yếu kém, đến nỗi phải bỏ tiền ra mới có thể vào Tiên Môn phủ cư ngụ.

Riêng hai người Nghiêm Lam và Hùng Đạm là từ đầu đến giờ không nói gì. Chỉ có một ánh mắt kì quái nhìn về phía Kim Nam.

Một đài cao đã được dựng lên ở nơi này để cho Kim Nam đứng ở trên đó có thể điều hành đại trận kiến thiết. Bước lên đài cao Kim Nam mới đồng dạng nói:

“Các vị, xin các vị trật tự nghe bỗn quốc sư nói. Hôm nay ta sẽ là người chủ trì đại trận, là vị trí trung tâm trận pháp. Chờ thêm hai khắc nữa chúng ta có thể bắt đầu hành động được rồi”.

Đám cao thủ cường giả kia thấy Kim Nam nói chỉ yên tĩnh trong chốc lát rồi lại tiếp tục nhao nhao lên:

“Triệu Can, người thì có khả năng gì mà chủ trì đại trận cơ chứ. Mau bước xuống đây tốt nhất là để chúng ta chọn một người khác pháp lực cao cường hơn người. Vốn nghĩ quốc sư là kẻ nào chứ hóa ra lại là người, cho người chủ trì đại trận thì việc kiến thiết tụ linh trận lần này chỉ có hỏng thôi”.

Một nam tử trung niên bộ dáng bất mãn quát với lên phía trên đài cao. Kim Nam nghe thấy vậy liền có chút bức mình, nhưng hấn vẫn kiềm chế lại bình tĩnh nói:

“Vị anh hùng đây quả thật là cao kiến, bỗn quốc sư đúng là pháp lực kém cỏi, nhưng ta nhìn ở đây gần như không ai có thể hơn ta được, duy chỉ có hai người Nghiêm Lam huynh và Hùng Đạm huynh, nếu các người đề cử hai người này ta có thể miễn cưỡng nhường lại vị trí chủ trì đại trận lần này”.

“Nghiêm Lam, Hùng Đạm, hai tên này pháp lực còn không bằng ta, dựa vào đâu mà bọn hấn có thể nhận được vị trí này”.

Nghiêm Lam, Hùng Đạm sau khi nghe lời này thì cũng sững sờ, từ bao giờ lại chuyển sang cãi lộn rồi. Bây giờ lại còn chĩa mũi dùi về phía bọn họ. Hùng

Đạm ngọc gác bấy lâu chợt hiểu ra liền tức giận:

“Vàng Súa, người định chọc tức ta có phải không. Họ Vàng nhà người thì có gì hơn ta mà lại to mồm như vậy, có giỏi ra đây thi một phen”.

Người vừa lên tiếng kia đúng là tên Vàng Súa, một tướng thân của thị tộc H'Mông. Người này sau khi nghe Hùng Đạm nói vậy liền khinh khinh nói tiếp:

“Họ Hùng kia, người cũng không phải đối thủ của ta, tốt nhất đừng động thủ kéo lại mặt”.

“Im hết cho ta...” Kim Nam tức giận quá liền vận dồn nội lực, từ miệng bắn ra một tiếng sau đó dùng Tín Ngưỡng lực tức khắc gia cố âm thanh kia. Khiến âm thanh kia bỗng chốc cuồng bạo bay ra tứ phía. Đám người phía dưới đang xôn xao nhao nhao nghe thấy một hơi này của Kim Nam khuôn mặt liền đỏ bừng ngẩng lên ra đất mỗi người đều phụt một búng máu. Riêng hai người Vàng Súa HÙNG Đạm kia không chuẩn bị thì liền bị luồng kinh lực của một hơi kia thổi bay ra xa đến mấy mươi trượng sau đó cũng phụt một búng máu. Chỉ có Nghiêm Lam kia Kim Nam để ý là khuôn mặt người này chỉ có chút tím tái chứ không thấy biểu hiện gì khác.

Kim Nam đã biết quả thật mình đoán không sai, Nghiêm Lam kia chắc chắn là người có pháp lực cao cường nhất ở đây. Dùng một hơi lập uy, đúng là một hơi lập uy đã khiến đám người kia có con mắt khác nhìn về phía Kim Nam.

Chỉ hét một tiếng thôi mà đã làm cho tất cả các cao thủ cường giả ở đây đều phải phụt ra một búng máu, đúng thật là hết sức bá đạo. Một tiếng Kim Nam phát ra đã làm chấm dứt tất cả mọi vấn đề bàn cãi.

Chốc lát sau lại một lão già bước lên cười khanh khách nói:

“Đó, lão phu là không nhìn nhầm mà, vậy mà các người từ hôm đó đến giờ cứ chê trách ta, bây giờ thì xem đi...”.

Thì ra cái lão già kia chính là lão già mấy hôm trước tiến lên nhận định Kim Nam hấn trước tiên. Đám người kia sau khi bị Kim Nam dùng một tiếng lập uy thì đã không dám nói gì vẫn chỉ im phăng phắc. Một lát sau thì Nghiêm Lam kia mới bước lên nói:

“Triệu Can huynh đệ, ta quả thực là xấu hổ vô cùng. Vốn tưởng huynh đệ pháp lực kém hơn ta mới động viên huynh đệ, thật không ngờ ta chính là không bằng mà vẫn có thể nói như vậy, đúng là quả thực mất mặt...”.

Nghiêm Lam kia bước lên bộ dạng ngai ngừng cung kính nói. Kim Nam vội khoát tay một cái sau đó cũng trả lời lại:

“Áy, Nghiêm huynh sao lại khách sáo như vậy. Cũng là tại ta ỷ vào thực lực nên huynh không biết, cũng không thể trách huynh, hơn nữa huynh cũng là thực lòng suy nghĩ cho ta, tại sao lại mất mặt được. Người mất mặt phải là ta mới đúng”.

Kim Nam thấy Nghiêm Lam kia nói vậy liền tỏ bộ dạng xấu hổ nói. Sau đó một lúc thì hấn dường như quên tất cả mọi chuyện vừa xảy ra, hơi mỉm cười một chút nói tiếp:

“Nếu đã là không còn chuyện gì thì bây giờ thời khắc tiến hành thiết lập đại trận đã đến. Xin mời mọi người lập tức trở về phương vị của mình như trước đây đã định, ta sẽ lập tức điều động lực lượng trung tâm trận pháp khởi động, đến lúc đó mọi người chỉ cần huy động nội khí của mình gia nhập men theo những đường đã định sẵn là được rồi”.

Nói rồi Kim Nam lập tức vận nội khí, lan tỏa khắp các phương vị huyết đạo. Sau đó nhanh chóng phân tán luồng nội khí kia thật mỏng ra xung quanh. Các cao thủ cường giả phía dưới cũng lập tức huy động nội khí bản nguyên men theo luồng nội khí mỏng manh đã bị phân tán kia của Kim Nam, sau đó luồng nội khí kia đã đậm đặc hơn chút ít, những khối đã tụ linh lập tức bị luồng nội khí kia nhắc bổng lên xoay xung quanh Ô Diên thành, tạo thành một màn sáng đa sắc màu mờ nhạt.

Luồng nội khí của Kim Nam là trung tâm, nên dễ dàng điều khiển những luồng nội khí còn lại. Điều chỉnh hướng đi một lát. Kim Nam liền hướng tới phía những binh sĩ Quân Đoàn Đen gập đầu một cái. Những binh sĩ này lập tức ngồi xuống thiên định, kích phát sừng kính bắn ra Tín Ngưỡng lực hùng hậu. Trải qua thời gian chiến đấu cùng Kim Nam, bọn họ đã học được cách kích phát cuồng bạo Tín Ngưỡng lực đến cực hạn, nên bây giờ đối với họ kích phát sừng kính không còn khó khăn gì cả.

Tín Ngưỡng lực hùng hậu tràn đến, Kim Nam liền nhanh chóng hấp thu sau đó chuyển hóa bức phát luồng Tín Ngưỡng lực kia ra khỏi cơ thể hấn, tiến đến gia cố những màn nội khí phía trên kia. Kim Nam hiện tại chỉ thiếu nội khí chứ không hề thiếu Tín Ngưỡng lực, luồng Tín Ngưỡng lực khổng lồ lao vào trung tâm nội khí, nháy mắt đã làm cho các phương vị được gia cố mạnh mẽ hơn nhiều. Các khối đã tụ linh liên tục được lực lượng khủng bố này đeo gọt, dần dần đã thành các hình dạng thích hợp nhất để thu hút Thiên Địa Nguyên Lực, nhanh chóng đặt những tảng đá này khắp bốn phương tám hướng quanh Ô Diên thành.

Tập trung những lỗ hút nội khí ra rìa ngoài còn những lỗ thả nội khí hướng vào phía trong, những luồng sức mạnh vẫn liên tục lưu chuyển quanh những cái lỗ kia để khiến chúng thông suốt hơn. Sau một lúc thì nội khí hình như đã bị suy giảm, nếu tiếp tục cho thêm Tín Ngưỡng lực có thể luồng sức mạnh kia sẽ tan biến. Dù sao thì Kim Nam cũng chỉ mới luyện đến mức tung ra những quyền phong trong phạm vi nhỏ mà thôi, còn phạm vi lớn như thế này trước đây hấn chưa từng làm, vẫn là có chút không quen.

“Các vị, mau tận lực một lần nữa, chúng ta đã cơ bản tạo thành hình trận pháp rồi, bây giờ chỉ cần dồn toàn lực khởi động nó là xong”.

Kim Nam hét lớn lên một tiếng vội vã, tay vẫn không ngừng lưu chuyển luồng lực lượng kia lại tiếp tục bắn ra nội khí dần mỏng dần lần nữa, lần này hấn đã dồn toàn bộ nội khí bản nguyên của mình không còn chút nào, đoán chừng hình thành xong cái đại trận này hấn cũng sẽ vì thế mà ngất đi.

Đám người kia thấy Kim Nam hô vang như vậy thì cũng không dám chậm trễ, cũng toàn bộ kích phát bắn ra sạch sẽ nội khí bản thân tiếp tục theo luồng nội khí của Kim Nam. Luồng nội khí của Kim Nam căn bản quá ít ỏi đến mức không thể nhìn thấy, nhưng ở đây toàn là những bậc cao thủ cường giả nên việc phát hiện ra luồng nội khí kia cũng không khó khăn gì. Duy chỉ có điều họ không hiểu, nội khí mà Kim Nam bắn ra thậm chí chỉ cao hơn người nội khí tăng ba hạng bát một chút bên họ mà thôi, chẳng lẽ lại muốn giữ lại nội khí còn bắt họ bắn ra toàn bộ. Không bản tính đến mức như vậy chứ. Nhưng họ nhìn bộ dạng của Kim Nam kia thì cũng không thể nghi ngờ được, cái bộ dáng kia rõ ràng là đang toàn lực. Không chỉ vậy, tuy quốc sư phía trên kia nội khí bắn ra rất yếu kém, nhưng họ phát hiện ra sau khi nội lực của họ và quốc sư kia hòa hợp được điều chỉnh một lát thì tức khắc có một luồng sức mạnh khác lao đến gia cố tăng cường lực lượng khổng lồ phía trên kia, chỉ có điều luồng sức mạnh này họ chỉ có thể cảm nhận nó tồn tại chứ không sao có thể nhìn thấy được, mà hình như luồng sức mạnh này cũng từ cái quốc sư kia bay ra thì phải. Họ thầm nghĩ không lẽ quốc sư này không chỉ tu tiên mà còn tu luyện một loại hình khác nữa hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nghiêm Lam huynh đệ hãy theo ta

“Ừng ừng ừng...”. Lực lượng ban đầu chỉ rất ôn hòa để hình thành sơ cấp hình thái tụ linh đại trận, nhưng bây giờ để bắt đầu khởi động nó thì phải vất vả hơn rất nhiều. Luồng lực lượng mới bắt chợt tăng gấp bội khiến không gian cũng không chịu được mà rung động liên tục kêu vang những tiếng trầm đục.

Luồng sức mạnh mới quá khủng bố, nó luồn vào những chiếc lỗ của những tầng đá tụ linh kia, sau đó liên tục lưu động di chuyển quanh theo những đường như đã được định sẵn di chuyển qua những cái lỗ của tầng đá tụ linh khác, nhất thời bầu trời Ô Diên thành hình thành một con ốc xoáy lực lượng thật lớn. Thiên địa linh khí xung quanh Ô Diên thành bỗng chốc bị thu hút qua những cái lỗ kia tiến vào Ô Diên để đó, không khí trong Ô Diên thành nhanh chóng trở lên tươi mát hơn, sáng khoái hơn, sự tươi mát này không phải nhiệt độ của Ô Diên thành giảm xuống, mà là thân thể con người ta cảm giác vậy, tuy tươi mát nhưng không lạnh, rất thoải mái.

“Ừ...”. Dòng lực lượng kêu lên một lần cuối cùng rồi từ từ tan rã. Thiên Địa Linh Khí như đã được mồi sẵn từ giờ chỉ cần những luồng lực nhẹ của những tầng đá tụ linh kia là đã có thể tự động cuốn về phía này lao vào Ô Diên thành.

Đại trận tụ linh nháy mắt hình thành cũng là lúc Kim Nam vô lực mà ngã đi. Đám người cao thủ cường giả phía dưới sắc mặt ai nấy đều tái nhợt nhưng cũng rất vui mừng, bởi vì đại trận tụ linh lần này đã thực sự thành công thật rồi. Đang định hướng lên phía đài cao nói vài tiếng thì họ liền thấy thân mình của cái quốc sư kia từ trên đó rơi xuống, hẳn là đã ngã đi rồi, mấy cái binh lính vội chạy lại mau chóng đem kiệu khiêng cái quốc sư kia rời đi.

Đám người cao thủ cường giả kia cứ nghĩ mình đã dồn toàn lực đến mức cạn kiệt, còn quốc sư kia ra ít nội khí như vậy thì phải rất nhàn hạ chứ, nhưng không ngờ hóa ra người ra còn tận lực đến hơn cả mình, người ta kiệt sức đến mức ngã đi mà mình chỉ có tái nhợt thôi. Một số người đang định bước lên chất vấn Kim Nam nhưng thấy tình cảnh này lại thôi.

“Đại trận tụ linh đã hình thành rồi sao”. Lý Nam Đế thấy không khí có chút khác lạ liền cất tiếng hỏi, một Cẩm Vệ Quân bên cạnh vội nói: “hình như là vậy ạ, thần cũng cảm thấy Thiên Địa Nguyên Khí dày đặc hơn rất nhiều và hình như ngày càng dày đặc hơn”.

“Báo, có tin quốc sư sau khi thi triển đại pháp lực đã ngã rồi, hiện đang được binh sĩ đưa về đây”. Một Cẩm Vệ Quân khác lao vào liền quỳ một chân chấp tay vội nói, miệng vẫn còn đang thở hổn hển chắc đã chạy một quãng đường dài.

“Ngã rồi?”. Lý Nam Đế nghe thấy lời này liền kinh dị, cái quốc sư kia bản thân vô cùng cường hãn vậy mà vì kiến thiết đại trận tụ linh lần này thậm chí còn ngã đi thì hẳn là đã tổn không ít sức lực. Vội vã ra lệnh cho cái Cẩm Vệ Quân kia đi thông báo cho một Thái Y còn bản thân Lý Nam Đế thì liền đích thân rời hoàng cung đi xem tình trạng Kim Nam hiện giờ đang là như thế nào.

“Quốc sư, ngài không sao chứ”. Lý Nam Đế vừa đến, theo sau là một vị Thái Y. Kim Nam đứng lúc này cũng vừa mới tỉnh lại liền vội hỏi:

“Ta đang ở đâu đây”. Kim Nam hiện giờ thấy Lý Nam Đế không ở với cái quan đại thần nào, nên liền chuyển sang nói chuyện như bình thường. Hắn đảo mắt nhìn quanh thấy nơi này rất lạ, trang trí vô cùng đẹp nhưng vừa đủ không quá rộng lớn, nơi này đẹp không kém gì hoàng cung nhưng Kim Nam đoán chắc nó không phải hoàng cung, bởi với cái độ rộng của căn phòng này thì không thể nào sánh được với một gian phòng của hoàng cung được.

Lý Nam Đế thấy vậy liền khoát tay cho cái Thái Y kia lui ra sau đó mừng rỡ nói:

« Quốc sư, ngài vẫn không sao. Quả thực khi nghe tin ngài bị ngã ta đã rất lo lắng, ta còn đem theo một cái nhân sâm mấy nghìn năm đến đây để giúp ngài tẩm bổ. Sâm này vốn đã thành tinh rồi, nhưng đã bị một vị có đại pháp lực ra tay điểm quyết trấn áp nên nó không có thể vọng động, hiện ngài có thể dùng ngay cũng được »

Lý Nam Đế nói vậy đang định gọi tên Cẩm Vệ Quân bên ngoài bưng nhân sâm kia vào thì Kim Nam liền giơ tay lên chặn lại nói:

« Không cần, ta chỉ là vận nội khí quá độ nghỉ ngơi một chút sẽ ổn, thứ đó ngài cứ giữ lại dùng đi. Còn nữa, ngài vẫn chưa trả lời ta, đây là đâu vậy, không lẽ lại đưa ta vào cung thất của ngài ».

Kim Nam dù không nghĩ đây là hoàng cung nhưng vẫn buột miệng hỏi.

« Ách, không phải như vậy, ta là quên chưa nói cho quốc sư. Đây chính là phủ quốc sư của ngài, nó được xây dựng còn xong trước hoàng cung, chẳng qua mấy hôm trước ta quên mất không nói. Khiến quốc sư ngài phải đến cái Tiên Môn phủ kia ở tạm, đúng thật là ta không ra gì ».

« Chuyện ta đến ở Tiên Môn phủ ngài cũng biết ? ».

« Dĩ nhiên, trong thành Ô Diên này đâu có gì giấu được ta. Hơn nữa ta cũng đã xử phạt hai cái tên giữ cửa kia rồi, cho chúng đi chăn ngựa. Dám thu tiền của quốc sư ngài đúng thật là to gan ».

Lý Nam Đế dương dương tự đắc nói. Kim Nam liền kinh dị, đơn giản vì một chuyện như vậy cũng bắt người ta đi chăn ngựa, có phải bá đạo quá rồi không.

« Ngài không nên làm như vậy, bọn họ cũng chỉ là làm đúng chức trách, cũng là tại ta muốn như vậy ».

« Í, chuyện này ta đã quyết, quốc sư ngài chớ có nói gì nữa, hai tên đó chắc chắn phải đi chăn ngựa. Thôi tạm thời như vậy đã, trong cung ta còn bận mấy cái công vụ tạm thời cần giải quyết, quốc sư ngài cứ nghỉ ngơi, khi rảnh ta lại sẽ đến thăm ».

Nói xong Lý Nam Đế kia liền chấp hai tay ra sau lưng thông dong rồi đi. Kim Nam chỉ khẽ gật đầu một cái sau đó không để ý nữa vội vã thay y phục đứng dậy cũng đi ra khỏi cái gian phòng này. Nếu là người bình thường rơi vào tình cảnh như Kim Nam thì chắc cũng phải mất mấy hôm mới có thể hồi phục, nhưng Kim Nam hẳn chỉ cần vài canh giờ đã có thể hồi phục phân nửa thực lực, cũng là nhờ cái thân thể của hắn.

« Các đệ đã chuẩn bị xong hết cả chưa ».

« Đại ca, bọn đệ đã chuẩn bị xong cả rồi, ngày mai là có thể khởi hành được ».

Kim Nam gật gật đầu một cái sau đó rồi đi. Sau khi Kim Nam rời khỏi cái phủ quân sư kia thì liền đến Tiên Môn phủ này ngay, tuy phủ quân sư kia đẹp đẽ sạch sẽ thật, nhưng hắn ở đó vẫn là có chút không quen, dường như chỉ khi hắn ở gần các vị huynh đệ của hắn thì hắn mới có được cảm giác an toàn không lo lắng.

Trở về căn phòng lúc trước Kim Nam ở, cởi bộ y phục quốc sư ra thay một bộ y phục bình thường màu vàng nhạt mà hắn vẫn thường mặc, sau đó đang định đặt lưng xuống ngủ thì bỗng có tiếng bước chân đi tới, Kim Nam vội bật thân mình dậy đứng thẳng sau đó bước ra.

« Ha ha, không nghĩ Triệu huynh khi này cạn kiệt sức lực mà bây giờ sắc mặt lại hồng nhuận như vậy ».

Thì ra là Nghiêm Lam kia đến, y vừa bước vào đã thấy Kim Nam bước ra đón tiếp mình, hơn nữa bộ dạng còn rất khỏe khoắn, nếu không phải chiều nay y tận mắt nhìn thấy thể lực của Kim Nam suy kiệt đến mức nào thì bây giờ chắc chắn y sẽ nghĩ Kim Nam lúc đó không hề dồn toàn lực của mình mà hoàn toàn chỉ là giả vờ.

« Đề Nghiêm huynh chê cười rồi, là vì triều nay bệ hạ có cho ta một củ nhân sâm nên ta mới có thể hồi phục nhanh như vậy ».

« Ha ha, thì ra là vậy. Nghiêm mỗ lại phải xấu hổ nữa rồi, lại để Triệu huynh chê cười ».

« Không biết đêm như vậy, Nghiêm huynh còn đến tìm ta có chuyện gì ».

Kim Nam khẽ mỉm cười vội bụng một ấm trà lên rót vào chén của Nghiêm Lam ý tứ dò hỏi.

« À, là ta cũng chỉ muốn đến thăm huynh một chút mà thôi, thú thực ta vẫn còn xấu hổ chuyện trước đây, thật không ngờ Triệu huynh pháp lực cao cường như vậy, ta đúng là múa rìu qua mắt thợ a ».

Kim Nam nghe lời này của Nghiêm Lam thì liền có chút thương thức. Con người này rất thật thà đáng để kết giao, lần này đi đến Nam Hải nguy hiểm trùng trùng, nếu có thêm một người bằng hữu như vậy thì thật là không còn gì bằng. Suy nghĩ như vậy Kim Nam liền lên tiếng dò hỏi Nghiêm Lam này :

« Nghiêm huynh sau này có dự định gì không ».

Nghiêm Lam nhấp một ngụm trà sau đó suy tư một lát mới chậm chậm cảm khái nói :

« Ta cũng định là sẽ ở cái Ô Diên thành này để tu luyện thôi, nếu may ra sau này có thể vượt qua được thiên kiếp thì tuổi thọ cũng sẽ tăng lên nhiều. Ta vẫn muốn tu luyện đến cao hơn nhưng tài nguyên bây giờ quá khan hiếm, đại đạo với ta có lẽ không bao giờ với tới được ».

« Nghiêm huynh, ta có chuyện này muốn hỏi huynh. Nếu thật sự có cơ hội, có thể tiến tới đại đạo vĩnh sinh bất diệt nhưng lại có thể phải trả giá hy sinh bằng tính mạng, liệu huynh có làm không ».

« Làm, ta sẽ làm, dù chết ta cũng muốn làm. Có thể có cơ hội thì tại sao lại từ bỏ... ».

Kim Nam nghe thấy lời này của Nghiêm Lam kia thì liền kinh hi mừng rỡ, con người trước mắt này có chí hướng lớn lao đến như vậy, thậm chí tâm cầu đại đạo của người này còn hơn mình gấp vạn lần. Người này tính tình hào sảng tâm cơ nổi trội, có thể kết giao được chính là phúc của Kim Nam hắn.

Vội túm lấy bàn tay của Nghiêm Lam kia Kim Nam kiên định nói.

« Nghiêmh huynh tâm trí bất phàm, ta muốn huynh lần này hãy đi cùng ta đến Nam Hải, khởi đầu một sự nghiệp kiêu hùng, hoành tảo tam giới, chiến đấu tới cùng hướng tới đại đạo có được hay không ».

« Ý, đệ nói là sao, ta thực sự không hiểu ».

« Nghiêmh huynh, đệ lần này đi đến Nam Hải tìm kiếm cơ duyên, huynh xem thứ này ». Nói rồi Kim Nam lấy từ trong Ân Nặc ra một giọt Thần Tuyền đưa cho Nghiêmh Lam kia xem.

« Cái này là gì ? ». Nghiêmh Lam vừa cất tiếng hỏi tay sờ vào giọt thần tuyền kia lập tức trên mặt Nghiêmh Lam xuất hiện sự kinh hi cực độ. Thần Tuyền kia sau khi tiếp cận thân thể Nghiêmh Lam đã như là lực lượng tương thông, lập tức thâm nhập cơ thể hần sau đó bổ sung toàn bộ nội khí thiếu hụt của Nghiêmh Lam, không những vậy còn muốn dường như trùng kích tu vi của hần. Chỉ có điều Thần Tuyền thực sự quá ít, giúp Nghiêmh Lam hồi phục nội khí và đã kích một chút tu vi, thoáng chốc nó đã tiêu tán không còn.

« Triệu huynh, đây là thứ gì thật không biết tại sao huynh lại có thứ này ? »

Nghiêmh Lam kích động cực độ vội hỏi . Kim Nam biết mình đã dụ được Nghiêmh Lam mới từ tốn nói thật chậm, cứ như muốn kích thích chí tò mò của Nghiêmh Lam kia vậy.

« Nghiêmh huynh, ta trước khi trở về Nam Thiên Quốc khôi phục đại quốc, có đi qua biển cả. Một hôm bất chợt ta đã phát hiện ra tung tích một hòn đảo. Hòn đảo này phải có cách thức rất tinh diệu mới có thể mở ra được, sau khi ta biết được phương thức vào đảo đã mở ra được một cái lối mật đạo. Thật không ngờ sau khi vào lối mật đạo đó, nó đã dẫn ta đến một thế giới hết sức hùng vĩ. Thế giới này rộng lớn bao la, có những cây đại thụ to lớn khủng khiếp mà nhân gian này huynh tuyệt đối chưa bao giờ có thể thấy. Hơn nữa ta còn phát hiện ra một dòng thác cực lớn, dòng thác đó chứa đựng chính là thứ này, Thần Tuyền. . . ».

Nói xong Kim Nam lại lấy thêm một giọt Thần Tuyền nữa giờ ra trước mặt Nghiêmh Lam kia như để minh họa cho lời nói của mình.

« Nói như vậy, lần này huynh đến Nam Hải là để lấy thứ này ».

« Đúng vậy, Nghiêmh huynh, huynh thử nghĩ xem, nếu có Thần Tuyền này trong tay thì còn lo gì mà tu vi huynh không thể tăng tiến đây, vậy huynh có đồng ý đi cùng ta tìm thứ này hay không ».

Nghiêmh Lam sớm đã kinh hi đến phát điên, Kim Nam hỏi như vậy có ngu gì mà hần lại không đồng ý cơ chứ, vội vã lia lia gật đầu. Và lại Nghiêmh Lam cũng nghĩ Kim Nam là người tốt, chắc chắn sẽ không lừa hần.

« Triệu huynh ngay cả bí mật lớn như vậy cũng có thể nói cho ta biết, đã là như vậy ta cũng không giấu giếm huynh nữa. Ta quả thực là đã ẩn giấu tu vi, tu vi của ta từ lâu đã sớm đạt tới cấp bậc cường giả, chỉ có điều trước nay ta luôn ẩn thế. Việc của Nam Thiên Quốc lần trước ta cũng thăm hần mình không phát hiện ra sớm hơn, nếu không dù có liều mạng ta cũng không để An Dương Vương chết như vậy. Lão An Dương Vương thủ thật với huynh trước đây là bằng hữu với ta ».

« Ta sớm đã biết huynh ẩn giấu tu vi từ lâu rồi, chỉ có điều không biết là huynh cũng là bằng hữu của An Dương Vương kia ».

Kim Nam ngạc nhiên liền nói như vậy. Nghiêmh Lam cũng bất chợt ngẩn người ra, không ngờ cái tên họ Triệu trước mặt này từ lâu là đã nhìn ra mình ẩn giấu tu vi. Thở dài một hơi, Nghiêmh Lam lại nói :

« Không biết, bao giờ thì Triệu huynh định khởi hành ? »

« Chính là ngày mai ».

« Ngày mai, sao ? ». Nghiêmh Lam chính là ngạc nhiên vội bật thốt lên hỏi ngược lại, hần không ngờ rằng Kim Nam lại cấp tốc đến như vậy, nói đi là đi ngay.

.....

Quân Đoàn Đen được lệnh đã chuẩn bị quân tư trang từ mấy hôm trước rồi, những binh sĩ mà Kim Nam giao cho Thần Tuyền cũng đã trở về, những người này tu vi đều đã tăng lên đến nội khí tầng một hậu kỳ. Kim Nam phát hiện ra một điều khiến hần hết sức kinh hi, những binh sĩ này sau khi tăng tiến tu vi quay trở về thì Kim Nam cũng nhận ra Tín Ngưỡng lực họ phát ra tăng lên so với trước đây không biết bao nhiêu lần.

Nói như vậy tức là lực lượng Quân Đoàn Đen này mà tăng tiến tu vi nội khí, thì Tín Ngưỡng lực cung cấp cho Kim Nam sẽ nhiều hơn a. Cái này so với Thần Tuyền kia Kim Nam còn cảm thấy tốt hơn nhiều, lòng mừng rỡ không thôi, xem ra sau này hần không chỉ tu luyện cho bản thân hần, mà là sẽ phải tu luyện cho toàn bộ Quân Đoàn Đen kia thực lực trở lên cường hần hơn.

« Quốc sư, lần này đi hãy bảo trọng. ». Lý Nam Đế ra tận ngoài cổng thành môn Ô Diên tiễn biệt Kim Nam bùi ngùi xúc động nói. Kim Nam cũng khẽ mỉm cười vỗ vỗ vai Lý Nam Đế kia vài cái sau đó không nói gì liền lên ngựa tức tốc rời đi, để lại là ánh mắt nhìn nuối tiếc của Lý Nam Đế kia.

Đám người Kim Nam mất vài hôm đã đến được Hải Thành, Kim Nam sinh ra một chút cảm khái trong lòng. Hải Thành này đã bao nhiêu lần chứng kiến sự thăng trầm của hần, nơi đây không khác gì quê hương thứ hai của hần cả.

Những chiến thuyền Thiên Địa Nguyên Lực sớm đã được chuẩn bị ở đây từ trước theo lệnh Lý Nam Đế. Nay bọn Kim Nam đã đến lập tức đương buồn khởi hành.

Mùi nước biển mặn mặn lại xộc vào mũi Kim Nam, Kim Nam nhìn về phía xa xăm biển cả lăm lăm một câu « Ài, lại phải đánh nhau rồi a ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mưu kế

« Lục đại Yêu Tôm đại tướng mang theo chỉ thị Nam Hải Long Cung đến, tam đại Thường Luồng lão yêu nghe chỉ... ».

« Chúng thần xin nghe ».

Ba thân mình lão già bộ mặt nhăn nheo vội vã quỳ xuống, phía sau còn có vài chiếc vôi cũng đang không ngừng phiêu động quanh lân nước.

Sáu tên nam tử về mặt hung dữ, trên mình mặc một bộ giáp phục có những vân nổi lên như da cóc vậy. Những tên này khi bước đến trên mặt biển hiện rõ ra vẻ kiêu ngạo, đảo mắt nhìn xuống ba cái lão già kia coi thường nói :

« Ba lão già này, vì sao mấy tháng nay không có cung cấp thêm Tinh Ngọc nữa, hay là muốn chống đối Nam Hải Long Cung đây, nên nhớ địa phận các lão vẫn còn là ở trong Nam Hải. Nếu muốn sống thì nên biết điều một chút, bằng không cái tuổi thọ còn lại của các lão vốn đã ngắn ngủi sẽ ngắn ngủi hơn đây ».

Sau tên Yêu Tôm này nói ra lời, rõ ràng là có ý đe dọa. Ba lão già kia bộ dạng sợ hãi liền vội dập đầu nói :

« Xin lục đại tướng quân thư thả cho vài hôm, đạo này tình yêu có vẻ linh mãnh hơn, rất khó bắt được. Xin các vị tâu lại với Long Vương chúng ta sẽ vẫn cố gắng hết sức ».

Nói rồi ba lão già vội lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ bằng lòng bàn tay. Vội vã mở ra trước sáu tên Yêu Tôm kia hết sức cung kính, một màn sáng chói màu trắng ánh lên trong lân nước.

« Tinh Ngọc trung phẩm ». Sáu tên Yêu Tôm kia sau khi nhìn thấy thứ này liền kích động mừng rỡ, thái độ bỗng chốc khác hẳn.

« Ba lão, là đã vớt vạt rồi. Chắc hẳn mọi việc cũng rất khó khăn, chúng ta hiểu cái tình cảnh này nên sẽ cố gắng bám báo cho Long Vương thư thả vài ngày ».

« Được vậy thì còn gì bằng, cảm ơn lục đại tướng quân đã chiếu cố... ». Ba lão già kia cũng liền tỏ vẻ vui mừng cung kính đáp lại.

Sáu tên Yêu Tôm kia thấy vậy liền gật gù gật đầu vài cái sau đó cũng không thêm nói lời từ biệt cứ thế cười lớn mà đi ra khỏi cái Hải Vực này.

« Lão đại, người xem chúng ta phải chịu cái tình cảnh này cho đến bao giờ. Chúng ta là thế lực ở giữa bốn đại Long Cung, nên lúc nào cũng bị bắt ép đều phải triều cống cho bốn cái Long Cung này. Ta cũng đã là chịu hết nỗi rồi, hơn nữa thứ chúng ta triều cống có thể rơi vào tay Long Vương thật sự đã tốt. Đàng này chúng ta triều cống mười phần thì phải đến chín phần rơi vào mấy tên Yêu Tôm khôn khiếp này. Lão ca, người nghĩ xem, tộc thường luồng ta bấy lâu đã rất vất vả nay lại còn bị bọn chúng chen ép như vậy, huynh thử nghĩ xem, có sống nổi nữa không đây ».

« Lão đệ, chúng ta thân cô thế cô, là thế lực vô chủ, bị người ta ép là điều đương nhiên. Bây giờ nếu chúng ta liều mạng đánh cũng chẳng được gì, theo ta nghĩ chuyện tới đâu hay tới đó thôi ».

Hai lão già Thường Luồng yêu nói chuyện bộ dạng bất đắc dĩ với nhau, duy chỉ có lão già còn lại là vẫn yên tĩnh bất động, thậm chí còn có một tia mỉm cười.

« Lão nhị, người vì sao vẫn có thể cười cợt được như vậy. Chẳng lẽ đã có đối sách gì rồi sao mau nói cho chúng ta biết ».

Lão già kia bị hai lão già còn lại bất chợt hỏi liền vội thu liễm tia mỉm cười lúc này, thờ dãi một cái nói :

« Lão đại, lão đệ, ta cũng không có kế sách gì cả. Chỉ là ta bất chợt suy nghĩ đến một chuyện, nếu bây giờ từ đại Long Cung xảy ra đại chiến, chúng ta liệu có chiếm được chút lợi ích gì không đây ».

« Ý lão đệ nói chính là... Khiêu khích tứ đại Long Cung, châm ngòi cho bọn chúng gây chiến. Nhưng làm sao lại có thể làm được như vậy cơ chứ, căn bản tuyệt đối không thể làm vậy. Chúng ta ở giữa bốn cái thế lực, nếu chiến sự nổ ra, chẳng phải chúng ta sẽ là người thiệt hại lớn nhất hay sao ? ».

« ài, đó cũng chính là vấn đề mà đệ lo nghĩ. Chỉ có điều đệ lo nghĩ ít hơn là vui mừng mà thôi. Lão đại người xem... ». Nói rồi lão già kia liền đưa ra một cái lá nhỏ, trên đó có viết một số thứ, dường như là một bức thư.

« Hải vực hỗn loạn... Là muốn liên kết với chúng ta lật đổ tứ đại Long Cung. Lão đệ điều này sao có thể xảy ra được, tứ đại Long Cung tồn tại đều là tứ đại Yêu Đế, thậm chí Yêu Vương đẳng cấp cũng là vô số. Những tên của hải vực hỗn loạn không phải là đã bị điên rồi đấy chứ ? ».

Lão già được gọi là lão đại kia sau khi nghe lời nói của lão già là lão nhị kia, liền tỏ vẻ không tin nghi hoặc hỏi. Lão nhị Thường Luồng yêu kia cũng chăm chiêu một chút sau đó trả lời :

Lão đại, chuyện này theo ta thấy tuyệt đối là có khả năng. Theo đã biết thì hiện nay hải vực hỗn loạn đã có liên kết với Ma giới rồi ».

« Liên kết với Ma giới ? ».

« Đúng vậy, ma giới hiện đang kiến tạo một thông đạo liên giới đến hải vực hỗn loạn, trước mắt muốn cho hải vực hỗn loạn làm tứ đại Long Cung gây chiến, sau đó lợi dụng cơ hội kích phát thông đạo từ từ đưa ma binh thâm nhập hải vực hỗn loạn xây dựng một cái địa điểm bí mật của Ma giới tại đây ».

« Lão đệ, như vậy cũng không liên quan đến chúng ta. Tứ đại Long Cung giao chiến chúng ta sẽ là người chết trước tiên. Bọn hải vực hỗn loạn kia sẽ chỉ làm ngư ông đắc lợi mà thôi. Lão đệ, tuyệt đối không thể nghe lời bọn chúng ».

« Lão đại à, huynh thực sự không biết. Hải vực hỗn loạn sớm đã cho người đến bảo vệ chúng ta rồi, bọn chúng đã hứa là nếu chúng ta tiến hành kế hoạch lần này thuận lợi thành công, chúng ta cũng có thể gia nhập với phe Ma giới, Ma giới sẽ bảo vệ chúng ta. Lão đại người cứ yên tâm đi, chuyện này ta tuyệt đối đã có suy tính từ trước. ».

Thường Luồng yêu được gọi là lão đại kia, tuy vẫn còn chút thắc mắc nhưng thấy bộ dạng của Thường Luồng yêu gọi là lão nhị kia rất quả quyết. Nên chút lời định thắc mắc nói ra vừa đến cổ đã vội nuốt lại ngay.

« Báo, có tin tức ngoại vi hải vực chúng ta xuất hiện một con thuyền rất lớn của Nhân loại, ước chừng trên đó phải có rất nhiều người ». Một thường luồng nhỏ còn chưa hóa nhân hình bơi đến nhanh chóng hét toáng lên.

Ba lão Thường Luồng yêu kia lúc này mới vội vã quay mình chú ý, ngay tức khắc một luồng thần thức của Thường Luồng yêu lão đại bắn ra về phía mà thường luồng nhỏ kia vừa nói.

« Đúng là quả thật có chiến thuyền Nhân loại, nhưng tại sao bọn chúng lại đột ngột xuất hiện ở đây. Phải nói hải vực chúng ta là trung tâm của cái Biển cả này, nếu bọn Nhân loại kia mà tới nơi này nhất định phải đi qua các thế lực Long Cung kia, vậy mà kì lạ thay bọn chúng có thể đến đây mà không hề hấn gì. Chẳng nhẽ, cái bọn yêu binh kia lại không công kích chúng đến một lần ? ».

Thường Luồng lão đại sau khi nhìn thấy chiến thuyền phía trên kia liền tỏ ra khó hiểu nói. Thường Luồng lão nhị cũng cảm thấy chuyện này có vấn đề. Liền nhanh chóng kích phát nội lực tung mình trôi lên mặt biển muốn nhanh chóng dò xét.

« Kim Nam huynh, vừa rồi ta cảm thấy có một luồng thần thức vô cùng hùng hậu quét về phía chúng ta. Phải chăng chúng ta đã thu hút một đại yêu quái pháp lực cao cường ư ».

Chiến thuyền mà bọn Thường Luồng yêu kia phát hiện ra đúng thực là của đám người Kim Nam. Kim Nam sau khi tiến vào Đông hải thì cũng phải đối mặt với khá nhiều đợt công kích, nhưng hần thật may mắn là chưa đụng độ phải yêu quái nào cường hãn cả, thế cho nên quãng đường mà Kim Nam đi từ Nam Thiên Quốc đến mép Nam Hải này đúng thực là rất nhàn hạ. Hiện giờ Kim Nam cũng cảm thấy có luồng thần thức hùng mạnh như Nghiêm Lam kia nói, hần liền nhíu mày sau đó trả lời :

« Nghiêm Huynh nói đúng, ta cũng cảm thấy như vậy. Hơn nữa thần thức lần này không đơn giản, có thể đây là một yêu quái rất cường hãn. Nhưng Nghiêm huynh yên tâm, theo ta nghĩ yêu quái cấp độ càng cao thì trí tuệ lại càng linh mẫn. Trước hết chúng ta cứ thử nói chuyện một chút xem sao, nếu không được thì chúng ta toàn lực liều mạng ».

Nghiêm Lam sau khi nghe thấy lời này của Kim Nam thì cũng gật đầu, bản thân hần lần này cũng là lần đầu tiên đi đến biển cả, vẫn là có nhiều chuyện chưa biết. Trong khi đó Kim Nam đã trải qua chinh chiến nhiều lần, chắc chắn sẽ xử lý tình huống tốt hơn.

« Là một chiến thuyền Thiên Địa Nguyên lực nhân loại, hơn nữa lại có đến mấy nghìn người. Lão nhị, đệ có thấy kẻ nào trong số đó cường hãn hay không ».

Cái thường luồng yêu lão nhị kia sau khi lên mặt biển thăm dò thì liền mừng rỡ về báo cáo cho thường luồng yêu lão đại kia ngay. Thấy thường luồng yêu lão đại hỏi, thường luồng yêu lão nhị lập tức trả lời :

« Lão đại, trên thuyền kia theo ta thấy chỉ có hai kẻ mạnh nhất là một cường giả tầng bốn sơ kì, và một nội khí tầng hai hậu kì mà thôi. Theo ta nghĩ cứ lên trên đó giết quách bọn chúng đi cho rảnh, hơn nữa ta đoán chừng trên cái chiến thuyền kia hần là có không ít đồ tốt ».

« Lão đệ, không được vọng động. Nếu bọn chúng mà đơn giản như vậy thì chắc chắn đã không qua được các cái Long Cung kia mà có thể đến đây. Theo ta cứ là lên đó nói chuyện một chút, sau đó từ từ thăm dò. Nếu được thì giết sau cũng chưa muộn ».

Thường luồng Yêu lão nhị kia nghe thấy vậy cũng liền gật đầu cho rằng có lý

« Nói như vậy, thì hiện giờ chúng ta đi luôn thôi. Để một chút nữa bọn chúng ra khỏi hải vực rồi e là khó hành sự ».

Thuồng luồng Yêu lão đại kia không nói gì nữa cả, mà chỉ vận thân mình sau đó dồn ép nội khí một lát.

« Lão đại, huynh định dùng bản thể đi gặp bọn chúng, có cần thiết như vậy không ? »

Một giọng nói trầm đục sang sảng có vẻ tà ác vang lên :

« Lão đệ, tuy là nói chuyện nhưng chúng ta cũng cần phải tỏa ra chút uy nghiêm mới được, như vậy dễ nói chuyện hơn ».

Hai lão thuồng luồng yêu phía dưới cũng cho rằng như vậy là đúng, liền cũng tức tốc hiện ra bản thể lao mình theo cái thuồng luồng Yêu lão đại kia.

Mặt biển trao đảo dữ dội, khiến thân mình chiến thuyền của đám người Kim Nam cũng lắc lư điên cuồng. Kim Nam liền phát ra nội khí mau chóng ổn định thân thuyền. Nếu không phải đây là chiến thuyền Thiên Địa Nguyên Lực cộng thêm nội lực của Kim Nam chế trụ thì e rằng chiến thuyền này đã bị lật từ lâu rồi.

« Nhân loại, tại sao lại dám xâm hại hải vực của bọn ta. Mau nói, bằng không thì hãy mau chóng bỏ mạng lại đi... ».

Ba con thuồng luồng cực kì to lớn hiện dần lên từ dưới làn nước biển, thuồng luồng này phải to đến gấp mấy lần chiến thuyền của bọn Kim Nam. Đám người Kim Nam hiện giờ nếu mà so sánh thì có khi người ta là con voi còn mình chính là hạt cát a. Cái chiến thuyền Thiên Địa Nguyên Lực của đám người Kim Nam vốn đã thuộc loại khủng bố rồi thế nhưng so với thuồng luồng Yêu kia thì cũng không thấm tháp vào đâu.

Kim Nam bộ dáng khẽ cười ním một cái cất giọng :

« Thuồng Luồng huynh, bọn đệ cũng chỉ là đi ngang qua đây cũng không có ý xâm phạm. Xin các huynh bỏ quá cho, chúng ta sẽ đi ngay ».

« Hừ, tên tiểu tử như ngươi không xứng nói chuyện. Mau gọi lão đại của các ngươi ra đây ».

Ba lão thuồng luồng Yêu kia vẫn là đang nghi hoặc bọn Kim Nam đằng sau vẫn ẩn giấu cao nhân, thế cho nên mới không dám vọng động, chỉ đánh tiếng trước như vậy để dò hỏi.

« Ài, các huynh cũng thật là. Tiểu đệ tuy tu vi yếu kém nhưng ở đây cũng chính là lão đại ».

« Ngươi là lão đại ? ».

Ba lão thuồng luồng Yêu kia thấy vậy liền tỏ ra kinh ngạc, nhưng lát sau vẫn là không tin. Nghiêm Lam phía sau thấy vậy liền bước lên nói :

« Ba vị, quả thật Triệu huynh đây chính là lão đại của chúng ta, không hề có nói dối chút nào ».

« Hừ ». Ba lão thuồng luồng Yêu mới đầu còn e ngại có cường giả phía sau còn đang không ra mặt. Nay thấy kẻ có tu vi cao nhất trên chiến thuyền kia lên tiếng khẳng định thì liền không có gì nữa. Cả ba đồng thời huy động tất cả những chiếc vôi lớn của mình hung hãn đập vào phía mạn chiến thuyền của bọn Kim Nam, hơn nữa những vôi khi chủ động tấn công cũng đều chứa những luồng nội lực thật lớn. Hẳn là ba lão Yêu này muốn dùng một kích đã có thể đối phó xong bọn Kim Nam.

« Các ngươi chính là không nể mặt ta... ».

Kim Nam thấy vậy thì liền gào lên một tiếng giận giữ, tiếng này bản thân không chỉ chứa nội lực mà còn không ngừng được Kim Nam gia cố Tín Ngưỡng lực nữa. Âm thanh giữ dội bắn ra nhất thời đẩy lùi tất cả những chiếc vôi kia của ba lão thuồng luồng bật ngược trở lại.

Nghiêm Lam thấy các cái thuồng luồng Yêu kia vung vôi công kích sắc mặt chính là đại biến. Nay thấy Kim Nam chỉ dùng một tiếng đã có thể đẩy lùi những chiếc vôi kia thì còn kinh dị hơn. Những cái vôi kia bản thân Nghiêm Lam nếu chống đỡ cũng không thể chống đỡ nổi, bản thân trong những chiếc vôi đó có chứa nội khí rất hùng hậu, ba thuồng luồng Yêu này phải đạt đến cấp độ Yêu Quái tăng năm rồi chứ chẳng đùa, vậy mà tên Kim Nam kia chỉ dùng một hơi đã có thể đẩy lùi, thật không biết cái tên biến thái này đã đạt cái đẳng cấp gì rồi.

Ba thuồng luồng Yêu kia sau khi đón nhận một hơi này sắc mặt cũng chính là trở lên kinh hãi. Rõ ràng ba lão nhìn thấy cái tên nhân loại kia cấp bậc cũng chỉ là nội khí tăng hai, vậy mà lại có thể đơn giản dùng một hơi đẩy lùi những chiếc vôi của bọn lão bay bật ngược trở lại như vậy, thậm chí những chiếc vôi của bọn lão hiện giờ còn có chút ê ẩm đau rất, khẳng định thương tích không hề nhẹ.

Ba lão đảo mắt nhìn nhau một lúc rồi dường như tất cả đều đã thống nhất quan điểm. Cả ba lão vôi vã hóa thành nhân hình sắc mặt ửng cười từ tốn bay đến cái chiến thuyền kia của bọn Kim Nam.

Kim Nam thấy ba thuồng luồng Yêu kia đã hóa thành Nhân hình mà bay về phía này thì biết mục đích lập uy của hắn đã thành công. Vẫn giữ nguyên bộ dáng lạnh nhạt thậm chí sắc mặt còn hơi có chút giận giữ chờ ba cái lão Yêu kia tiến nhập chiến thuyền của mình.

Ba lão thuồng luồng sau khi bước lên trên cái mạn thuyền liền hiển hiện sắc mặt vui vẻ chấp tay cúi mình về phía Kim Nam nói :

« Vị huynh đệ này, quả thật chúng ta có chút mạo phạm. Xin huynh đệ bỏ quá cho, không biết chúng ta có thể chuyển thù thành bạn, gặp giữ hóa lành hay không đây ».

Ba lão thuồng luồng Yêu kia chính là không biết, Kim Nam hẳn khi phát ra một hơi kia cũng là đã dồn toàn lực nội khí bản thân, Tín Ngưỡng lực trên

thuyền vốn dồi dào cũng là bị một hơi này của hần hút sạch, bây giờ mới được các binh sĩ Quân Đoàn Đen từ từ hồi phục được chút ít. Có thể nói Kim Nam như thể một cây súng có một viên đạn thì bây giờ đạn cũng bắn hết rồi chỉ còn cái vỏ súng không mà thôi. Kim Nam khi vừa thấy ba lão Yêu quái này thì đã sớm kinh sợ, thực lực của ba lão này chắc chắn hần không thể đối phó, nên chỉ có thể dùng chút kế mọn giả vờ hùng mạnh một chút kia mà thôi.

Để tránh bị ba lão Yêu kia phát hiện ra thì Kim Nam vẫn còn giữ lại một chút nội khí ở thân thể, sau đó lưu động quanh thân. Thì cho dù ba lão yêu kia có nhìn cũng không phát hiện ra hần là như súng đang hết đạn được.

Ba lão thường luồng Yêu sau khi hứng chịu một hơi của Kim Nam sớm đã e sợ nên đầu nghĩ nhiều như vậy. Bản thân ba lão như cáo già thành tinh, lăn lộn trong chốn biên cả này đã lâu nên làm việc gì cũng đều suy tính cẩn thận, bọn lão thà là cho dù có hiểu nhầm Kim Nam còn hơn là động thủ với hần.

Biết rằng đã lừa được ba cái lão Yêu này, nhưng Kim Nam hiện giờ thể lực rất là suy kiệt, hần nhất định phải nghĩ đối sách làm sao để cho ba lão này sớm rời đi, nếu không hần nhất định sẽ bị bại lộ.

« Các ngươi chính là không nể mặt ta còn không mau rút đi cho đỡ ngứa mắt, để bản công tử nhìn thấy bản mặt các ngươi nữa thì ta sẽ không kiềm chế nổi mà giết các ngươi đấy ».

« huynh đệ bớt giận, có gì chúng ta từ từ nói. Như vậy đi, chúng ta vài hôm nữa tổ chức một cái đại tiệc ở dưới đáy hải vực kia. Nếu huynh đệ có thể đến thì coi như chúng ta cũng có thể hóa giải hiểu nhầm có được hay không ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Lại hưởng lợi

Ba lão thường luồng Yêu lúc này cũng đã cảm thấy mình đã rất hạ mình, nếu cái nhân loại trước mắt mà không đồng ý thì bản thân ba lão cũng sẽ liều mạng. Dù sau mới nhận được một tiếng hét thôi, chứ chưa giao chiến thực sự, cũng không biết thực lực người trước mắt này là như thế nào. Dù sao ba lão đoán người này cũng chỉ hơn ba lão chút đỉnh, cả ba lão cùng hợp sức thì chắc hần có lẽ cũng không rơi vào thế hạ phong.

Kim Nam tỏ vẻ bộ dáng uất ức và tức giận không có nói gì. Hần hiện giờ không biết nói sao để thoát khỏi cái tình cảnh này, nếu hần đồng ý ngay thì chắc chắn ba lão Yêu kia sẽ nghĩ ngờ, còn nếu hần không đồng ý thì kiểu gì cũng xảy ra một hồi đại chiến, mà đã đại chiến thì hần sẽ không thể đánh nổi.

Đúng lúc này Nghiêm Lam liền lên tiếng :

« Triệu huynh, theo ta thấy họ cũng là có thành ý rồi. Hay là huynh đồng ý đi, dù sao nên kết bạn cũng hơn kết thù ».

« Đúng vậy, đúng vậy, vị huynh đài đây nói rất phải ».

Ba lão thường luồng khi nghe thấy lời này của Nghiêm Lam thì cũng mừng rỡ liền phụ họa tán đồng theo. Nhưng trên thực tế người vui mừng nhất không phải ba lão Yêu kia mà chính là Kim Nam hần, nội tâm đã sớm kinh hãi, không ngờ Nghiêm Lam này lại ra tay đúng lúc như vậy, quả thật đúng là tri kỉ.

Kim Nam giả vờ bất đắc dĩ nói :

« Nếu Nghiêm huynh đã nói như vậy thì ta cũng nể mặt huynh, còn ba lão già kia cứ tạm thời hãy về đi. Mấy hôm nữa ta sẽ đến để xem thái độ mấy lão thế nào ».

« Phải, phải, huynh đệ nói phải lắm. Nếu đã là như vậy bọn ta xin cáo từ, cũng không dám quấy nhiễu tâm tình huynh đệ nữa ».

Ba lão Yêu kia nghe thấy Kim Nam đồng ý thì rất vui mừng, ba lão nghĩ người ta hiện giờ vẫn đang rất bức tức nếu ba lão còn ở lại thì chính là chọc tức người ta. Chỉ bằng cứ trở về vài hôm, đợi cho tâm tình người ta thông thả sẽ dễ nói chuyện hơn, nên đã không ngần ngại mà buông lời cáo từ ngay tức khắc.

Kim Nam mới chính là người đắc lợi nhất trong chuyện này, sao hần có thể không vui mừng được cơ chứ. Ba cái lão Yêu kia vừa dời đi một lúc, Kim Nam liền ôm bụng cười lớn đến chảy cả nước mắt, vui sướng lao vào ôm trâm lấy cái Nghiêm Lam kia vỗ vỗ vai hần kích động nói :

« Nghiêm huynh, huynh là đã cứu ta một mạng, ha ha ha ».

Thấy Kim Nam cười một cách điên cuồng như vậy, Nghiêm Lam cũng tỏ ra khó hiểu vội hỏi :

« Sao lại là ta đã cứu huynh một mạng, rõ ràng là ta chỉ đề xuất ý tưởng để chúng ta hòa hảo vẫn tốt hơn thôi mà, chẳng lẽ trong chuyện này lại có nội tình gì ư ? ».

« Đúng vậy, trong chuyện này không chỉ có nội tình mà nó còn chính là siêu cấp nội tình. Ha ha ... »

« Ta không hiểu, huynh có thể giải thích rõ ràng hơn một chút được không ? ».

« Nghiêm huynh, huynh vẫn là không biết. Kì thực ta không phải đối thủ của ba lão Yêu kia, thậm chí khoảng cách còn kém rất xa ».

« Không thể nào, tiếng hét vừa nãy của huynh rõ ràng rất uy lực. Làm sao huynh có thể không phải đối thủ của ba lão kia, thậm chí đó mới chỉ là tiếng hét nếu như huynh dùng thực lực thật sự thì sẽ uy lực đến mức thế nào cơ chứ. Huynh đang đùa ta có phải không ? ». Nghiêm Lam chính là cười nhạt một cái tỏ vẻ không tin.

Kim Nam bắt đầu đi liền buông bỏ luồng nội khí cuối cùng đang vận chuyển quanh thân thể kia của hắn xuống rồi nói :

« Huynh xem ».

Nghiêm Lam nhìn thấy một màn này liền hít một hơi khí lạnh

« Huynh là đã dùng hết toàn lực vào tiếng hét kia, thậm chí nội khí bản thân huynh hiện giờ đã cạn kiệt gần như không còn chút nào rồi. Nói như vậy vừa nãy chúng ta chính là đã lừa gạt ba lão Yêu kia sao ? ».

« Ha ha ha, đúng vậy ». Kim Nam gật đầu một cái khẳng định cười lớn. Sau đó thân thể hắn liền loạn choạng không đứng vững vội vã lao xuống một cái ghế gần đấy nhanh chóng ngồi thiền định vận công.

Nghiêm Lam phát hiện ra chuyện này vẫn là đang kinh sợ, hắn đang nghĩ đến cái viễn cảnh mà vừa rồi nếu cái sự tình kia bị bại lộ thì không biết ba cái lão Yêu kia sẽ xé xác bọn hắn ra thế nào đây.

....

Ba ngày sau.

Kim Nam thực lực đã cơ bản hồi phục được gần hết, thậm chí nội khí của hắn còn cảm nhận thấy có một chút đột phá nữa. Nghiêm Lam thì ba ngày này vẫn tận lực suy nghĩ đối sách làm sao để tiếp tục lừa gạt ba cái lão Yêu kia, bởi một khi bọn hắn bị phát hiện sẽ chính là táng mạng. Nghiêm Lam thậm chí cảm thấy may mắn là lúc kia đã lên tiếng đúng lúc, nếu không thì hắn cũng không dám tưởng tượng sự tình lúc đó thế nào nữa rồi. Kim Nam nói là Nghiêm Lam đã cứu hắn một mạng, nhưng bản thân Nghiêm Lam lại cho rằng hắn lúc đó không chỉ cứu một mạng Kim Nam, mà chính là còn cứu mạng của hắn và cả cái quân đoàn này nữa ấy chứ.

« Các huynh đệ đã chuẩn bị sẵn sàng hay chưa ».

« Đại ca, bọn đệ đã sẵn sàng, hiện có thể xuất phát được rồi ».

« Ừm, vậy bắt đầu thôi. Bắt đầu từ những người có tu vi cao trước nhé ».

Kim Nam trước khi đi đến hải vực kia thì hắn liền phải phổ biến một chút kiến thức để có thể di chuyển trong biển cả này cho các binh sĩ quân đoàn đen. Mỗi người bọn họ đều đã là nội khí cao thủ nên không cần phải e ngại, nội khí cao thủ đều có thể thở được trong nước, nên Kim Nam khuyên họ không cần lo lắng.

Lần này đến hải vực kia Kim Nam không thể đi một mình được, hắn vẫn cần phải mang theo các binh sĩ quân đoàn đen để tiến hành phụ trợ lực lượng Tín Ngưồng cho hắn, bằng không sẽ rất nguy hiểm. Các binh sĩ Quân Đoàn Đen được lệnh của Kim Nam liền không e ngại lập tức nhảy xuống biển. Người khác thì họ có thể không tin chứ Kim Nam thì có đánh chết họ vẫn cứ tin.

Các binh sĩ Quân Đoàn Đen sau khi nhảy xuống biển chạm thân mình vào mặt nước bắt đầu vận khí hít thở thì họ cảm thấy cái đại ca Kim Nam kia nói quả thật không sai. Họ không những không chết sặc vì nước mà thậm chí còn cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa trong làn nước này thậm chí còn chứa rất nhiều Thiên Địa Linh Khí, còn nhiều hơn cái Ô Diên đại đô kia nhiều. Nếu thực sự được tu luyện ở đây thì không biết tu vi họ sẽ có khả năng tăng thêm biết bao nhiêu lần đây.

« Các huynh đệ, chúng ta đi thôi ».

Ngay sau đó Kim Nam và Nghiêm Lam cũng liền lập tức nhảy xuống, sau đó Kim Nam vui vẻ cười nói đi trước dẫn đầu. Riêng Nghiêm Lam lúc này vẫn lộ bộ dáng rất là lo lắng, nếu thực sự bị bại lộ thì hắn ta sẽ phải làm sao đây.

« Ngươi nói sao, bọn chúng đã đến rồi à. Tốt tốt, mau theo ta chuẩn bị ra nghênh đón ». Thường luồng lão đại kia sau khi nghe một cái thường luồng nhỏ bẩm báo tâm tình liền rất hưng phấn, vội vã sửa soạn sau đó cùng hai lão thường luồng còn lại tức tốc hướng đến cửa động phủ để nghênh đón Kim Nam

Ba cái lão Yêu lúc trước sau khi trở về vốn rất lo sợ. Cái nhân loại kia trong mắt ba lão quả thật hết sức cường hãn, ba lão tất không thể đắc tội được, tuy người ta đã đồng ý đến làm hòa nhưng ba lão sau khi trở về vẫn lo lắng, cái nhân loại kia nhờ vì quá tức giận mà đổi ý quay ngược lại diệt sát toàn bộ tộc nhân của ba lão thì hòng.

Bây giờ thì tốt rồi, nghe tiểu thường luồng kia bẩm báo thì xem chừng nhân loại kia hiện tâm tình đang rất vui vẻ. Hơn nữa hắn kéo anh em huynh đệ đến đây trên đường luôn miệng cười nói. Xem chừng sau buổi tiệc hôm nay mọi chuyện có thể đơn giản giải quyết được rồi.

Ba lão kiên định đứng chờ hồi lâu nhưng mãi mà vẫn chưa thấy đám người Kim Nam đến liền tỏ ra sốt ruột vô cùng. Theo lý mà nói thì đáng nhẽ từ lúc tiểu thường luồng kia bấm báo thì đám người kia phải đến từ lâu rồi mới phải, nhưng tại sao hiện giờ vẫn chưa thấy tung tích.

« A, bọn họ đến rồi, lão đại ta đã có thể cảm nhận thấy ». Thường luồng lão tam bắn ra thần thức hồi lâu cũng phát hiện ra bọn người Kim Nam đang tiến tới liền kích động nói.

Hai lão thường luồng còn lại cũng tỏ vẻ vui mừng chẳng kém, vội vàng lấy tay chỉnh lại vạt áo cho thật cân đối, điều động tộc nhân sắp xếp hàng ngũ cho thật chỉnh tề, bộ dạng ba lão hơi cúi một chút tỏ vẻ như cung kính đã đứng chờ ở đây từ rất lâu rồi.

Kim Nam cùng cái Quân Đoàn Đen kia sau khi xuống mặt nước không có vội vã đi đến hải vực này ngay đó là vì Kim Nam cảm thấy tâm tình những binh sĩ Quân Đoàn Đen rất thú nên mới để họ đi dạo chơi một chút trước khi đến cái hải vực này.

Dù sao để ba lão Yêu kia chờ một chút có khi lại làm giảm sự nghi ngờ của ba lão. Ba lão Yêu đó sẽ nghĩ rằng, người ta thân phận cao quý thích đến muộn là có thể đến muộn, không chờ được chính là không coi trọng là muốn chết.

Ba lão Yêu kia tâm tình lúc này đúng là đang nghĩ như vậy, quả thật Kim Nam như là đi guốc trong bụng ba lão vậy. Trong khi Nghiêm Lam kia càng ngày càng lo lắng thì Kim Nam hần lại càng ngày càng tỏ ra vui vẻ hơn.

« Huynh đệ là đã đến, mời huynh đệ đây vào trong, chúng ta đã sắp xếp đại tiệc sẵn rồi ».

Kim Nam vừa mới bước đến đã thấy ba lão tỏ vẻ cung kính nói như vậy liền gật đầu một cái, sau đó đảo mắt nhìn quanh. Phía trước là một cái cung điện được đúc bằng những tảng đá lớn ghép vào nhau, tuy không được tráng lệ lắm nhưng lại được rêu phong trang trí tạo lên một vẻ đẹp cổ kính rất tự nhiên. Hai bên đa phần là thường luồng yêu nhỏ còn chưa hóa nhân hình, bên trong có một số thường luồng yêu đã hóa nhân hình nhưng cũng chỉ được một nửa, cũng có một số đã hóa nhân hình toàn bộ.

Kim Nam trong lòng thầm hít một hơi khí lạnh, thường luồng tộc này thực lực quả thực cường hãn, nhìn qua thôi đã thấy có vài kẻ hơn mình rồi. Chỉ tính sơ sơ đám thường luồng Yêu đã toàn bộ hóa nhân hình trừ ba lão Yêu trước mặt này ra thì cũng đã đến vài chục rồi a. Nếu người ta chỉ tùy tiện cử vài tên trong kia ra thì cũng có thể đơn giản xử lý hắn.

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng về mặt bên ngoài của Kim Nam vẫn là không biến sắc. Chậm rãi cười cợt một chút sau đó Kim Nam nói :

« Chỗ này cũng thực là rất đẹp a, không biết ba vị lão ca đây tại sao lại có phúc khí như vậy ».

Ba lão Yêu kia sau khi nghe lời này của Kim Nam thì lại tưởng là nhân loại này đã để mắt đến cái động phủ kia của bọn lão, ý tứ đã rất rõ ràng, không giao cái động phủ kia ra đây thì đừng mong làm hòa.

« Ấy, huynh đệ đây là nơi tổ tiên tộc ta truyền lại, tuyệt đối không thể biểu xén. Như vậy đi ta có thứ này thay cho lễ bồi tội có được hay không ».

Kim Nam chỉ đơn giản buột miệng ra, không ngờ ba lão Yêu này lại hiểu nhầm đến như vậy, còn cho là mình muốn đòi động phủ. Nhưng thôi lời đã nói ra không thể nuốt lại, hơn nữa ba cái lão Yêu kia hình như còn định cho mình một vật gì đó rất quý trọng hòng để bồi tội. Đã như vậy thì Kim Nam hần cũng không khách sáo nữa.

Thường luồng Yêu lão đại trong lòng cực độ đau khổ, nhưng về mặt bên ngoài thì hết sức vui vẻ tươi cười rút ra một cái hộp gỗ nhỏ, hai tay dâng lên Kim Nam. Kim Nam vội đón lấy sau đó buột miệng hỏi :

« Í, đây là thứ gì ».

Thường luồng lão đại khẽ đắc ý mỉm cười trả lời :

« Huynh đệ quả thực không biết ư, đây chính là Tinh Ngọc, một thứ để đã thông kinh mạch rất thuận lợi cho việc đột phá tu vi. Hơn nữa viên Tinh Ngọc trong tay huynh đệ chính là cực phẩm, bọn ta cũng phải mất bao nhiêu năm trời mới có thể kiếm được đó ».

Kim Nam vội vã mở ra xem, thì một luồng sáng trắng chói lóa thậm chí còn hơn cả mặt trời phát ra từ trong chiếc hộp gỗ kia, bên trong đúng là chứa một viên ngọc hết sức tinh diệu. Không nhưng vậy viên ngọc kia còn tỏa ra một chút khí khiến tâm thần Kim Nam vô cùng thoải mái.

Thường luồng lão đại kia lại tiếp tục nói :

« Thường luồng tộc ta kể từ khi sinh ra đã giữ trọng trách trấn thủ trung tâm biển cả, nhưng bọn ta nằm giữa các thế lực nên mỗi năm đều phải triều cống một thứ cho tứ đại Long Cung xung quanh. Mà thứ có giá trị nhất ở đây chính là Tinh Ngọc này. Thứ này không chỉ có thể dùng để bổ sung trực tiếp tăng tiến tu vi là có lợi, mà khi luyện nó thành đan dược thì nó còn quý giá hơn gấp trăm lần. Mỗi năm thường luồng tộc ta đều phải tiến cống tứ đại Long Cung xung quanh một số lượng Tinh Ngọc nhất định, nhưng chất lượng chỉ là thượng phẩm mà thôi. Tinh Ngọc chất lượng càng cao thì ánh sáng nó phát ra càng chói lóa, hình thái lại càng mỹ diệu hơn. Viên Tinh Ngọc trong tay huynh đệ đây chính là cực phẩm, trăm ngàn năm mới có thể thấy một lần, vì lần này ta đã đắc tội nên mới quyết lấy vật trân quý này ra để bồi tội. Xin huynh đệ hãy vì trăm ngàn mạng sống thường luồng tộc mà bỏ qua cho ».

« Xin hãy bỏ qua cho ». Thường luồng lão đại vừa dứt lời thì tất cả tộc nhân thường luồng tộc cũng nhất thời cúi mình nói theo. Xem ra một màn này đã được chuẩn bị từ trước rồi đây. Người ta cho thứ đồ tốt như vậy không nhận chính là ngu ngốc, nhưng Kim Nam vẫn là giữ bộ dáng hồ hững nói :

«Đã là như vậy ta cũng không khách sáo nữa, ba vị lão ca cũng không cần bận tâm nữa. Chuyện này ta nhất định sẽ bỏ qua ».

Ba lão Yêu kia lại thấy thái độ Kim Nam vẫn chưa được vui vẻ cho lắm, liền lại suy nghĩ lung tung. Có lẽ nào cái lễ vật kia không đủ, vội suy tính một lát. Thường luồng lão đại lại đau xót bấm bụng lôi ra một cái hộp gỗ nữa, đi về phía Nghiêm Lam kia cười nói :

« Vị huynh đệ này cũng thật có khí khái, cũng xin biểu ngài một viên Tinh Ngọc, nhưng nó chỉ nó Tinh Ngọc thượng phẩm mà thôi ».

Nghiêm Lam từ khi đến vốn đã lo lắng, thấy Kim Nam không những không sao mà lại còn trấn lột thêm được của ba cái lão Yêu kia thêm được đồ đã sớm nghĩ ra không biết nói gì. Bây giờ xem điệu bộ Kim Nam hẳn vẫn còn dường như chưa thỏa mãn, khiến thường luồng lão đại kia không ngờ lại nỡ thêm ra một viên Tinh Ngọc nữa cho mình thì Nghiêm Lam cũng không biết nên khóc hay nên cười đây. Cái tên Kim Nam này quả thực còn hơn cả đạo tặc mà, trấn lột người ta đến cùng cực.

Nghiêm Lam bộ dáng ngờ ngác, vô thức bị thường luồng lão đại dúi vào trong tay cái hộp nhỏ kia. Không biết nói gì liền gọi một tiếng :

« Triệu huynh... ».

Kim Nam sớm đã chờ một lời giải vây của Nghiêm Lam kia đã lâu liền chớp lấy cơ hội cười lớn :

« Ha ha, may cái lão ca này cũng thật là. Ài, thôi nào chúng ta hãy quên hết mọi chuyện, vào trong uống chút rượu nào... ».

Ba lão Yêu mở hơi đã chảy nhễ nhại nay thấy Kim Nam cười lớn như vậy tâm tình như được giải thoát, xem ra người này đã thỏa mãn rồi sẽ không còn đòi hỏi gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Đại Hội Nam Hải Long Cung Thượng

“huynh đệ, mời”.

Thường luồng Yêu lão đại bưng bát rượu lớn lên trước mặt, thân mình hướng tới Kim Nam kính cẩn một cái rồi sau đó một ngụm uống sạch.

Kim Nam cũng neho mắt lại cười khà khà vài tiếng sau đó không nói câu nào, cầm hân một chum rượu lên cứ thế một hơi cũng uống sạch.

Thấy Kim Nam có vẻ hào sảng như vậy, thường luồng Yêu lão đại cũng thăm tỏ ra có chút kính phục. Nhân loại này lúc đánh nhau thì rất là hung hãn, thế nhưng khi uống rượu thì lại là một con người hoàn toàn khác hẳn, khí độ trượng phu bất phàm. Suy nghĩ như vậy thường luồng Yêu lão đại bỗng muốn kết giao với con người này. Người này nếu là huynh đệ thì nhất định sẽ là hảo huynh đệ a.

Thường luồng Yêu lão tam cũng có chung suy nghĩ này, cầm bát rượu lớn lên uống một hớp cạn sạch. Duy còn sót vài giọt rượu ra ngoài chảy xuống chòm râu dài của lão, lão vội lấy tay lau lau cái bộ râu kia sau đó mân mê nó và nói.

“Chẳng hay, các vị huynh đệ đây vì việc gì mà lại tiến vào trung tâm biển cả này. Nhân loại ở biển cả tuyệt đối là nguy hiểm, các vị không sợ bị đại lượng Yêu binh vây công xấu xí hay sao”.

Kim Nam uống một chum rượu, lúc này đã có chút hơi nâng nâng liền khò khè nói:

“Mấy vị lão ca là không biết, ta lần này muốn tiến tới Nam Hải tìm kiếm chút cơ duyên. Lần trước ta phát hiện ra một cái bí mật kinh thiên động địa, chuyện này có thể giúp ta như một bước lên mây, cảnh giới đại đạo như nằm trong tầm tay, ha ha...”.

“Triệu huynh...”.

Nghiêm Lam thấy dường như Kim Nam có vẻ say, vội nhắc khẽ. Nghiêm Lam hẳn chính là sợ rằng Kim Nam lúc say buột miệng nói ra cái bí mật kia thì chính là họa sát thân. Ba cái lão Yêu này không phải tầm thường, nếu ba lão biết được cái bí mật kia thì cho dù có e ngại Kim Nam đi chăng nữa thì kiểu gì cũng bày kế ám toán hẳn.

“Áy, ba vị lão ca đây ta rất coi trọng ta sao có thể giấu họ”.

Kim Nam mặc dù có chút nâng nâng, nhưng tâm trí hẳn vẫn là rất tỉnh táo. Chuyện mà hẳn nói ra tuyệt đối không phải là cái bí mật hòn đảo kì bí trọng đại kia. Nếu nói ra chuyện đó, Kim Nam hẳn e là phiền phức còn chưa đủ hay sao mà đi kiếm chuyện thêm đây. Mục đích hẳn cố nhấn mạnh bí mật, chẳng qua là trước khi nói ra hẳn muốn dùng cái bí mật giả này mà thăm dò chút tin tức từ ba cái lão Yêu kia.

“Đừng, đừng, Kim Nam huynh đệ coi trọng chúng ta như vậy, chúng ta cũng rất coi trọng Kim Nam huynh đệ. Vậy thì có khác gì hảo bằng hữu đâu a, có chuyện gì mà phải giấu giếm”.

Thuồng luồng lão nhị bắt chợt lên tiếng, giọng điệu nhỉnh nọt. Lão mới đầu thấy bọn Kim Nam đến cũng chỉ là muốn tiếp mấy lời qua lại cho qua chuyện. Nhưng nay nghe thấy Kim Nam hẳn nói ra có cái bí mật trọng đại đến bậc kia thì lão đâu có thể bỏ qua.

Thuồng luồng tộc bấy lâu bị bức ép, nếu lần này có thể nhân cơ hội này chiếm lấy cái bí mật kia. Thì lão ta cũng sẽ không ngại bày chút mưu kế mà ám toán Kim Nam hẳn. Hơn nữa chính mắt thuồng luồng lão nhị đã nhìn thấy, nhân loại kia là đã uống hết một chum rượu. Mà là một chum rượu của thuồng luồng nhất tộc điều chế đó nha, ngay cả ba lão có uống nửa chum thôi thì đầu óc đã đủ choáng váng rồi. Huống hồ cái nhân loại kia một hơi đã uống hết cả một chum, mà người ta có câu lời của rượu là lời thật nhất.

Chính vì vậy khi nghe Kim Nam nói có cái bí mật trọng đại kia, thuồng luồng lão nhị tuyệt đối tin chuyện này là thật.

“Ha ha, lão ca nói phải lắm. Ta nói lão ca nghe này, trước khi ta đạt được đến cái đẳng cấp như bây giờ. Ta đã từng lăn lộn ở Nam Hải long cung rất lâu, trong khoảng thời gian đó, ta đã biết được không ít tin tức”.

“Là tin tức gì vậy”.

Thấy Kim Nam dường như ngập ngừng chốc lát, thuồng luồng lão nhị lại sợ nhân loại kia đột nhiên hối hận không dám nói ra liền ngay lập tức thúc giục.

Kim Nam thấy vậy thì môi cũng chỉ khẽ nhếch lên một cái, sau đó ánh mắt dờ dẩn nói :

« là kho tàng bí mật của Long Cung ».

“Kho tàng bí mật của Long Cung”.

Thuồng luồng lão nhị nghe xong lời này của Kim Nam liền lăm bắm nhắc lại, lát sau trong mắt lão xuất hiện một tia chán chường. Nghiêm Lam thì liền tỏ ra có chút vui vẻ, tên Kim Nam trước mặt này hóa ra không có say, là lại đang muốn đùa giỡn với ba cái lão Yêu này đây.

“Ha ha, ba vị lão huynh chắc chắn lại cho rằng, cái thứ này ai mà chẳng biết có gì là bí mật đúng không...”.

Kim Nam tiếp tục cái ánh mắt lừ đừ nhìn ba lão Yêu kia. Thuồng luồng lão nhị bất giác lại cảm thấy lời nói của nhân loại này hẳn có ẩn ý, liền có chút hi vọng trở lại, khuôn mặt chăm chú lắng nghe.

“Nam Hải long cung có vô số kho tàng, nhưng ta biết có một cái duy nhất. Kho tàng này do một Yêu Vương trấn giữ, trong đó có chứa đựng một thứ. Chính là đỉnh cấp công pháp tu luyện của Long Vương, không những vậy, trong cái kho tàng này còn chứa đựng vô số nội yêu đan cấp cao, còn có cả một kiện Thần khí Thái Cổ thời đại nữa”.

“Thần khí Thái Cổ thời đại, tại sao bọn ta ở biển cả này đã lâu mà chưa bao giờ nghe thấy chuyện này. Huynh đệ có phải đã có chút nhầm lẫn hay không”.

Chuyện mà Kim Nam nói chính là hẳn bịa ra, nhưng nhìn cái vẻ mặt của thuồng luồng lão nhị Kim Nam biết lão ta chính là đã mắc mưu, miệng thì nói không tin nhưng chính vẻ mặt của lão đã bán đứng lão, vô cùng sốt sắng.

“lão ca quả thực biết nói đùa, nếu nó dễ dàng biết như vậy thì liệu nó có còn là bí mật nữa không ?”.

“Hà hà, đúng vậy, chỉ có điều thần khí Thái Cổ kia là cái gì vậy, rốt cục nó có gì lợi hại ?”.

“thần khí Thái Cổ này có thể làm cho người sở hữu nó vượt đến mấy cấp giết chết đối thủ, không những vậy nó còn có tác dụng tăng phúc hấp thu Thiên Địa Linh Khí, hay nói cách khác, sở hữu nó thì lão ca cũng có thể nhanh chóng thăng tiến tu vi đến mấy lần”.

Tuy là mọi chuyện đều là Kim Nam hẳn bịa ra, thế nhưng cho dù có là bịa ra cũng phải cần có chút thực tế, nếu hẳn nói cái bảo vật kia quá nghịch thiên thì nhất định sẽ không thể tin tưởng được. Dù vậy, với những cái thứ công năng mà Kim Nam vừa mới nói kia thôi đã đủ dọa người, thuồng luồng lão nhị thâm tâm kinh hi không thôi.

“Huynh đệ, thật sự có cái kho tàng như vậy sao, hơn nữa cái thứ bảo vật kia trân quý như vậy. Tại sao Long vương Nam Hải lại chỉ giao cho một cái Yêu Vương trông coi, không sợ có chút sai sót sẽ mất đồ sao”.

Kim Nam lúc này vớ thêm một chum rượu nữa, nhưng lần này hẳn chỉ uống có nửa bình. Tửu lượng của hẳn rất cao, lại cộng thêm hẳn vận nội lực thoát hơi men thì mấy loại rượu bình thường chẳng bao giờ có thể làm hẳn say cả, ngay cả một chút nâng nâng cũng không có. Nhưng cái loại rượu của thuồng luồng nhất tộc này cũng thật sự nặng quá đi, Kim Nam mới chỉ uống một chum đã suýt không thể kiềm chế được, thậm chí tâm thần còn nâng nâng, chính vì vậy hẳn không dám uống quá nhiều, chỉ dám uống nửa bình.

“Lão ca, huynh thử nghĩ xem. Vật kia tuy thật sự trân quý, nhưng đã đạt tới cái đẳng cấp như Long Vương là Yêu Đế rồi thì nó cho dù có cao cấp đến đâu cũng là không có mấy tác dụng. Vì thế mới nói, đối với chúng ta là vật trân quý, nhưng đối với Long Vương ông ta chỉ là một vật hết sức bình thường mà thôi”.

Thuồng luồng lão nhị liền gật gù cho là đúng, hai cái lão thuồng luồng còn lại từ đầu đã sớm không nghi ngờ Kim Nam mà là còn tin đến sái cổ. Chỉ có thuồng luồng lão nhị này Kim Nam thấy hẳn có chút tâm cơ nên mới dốc sức quyết phải lừa được cái lão này.

“Huynh đệ, dù nói là như vậy. Nhưng cái kho tàng kia hiện tại cũng là một cái Yêu vương trông coi, huynh đệ có thể đánh thắng nổi Yêu vương hay sao?”.

“Dĩ nhiên là không thể, vẫn là muốn phải nhờ đến các vị lão ca đây giúp ta”.

Thuồng luồng lão nhị sau khi nghe được tin tức kho tàng kia, vốn muốn tính kế moi thông tin ra từ miệng nhân loại kia để một mình độc chiếm, hơn nữa lão tin chắc lão không thể đánh bại được Yêu vương, nhưng với cái tâm cơ của lão ám toán một Yêu vương hẳn không vấn đề gì. Nhưng hiện tại nhân loại kia mở miệng đã muốn hợp tác, chi bằng như vậy, lão ta sẽ lợi dụng nhân loại kia sau đó tìm thời cơ thích hợp mà chiếm lấy kho tàng.

“Là giúp thế nào, huynh đệ, bọn ta dù có chết cũng tận lực giúp đỡ a”.

Kim nam thâm rủa trong lòng ‘tận lực giúp đỡ ư, có mà cái lão Yêu nguoi tận lực tính kế thì có, ta lại còn không đi guốc trong bụng nguoi’.

“Ha ha, lão ca thật tốt a. Được, đã là như vậy, ta chỉ có một chút chuyện muốn nhờ mà thôi. Trước hết lão ca chiếm tạm cho ta vài cái kho tàng nhỏ nhỏ. Đợi ta đến Nam Hải thăm dò chút tin tức sau đó quay trở lại bàn kế sách”.

“huynh đệ định thăm dò như thế nào?”.

“À, ta muốn thâm nhập vào Nam Hải Long Cung, như vậy điều tra sẽ dễ dàng hơn”.

“Thâm nhập vào Nam Hải Long Cung, huynh đệ, ta nghe nói lần này Nam Hải Long cung tổ chức một cái đại hội, nghe nói là đại hội bàn bạc phân chia lãnh hải với các cái Long Cung còn lại, dường như có một số thay đổi. Cái đại hội này cứ năm trăm năm diễn ra một lần, mà vài ngày nữa là đến cái mốc năm trăm năm đó. Huynh đệ, nguoi có thể lợi dụng cái này mà tiến vào thăm dò”.

“Có chuyện như vậy sao, vậy thì tốt quá, đa tạ lão ca nha”.

Kim Nam muốn tung ra một cái tin vịt để dò hỏi chút tin tức. Quả đúng như hần mong đợi, không ngờ ba cái lão Yêu này tin sái cổ, lại còn tận lực giúp hần tung tích đại hội kia nữa chứ. Nếu như hần có thể lợi dụng đại hội lần này, kiếm được vài cái kho tàng nhỏ, tạm thời nâng cao thực lực, ít nhất phải đạt đến Nhập Lượng đỉnh phong, bằng không ở trong biển cả này rất là nguy hiểm, ngay cả ba cái lão Yêu này nếu không cẩn thận Kim Nam cũng có thể mất mạng trong tay ba lão.

“Không có gì, giúp được huynh đệ là ta vui rồi, hơn nữa chúng ta cũng có thể bỏ thù thành bạn, cũng là điều khiến ta kinh hi vô số lần”.

Thuồng luồng lão nhị sau khi nói xong một câu nói đó mặt cũng là cười đến híp cả lại, bộ dạng lão đúng là đang kinh hi, không phải lão đang kinh hi về việc hóa giải thù hận với Kim Nam mà là đang kinh hi về chuyện cái kho tàng kia. Mượn câu nói mà phát tiết tâm trạng, lão Yêu này đúng là thực cũng hợp thời a.

Sau khi nói qua một số chuyện chính như vậy, Kim Nam và bọn ba lão Yêu kia cũng chỉ bàn tán một số vấn đề nhỏ nhặt. Uống rượu đến cả nửa ngày Kim Nam mới lắc lư thân thể xin cáo từ ba lão Yêu kia.

Trở về chiến thuyền Kim Nam liền lập tức thiên định ép men rượu ra. Cái rượu này đúng là nặng đến cực độ, Kim Nam uống mới chỉ có ba cái chum rượu mà sớm như đã không chịu nổi, chỉ muốn nói toẹt hết cái bí mật của hần, thật đúng là rượu vào lời ra như câu nói của cổ nhân.

“Nghiêm huynh”.

Vài thời thần sau, Kim Nam đã tỉnh táo trở lại liền vội gọi Nghiêm Lam kia. Hần trước tiên phải nhờ Nghiêm Lam một số chuyện sau đó muốn đích thân đến Nam Hải dò xét sự tình, đi đồng người tuy thực lực của hần tăng lên thật, nhưng vẫn là không tiện.

“Triệu huynh, huynh tỉnh rồi a, cái chuyện vừa nãy khiến ta suýt nữa bị tẩu hỏa nhập ma đó. Huynh có biết trong cái chầu rượu vừa nãy huynh đã suýt dọa chết ta bao nhiêu lần không. Không biết huynh ăn phải gan gì mà trong miệng hỏ như vậy vẫn có thể đùa cợt, ta phải khâm phục huynh thực sự là cái tên đại tài”.

Nhìn cái bộ dạng của Nghiêm Lam, Kim Nam không chịu được mà liền bật toáng lên cười lớn. Nghiêm Lam này bình thường trông phong độ khí khái, vậy mà gặp chút chuyện đã giật bắn người lên rồi. Thử hỏi nam tử như vậy sao có thể làm đại sự đây, nhưng được cái Nghiêm Lam này rất thật thà tốt bụng, Kim Nam cũng cảm thấy thăm may mắn, sau khi mất đi Tuyết Mai hần vẫn có thể có một người bạn như vậy.

“Nghiêm huynh, ta gọi huynh đến là muốn nhờ chút chuyện. Ta lần này dự tính sẽ một mình thâm nhập Nam Hải, xin huynh ở lại trông coi Quân Đoàn Đen giúp ta. Thâm nhập Nam Hải lần này rất nguy hiểm, đi với đại lượng người đồng như vậy rất khó hành sự. Huynh chỉ cần trông coi họ giúp ta ba tháng, sau ba tháng ta nhất định sẽ quay trở lại, hơn nữa còn đem theo một số đồ vật nữa”.

Kim Nam chợt nhớ ra lần trước thâm nhập cái kho tàng kia, hần đã bỏ ra một số thứ đồ không dùng được ở cái hang động đồ vỡ cách không xa đây lắm, với tốc độ như hần khoảng hơn một tháng hần có thể tới nơi, đồ vật đó tuy không có tác dụng với hần. Nhưng đối với binh sĩ Quân Đoàn Đen là vẫn còn sử dụng được, tiện thể đi qua Nam Hải dò xét chút tin tức về cái đại hội kia. Nếu như thuận lợi Kim Nam sẽ lợi dụng tình hình này mà chôm chia vài cái kho tàng của Nam Hải.

Kim Nam hẳn không biết các cái Long Cung khác canh gác kho tàng thế nào chứ, riêng cái Nam Hải này canh phòng kho tàng hẳn lấy chính là rất dễ dàng.

“Triệu huynh, việc này huynh cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố họ thật tốt. Trải qua thời gian bấy lâu ta cũng có chút tình cảm huynh đệ với họ, mà phạm đã là huynh đệ, Nghiêm Lam ta đây dù chết cũng phải tận lực bảo vệ”.

Nghiêm Lam chắc nịch nói một câu, Kim Nam liền sinh ra cảm kích. Có người huynh đệ này xem ra hẳn sống cũng không uổng. Nếu có cơ hội, Kim Nam nhất định sẽ tận lực giúp đỡ Nghiêm Lam quyết không chối từ.

“Còn một chuyện này nữa, Triệu huynh, chúng ta hiện giờ đang là ở giữa biển cả bơ vơ. Sau khi ta đi huynh nhất thiết phải tìm một cái hải đảo lên đó tạm thời cư ngụ, và bổ sung lương thực. Biển cả Yêu quái hoành hành, nếu không cẩn thận gặp phải Yêu quái cường đại sẽ rất nguy hiểm”.

“Được, ta sẽ làm theo lời huynh”.

Nghiêm Lam lại gật đầu khẳng định một lần nữa. Kim Nam lúc này mới cảm thấy rất yên tâm. Sau khi chuẩn bị đồ đạc và vật dụng cần thiết ném vào Ân Nặc. Kim Nam không một lời bái biệt lặng lẽ rời khỏi chiến thuyền, dù sao thì mọi chuyện hẳn cũng đã giao phó cho Nghiêm Lam kia rồi, bây giờ việc cần làm hẳn phải nhanh chóng làm. Đại hội kia sắp diễn ra rồi, nếu hẳn không nhanh tay thì sẽ là bỏ qua cơ hội tốt nhất lần này.

Lợi dụng đại hội hỗn loạn, chôm chia vài cái kho tàng sẽ là đơn giản nhất. Hơn nữa từ miệng ba cái lão Yêu kia Kim Nam đã biết được, mấy cái đại hội này đã không tổ chức thì thôi. Đã tổ chức thì nhất định sẽ có đánh nhau, không to thì nhỏ. Tứ đại Long Vương mấy ngàn năm nay đều vì cái địa phận hải phận mà ngay cả một tắc cũng không từ bỏ. Nghe nói Tây Hải Long Vương lần này cũng là đang muốn nhắm nhe chiếm một cái Hải vực của Nam Hải Long Cung, không những vậy, cái đại hội lần trước Tây Hải Long Vương còn đe dọa nếu không bồi thường sẽ đem yêu binh đến thảo phạt Nam Hải. Chỉ có điều hai cái Long Vương còn lại sao có thể dễ như vậy, liên lập tức ngăn cản. Tây Hải Long Vương mà chiếm được Nam Hải, thực lực sẽ đại tăng, đến lúc đó sẽ là một đối thủ khó nhằn cho bọn chúng. Nam Hải Long Cung ba cái Long Vương còn lại ai cũng nhòm ngó, thế nhưng không có động thủ được nên mới có thể tồn tại đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đại Hội Nam Hải Long Cung Trung

Long Cung điện.

Phía trên Nam Hải Long Vương lúc này đang cầm một khối trục nhỏ, không biết là vật gì, chỉ biết ông ta cứ xoay xoay cái khối trục kia một lát. Sau đó ông ta lại lẩm bẩm một điều gì đó rồi toát mồ hôi lạnh.

“Cha, đây là thứ gì vậy”.

« Yên nhi, con đi chơi đâu mấy tháng nay mà không thấy ở Long Cung vậy. Chuyện lần trước đại hội chiêu thân tại sao con lại cư xử như thế. Con có biết con làm như vậy rất khó xử cho cha hay không, Tây Hải Long Vương còn sợ không có chuyện để gây sự với cha, vậy mà con lại từ chối thẳng vào mặt tam thái tử Long Vĩ như vậy... ».

« Cha, không thích thì không thể ép buộc. Hơn nữa cái Long Vĩ kia vừa không đẹp trai lại ngu dốt như thế, cha bảo con làm sao có thể thích hắn ».

« Ài, tiểu nha đầu, con lí sự giỏi lắm. Cha không nói nổi với con... ».

Lần trước tổ chức đại hội chiêu thân, Long Tiểu Yến không ngờ ngay giữa đại hội đã tạt thẳng vào mặt tam thái tử Long Vĩ của Tây Hải Long Cung một cái. Làm tên này mất hết mặt mũi, Tây Hải Long Vương cũng vì chính chuyện này mà cay cú trong lòng, định bụng nhân đại hội phân chia lãnh hải lần này. Nợ cũ lẫn nợ mới ông ta sẽ đem ra tính toán cả, hồng chiếm một số hải vực của Nam Hải. Nam Hải Long Vương cũng vì chuyện này mà ăn ngủ không yên, nhưng ông ta cũng chẳng biết làm sao cả, Nam Hải Công Chúa con ông ta đã thực sự bắt trị rồi.

Riêng cái tính cách bá đạo hay bắt nạt hạ nhân, lại cộng thêm thích cái gì là đòi bằng được cái đó. Không thích thì sẽ nổi sung lên, chính vì vậy, Nam Hải Công Chúa Long Tiểu Yến ở cái Nam Hải Long Cung này nổi tiếng là hung thần ác quỷ, là bà la sát.

« Cha, cha vẫn chưa trả lời. Dốt cục đây là thứ gì vậy ? ».

Cái khối trục nhỏ trong tay Nam Hải Long Vương cứ chốc chốc lại bay lên thoát ra những màn hào quang rực rỡ. Nam Hải Công Chúa thấy thứ này thì rất là thích mắt, nàng chính là định dò hỏi xem nó là thứ gì. Nếu thực sự hứng thú, với cái tính cách của nàng nhất định phải đòi bằng được thứ này.

Nam Hải Long Vương vâng vâng hai ngón tay tròn và ngón cái khi cái khối trục nhỏ kia bay lên, ông ta rất chăm chú nhìn vào vật này, lát sau lau một chút mồ hôi trên trán rồi mới nói :

« Đây là quyền trục xác định phương vị lãnh hải của tứ đại Long Cung. Nam Hải Long Cung chúng ta mấy vạn năm nay đã thu hẹp không ít lãnh hải rồi. Ta đang tính toán xem làm sao có thể giữ được một số hải vực đây, càng tính lại càng khó giữ ».

« Cha, có phải cái Tây Hải Long Vương kia lại muốn đòi hải vực hay không. Lão ta thật đáng ghét, lúc nào đủ mạnh con sẽ tìm lão ta tính sổ trước ».

tiền».

« Con không gây chuyện cho ta đã là may lắm rồi, lại còn muốn giúp ».

Nam Hải Long Vương bộ dạng chằm chọc Nam Hải Công Chúa kia. Nam Hải Công Chúa thấy vậy liền tỏ ra bất mãn nói :

« Được, được, là cha không tin con nhé. Con sẽ đi tìm cách tính sổ lão long già kia ngay bây giờ.. ».

Nói rồi Nam Hải Công Chúa hầm hầm tức giận bỏ đi khỏi Long Cung điện. Nam Hải Long Vương thấy chuyện này chỉ lắc đầu nhè nhẹ thờ dài, sau đó lại tiếp tục chăm chú vào cái quyển trục kia. Nữ nhi này của ông ta, ông ta đã sớm không quản nổi nữa rồi, thôi thì mặc kệ nàng ta.

Nam Hải Công Chúa sau khi bước ra khỏi điện Long Cung trông thấy một cái đình ngoài cửa vào bọc mình liền sút một cái. Đình kia kêu ong ong lên vài tiếng xê dịch khoảng vài trượng.

« Ay ui... »

Nam Hải Công Chúa suýt xoa, xoa nhẹ bàn chân của mình. Thứ này tại sao lại cứng như vậy cơ chứ, nội tâm nàng lăm bằm, bình thường nàng đá bay cả một cái vật núi cũng không vấn đề gì, tại sao cái đình nhỏ này mà nàng cũng không thể đá nổi. Nàng thầm nghĩ, chắc chắn là do cha nàng Nam Hải Long Vương không chế rồi, nếu không tại sao đình này lại cứng đến như vậy. Bất giác nàng quay lại neho ánh mắt nhìn Long Cung điện kia bất mãn nghiêng răng điệu bộ rất khả ái.

« Công chúa đã về.. ».

Một tiểu thị nữ nho nhỏ thấy Nam Hải Công Chúa đi đến liền tiến ra cúi mình chào.

Nam Hải Công Chúa sau khi đá cái đình kia một cái không thành công. Dù uất ức định tìm nơi nào đó để phát tiết nhưng chính là không có, nên lại đành quay trở về Yên Cung của mình. Thị nữ kia bản thể vốn là một Ngọc Trai tinh, thấy Nam Hải Công Chúa mệt mỏi liền hóa thành bản thể tạo ra những bong bóng nho nhỏ nhằm làm cho nàng ta vui.

« Đẹp đẹp cái trò ấy đi, chuyện lần trước ta bảo ngươi làm đến đâu rồi. Tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có tung tích chàng ta ».

Nam Hải Công Chúa lần trước bắt gặp Kim Nam sớm đã bị phong thái anh tuấn của hắn hấp hồn. Trước khi tham dự đại hội chiêu thân kia, Nam Hải Công Chúa đã gặp Kim Nam trước, nên khi trở về nhìn thấy cái tam thái tử Tây Hải Long Cung Long Vĩ kia chính là chán ghét vô cùng, căn bản không thể so sánh với nhân loại kia được.

Mặc dù nhân loại trong mắt Long tộc chỉ là một thứ thấp kém và hạ đẳng, thế nhưng đối với nàng ta, nếu đã thực sự thích cái gì thì đừng hòng mà có thể căn được. Nhân loại kia anh tuấn bất phàm, tuy ấn tượng đầu nàng gặp hắn ta có chút hơi dấy, nhưng không hiểu sao nàng lại thích đến cực độ, tìm nàng chính là đập liên hồi.

« Công chúa, nhân loại kia vẫn là chưa có tung tích. Bọn thiếp đã cho người của Ngọc Trai tộc tìm kiếm khắp nơi nhưng vẫn là không thấy. Theo thiếp nghĩ nhân loại kia hẳn là đã chết rồi ».

« Câm miệng, ngươi không nói được gì tốt đẹp hay sao mà lại trù chàng chết. Đúng là mồm miệng không nói được câu nào tốt ».

Nam Hải Công Chúa bộ dạng phát hỏa định tiến lên cho cái thị nữ kia một bạt tai phát tiết nhưng lại thôi. Kim Nam trong lòng nàng chiếm vị trí vô cùng quan trọng, sự thật nếu hắn thực sự chết, nàng ta sẽ không thể chấp nhận được. Mặc dù biết cả Yêu quái vô số, chuyện Kim Nam bị giết rất có khả năng xảy ra nhưng Nam Hải Công Chúa chính là không dám suy nghĩ đến việc này.

Thị nữ kia chỉ sợ hãi cúi đầu không nói gì, lát sau rút rè chằm chằm lui ra ngoài dưới ánh mắt phát hỏa của Nam Hải Công Chúa. Nam Hải Công chúa quắc mắt nhìn thị nữ kia một cái nữa sau đó mới quay trở lại vị trí ban đầu mà mình ngồi trầm ngâm suy nghĩ, làn môi căng mọng đỏ thắm của nàng liên tục mằn mê. Chốc chốc lại cười lên một cái ngây dại, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

« Công chúa, công chúa có rồi, có rồi... ».

Thị nữ kia vừa mới lui ra ngoài chưa được bao lâu đã hót ha hót hải lao vào hét toáng lên. Nam Hải Công Chúa đang trầm ngâm suy tư bị thị nữ này làm cho giật mình. Không những vậy lại còn luôn miệng hô nàng ta có rồi có rồi. Người khác không hiểu lại nghĩ đến tối nàng là có cái gì đây a.

« Bốp ».

Một bạt tai rõ ràng đánh thẳng vào mặt thị nữ kia một cái, thị nữ kia liền bị đánh bật lại phía sau bay ra vài trượng, khuôn mặt khê hồng lên một chút. Nam Hải Công Chúa lại điên máu quát lớn :

« Con tiểu tì, cái miệng, ngươi nói ta có cái gì mà có rồi có rồi, không sợ người khác nghĩ ta thế nào sao ? ».

Thị nữ kia, suýt xoa, xoa xoa khuôn mặt của mình nhất là cái chỗ vừa bị trúng bạt tai của Nam Hải Công Chúa, lại cười hi hi nói :

« Hi, hi, là thiếp lỡ miệng ».

« Có cái gì, nói mau ? ».

Nam Hải Công Chúa bộ dạng sốt sắng, cứ như cái thị nữ này mà không nói ngay nhất định sẽ cho thêm cái bạt tai nữa.

« Nhân loại kia là có tung tích rồi. ».

« Cái gì, người nói đã có tung tích của chàng rồi sao ? ».

Nam Hải Công Chúa kích động vội hỏi ngược lại. Thị nữ kia cũng liền gật đầu tiếp tục nói :

« Thiếp nghe nói gần đây các kho tàng ở ngoại vi lãnh hải Nam Hải Long Cung chúng ta liên tục bị mất. Theo như công chúa nói thì nhân loại kia rất thích trộm cắp kho tàng của Nam Hải Long Cung chúng ta. Vậy nên ta nghĩ chuyện này hẳn có liên quan ».

Kim Nam mà ở đây lúc này chắc chắn sẽ tức đến hộc máu mồm mắt. Hắn mới cuỗm có một cái kho tàng mà đã bị cái Nam Hải Công Chúa này quy kết cho cái sở thích cuỗm đoạt kho tàng. Vậy nếu như hắn cuỗm cả cái Long Cung thì chắc cái Nam Hải Công Chúa này sẽ không ngần ngại quy kết cái sở thích của hắn là đi chiếm các cái Long Cung quá.

« Đúng vậy, người nói rất đúng. Mau đưa cho ta các cái phương vị của kho tàng kia đến đây, ta phải đích thân xem xét. Còn nữa, xem vị trí đó có Yêu tướng nào trấn giữ, thông báo cho bọn chúng không được vọng động, nếu có bắt được cũng tuyệt đối không được làm tổn hại đến chàng. Nếu tổn hại một sợi tóc, ta sẽ giết cả nhà chúng ».

Nam Hải Công Chúa bản thân xưa nay rất bá đạo, chuyện gì đã quyết thì sẽ làm. Nếu nàng ta muốn giết người, e không ai cản được.

« Dạ, thiếp sẽ đi thông báo ngay ».

Nam Hải Công Chúa gật gù đầu, sau đó bộ dạng liền biểu tình sung sướng. Ngón tay đưa lên chạm vào môi giống như cử chỉ một thiếu nữ e thẹn.

...

Kim Nam hiện giờ không biết rằng ba lão thường luồng Yêu kia ra tay đánh cắp vài cái kho tàng đã làm cho Nam Hải Công Chúa kia nghi ngờ chính là hắn làm. Tận lực di chuyển về những bãi đá ngầm trước kia với tốc độ nhanh nhất, thời gian đối với Kim Nam hiện giờ là vàng. Hắn hận không thể sử dụng phi kiếm để di chuyển cho nhanh, tuy bản thân hắn hiện giờ có thể điều động được phi kiếm. Nhưng di chuyển giữa biển cả này mà sử dụng phi kiếm sẽ làm kinh động không ít Yêu quái, nếu là như vậy Kim Nam lại phải mất thời gian đánh nhau với bọn chúng, chi bằng cứ di chuyển theo cách bình thường, chậm một chút nhưng có thể tránh được phiền phức.

Trong khi Nam Hải Công Chúa biết được tin tức kho tàng bị mất ở ngoại vi Nam Hải thì liền lập tức đến đó, còn Kim Nam hắn thì lại đi sâu vào trong Nam Hải hơn. Hai người này vì thế mà không đụng độ nhau, Kim Nam từ lâu đã sớm quên đi chuyện Nam Hải Công Chúa kia rồi, cái nữ nhân đó hắn mới gặp đã không thích. Tuy thân thể nàng kiều diễm, nhưng cái tính cách của nàng không thể chấp nhận được, nếu hiện thực hơn một chút hẳn sẽ làm cho khối nam nhân phải điên đảo vì nàng.

« Đến rồi... ».

Sau một tháng tận lực di chuyển bằng khinh công, Kim Nam đã đến được nơi trước đây mà hắn chạy trốn cái Nam Hải Công Chúa kia tạm thời tăng tiến tu vi. Đây là một cái bãi đá rộng, xung quanh có vô số động phủ. Những cái bãi đá như thế này ở Nam Hải Long Cung không thiếu gì, thậm chí còn có chút giống nhau khó có thể phân định được, nhưng Kim Nam đã trải qua một thời gian ở đây nên có thể dễ dàng nhận biết nó.

Động phủ kia đã sớm bị Kim Nam vì tăng tiến tu vi mà làm vỡ nát, hắn đành phải tốn chút sức lực bới tung cái đồng đất đá kia lên. Còn may, những vật dụng kia vẫn còn ổn cả, tất cả những công pháp binh khí đồ vật tuy có chút lộn xộn nhưng đều là thứ có giá trị. Quân Đoàn Đen nếu được trang bị thêm những thứ này thực lực nhất định sẽ đại tăng.

Một tháng sử dụng công pháp tuyệt đỉnh khinh công để di chuyển, hiện giờ Kim Nam đã có thể khinh công đến mức nhanh như bay. Thậm chí hắn thậm chí đoán định, nếu hắn hiện giờ sử dụng phi kiếm để di chuyển, thì tốc độ cũng chẳng kém là bao.

Thu hồi tất cả những thứ kia vào Ấn Nặc, sau đó Kim Nam lại tiếp tục di chuyển. Lần này hắn sử dụng ấn thân công pháp, cộng thêm cả khinh công. Việc sử dụng đồng thời cả hai công pháp làm giảm đi một chút những ưu thế vốn có của nó, khinh công thì bị chậm hơn một chút, còn ấn thân công pháp thì thỉnh thoảng vẫn còn lộ nội khí bản nguyên ra ngoài.

Kim Nam hiện giờ không trở về với Quân Đoàn Đen ngay được, tuy việc lấy đồ vật đã hoàn thành. Nhưng việc dò xét tin tức vẫn là chưa tiến hành. Tạm thời hắn sẽ dùng mấy ngày săn lùng vài Yêu quái cấp thấp thu thập nội đan để hấp thu. Xa Quân Đoàn Đen thực lực của Kim Nam hắn đã đại giảm, hiện giờ chỉ còn có thể trông chờ vào lực lượng nội khí để hành sự. Vì vậy hắn muốn tiện thể dò xét chút tin tức vừa nhân thể kiểm chút nội đan tăng tiến tu vi, đồng thời thí luyện diễn sinh công pháp trong trạng thái chiến đấu.

....

« Người nói, Đông Hải Long Cung hiện giờ đang chiêu tập Yêu binh, chẳng lẽ lão ta muốn tranh Nam Hải với ta ».

Tây Hải Long Vương khẽ quần rìa rồng lại, bộ mặt dăm chiêu nhìn Yêu Sam tướng lĩnh phía dưới. Yêu Sam tướng vội vàng nói thêm :

« Không những vậy, Đông Hải Long Cung hiện giờ còn truyền ra một số tin tức. Nói Đông Hải Long Vương đã luyện thành chí bảo, nay mai sẽ lựa cơ duyên đột phá Đế Thánh cảnh giới ».

« Ha ha, lão long già, định đùa chắc, nếu hẳn thực sự đột phá được Đế Thánh cảnh giới thì có phải đợi đến ngày hôm nay hay không ».

Tây Hải Long Vương cảm thấy có chút nực cười. Bốn cái Long Vương bọn lão tồn tại đã không biết bao nhiêu năm, từ khi mới sinh ra đã đạt đẳng cấp Yêu Đế, mấy nghìn vạn năm nay cũng chưa có thể đột phá đến Thánh Đế, chỉ có thể tăng tiến chút tu vi.

Tây Hải Long Vương và Đông Hải Long Vương đồng dạng cảnh giới Yêu Đế đỉnh phong. Hai cái Long Vương còn lại một Yêu Đế trung kỳ, một Yêu Đế hậu kỳ. Không cần phải nói cũng biết, Yêu Đế trung kỳ kia chính là Nam Hải Long Vương, bởi nếu đẳng cấp tu vi ngang ngửa, há mấy năm nay ông ta lại có thể chịu bị đè đầu cưỡi cổ như vậy.

Tây Hải Long Vương và Đông Hải Long Vương từ lâu đã có tâm tư muốn đột phá Thánh Đế đẳng cấp để có thể đấu lại Ngọc Hoàng Đại Đế. Nhưng mãi vẫn là không thể đột phá bình cảnh, cái tăng ngăn cách nhỏ nhoi ấy tưởng như dễ dàng nhưng lại khó khăn vô cùng. Tây Hải Long Vương còn thăm tự ý thức, đột phá đối với lão là điều không thể, nay nghe thấy Đông Hải Long Vương nói có thể đột phá liền cười lớn một tiếng cho rằng cái Đông Hải Long Vương kia thực sự bị cái tâm tư muốn đột phá làm cho bị điên rồi. Huống hồ đột phá tu vi trước nay đều là dựa vào lực lượng bản thân là chính, nay nghe nói Đông Hải Long Vương lại muốn dùng chí bảo để đột phá, Tây Hải Long Vương lại càng chắc chắn chuyện này không thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đại Hội Nam Hải Long Cung Hạ

Chớp mắt đã hai tháng nữa trôi qua, cái ngày diễn ra đại hội phân chia lãnh hải năm trăm năm một lần cũng đã đến. Lần này địa điểm tổ chức đại hội là ở chính Nam Hải Long Cung, Long Cung điện. Bởi vì sự kiện này mỗi năm trăm năm lại xảy ra một lần, hơn nữa mỗi lần xảy ra đại hội đều là phân theo thứ tự của một cái Long Cung chủ trì, lần này là đến lượt Nam Hải Long Cung chủ trì nên mới lựa chọn cái địa phương này.

Mỗi vị Long Vương đến tham dự đại hội chỉ được đem không quá năm nghìn Yêu binh, bởi nếu đem quá nhiều sẽ lập tức coi là hành động xâm phạm lãnh hải, đại chiến nhất định sẽ xảy ra.

Biển cả đại chiến không giống như nhân loại, quy mô của những đợt đại chiến này phải lớn gấp mấy trăm lần những trận đại chiến của nhân loại, có những trận đại chiến phải gấp đến mấy nghìn lần. Mà một khi xảy ra đại chiến là kéo dài dai dẳng vô số năm tháng, có khi phải đến mấy nghìn năm.

Những lúc xảy ra những trận đại chiến này, biển cả cơ hồ là hỗn loạn nhất. Ngay cả Tiên giới cũng không thể can thiệp, tuy Tiên giới hiện giờ nắm giữ vị trí cai quản Nhân giới nhưng thật ra nó vẫn là hai giới hoàn toàn biệt lập. Nhân giới chi chiến, Tiên giới can thiệp chính là nghịch lại thiên đạo, lập tức sẽ bị thiên kiếp đánh cho hình thần câu diệt.

Mặc dù Ngọc Hoàng Đại Đế tự xưng mình là Thiên có quyền điều động Tam Giới nhưng trên thực tế lời này cũng chỉ là tự ông ta nói không có ai chứng thực. Chẳng qua là vì đẳng cấp tu vi Ngọc Hoàng Đại Đế xếp trong những nhân vật đỉnh phong của thế gian, trừ Quý Thánh của Ma giới ra ông ta gần như là không có ai sánh được.

Từ đại Long Cung đại chiến, Ngọc Hoàng đại đế không bao giờ can thiệp, thậm chí ông ta còn muốn nó xảy ra nhiều hơn nữa. Bởi vì như thế sẽ làm giảm đi sức mạnh của tứ đại Long Cung như vậy ông ta sẽ bớt đi một mối lo trong lòng.

Tham dự đại hội lần này Bắc Hải Long Cung đến đầu tiên, sau đó là Tây Hải Long Cung. Đông Hải Long Cung thế lực chính là đến muộn nhất, phải tận hai ngày sau đại hội chính thức bắt đầu mới thấy có mặt.

Đông Hải Long Cung bản thân chiếm đến ba phần biển cả, cho nên không mấy coi trọng việc phân chia lãnh hải lần này. Đông Hải Long Cung lần này đến dự cũng chỉ là muốn coi như có mặt, tiện thời ngăn chặn những cái thế lực Long Vương khác phát triển lớn mạnh hơn mà thôi.

“Long Ngao huynh quả thật uy phong, đại hội đã diễn ra hai ngày rồi mà huynh mới đến đúng là rất coi trọng mặt mũi bọn ta”.

Bắc Hải Long Vương thấy cái bộ dạng Đông Hải Long Vương đến rất từ tốn hơn nữa vẻ mặt còn như không liên quan liên lụy mình mà mai khinh bỉ nói.

Đông Hải Long Vương cười đều một cái sau đó cũng nhạt nhẽo trả lời một câu:

“Ta dù đến muộn nhưng cũng không có tâm tư như các ngươi, sợ cái kẻ không ra gì như ta còn tốt hơn mấy kẻ biết giữ quy củ hơn nhiều, có đúng như vậy không Long Đình huynh”.

Nói rồi Đông Hải Long Vương bộ mặt thân mật nhìn về phía Nam Hải Long Vương. Nam Hải Long Vương cũng chỉ cười nhẹ một cái không nói gì. Bản thân Nam Hải Long Vương rất rõ, tuy Đông Hải Long Vương thực sự rất bá đạo dựa vào Yêu binh đông đảo hùng cứ một phương, Nam Hải Long Cung lãnh hải căn bản nhỏ bé không so sánh được, đáng nhẽ ra Đông Hải Long Vương còn trả thêm quan tâm. Thế nhưng Đông Hải Long Vương lại là

người bảo vệ Nam Hải Long Cung của ông ta hết lần này đến lần khác. Đặc biệt ngăn chặn Tây Hải Long Vương xâm nhập Nam Hải Long Cung, việc này Nam Hải Long Vương biết rất rõ, là do Đông Hải Long Vương sợ Tây Hải Long Vương sau khi thôn tằm Long Cung của mình sẽ mạnh ngang ông ta nên mới tận lực làm như vậy.

Bắc Hải Long Vương Long Bái chỉ khẽ quần râu rồng lại không có nói gì, bộ dạng cũng không hề biểu lộ sự tức giận, chỉ là quay đi lạnh nhạt nhìn về phía Nam Hải Long Vương. Nam Hải Long Vương ở đây là người có tu vi thấp nhất thế nên điệu bộ rất kính cẩn với ba cái Long Vương còn lại.

Liên lập tức bước lên hướng tới ba vị Long Vương còn lại nói:

“Long Đình cảm tạ các vị đã nể mặt ta mà đến, hiện tại cũng đã đến lúc chúng ta thảo luận về việc phân chia lãnh hải không nên chậm trễ nữa, vì chúng ta đã chậm trễ mất hai ngày rồi nên ta cũng không dài dòng nữa, xin mời các vị mở khu trục lãnh hải chúng ta bắt đầu bàn bạc”.

Ba cái Long Vương còn lại nghe thấy thế cũng liền gật đầu sau đó lần lượt mỗi người lùi ở không gian chứa đựng của mình ra một cái khối trục tung lên một cái lăm bầm vài câu, tất cả các khối trục kia đều lần lượt phát sáng ra những ánh đa sắc màu rồi từ từ hợp nhất với nhau, tạo thành một cái không gian huyền ảnh thu nhỏ của biển cả.

....

Kim Nam sau hai tháng săn bắt Yêu quái thu thập nội yêu đan tu vi cũng không tăng tiến lên nhiều, chỉ có thể miễn cưỡng đột phá nội khí tầng ba sơ kì thậm chí còn chưa có thể gia cố chắc chắn tu vi ở cái đẳng cấp này, tùy thời đều có thể bị tụt xuống nội khí tầng hai hậu kì đỉnh phong. Kim Nam định gia cố tu vi cho chắc chắn thêm một chút nữa nhưng thời gian không cho phép hẳn. Cái đại hội phân chia lãnh hải kia theo tin tức một Yêu binh mà Kim Nam bắt được thì hiện thời nó đã bắt đầu xảy ra.

Đây là cơ hội tốt nhất để Kim Nam bắt đầu hành sự. Từ đại Long Cung hội họp là lúc tất cả các Yêu quái tu vi cao nhất đều bị triệu tập đến đại hội bảo vệ an nguy cho các cái Long Vương. Vì vậy hiện thời các vị trí quan trọng trấn thủ các kho tàng lớn đều bị bỏ trống.

Yêu Quái có tu vi từ đẳng cấp Yêu quái tầng bốn đều bị triệu tập đến Long Cung điện của Nam Hải Long Cung, cho nên ra tay lúc này là thích hợp nhất. Kim Nam cũng đã thám thính ra tung tích một số kho tàng lớn, trong đó có một kho tàng lớn nhất mà hẳn phát hiện là do một Yêu quái tầng năm trung kì trấn giữ, nay y đã đến Long Cung điện theo lệnh triệu tập nên kho tàng kia chỉ còn toàn là Yêu binh cấp thấp. Cao cấp tu vi nhất cũng chỉ là Yêu quái tầng ba hậu kì.

Kho tàng kia do một tay Yêu quái tầng năm trung kì trấn giữ hẳn là có đồ tốt hơn những cái kho tàng khác, bởi vì nếu thực sự không có gì quý giá đâu cần Yêu quái cấp cao như vậy trấn giữ. Mặc dù tu vi của Kim Nam hiện giờ chưa được gia cố vững chắc thậm chí còn có khả năng bị thụt lùi, nhưng Kim Nam hẳn không nghĩ nhiều được như vậy, việc quan trọng nhất của hẳn hiện giờ là đánh cắp kho tàng, còn những chuyện khác hẳn chính là không quan tâm, cho dù tu vi có thụt lùi cũng mặc kệ, miễn là có thể chiếm được kho tàng.

Kim Nam đã từng đánh cắp một cái kho tàng nên khá hiểu rõ về việc này, thậm trí bố cục của một cái kho tàng bố trí như thế nào hẳn cũng có thể cơ bản suy đoán ra. Xuất hiện trước cái vực sâu dẫn xuống kho tàng kia, Kim Nam không dám vọng động. Hẳn cẩn thận kích phát ẩn thân công pháp sau đó từ từ di chuyển thâm nhập vực sâu kia, hẳn không dám sử dụng khinh công bởi nếu sử dụng cả hai công pháp cùng một lúc sẽ khiến cho ưu thế của cả hai công pháp bị giảm xuống.

Hơn nữa làm như vậy rất có khả năng nội khí ba động của hẳn sẽ lộ, bị Yêu quái chú ý sẽ làm hỏng chuyện. Tuy rằng hiện giờ hẳn làm vậy chậm nhưng mà chắc.

Mất cả nửa ngày Kim Nam mới có thể xuống được đến đáy vực sâu kia. Kho tàng kia không ẩn lộ trong đá như cái kho tàng trước đây mà Kim Nam đã từng đánh cắp, mà nó hiển hiện rất rõ ràng lồi ra lồi vào, thậm chí còn có vô số Yêu quái cấp thấp lượn lờ bên ngoài. Có khoảng hơn mười tên Yêu quái tầng ba sơ kì, ba tên Yêu quái tầng ba trung kì và có một tên Yêu quái tầng ba hậu kì.

Bọn chúng vẫn thình thoảng lượn lờ trước kho tàng đảo mắt nhìn xung quanh rất chú trọng. Kim Nam thầm may mắn là trước đây hẳn đã tìm được cái ẩn thân công pháp kia, bằng không với cái số lượng Yêu quái đông như vậy hẳn chắc chắn sẽ không thể có cách để chiếm được cái kho tàng này.

Tận lực vận dụng ẩn thân công pháp lên đến cực hạn hơn nữa, Kim Nam di chuyển còn chậm hơn một chút nữa để làm cho sơ hở của hẳn triệt để biến mất. Những Yêu quái kia không phát hiện ra có một nhân loại đã tiến nhập kho tàng qua mặt chúng. Vẫn chăm chú đảo mắt giám sát hết sức nghiêm ngặt nhưng bọn Yêu quái kia không thể nào phát hiện ra được Kim Nam.

Hết sức cẩn thận, Kim Nam đã tiến nhập vào thông đạo dẫn đến kho tàng. Đến đây sự canh gác đã có phần lỏng lẻo hơn. Đúng như Kim Nam đoán định, cái loại kho tàng này bên ngoài thì nghiêm ngặt bên trong thì hết sức buông thả.

Có thể nói vượt qua cửa ải canh gác đầu tiên kia, Kim Nam có thể hoàn toàn thỏa sức như ý hẳn mong muốn, muốn động thủ vào cái gì cũng được.

Bước vào trong cái kho tàng kia Kim Nam chính là hoa mắt. Nó thật sự khủng bố, hết sức khủng bố. Trước mắt Kim Nam hoàn toàn là những kiện vũ khí đỉnh cấp, phiếm kiểm thậm chí còn có đến mười mấy thanh, vút la liệt dưới mặt đất.

Còn có những giá công pháp bằng ngọc, Kim Nam không đoán ra được những công pháp kia ghi những gì, nhưng đối với hẳn chỉ cần có công pháp thì đều có thể dùng được, hẳn sẽ dựa trên những công pháp đó mà diễn sinh tăng tiến tu vi. Trong kho tàng này còn chứa vài khóa nội Yêu đan, đoán chừng là nội yêu đan của Yêu Quái tầng năm trở lên mới được trân trọng như vậy.

Còn có vô số những kiện vũ khí Kim Nam không thể đoán định ra phẩm cấp. Cái tồi tàn nhất mà hẳn nhận định được thậm chí còn là binh khí cấp bốn,

nhưng thất vọng là nó chỉ là một cái Dự khí mà thôi.

Không thất vọng, Dự khí thì sao chứ. Cho dù nó chỉ dùng có một lần được thôi nhưng Kim Nam chính là không thể bỏ sót bất cứ thứ gì được. Kiện Dự Khí này Kim Nam tạm thời đeo bên mình, để có thể tùy thời đem ra sử dụng, sau đó vứt đi cũng không hối tiếc.

Nhanh tay vận chuyển nội lực từ từ điều chỉnh nó bao trùm những giá công pháp và khí cụ kia, từng vật một ném vào Ân Nặc. Trước tiên Kim Nam lựa chọn di chuyển những giá công pháp trước, bởi vì đó là thứ rất quan trọng đối với hắn. Mục đích của chuyến đi lần này cũng là những cái công pháp kia. Chính vì vậy những công pháp này một quyền Kim Nam cũng không thể bỏ sót, phải thu thập hết.

Mất một khoảng thời gian khá khá Kim Nam mới có thể di chuyển hết đồng công pháp kia vào trong Ân Nặc. Không chán chừ, hắn tiếp tục di chuyển những binh khí kia đồng thời tay hắn cũng cầm vài khóa nội yêu đan lên, vừa di chuyển đồ vật vừa bổ sung nội khí và củng cố tu vi.

Việc di chuyển những thứ đồ kia một cách vô thanh vô tức như vậy thậm chí còn tốn nội khí nhiều hơn so với đánh nhau. Cho nên hắn luôn phải hấp thu nội khí bổ sung nếu không thì sẽ không thể tiếp tục tiến hành công việc này được. Hấp thu những khóa nội yêu đan vì nội khí trong nó tinh thuần chứa đựng quá lớn, nên không tránh khỏi việc hấp thu vượt quá mức cần thiết, dẫn tới không những nội khí Kim Nam hấp được bổ sung đầy đủ mà còn củng cố thêm vững chắc cái cảnh giới nội khí tầng ba sơ kì của hắn.

Trước đây sử dụng Tín Ngưỡng lực tu luyện hắn chỉ có thể giữ mức tu vi nội khí ở nội khí tầng một sơ kì, không thể nào đột phá được cảnh giới. Nhưng kể từ khi độ kiếp thân thể hắn được Mộc thụ kia truyền vào một thứ năng lượng kèm theo lời kiếp dẫn đến trong thân thể hắn sinh ra một luồng lực lượng mới hình thành nội đan của hắn trung hòa hai dòng lực lượng nội khí và Tín Ngưỡng lực, dẫn đến hắn mới có thể tu luyện nội khí trở lại như ngày hôm nay.

Bản thân Kim Nam cũng rất khó hiểu, không hiểu cái loại Mộc thụ kia chứa thứ gì mà có thể khiến hắn sinh ra trạng thái nghịch thiên đến vậy. Thần Kim Quy kết luận cái lực lượng kia hình thành là do cơ thể của hắn, nhưng Kim Nam lại cảm giác rằng chuyện này không liên quan đến thân thể hắn. Mà lại liên quan đến tung tích của cái Mộc thụ hấp thu lời nguyên kia. Chuyện này sau này hắn nhất định phải là rõ, còn hiện giờ hắn vẫn là phải chú tâm đến công việc trước mắt. Dù sao thì cái lực lượng kia hình thành cũng tốt cho hắn không có gì đáng lo ngại cả.

Di chuyển được khá khá vũ khí và đồ vật, lúc này Kim Nam bắt đầu khống chế lực lượng nội khí bao bọc một cái khối sắt nhỏ từ từ tiến nhập Ân Nặc.

“Ừng ỳnh”. Một tiếng nổ bạo động vang lên, đánh bay Kim Nam ra một phía cách vị trí cũ khoảng mười trượng. Kim Nam tím tái mặt mày đồng thời tâm thần cũng bắt đầu biến đổi. Hắn chính là hoảng hốt ngay lúc này, cái đồ vật kia không ngờ vừa mới tiếp xúc với không gian Ân Nặc bỗng sinh ra lực lượng bài xích khủng bố khiến Kim Nam trở tay không kịp, nhất thời bị đánh bay ra xa.

“Không gian chứa đựng nữa sao...”. Kim Nam thốt lên khẽ kinh sợ, thật không ngờ cái khối sắt kia lại chính là một khối không gian chứa đựng. Theo như hắn biết chỉ có hai không gian chứa đựng không thể tiếp xúc với nhau mới gây ra cái sự tình này. Có nghĩa là một không gian chứa đựng không thể đồng thời chứa đựng một cái không gian chứa đựng khác. Vụ nổ vừa nãy Kim Nam đoán định hẳn là do cái nguyên nhân này mới có thể gây ra, bằng không không còn cái nguyên nhân nào nữa cả.

Điều khiến hắn kinh sợ không phải là cái vụ nổ này, mà khiến hắn kinh sợ chính là sẽ đánh động Yêu binh phía bên ngoài, hắn nhất định sẽ bị bại lộ. Cái mạng nhỏ này của hắn xem ra khó giữ rồi.

“Ai, là kẻ nào giám đánh cắp kho tàng của Nam Hải Long Cung...”.

Nhất thời Yêu quái phía bên ngoài nườm nượp lao vào đông đến nghẹt thở, cái Yêu Quái tầng ba hậu kì lao vào trước tiên về mặt chính là hung hãn bạo nộ, rất khản trương.

....

“Khốn khiếp, Long Đình, con gái ngươi không coi ai ra gì thì chính cha sẽ phải bồi tội thay. Ngươi không giao ra ba hải vực Ị Nan, Nạn Côn, Bình Phu thì đừng có trách ta tại sao mấy ngày nữa đem Yêu binh đến thảo phạt Nam Hải. Còn nữa, cái chuyện ba nghìn năm trước ngươi giết Yêu tướng của ta không lý do hôm nay ta cũng đem ra tính sổ với ngươi...”.

Tây Hải Long Vương cuối cùng cũng bộc lộ rõ cái bản chất của mình, ông ta lời hết mọi chuyện trước nay khúc mắc với Nam Hải Long Vương ra tính toán, cái vẻ mặt trầm định ban đầu đã sớm biến mất. Nam Hải Long Vương trước khi diễn ra đại hội thì đã sớm biết có tình cảnh này, chỉ đành cười khổ chịu trận. Hơn nữa tu vi của ông ta ở đây cũng là thấp nhất, căn bản là không có tiếng nói.

Bắc Hải Long Vương thấy thời cơ đã đến cũng lên tiếng chen ép, thậm chí còn tìm ra một số lý do rất vớ vẩn hòng để Nam Hải Long Vương phải nôn ra một số hải vực.

“Nam Hải Long Vương, ta thấy ngươi thật sự rất quá đáng. Tháng trước một tên Yêu tằm của ngươi cưỡng gian một Ngọc Trai tinh nữ của Bắc Hải ta, chuyện này ngươi định tính sao đây? Còn nữa bảy Hải Mã của ta cũng chỉ là xâm nhập chút ít ăn một chút rêu phong của Nam Hải mà ngươi cũng sai Yêu tướng bắt hết rồi làm thịt. Còn nữa...”.

Bắc Hải Long Vương lôi ra đủ mọi lý do khiến cho Nam Hải Long Vương cũng phải hốt hoảng, hai cái Long Vương còn lại cũng là nhất thời kinh dị. Tây Hải Long Vương còn thăm lăm lăm những cái lý do lăng xet như vậy mà cũng có thể đem ra đòi bồi thường hải vực, vậy còn những cái lý do của ông ta chính đáng hơn thì sao đây. Nhưng thôi cũng mặc kệ, Tây Hải Long Vương cũng không mấy bận tâm. Bắc Hải Long Vương thêm hải vực đến phát cuồng rồi, chỉ khổ cho Nam Hải Long Vương kia tu vi thấp kém không thể nói gì được.

Hóp hóp vài hơi Đông Hải Long Vương mới trấn tĩnh được sau một hồi kinh dị vì những cái lý do kia của Bắc Hải Long Vương. Lúc này mới trầm định lên tiếng, ông ta mà không lên tiếng ngay lúc này thì có khi Nam Hải Long Vương kia thậm chí còn có thể bị bức ép đến nôn ra vài cái hải vực mắt.

Mà chuyện đó thì Đông Hải Long Vương nhất quyết không thể để xảy ra vì điều đó trực tiếp uy hiếp đến ông ta.

“Bắc Hải Long Vương, ta thấy mấy cái lý do của ngài là rất chính đáng, nhưng chuyện gì hòa hảo cũng tốt hơn. Như vậy đi, để bồi thường cho những chuyện này thì Nam Hải cắt ra một cái hải vực nhỏ, so ra thì cũng không có gì to tát lắm”.

Đông Hải Long Vương lên tiếng Bắc Hải Long Vương không dám nói gì cả, bởi lẽ tu vi Bắc Hải Long Vương thấp hơn Đông Hải Long Vương thế nên cũng không dám phản bác chỉ hướng ánh mắt đến Tây Hải Long Vương kia hồng tìm kiếm sự trợ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Rắc rối

Tây Hải Long Vương sớm đã có hiềm khích với Đông Hải Long Vương liền về mặt bạo nộ lên tiếng:

“Long Ngạo, người có thấy mình hơi quá phận hay không, việc này vốn không liên quan đến người vậy mà người vẫn cứ xía vào. Bồn để vốn là đã rất bức mình, mấy ngàn năm nay người luôn can thiệp vào việc của bọn ta, có phải hay không không coi ta ra gì. Việc tranh chấp giữa Bắc Hải và Nam Hải vốn không liên quan đến người, người hôm nay cứ thử can thiệp xem, bồn để đã nhìn lâu rồi bây giờ sẽ là không khách khí nữa”.

Tây Hải Long Vương không ngờ lần này lại dùng điệu điệu tuyệt tình đến như vậy khiến Đông Hải Long Vương cũng không khỏi sùng sốt. Nếu như các cái lần trước ông ta nói một câu căn bản Tây Hải Long Vương kia cũng chỉ ngậm quả đắng trong lòng chứ chưa hề nói ra, lần này lại bạo nộ đến mức như vậy chứng tỏ là có nguyên do.

Mặc kệ, Đông Hải Long Vương xưa nay bá đạo đã quen, thấy Tây Hải Long Vương ngữ khí lạnh lùng như vậy chính là không chịu nổi, mắt như bắn ra lửa quát lớn:

“Long Nhĩ, người muốn vượt mặt bồn để có phải không? “.

Tây Hải Long Vương nghe thấy tiếng quát này của Đông Hải Long Vương cũng liền nổi sung lên:

“Long Ngạo, người có cái gì mà ta phải vượt mặt, từ trước đến nay chúng ta thứ tự chính là ngang bằng, chẳng lẽ người lại đòi mình có cái quyền bắt ta phải phục tùng hay sao. Được, được hôm nay bồn để không đánh người thừa sống thiếu chết thì ta cũng không còn phải là Long Nhĩ này nữa”.

Tây Hải Long Vương điên cuồng bạo nộ, nháy mắt đã tể xuất Thạch Phong Vũ (Một kiện pháp bảo của vị Long Vương này) đánh đến không chút do dự, thậm chí trong mắt còn ẩn lộ tia sát cơ. Biển cả nhất thời náo động, Đông Hải Long Vương và Tây Hải Long Vương bản thân đều là tu vi cường giả để cấp, đánh nhau chính là oanh động kịch liệt nhân gian giới, khiến cho mưa bay bão táp, biển động bùng bùng, nhân gian ngập lụt lầm than.

Thậm chí đại chiến của hai nhân vật này vừa diễn ra đã lập tức oanh động tam giới. Ngọc Hoàng đại đế căn bản đã quen với mấy chuyện này nên cũng chỉ nhìn thoáng qua sự tình rồi bỏ đi. Duy chỉ có Quý Thánh dẫn động Thánh Thức tận lực theo dõi ngay từ khi đại chiến nổ ra không bỏ sót chút nào.

....

“Chuyện gì xảy ra vậy?”.

Kinh Nam kinh động thốt lên, không nghĩ hần vừa thoát chết trong gang tấc xong thân thể trọng thương vật vã thoát được lại lập tức cảm nhận sự nguy hiểm cực độ.

“Ông ông...”. Tiếng vang trát trúa đình tai nhức óc tạt đến khiến màng nhĩ Kim Nam dường như muốn rách toạc ra, mặc dù có thể nói hiện giờ hần tu luyện đến cái đẳng cấp này thì màng nhĩ đã có thể dai hơn da trâu nhưng vẫn là không chịu nổi.

Biển cả xáo động kịch liệt đến thân thể Kim Nam đã phát huy nội lực cực hạn cũng không tránh khỏi bị bay lên bay xuống đứng không vững bị đánh cho bay lung tung.

“Đông...”. Lại một tiếng vang đình tai hơn nữa đánh tới lần này có vẻ sát với Kim Nam hơn khiến hần không chịu đựng nổi nữa phụt ra một búng máu.

Sau khi Kim Nam bị đám Yêu binh canh giữ kho tàng kia phát hiện thì đã nhanh chóng nghĩ ra được kế sách thoát thân. Hần lựa chọn chủ động công kích chứ không chạy trốn, đám Yêu binh kia cao nhất cũng chỉ là Yêu quái tầng ba hậu kì. Kim Nam tuy chỉ đạt đến nội khí tầng ba sơ kì nhưng chính là cường hần hơn vô số cái tu luyện giả cùng đẳng cấp.

Hần tuy không chứa đựng nội khí ở tại toàn thân như trước mà chỉ chứa tại nội đan, nhưng cái nội đan của hần lại rất khác thường, nhờ có lực lượng

trung hòa kia mà nội đan của hắn không những có thể tích tụ nhiều nội khí hơn so với bản thân hắn mà lại còn tinh thuần hơn rất nhiều, không những vậy khi điều động nó còn rất dễ dàng, vì Kim Nam chỉ cần chú tâm điều động tại một phần vị trí, một phần trí lực hắn dùng để quan sát tình hình nên sẽ linh mẫn hơn trước đây.

Không có Tín Ngưỡng lực Kim Nam không thể nào có lực lượng gia cố thêm cho quyền phong của mình, nên hắn chỉ có thể đơn giản đánh ra một quyền tích tụ hoàn toàn nội khí. Nội khí tăng ba sơ kì của hắn rất hùng hậu, có khả năng sánh ngang một cái nội khí tăng ba trung kì đỉnh đỉnh nhất. Vì vậy quyền phong kia Kim Nam đoán chừng cũng không thể đánh chết Yêu quái tăng ba hậu kì kia nhưng chí ít cũng làm hắn bất tỉnh nhân sự.

Sau khi nghĩ thông suốt Kim Nam đánh ra quyền phong kia ngay lập tức khiến các Yêu Quái kia trở tay không kịp, Yêu quái tăng ba hậu kì kia hấp tấp chống cự nhưng vẫn bị quyền phong đã kích cho choáng váng vài giây. Dư lực của quyền phong kia phát ra không còn nhiều cũng chỉ có thể làm choáng váng mấy cái Yêu Quái còn lại và diệt sát mấy Yêu quái cấp độ rất thấp mà thôi, vì cơ bản đa phần lực lượng công kích đã bị cái Yêu quái tăng ba hậu kì kia chống đỡ gần hết rồi.

Chỉ trong vài giây nhưng đối với Kim Nam như thế là quá đủ, hắn ra tay đúng lúc các cái Yêu quái kia không đề phòng nên mới có thể đắc thủ như thế. Hiện giờ nếu hắn làm lại lần nữa chắc chắn sẽ không thành công bởi các cái Yêu Quái kia đã đề phòng. Trong vài giây đó Kim Nam không bỏ sót phi một giây nào, hắn nhanh chóng quơ lấy mấy khóa nội yêu đan ném vào Ân Nặc và tiện tay dắt cái khối sắt nhỏ là chữa đưng không gian kia vào dây lưng sau đó lập tức kích phát ẩn thân công pháp.

Đúng lúc này toàn bộ Yêu binh đều nhất thời tỉnh lại, tất cả đều cực độ khẩn trương đề phòng. Kim Nam thầm thở phào cho là mình sáng suốt lựa chọn cách này, bởi nếu lựa chọn cách kia chỉ có thể đánh chết một chứ không thể đánh chết hai, mà có đánh chết hai cũng không thể đánh chết tất cả. Nói chung là nếu chọn cách đó kiểu gì hắn cũng phải táng mạng tại đây.

Đám Yêu binh kia sau khi tỉnh lại thì phát hiện tung tích tên trộm cắp kia đã biến mất vô ảnh vô tung không còn trông thấy nữa. Yêu Quái tăng ba hậu kì thấy màn này thì vừa sợ vừa tức giận, hét lớn một tiếng ánh mắt đỏ rực bạo phát lực lượng đánh lung tung xung quanh xả hận.

Kim Nam lúc đó vẫn còn đang ở trong kho tàng nên không thể tránh khỏi những cú đánh lung tung này, nội thể hắn đã sớm bầm dập vì những cú đánh quá mạnh. Thế nhưng Kim Nam vẫn không dám buông bỏ, vẫn tận lực duy trì ổn định ẩn thân công pháp, bởi nếu lúc này chỉ cần hắn lơ là một chút thôi là sẽ lập tức bị mất mạng.

Cẩn rằng chịu đựng thậm chí còn không dám điều tức cỡ lực lượng đang bạo loạn trong thân thể hắn, bởi làm như vậy rất có khả năng ẩn thân công pháp bị gián đoạn một khắc, mà gián đoạn một khắc tức là hắn ngay lập tức sẽ bị bại lộ.

Nếu chỉ có từng tên Yêu binh trong này đơn thương độc mã đánh nhau với hắn chính là sẽ không sợ bất cứ kẻ nào. Nhưng đối với bọn này thì Kim Nam đoán chắc chúng không làm như vậy, không quân công xâu xé hắn đã là may rồi lấy đâu đơn độc đã đấu với hắn.

Yêu Quái tăng ba hậu kì sau khi phát tiết xong cũng đành bất lực bó tay, chỉ đành phần phó một số Yêu quái nhỏ ở lại canh giữ còn hắn dẫn đại lượng Yêu quái cấp cao tu vi ra ngoài hòng mong muốn vẫn còn cơ hội truy đuổi Kim Nam.

Nhận thấy thời cơ đã đến Kim Nam từ từ di chuyển ra khỏi kho tàng, công pháp ẩn thân vẫn vận dụng cực hạn, tuy thỉnh thoảng lộ ra một chút khí tức ba động rất nhỏ nhưng mấy cái Yêu quái cấp thấp kia cũng không thể phát hiện ra. Nếu là mấy cái Yêu quái cấp cao kia thì chắc chắn không thể qua mặt bọn chúng như vậy được.

Mất một khoảng thời gian kha khá và rất tốn công sức cuối cùng Kim Nam đã ra được đến một nơi an toàn. Nội khí hắn gần như cạn kiệt thậm chí hô hấp trong làn nước còn có chút khó khăn. Không nghĩ được nhiều, Kim Nam lập tức thiên định điều tức lực lượng loạn lưu.

Sau vài khắc thời gian thì hắn đã hồi phục được một chút đã cơ bản có thể tự di chuyển được, định lấy ra một khóa nội yêu đan để hồi phục lực lượng nội khí và kích động một chút tu vi nhưng chưa kịp hành động thì đã bị những tiếng đình tai nhức óc kia đánh đến.

Kim Nam thầm than mình không may mắn, mọi lần hắn đều là đắc lợi nhưng tại sao lại đen đủi như vậy. Bị cái Yêu quái tăng ba hậu kì đánh cho suýt chết vậy mà vừa mới thoát chết lại một lần nữa trông thấy cửa tử.

Không biết cái loại biến thái cường giả nào đánh nhau mà lại oanh động đến mức này, nước biển liên tục lưu động di chuyển với tốc độ còn nhanh hơn sấm chớp. Kim Nam lúc này chẳng khác nào như những phù du trôi dạt, hắn thậm hận mình tu vi quá thấp kém bằng không nhất định phải giáo huấn mấy cái tên bày ra trò này mới được.

....

Đông Hải Long Vương và Tây Hải Long Vương đánh nhau chính là không nói nhiều, vừa bùng nổ đại chiến đã hất tung cái Long Cung điện của Nam Hải không còn tung tích, Nam Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương tuy thực lực thấp kém hơn những cái chương lực công kích đầu tiên này không quá mạnh mẽ cho nên hai lão long già này vẫn là đứng trơ ra nhìn không thấy biểu hiện gì.

Bắc Hải Long Vương không ngờ mình chỉ cầu cạnh cái Tây Hải Long Vương kia một chút thôi mà đã gây ra đánh nhau to như vậy, nếu bây giờ sinh linh đồ thần thì chắc hẳn phải trách ông ta đầu tiên a.

Nam Hải Long Vương bộ mặt trầm tĩnh không nói gì, nhưng thật ra trong lòng đã như nổ hoa. Bắc Hải Long Vương thì càng sốt sắng, ông ta biết rõ cứ đánh nhau là kéo dài lâu lắm, phải mấy nghìn năm chứ chẳng ít. Biển cả chi chiến không chỉ ảnh hưởng đến biển cả, mà còn sẽ là kích động kéo theo nhân gian chi chiến.

Biển cả đại loạn, phong vũ điên cuồng sẽ khiến cho mùa màng thất bát, dẫn đến dân chúng đói khổ lầm than. Nội loạn nổi lên không có đánh nhau mới là chuyện lạ, chính vì vậy biển cả đại chiến không ảnh hưởng nhiều lắm đến Tiên giới và Ma giới nhưng lại ảnh hưởng khủng khiếp đến nhân giới.

Còn nhớ một trận đại chiến biển cả gần đây nhất đã khiến cho nhân giới chi chiến lâm vào tình cảnh không khác gì địa ngục, nơi nơi loạn chiến. Lịch sử Ma giới trước nay cũng chưa bao giờ đen tối như những lần biển cả đại chiến cả.

Mất thấy không thể chần chừ được nữa, Bắc Hải Long Vương vội vã bay lên kích phát cuồng bạo lực lượng cộng thêm tể xuất pháp bảo Sơn Trán Điền (Lại một pháp bảo nữa của một vị Long Vương) lập tức đánh thẳng vào trung tâm đại chiến đồng thời giọng nói hòa hoãn vang lên.

“Long Ngạo huynh, Long Nhĩ huynh chúng ta tạm thời bàn bạc một chút đã rồi đánh nhau cũng chưa muộn...”.

Bây giờ đại chiến mới diễn ra chính là lúc ngăn cản tốt nhất, đợi đánh nhau một lúc nữa càng đánh lại càng cay cú thì có trời mới cứu vãn được. Ý thức được chuyện này nên Bắc Hải Long Vương mới vội vã hành động như vậy.

“Hừ, đình chiến, đừng hòng...”.

Tây Hải Long Vương vẫn đang bực mình cái câu vượt mặt vừa nãy của Đông Hải Long Vương không suy nghĩ đã tiếp tục liều mạng đánh tới. Đông Hải Long Vương cũng không e ngại chút nào liền lao vào bồi tiếp. Bản thân Đông Hải Long Vương đã giết đến mấy cái Long Vương rồi nên kinh nghiệm dồi dào đánh nhau cũng chiếm được thượng phong nhiều hơn nhưng chốc lát lại bị Tây Hải Long Vương phản kích khiến cho chật vật.

Mất thấy không thể chậm trễ được hơn nữa, Nam Hải Long Vương Long Đình thờ dài một cái bắt đầu lên tiếng:

“Hai đại huynh dừng tay, nếu hai người dừng tay ta sẽ đồng ý phân phát mỗi người thêm ba cái hải vực của ta, còn Long Bái huynh ta chấp nhận bồi tội hai cái hải vực sát với Bắc Hải không biết như vậy có được hay không”.

Long Vương đại chiến Nhân gian khổ cực bị ai, Nam Hải Long Vương cũng không muốn thấy như vậy. Thời thì cái thể lực của mình đã nhỏ lắm rồi, nhỏ thêm một chút nữa cũng chẳng sao, mất chút vật ngoài thân còn hơn khiến Nhân Giới lâm vào cảnh này.

Nam Hải Long Vương vừa lên tiếng, ba cái Long Vương đang tận lực đánh nhau đều đồng thời dừng lại. Bắc Hải Long Vương và Tây Hải Long Vương ánh mắt nhất thời kinh hãi, mới đánh nhau một chút mà đã khiến cái Long Đình kia nôn ra hải vực rồi, đúng thật là một cái hành động còn hơn vạn lời nói. Thậm chí hai cái lão long vô si lúc này còn tồn tại trong đầu ý nghĩ, liệu có phải cứ vài lần đánh nhau thì sẽ dễ dàng chiếm hết cái Nam Hải không a.

Duy chỉ có Đông Hải Long Vương lúc này vẫn là đang ngây dại một chút, không ngờ cái Nam Hải Long Vương này càng già lại càng nhu nhược, nhưng chính Đông Hải lần này cũng nhận được lợi ích nên Đông Hải Long Vương cũng không có nói gì, chỉ giữ bộ mặt trầm tĩnh từ từ thu pháp bảo lại đáp xuống mặt đất. Hai lão Long Vương còn lại cũng mừng rỡ vội thu pháp bảo đáp xuống.

Đông Hải Long Vương không nghĩ mình tận lực ngăn cản bấy lâu nay mà vẫn để cho hai tên kia đắc lợi chứ vậy nên trong lòng dù có nhận được chút lợi vẫn thấy uất hận thay cho Nam Hải Long Vương.

.....

Kim Nam chao đảo trong làn nước lâu như vậy sớm đã bất tỉnh chỉ phó mặc cho số phận, thậm chí mình đen đui không thể làm gì. Không ngờ chiếm được đồ tốt rồi mà không thể dùng, miếng ăn đến miệng rồi mà vẫn bị cướp mất.

Cũng không biết bao lâu Kim Nam choáng váng như đầu tỉnh dậy, tay hấn sờ loạn lung tung không ngờ lại sờ loạn phải thứ gì đó mềm mềm và khá đàn hồi. Kim Nam vuốt vuốt lên đỉnh của thứ đó thì thấy đỉnh của nó vẫn mềm nhưng có vẻ dai cứng hơn một chút.

“Ta đang ở đâu, đụng phải thứ gì vậy, có phải lại là Yêu quái gì hay không?”.

Kim Nam hô hấp vội vã một môi đảo mắt xung quanh xem mình vừa mới sờ phải cái thứ gì mà Kim Nam có cảm giác bóp đã tay như vậy.

“Hừ, sắc lang...”.

Chưa cảm nhận được gì hấn đã nhận được một cú tát như trời giáng từ bàn tay nào đó cùng với giọng nữ tức giận lan truyền đến tai. Kim Nam bắt giác lại định gục xuống lần nữa nhưng hấn cố gắng điều động cho thân thể tỉnh táo đỡ nhìn phía trước mắt.

Thần nhiên nói:

“Đây không phải là Nam Hải Công Chúa đó sao, tại sao nàng lại ở đây..... A”.

Kim Nam không ý thức được lời mình nói nhưng chợt nhận ra điều gì đó liền hốt hoảng kêu lên. Hấn vừa nói cái gì, hấn vừa nhìn thấy cái gì ‘Nam Hải Công Chúa’. Kim Nam trông thấy người này còn hơn là trông thấy cừu nhân a. Hấn vội vã như điên đại định tận lực chạy trốn, lần trước hấn gặp cái Nam Hải Công Chúa này cũng là bị nàng quay như chong chóng không thở nổi. Rơi vào tay nàng ta Kim Nam có cảm giác như mình là đồ chơi của nàng ta vậy.

Thật đen đui, không gặp phải cái tiếng động đình tai như óc kia thì lại gặp phải cái đại sao chổi này, số hấn dạo này sao mà lại đen như vậy cơ chứ. Còn nhớ lần trước tiến nhập biển cả vận khí đều là không tồi, đều chiếm được chỗ đắc lợi, vậy mà không nghĩ lần này tiến nhập lại gặp vô số rắc rối, thậm chí còn không may gặp phải cái tiểu sát tinh này nữa chứ.

“Chiếm tiện nghi của người ta xong chàng còn muốn chạy...”.

Nam Hải Công Chúa không ngờ giọng điệu lại thánh thót mềm mại câu động lòng người, từ từ phát lực lượng bao quanh Kim Nam kéo hẳn lại một cách thật là nhu hòa. Người khác rơi vào cái trạng thái này hẳn sẽ thấy rất thoải mái, nhưng Kim Nam lại có cảm giác mình như con mồi đang được chăm chút vỗ béo xong chờ đó tùy thời làm thịt vậy.

Xong rồi, xong rồi, vốn nghĩ cái đòi trai tân của hắn sẽ dành cho Tuyết Mai, nhưng không may nàng chết đi hắn vẫn chưa làm gì được cả. Nay lại mất phải tay đại sát tinh này Kim Nam đường đường là nam nhi nhưng trước sức mạnh cường bạo của Nam Hải Công Chúa không thể làm gì cả, chỉ có thể khóc giờ mếu giò, thật đen đủi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Người có thể yêu ta không?

Cỗ lực lượng nhu hòa kia kéo Kim Nam trở lại khiến hắn tạm thời không thể nhúc nhích. Kim Nam bị Nam Hải Công Chúa khống chế không biết nói gì. Bỗng Nam Hải Công Chúa lao vào lòng hắn ôm hắn thật chặt.

“Cái gì vậy?”. Kim Nam lảo lảo, hắn cứ nghĩ cái Nam Hải Công Chúa này kéo hắn lại thì phải đánh thêm vài phát nữa cơ chứ, không ngờ lại lao vào ôm hắn. Kim Nam vẫn là chưa biết Nam Hải Công Chúa thích hắn nên mới ngạc nhiên như vậy.

Một lát sau lực lượng nhu hòa bao bọc Kim Nam kia dường như đang dần buông lỏng. Không dám cử động cho dù cái lực lượng kia đã biến mất, Kim Nam chỉ bất động âm thầm điều động thân thể hấp thu Thiên Địa Linh Khí trong làn nước để khôi phục nội khí. Nếu hiện tại hắn chỉ cử động một chút thôi, nhờ cái Nam Hải Công Chúa lại phát ra cỗ lực lượng kia thì Kim Nam sẽ không thể khôi phục thực lực, cứ như vậy nàng ta sẽ nắm giữ được hắn.

Kim Nam không hiểu sao Nam Hải Công Chúa lại ôm mình, cũng chẳng quan tâm. Hắn cứ âm thầm hấp thu Thiên Địa Linh Khí vậy thôi, còn việc Nam Hải Công Chúa ôm hắn, hắn coi như không cảm thấy gì.

Được thêm vài khắc thời gian, việc thân thể hắn tự động khôi phục nội khí cộng thêm bản thân Kim Nam thúc ép nữa nên thân thể hắn đã cơ bản hồi phục. Lúc này hắn mới đảo mắt xuống nhìn cái Nam Hải Công Chúa phía dưới.

“Ngủ rồi?”. Kim Nam khẽ nói một tiếng. Không ngờ cái Nam Hải Công Chúa lao vào ôm hắn lại ngủ luôn trong lòng hắn. Thời cơ đến rồi a, trời lại giúp hắn nữa rồi. Nam Hải Công Chúa ngủ rồi, như vậy hắn có thể dễ dàng lên đi thoải mái, có cơ hội thoát khỏi tiểu sát tinh này Kim Nam định thốt lên vui sướng nhưng hắn cố kiềm chế lại.

Bởi nếu bây giờ nhờ hắn chỉ phát ra một tiếng động nhẹ thôi, cũng có thể làm Nam Hải Công Chúa kia tỉnh dậy. Như vậy thì sẽ hỏng chuyện mất, Kim Nam khẽ khàng gỡ bỏ cánh tay Nam Hải Công Chúa. Một khung cảnh đập vào mắt hắn, Cái đôi gò bồng đảo trắng muốt kia đang phập phồng, khiến Kim Nam đứng người trong chốc lát. Khẽ liếc qua khuôn mặt Nam Hải Công Chúa, Kim Nam đánh giá, cái tiểu sát tinh này mà tính cách ôn trọng hơn một chút sẽ tuyệt đối là một mỹ nữ a.

Tuy nghĩ là vậy, hắn cũng có cảm giác thêm muốn đụng chạm vào thân thể mỹ nữ này, nhưng việc chính còn trước mắt hắn không thể vì thế mà không không chế bản thân. Mùi thơm từ thân thể Nam Hải Công Chúa kia phát lên khiến hắn một lần nữa rung động.

Điều chỉnh cảm xúc một chút, sau đó chậm rãi thật cẩn thận Kim Nam gỡ bàn tay đang bám chặt của Nam Hải Công Chúa vào hông mình ra, thuận tiện khẽ liếc tòa núi đồi đồ sộ kia liếm mép một cái. Huyền hóa một cỗ lực lượng nội khí mỏng để khiến cho Nam Hải Công Chúa cảm giác hắn vẫn còn ở đó. Sau đó hắn lập tức kích phát ẩn thân công pháp từ từ thật chậm bước từng bước đi ra khỏi khu vực này.

Nam Hải Công Chúa một lát sau tỉnh lại nhưng không có mở mắt, miệng chỉ khẽ mỉm cười lại xong bắt đầu nói:

“Kim Nam chàng có biết không, từ khi ta sinh ra đến giờ chưa từng thích một nam nhân nào. Bọn chúng đều là kẻ thô bạo, đều muốn khi dễ ta. Phụ thân ta muốn gả ta cho mấy con rồng ngốc kia nhưng ta đều ghét bọn chúng. Bọn chúng vừa xấu trai lại vừa ngu ngốc, ta chính là vừa trông thấy mặt bọn chúng đã thấy ghét. Nhưng một lần ta gặp chàng, ta đã thực sự cảm thấy yêu thích. Ta không biết tính cách chàng như thế nào, nhưng ta có cảm giác chàng là một người rất tốt, ta rất tin vào cảm giác của mình. Ta ôm chàng như vậy thì liền cảm thấy rất thoải mái. Mùi vị của nhân loại ta rất thích, không như mấy không rồng thô ráp hôi hám kia”.

Dừng lại một chút sau đó Nam Hải Công Chúa khẽ cắn môi một cái yêu kiều ngập ngừng nói:

“Kim Nam... chàng...chàng...có thể yêu ta không?”.

Chờ đợi một lúc lâu sau vẫn không có tiếng trả lời, Nam Hải Công Chúa vẫn chưa biết Kim Nam hắn đã dời khỏi được một lúc rồi. Nhưng nàng vẫn cảm giác thân thể mình đang ôm Kim Nam nên chưa phát hiện ra, đó là do cỗ lực lượng mà Kim Nam hắn huyền hoặc khi nãy, đợi một lúc nó tự tan biến thì cái Nam Hải Công Chúa kia sẽ lập tức phát hiện ra.

Không có tiếng trả lời Nam Hải Công Chúa lại ngập ngừng nói tiếp:

“Có phải rất khó trả lời không... Cũng không cần, chẳng nếu không muốn trả lời thì đừng trả lời, ta...”.

Đang định nói tiếp thì Nam Hải Công Chúa bỗng cảm nhận thấy cái thân thể mà mình đang ôm chặt bỗng chốc trở lên trống rỗng và biết mất. Tim nàng nhói lại một cái, nàng vội vã mở mắt ra. Hàm răng nàng khê nghiêng lại, môi cũng mím thật chặt, ánh mắt nàng như phát hỏa.

“Kim Nam chàng giỏi lắm...”.

Cái bộ dạng của một thiếu nữ vừa nảy cứ như chưa từng tồn tại, đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một nữ nhân hung thần ác sát đang tức giận sôi trào.

Kim Nam dời khỏi cũng chưa được vài bước, hần không dám đi nhanh bởi như vậy sẽ bại lộ. Thật không ngờ hần không đi được xa Nam Hải Công Chúa đã thức dậy và bạo nộ như vậy, Kim Nam thầm toát mồ hôi lạnh, may là hần nhanh trí bằng không rơi vào tay cái Nam Hải Công Chúa này sẽ không biết như thế nào. Những lời mà Nam Hải Công Chúa thổ lộ hần cũng không nghe thấy, nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng gào lớn của nàng là Kim Nam đã thấy khiếp đảm rồi.

Nam Hải Công Chúa đã tỉnh lại, Kim Nam càng không dám di chuyển nhanh nữa, mà hần càng di chuyển thật chậm lại, chậm đến mức gần như bất động. Nam Hải Công Chúa, Kim Nam chưa nhìn ra đẳng cấp tu vi của nàng, nhưng chắc hần là phải hơn mấy cái Yêu bình kia nhiều lắm, chính vì vậy Kim Nam lại càng phải cẩn thận.

Nam Hải Công Chúa đứng đó vẻ mặt ngo ngắc, điều bộ hung thần ác sát của nàng cũng không có bạo phát được lâu. Thay vào đó là vẻ mặt của một nữ nhân bị nam nhân ruồng bỏ, lát sau nàng khóc nức lên từng tiếng. Kim Nam cũng thấy thương cảm nhưng hần không thể bại lộ lúc này được, cô gấn lòng mình lại. Nàng ta chỉ đang đồng kích, là giả bộ thôi mà. Đứng đề về mềm yếu chốc lát của nàng ta lừa gạt, Kim Nam nghĩ vậy.

Nhưng hần thật sự không biết, Nam Hải Công Chúa lúc này là đang thực sự đau lòng. Nàng cũng là nữ nhân, cũng có lúc mềm yếu, về mềm yếu rũ rượi của nàng lúc này là thật. Hoàn toàn không phải là giả dối.

Nam Hải Công Chúa cứ khóc như vậy, không dừng lại. Kim Nam cũng chỉ thầm lắc đầu, hần chỉ đành vô cảm, mặc dù hần rất muốn trấn tĩnh nàng một chút, nhưng chính là không thể.

Hần cứ di chuyển dời khỏi cái nơi mà hần và Nam Hải Công Chúa gặp nhau vừa nãy, nàng vẫn ở đó và hần thì cứ ngày càng dời xa hơn. Cuối cùng hần đã hoàn toàn biến mất khỏi nơi đó và đến một vùng mà Nam Hải Công Chúa không thể phát hiện ra.

Kim Nam thu liễm lại ấn thân công pháp thờ dài một tiếng sau đó nhanh chóng dùng phi kiếm dời đi. Mặc dù khinh công của hần hiện giờ có khả năng di chuyển nhanh bằng sử dụng phi kiếm nhưng Kim Nam sẽ không sử dụng khinh công để di chuyển, bởi khinh công di chuyển rất tốn hao nội khí. Vì vậy sử dụng phi kiếm là tốt nhất.

Bay được một đoạn khá dài, đoán chắc đã thoát khỏi Nam Hải Công Chúa kia rồi, Kim Nam liền tìm một cái rừng san hô thật rậm rạp, ẩn mình vào đó lấy một viên nội yêu đan ra trùng kích tu vi.

Viên nội yêu đan trong tay hần là một nội yêu đan của Yêu quái tầng năm, cũng không rõ đẳng cấp của nó là sơ kì trung kì hay hậu kì nữa, bởi nhìn bề ngoài chỉ có thể phân biệt qua màu sắc vì độ nồng của nội khí mà đoán biết tầng đẳng cấp chứ không thể đoán biết một cách rõ ràng.

Nội khí của Kim Nam cũng phải còn một chút nữa mới có thể hồi phục hoàn toàn, với mọi thứ khác thì hần có thể rất chậm rãi nhưng đối với tu luyện thì hần luôn hành động một cách nhanh chóng nhất. Thân thể hần không như bình thường nên việc củng cố thật vững chắc nền tảng tu vi không quá cần thiết vì vậy hần có thể thăng tiến tu vi liên tục.

Bắt đầu điều tiết cơ thể vận chuyển nội lực từ từ hút nội lực từ cái nội yêu đan kia vào trong thân thể, mới đầu chỉ hấp thu một cách rất từ tốn chậm rãi. Nhưng sau đó Kim Nam đã tăng tốc độ nhanh đến chóng mặt, thậm chí bề mặt nội yêu đan kia còn kêu lên những tiếng tách tách vì Kim Nam đã hấp thu quá mức hưng hần.

“Không ổn...”. Kim Nam khẽ thốt lên một tiếng. Khi hần vừa hấp thu đủ nội khí đã thông đến cấp bậc nội khí tầng ba trung kì thì một tình huống đã xảy ra. Cô lực lượng trung hòa giữa nội khí và Tín Ngưỡng lực trong cơ thể Kim Nam bắt đầu xảy ra biến cố, nó không thể không chế một lượng nhỏ nội khí đang tấn công lại Tín Ngưỡng lực.

Kim Nam đoán chừng là do tu vi nội khí của hần với tu vi Tín Ngưỡng lực quá chênh lệch nên mới xuất hiện tình huống này. Nếu hần cứ tiếp tục hấp thu nội lực trùng kích tu vi nội khí thì cỗ lực lượng trung hòa kia hần sẽ không chịu nổi.

Chỉ có thể xảy ra ba tình huống, một là nội khí của hần sẽ đánh thắng Tín Ngưỡng lực, hai là Tín Ngưỡng lực sẽ ăn mòn sạch sẽ nội khí, ba là thân thể hần sẽ nổ tung vì hai cỗ lực lượng này giao chiến bạo động.

Việc hấp thu nội lực từ khóa nội yêu đan kia lập tức bị Kim Nam dừng lại. Nếu hần còn tiếp tục hấp thu thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, hơn nữa cái thân thể hần lúc này cũng đang rất bạo loạn rồi. Khóa nội yêu đan kia mặc dù Kim Nam hấp thu rất điên cuồng nhưng không bị tổn hao là mấy, vẫn còn gần như nguyên vẹn, điều này khiến Kim Nam rất mừng vì như vậy chứng tỏ đẳng cấp của nội yêu đan này là rất cao.

Ném khóa nội yêu đan hấp thu giờ đang kia vào Ân Nặc, Kim Nam bắt đầu lôi ra một vài quyền công pháp được khám trên chất liệu bằng ngọc quý.

Tín Ngưỡng lực của hân hiện giờ đang rất sa sút, vì vậy hân cần phải tìm cách để bổ sung nó, không những vậy mà còn cần phải tăng tiến tu vi Tín Ngưỡng nữa, bởi nếu không chỉ bổ sung được nội khí hoàn toàn chỉ là biện pháp tạm thời, là chút da lông bên ngoài, không giúp ích được gì để hân thoát khỏi tình cảnh bạo loạn thân thể như lúc này.

Mà để tăng tiến tu vi Tín Ngưỡng lực thì một là trông chờ vào sùng kính lực, hai là diễn sinh công pháp. Sùng kính lực thì Kim Nam hiện giờ không có được, muốn có sùng kính lực thì phải trở về chỗ Quân Đoàn Đen, mà dẫu có sùng kính lực của Quân Đoàn Đen cũng không thể khiến hân tung tiến tu vi mà chỉ ổn định tạm thời thôi.

Vì vậy biện pháp duy nhất của Kim Nam lúc này chính là diễn sinh công pháp.

Quyển trục công pháp đầu tiên hân động vào là một cái công kích pháp kỹ cận thân. Nhưng muốn sử dụng công pháp này đòi hỏi phải tổn hao nội khí, mà như vậy thì sẽ không thể tăng tiến tu vi Tín Ngưỡng lực được, chính vì vậy Kim Nam cần phải biến đổi nó trước, biến đổi nó trở thành một công pháp sử dụng Tín Ngưỡng lực làm nền.

Bộ công pháp này chỉ rõ, là cần phải thúc ép nội lực hình thành một màn hào quang ảo hóa mê hoặc đối thủ, sau đó tung ra công kích bằng những điểm nội lực phân tán, công kích vào tất cả các bộ vị quan trọng nhất của đối phương làm tê liệt đối phương, sau đó tăng cường điểm nội lực lên mức dày đặc hơn, từ từ ăn mòn hạ sát đối thủ.

Làm đến mức cao cấp thuần thực có thể không hao tổn nhiều nội khí, cộng thêm lực sát thương cũng cao hơn rất nhiều. Kim Nam thầm than cái công pháp này đúng thực là rất tốt, nếu hân trước đây biết dùng cái công pháp này mà đem đi đánh nhau thì không chỉ cường hân hơn rất nhiều, mà lại còn không hao phí nhiều nội lực, đánh nhau có thể điều động nhiều pháp kỹ hơn.

Hân thầm than trước đây hân giao chiến đúng là hao phí nội khí một cách quá đáng. Dùng nội lực chỉ đơn giản phát quyền chính là phung phí tài nguyên đến mức kinh người a, với cái số nội lực để tung quyền phong công kích kia thì không biết đã có thể phát ra bao nhiêu cái pháp kỹ như trong công pháp này rồi.

Nhưng hiện tại hân không muốn tu luyện công pháp này bằng nội khí, mà muốn tu luyện nó bằng Tín Ngưỡng lực. Tu luyện pháp kỹ bằng Tín Ngưỡng lực không đơn giản, trước đây thời đại Thái Cổ Kim Nam khẳng định là có vài phương pháp. Nhưng hiện giờ Thái Cổ thời đại qua lâu rồi, người tu luyện Tín Ngưỡng lực cũng không còn ai nữa, thế nên Kim Nam mới phải mò mẫm trong con đường tối đen này mà không có trợ giúp.

Thử vận dụng pháp kỹ bằng nội lực kia Kim Nam cảm thấy khá đơn giản, nhưng khi hân tập trung vận dụng pháp kỹ bằng Tín Ngưỡng lực thì lại không thể. Tín Ngưỡng lực kia sau khi tập trung thành những điểm công kích thì không có giữ được bao lâu đã tự tan vỡ.

Tín Ngưỡng lực trong nội đan Kim Nam chỉ có giới hạn, không thể sử dụng dồi dào trực tiếp như khi có Quân Đoàn Đen kia bổ sung được, vì vậy cho nên hân phải sử dụng rất tiết kiệm và cẩn trọng. Nội khí có thể bổ sung bằng nội yêu đan, nhưng Tín Ngưỡng lực thì hiện chẳng thể tìm ở đâu mà bổ sung cả.

Thử vài lần tận lực nhưng Kim Nam vẫn thất bại, chuyện này quả thực khó a. Không biết làm thế nào, Kim Nam đành đem cái Thuần Vu đại đỉnh ra vận nội lực tạo thành một cái truyền âm thanh thật lớn đánh vào đại đỉnh một cái, tia truyền âm thanh kia theo lỗ nhỏ chui vào đại đỉnh.

Kim Nam đã truyền âm vào muốn gọi thần Kim Quy ra để trợ giúp hân tu luyện một chút. Nhưng chờ mãi chẳng thấy gì, bực mình Kim Nam lại đánh thêm một truyền âm nữa to hơn vào trong đại đỉnh, không ăn thua vẫn không thấy hiện tượng gì.

“Lão rùa già, lại không chịu giúp, như vậy ta biết phải làm sao...”. Kim Nam cau mày bực mình cúi đầu nói như vậy.

Thần Kim Quy đúng là không thể lúc nào cũng có thể tùy tiện gọi lão ra trợ giúp, mỗi lần thần Kim Quy xuất hiện đều là do ông ta tự muốn. Hơn nữa phải là tình huống cực kỳ nguy hiểm mới thấy xuất hiện.

Không thể trông chờ được nữa, lực lượng trung hòa trong cơ thể Kim Nam như đã sắp không chịu nổi rồi, nếu cứ như vậy hân không chừng sẽ nổ tung mất. Đến lúc đó thần Kim Quy xuất hiện phỏng có ích gì nữa cơ chứ.

Ngồi trầm ngâm một lát Kim Nam bắt đầu rà soát lại tất cả những điều liên quan đến Tín Ngưỡng lực, cách hân sử dụng nó và tăng tiến tu vi như thế nào. Kim Nam chợt nhớ ra, khi hân tung quyền phong chứa bằng đại lượng Tín Ngưỡng lực thì không phải trước tiên hân sẽ phải tung quyền nội lực ra trước sau đó mới từ từ gia cố hay sao.

Nếu là như vậy thì chỉ còn cách đó mới giúp Kim Nam được lúc này, hân sẽ vận dụng theo cách tung quyền phong kia. Đó là hình thành những điểm lực lượng nội khí trước sau đó bom Tín Ngưỡng lực vào từ từ gia cố, như vậy sẽ rất khó nhưng không còn cách nào khác nữa rồi.

Nghĩ đến là lập tức làm, Kim Nam nhanh chóng bắn thử ra thí điểm vài điểm nội khí sau đó dùng một chút Tín Ngưỡng lực từ từ gia cố điểm nội lực kia. Quả nhiên là như vậy, hân đã thành công. Những điểm lực lượng kia sau khi được Kim Nam gia cố Tín Ngưỡng lực lúc này hân đã có thể tùy ý điều khiển, không những vậy nó lại còn cường hân lên không ít.

Sau khi thông suốt được điểm này bỗng Tín Ngưỡng lực của hân lại dâng trào lên một chút. Kim Nam thầm lẩm bẩm, chẳng nhẽ lại là như vậy, diễn sinh công pháp chỉ đơn giản là chuyển biến công pháp nội khí sang công pháp Tín Ngưỡng thôi sao, nếu như vậy thì thật tốt.

Kim Nam nghĩ như vậy liền bắt đầu tu luyện theo pháp kỹ công kích kia, những điểm lực lượng được hình thành ngày càng nhiều hơn như lần tình trên trời, phút chốc đã trở lên dày đặc. Đúng là như vậy sau khi hình thành cái sơ kỹ pháp quyết công kích, Tín Ngưỡng lực trong thân thể Kim Nam đã thực sự tăng lên nhiều, thậm chí còn vượt ngưỡng hiện tại cho phép, có xu hướng như đang muốn đá kích tu vi.

Không chậm trễ, Kim Nam lại tiếp tục diễn sinh cho đến khi cái pháp kỹ kia gần như hoàn thành thì bỗng trên không trung xuất hiện dị tượng.

“Không phải chứ?”. Kim Nam thảm than một tiếng uất ức, công pháp Tín Ngưỡng là cái loại gì mà mỗi khi trùng kích tu vi mà lại phải độ kiếp như thế này. Kim Nam ức chế chửi một câu Thiên đạo thực sự không công bằng.

Nhưng hần hiện giờ cũng không có thể làm gì khác hơn, bắt buộc phải độ kiếp thôi. Kim Nam lập tức phi thân bay ra khỏi mặt nước thoát ra khỏi rặng san hô kia bay lên không trung. Độ kiếp trong nước sẽ rất nguy hiểm, vì nước sẽ làm tăng sức mạnh của lôi nguyên lên rất nhiều. Cho nên Kim Nam hần sẽ không thể nào ở trong nước biển mà độ kiếp được, trừ phi hần muốn thực sự vừa bị làm con gà luộc vừa bị cháy đen.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Độ kiếp nữa sao?

Phóng Lôi Mộc Thụ ra khỏi Ân Nặc, Kim Nam nhanh chóng quán thông một tia lực lượng nội khí cho nhánh Lôi Mộc Thụ kia đứng vị trí trên đỉnh đầu hần, sau đó lặng lẽ chờ đón lôi kiếp. Lôi kiếp lần này hình thành rất nhanh, chẳng mấy chốc đã có những tia sét to bằng bắp chân đánh xuống.

Thân thể Kim Nam theo lực đẩy của lôi kiếp trùng xuống một chút, lôi kiếp kia bị Lôi Mộc Thụ trên đỉnh đầu Kim Nam hấp thu sạch sẽ. Giống như lần trước, men theo tia lực lượng quán thông, một luồng lực lượng theo đó xông thẳng vào cơ thể Kim Nam. Thật không ngờ, hóa ra là như vậy, tia lực lượng trung gian giữa nội khí và Tín Ngưỡng lực nhảy mất tăng lên, cái cảm giác bạo loạn trong thân thể Kim Nam dường như dần biến mất.

Lực lượng trung hòa cứ như vậy qua mỗi lần lôi kiếp đánh xuống là lại đều tăng lên một chút, thoáng chốc sau khi Kim Nam độ kiếp xong đã tăng lên rất nhiều. Vì đã trải qua độ kiếp một lần nên Kim Nam cũng đã có kinh nghiệm và không có gì lo lắng cả. Hần độ kiếp tuy rất nhàn hạ, nhưng không tránh khỏi bị một số tia sét nhỏ đi kèm với những cái lôi kiếp lớn kia đánh trúng vào thân thể.

Hiện giờ bộ y phục trên người hần đều đã rách nát đến te tua, thậm chí một số chỗ không nên rách cũng đã rách. Lắc đầu cười một cái Kim Nam lòi từ trong Ân Nặc ra một bộ y phục mới, trực tiếp thay trên không trung.

“Í, có tên nào đang khóa thân trên kia thay y phục, chúng ta đi xem”.

Một đoàn Sam Yêu vô thể lực không ngờ lại xuất hiện, tất cả bọn chúng tu vi đều thấp kém, chỉ có một vài con Yêu Quái là tu vi cao một chút đã thực sự hóa nhân hình.

Một tên Sam Yêu lông mày dữ tợn bước lên cười nhạt nói:

“Nhân loại, người cũng thật có tư vị, trong địa bàn của bọn ta mà lại dám công khai thay đồ khóa thân như vậy, có biết là rất hại mắt hay không?”.

Nghe Yêu Sam kia nói vậy Kim Nam chỉ neho mắt lại một chút đánh giá. Tên Sam Yêu trước mặt có tu vi Yêu Quái tầng ba trung kỳ, hơn hẳn tu vi nội khí của Kim Nam một bậc. Khó trách, chắc hẳn cái Yêu Sam này thấy Kim Nam là một nhân loại đi một mình, hơn nữa tu vi lại còn thấp kém hơn nó một bậc nên mới ra sinh sự như vậy.

Cũng hơi chán nản, Kim Nam định tung một quyền đơn giản kết liễu cái Yêu Quái này đi cho đỡ lằng nhằng, dù sao hần vừa mới độ kiếp xong, cũng không muốn dây dưa. Với cái thực lực của hần bây giờ giết cái Yêu Sam phía trước là quá đối bình thường, hần hoàn toàn có khả năng làm như vậy.

Nhưng Kim Nam chợt nghĩ, chi bằng như vậy. Đẳng nào chẳng giết Yêu Sam trước mặt, vậy thì tiện thể hần thao luyện cái pháp kỹ mới kia luôn. Nghĩ là làm, Kim Nam ngay lập tức hành động, trong một khoảng thời gian ngắn nhất hần bắn ra nội lực tích tụ các điểm lực lượng. Chốc lát những điểm lực lượng kia đã hình thành dày đặc như những tinh tú trên bầu trời đêm, bổ sung gia cố thêm bằng Tín Ngưỡng lực thì những điểm lực lượng kia đã cường hần lên rất nhiều.

Thoáng chốc cảm nhận thấy sự nguy hiểm từ những điểm lực lượng kia, Yêu Sam tầng ba trung kỳ vội té xuất một thanh đao quăn quăn rất ngắn, nhưng thanh đao này lại bọc lộ ra sát cơ rất lớn. Kim Nam nhìn thấy thanh đao kia thì cũng thấy nó có sự nguy hiểm liên tăng cường đề phòng cảnh giác cao độ hơn, không những vậy hần còn phóng ra thần thức đề phòng lũ Yêu Sam phía dưới đánh lên.

Yêu Sam kia thấy Kim Nam phóng ra thần thức thì chỉ coi thường cười lạnh. Y thầm nghĩ, phóng thần thức tổn hao rất nhiều nội lực, chẳng lẽ nhân loại kia lại không biết điều này. Hơn nữa kiểm soát thần thức lực thì sẽ làm buông lỏng trạng thái chiến đấu, như vậy sẽ là tự sát. Xem ra y đã quá coi trọng nhân loại trước mặt này rồi, cái màn những điểm lực lượng này luôn phát ra điểm lực lượng có cường độ mạnh mẽ lâu như vậy, chắc hẳn nhân loại này phải tổn hao không ít nội lực để duy trì nó.

Đoán là như vậy, Yêu Sam kia liền cho rằng cái màn pháp kỹ trước mặt hần hoàn toàn chỉ là phô trương thanh thế. Chính vì vậy Yêu Sam chỉ cười lạnh chứ không xuất thủ, hần cứ như vậy qua lại thăm dò không hề phát động công kích.

Kim Nam thâm cảm thấy kì lạ, con Yêu quái này bị làm sao vậy, tại sao lại cứ lượn như ruồi trước mặt hần. Nhìn cũng cảm thấy tức mắt, Kim Nam liền

không chần chừ nữa, lập tức điều động những điểm lực lượng kia lao vào như một trận bão cát, tất cả tập trung lên thân thể Yêu Sam tầng ba trung kì kia, quyết dùng một đợt pháp kĩ này công kích giết chết Yêu Quái này.

Yêu Sam kia đang nghĩ nhân loại trước mắt chỉ là phô trương thanh thế dọa bọn hắn chạy không dám công kích nên, chỉ coi thường. Nhưng thật không ngờ nhân loại kia lại nhanh chóng phát động công kích khiến Yêu Sam có chút thích ứng không kịp. Mặc kệ, dù thích ứng không kịp nhưng Yêu Sam đã phòng bị từ trước vội vùng thanh đao quăn kia lên nhằm đánh bay những điểm lực lượng kia.

Nhưng không như hắn nghĩ, hắn sử dụng thanh đao kia chỉ đánh bay được một số đại lượng tập trung lớn. Còn một số điểm lực lượng khác nhìn tuy rời rạc rất ít nhưng khi thoát qua khỏi cửa ải của thanh đao kia đã tập trung thành một số lớn.

Đánh thẳng vào những điểm huyệt trên huyết vị của Yêu Sam, Yêu Sam ngay lập tức bị đại thương bất động thân thể. Hắn thực sự không thể tin nổi, những điểm lực lượng nhỏ bé kia sau khi đánh vào thân thể hắn lại bạo nổ đến mức khủng bố như vậy, thân thể hắn hiện giờ chính là đại trọng thương.

Kim Nam khẽ neho mày lắm lắm:

“Thực sự không chết sao, xem ra vẫn chưa quen lắm, làm lại lần nữa vậy...”.

Tiếp tục như suy nghĩ Kim Nam lại đánh ra một màn pháp kĩ nữa còn dày đặc hơn trước. Kim Nam không để ý rằng pháp kĩ lần trước hắn tung ra đã khiến Yêu Sam kia bị khóa hết huyết đạo, phong bế thân thể đến bất động thậm chí đại trọng thương.

Yêu Sam kia bị đánh đến bất động, thì đã thâm hốt hoảng, nay thấy nhân loại kia không ngờ lại đánh đến một màn dày những điểm lực lượng còn dày đặc hơn.

“Không thể nào...”.

Nội tâm hắn lắm lắm không dám thừa nhận, rõ ràng nhân loại kia lần trước sử dụng pháp kĩ những điểm nhỏ thì chắc chắn hắn đã phải dồn hết nội lực mới có thể duy trì cho những điểm nhỏ kia cường hãn như vậy, vậy mà bây giờ nhân loại kia tiếp tục đánh ra pháp kĩ xem ra còn cường đại hơn. Không biết nhân loại này là cái quái vật gì, thân thể hắn không thể nào chứa đựng nhiều nội khí như vậy được, để những điểm lực lượng kia cường hãn như vậy chắc chắn phải tổn rất nhiều nội lực. Trừ phi nhân loại này ẩn giấu tu vi. Không xong rồi, đã phải thiết bản rồi. Yêu Sam nội tâm tranh đấu kịch liệt hoảng sợ.

Màn những điểm lực lượng kia lao đến khiến hắn không thể nào chống đỡ nổi. Đừng nói bây giờ hắn đang bị bất động, cho dù là hiện tại hắn di chuyển linh hoạt nội lực sung mãn nhất cũng chưa chắc đã đỡ nổi pháp kĩ này.

Đúng lúc này Kim Nam lại có một suy nghĩ táo bạo, những điểm lực lượng kia sau khi đánh ra thì hắn vẫn có thể hoàn toàn khống chế. Hắn đang nghĩ nếu những điểm lực lượng kia đánh vào đối phương từ từ phá hủy các huyết đạo của đối phương sau đó tập hợp lại tại đan điền bạo nổ một cái thì sao nhỉ, liệu lực công phá có mạnh mẽ hơn.

Nghĩ vậy, Kim Nam liền háo hức muốn thực hiện. Màn điểm lực lượng kia đánh vào thân thể Yêu Sam theo sự điều chỉnh của Kim Nam phá hủy một số huyết đạo quan trọng sai đó tất cả đều hội tụ lao vào phần trung tâm ngực của Yêu Sam này.

Những tiếng nổ nhỏ nhỏ vang lên, Kim Nam có thể cảm nhận thấy những điểm lực lượng kia đang sát nhập vào nhau như những giọt nước hội tụ. Lực lượng tích tụ cuồng bạo dần tăng lên. Cho đến một lúc toàn bộ những điểm lực lượng kia đã tập hợp.

“Bạo nổ...”

Kim Nam khẽ quát một tiếng, ngay sau đó ở phần ngực Yêu Sam kia phát sáng lên một màn sáng màu vàng từ từ lan rộng khắp thân thể hắn đều là sáng màu vàng, cứ như bên trong thân thể hắn đang đốt một ngọn nến, còn thân thể hắn là một cái lồng đèn vậy, sáng lên rất đẹp.

Những Yêu Sam phía dưới đang thương thức đối chiến thấy màn này thì liền nhất thời kinh dị.

“Oanh...”.

Một tiếng nổ lớn bạo động, màn sáng kia lan rộng ra(Như bom nguyên tử) tiến đến dần các Yêu Sam phía dưới và đồng thời chạm vào mặt nước đánh xuống, khiến nước biển phía dưới bay tung tóe.

Yêu Sam tầng ba trung kì đối chiến với Kim Nam kia trước khi chết vẫn không ngừng khiếp sợ, nếu cho thời gian quay lại hắn tuyệt đối không dám đụng độ vào cái loại biến thái này.

Cùng lúc Kim Nam tụ tập những điểm lực lượng và cho nó phát nổ thì Tín Ngưỡng lực trong thân thể hắn cũng dâng trào, nhanh chóng vượt ngưỡng khả năng có thể chứa đựng Tín Ngưỡng lực của Kim Nam trùng kích tu vi Tín Ngưỡng vào cảnh giới Nhập Lực lượng hậu kì đỉnh phong.

Một loạt sấm chớp mây đen lại ầm ầm kéo đến.

Kim Nam cũng kinh dị nói:

“Độ kiếp nữa sao?”.

Khi Kim Nam hần thoảng chốc nghĩ ra ý tưởng hợp nhất các điểm lực lượng kia thì cũng chính là hần diễn sinh công pháp, vì vậy Tín Ngưỡng lực của hần lại một lần nữa tiếp tục dâng cao. Và hần lại tiếp tục phải hứng chịu thêm một đợt đón nhận Thiên kiếp nữa.

Lại tể xuất ra Lôi Mộc Thụ để đón nhận Thiên Kiếp. Đây chỉ là một nhánh nhỏ Lôi Mộc Thụ cho nên Thiên kiếp càng lớn thì ảnh hưởng đến nhánh Lôi Mộc Thụ này càng nhiều, vì vậy cứ mỗi lần Kim Nam độ kiếp là độ nứt vỡ của nhánh Lôi Mộc thụ này lại càng nhiều hơn, cứ như vậy Kim Nam đoán chừng hần độ kiếp vài lần nữa sẽ khiến cho nhánh Lôi Mộc thụ này không chịu nổi mà vỡ vụn.

Trước nay hần độ kiếp đều dựa vào Lôi Mộc thụ, nếu nó mà vỡ vụn Kim Nam cũng không biết làm thế nào. Hơn nữa Lôi Mộc thụ vỡ vụn, hơn độ lôi kiếp bằng cách khác liệu có làm cổ lực lượng trung hòa trong thân thể hần tăng lên hay không, hay là cứ phải dùng Lôi Mộc thụ này độ kiếp mới có thể làm cổ lực lượng trung hòa kia chuyển biến.

Đó chính là điều hần lo nghĩ, nhưng hiện giờ cũng phải tạm thời gạt bỏ, bởi lôi kiếp còn trước mắt có suy nghĩ nhiều cũng không ích gì.

Đám Yêu Sam phía dưới thấy đồng bọn bị cái nhân loại khóa thân kia đánh chết cũng liền nhất thời đều tức giận. Mặc kệ có đánh nhau đúng tình thân hay không, bây giờ bọn chúng bức mình chính là lao vào đánh hội đồng Kim Nam hần.

Kim Nam đang định đơn giản độ kiếp một lần nữa nhưng thật không ngờ cái đám Yêu Quái phía dưới lại chọn đúng lúc này công kích. Khiến Kim Nam lập tức hốt hoảng.

“Mẹ kiếp, ông đây độ kiếp còn không lo nổi lại còn cái lũ chúng bây lao vào”

Kim Nam chính là nhờ nước bọt chửi đồng một tiếng, thâm hận hần chính là tự mua dây buộc mình lúc này. Muốn độ kiếp phải cần có tia lực lượng quán thông giữa hần và Lôi Mộc thụ, mà đám Yêu Sam lại lao vào đúng lúc này công kích hần thì hần cũng không thể nào mà giữ nổi tia lực lượng quán thông kia, như vậy thì hần sẽ trực tiếp đối diện với lôi kiếp, nguy hiểm gấp vạn phần.

Không những vậy đám Yêu Sam kia còn tồn tại một số Yêu Quái cấp cao hơn Yêu Sam trung kì vừa nãy, và số lượng Yêu Sam cấp thấp rất đông đảo, bình thường đánh không thôi đã khó thắng huống hồ hiện giờ hần lại còn phải độ kiếp.

Kim Nam thâm hận lần này đi biển cả đúng là không có gặp chuyện gì tốt, hết gặp đại sát tinh lại bị Yêu Quái truy đuổi cho thừa sống thiếu chết.

....

“Nghiêm lão đại, huynh thử nói xem bao giờ đại ca mới trở về. Bây giờ cũng là mấy tháng rồi, theo như huynh ấy bảo thì đáng nhẽ bây giờ đã phải trở về, liệu không biết có gặp phải chuyện gì không?”

Đám binh sĩ Quân Đoàn Đen sốt sắng hỏi Nghiễm Lam cũng thờ dãi trả lời:

“Theo ta thấy Triệu Huynh tu vi thâm hậu, nội lực cao cường chắc hần không có gì đâu. Các đệ không cần quá lo lắng, hơn nữa ta thấy Triệu huynh cũng có rất nhiều mưu kế, chắc hần không xảy ra chuyện dễ dàng như vậy được”.

“Nghiêm lão đại, huynh chính là không biết rồi, đại ca ta không phải tu luyện nội lực nên mới cường hãn như vậy đâu. Huynh ấy là tu luyện Tín Ngưỡng lực, lực lượng nội khí chỉ là nền tảng để huynh ấy sử dụng Tín Ngưỡng công kích thôi, điều khiến bọn ta lo lắng chính là khi huynh ấy xa rời bọn ta Tín Ngưỡng lực sẽ không có đủ dùng, sẽ trở thành cái tu vi đúng như nội khí mà huynh ấy có. Điều ấy mới nguy hiểm”.

“Tín Ngưỡng lực?”

Nghiễm Lam vẻ mặt xuất hiện sự khó hiểu kì quái hỏi lại. Thấy vậy một cái binh sĩ Quân Đoàn Đen cũng không ngại giải thích cho hần. Lát sau Nghiễm Lam đã cơ bản hiểu được Kim Nam tu luyện là cái gì, chẳng trách Nghiễm Lam hần không thể nào nhìn ra tu vi thực của Kim Nam. Chỉ mãi thấy Kim Nam ở cái nội khí tầng hai hậu kì đỉnh phong mà lại có thể đánh ra quyền phong uy lực như vậy. Hóa ra hần đúng là tu vi nội khí tầng hai đỉnh phong, chỉ có điều sử dụng Tín Ngưỡng lực nên mới khủng bố như vậy.

Bất chợt Nghiễm Lam lại cảm thấy thực sự lo lắng bật hỏi:

“Nói như vậy, khi Triệu huynh cách xa chúng ta chính là chỉ có thể sử dụng nội khí. Vậy chẳng phải huynh ấy chỉ có tu vi nội khí tầng hai hậu kì đỉnh phong hay sao?... Không ổn, với cái tu vi đó mà lưu lạc biển cả tuyệt đối nguy hiểm, chúng ta phải mau chóng tìm kiếm huynh ấy trợ lực. Ài thật sợ huynh ấy trước khi đi không có suy xét hay sao mà lại làm như vậy?”.

Nghiễm Lam than vãn một câu thờ dãi.

Sau khi Kim Nam dời đi, Nghiễm Lam và Quân Đoàn Đen đã tìm kiếm được một cái hải đảo nhỏ cách đó không xa. Tuy thú vật trên hải đảo này rất ít, nhưng vì bọn họ toàn là người tu luyện nên ăn uống cũng không coi trọng nhiều lắm, chỉ ăn rất ít nên lương thực cái hải đảo nhỏ này cung cấp vẫn miễn cưỡng đủ cho gần bốn nghìn người.

Nay Nghiễm Lam biết Kim Nam có khả năng gặp nguy hiểm định đi ứng cứu trợ giúp nhưng lại không xác định được phương hướng. Nhờ cứ thế tìm kiếm không thấy ngược lại gặp phải Yêu Quái công kích thì rất nguy hiểm.

Hơn nữa lộ diện, ba lão Thuồng Luồng Yêu kia biết được Kim Nam đã dời khỏi liệu có lập tức diệt sát bọn họ hay không. Cũng thực sự rất khó nói, vì vậy Nghiễm Lam tạm thời không dám hành động, hần vội suy xét lại trấn tĩnh huynh đệ Quân Đoàn Đen cố chờ thêm vài ngày, nếu thực sự Kim Nam

không trở về mới khởi hành tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Truy sát Yêu Sam, tận thời độ kiếp

Đám Yêu Sam quả thực quá đông và hung hãn, Kim Nam một bên dụng nội lực đánh về phía bọn Yêu Sam kia, một bên vẫn không dám buông lỏng tia nội khí quán thông lực lượng với Lôi Mộc thụ. Chẳng mấy chốc nội lực của hắn đã giảm xuống một cách đáng kể.

Nếu cứ như vậy hắn rơi vào trạng thái suy kiệt nội khí khi độ kiếp là rất có khả năng. Pháp công kích kia hắn đã hoàn toàn luyện thành, cộng thêm hắn đã diễn sinh ra thêm được một cách công kích mới nên uy lực của pháp kỹ đã tăng lên gấp bội. Kim Nam trước hết nghĩ đến nên đặt cho nó một cái tên, hắn vừa chống trả đám Yêu Sam vừa suy nghĩ.

“A, gọi nó là ‘Bạo Vân’ đi.”.

Những điểm lực lượng kia khi xuất hiện và đạt đến cực hạn sáng như tinh vân, sau đó lao vào người đối thủ bạo nổ nên Kim Nam nghĩ rất đơn giản, hợp hai cái lại không phải là Bạo Vân hay sao. Kích phát Bạo Vân pháp kỹ đánh về phía đám Yêu Sam kia gây cản trở bọn chúng tiến đến công kích Kim Nam.

Vì thời gian không có nhiều cộng thêm hắn không thể dồn quá nhiều tinh lực vào chiến đấu vì lôi kiếp bất cứ khi nào cũng có thể đánh xuống nên Kim Nam sử dụng pháp kỹ Bạo Vân kia chỉ hoàn toàn bằng nội khí, không gia cố bằng Tín Ngưỡng lực, vì vậy uy lực của Bạo Vân giảm xuống không ít. Và lại hắn kích phát pháp kỹ này hoàn toàn bằng nội khí nên nội lực của hắn hao phí rất nhanh.

Đám Yêu Sam kia lao vào công kích Kim Nam như bầy ong vỡ tổ, vì lực sát thương của Bạo Vân lúc này không mạnh lắm nên khi Kim Nam đánh ra hoàn toàn chỉ là ở mức ngăn cản đối phương tiến lên công kích. Khiến cho bầy Yêu Sam kia không khác gì đang bị vòn như chuột, lại càng hăng máu lao lên công kích.

« Oành... ».

Thiên kiếp bất chợt đánh xuống, Kim Nam mạnh mẽ gia cố tia quán thông lực lượng. Mặc kệ đám Yêu Sam xung quanh có công kích thế nào, trước hết hắn cần phải độ kiếp cái đã.

Lôi kiếp lần này đánh xuống không những to gấp mấy lần lần trước hơn nữa còn dày đặc vô cùng. Kim Nam than vãn khiếp sợ « Không phải chứ, định giết người sao? ». Lôi kiếp lần này đúng là không khác gì muốn đuổi tận giết tuyệt hắn. Lần trước độ kiếp đúng là chỉ có vài tia sét đánh xuống mà thôi, hơn nữa lần đầu tiên đánh xuống cũng chỉ có một tia. Lần này to hơn vài lần thì không có gì ngạc nhiên rồi, bởi vì mỗi lần độ kiếp chắc chắn sẽ khiến lôi kiếp gia tăng lực lượng hơn nên dĩ nhiên phải to hơn, nhưng chỉ có điều Kim Nam không hiểu sao lại tồn tại nhiều tia sét đánh xuống như thế, chỗ này phải đến mấy nghìn tia.

Bỗng hắn chợt toát mồ hôi lạnh lạnh bầm :

« Thôi xong rồi, chắc chắn là do lũ Yêu Sam này ».

Chỉ có một khả năng, Kim Nam độ kiếp có thêm lũ Yêu Sam khiến thiên kiếp gia tăng lôi kiếp đánh xuống. Nói như vậy sau cái tia sét đầu tiên này lôi kiếp đánh xuống không những tăng thêm lực lượng mà cũng dày đặc y như vậy hay sao.

« A thiên đạo, đồ giết người.. ».

Kim Nam thầm chửi rủa một tiếng, đúng thật là vận rủi, đã đen lại còn đen hơn cả nhọ nôi. Lũ Yêu Sam này sao lại lao vào đúng lúc như vậy cơ chứ, đã vậy lại khiến thiên kiếp gia tăng.

“Hừ, ta cho các ngươi chết chung...”.

Kim Nam gào lên như đã tận mệnh, độ kiếp như vậy thì cho dù hắn có nhánh Lôi Mộc thụ kia chống đỡ thì cũng vỡ nát, kiểu gì cũng chết. Đã vậy thì liều mạng trước khi chết kéo theo bọn Yêu Sam này, nếu may mắn thần Kim Quy có thể ra ứng cứu thì quá tốt, bằng không thì chỉ đành chịu chết như vậy thôi. Kim Nam lại muốn đánh cược thêm một lần này.

Bọn Yêu Sam kia thấy thiên kiếp thì đã sợ hãi bất động, nay thấy cái nhân loại kia lại điên cuồng như vậy lao vào bạo phát sát khí cực độ thì bọn chúng cảm thấy một trận tê da da đầu.

« Mẹ kiếp, nhân loại khỏa thân điên rồi, anh em mau chạy... ».

Một con Yêu Sam tu vi cao nhất cảm nhận thấy sự nguy hiểm cực độ vội hô toáng lên. Đám Yêu Sam cũng ý thức được điều này, lôi Yêu Sam kia chưa

đứt đã thực mạng chạy trốn.

« Chạy ư... ».

Kim Nam mặc kệ thiên kiếp đang bám sát người mình, vẫn vận nội khí gia cố Tín Ngưỡng lực, liên tiếp kích phát Bạo Vân đánh về phía đám Yêu Sam đang nhao nhao chạy trốn kia. Một khung cảnh hỗn loạn hiện ra, một nhân loại đơn độc yếu kém đang điên cuồng truy sát bầy Yêu Sam cường hãn đông đảo. Người nào nhìn thấy tràng diện cảnh này cũng không khỏi cảm thấy nực cười.

Đám Yêu Sam kia tuy e ngại Kim Nam thế nhưng cũng không thể đủ để chúng phải chạy trốn, cái chúng e ngại chính là thiên kiếp phía sau nhân loại kia. Kim Nam không biết điều này, vẫn tận lực truy sát đuổi đánh, trong khi bọn Yêu Sam sợ mất mật vì lôi kiếp theo cái nhân loại kia đang đuổi tới.

« Nhân loại, người chết thì chết một mình đi, đừng lôi thêm bọn ta. Mẹ kiếp tên nhân loại hỗn đản, đồ vô si bản tính... ».

Đám Yêu Sam kia chạy dài vẫn thấy Nhân loại kia có ý đuổi theo sát không dứt, bực mình liền quay lại chửi đổng.

« hà hà ... ».

Kim Nam vẫn tiếp tục cười lạnh, kích phát Bạo Vân truy đuổi không tha, bọn Yêu Sam càng chửi thì hấn càng đánh tợn. Hấn chợt cảm thấy chuyện này hết sức thú vị, uy hiếp từ lôi kiếp phía sau đang đuổi theo Kim Nam cũng không còn cảm thấy nhiều nữa.

« Í, tại sao mình đánh nhau lâu như vậy mà nội lực không có dấu hiệu giảm sút mà lại có xu thế tăng lên ».

Kim Nam bất chợt thốt lên cảm thấy kì quái, hấn đã công kích đám Yêu Sam từ nãy đến giờ, đáng nhẽ ra nội khí hấn sử dụng kích phát bạo vân hao phí nhiều như vậy thì nội lực của hấn đã sớm phải cạn kiệt rồi chứ, nhưng không hiểu tại sao nội lực của hấn không những cạn kiệt mà còn có cảm giác sung mãn hơn.

Thiên kiếp phía sau Kim Nam cũng cảm thấy uy lực không còn rõ ràng và mạnh mẽ hơn trước nữa, mặc dù vẫn có cả nghìn tia sét đuổi theo hấn nhưng hấn lại không cảm thấy nguy hiểm. Mặc kệ, đã là tốt như vậy thì cứ tạm thời đi giết hết đám Yêu Sam kia đi đã, đến lúc xử lý hết hậu quả mới bắt đầu tính sau a.

Đám Yêu Sam kia chạy một lúc lâu như thế nội lực đã có cảm giác suy kiệt cực độ, một số Yêu Sam cấp thấp không chịu nổi đã rút lại, lập tức bị Kim Nam diệt sát. Những Yêu Sam khác thấy vậy càng chửi lớn :

«Khốn nạn, nhân loại khóa thân này là cái loại quái vật gì mà đuổi chúng ta lâu như vậy không có cảm giác suy yếu, thậm chí hấn còn mạnh mẽ hơn ? ».

Một lát sau những Yêu Sam không chịu nổi cạn kiệt nội khí tự động dừng lại chờ Bạo Vân pháp kĩ của Kim Nam đến lấy mạng, bọn chúng thăm rủa thiên, tại sao cho bọn chúng gặp cái loại quái vật bậc này.

Một số Yêu Sam cấp cao nhất không hiểu rút ra những cái đan dược gì, nuốt vào miệng nuốt ực một cái sau đó lại tiếp tục chạy trốn.

« Là cái gì vậy, chẳng lẽ là đan dược hồi phục nội khí ? ».

Kim Nam thấy màn này thì liền có cảm giác kì quái. Mặc kệ, hấn thăm nhủ, nếu thực sự là đan dược hồi phục nội khí thì hấn phải lấy cho bằng được.

Thiên kiếp phía sau vẫn đuổi mãi không dứt, mà nội khí Kim Nam lại sung mãn nên hấn chợt có ý nghĩ. Liệu cứ như vậy hấn có thể tìm được đường sống hay không đây.

Thoáng chốc đuổi theo mấy tên Yêu Sam còn lại đã mấy tháng, Kim Nam cũng không biết mình đã di chuyển đến cái địa phương nào nữa rồi, nhưng hấn vẫn quyết không tha mấy cái Yêu Sam kia. Phi kiếm cũng ngại té xuất, vì hiện giờ nội lực hấn dùng mãi không hết, chỉ bằng lợi dụng lần này cứ thao luyện cái tuyệt kĩ khinh công kia, sau này còn có chỗ dùng.

Mấy tên Yêu Sam còn lại tên nào mặt mũi cũng tím tái, nội khí bị vắt kiệt đến mức đan điền vặn xoắn. Thế nhưng bọn chúng cũng không dám dừng lại, vẫn tiếp tục chạy trốn.

« Í, đại ca, huynh nhìn xem kia có phải là cái tên nhân loại đó không ? ».

« hình như đúng là như vậy, mấy tháng nay chúng ta chiếm nhiều kho tàng, chắc hiện giờ hấn đã biết tin nên đến lấy, nhưng hình như hấn đang truy sát ai thì phải, hình như là bọn Yêu Sam ở hải vực phía trong. Lũ tiểu yêu này tại sao lại đắc tội với tên nhân loại khủng bố như thế cơ chứ, xem ra lần này Yêu Sam tộc rất có khả năng đã bị nhân loại này diệt sát hết rồi ».

Thì ra Kim Nam tận lực truy đuổi như vậy đã chẳng mấy chốc đến ven lãnh địa Nam Hải, đến chỗ ba cái lão thường luồng già kia. Không hiểu tại sao bọn Yêu Sam kia lại chạy đến phía này, Kim Nam mặc kệ vẫn tiếp tục đuổi giết, ba cái lão thường luồng này vẫn còn e sợ hấn cho nên hấn không có chút gì cổ kị cả.

« Lão đệ, người nhìn xem kia có phải là thiên kiếp hay không ».

« ừm, đúng là thiên kiếp, chỉ có điều ta cảm thấy kì lạ, tại sao thiên kiếp mà lại nhỏ đến mức như vậy ».

« Thiên kiếp này tuy nhỏ nhưng nhiều như thế kia cũng sẽ tạo ra chút nguy hiểm ».

« Không có gì, với cái thực lực của nhân loại kia chắc hoàn toàn có thể xử lý đơn giản, thật không ngờ nhân loại này nhanh như vậy đã tiếp tục độ kiếp. Không biết thực lực hiện tại của hắn đã gia tăng hơn trước đây đến mức như thế nào ».

« Chỉ có điều nhân loại này thực sự là bá đạo, vừa độ kiếp mà hắn lại vừa có thể truy đuổi đám tiểu yêu kia, chứng tỏ căn bản hắn không coi thiên kiếp này là gì ».

Kim Nam thực sự mãi truy đuổi nên cũng không để ý, thân thể hắn không ngờ chính là quái vật trong những quái vật a. Sở dĩ hắn không còn cảm thấy uy hiếp của thiên kiếp nữa là vì cái thân thể hắn đã tự động hấp thu lôi nguyên phía sau bổ sung thành nội khí, chính vì vậy nội khí của hắn mới có thể sung mãn liên tục như vậy.

Ba lão thường luồng Yêu mà thực sự biết những tia lôi kiếp kia ban đầu không phải nhỏ như vậy thì chắc chắn đã thốt lên kinh sợ rồi chứ không phải chỉ đánh giá một cách bình thường như thế này.

Nhìn thấy Kim Nam di chuyển rất nhanh lại không có dùng pháp bảo phụ trợ, thường luồng yêu lão nhĩ lên tiếng :

« Lão đại, lão đệ, các người xem, nhân loại kia không dùng pháp bảo phụ trợ mà lại có thể bay nhanh như vậy, ta đoán chắc với cái tốc độ như thế hắn cũng phải đạt đến cái cấp bậc nội khí tăng năm hậu kỳ rồi chứ chẳng ít a ».

Thuồng luồng Yêu lão đại cũng gật đầu nói :

« Đúng vậy, đệ nói rất đúng, cũng may chúng ta trước đây không đắc tội với hắn quá lớn, bằng không với cái thực lực như vậy tiêu diệt thường luồng nhất tộc ta thực quá dễ dàng ».

Ba lão thường luồng Yêu thực tế không biết rằng, sở dĩ Kim Nam có thể di chuyển nhanh như vậy là do hắn đã thao luyện cái tuyệt kỹ khinh công kia đến một cái đẳng cấp mới thuần thục hơn nhiều, thậm chí gần như đã thao luyện đến mức đỉnh cấp của tuyệt kỹ khinh công. Thao luyện đỉnh cao thuần thục nhất có thể di chuyển không kém gì bay lượn, nhún một bước đã có thể bay xa đến mấy trăm dặm.

Kim Nam không ngờ rằng chính vì hắn sử dụng tuyệt kỹ khinh công đã làm cho ba lão thường luồng kia thực sự tin tưởng hắn là kẻ có tu vi cao cường. Loại bỏ mối hiểm nghi của ba lão.

Mấy cái Yêu Sam kia chạy tận lực đã sớm kiệt sức, bỗng trông thấy ba lão thường luồng Yêu kia thì như gặp được quý nhân, mừng rỡ vội vã lao xuống thét lên :

« Ba lão tổ, cứu mạng... ».

Mấy Yêu Sam vật vã lao xuống, bộ mặt mừng rỡ như đã chắc chắn được cứu, đáp xuống mặt biển còn thở phào nhẹ nhõm. Nhưng bọn chúng bỗng giật mình, không ngờ ba cái thường luồng Yêu kia nhìn bọn chúng với ánh mắt toà ra sát khí bùng bùng.

« Ba lão tổ, cái này... sao ba vị ? ».

Yêu Sam kia còn chưa nói dứt lời đã bị một cái vòi thật lớn đánh đến cho nát bấy. Thuồng luồng Yêu lão tam lạnh lẽo nói một câu :

« Đến chết ngươi vẫn chưa thực sự biết ngươi đã đắc tội với ai ? ».

Mấy Yêu Sam còn lại thấy cảnh này lại kinh hãi hơn, bọn chúng thật không ngờ kẻ bọn chúng tin tưởng trông cậy giúp đỡ mới chính là đại sát thần của bọn chúng. Một Yêu Sam kia như vùng vẫy dây chết vẫn cố gắng bay lên tiếp tục định chạy trốn thì đã bị thêm vài cái vòi lớn nữa vây quanh đập cho nát bấy.

« Huynh đệ nhân loại đã lâu không gặp vẫn khỏe chứ ».

Thuồng luồng lão đại thấy Kim Nam đang tiến đến liền cười lớn một cái hướng phía Kim Nam cúi mình chào hỏi, hai cái thường luồng còn lại thấy vậy cũng liền cúi mình theo.

Kim Nam thấy ba lão già thường luồng kia không ngờ lại giúp mình, liền vui vẻ định bước đến chào hỏi. Tiện thể hỏi xem mấy lão đã giúp mình thu thập được cái kho tàng nào chưa. Nhưng đang trên đường hướng tới hắn lại chợt nhớ ra, phía sau hắn vẫn còn thiên kiếp.

Bây giờ mới nghĩ ra nguy hiểm chính của hắn, thật không ngờ ham máu truy sát đến quên cả thiên kiếp. Lúc này Kim Nam mới quay đầu lại định lôi Lôi Mộc thụ ra để độ kiếp thì hắn liền cảm thấy ngờ ngàng thốt lên.

«Ặc, lôi kiếp từ khi nào mà lại nhỏ như vậy ».

Rõ ràng khi Kim Nam mới nhìn thấy lôi kiếp nó to đến cái mức khủng bố, vậy mà bây giờ nhìn lại tuy số lượng tia sét không có bị suy giảm nhưng lực lượng của mỗi tia sét đã còn lại ít đến mức đáng thương. Với cái lôi kiếp này thì Kim Nam cũng thật sự chả cần đến Lôi Mộc thụ, lại vui vẻ cất nhanh Lôi Mộc thụ kia trực tiếp lao vào những tia lôi kiếp kia chống đỡ.

« Tạch, tạch.. »

Lôi kiếp đánh vào người Kim Nam lúc này hết sức let đẹt. Vì lôi kiếp quá mức yếu kém nên Kim Nam không có bị thương chút nào, mà chỉ bị rách quần áo ở một số vị trí mà thôi. Cổ lực lượng trung hòa của Kim Nam không biết tự bao giờ đã tăng lên.

Lúc này Kim Nam mới biết, lực lượng trung hòa tăng lên là do hần độ kiếp chứ không phải là do Lôi Mộc thụ, Lôi Mộc thụ chỉ đơn giản là hấp thu lôi nguyên giúp hần độ kiếp nhân hạ hơn mà thôi, chứ thực sự nó không giúp tăng cổ lực lượng trung hòa kia.

Vui vẻ đáp xuống tiền tới, định bắt tay chào hỏi với ba cái lão thường lường Yêu kia một cái. Thì sấm chớp lại ùng ùng nổi lên. Kim Nam lại chửi đồng :

« Khốn kiếp, vẫn là còn lôi kiếp ? ».

Từ bộ mặt vui vẻ chuyển sang khuôn mặt ngớ ngẩn rồi đến tức giận. Hần đã chuyển đổi không biết bao nhiêu cái cảm xúc chỉ trong vài giây tích tắc.

Lắc đầu một cái Kim Nam lại bay lên không trung tiếp tục nghênh đón thiên kiếp, lại tể xuất Lôi Mộc thụ ra, để mặc lại cái tình cảnh ba lão thường lường Yêu kia đang ngơ ngác chia tay ra chờ bắt tay với hần.

Kim Nam lúc này mới thực sự nhớ ra, hần đúng là chưa có độ xong thiên kiếp, lần trước lôi kiếp đánh xuống chưa có đánh trúng người hần hần đã đuối theo truy sát bọn Yêu Sam kia, mà phải kết thúc một đợt thiên kiếp thì mới có đợt thiên kiếp tiếp theo đánh xuống được. Vì vậy cho nên đúng là hần đã rơi vào tình cảnh, độ kiếp trong vòng mấy tháng liền, chuyện này nói ra đúng là dọa người a.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Giao Chiến Yêu Binh Nam Hải

« Ùng ùng ». Thiên kiếp oanh động vang lên cũng đồng thời khiến ba lão thường lường Yêu kia kinh dị. Nhân loại kia không ngờ còn chưa độ kiếp xong ba lão Yêu kinh nghiệm lâu năm vội vã lui ra khỏi khoảng cách độ kiếp của Kim Nam tìm vùng an toàn.

Ba lão biết rất rõ khi độ thiên kiếp có thêm bất cứ ai ở khu vực đó thì sẽ làm cho độ khủng bố của thiên kiếp đó tăng lên gấp nhiều lần. Vì đã từng độ kiếp qua rồi nên ba lão hiểu vấn đề này rất rõ ràng. Có lẽ chỉ có bọn Yêu Sam kia chưa từng độ kiếp không biết gì nên mới lao vào đánh nhau với Kim Nam khi hần đang độ kiếp.

Kim Nam thở phào may mắn, cũng may ba cái lão già kia tự động lui đi nếu không khẳng định thiên kiếp của hần còn mạnh hơn đến vài lần.

« Oành, một tràng diện lôi kiếp đánh xuống, Kim Nam vừa mới bình tĩnh thì lại tiếp tục kinh hãi hét lên :

« Cái gì vậy trời, chẳng phải đã giết hết lũ Yêu Sam kia rồi sao, tại sao bây giờ thiên kiếp không những to hơn nhiều mà lại còn dày đặc hơn mấy lần ».

Chắc chắn là do thiên đạo đã nhận mệnh, đám Yêu Sam kia vào quấy nhiễu rất đúng lúc. Thiên đạo đã nhận mệnh là bọn chúng sẽ độ kiếp cùng với Kim Nam cho nên lần này đánh xuống đủ tia sét cho từng ấy người, Kim Nam thấm rủa. Bọn Yêu Sam này thực không có gì tốt, chết rồi mà vẫn đem lại cho hần rắc rối.

Thế nhưng Kim Nam dù kinh hãi cũng không thể kinh hãi bằng ba cái lão Yêu kia, ba lão thường lường Yêu lúc này chính là đang há hốc mồm ra. Cái gì mà ba lão đang chứng kiến trước mắt thực quá mức tưởng tượng.

Ngay cả ba lão khi độ kiếp lên Yêu Quái tăng năm cũng không bằng một phần một trăm như thế này. Cái này đúng là giết người mà, thật không biết nhân loại kia đã đạt đến cái cấp bậc gì rồi mà phải hứng chịu lôi kiếp khủng bố như vậy. Nghĩ như vậy ba lão lại càng cảm thấy sợ hãi cái nhân loại trước mắt này hơn. Cũng may ba lão mới đắc tội đã kịp thời gỡ bỏ hiềm khích, bằng không có gấp mười lần các lão đánh nhau với nhân loại trước mắt này chỉ có thể cảm chắc cái chết.

Kim Nam biết nếu hiện giờ hần tiếp tục đứng nguyên tại chỗ thì cho dù có Lôi Mộc thụ vẫn bị đánh chết, chỉ còn có một cách duy nhất như lúc trước đó chính là tiếp tục chạy đuối giết để cho lôi kiếp kia từ từ suy yếu sau đó dễ dàng độ qua kiếp nạn này.

Nghĩ như vậy Kim Nam liền quay đầu lại phía ba lão thường lường Yêu kia một cái phân phó, trước khi hần dời đi, tiện thời bảo ba lão thông báo cho binh sĩ Quân Đoàn Đen là hần đã trở lại.

« Mấy lão ca, ta nhờ mấy vị chút chuyện. Nếu các người đã thực sự chiếm được kho tàng thì hãy đem đến chỗ các anh em của ta, tiện thời thông báo cho họ là ta đã trở về, còn hiện giờ ta phải đi xử lý lôi kiếp cái đã, tạm thời chưa thể trở về ».

Kim Nam đoán chắc với cái màn oanh động này sẽ đủ làm cho ba lão già kia khiếp sợ, cho nên chắc chắn sẽ thực hiện theo lời hần. Còn chuyện nghĩ đến ba lão hại những binh sĩ Quân Đoàn Đen thì Kim Nam khẳng định ba lão già này có mơ cũng không dám làm như vậy.

« huynh đệ yên tâm, chúng ta sẽ làm như vậy ». Thường lường Yêu lão đại vội bước lên nói.

Ba lão thường luồng Yêu nhìn thấy thiên kiếp thì đã khiếp sợ quá mức thực lực của Kim Nam rồi, thấy hấn phân phó như vậy thì liền tức tốc đi hành động ngay. Bằng không chỉ một chút sơ xảy đắc tội với cái loại cường giả này thì thường luồng tộc chỉ cảm chắc cái vận mệnh tuyệt diệt giống Yêu Sam tộc kia mà thôi.

Thấy ba lão thường luồng Yêu kia đã rời đi hành động theo lời Kim Nam, thì hấn cũng không còn vướng bận gì nữa, lập tức hướng thân mình cực hạn khinh công lao ngược trở lại Nam Hải, Bạo Vân liền tiếp kích phát, hấn hiện giờ không tiết kiệm một chút nội lực nào mà ngược lại phải cần thỏa sức hao phí đến cực hạn.

Thiên kiếp lần này không những to và dày đặc mà nó còn nhanh hơn rất nhiều, chính vì vậy Kim Nam cần phải cực lực sử dụng tối đa nội lực.

...

« Nghiêm huynh, huynh nhìn kia, phía kia có phải là đang có người đến ? ».

Một binh sĩ Quân Đoàn Đen nường thịt dê liếc mắt về phía biển cả nhìn thấy ba lão thường luồng Yêu đang đến vội vã lên tiếng. Nghiêm Lam ngay lập tức cũng bắn một tia thần thức về phía đó cẩn trọng nhìn từng chút một, không quên kích phát nội lực phòng bị. Tất cả binh sĩ Quân Đoàn Đen cũng đều rất khẩn trương.

« Nhân loại huynh đệ, không cần căng thẳng như vậy, là chúng ta đây ».

Ba lão thường luồng Yêu bay đến thấy sự cố kị trong mắt Nghiêm Lam vội lên tiếng. Tuy nhiên Nghiêm Lam cũng không buông bỏ phòng bị chút nào, ba lão già này tự dung mò đến đây rốt cục là mục đích gì. Hiện giờ Kim Nam cũng không có ở đây, nếu ba lão già này nổi lên sát tâm thì phải làm sao.

Không đến mức dám bá đạo như Kim Nam, Nghiêm Lam chính là vô cùng cẩn trọng trong cách xưng hô, quyết không để ba lão hỗn đản này tìm ra nguyên do động thủ với bọn hấn.

« Không biết, ba vị tiền bối đến đây là có gì chỉ giáo ? ».

« Ấy, chỉ giáo thì không dám. Chả là Triệu huynh đệ có nhờ bọn ta đem mấy cái kho tàng đến đây cho huynh đệ, tiện thời thông báo cho huynh đệ vài hôm nữa Triệu huynh sẽ trở về ».

Nói rồi thường luồng lão đại bỗng lòi ra một đồng thứ đồ, cũng không biết lão đem đến kiểu gì mà Nghiêm Lam nhìn không có thấy. Trên thực tế Kim Nam mà ở đây lúc này chắc chắn đoán được ba lão già này có không gian trữ vật.

Thuồng luồng lão đại sau khi lòi một đồng các công pháp, nội đan, binh khí vút đầy ra đầy căn bản là không thèm nhìn. Thuồng luồng tộc lão cũng không coi trọng thứ này lắm, nhưng đối với binh sĩ Quân Đoàn Đen thì chẳng khác nào gặp nước trong những ngày hạn. Chính là hoa mắt vô cùng, yêu thích không dòi.

« Đã vậy, xin đa tạ các vị tiền bối. Xin thứ lỗi ở đây bọn ta điều kiện không được đầy đủ, chỉ có thể mở một cái tiệc nhỏ xin ba vị không chê ».

« Ấy, huynh đệ quả thực khách sáo quá rồi, bọn ta cũng không có tâm tư tiệc tùng, ở tộc còn một số chuyện chưa giải quyết. Thứ lỗi bọn ta cáo từ trước, huynh đệ, khi nào Triệu huynh trở về nhớ nói giúp bọn ta một tiếng tốt là được rồi ».

Thuồng luồng lão đại nói xong lại cùng hai lão thường luồng còn lại cúi mình chào một cái, sau đó bay lên không trung biến mất. Nghiêm Lam thấy ba lão thường luồng kia đã đi rồi lúc này mới dám buông bỏ phòng bị thở phào nhẹ nhõm.

« Nghiêm huynh, số đồ vật này tính sao đây ? ».

Một binh sĩ Quân Đoàn Đen thấy đồng đồ vật mà ba lão thường luồng Yêu kia đem tới thì chính là hoa mắt. Thế nhưng không dám động tới, liền hỏi Nghiêm Lam một tiếng chờ hấn phân phó, dù sao hiện giờ Kim Nam đã đi rồi, lại giao quyền chỉ huy cho Nghiêm Lam nên tất cả các binh sĩ đều phải nghe theo lời Nghiêm Lam.

Nghiêm Lam nhìn đồng đồ kia suy tính một lát sau đó nói :

« Tạm thời cứ đem cất ở một chỗ an toàn, đợi Triệu huynh về rồi xử lý, phòng ngừa việc bị ba lão già kia ám toán ».

« Dạ, bọn đệ sẽ đi làm ngay ».

Ngay sau đó binh sĩ Quân Đoàn Đen đem cất đồng đồ kia thật kĩ vào một lùm cây, tuy rất thèm muốn nhưng họ không dám cãi lời Nghiêm Lam. Dù sao người ta cũng là người quyết định ở đây, không phải muốn là được.

....

Kim Nam trên đường chạy trốn thiên kiếp, chính là cuồng bạo đánh loạn lực lượng lung tung. Việc đó dẫn đến không tránh khỏi kinh động một đại lượng Yêu Quái. Những Yêu Quái cấp cao thì căn bản không dám động thủ, chỉ âm thầm tức giận.

Còn những Yêu Quái cấp thấp chính là không biết gì, cho nên chính là lao lên đánh loạn xạ không cổ kị chút nào. Việc này khiến Kim Nam thực sự rất là

kinh hỉ, không những hấn có chỗ để xả lực lượng dư thừa, mà còn tiện thời thu được không ít nội Yêu đan cấp thấp.

« Cái gì, người nói sao. Có nhân loại đang lạm sát ở Nam Hải ta, chuyện này tại sao người không có nói sớm, để Long Vương trách tội thì tính sao đây hả ? ».

Một Yêu Tôm đại tướng tức giận mắt trợn lồi ra hăng máu gào thét, đập một nhát thẳng vào ngực cái Yêu binh Phù Du một cái khiến tên này lập tức lăn ra chết.

Yêu Tôm đại tướng kia là một Yêu quái tăng năm trung kỳ, đã chọn vẹn hóa hình người từ lâu. Về cơ bản tu vi hấn cao nên trước nay coi tính mạng như cỏ rác, thích là giết. Về mặt hung tợn của hấn cũng có thể khiến cho người ta kinh tâm động phách, chưa đánh mà đã chạy dài rồi.

Sau khi đã chết cái Yêu Binh Phù Du kia, Yêu Tôm đại tướng này liền cầm một thanh trường mâu rất dài, lao lên khỏi mặt biển. Lập tức hóa thành bản thể to đến mức khủng bố gào rú một hồi, sau đó lại hóa thành nhân hình, về mặt hùng hăng sát khí chờ đợi.

Lát sau không biết từ đâu Yêu Binh kéo đến đông như thủy triều dâng. Trong đó còn một vài Yêu Tướng cấp cao cầm đầu cũng đang lao về phía này. Tiếng gào thét khi hóa thành bản thể lúc kia của Yêu Tôm đại tướng chắc chắn là tiếng gọi triệu tập Yêu binh.

« Đại ca, có chuyện gì vậy ? ».

Một Bạch Sam Yêu tướng tăng bốn hậu kỳ đỉnh phong lao lên trước mặt Yêu Tôm đại tướng hỏi. Tên này mặt mũi cũng rất hung tợn, chỉ có điều kém Yêu Tôm đại tướng kia chút ít mà thôi.

« Người tại sao giờ này mới đến ? ».

Yêu Tôm đại tướng không ngờ không trả lời mà lại phát ra sát khí. Bạch Sam Yêu tướng thấy vậy liền vội nói :

« Là đệ ở cách xa đây một đoạn nên có chút chậm trễ, nhưng không biết có chuyện gì vậy ? ».

Yêu Tôm đại tướng ánh mắt lạnh lẽo, bỗng chốc quay mình đập một cước thẳng vào mặt Bạch Sam Yêu tướng một cái, khiến tên này lăn ra tím tái mặt mày nhưng không có chết. Chắc hấn Yêu Tôm đại tướng cũng không có ý định giết mà chỉ định giáo huấn tên Bạch Sam Yêu tướng này một chút mà thôi.

Bạch Sam Yêu tướng bị đá một nhát nhưng không có tức giận, chỉ sợ hãi quỳ mọp ở một chỗ chờ đợi không nói gì. Yêu Tôm Đại tướng thấy vậy liền không để ý nữa quay xuống phía đám Yêu binh và Yêu tướng phía dưới thét lớn nói :

« Hiện nay trong khu vực rìa Nam Hải chúng ta có một cái Nhân loại lạm sát Yêu tộc vô tội, không coi ai ra gì, hiện đang tiến về đây. Chúng ta đường đường là Yêu binh Nam Hải mà lại để cho một cái nhân loại nhỏ nhoi giết chóc vô cớ như vậy thì thử hỏi làm sao ăn nói với Long Vương ? ».

« Đại ca, giết hấn đi... ».

Một Yêu tướng phía dưới thấy vậy liền hét lên tỏ ra khát máu nói. Các cái Yêu binh Yêu tướng còn lại cũng nhất thời hét lên hưởng ứng.

« Giết hấn... ».

« Đúng vậy, không thể để hấn sống sót ».

« Làm thịt hấn đi, cho hấn vào chảo dầu rồi chiên giòn lên rắc muối vào thưởng thức ».

Vô số những tiếng kêu gào, và phương pháp nhục mạ uy hiếp Kim Nam được nêu ra. Yêu Tôm đại tướng chỉ thỏa mãn gật đầu một cái nói :

« Các huynh đệ, giết hấn ngay bây giờ... ».

Lệnh phát động công kích được đưa ra, Yêu Tôm đại tướng cầm đầu lao đi trước tiên, theo sau là đại lượng Yêu Binh Yêu tướng Nam Hải Long Cung đang ầm ầm tiến về phía Kim Nam.

« Thứ gì kia vậy, có phải là Yêu binh hay không ? ».

Kim Nam vừa xử lý xong một đám Yêu Quái cấp thấp, bỗng thấy phía xa từ phía mạn Nam đang lao đến một đội quân Yêu binh đông đảo, liền cảm thấy ngạc nhiên. Lát sau gạt gù nghĩ, chắc có khả năng hấn đã giết quá nhiều Yêu Quái nên mới kinh động đám Yêu binh kia. Như vậy cũng tốt, đám Yêu binh này sẽ giúp hấn thao luyện pháp kỹ, đồng thời tránh đi uy hiếp của thiên kiếp lần này. Nghĩ vậy, Kim Nam liền không chần chừ, lập tức lao về phía đám yêu binh kia Bạo Văn pháp kỹ cũng đã được tùy thời điều động sẵn sàng.

Yêu Tôm đại tướng đang hùng hổ lao đến, thấy nhân loại trước mắt thì càng hăng máu. Nhưng bỗng hấn khựng lại chú ý.

« Cái gì kia, phía sau nhân loại. Mẹ kiếp, chết rồi, con phù du khôn nạn, hại ông đây... ».

Yêu Tôm đại tướng lúc này phát hiện ra thiên kiếp phía sau Kim Nam thì mặt mày liền biến sắc. Khi đến hùng hổ bao nhiêu thì bây giờ lại sợ hãi chạy trốn bấy nhiêu.

« Í, đại ca đi đâu vậy. À, chắc huynh ấy muốn nhường công đầu lại cho chúng ta, anh em đâu xông lên ».

Yêu Tôm đại tướng căn bản thấy thiên kiếp đã sợ đến mất mặt, quên luôn cả việc nhắc mấy cái Yêu binh Yêu tướng kia rút lui chạy trốn, chính là học tống đào mạng không để ý gì đến phía sau nữa. Đám yêu Tướng lại tưởng Yêu Tôm đại tướng nhường cho mình cơ hội lập công liền lao lên không chút cố kỵ.

Nhưng đi được đến nửa đường bọn chúng đã phát hiện ra thiên kiếp, tên nào cũng kinh hồn táng đờm vội vã chạy trốn. Nhưng không kịp nữa rồi, bọn chúng phản ứng chậm hơn cái Yêu Tôm đại tướng kia một chút, đã rơi vào vòng công kích của Kim Nam.

Bạo Vân pháp kỹ liên tiếp đánh tới, khiến những Yêu binh cấp thấp chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã táng mạng, những Yêu binh cấp cao thì vội vã quay ngược trở lại nhưng cũng là bị đánh cho trọng thương. Những Yêu Tướng cũng chạy trốn bị pháp kỹ của Kim Nam tuy không đánh cho trọng thương nhưng cũng là bầm tím da thịt, đau đớn khủng khiếp.

« A, a, mẹ kiếp, con Tôm thối hỗn đản, vì nghe lời nguoi mà hại ta rồi ! ».

Bạch Sam Yêu Tướng lúc trước vẫn còn cay cú Yêu Tôm đại tướng vì bị y đá một cước vào mặt, nay lại gặp phải màn này thì càng hận Yêu Tôm đại tướng hơn, không giữ được bình tĩnh nữa đã hét lên, vừa chạy vừa chửi.

Đám Yêu binh Yêu Tướng này khi tiến đến đánh Kim Nam thì rất hùng hổ, nhưng khi hấn phát động công kích thì lại chạy rạp. Kim Nam cũng biết đó là do thiên kiếp phía sau hấn nên càng tận lực lợi dụng. Không những khinh công của hấn đã thao luyện đến mức cực hạn, mà cả pháp kỹ Bạo Vân kia cũng đã thuần thục không kém, tuy chỉ đơn giản là sử dụng lực lượng nội khí thôi mà uy lực đã tăng lên rất nhiều. Vậy thử hỏi nếu hấn trực tiếp sử dụng gia cố thêm Tín Ngưỡng lực thì sẽ khủng bố đến mức nào cơ chứ. Chuyện này hấn cũng không dám tưởng tượng. Nhưng hấn đoán rằng ít nhất cũng không hề thua kém một cái Yêu Quái tăng năm nào khi hấn sử dụng Bạo Vân pháp kỹ gia cố Tín Ngưỡng lực để công kích.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Cửu đại công pháp Thượng

Kim Nam hiện tại đã tu luyện thuần thục Bạo Vân pháp kỹ và Tuyệt Đỉnh Kinh Công công pháp rồi, thực lực hấn cũng đã tăng lên rất nhiều. Hơn nữa, lôi kiếp phía sau Kim Nam liếc nhìn vẫn còn rất to, như vậy tận dụng cái thiên kiếp này Kim Nam chợt suy nghĩ, hay là hấn luyện thêm vài cái pháp kỹ công kích nữa.

Đằng nào thì đây cũng là một cơ hội tốt, không những vừa có thể tu luyện pháp kỹ, mà còn vừa có thể thu thập nội Yêu đan, không những vậy, không biết chừng hấn diễn sinh công pháp thành công, sẽ lại tăng lực lượng Tín Ngưỡng lực nữa thì sao.

Kim Nam trước giờ thăng cấp rất nhanh, nay có cơ hội với cái tính cách của hấn chắc chắn sẽ không bỏ qua. Vừa tung ra Bạo Vân pháp kỹ, vừa vận dụng cực hạn khinh công. Kim Nam vẫn dùng một chút tâm lực lôi ra thêm một quyển công pháp ở trong Ấn Nặc, vừa đánh vừa chạy vừa nghiên cứu (Lời tác giả : ta cũng không biết thực sự hấn có mấy bộ não mới có thể làm như vậy, nhưng thực sự hấn rất trâu bò trí lực, khoản này ta khẳng định).

Đám Yêu Binh Yêu Tướng căn bản chỉ muốn chạy, đâu còn tâm trí để ý lại phía sau. Nhưng bọn chúng mà biết rằng Kim Nam hiện giờ còn cái tâm trí làm việc nghiên cứu công pháp thì cũng không biết bọn chúng sẽ nghĩ gì nữa a.

Bạo Vân pháp kỹ vẫn liên tục đánh ra, cường độ không có chút giảm sút. Càng ngày càng có nhiều Yêu Tướng bị đuổi đến sát hơn. Ngay cả Yêu Tôm đại tướng biết trước đã chạy một khoảng cách khá dài thì bây giờ cũng đánh hơi được tung tích nhân loại kia đến. Tức mình hấn liền lại rủa lên một câu :

« Khốn nạn, không biết nguoi ăn cái thứ gì mà lại đi nhanh đến như vậy ».

Bất đắc dĩ Yêu Tôm đại tướng kia lại phải xách binh khí tiếp tục chạy, nhưng hấn phát hiện. Dù hấn có chạy nhanh đến cỡ nào, thì cái khoảng cách giữa hấn và nhân loại kia vẫn đang có xu thế giảm dần.

Quyển công pháp tiếp theo mà Kim Nam lôi ra từ Ấn Nặc, có tên là Thạch Bạo. Quyển công pháp này chỉ dạy, có thể khiến người tu luyện kêu gọi một cơn mưa những tảng đá thật lớn từ không trung rơi xuống công kích đối thủ. Tất nhiên, tất cả những tảng đá này đều do nội lực huyền hóa mà thành. Công pháp này chỉ là một cái công pháp sơ đẳng của tu luyện giả bình thường mà thôi.

Nhưng rơi vào tay Kim Nam, hấn chợt suy nghĩ sẽ biến nó thành một cái cao cấp công kích.

Từng khối đá to lớn liên tiếp được Kim Nam huyền hóa ra đánh về phía đám Yêu binh kia, dĩ nhiên, Bạo Vân Công pháp vẫn giữ nguyên tốc độ phát ra như bình thường.

Cảm thấy chưa thực sự vừa ý lắm, những tảng đá kia tuy rất to lớn nhưng khi đánh vào đám Yêu binh thì hoàn toàn vỡ vụn, không có chút sát thương nào cả. Dù sao nó chỉ là lực lượng huyền ảo, dành cho tu luyện giả bình thường thôi. Nếu nó dùng cho chiến tranh nhân loại với quy mô lớn thì may ra còn có khả năng gây một cái đại lượng sát thương cao.

Không thất vọng lắm, Kim Nam cũng đã đoán biết trước được tình cảnh này cho nên hắn liền tiếp tục suy nghĩ.

Bạo Vân công pháp kia hắn luyện thành là cũng do hắn thành công dồn nén lực lượng tích tụ những điểm lực lượng bạo phát mạnh hơn. Kim Nam lại có suy nghĩ, liệu giữa hai loại công pháp này có thể dùng một phương pháp để tu luyện hay không, hay nói chính xác hơn là bọn chúng có sự tương đồng nào về pháp cách tu luyện.

Nghĩ như vậy, tâm trí Kim Nam như được thông suốt. Hắn liền học tập làm theo y như khi hắn tu luyện Bạo Vân Công Pháp, từng khối Vãn Thạch thật lớn kia từ từ được hình thành.

Lần này, Kim Nam không có nhanh chóng huyền hoặc hóa thành hình vội, mà hắn tập trung đủ đại lượng nội khí tại một điểm đến mức cực hạn, sau đó mới dùng toàn bộ đồng thời dồn nén huyền hóa.

Một khối Vãn Thạch nho nhỏ được hình thành, Kim Nam không biết hiện giờ nếu dùng khối Vãn Thạch này công kích thì uy lực của nó liệu có tăng lên hay không. Nghĩ vậy, hắn liền lập tức đánh khối Vãn Thạch về một đám Yêu binh, cơ bản như là cầm một viên đá ném chết người.

Không làm trông đợi của hắn thật vọng. Khối Vãn Thạch kia lao xuống không ngờ uy lực tăng lên gấp bội phần. Lập tức đập chết một mảng Yêu binh sau đó rồi mới vỡ tung.

Kim Nam cảm thấy thỏa mãn, thế nhưng hắn không dừng lại, hắn muốn tiếp tục tạo ra nhiều tảng Vãn Thạch hơn thế, không những vậy, lực dồn ép lực lượng còn phải tăng cường cao hơn. Giống như trong công pháp này, huyền hóa thực sự tạo thành một cơn mưa Vãn Thạch.

Đám Yêu binh phía dưới đối mặt với Bạo Vân sớm đã tán loạn, nay không biết từ đâu lại phải hứng chịu thêm những tảng đá lớn đánh xuống thì càng hoảng loạn hơn.

Cái khung cảnh Yêu binh đông nhưng nhúc nhúc đang chạy như một bầy ong vỡ tổ khiến cho Kim Nam cảm thấy thỏa mãn, thực sự thỏa mãn. Từng khối Vãn Thạch đang ngày càng được tạo ra nhiều hơn. Những tảng đá cũng đã lao xuống diệt sát một đại lượng Yêu binh rất lớn.

Yêu Tôm đại tướng lúc này đã không còn chạy nổi xa hơn được nữa, mặc dù hắn đã vận chuyển cực lực tốc độ thế nhưng vẫn không có nhanh bằng cái nhân loại kia. Tức mình, Yêu Tôm đại tướng lại cảm thấy như bị xúc phạm.

« Chết thì sao chứ, ít ra ta cũng phải giết được cái nhân loại này rồi chết cũng không tiếc ».

Lắm bầm như vậy, Yêu Tôm định quay lại, nhưng khi hắn vừa quay mặt lại đã bị ngay một tảng đá lớn của Kim Nam táng ngay vào mặt, khiến tên này bầm tím mặt mũi.

Bạch Sam Yêu Tướng lúc này cũng vừa chạy tới liền đắc ý nói lớn :

« Hà hà, cho người biết cái cảm giác bị sút vào mặt đau thế nào nhá ! ».

Yêu Tôm đại tướng bị khối Vãn Thạch của Kim Nam đánh thẳng vào mặt, lúc này vẫn đang choáng váng. Khi hắn vừa định thần lại, thì đã không còn dám nuôi cái ý định quay ra giết Kim Nam nữa rồi, lúc này hắn không chỉ sợ hãi cái thiên kiếp kia, mà còn thực sự sợ hãi nhân loại trước mắt này, bèn lập tức lại tiếp tục chạy trốn.

Kim Nam càng đánh thì các tảng Vãn Thạch của hắn lại càng to hơn, lại càng mạnh hơn. Chẳng mấy chốc đã đạt đến cực hạn hắn có thể gia tăng thực lực cho những tảng Vãn Thạch kia. Bây giờ hắn chuyển sang hình thành tạo nên nhiều Vãn Thạch hơn nữa, để cho nó thực sự trở thành một cơn mưa đá trời.

Đám Yêu binh Yêu tướng sau khi đã chạy được một lúc, lúc này đã nhận ra. Cho dù bọn chúng có cấp tốc lo sợ cũng không thoát khỏi nhân loại này, nên vừa chạy bọn chúng vừa dồn một ít tâm lực phía sau để tìm ra đối sách.

Bất chợt, những tảng đá kia càng ngày càng nhiều hơn, rơi xuống che kín bầu trời. Cộng thêm những điểm lực lượng dày đặc như những vì tinh tú, sáng rực bám sát không dứt chút nào khiến cho bọn Yêu binh vừa trấn tĩnh được một chút lại bị tiếp tục dọa cho khiếp sợ.

« Rầm rầm rầm... ».

Những tảng đá lao xuống lúc này đã dày đặc như mưa sa, Bạo Vân tạo ra những điểm tinh vân đẹp để đánh theo tôn lên một màn công kích tráng lệ. Khiến Kim Nam lúc này không khác gì một vị thần, uy lực cực độ, pháp kỹ mạnh mẽ đẹp mắt, thậm chí màn này còn dọa chết một số Yêu binh.

Chốc lát Thạch Bạo công pháp Kim Nam đã dường như cảm thấy mình tu luyện đến cực hạn, có tu luyện thêm cũng không thể gia tăng sát thương cho nó.

Thiên kiếp phía sau Kim Nam chú ý dường như nó cũng đã nhỏ đi một nửa. Đúng là như vậy, thân thể Kim Nam thực sự là có thể hấp thu lời nguyên bổ sung nội khí. Đã tu luyện được thêm một công pháp rồi, Kim Nam cảm thấy cũng không nên phí phạm, lời kiếp này còn to lắm, hắn còn phải tu luyện được thêm một cái pháp kỹ nữa. Nháy mắt Kim Nam lại lờ thêm một quyển trực công pháp nữa ra từ trong Ấn Nặc.

Yêu Tôm đại tướng lúc này mới thực sự quay lại chú ý hành động của Kim Nam.

« Nhân loại này, vừa đuổi giết chúng ta, mà hần còn vừa có cái tâm tư tu luyện nữa sao, đồ quái vật... ».

Y

êu Tôm đại tướng lại hét lên một tiếng nữa tiếp tục chạy.

« Hừ, người nói sao, ở rìa Nam Hải chúng ta không ngờ lại có Nhân loại truy sát Yêu binh Yêu tướng của ta ư ? ».

Nam Hải Long Vương Long Đình, nghe một cái Quy lão tướng báo cáo như vậy liền tức giận đập bàn một cái, khiến cái bàn trước mắt ông ta nháy mắt vỡ vụn.

« Long Vương à, lại phải thay bàn nữa rồi, đạo này Mộc thụ kiếm khó lắm, ngài phát tiết có phải nên chú trọng một chút hay không ».

Quy lão tướng thấy Long Vương tức giận như vậy liền nhắc khẽ. Nam Hải Long Vương lúc này ý thức được liền vội vã hối tiếc nói :

« Ấy, sao lại là bàn gỗ. Cũng tại quen tay lực hơi mạnh một chút, nhưng ta rõ ràng đã giảm lực xuống rất nhẹ, tại sao vẫn còn vỡ vụn ».

Quy lão tướng nghe thấy lời này thì liền nhếch mày lắm bầm.

« Người nói cái gì a, dù sao người cũng là cường giả để cấp, búng một cái đã đủ làm cho người ta chết rồi chứ đừng nói là người đập như vậy ».

« Í, lão vừa nói cái gì cơ ».

« À không, ta chỉ bảo Long Vương ngài nên giữ gìn sức khỏe, tiện thể cố gắng đập mạnh một chút, đạo này khí lực hình như yếu đi nhiều a ».

« Ừm, có lẽ phải thay sang dùng bàn đá thôi, bàn gỗ đập nhiều tiếc lắm ! ».

Nghe thấy lời này Quy lão tướng lại tiếp tục lắm bầm :

« Có phải hay không thế, loại Mộc thụ này đã là cứng rắn nhất rồi, còn cứng hơn đá mà cũng bị người đập nát, vậy thì hỏi thử đá thường có chịu nổi hay không đây ».

« Lão lại vừa, nói gì thế ? ».

« À, không, ta chỉ nghĩ Long Vương nên xúc tiến đi xử phạt cái tên Nhân loại kia thì hơn, tránh để hần vọng động như vậy ».

« Ài, cần gì ta phải động thủ, phái một cái Yêu Vương đơn giản đi giải quyết là xong ».

« Long Vương, nên phái Yêu Vương nào đây, Yêu Vương nào thì cũng đều bận trọng trách trông coi kho tàng quan trọng rồi, đều không có rảnh ? ».

Quy lão tướng thờ dài tỏ vẻ bất đắc dĩ nói. Nam Hải Long Vương cũng liền gật đầu tỏ vẻ đồng tình khó xử.

« Cha, để con đi xử lý nhân loại này ».

Bất chợt Nam Hải Công Chúa từ đâu lao vào Long Điện cuống quýt nói liên tục, cứ như nàng sợ nếu chậm trễ một giây, cái nhiệm vụ này sẽ rơi vào tay người khác vậy.

Nam Hải Công Chúa ở Yến điện đang buồn chán thì được nữ tiểu ti thông báo là đã phát hiện ra tung tích một nhân loại, là nam nhân, rất giống với Kim Nam. Nàng đang định rồi đi để xác định sự thật, thì đi qua nơi này phát hiện Nam Hải Long Vương là Quy lão tướng kia đang bàn bạc cử ai đi giết nhân loại kia.

Nam Hải Công Chúa nghe thấy vậy thì liền lo lắng. Nếu phụ vương nàng mà thực sự cử một cái Yêu Vương đi, hơn nữa nhân loại kia lại chính là Kim Nam thì phải biết làm sao. Nghĩ như vậy nàng liền nhanh chóng lao lên muốn ngăn chặn, tiện thể nói luôn ra là nàng muốn đi.

« Yến nhi, con muốn đi sao. Có mà muốn đi phá phách thì có, nhân loại kia rất rắc rối, con nên ở nhà đi ».

Nam Hải Long Vương tỏ ra kiên định như đã quyết khẳng định một câu nói. Quy lão tướng thấy vậy liền suy nghĩ một lát sau đó lên tiếng :

« Long Vương à, ta thấy chuyện này không hẳn không tốt, cho công chúa ra ngoài cọ xát một chút. Hơn nữa nhân loại này ta khẳng định cũng không có tu vi quá cao, bằng không lại đi gây sự với bọn Yêu binh cấp thấp đó làm gì, không trực tiếp đến đây gây sự không tốt hơn sao. Vì vậy ta nghĩ với thực lực của công chúa hoàn toàn có thể xử lý hần ta, nên cho nàng ta đi ».

Nam Hải Long Vương thấy Quy lão tướng nói như vậy thì có chút ngập ngừng, cộng thêm nữ nhi của ông ta liên tục nài nỉ nên không chịu được chốc lát đã gật đầu đồng ý.

Nam Hải Công Chúa được Nam Hải Long Vương đồng ý thì liền mừng rỡ rít cảm ơn phụ thân không ngừng, sau đó quay đầu đi luôn.

« Yến nhi, nhớ cẩn thận một chút. Dù sao chớ có coi thường nhân loại kia ».

« Cha, cha yên tâm. Con biết rồi ».

Nam Hải Long Vương lo lắng gọi với theo nhắc nhở, Nam Hải Công Chúa căn bản không quan tâm chỉ trả lời hời hợt lại một tiếng.

Đi một lát đã ra khỏi ngoại vi Cung điện của Nam Hải Long Cung, Nam Hải Công Chúa liền nở một nụ cười thâm hiểm nói :

« Kim Nam, nếu thực sự là chàng, có cường hãn đến đâu cũng không thể thoát khỏi tay ta a. Ta đã để mắt chàng hai lần, quyết không mắt đến lần thứ ba ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Cửu Đại Công Pháp Hạ

« Quái vật, rút đi »

Yêu Tôm đại tướng bị dồn vào chân tường liền hét lên vùng loạn trường mâu đánh tứ phía, mắt hấn lúc này chính là đã đảo loạn lên, khuôn mặt dữ tợn điên cuồng.

Nhiều Yêu binh như vậy mà cũng đã bị Kim Nam diệt sát đến quá nửa, trong thời gian lòi kiếp đuổi theo bám sát kéo dài không biết Kim Nam hấn đã tôi luyện được bao nhiêu pháp kỹ công kích rồi, đếm sơ qua thì Kim Nam cũng đã luyện thành thực được khoảng bảy tám cái pháp kỹ. Một số pháp kỹ khác tuy hấn đã luyện được nhưng vì sức ảnh hưởng và uy lực không quá mạnh nên Kim Nam lập tức bỏ qua.

« Ha ha, đồ điên, ngươi tưởng nói như vậy ta sẽ buông tha ngươi sao ? ».

Vì đã thao luyện được khá khá pháp kỹ nên lúc này Kim Nam đã có ý định muốn dừng lại, hấn lúc này đã cảm thấy mệt mỏi, lòi kiếp phía sau cũng đã khá nhỏ rồi. Kim Nam không nghĩ ngợi gì nữa liền vùng một luồng công kích Lôi Tán đánh về phía Yêu Tôm đại tướng trực tiếp kết thúc tính mạng của tên này.

Lôi Tán là một pháp kỹ phân tán lực lượng huyền hóa lòi nguyên trở thành những mảng lòi nguyên thật lớn, tuy nó phân tán ra uy lực đã có chút giảm đi nhiều, nhưng dùng để công kích Yêu binh cấp thấp như thế này thì rõ ràng là rất tốt, vì nó có thể công kích trên diện rộng. Thực lực của Kim Nam trải qua tôi luyện nhiều lần cộng thêm hấn lại có lòi kiếp đuổi theo phía sau bổ sung lực lượng nội khí, vì vậy hiện giờ hấn rất sung mãn. Nếu là bình thường Yêu Tôm đại tướng có khả năng đánh ngang cơ với Kim Nam nhưng hiện giờ thì chắc chắn không thể, cái trạng thái ban đầu của Yêu Tôm đại tướng là e ngại lòi kiếp không dám công kích Kim Nam dẫn đến bị Kim Nam truy đuổi, cuối cùng hiện giờ chính là cạn kiệt Nội khí đến mức cùng cực, vì vậy cho nên chỉ cần một cái Lôi tán pháp kỹ yếu ớt cũng có thể dễ dàng kết liễu Yêu Tôm đại tướng. Cái này đúng là giống như một đại phú hào vùng tay mua một mảnh ruộng rẻ bèo với cái giá cao khủng khiếp mà.

« A a a... »

Yêu Tôm đại tướng chỉ vừa kịp hét lên một tiếng thân thể đã bị những luồng lòi nguyên phân tán chế trụ sau đó toái thành phần, không gian vẫn còn lưu lại những vết tích như những dòng điện va chạm nổ lách tách liên hồi, một lát sau mới hòa hoãn sau đó từ từ biến mất. Nhưng đó chỉ là khu vực mà Kim Nam chủ động công kích tập trung Lôi Tán, phía sau của vùng tập trung đó vẫn có những đám lòi nguyên lao đi một khoảng cách rất xa không hề có xu thế dừng lại chút nào. Tiếp theo đó những đám lòi nguyên đó không ngờ vẫn có thể tiếp tục diệt sát thêm rất nhiều Yêu binh, Kim Nam thì chỉ khẽ nhếch mày một cái. Bản thân hấn khi trông thấy truyện này thì tỏ ra rất bình thường, chính là vì hấn đã liệu trước mọi truyện rồi, cái việc mà lực lượng dư thừa của Lôi Tán phát ra có thể tiêu diệt được thêm rất nhiều Yêu binh hấn cũng đã tính toán, nếu như người khác ở đây thì nhất định sẽ kinh dị cực độ, thế nhưng đối với hấn chính là chẳng may chút nào bận tâm cả.

Lòi kiếp phía sau Kim Nam bây giờ đã khá nhỏ rồi, cho nên Kim Nam liền trực tiếp quay thân mình lại mạnh mẽ đánh liên tiếp ra tám pháp kỹ hấn vừa mới luyện thành cùng một lúc hướng về phía lòi kiếp kia mạnh mẽ phá tan nó. Thật không ngờ ngoài sức tưởng tượng của Kim Nam việc hấn đánh liên tiếp ra tám pháp kỹ khiến cho không gian rung chuyển ầm ầm trong một khu vực rộng lớn cực độ, ước chừng phải đến mấy trăm dặm. Kim Nam mặt mày liền cứng đờ.

« Cái gì vậy, đây thực sự là ?.... ».

Bản thân hấn cũng thật sự không ngờ những gì diễn ra trước mắt hấn lại có thể xảy ra, hấn không thể tưởng tượng nổi mình đánh liên tiếp tám pháp kỹ mà lại có thể tạo ra uy lực lớn lao đến thế. Không gian không những rung động kịch liệt, mà những luồng pháp kỹ Kim Nam đánh ra kia đi đến đâu chính là như cơn sóng hủy diệt hồng hoang, mặt nước bốc hơi nghi ngút khiến khu vực này trở nên nóng rực. Lông mày Kim Nam cứ liên tục co giật không thể kiềm chế được, hấn vui sướng cực độ đến mức không thể nói được lời nào.

Toàn bộ Yêu binh trong khu vực Kim Nam đánh ra pháp kỹ chống cự lòi kiếp biến mất không một chút tung tích như chúng chưa hề tồn tại.

Tại những khu vực lân cận các Yêu quái cường đại cảm nhận được một trận rung động này đều nhất thời tán loạn.

« Cái gì vậy, chẳng lẽ các Long Vương lại đánh nhau lúc này ? Không thể nào, mọi khi đánh nhau thường là cách rất dài, tại sao hiện giờ mới chỉ có vài tháng mà đã lại đánh nhau tiếp rồi ? ».

Yêu quái nào loạn, bàn tán xôn xao. Tất cả đều đưa ra nhưng giả thuyết và giả định về trận rung động không gian vừa rồi mà chúng cảm nhận được. Các Yêu quái cấp cao thì ngược lại, tỏ ra hết sức trầm tĩnh, tụ tập nhau lại không ai nhìn ai, không ai nói gì, tất cả đều quy tụ lao về một phía nơi trận động kia vang lên.

Kim Nam cố gắng kìm nén lại sự kích động sung sướng trong lòng, cố gắng nhìn về phía trung tâm những luồng pháp khí kia xem truyện gì có thể xảy ra nữa không. Hắn chợt xuất hiện cái tư vị muốn cảm nhận xem pháp khí của hắn rốt cuộc mạnh được đến mức như thế nào. Nghĩ vậy, Kim Nam liền lao mình về phía trung tâm luồng pháp khí hợp nhất của tám loại pháp khí kia hoành hành.

« Ủng ủng, ì ì, trì trì.... ».

Âm thanh tê buốt vang lên, Kim Nam không ngờ rằng ngay cả chính hắn đánh ra pháp khí hợp nhất này mà cũng có chút không thích ứng nổi, thân thể hắn đau nhức và bị kéo giãn. Tuy vậy, nhưng Kim Nam chính là lại càng vui sướng hơn, cho dù có đau đớn như vậy hay đau đớn hơn đi chăng nữa thì càng tốt. Vì điều đó chứng tỏ rằng cái pháp khí này của hắn sẽ càng mạnh mẽ hơn.

« A a a.... ».

Kim Nam hét vang lên nhưng tiếng sung sướng một cách kéo dài thật thoải mái. Mà hắn liên tục pháp phòng trong dòng lực lượng lớn lao vẫn đang hoành hành kia, mặc cho một vài bộ phận trên cơ thể có bị lực lượng của hắn tràn tan hắn vẫn hét vang rất thỏa mãn. Dù là vậy, cho dù máu thịt hắn có bị đánh nát nhưng Kim Nam vẫn rất tin tưởng vào cơ thể này của hắn, cái cơ thể biến thái cường hãn này luôn không làm hắn thất vọng. Đúng như vậy, ngay sau khi những luồng lực lượng của pháp khí hợp nhất kia tràn tan một số bộ phận và máu thịt trên thân thể Kim Nam thì thân thể hắn đã lập tức tu bổ đến mức còn hoàn hảo hơn trước.

Vẫn chìm đắm trong cảm giác và cái tư vị của chiến thắng, của cảm giác đột phá. Kim Nam không biết rằng thân thể hắn ngày càng tiến tới gần trung tâm luồng lực lượng pháp khí thì lại càng bị thụ động hơn. Mặc dù Kim Nam đang chìm đắm trong cảm giác đạt được cực độ đột phá nên đã dừng lại không thúc ép thân thể như lúc trước, nhưng thân thể hắn vẫn là di chuyển còn nhanh hơn đến mấy lần tiến về vùng trung tâm lực lượng pháp khí hợp nhất.

Đám Yêu quái cấp cao ở phụ cận vùng ảnh hưởng pháp khí hợp nhất tiến gần đến nơi hoành hành của luồng pháp khí kia thì không ai bảo ai liền lập tức dừng lại. Bọn chúng đã cảm giác được sự nguy hiểm của luồng lực lượng hoành hành kia nên không dám tiến thêm một chút nào, chỉ dám đứng nhìn từ phía bên ngoài cẩn trọng quan sát từng chút một.

« Không ổn ».

Nhận thấy cơ thể mình đang trôi dạt rất bất thường, Kim Nam liền mở mắt bắn rộng thần thức ra cảm nhận tứ phía. Ngay lập tức hắn liền biến sắc, không ngờ trung tâm lực lượng pháp khí của hắn đánh ra kia lại cường đại đến như vậy, nó tạo ra một lực hút rất mạnh kéo Kim Nam vào trong, liên tiếp có những tiếng động lớn vang lên khiến Kim Nam đỉnh tai buốt óc đau nhói cực độ. Hắn cố gắng vùng vẫy thoát ra nhưng không thể, không nghĩ pháp khí của chính mình đánh ra mà mình lại không thể khống chế được, truyện này trước đây chưa từng xảy ra. Kim Nam trong lúc vùng vẫy vẫn cố gắng suy nghĩ xem tại sao lại có thể xảy ra chuyện này.

Nhưng chưa kịp tìm hiểu và phân tích mọi vấn đề thì một nguy cơ nữa lại ập đến còn nguy hiểm hơn gấp bội.

« Chuyện gì vậy, không thể nào ».

Phát hiện ra thân thể mình bất ổn Kim Nam lại càng điên cuồng hét lớn hơn nữa cố gắng vùng vẫy. Thật không ngờ vào trong trung tâm vùng lực lượng pháp khí Kim Nam lại bị uy hiếp cực độ đến nhường này. Thân thể hắn không những vận xoắn mà còn không những rút nội khí và co ép kinh mạch của Kim Nam. Những đường gân đỏ máu hiện lên trên khoe mắt Kim Nam.

« Không thể, không thể như vậy được, ta phải đi đến đại đạo, ta phải cứu sống Tuyệt Mai của ta, người ta yêu thương nhất, ta ghét cảm giác này. A a a a.... ».

Kim Nam vùng vẫy hét lên một tiếng cuối cùng rồi bất tỉnh, hắn không thể khống chế được thân thể của hắn nữa rồi, bây giờ chỉ đành buông bỏ mặc cho dòng lực lượng kia đánh trôi dạt đi đến đâu thì đến.

....

« Công chúa, thần nói thật, tên nhân loại kia đúng là đang ở phía Bắc của Nam hải chúng ta. Hắn ta đúng là một tên điên, điên thật rồi, hắn giết giết nhiều Yêu binh lắm rồi ta không thể chống cự. Công chúa người mau đến ứng cứu... ».

« Người nói... »

Long Yển chưa kịp nói hết câu Yêu binh kia đã lăn ra chết, cả thân thể hắn hóa thành một con mực rất lớn, một viên ngọc sáng lung linh bay ra từ giữa cái thân thể con mực kia bay lên không trung. Long Yển chỉ nhẹ lắc đầu một cái sau đó vung lên thanh kiếm tiện tay lùa viên ngọc sáng lung linh kia vào lòng bàn tay nhìn một lát sau đó nhét vào một cái túi bên cạnh hông của nàng, có lẽ đó là một cái túi không gian chứa

đứng.

Sau khi thu xong viên ngọc Long Yến lại tiếp tục lao lên không trung tiến về phía mà Yêu binh kia vừa chỉ, nàng vừa đi vừa suy nghĩ nếu nhân loại kia đúng là Kim Nam thì sao, nếu không phải thì sẽ thế nào. Còn nữa, sau khi đối mặt với chàng nàng sẽ phải nói gì làm gì đây, nàng cảm thấy rất thích thú khi ở bên cạnh Kim Nam. Không biết tại sao, nhưng kệ, nàng không quan tâm, trước này tất cả những thứ nàng thích nàng đều muốn thu về tay. Chẳng qua nàng coi Kim Nam là một món đồ khó lấy mà thôi nhưng không hẳn là sẽ không lấy được.

Bay trên biển cả một khoảng thời gian khá dài cuối cùng Long Yến cũng đã có thể cảm nhận được mùi vị của giao tranh xảy ra, phía trước nàng là những luồng khói bụi và không gian nóng bức, những cơn gió nóng rực thậm chí nếu có cành cây hay ngọn cỏ nào ở đây mà gặp những cơn gió này rất có thể sẽ bị nó thổi cho đến mức cháy đen. Đoán chừng vùng giao tranh không còn xa đây nữa, Long Yến lại càng cảm thấy nóng lòng hơn liền thúc ép lực lượng nhanh hơn nữa.

« Kim Nam... ».

Đi được thêm vài trăm dặm Long Yến đã tiếp cận được vùng không gian của pháp kỹ hợp nhất vừa nãy Kim Nam đánh ra gây lên bạo loạn. Một cảnh tượng ngay lập tức đã đập vào mắt Long Yến nàng, Kim Nam với bộ y phục rách nát đang không ngừng bị xoáy tung lên không trung và dần dần tiến tới một cái lỗ đen ngòm, trong qua như một thông đạo nào đó nhưng không nhìn thấy được điểm bên kia, có lẽ là nó rất xa và dài. Long Yến thấy cảnh tượng này chính là gào khóc lên một tiếng, không biết từ lúc nào thân thể nàng cũng đã tự di chuyển lao về phía Kim Nam.

Bản thân Long Yến chỉ là yêu thích Kim Nam, nếu như bình thường cho nàng lựa chọn thì chắc chắn nàng sẽ không vì ý thức nhất thời mà từ bỏ tính mạng mình vì một người nào đó ngoài cha nàng Nam Hải Long Vương. Nhưng hiện giờ thì tất cả lại hoàn toàn khác, nàng cảm thấy nếu như bây giờ nàng không lao đến ôm lấy Kim Nam thì nàng sẽ mãi mãi mất hẳn, thật sự cái người mà nàng yêu thích phía trước kia sẽ biến mất vô tung tích.

Nàng không biết, cứ như nàng đã yêu hắn từ rất lâu rồi, nếu Kim Nam xảy ra chuyện thì tim nàng cũng sẽ đau nhói, cũng sẽ vỡ tung.

« Yêu, yêu thật, thích, là thích thật sao, vì chàng ta có thể làm tất cả hay không. Nếu là trước đây sẽ là không thể, nhưng lúc này ta không thể kiểm soát được mình nữa. Nếu như có thể ta nguyện chết vì chàng vạn lần cũng được. Kim Nam, có phải kiếp trước chúng ta đã từng yêu, hay kiếp trước là ta đã nợ chàng ».

Người ta nói, có duyên mười kiếp thì sẽ thành phu thê, có nợ một kiếp thôi tất phải là vợ chồng. Long Yến thực sự lúc này không thể biết được, liệu rằng nàng kiếp trước có phải hay không là nợ Kim Nam hẳn, phải hay không đã có duyên với hắn mười kiếp rồi chẳng.

Từng ròng rề vô thức tuôn rơi, càng nghĩ Long Yến càng cảm thấy trời biển quay cuồng.

« Ta yêu chàng, thực sự sẽ không phải là thích, mà đã là yêu thật rồi ».

Từng lời nói nhẹ nhàng khẽ khàng phát ra từ cái miệng nhỏ nhói xinh xắn của nàng, thánh thót lên từng hồi. Ngày thường nàng là đại sát tinh, là bà la sát, nhưng trong giờ phút này, nàng chính là một thiên tiên e thẹn câu động lòng người, người con gái bất cứ ai cũng thầm mong ước nếu là đáng trọng phu thì phải có một thể tử như vậy mới xứng. Nàng bây giờ chính là như vậy, tính cách nàng bỗng chốc bị sửa đổi một cách chóng mặt, ngay cả nàng hiện giờ cũng không thể nhận ra mình nữa.

« Ta là như vậy thật sao, đây là ta của kiếp trước ư »

Bất giác nàng suy nghĩ lên rằng, phải chăng vì sự kích động cực độ lúc này đã khiến nàng quán thông với tính cách thực sự của nàng kiếp trước. Một nữ nhân quái đản nhảy mất biên thành một con người nhu thuận đến mức bản thân nàng cũng không thể nhận ra được.

Những giọt nước mắt vẫn tuôn, nàng tiếp tục lao thẳng vào thông đạo đen ngòm kia, mặc kệ luồng lực lượng phía xung quanh tràn tan y phục của mình, nàng vẫn muốn dù chết cũng phải ôm trằm lấy Kim Nam vào ngay lúc này đây.

« Thiếp đã nhớ ra tất cả rồi, đã nhớ ra. Phu quân kiếp này lại được ở bên chàng, mặc dù là lúc cận kề cái chết nhất, nhưng thiếp cũng đã được biết rằng, thêm một kiếp nữa chúng ta lại có thể gặp nhau. Hi vọng là sẽ như vậy, kiếp sau chúng ta vẫn còn có thể gặp lại ».

Chìm trong vô thức của sự bất tỉnh, nhưng Kim Nam vẫn có thể cảm nhận được một dòng yêu thương lan tỏa đến, một thân thể mềm mại thơm ngát, run rẩy đang ôm lấy thân thể hắn. Là chảy máu, chảy máu thực sự, những luồng chất lỏng nóng ran chảy trên thân mình Kim Nam. Kim Nam có thể cảm nhận được trong vô thức, chắc chắn đó là máu.

Mặc kệ, đó có là ai, nhưng chỉ cần là sự yêu thương toát lên của người đó cũng đã khiến Kim Nam không thể cưỡng lại được mà ghì người đó thật chặt vào thân thể mình. Cánh tay vô lực của hắn bỗng chốc sinh ra có lực, mặc dù là không nhiều nhưng chỉ để ôm thôi thì cũng đã là đủ rồi.

Từ lúc nào, môi hắn và môi của người đó đã chạm vào nhau, một nụ hôn ngọt ngào. Một cảm giác như đã từ rất lâu rồi hắn mới có thể cảm nhận. Chìm đắm trong cảm giác cực hạn của một hạnh phúc xưa cũ, mặc cho thân thể tiếp tục trôi dạt và vụn xoắn.

« Chậm rồi, chậm rồi, Nam Hải Công Chúa bị hút vào trong cái thông đạo đó rồi. Chết ta rồi, lần này trở về nhất định Long Vương không tha cho ta ».

Một Yêu tướng từ đâu bay đến nhìn thấy cảnh tượng hai người Kim Nam và Long Yến ôm nhau lao vào cái thông đạo đen ngòm một cách vô thức kia liền vô đầu bứt tai dậm chân liên hồi, mặc dù cực độ lo lắng và rất muốn lao vào cái thông đạo kia để cứu Long Yến ra nhưng vì e ngại bạo loạn lực lượng phía trong nên Yêu tướng kia cứ chần chừ không dám lao vào. Đến lúc Long Yến và Kim Nam đã biến mất hoàn toàn thì khuôn mặt của Yêu tướng kia mới trở nên tím ngắt, bất chấp tất cả vội vã lao theo.

« Đàng nào cũng chết, chết dưới tay Long Vương không bằng lao vào đây cứu Công Chúa, nhờ may có thể cứu được thì cũng bảo toàn được tính mạng ta a ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Đây là đâu ?

Thông đạo mịt mù tối tăm không một chút ánh sáng, Kim Nam không thể cảm nhận được điều gì ngoài một thân thể mềm mại đang ôm chặt lấy hắn. Hai người môi chạm môi mắt nhắm nghiền cảm nhận mọi điều tuyệt vời nhất. Lực lượng nội khí và kinh mạch Kim Nam không ngừng giao động. Kim Nam có thể cảm nhận được rõ ràng rằng tu vi của hắn đang thực sự đại giảm. Một lần nữa hắn lại cảm nhận được cái cảm giác này, cái cảm giác mà lần đầu duy nhất hắn cảm nhận được là khi thần Kim Quy hút sạch lực lượng nội khí của hắn để hắn có thể tu luyện Tín Ngưỡng công pháp, hắn thực sự rất chán ghét và muốn nhanh chóng thoát ra khỏi nó, cái cảm giác này thật khó chịu.

Càng chìm sâu vào thông đạo, thân thể Kim Nam lại càng như muốn buông lỏng, đến một lúc hắn đã không còn cảm nhận được mình có thể điều khiển được thân thể mình nữa thì hắn lại càng thất vọng hơn. Ngay cả con người mà hắn đang ôm lúc này hắn cũng không thể ôm được nữa, hắn không biết đó là ai cả. Nhưng người đó đã dành chọn tình yêu thương cho hắn và hắn cũng rất muốn đáp lại tình cảm đó, chỉ một chút thôi, hắn đang nghĩ liệu đây có phải Tuyết Mai hay không, bởi vì chỉ có Tuyết Mai mới làm cho hắn có cảm giác muốn bao bọc như vậy.

Rất lâu sau, Kim Nam đã không còn điều khiển được thân thể mình nữa rồi, luồng lực lượng cuồng bạo phía bên ngoài đang không ngừng giao động. Nó làm Kim Nam và người kia ngày càng tách ra xa hơn, hắn muốn níu giữ nhưng không thể, hắn đã không thể điều khiển được tứ chi nữa. Bản thân mình còn không lo nổi còn muốn để ý đến người khác sao, nhưng vẫn mặc, thân hồn hắn vẫn liên tục vùng vẫy, hi vọng một lần nữa có thể kết nối lại được với thân thể, một lần nữa ôm chặt người kia để mãi mãi không buông bỏ.

Nhưng trời vốn không theo ý người. Mọi chuyện vốn đã tệ nay lại còn tệ hại hơn, Kim Nam không chỉ mất kiểm soát thân thể mà ngay cả thân hồn hắn, hắn cũng có thể cảm nhận được nó đang bị công kích.

Kí ức, đang từ từ biến mất, giống như một cuộn phim đang bị người ta từ từ hủy bỏ mà mình vô lực không thể làm gì được, dù rằng mình rất yêu thích cuộn phim đó, yêu hơn cả tính mạng.

Dòng kí ức chậm chậm hòa tan từ từ như bay vào khoảng không hư vô. Nó xóa bỏ từ những kí ức xưa cũ nhất của hắn. Từ khi hắn sinh ra, cha mẹ nựng hắn từng ngày, những buổi đi chơi với những huynh đệ đồng môn rất vui vẻ cũng từ từ biến mất, ngay cả những kí ức đẹp đẽ nhất về gia môn cũng từ bỏ hắn mà đi. Kim Nam miệng lẩm bẩm : ‘cho ta giữ lại một chút thôi, một chút thôi, đừng lấy đi tất cả của ta, đừng ác độc như vậy’.

Cuộn phim kí ức xóa bỏ đó lại tiếp tục chạy, ông nội cho hắn quà, cha hắn rèn rửa hắn thật nghiêm khắc. Tiếng gõ đầu côm cốp của cái que nhỏ khi cha hắn dạy dỗ hắn, rồi kí ức ông nội hắn dùng khinh công đưa hắn bay qua nhưng ngọn núi xanh tươi và đẹp đẽ nhất của núi Thiên Trúc.

Tiếp tục xóa bỏ, xóa bỏ nữa, cuối cùng cũng đến dòng kí ức mà hắn không muốn xóa bỏ nhất, Tuyết Mai.

Nàng đẹp tựa tiên nữ dáng trần, nhưng bước đi khoan thai nhu thuận, giọng nói như chim ca Thiên Sơn. Tay nàng đưa lên ngang khuôn mặt của mình, làn môi nhỏ xinh đẹp dễ của nàng khẽ mấp máy ‘Kim Nam chàng có yêu ta không ?’

‘Ta yêu, ta yêu tất cả những gì thuộc về nàng, cả đôi mắt kia nữa cơ, nàng không được nhìn ai đâu đấy, chỉ được nhìn ta thôi. Đôi mắt kia của nàng nhất định phải chỉ có ta’.

‘Không cho chàng, ta nhìn ai sao chàng cấm ?’

‘A, nàng có người khác nhé, ta sẽ cho nàng biết tay’

Kim Nam đưa bàn tay khẽ véo yêu lên khuôn mặt như trái anh đào của Tuyết Mai, mắt hắn nheo lại nhìn thật kĩ, sau đó bật cười kéo nàng vào lòng ôm thật chặt.

« Tại sao, tại sao lấy đi tất cả của ta, ta đã làm gì sai ? ».

Miệng Kim Nam vẫn cười, nhưng mắt hắn đầm lệ, hắn thều thào nói nhưng chỉ là linh hồn thôi, bởi vì ngay cả thân xác hắn giờ này cũng đã không thể điều khiển được nữa rồi.

Xóa hết, xóa hết tất cả. Kì ức cuối cùng mà hắn có thể nhớ được chính là khi hắn hùng hổ lao vào xoáy sâu của chính lực lượng mình đánh ra. 'Hừ, thật ngu ngốc, là tự mình hại mình mà'. Ngay cả thân thể mềm mại của người mang đến cảm giác yêu thương hắn lúc kia hắn bây giờ cũng không thể cảm nhận được nữa.

...

« Grào... Nhân loại hạ đẳng, làm việc mau, bằng không tối nay không cho ngươi ăn cơm ».

« Bóp bóp ». Những tiếng roi da vang lên chan chát, cái roi da đen đúa cộng thêm có những mảnh sắt nhỏ tua tủa vươn ra đánh lên người đàn ông nhỏ gầy đang nai lưng kéo một sợi dây thật lớn từ phía vực sâu lên một cách hết sức có thể nhưng rất chậm chạp, người đàn ông đó chỉ cố nghiêng rặng nhưng không nói gì, mặc cho máu từ lưng ông ta vẫn đang chảy thấm đẫm.

« Hồ hồ... Bọn ngu dốt này không đánh chúng không biết làm việc, chỉ là một nô dịch nhỏ bé mà cũng dám cứng đầu, ta xem ngươi cứng đầu được đến bao giờ nữa đây ? ».

Phía sau người đàn ông kia chính là một thân thể cao to quái dị lở loét ghê tởm, mùi hôi thối từ tên này bốc ra nồng nặc, tên này có đến những sáu cái tay và bốn cái chân, lông trên người hắn rất dài, không thua kém những con vượn chút nào. Khuôn mặt hắn đầy vẻ dữ tợn, trên mặt chỉ có hai cái hốc lớn dính liền, có lẽ đó là lỗ mũi, có đến sáu cái mắt to lớn lồi ra, bộ răng lởm chởm cái dài cái ngắn, có hai cái răng nanh trắng rất dài ở hai bên. Miệng hắn liên tiếp chẹp chẹp vừa nói vừa thở phì phò như một con bò. Không những vậy, mỗi khi hắn cất giọng hay khi hắn di chuyển đều có dòi bọ rơi rụng lá tả xuống phía dưới.

Quang cảnh xung quanh chính là một khu đá lởm chởm nhấp nhô chỗ cao chỗ thấp, luôn có những cái lỗ sâu hoắm đào xuống phía dưới và xung quanh là rất nhiều người đang hợp sức kéo vật gì rất nặng từ những cái lỗ sâu đó lên. Phía sau là những tên ghê rợn như tên kia đang liên tục quát những chiếc roi da lên thúc dục họ mau chóng hoàn thành công việc.

« Bùm bùm... ».

Bỗng chốc trên bầu trời hình thành một đám mây khí vụ thật lớn. Sau đó mau chóng cuồng bạo hình thành một cái lỗ đen co dãn liên tục.

« Hừ hừ hừ... »

Một luồng khí thật mạnh thổi ra từ lỗ đen trên không trung kia rít lên. « Vũ ». Một vật gì đó từ trong cái lỗ đen trên không trung kia mau chóng bay ra.

« Là cái gì vậy, mau đi xem ».

Một tên có hai cái sừng rất lớn, giống những tên cầm roi da kia, chỉ có điều khuôn mặt hắn to hơn. Và không chỉ có hai cái răng nanh như những tên kia mà tên này còn có đến tận bốn cái răng nanh, trên đầu là hai cái sừng nhọn hoắt xoắn tít, đỉnh sừng của hắn luôn có những tia chớp vang lên tách tách. Hắn hét lên thúc dục những tên thuộc hạ ghê rợn phía dưới của mình, những tên thuộc hạ phía dưới của hắn không cầm roi da như những tên còn lại mà cầm những cái chùy sắt vác trên vai.

Nghe thấy tiếng quát của tên thủ lĩnh, lập tức những tên cầm chùy sắt kia nhanh chóng rảo bước tiến về phía vật lạ kia rơi xuống. Mới đầu chúng còn di chuyển rất chậm, lát sau ngay cả tay của chúng cũng đặt xuống mặt đất để phối hợp di chuyển. Chúng di chuyển đến đâu mặt đất liền rung động ầm ầm đến đó.

« Phì, phì ».

Nhanh chóng tiếp cận đến nơi vật lạ kia rơi xuống, bọn chúng phát hiện ra vật kia đã tạo thành một cái hố rất lớn khi nó rơi xuống, cát bụi vẫn bay mù mịt xung quanh cái hố đó. Không thể nhìn được gì cả, một tên liền không ngần ngại mau chóng lao xuống hố kia mặc cho cát bụi vẫn tiếp tục tung bay.

« Khắc khắc ».

« Cái gì vậy, mau đem lên đây ».

Tên vừa lao vào hố bụi kia cất lên những tiếng cười châm chọc khiến những tên còn lại phía trên tò mò liền lên tiếng thúc dục. Ngay sau đó, tên kia từ dưới cái hố lớn mau chóng lao lên, kẹp trong cánh tay thứ ba của hắn là một thân mình. Tên này vẫn nhe hàm răng lởm chởm của mình ra cười một cách vui sướng.

« Là nhân loại, ha ha, hay quá, mấy tháng nay nô dịch chết nhiều lắm, ở trên lại không cho thêm bây giờ thì tốt rồi. Tên nhân loại này cũng khá to khỏe đấy, chắc chắn sẽ làm được nhiều việc. Mau đem báo cáo cho thủ lĩnh ».

« Đừng vội, xem hắn có thứ gì không đã, nhờ đâu có đồ tốt, rơi vào tay thủ lĩnh chẳng phải sẽ uống phí hay sao. Người cứ để đó ta kiểm tra hắn một chút đã, sau đó mới đem đi trình thủ lĩnh ».

« Ý kiến hay, phải chia cho ta một nửa ».

« Cái gì, người đòi một nửa. Ta chính là người lao vào, ta được bảy phần, ba phần còn lại các người tự chia ».

« Câm miệng, người dựa vào cái gì mà đòi phần nhiều như vậy ».

Hai tên dữ tợn, một tên vừa lao vào hố bụi kia cấp ra thân mình một người đòi bảy phần đồ đạc. Tên còn lại thấy vậy không hợp ý liền lên tiếng tranh chấp. Những tiếng ồ ồ liên tục vang lên như những con quái vật thượng cổ phát ra từ miệng hai tên này như để phô trương sức mạnh. Một tên còn lại thấy vậy thì lại càng điên máu hơn, hai tên này rõ ràng chẳng coi chúng ra gì. Ngang nhiên trước mặt chúng lên tiếng chia tấc mà không dè dặt gì đến chúng cũng liền cất tiếng khò khè gầm rú lên tức giận.

Xung đột là không thể tránh khỏi, một tên đã không thể nhẫn nhịn được nữa liền lao về phía tên đứng ở miệng hố đang cấp thân mình người kia vung một cú đấm khiến tên này bị đánh bay xuống hố hất tung cả thân mình người kia lên không trung. Một tên khác thấy vậy liền nhanh chóng lao vào cuộc tùm lầy thân mình người kia muốn độc chiếm làm của riêng.

« Hừ hừ... Bỏ ra mau, muốn chết ».

Mấy tên khác phía ngoài cũng mau chóng lao vào cuộc muốn tranh chấp. Tên từ phía hố sâu lúc này mới tập tễnh bò lên, miệng phát ra những tiếng hặc hặc, mũi hắt thở phì phò hất tung đám bụi sát khuôn mặt. Bị đấm một cú, tên này lại càng như khỏe hơn, sáu tròng mắt căng phồng đỏ rực vì tức giận, như bị xúc phạm cực độ hất liền nắm bàn tay đến crack một cái lao vào cuộc quần chiến kia.

« Ủ uôm... »

« Hừ hừ ».

« Roạt roạt, crack ».

Tiếng xương khớp nứt vỡ, tiếng xé toạc của da thịt vang lên liên tiếp, không dừng lại, tiếp theo là những tiếng gào thét điên loạn.

« Bóp bóp... ».

Quần chiến của những tên quái vật to lớn trâu bò này làm mặt đất như muốn vỡ tung, những tảng đá gần đó nhanh chóng bị vỡ vụn, nhất là những tảng càng to thì càng dễ vỡ hơn. Bởi vì nó phải hứng chịu đại lượng va đập từ những cái thân thể to lớn trâu bò kia đập vào nhiều hơn.

« Crắc... Rạch ».

Một tên bị bẻ gãy cổ mất chơn tròn bị đánh bay ra ngoài, miệng vẫn liên tục khò khè, lát sau chỉ còn hơi thở hấp hối. Tên này có khả năng là đã bị đánh chết rồi. Một lúc sau nữa lại có một tên bị bẻ gãy một cánh tay, máu chảy tứ tung, tên này rít lên những tiếng xót xa chói tai sau đó hùng hục bỏ chạy.

Cuộc đánh nhau vẫn tiếp tục diễn ra, đến cuối cùng chỉ còn hai tên còn trụ lại được. Bọn chúng thống nhất với nhau là chia đôi đồ đạc trên thân thể người kia rồi sau đó mau chóng lột sạch những thứ chúng cho là giá trị.

« Hừ, bọn khốn nạn này tại sao lại đi lâu như vậy... MAU VỀ ĐÂY CHO TA ».

Tên thủ lĩnh phía trong khu vực đá lởm chồm chỗ cái ghé đá chính diện có thể quan sát hết cái khu lao dịch này thấy bọn thuộc hạ mình phải đi nửa ngày rồi mà vẫn chưa quay lại liền bực tức gầm lên. Lát sau, hai tên thuộc hạ trong số những tên kia lục tục chạy về, khi chúng đi chuyển vẫn liên tục phát ra những tiếng ầm ầm.

Một trong hai tên có vẻ tập tễnh khiến tên thủ lĩnh kia sinh ra nghi ngờ.

« Bọn kia đâu rồi, lại đánh nhau có phải không ? ».

Hai tên kia thấy tên thủ lĩnh gần động nói như vậy thì cảm thấy sợ hãi, cánh tay run rẩy liên hồi, thân mình người kia kẹp trong nách cánh tay của một tên liền rơi xuống. Một tên phía bên phải thấy vậy liền nhanh chóng nói

« Là nhân loại, bọn ta tìm được một nhân loại ».

Tên thủ lĩnh quắc mắt xuống nhìn sau đó lại đưa ánh mắt dò dẫm của mình lên tiếp tục hỏi.

« Có lấy được cái gì hay không ? ».

Hai tên còn lại định lắc đầu nhưng thấy lòng bàn tay của tên thủ lĩnh dâng lên một cỗ lực lượng đen ngòm và ảm chứa sát khí thì không dám dấu diếm gì nữa lời hết những món đồ lấy được từ trên thân mình người kia ra, ném xuống một chỗ trước mặt tên thủ lĩnh.

Lòng bàn tay tên thủ lĩnh lúc này mới thả lỏng, ánh mắt trở nên hòa hoãn. Hắn đứng dậy bước đến gần thân mình người kia. Người kia thân mình đen ngòm phủ đầy tro tàn, không phân biệt được là nam hay nữ cả. Tên thủ lĩnh vươn cánh tay thứ nhất của hắn chạm vào thân thể người kia chuyển một cỗ lực lượng bao bọc người này. Cỗ lực lượng sau đó trấn tan tro tàn đen kịt trên thân mình người kia ra lộ ra thân thể của một nam nhân khá là cơ bắp, khuôn mặt anh tuấn.

Tiếp tục chuyển một cổ lực lượng vào trong thân thể người kia. Mắt tên thủ lĩnh nhắm nghiền lại sau đó đứng dậy chấp tay ra sau lưng từ tốn quay trở lại cái ghế đá kia ngồi xuống.

« Hừ, học... Đây là đâu ? ».

Người kia vừa mở mắt ra liền cất lên một tiếng hỏi vu vơ. Trí óc như chóng rỗng, câu hỏi kia hoàn toàn chỉ là vô thức buột miệng mà nói ra.

« Dem hán đến khu lao dịch, chúng ta đã chậm tiến độ rất nhiều rồi ».

« Tuân mệnh ».

Tên thủ lĩnh chỉ há ra một câu sau đó thân thể bất động như chết, có thể là hán đang thiền định hoặc làm gì đó. Hai tên kia cũng không quá để ý, với bọn chúng chuyện này đã quá quen thuộc, thủ lĩnh của chúng bình thường nếu không có chuyện gì thì đều như vậy cả, cho nên không có gì lạ. Liền xách người kia lên kẹp vào nách chạy về phía khu lao dịch toàn những cái lỗ sâu ở phía dưới kia.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tên nô dịch mất trí

« Bạch ».

Tên thuộc hạ ghê rợn với cái chùy to lớn trên vai ném thân mình người kia xuống không chút để ý. Hán giơ cái bàn chân đầy lông lá của mình đá vào bên hông của thân mình người kia giọng điệu bức tức nói :

« Tên hạ đẳng mau đứng dậy, đừng để ta phải động thủ ».

Bị những cú đá đau điếng của tên cầm trùy to lớn kia, người kia khẽ nhủ mày khuôn mặt co rút đau đớn thống khổ vì những cú đá của đôi bàn chân không lồ. Cộng thêm mùi hôi thối nồng nặc bốc ra nên không chịu nổi đành phải gắng sức mở mắt ra, mặc dù người này còn đang có cảm giác rất mệt mỏi.

Một câu hỏi vô thức nữa lại cất lên :

« Đây là đâu, ngươi là ai, tại sao lại đá ta ? ».

« Hừ ngu ngốc, hạ đẳng, ngươi dám mở mồm sao ? ».

Tên cầm trùy giận dữ hét lên. Ngay sau đó một tiếng động chát chúa vang lên, một tên ghê rợn khác cầm roi da không biết từ đâu chạy tới quát cái roi da toàn những cái gai bằng sắt nhọn tủa tủa vào thân mình người nam nhân kia, khiến người này lại thét lên một tiếng đau đớn.

« A, các ngươi, đánh ta. Ta không tha cho các ngươi ».

Nói rồi người nam nhân kia nắm chặt bàn tay đến crack một cái, xông thẳng vào tên cầm roi da tung một quyền hung bạo.

« Hừ nhân loại nhỏ nhoi yếu ớt lại dám chống cự ».

Tên cầm roi da định đơn giản dùng một bàn tay của mình để chặn lại quyền của người nam nhân kia, nhưng hắn phát hiện ra hắn chưa kịp giơ bàn tay lên thì toàn thân hắn đã truyền đến một cổ đau nhức cực độ.

« Bạch, sứt... ».

Một quyền của người nam nhân kia không ngờ không yếu ớt chút nào, tuy trông có vẻ vô lực và yếu ớt nhưng nó đã chọc thủng phần ngực của tên cầm roi da. Khiến tên này bị thủng một lỗ lớn trên ngực, máu tuôn chảy ra như suối, mặt tên cầm roi da tím ngắt, hai cái răng nanh dài của gã cứ va đập vào nhau kêu lên những tiếng cầm cập vì run rẩy.

Tên cầm trùy sắt đứng bên cạnh thấy vậy liền vội vã giơ cái trùy to lớn của mình đập hết sức về phía người nam nhân kia.

« Thoắt... ».

Người nam nhân kia đơn giản chỉ né mình một cái đã tránh được cú đập của thanh chùy sắt to lớn xuống thân thể mình. Chùy kia tuy rất mạnh và sức sát thương cũng rất lớn, nhưng cơ bản nó lại được vung lên quá chậm chạp, cho nên việc né tránh là rất đơn giản.

Tên cảm chùi thấy màn này thì lại càng tức giận hơn, hấn như bị súc phạm liền hăng máu hơn lao vào đập điên cuồng.

« Bình, bình bình... ».

Tên cảm chùi càng đập nhát nào thì lại càng trượt nhát đó, hấn liên tục bị những cú đấm của người nam nhân kia đánh cho choáng váng.

« Ủ uôm... Nhân loại đáng ghét... ».

Tên cảm chùi sắt bị đánh cho choáng váng đầu óc gằm rú loạn lên, những nhát chùi đập xuống bây giờ cũng hoàn toàn là đập lung tung khiến đất đá bay tứ tung mịt mù, mặt đất rung chuyển những trận chấn động ầm ầm.

« Hừ, lại cái gì nữa vậy, bọn ngươi lại muốn gây loạn ? ».

Tên thủ lĩnh thấy cảnh tượng phía dưới liền lập tức lên tiếng, sau đó gã nhún nhẹ thân mình một cái đã ngay tức khắc bay đến chỗ người nam nhân kia và tên cảm chùi đang đánh nhau.

« Nhân loại, bớt cuồng vọng đi ».

« Vũ ... ».

Một cỗ lực lượng đen kịt từ lòng bàn tay tên thủ lĩnh bay ra đánh thẳng vào trung tâm vùng chán của người nam nhân kia, khiến hấn bất động ngay tức khắc. Tên cảm chùi thấy vậy thì liền mừng rỡ, như muốn phát tiết hấn nhanh chóng lao vào gió thanh chùi sắt to lớn của mình đập xuống thân mình người nam nhân kia để cho hả cơn giận.

« Dừng tay, ai cho ngươi hành động ngu ngốc ? ».

Tên thủ lĩnh thấy vậy liền bắn ra một cỗ lực lượng màu đen nữa hất tung tên cảm chùi ra. Khiến tên này bay ra xa đến vài mươi trượng.

« Thủ lĩnh, tên nhân loại hạ đẳng láo xược, tại sao ngài không cho ta giết hấn ? ».

« Ngu ngốc, ngươi đúng là tên đầu đất, giết hấn rồi ngươi làm thay cho hấn chắc, ngươi có làm nô dịch được không ? Nếu làm được ta cho ngươi giết hấn. Ma Thạch thánh này đã giao nộp thiếu mất bốn vạn viên rồi, còn thiếu nữa thì Ma Quân đại nhân sẽ giết sạch chúng ta đấy ngươi có biết không ? ».

Bị tên thủ lĩnh chửi cho một trận, tên cảm chùi lúc này liền thu mình co ro tỏ vẻ hối lỗi. Tên thủ lĩnh chỉ khẽ nheo mắt lại nhìn qua sau đó quay mặt đi. Hấn nhún mình một cái lại bay trở về vị trí cái ghế đá cũ lúc trước mắt lại nhắm nghiền. Lát sau hấn bắt chợt lên tiếng :

« Tên nhân loại này tạm thời chưa thể cho làm việc, nhốt hấn vào khu tập trung, đợi ta giáo dục hấn xong rồi cho đi lao dịch ».

Tên cảm chùi đang dờ dẩn không biết làm gì, thấy thủ lĩnh hạ mệnh lệnh như vậy liền ừ rừ tiến tới gần người nam nhân kia. Mặc dù hấn còn e sợ nam nhân kia nên có chút ngập ngừng không dám động vào thân thể của người này. Nhưng tên thủ lĩnh phía trên vẫn đang luôn mắt nhìn xuống quan sát nên hấn không dám chậm trễ nữa mà lập tức cấp thân mình người nam nhân vào nách của mình sau đó chạy về phía đông khu lao dịch này mất dạng.

...

Một ngày làm việc của những lao dịch trong khu vực đá lôm chôm cuối cùng cũng đã kết thúc. Từng bước chân và tiếng thở mệt nhọc của những người lao công kéo dài thành một đoạn. Dòng người lao dịch từ từ di chuyển thành mấy hàng dài, họ đang di chuyển về phía đông theo sự thúc dục của những tên cảm roi da. Theo đúng cái hướng mà tên cảm chùi khi nãy cấp người nam nhân kia chạy về.

Phía đông kia, chính là một khu cư trú tạm bợ, có những cái cũi thật lớn và những cái động đá lụp xụp. Đây có khả năng là nơi ở của những người lao dịch. Khoảng thời gian họ di chuyển từ khu lao dịch đến khu cư trú này rất nhanh, mặc dù đáng diệu mệt mỏi và bước đi chậm chạp của những người lao dịch không thể khiến họ đi nhanh được. Nhưng chắc vì có sự thúc dục của những tên cảm roi da kia nên mọi sự di chuyển không có chậm chạp mà lại rất tuần tự và nhanh chóng.

« Két, két, cạch... ».

Những người lao dịch bị lùa vào một cái cũi bằng sắt thật lớn. Tiếng cửa sắt đóng lại cọ xát vào nhau vang lên ầm ầm. Mỗi cái cũi bằng sắt có khoảng bảy hoặc tám người lao dịch cư trú. Tất cả người lao dịch đều được cho vào cũi sắt, không có ai ở những cái hang động bằng đá kia. Có lẽ những cái hang động bằng đá lụp xụp kia chỉ dành cho những tên quái vật kia ở mà thôi.

« Ý, đây là ai vậy ? Là người mới sao ? ».

Một trung niên nhân thấy người nam nhân có vẻ lạ xuất hiện trong cũi của mình liền ngạc nhiên cất tiếng hỏi. Khu lao dịch này tuy có nhiều thì nhiều người thật, nhưng ông ta cơ bản không ai là không biết mặt cả, vì ông ta đã lao dịch ở khu này khá lâu rồi nên đều quen hết mặt mọi người. Chính vì vậy sự xuất hiện của người nam nhân này khiến ông ta rất ngạc nhiên.

Câu hỏi của người trung niên kia cất lên khiến người nam nhân kia có chút chú ý, hấn hướng ánh mắt ra nhìn chăm chăm vào người trung

niên nhưng không có nói gì, chỉ nhìn vậy thôi.

Người trung niên nhân thấy nam nhân kia cứ nhìn mình, nhưng không phải là ánh mắt nhìn tức giận, mà chỉ là một ánh mắt kì quái tò mò kì lạ, rất hiếu kì mà thôi. Thấy vậy, ông ta không ngần ngại liền tiến tới gần người nam nhân đặt mông xuống ngồi đến phịch một cái, phui phui những lớp bụi dày đặc trên cái tay áo rách nát của mình, ông ta thở hắt ra một cái sau đó quay sang nhìn người nam nhân. Ông ta chăm chú nhìn kĩ người nam nhân này rồi mới cất tiếng lên hỏi tiếp :

« Chàng trai trẻ, cậu từ đâu đến, tại sao lại đến khu lao dịch Đại Sơn này ? ».

« Đây là Đại Sơn ? Ta là ai ? ».

« Hà ? ».

Trung niên nhân liền cất tiếng ngạc nhiên, mấy người cùng cũi sắt nghe thấy câu này cũng quay lại nhìn một cách kì lạ. Nếu bình thường ở một nơi khác hay quang cảnh khác thì chắc hẳn sẽ có một vài tiếng cười vì cái câu hỏi ngờ ngẩn của người nam nhân kia. Nhưng đây là khu lao dịch, không ai có tâm trí để ý cả, có chăng chỉ là chút tò mò. Bản thân họ vốn đã bị đánh cho đến ế ẩm đau nhức, thân mình còn không lo xong, còn sức để đi cười người khác hay sao.

Trung niên nhân nghe thấy câu hỏi của người nam nhân chỉ ngạc nhiên một chốc, lúc sau lắc đầu một cái chán nản vô thức nói một câu :

« Mất trí, lại một người mất trí ».

Sau đó trung niên nhân liền đứng dậy đi đến một góc khác của cái cũi sắt đặt thân mình xuống định lim dim chớp mắt một lát. Bụng ông ta lúc này đã reo ừng ục vì đói, nhưng còn phải vài khắc nữa mới đến giờ ăn ở đây cơ. Chỉ bằng tận dụng khoảng thời gian quý báu này ngủ một chút, như vậy sẽ lại sức hơn. Thời gian ở đây không giống như nơi khác, ban đêm rất ngắn, ban ngày lại rất dài, cho nên thời gian lao động sẽ dài hơn rất nhiều. Vì vậy thời gian ngủ của những người lao dịch này là rất ít.

Mấy người còn lại trong phòng thấy trung niên nhân kia đã đi ngủ, cũng định đặt lưng xuống ngủ theo.

« Cheng, cheng... ».

« Cái gì, vậy, tại sao đánh chiêm lúc này ? ».

Mấy người lao dịch vừa đặt lưng xuống định ngủ một giấc thì nghe thấy tiếng chiêng từ phía ngoài của mấy tên quái vật đánh rộn nên liền bật dậy ngay.

« Tất cả các người mau thức dậy, đến giờ ăn rồi, mau chóng ăn bằng không sẽ cho nhịn đói ».

« Phù... Bọn Quý tộc này lại thất thường nữa rồi ».

Mấy người còn lại ngoài trung niên nhân thì không nói gì, nước miếng chỉ chảy dòng dòng. Có lẽ họ đã quá đói rồi. Trung niên nhân gọi những tên ngoài kia là Quý tộc, rất có khả năng đây là vùng đất của Quý tộc ngự trị. Nam nhân kia nghe thấy lời của trung niên nhân cũng vô thức nói theo.

« Quý tộc, các ngươi là những tên Quý tộc. Mấy tên Quý tộc đánh ta ? ».

Trung niên nhân thấy nam nhân kia cất giọng nói như vậy cũng quay sang giải thích một câu. Dù sao nam nhân kia cũng chỉ là mất trí, cũng chưa hẳn là ngu ngốc đến mức không biết gì, giải thích cho hắn ta nhớ một thời gian sau trí nhớ hắn ta quay lại thì cũng có thể có thêm được một người bầu bạn trong cái cũi sắt này với ông ta.

« Đúng vậy, đây chính là vùng đất Quý tộc ngự trị, thuộc vùng lãnh địa Đại Sơn của Ma Giới ».

« Ma Giới, Ma Giới là đâu ? ».

Trung niên nhân nghe thấy lời này liền đưa tay lên chán đập bốp đến một cái nói một câu chán nản :

« Ài, ta quên mất là hắn mất trí, lại giải thích một cách cặn kẽ như vậy ».

« Cheng cheng... ».

Tiếng chiêng phía ngoài lại vang lên một lần nữa, một tên Quý tộc phía ngoài cầm một cái giỏ thật lớn đi chậm chậm qua các cái cũi sắt vung một mảng lớn những cục gì đó như cục đất ném vào phía trong. Mấy người lao dịch thấy những thứ này thì như thấy được vàng, tranh nhau cướp giật hòng lấy được nhiều hơn.

« Tránh ra, tránh ra... ».

Những tiếng xô đẩy vang lên ầm ĩ. Tên Quý tộc phía ngoài thấy cảnh này thì nhếch mép lên cười đều một cái nói :

« Đúng là một lũ lợn, chỉ biết ăn, thật ngu ngốc ».

« Phù phù... ».

Trung niên nhân kia cũng lấy được vài cục kia, ông ta vội vã dấu vào trong lòng thối lầy thối để. Xem chừng những cái cục kia rất nóng. Ông ta nhanh chóng tống cả cục vào miệng nhai nhồm nhoàm ngấu nghiến rồi nuốt ực một cái. Sau đó ông ta lại lấy ra một củ khác tiếp tục nhét vào miệng.

Cũng được một khoảng thời gian khá khá, ông ta đã ăn gần hết những thứ kì lạ kia. Bây giờ trong lòng ông ta chỉ còn lại hai củ. Bất giác nhìn sang phía người nam nhân kia, vẫn thấy hắn ta ngồi yên một chỗ đương ánh mắt ngơ ngác nhìn từ phía xung quanh. Chợt thấy thương cảm, trung niên nhân liền lấy một củ kì lạ trong lòng của mình dơ về phía người nam nhân nói :

« Tôi nghiệp, dù sao người cũng mất trí, không biết cái gì. Mau, mau ăn đi bằng không kẻ khác sẽ lấy mất đấy ».

Nam nhân kia thấy trung niên nhân nói như vậy thì chỉ ngạc nhiên, lát sau cũng giơ tay lên cầm cái củ kì lạ kia đưa lên mũi ngửi ngửi một cái. Nhưng ngay sau đó hắn liền ném cái củ kia ra ngay, bởi vì cái củ kì lạ này chẳng được thơm tho gì cả. Nó có một cái mùi rất khó ngửi, cộng thêm lại nóng đến bỏng cả tay. Thật không hiểu trung niên nhân kia tại sao lại có thể ăn được, mà nóng như vậy ông ta chỉ nhét một cái nhai rồi nuốt hết luôn, đúng là quái vật mà.

Trung niên nhân thấy nam nhân kia ném cái củ kì lạ kia ra thì mau chóng chạy như điên đến chỗ cái củ kia vừa bị ném lượm lại.

« Bịch.. »

« Lão già, người thừa đồ ăn thì để ta ăn ».

Không ngờ trung niên nhân kia còn chưa cầm chắc được cái củ kì lạ đã bị một tên nam nhân đầy sẹo đập một cái rồi cướp mất. Ngay cả cái củ còn lại ở trong lòng ông ta cũng rơi ra nốt. Tên mặt sẹo ngay sau đó liền cúi xuống lấy nốt củ còn lại. Trung niên nhân chỉ rơm rớm nước mắt, ông ta không nói gì chỉ lùi thui bỏ về chỗ cũ nằm xuống.

Trong cái cuộc sống cơ cực này thì làm gì còn lòng thương người nữa cơ chứ. Mạnh ai người nấy sống, chắc chỉ có ông ta là có lòng thương cảm cho cái người nam nhân kia mà thôi. Trung niên nhân bây giờ cũng đã yếu, không thể đánh lại được tên mặt sẹo, đành trơ mắt nhìn tên mặt sẹo kia cướp đồ ăn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Khu khai khoáng Đại Sơn

Thời gian nghỉ ngơi của những người lao dịch rất ít, chỉ chưa đầy hai canh giờ. Những người lao dịch đã lại tiếp tục bị thúc dục ra khỏi những cái cũi sắt của mình để đến khu lao dịch.

« Cheng, cheng... ».

« Tất cả các người mau dậy mau, lũ lợn khốn nạn này chỉ biết ăn với ngủ. Các người chẳng được cái tích sự gì cả. Thật không hiểu tại sao trong tam giới lại có thể tồn tại một cái giới chỉ dành cho loại các người cơ chứ, thật phí phạm, để hết cho Ma Giới bọn ta có tốt hơn không. Thiên thật không công bằng ».

Đám người lao dịch uể oải ngồi dậy, những tiếng tạch tạch từ những bắp cơ của họ vang lên. Mỗi ngày ở đây đều là một ngày lao động quá sức, vì vậy cơ bắp của những người này rất phát triển. Nếu cho họ quay trở lại Nhân Giới để so sánh thì chắc họ phải khỏe gấp mười lần người bình thường.

Ra khỏi những chiếc cũi sắt kia, những người lao dịch lại tiếp tục bị lừa trở về khu lao dịch phía Tây. Bởi vì buổi sáng mới thức dậy nên bây giờ họ đang trong cái trạng thái sung sức nhất. Cho nên bọn Quý tộc thường tận dụng thời gian này bắt họ lao dịch nhiều hơn bình thường đến ba bốn lần.

« Chàng trai trẻ, ta không biết tên cậu, nhưng cứ gọi cậu mãi là chàng trai trẻ thì không được. Ta đặt cho cậu một cái tên nhé ».

« Đặt cho ta một cái tên ? ».

Nam nhân thấy trung niên nhân hướng mình nói một câu như vậy, chỉ ngơ ngẩn quay sang hỏi một cách không có chủ ý. Lát sau lại nhìn về phía trước không nói gì. Hôm nay nam nhân này cũng bị bắt đi lao dịch. Máy tên cầm roi da thúc dục từ sớm nên hắn cũng đứng dậy và đi theo mọi người.

Tên cầm chùy hôm qua cũng đến theo dõi người nam nhân. Hắn cảm thấy rất kì quái, tại sao cái tên nhân loại kia lại không phản kháng chút nào. Hôm qua rõ ràng rất dữ tợn, vậy mà hôm nay lại rất ngoan ngoãn.

« Đặt cho cậu tên Võ Thanh có được hay không, cái tên này cũng được đấy ».

« Võ Thanh, a, ta thích cái tên này ».

Nam nhân nghe thấy mình được đặt cho một cái tên liền ngu ngơ sung sướng nói. Trung niên nhân nghe thấy lời này cũng cảm thấy mãn nguyện. Thực tế cái tên Võ Thanh kia là tên con trai ông ta. Võ Thanh kia mấy năm trước bị bắt vào khu lao dịch này đã chết rồi. Ông ta cũng vì tìm con trai mà đến đây nên cũng bị bắt. Bây giờ ông ta đặt cái tên này chủ yếu cũng là để muốn nhớ về con trai mình mà thôi.

Nam nhân trước mặt này tuy mắt trí ngu ngơ, nhưng ông ta có một cảm giác rất thân thiết. Người này ông ta tuyệt đối yêu thích, hơn nữa ông ta cũng đã lớn tuổi. Cả cái khu lao dịch Đại Sơn này hầu như không có ai nói chuyện với ông ta cả, nay có người nam nhân này. Tuy là hần mắt trí, nhưng chỉ có duy nhất hần là chịu nói chuyện với ông ta, có còn hơn không. Chỉ cần có người nói chuyện là được rồi. Trong cái cuộc sống như địa ngục này, thỉnh thoảng chỉ là những điều đơn giản thôi cũng có thể trở thành thú vui cho người ta thư giãn. Đối với trung niên nhân, nói chuyện chính là thư giãn, dù chỉ là vài câu.

“Đi mau lên, các người còn có thời gian nói chuyện”.

Một tên Quý tộc cầm roi da thấy hai người trung niên nhân và nam nhân kia nói chuyện. Cảm thấy ngứa mắt hần liền cầm chiếc roi da của mình lao lên đập bốp một cái vào lưng người trung niên nhân. Nam nhân kia thấy vậy liền nheo mày, khuôn mặt hần dần chuyển sang giận dữ.

“Hừ, Quý tộc, ta ghét Quý tộc, các người lại đánh người?”.

Nói rồi nam nhân liền nắm chặt bàn tay lao thẳng về phía tên cầm roi da kia đánh thẳng vào mặt tên này đến bốp một cái.

“Crắc...”.

Hai chiếc răng nanh dài của tên cầm roi da này ngay lập tức bị đánh gãy nát.

“A....”.

Tên cầm roi da kêu lên một tiếng thống khổ, hai bàn tay đầu tiên của hần giờ lên bụm miệng của hần lại. Thân mình hần kịch liệt run rẩy, gổ hần trùng và ngã khụy xuống.

“Ha ha, gây chuyện rồi, nhân loại hạ đẳng lại gây chuyện rồi. Ta xem lần này thủ lĩnh làm sao tha cho người?”.

Tên cầm chùy hôm qua từ lâu đã đứng quan sát người nam nhân từ xa. Nay thấy nam nhân kia động thủ với tên cầm roi da liền sung sướng cười thỏa mãn, một nụ cười thâm hiểm. Hắn nhanh chóng quay người đi chạy về phía Tây trước, mỗi bước hắn đi lại rung chuyển rầm rầm. Đoàn người lao dịch đang di chuyển cũng phải vội né sang một bên. Dòng người đi thẳng như một cái gậy thì bây giờ đã bị tên cầm chùy kia bẻ cong một đoạn.

“Thủ lĩnh, nhân loại kia lại gây chuyện. Ngài hãy giết hần đi, hần vừa bẻ gãy nanh của U Đán rồi”.

“Bẻ gãy nanh, hừ, để ta đi xem”.

Tên thủ lĩnh nghe thấy nam nhân kia không ngờ bẻ gãy hai cái răng nanh của thuộc hạ mình bộ dáng lại hết sức tức giận. Hắn tung mình lên không trung nhanh chóng bay về phía dòng người lao dịch. Tên cầm chùy còn ở lại liền bụm miệng cười có vẻ rất thông khoái.

Thân mình nhanh như chớp, tên thủ lĩnh mau lẹ di chuyển bay qua những tảng đá lớn vỡ vụn lờm chờm. Có vẻ hần ta khá quen thuộc với địa hình nơi này, thậm chí hần bay nhảy qua những tảng đá mà chẳng cần nhìn. Bàn chân hần vẫn tiếp xúc một cách chính xác những mòm đá nhấp nhô một cách vững chắc ở những điểm tựa hợp lý nhất.

Khi tên thủ lĩnh di chuyển, luôn có một màn khí vụ màu đen bám theo hần một cách mờ nhạt. Tạo nên một cảm giác cho người nhìn hần ta trông rất khủng bố. Tên thủ lĩnh không mất nhiều thời gian đã đến được chỗ nam nhân kia. Hắn hạ thân mình khổng lồ của mình một cách trông rất mạnh bạo xuống mặt đất. Nhưng kì lạ, không có một tiếng động nào vang lên. Thân mình hần lao xuống rất nhanh và hung bạo nhưng khi tiếp xúc gần mặt đất lại đột ngột dừng lại nhanh chóng. Khiến cho bàn chân hần tiếp xúc với mặt đất một cách nhẹ nhàng không chút tiếng động.

Tên thủ lĩnh vừa đáp xuống liền mau chóng bước đến gần tên cầm roi da vừa này đã bị nam nhân kia bẻ gãy hai cái nanh. Hắn đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống gần giọng nói một câu rất vô tình:

“Loại phế vật như người giữ lại làm gì?”.

Nói rồi không ngờ hần ta không giúp tên cầm roi da kia chữa trị, mà lại ngay lập tức phát một quyền hung bạo trực tiếp bóp nát đầu của tên cầm roi da kia.

“Búp”.

“A...”.

Tên cầm roi da chỉ kịp thất thanh kêu lên một tiếng. Hẳn trước khi chết vẫn còn giữ khuôn mặt không thể ngờ rằng thủ lĩnh của hắn lại làm như vậy. Thủ cấp tên cầm roi da vừa bị bóp nát, một viên ngọc màu đen tỏa đầy khí vụ hắc ám bay ra từ thân thể hắn. Tên thủ lĩnh chỉ khẽ há miệng viên ngọc đen kia đã trực tiếp bay vào miệng của gã. Tức thì làn khí vụ màu đen ở trên tay tên thủ lĩnh lại có vẻ dày đặc hơn một chút.

Tên cầm chùy lúc này cũng vừa mới chạy đến, thấy màn này thì tiếng cười của hắn tắt hẳn. Hắn mau lẹ nhẹ nhàng lén lút từ từ trốn đi. Hắn sợ nếu bây giờ tên thủ lĩnh kia nhìn thấy hẳn rất có khả năng sẽ giết chết hắn giống như tên kia.

“Thật ác độc, người ngay cả đồng loại mình cũng không tha?”.

Tên thủ lĩnh vừa giết chết tên cầm roi da xong đang định rời đi, không ngờ người nam nhân kia lại lên tiếng khiến hắn ngay lập tức chú ý.

“Ta quên mất là vẫn còn tên hạ đẳng người”.

Tên thủ lĩnh chỉ nhìn chăm chăm người nam nhân sau đó lòng bàn tay hắn lại xuất hiện làn khí vụ màu đen. Một chiếc xích sắt rất dài từ từ xuất hiện. Tên thủ lĩnh hô to một tiếng lớn:

“Xuất...”.

Chiếc xích sắt kia ngay lập tức bay đến vây xung quanh người nam nhân.

“Thít...”.

Chiếc xích sắt mau ngay sau đó trói chặt hai cánh tay người nam nhân lại, khiến hắn không thể di chuyển được. Tên thủ lĩnh lúc này mặt mày xanh mét, hắn thở hồng hộc một lát sau đó hất ra một câu bực tức:

“Thật không ngờ chỉ vì một tên hạ đẳng mà ta cũng phải xuất ra Địa Nhai Xích Chỉ. Nếu không phải vì thiếu nô dịch thì ta đã trực tiếp bóp chết tên hạ đẳng nhà ngươi rồi”.

Hít một ngụm khí tên thủ lĩnh một lần nữa lại nhún mình một cái bay lên không trung biến đi. Trước khi đi hắn còn lưu lại một câu nói vang vọng không gian:

“Kể từ giờ cho hắn lao dịch trong Địa Thát, đến chết thì thôi...”.

“Địa Thát, hẳn ta nói là Địa Thát sao?”.

Trung niên nhân này giờ vẫn đang khiếp sợ không nói được lời nào. Nay nghe thấy tên thủ lĩnh nhắc đến Địa Thát liền hoảng hốt hỏi lại. Máy người lao dịch phía trước thấy trung niên nhân hỏi như vậy cũng thuận tiện gật đầu một cái. Trên mặt họ ai nấy đều hiện một tia thương cảm.

“Địa Thát là cái gì? Ta không thích nơi đó».

Nam nhân kia bộ dạng vẫn ngơ ngơ tuôn một câu. Trung niên nhân thấy vậy liền dậm chân hùi hùi nói :

« Võ Thanh ơi Võ Thanh, ai bảo người gây chuyện làm gì. Người có biết người sẽ phải làm cái gì không ? Ài, lại có một kẻ chết oan rồi ».

Nam nhân kia bộ dạng như vẫn đang nghe trung niên nhân nói, nhưng thực ra hắn chẳng hiểu cái gì cả. Hắn bây giờ là một người mất trí, mọi chuyện trung niên nhân nói chỉ như gió thoảng qua mà thôi. Trung niên nhân biết vậy nên không có nói gì nữa, chỉ liên tục lắc đầu tiếc nuối.

Nam nhân kia ngay sau đó đã bị hai tên cầm roi da khác từ đâu đến lôi đi, chệch khỏi hướng đi khác hẳn với dòng người còn lại. Hắn được đưa về phía Đông. Nam nhân kia phát hiện ra từ khi hắn bị trói buộc bởi sợi xích kia thì hắn không thể hành động theo ý mình được nữa. Những tên cầm roi da tùy ý cầm roi đánh hắn, hắn muốn phản kháng nhưng chẳng thể nào tung quyền được như trước. Cứ mỗi lần hắn định chống lại là sợi xích kia lại thít chặt vào khiến hắn không thể cử động.

....

Một năm sau.

Với những người lao dịch ở khu lao dịch Đại Sơn này, một năm có lẽ như là cả một cuộc đời. Đã có không ít kẻ táng mạng vì không chịu nổi điều kiện hà khắc ở nơi này. Cái dòng người lúc trước đông đúc thì bây giờ có lẽ đã ít đi đến một phần năm rồi.

Khuôn mặt tên thủ lĩnh thì ngày càng lo lắng hơn, nguồn Ma Thạch từ khu lao dịch ngày càng giảm sút. Đám lao dịch cũng đã chết nhiều lắm rồi, nợ Ma Thạch phải nộp ngày càng nhiều. Hơn nữa nguồn Ma Thạch trên bề mặt cũng đã hết, sẽ phải đào xuống sâu hơn mới có thể có Ma Thạch mới.

« Võ Thanh, ta thật không thể tin nổi, cậu không ngờ lại có thể sống sót sau một năm lao dịch ở Địa Thát. Thực đúng là quái vật mới có thể

làm được mà ».

Võ Thanh, là cái tên của người nam nhân lúc trước. Hắn bây giờ cũng đã được những người lao dịch quen gọi với cái tên đó rồi. Đã một năm trôi qua, có nhiều chuyện hắn đã biết được hơn. Không còn là một kẻ ngu ngơ ai nói gì cũng không hiểu nữa.

Hắn không biết quá khứ hắn ra sao, chỉ nghe người ta nói hắn tự xưng xuất hiện trong khu lao dịch này. Lại còn mất trí nữa nên không mấy ai để ý. Chỉ có trung niên nhân kia là qua một năm vẫn luôn quan tâm hỏi han và trò chuyện với hắn. Khiến cho hắn cảm thấy không bị lạc lõng ở nơi đây. Đối với hắn trung niên nhân kia cũng không khác gì một người cha cả. Ông chỉ cho hắn từng bước đường, từng câu chuyện về thế giới này.

Trung niên nhân kia tên là Võ Chính, nghe nói ông đã từng là một thương gia rất giàu có của Thạch Thất thành. Không may vì con trai ông ta xa đã chơi bời lung tung, dẫn đến bị người ta bán thành nô lệ cho bọn Quỷ tộc. Sau đó ông ta vì đi tìm con trai mà từ bỏ hết gia sản, cuối cùng ngày cả bản thân cũng bị bắt đến đây làm nô dịch. Vào đến đây ông ta mới biết được con mình cũng ở đây, nhưng đã chết cách đó mấy tháng rồi.

Cũng qua tìm hiểu Võ Thanh biết được Ma Giới là cái gì, cái gì được gọi là tam giới. Tuy còn nhiều chuyện hắn vẫn chưa hiểu hết, nhưng những điều tối cơ bản hắn cũng đã nắm được. Cái được gọi là Địa Thất kia, cái nơi mà hắn đã lao dịch suốt một năm qua hắn cũng biết được nó là thứ gì.

Địa Thất là một cái hang sâu đào xuống trung tâm của khu lao dịch Đại Sơn này. Ở đó trữ lượng Ma Thạch cũng là lớn nhất. Chỉ có điều là nó rất nóng, nóng đến mức không thể tả được. Người nào khỏe mạnh nhất vào đó lao dịch cũng chỉ chịu được ba ngày là chết. Chính vì vậy có thể giải thích tại sao Võ Chính khi nghe Võ Thanh bị đưa vào lao dịch ở Địa Thất lại tỏ ra tiếc nuối như vậy.

Không ngờ cái tên trâu bò Võ Thanh người ta những tưởng hắn vào đó lao dịch vài hôm sẽ chết. Vậy mà đến bây giờ đã hơn một năm rồi hắn vẫn sống nhăn ra. Thật không hiểu hắn là cái loại quái vật gì.

Tên thủ lĩnh mấy lần cũng đến quan sát, nhưng sau đó hắn chỉ lảng lạng bỏ đi không nói gì. Võ Thanh bây giờ cũng đã biết nhiều hơn, hắn cũng biết mình không thể chống lại những tên cầm roi da kia. Đã mấy lần hắn nhìn thấy Võ Chính bị đánh nhưng hắn cũng chỉ bực tức không thể làm gì. Cái sợi xích kia cứ mỗi lần hắn định động thủ là nó lại siết chặt khiến hắn không thể nhúc nhích.

Những điều đầu tiên khi hắn biết đến thế giới này không phải là những điều tốt đẹp mà lại là những màn u tối. Một thế giới không màu sắc chỉ có tội lỗi và sự tàn độc của những tên Quỷ ghê rợn.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, những ngày tháng lao dịch khiến cho những người trong khu lao dịch Đại Sơn này chết quá nhiều. Đến bây giờ Đại Sơn cũng chỉ còn lại khoảng vài trăm người. Võ Chính cũng đã đau bệnh rồi. Tuy vậy hằng ngày ông ta vẫn phải ra ngoài công trường. Võ Thanh biết vậy nhưng không thể làm gì được, hắn đã suy tính trước rồi có một ngày có khi hắn sẽ phải thấy Võ Chính chết mất thôi.

Khu lao dịch Đại Sơn ngày càng lụi tàn, mỏ khoáng phía trên cũng đã hết Ma Thạch. Bây giờ tên thủ lĩnh lại còn tàn độc hơn, hắn không còn cách nào khác đã dồn tất cả xuống Địa Thất để lao dịch.

Đang đào những tảng lớn đá Ma Thạch, Võ Thanh thấy có tiếng ồn ào phía trên. Một lúc sau thì có một đoàn người được đưa vào đây. Võ Thanh nhìn thấy trong đám người đó không ngờ có cả Võ Chính.

« Hừ, thật khốn nạn. Bọn súc vật ».

Võ Thanh tức giận, tay hắn nắm một khối Ma Thạch đang định bóp nát. Bỗng hắn cảm thấy có một luồng khí nóng trong cơ thể câu động với khối Ma Thạch kia khiến nó tan chảy từ từ ngấm vào trong cơ thể hắn. Võ Thanh còn chưa xác định được chuyện gì xảy ra thì cơ thể hắn đã tự bài tiết ra một dòng chất nhờn màu đen.

« Bực, bực... ».

Luồng khí nóng trong cơ thể Võ Thanh càng trở nên rõ ràng. Võ Thanh bỗng chốc cảm thấy cực độ sung mãn, hắn khẽ vận lực kéo dẫn sợi xích ở lòng bàn tay. Tức thì những tiếng xình xịch vang lên. Sợi xích kia mau chóng đảo ra. Võ Thanh mừng như điên, hắn tiếp tục cảm thêm một khối Ma Thạch nữa mau chóng nắm chặt như định bóp nát, giống khi nãy.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Giao chiến thủ lĩnh Quỷ tộc

« Bóp bóp... ».

Những tiếng roi da quen thuộc lại vang lên một cách trát chúa. Lưng Võ Thanh chảy đầy máu, tên Quỷ phía sau vẫn không ngừng lại tiếp tục đánh. Võ

Thanh vì thấy đám người lao dịch bị đưa vào đây nên đã đứng trơ ra không chịu làm việc. Đặc biệt khi nhìn thấy Võ Chính cũng bị đưa vào thì ánh mắt hắn tràn ngập vẻ uất hận.

« Cứng đầu, còn dám nhìn lại ta ? Hừ, ta xem ngươi cứng đầu đến bao giờ ? ».

« Bóp bóp... ».

Những tiếng roi da quất vào lưng Võ Thanh tiếp tục vang lên, hắn nheo mắt lại nhìn chằm chằm vào tên Quỷ kia. Ánh mắt hắn đầy sát khí và lạnh lẽo, tay hắn vẫn cầm một khối Ma Thạch thật lớn và nắm chặt.

« Bóp, bóp... ».

« Nhìn nhìn nữa đi ? ».

Tên Quỷ cất giọng tàn độc liên tiếp quất cái roi da kia. Kì thực, bề ngoài tên Quỷ kia có vẻ dã man nhưng trong thâm tâm hắn đã sớm phát run rồi. Cái ánh mắt đó, cứ như một con trùng vô hình nào đó từ từ thâm nhập hủy hoại thân thể hắn khiến cho hắn cảm thấy cực độ thống khổ.

« Bóp bóp... ».

Võ Thanh lưng tuy chảy máu giàn dụa nhưng hắn không hề kêu một tiếng nào. Thậm chí trên khuôn mặt hắn còn xuất hiện một tia cười lạnh, nhìn lâu người ta còn có thể cảm thấy khuôn mặt của hắn lúc này còn tàn độc hơn tên Quỷ kia rất nhiều.

« Ha ha ha... ».

Bất chợt Võ Thanh cất lên một tràng cười the thé từ trọng cổ họng. Dù là cười nhưng trong đó tràn đầy vẻ thống hận. Tên Quỷ cảm roi da kiên định bấy lâu giờ về dã man lúc này đã không chịu nổi. Cánh tay cầm roi da của hắn run rẩy. Tuy vậy, như để chữa cháy hắn ta vẫn cố gắng đập hết sức chiếc roi da vào lưng Võ Thanh.

« Hừ, ngươi đánh chán chưa ? ».

Võ Thanh cất tiếng một cách lạnh lẽo, mắt hắn như phát hỏa. Sợi xích trói chặt hai tay hắn lúc này vang lên những tiếng rành rạch như sắp đứt gãy.

« Ngươi, ngươi ? ».

« Cạch ».

Tên Quỷ cảm roi da không chịu nổi nữa, hắn không chịu nổi cái ánh mắt kia nữa rồi. Nó làm hắn cực độ run sợ, hắn thà rằng đánh nhau một trận đến chết cũng không muốn thấy cái ánh mắt đó nữa. Chiếc roi da trong tay hắn đã rơi xuống đất từ lúc nào. Thân mình hắn ngã ngửa ra đất, hắn cố vươn sáu cánh tay của mình bò sồn sồn về phía chiếc roi định cầm nó lên. Hai chiếc răng nanh của hắn liên tục va đập vào nhau tạo nên những tiếng cạch cạch.

« Võ Thanh, mau dừng tay ».

Võ Chính nhìn thấy cảnh tượng đó liền vội vã quát lớn lên tiếng. Ông ta sợ nếu mình chậm một chút thôi sẽ không kịp ngăn cản Võ Thanh khiến cho hắn động thủ thì to chuyện. Võ Thanh có thể vì chuyện này mà sẽ không giữ được tính mạng.

Ông ta đã mất con trai một lần. Võ Thanh này ông ta coi hắn như con trai của mình, không bao giờ ông ta muốn hắn ta xảy ra chuyện cả. Dù cho ông ta có phải chết đi chăng nữa ông ta cũng không muốn hắn chết. Cái cảm giác người đầu bạc tiễn kẻ tóc xanh quả thực quá thống khổ. Võ Chính run rẩy miệng của mình, quát lên một tiếng mà ông ta như đã dùng hết lực. Một ánh mắt chờ mong nhìn về phía Võ Thanh hy vọng hắn đừng làm gì dại dột.

Võ Thanh chỉ khẽ quay lại nhìn Võ Chính, hắn hơi cúi mình gật đầu một cái. Sau đó lập tức nhìn về phía tên Quỷ cầm roi da kia, ánh mắt như bốc lửa, con ngươi hắn như trào ra.

« A A A A... ».

« Cạch... Bang ».

Võ Thanh gào lớn một hơi dài, sợi xích trói buộc tay hắn bấy lâu nay vang lên những tiếng động như bị tàn phá. Chẳng mấy chốc nó đã không chịu nổi lực của hai cánh tay Võ Thanh lập tức bị kéo dãn ra kêu Bang một tiếng đứt đoạn.

“Phụt...”.

Tên thủ lĩnh Quỷ tộc ngồi ở chiếc ghế đá mọi khi bỗng chốc phụt ra một búng máu. Khuôn mặt hắn trở nên tái mét, hắn lắp bắp sợ hãi nói.

“Ngươi, ngươi phá nó rồi. A A A. Địa Nhai Xích Chi của ta”

Tên thủ lĩnh loạng choạng đứng lên, hắn cố vận lực nhảy lên tiến vào không trung để bay. Máu từ miệng hắn trào ra không ngớt, thân mình hắn lắc lư trao đảo trên không. Tia sét thỉnh thoảng xuất hiện giữa hai cái sừng của hắn cũng đứt đoạn mà biến mất.

Võ Thanh sau khi phá nát Địa Nhai Xích Chi liền tiến tới trước mặt tên Quỷ cầm roi da. Ánh mắt hần lạnh lẽo, nhưng hần chỉ nhìn vậy thôi mà không có động thủ, một ánh mắt cực độ đáng sợ. Tên Quỷ cầm roi da như không chịu nổi nữa hét lên một tiếng:

“A a a, đừng nhìn ta...”.

“Bịch..”.

Tức thì hần tự đưa đôi tay đầm thật mạnh vào ngực một cái đến khi ngực hần nát vụn và tím bầm. Mất hần trọn trường thù thảo vài câu rồi lăn ra chết.

“Ta, ta, dù chết cũng không muốn nhìn ánh mắt đó”.

“Bịch...”.

Tên Quỷ cầm roi da thân mình đổ xuống nằm dọc ở mặt đất cạnh mép một khối Ma Thạch rất lớn. Khối Ma Thạch đó ước chừng cũng phải lớn bằng hai người cộng lại. Võ Thanh sau khi bức chết tên Quỷ cầm roi da. Ánh mắt vẫn lạnh lùng bước đến gần cái xác của hần. Võ Thanh cúi mình xuống cầm chiếc roi da dưới đất lên, sau đó quay mình về phía những người lao dịch cất lớn giọng nói:

“Ta tuyên bố, kể từ giờ các ngươi không còn là lao dịch”.

“Pụt... Roạt, roạt”.

Võ Thanh như lấy hành động để làm điều chứng thực, hần cầm chiếc roi da kia một lần vận lực kéo cho nó đứt đoạn. Sau đó hần đưa tất cả những phần còn lại của chiếc roi da vào lòng bàn tay từ từ bóp và miết cho đến nát vụn vang lên những tiếng roàn roạt. Mặc cho những chiếc gai ở trên cái roi da kia có sắc nhọn và cứng cáp đến đâu thì hần vẫn cứ bóp không ngừng. Kì lạ thay, tay hần không bị thương một chút nào, những cái gai kia chẳng khác nào sợi bún trên tay hần. Chúng đồng thời bị bóp nát chung số phận với cả chiếc roi da.

Mọi người ai nấy đều cứng đờ ra. Họ một phần ngạc nhiên vì tình huống trước mắt. Một phần vẫn đang phân vân xem lời Võ Thanh nói liệu có phải là thật hay không. Họ từ khi vào khu lao dịch này đã không mong có một ngày mình có thể được tự do nữa rồi. Lời mà Võ Thanh nói họ bây giờ vẫn không dám tin, hay thậm chí họ cho rằng lời nói đó là không thể tin được thì đúng hơn.

Với thực lực một người như Võ Thanh ư. Ừ thì hần khỏe thật đấy, nhưng liệu hần có thể chống trọi với bảy Quỷ đông đảo và hung hãn ngoài kia. Cái đó còn chưa nói là tên thủ lĩnh mạnh mẽ và tàn bạo nhất vẫn còn tồn tại. Cho dù là Võ Thanh có giết được bọn Quỷ ngoài kia, nhưng gặp tên thủ lĩnh thì chắc chắn vẫn phải cầm chắc cái chết.

Vì vậy, lời tuyên bố của Võ Thanh lúc này rằng họ sẽ được tự do. Họ chỉ coi như là lời nói đùa mà thôi. Tuy thế, nhưng trong lòng họ vẫn sinh ra một tia cảm kích, thậm chí kính phục Võ Thanh nhiều hơn. Vì những người xa lạ như họ mà hần dám đấu tranh, hần đấu tranh để họ có một ngày nhìn thấy ánh mặt trời của sự tự do thì làm sao họ không nể cho được. Cho dù hần có chết hôm nay thì họ vẫn cảm kích. Một người vì họ mà đấu tranh hết mình, một người vì họ mà phải chết. Nếu thực sự người này có thể chiến thắng thì sao. Tuy rằng họ không tin, nhưng trong lòng vẫn tồn tại một tia hy vọng Võ Thanh sẽ dành thắng lợi.

“Võ Thanh, mau dừng lại đi, ta không muốn cậu phải chết”.

Võ Chính động khàn khàn như sắp khóc, ông ta thều thào nói một câu. Ông ta biết dù giờ ông ta có nói gì cũng không thể ngăn cản Võ Thanh. Nhưng mà nhìn thấy hần ta đang sắp chết mà ông ta không ngăn cản thì liệu có phải còn là ông ta nữa không đây.

Võ Thanh lại liếc về phía Võ Chính một cái sau đó cất giọng, ánh mắt hần lúc này tràn ngập vẻ trù mến. Như Võ Chính trước mắt đây là người thân của hần, là cha hần.

“Ông không cần phải ngăn cản ta, hơn nữa cũng không cần phải lo lắng. Ta nhất định sẽ chiến thắng, sẽ dành lại sự tự do cho mọi người”.

Nói rồi Võ Thanh như để khẳng định mình nhiều hơn. Hần ngay tức khắc quay ngược lại phía sau, hai tay hần lập tức chạm vào bề mặt khối Ma Thạch thật lớn phía sau kia ấn thật chặt. Hần lần này làm thế này là đánh cược, trước đó hần đã hấp thu được năng lượng trong Ma Thạch, nhưng chỉ là viên nhỏ mà thôi. Lần này hần lại hấp thu năng lượng trong Ma Thạch ở cái viên to đến mấy trăm lần như vậy. Hần không biết mình có chịu nổi hay không. Mỗi lần hần hấp thu năng lượng ở những viên Ma Thạch loại nhỏ đều cảm nhận được nhiệt lượng của nó tỏa ra rất lớn. Nếu lần này hấp thu Ma Thạch cả một viên lớn gấp mấy trăm lần như vậy, liệu hần có ngay lập tức bị nướng chín hay không đây.

Thế nhưng không có sự lựa chọn cho hần. Hần rõ ràng cảm nhận được khi hần phá nát cái Địa Nhai Xích Chi kia nhất định sẽ đánh động tên thủ lĩnh tới đây. Thực lực tên thủ lĩnh hần đã từng cảm nhận qua mấy lần nên hần biết rất rõ ràng. Tên thủ lĩnh gã rất mạnh, chưa kể cái luồng khí đen trong lòng bàn tay gã là một loại lực lượng chưa biết trước được. Vì vậy Võ Thanh muốn mình phải mạnh hơn gấp nhiều lần nếu muốn thắng được tên thủ lĩnh kia.

“Ừ, ừ, ừ...”.

Từng dòng khí nóng tựa như dung nham chảy vào thân thể Võ Thanh khiến hần đau nhức thống khổ cực độ. Da hần trở lên đỏ rực, thân thể hần lúc này trông như một cái đèn lồng vậy. Cổ hần hai cái yết hầu trông cứ như hai hòn than đỏ rực đang không ngừng di chuyển qua lại.

Võ Chính thấy màn này thì cứng đờ người. Mặt ông ta nóng ran lên vì tức giận. Mấy người lao dịch thấy màn này ai cũng lắc đầu lè lưởi. Võ Thanh này liệu còn là người không đây, cái trạng thái thân thể kia của hần rõ ràng là không bao lâu nữa sẽ nổ tung thôi.

Một số ít người còn hy vọng Võ Thanh có thể chiến thắng thì bây giờ cũng phải từ bỏ. Chỉ có Võ Chính thì vẫn luôn tin tưởng, ông ta nắm chặt bàn tay, thân mình run lên bần bật tức giận. Ông ta tức giận không phải vì cái gì khác, mà chính là vì Võ Thanh liều mạng. Ông ta đã thề rằng đời này quyết không muốn nhìn cái người con tinh thần là Võ Thanh này trong mắt ông ta giống cái Võ Thanh lúc trước là con trai ông ta thật sự, chết trước ông ta.

Võ Chính lấp bắp vài câu trọng cổ họng:

“Cậu, cậu, muốn chết một mình có phải không. Được được...”.

Võ Chính loay hoay loạn cả lên, ông ta cứ chạy hết bên này đến bên kia ngó nghiêng cái gì đó. Sau đó cuối cùng ông ta vớ được một chiếc gậy sắt ở cuối đường hầm. Cái gậy sắt đỏ rực nóng bỏng, vậy mà ông ta cầm nó trên tay chẳng chút ngại ngần nào tỏ vẻ đau đớn vì nóng cả.

Đường hầm Địa Thất nhiệt độ cao đến cực điểm, ở đây những người lao dịch chỉ cần ở khoảng vài canh giờ thôi là tóc tai đã cháy xém hết cả rồi. Mồ hôi vã ra rất nhiều nhưng ngay lập tức đã bị khí nóng hong khô. Võ Chính thân đang ốm yếu lại chịu thêm cái điều kiện hà khắc này đáng nhẽ phải không chịu nổi từ lâu rồi, vậy mà ông ta lúc này rất kiên cường. Gậy sắt nóng bỏng như vậy mà cũng cầm được.

Võ Chính hùng hùng hổ hổ đi ngược lên phía trên thông đạo Địa Thất, vừa đi vừa lầm bầm nói:

“Cậu muốn chết một mình, ta không cho cậu toại nguyện. Quỷ tộc ta liều mạng với các ngươi”.

Võ Chính vừa bước được vài bước thì Địa Thất phía bên dưới đã xảy ra chuyện khiến ông ta ngay lập tức khựng lại.

“Rầm, rầm...”.

Đất đá từ trên trần Địa Thất bỗng sụp vỡ một mảng lớn. Một cái lỗ được hình thành từ từ, phía trên liên tiếp có những tiếng gào thét.

“A a a, nhân loại hạ đẳng. Mau trả Địa Nhai Xích Chi cho ta...”.

“Rầm, rầm...”.

Địa Thất rung chuyển dữ dội, những tảng đá lớn phía trên liên tục rơi xuống. Mọi người lao loạn chạy tứ tung. Với tình hình này Địa Thất rất có thể sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Võ Thanh vẫn đang trong tình trạng hấp thu Ma Thạch, mình hấn vẫn đỏ rực. Nhưng điều đó không có nghĩa là lúc này hấn không biết gì. Võ Thanh từ từ ngẩng đầu lên phía trên, mắt hấn đỏ rực và sáng chói. Hấn từ từ vận chuyển thân mình bước từng bước, không quên đem theo khối Ma Thạch to lớn. Võ Thanh hiện giờ trông không khác gì một vị thần dung nham.(Có thể tưởng tượng hấn giống thần Titan).

“Tạch tạch tạch...”.

Những tiếng cơ bắp vang lên cảnh cách, bụi và đất đá rơi xuống chưa tiếp xúc với thân thể Võ Thanh đã bị tan chảy ngay tức khắc. Một cái lỗ thật lớn hình thành trên trần Địa Thất thông thẳng với bầu trời đỏ rực ở phía trên.

Ở Ma Giới bầu trời không xanh giống như ở Nhân Giới, nó luôn có một màu đỏ rực u ám. Tuy vậy hôm nay còn là ngày khá đẹp trời mới có thể có được màu sắc này. Bình thường, Ma Giới luôn ở trong vẻ u ám và không gian luôn như một bức ảnh đen trắng. Thậm chí còn rất khó nhìn nữa.

Ở trên cái lỗ lớn kia, bầu trời đỏ rực từ từ bị che lấp bởi khuôn mặt dữ tợn của tên thủ lĩnh. Những con dòi bọ rơi rụng lá tả xuống gần chạm vào khuôn mặt Võ Thanh đã bị nướng cháy và biến mất.

“Grừ... Nhân loại, chết đi”.

“Ầm, ầm, ầm...”.

Thân mình to lớn của tên thủ lĩnh từ từ hạ xuống, khiến những viên đá to lớn bên cạnh cái lỗ kia liền mau chóng bị nứt vỡ vì thân mình to quá cỡ của hấn.

Luồng khí đen u ám bay ra từ thân mình tên thủ lĩnh Quỷ tộc tràn ngập đậm đặc khắp Địa Thất.

“Ừ ừ ừ... Crắc... rầm...”.

Khí đen lưu động ngày càng nhanh hơn tạo nên những tiếng động to lớn như bão lốc. Tên thủ lĩnh nắm bàn tay lại đến crack một cái. Hấn đưa ánh mắt nhìn Võ Thanh, tuy nhiên lại không có động thủ ngay. Thân mình sáng chói của Võ Thanh lúc này làm hấn rất khó chịu. Một phần vì hấn là thành phần thuộc Ma Giới nên rất ghét ánh sáng, một phần là vì thứ ánh sáng kia tỏa ra khiến cho hấn cảm thấy có một cỗ uy hiếp rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Địa Thất sụp đổ

“Vù vù vù...”

Gió rít thét gào qua những kẽ hở của những tảng Ma Thạch xung quanh. Những luồng gió kia hình thành lên không bởi đâu khác mà chính từ luồng Ma khí màu đen của thủ lĩnh Quý tộc. Trông mắt hần như nứt ra, sáu đôi tay to lớn khủng khiếp và trở ra những đốt xương một cách kinh dị kia của hần cứ lượn lờ một cách khó chịu. Hần như đã sớm muốn động thủ, nhưng không hiểu vì lý do gì mà hần không làm.

Miệng hần tuôn ra máu như suối, thân thể hần thỉnh thoảng có một số chỗ tím đen lên sau đó lại trở về nguyên trạng như những chiếc vảy cá. Võ Thanh vẫn bất động, tảng Ma Thạch to lớn đã bị hần hấp thu gần như teo nhỏ chỉ còn lại một chút. Ánh sáng chói rực phát ra từ thân mình hần khiến thủ lĩnh Quý tộc rất khó chịu. Gã cứ rên lên hừ hừ như bị động kinh, trông mắt của hần lại ra đến mức không thể nhìn thêm được nữa.

“Hừ, CHẾT ĐI...”

Tên thủ lĩnh Quý tộc thét lớn một tiếng như điên máu lao về phía Võ Thanh, Ma lực phía sau hần không ngừng lưu chuyển tạo thành một cỗ uy hiếp thật lớn. Võ Thanh chỉ khẽ nhếch miệng cười nhạt, hần vẫn đứng đó bất động như đang chờ điều gì đó.

Mười thước, năm thước, một thước. Quyền công kích chứa đầy Ma lực của thủ lĩnh Quý tộc cuối cùng đã chạm đến sát khuôn mặt Võ Thanh. Lúc này, Võ Thanh mới nín chặt môi rít lên một tiếng. Cánh tay hần nhanh như chớp tung một quyền vừa mới hình thành công kích thẳng vào phần ngực của tên thủ lĩnh quý tộc.

“Rầm rầm rầm...”

Tên thủ lĩnh Quý tộc bị đánh bật bay lên không trung chạm vào những khối đá to lớn phía trên khiến những khối đá này nứt vỡ vụn tạo thành tiếng động thật lớn. Không dừng lại, Võ Thanh tung mình lên không trung phát thẳng một cước xoay ngược mình lại tiếp tục công kích tên thủ lĩnh Quý tộc khiến hần chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã tiếp tục phải hứng chịu đòn.

Cước này của Võ Thanh tung ra sáng rực không trung. Võ Thanh và thủ lĩnh Quý tộc giao chiến trông không khác gì cuộc chiến của những đại Ma thần với đại Nhân thần. Hần tỏ ra uy nghiêm áp chế của bậc Thánh nhân mà chỉ có những quân vương hào hùng nhất của Nhân giới mới có được một chút loại uy nghiêm này mà thôi.

“Phụt...”

Thủ lĩnh Quý tộc phun ra một búng máu màu đen pha lẫn đỏ. Đó là một cục máu đã đông cứng, có lẽ nó được tạo ra từ những công kích của Võ Thanh lúc ban đầu. Bây giờ bị hần dùng một cước nên đã đánh bay cục máu kia ra khỏi miệng tên thủ lĩnh Quý tộc. Cước này nhìn trông rất đẹp mắt bởi những vầng sáng hào quang quanh nó áp chế luồng Ma khí đang cuộn cuộn kia. Nhưng kì thật không chỉ có vậy, cước này còn ẩn chứa một uy lực khủng bố. Nhìn bề ngoài thủ lĩnh Quý tộc vẫn như trước, nhưng kì thật xương khớp hần đã sớm vỡ vụn từ lâu. Không những vậy, một cước này còn công kích vào đúng điểm cần công kích nhất. Tầm mạch Ma đan của thủ lĩnh Quý tộc.

Tên thủ lĩnh Quý tộc cứng họng bất động đứng yên, hần đã quá khiếp sợ. Nhân loại này thật sự rất khủng bố, chỉ cần một quyền một cước đã tiêu diệt được hần. Mặc dù hần đã bị trọng thương trước khi giao chiến thế nhưng điều đó không có nghĩa là hần yếu đi nhiều.

Địa Nhai Xích Chi là báu vật trấn tộc của Quý tộc Đại Sơn. Cần phải tế nguyên thần bán một phần linh hồn cho Địa Nhai Xích Chi thì mới có thể điều khiển được nó. Vì vậy, nếu Địa Nhai Xích Chi bị phá vỡ, tức là một phần linh hồn của thủ lĩnh Quý tộc hần sẽ bị phá hủy dẫn đến hần bị trọng thương. Nhưng cho dù là bị trọng thương cũng không thể khiến thủ lĩnh Quý tộc hần bị yếu đi quá nhiều. Cùng lắm nó chỉ làm hần tổn thương nguyên khí ba phần mà thôi.

Thiết nghĩ với cái thực lực bây giờ còn lại thủ lĩnh Quý tộc gã sẽ hoàn toàn có khả năng bóp chết Võ Thanh hần. Nhưng điều ngược lại đã xảy ra, không phải hần bóp chết Võ Thành mà là Võ Thanh dùng một quyền một cước đập chết hần như một con kiến không chút may mắn.

“Không thể nào, không thể nào...”

Thủ lĩnh Quý tộc vẫn như không tin vào điều đang xảy ra. Nhân loại này khủng bố như vậy, tại sao trước đây lại không phản kháng. Hần chỉ dùng một quyền một cước đã đơn giản hạ gục thủ lĩnh Quý tộc gã tại sao trước đây lại cam chịu cho những tên Quý tộc cầm roi da kia nhục mạ hành hạ.

Bậc cường giả đều tối quan trọng thể diện, không đời nào chịu để cho người ta ức hiếp nhục mạ mình. Trừ phi là bị áp chế hoàn toàn còn không thì hần đúng là cái loại Thánh nhân mới có thể nhẫn nhục được như vậy.

Càng nghĩ thủ lĩnh Quý tộc gã lại càng khiếp sợ, cái con người có thể nhẫn nhục chịu đựng hành hạ như vậy thì nguy hiểm đến mức nào đây. Nghe nói những loại cường giả bậc nhất trước khi trưởng thành đến cấp bậc trấn nhiếp tứ phương thì kẻ nào kẻ nấy đều tâm cơ thâm trầm nhẫn nhịn phải thuộc vào loại siêu việt. Lễ nào cái tên nhân loại trước mắt này cũng là thuộc trong những cái tên trâu bò đó. Nhẫn nhịn đau đớn bằng xác thịt là chuyện nhỏ, nhưng nhẫn nhịn được bằng tinh thần mới chính là thuộc vào cái loại thiên tài.

Nghe nói một truyền kì Ma Giới đã từng kể rằng, Quý Thánh là kẻ đứng đầu Ma Giới hiện giờ, sánh ngang uy lực với Ngọc Hoàng Đại Đế cũng từng có một truyền kì hào hùng. Quý Thánh sinh ra đã là một con Quý tạp chủng phế vật của Quý tộc núi Hắc Thạch, hần từ từ trưởng thành không cam chịu số phận. Nhẫn nhịn đến mức không thể nhẫn nhịn hơn để hầu hạ phục dịch cho một con Quý hạ đẳng. Cho dù từ lâu hần sớm đã có thực lực đánh chết con Quý hạ đẳng đó. Hần vì gặp được cơ duyên sở hữu được một bộ Ma pháp thượng thừa Thái Cổ, nhưng vì tránh để bại lộ ra. Hần vẫn ngấm ngầm tu

luyện và nhẫn nhịn bị áp bức, dưới vỏ bọc là một tên Quý yếu ớt là người hầu cho một tên Quý hạ đẳng, hần từ từ tu luyện cho đến một ngày thực lực vượt trội.

Ma công của hần đã đạt đến mức siêu quần, Quý thánh lúc này mới bộc lộ rõ bản chất của mình. Đầu tiên hần giết chết tên Quý hạ đẳng mà hần đã phải hầu hạ suốt bao năm. Nhốt lấy linh hồn của con Quý hạ đẳng kia vào trong U giới của mình để từ từ qua năm tháng nhấm nháp cắn nuốt (U giới, là một nơi hình thành trong cơ thể của Quý, nó có thể chứa đựng linh hồn và Ma khí. Nó tồn tại như một không gian biệt lập nhưng rất nhỏ tương tự như nội đan trong đan điền của tu luyện giả Nhân giới. Chỉ có điều U giới khác ở chỗ không phải ai trong Ma giới cũng có thể có, chỉ có một số con Quý có tư chất hay những Thánh Hồn tinh thuần của Ma Giới mới có thể hình thành mà thôi).

Nhưng kì thực thủ lĩnh Quý tộc đã hoàn toàn hiểu nhầm. Võ Thanh trước đây đúng là chưa từng ẩn giấu thực lực, chẳng qua là hần gặp cơ duyên mà thôi. Thủ lĩnh Quý tộc trí óc như bị xáo trộn loạn lên, hần nghĩ hết thứ này đến thứ khác, hết suy tính này đến suy tính khác có thể xảy ra trên cái nhân loại kia. Càng nghĩ hần càng như nuốt một ngụm khí lạnh buốt, một nỗi sợ hãi vô hình từ từ cấu xé tâm can hần.

“A a a... Ta không muốn nghĩ nữa, hừ, nguoi, mau tránh xa ta ra... Tránh ra, tránh ra...”.

Thủ lĩnh Quý tộc điên rồi, hần đã thực sự điên rồi. Hần như lâm vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma không thể cứu vãn. Mặc dù hần đã tu luyện Ma công, nhưng tẩu hỏa nhập ma này là khác. Nó không phải là Ma mà hần tu luyện, Ma hần tu luyện hần có thể khống chế. Nhưng Ma trong tẩu hỏa nhập Ma chính là Ma không thể khống chế được. Nó khiến hần lâm vào trống rỗng và để Ma tùy ý điều khiển.

« Ta toại nguyện giúp nguoi ».

Võ Thanh chỉ lạnh tanh nói một câu rồi gợn thủ trào của bàn tay đặt lên đầu tên thủ lĩnh Quý tộc. Bàn tay hần xoa xoa nhẹ trên cái đầu gai góc và có hai chiếc sừng đang run rẩy kia của tên thủ lĩnh Quý tộc.

« Há há há... Nguoi giết, nguoi giết ta đi... há há ».

Tên thủ lĩnh Quý tộc cười điên dại, mắt hần xuất hiện đầy sự chờ mong nhìn về phía Võ Thanh. Khuôn mặt hần lúc này đúng chất kiểu phát tòm. Võ Thanh càng ngán ngảm hơn, hần không muốn nhìn thấy cái khuôn mặt vừa xấu xí dị hợm hôi thối vừa như một thằng điên này nữa.

« Cróp... ».

Một tiếng vang giòn tan, sọ của tên thủ lĩnh Quý tộc bị bóp nát giòn tan như một chiếc bánh đa bẻ gãy vụn. Óc hần phụt ra ngoài như bã đậu bắn tung tóe. Một mùi hôi thối còn gấp nhiều lần hơn phát ra từ những cái thứ nhầy nhầy màu trắng như bã đậu kia. Thật không ngờ óc tên Quý này lại hôi thối đến như vậy, thật đúng là Quý tộc, trên mình chúng chẳng có gì được thơm tho.

« Rầm rầm rầm... ».

Vách đá từ cái lỗ phía trên Địa Thất từ từ sụp xuống. Thân hình quá cỡ của tên thủ lĩnh Quý tộc đã làm những khối đá không còn được liên kết. Những tảng đá lớn đã bị phân tán thành những tảng nhỏ khiến khối liên kết phía trên Địa Thất của những tảng đá bị rời rạc. Hậu quả không thể tránh khỏi, Địa Thất này chắc chắn chẳng bao lâu sẽ không chịu nổi nữa mà sụp đổ.

May mà tất cả những người lao dịch trước khi trận chiến xảy ra đều đã chạy ra ngoài hết cả rồi. Nếu không hậu quả nhất định là sẽ không thể lường trước được. Võ Thanh cũng không chần chừ nữa, hần vội quay mình đi nhanh nhưng ngay lập tức hần phải khựng lại vì cảm nhận thấy tiếng rên rỉ quen thuộc của ai đó rất gần gũi.

« Lão lão ».

Võ Thanh hét lớn một tiếng khản giọng, mắt hần tràn ngập sự thất vọng và không ngờ. Hần không ngờ rằng Võ Chính lại đang bị một tảng Ma Thạch rất lớn đè xuống người đến mức bẹp cả một phần thân. Miệng ông trào máu phụt ra từng chút một, chết không chết sống không xong. Tay ông vẫn còn đang cầm một thanh sắt nóng đỏ.

Võ Thanh cứ tưởng rằng khí Võ Chính bước và lao nhanh đi ra khỏi Địa Thất là ông ta đã thoát trước cả đám người lao dịch rồi. Nhưng tại sao giờ này ông ta vẫn còn ở lại đây.

« Tại sao, tại sao ? »

Võ Thanh gào lên khan khan giật giật từng tiếng, hần cố gắng một lúc mới có thể thốt ra hai câu. Đúng lúc này, Võ Chính như tỉnh lại nhiều hơn. Ông bắt chọt nắm chặt lấy tay Võ Chính nói :

« Thanh nhi, Thanh nhi, cậu là Thanh nhi là con của ta. Cuối cùng trước lúc chết ta đã được gặp con trai của mình rồi. Ta thực hiện được ước nguyện của mình rồi. Ha ha, ta sống không uống. Thanh nhi, Thanh nhi... ».

« Đúng, đúng, lão lão sống không uống. Lão lão là cha của ta, kể từ khi ta biết đến thế giới này chỉ có lão lão là diu dắt cho ta. Cho ta biết mọi thứ về thế gian, ta đã biết cái gì là tam giới. Tam giới, tam giới, sẽ có một ngày ta thống nhất tam giới chấm dứt sinh linh đồ thần ».

« Cậu có thể gọi ta là cha một lần không ? ».

Võ Chính cố căng mắt ra nhìn một ánh mắt đăm đăm về phía Võ Thanh như chờ mong. Chỉ một lần thôi, một lần thôi ông ta cũng đã toại nguyện rồi. Kể

từ khi con trai ông ta chết, ông thêm lắm, thêm một lần lại được nghe tiếng con trai mình gọi tên mình một lần. Thêm một lần được gọi tiếng cha từ đứa con mà ông ta coi là hư hỏng nhưng vẫn hết mực yêu thương.

Võ Thanh chỉ nhìn đó, cổ họng hần muốn gọi lắm nhưng không thể cất lên lời được. Võ Chính cứ ư ư như thế chờ mong. Ông cố gắng gượng từng phút từng giây một để chờ cái tiếng gọi ấy.

« Thanh... nh... i ».

Chỉ kịp cất một lời cuối cùng không thể nói thêm Võ Chính liền lặn ra tắt thở. Ông đã chết mà không thể toại nguyện, ánh mắt ông vẫn ngập tràn sự chờ mong. Trong khi đó miệng Võ Thanh cứ ngáp ngáp mấp máy, hần cứ mấp máy trên môi từ ‘cha’ nhưng lại không thể thành tiếng. Cổ họng hần đã nghẹn lại từ lâu khiến hần không thể cất thành tiếng được.

Thân mình hần run lấy bấy nước mắt trào ra. Mắt hần đỏ những tia máu và thông hận. Hần loạng choạng đứng lên mặc cho đá vắn rơi phía trên đầu hần. Một số tảng đá to lớn đập vào thân mình hần nhưng hần vẫn không mấy may quan tâm. Thân thể hần bây giờ như mình đồng da sắt, những tảng đá kia đập vào rồi bị bắn ra như va chạm vào một vật thể gì rất cứng.

Cứ như vậy, hần hiện ngang bước ra khỏi Địa Thất với tâm hồn trống rỗng. Lối vào Địa Thất đã bị bịt kín nhưng không thể ngăn nổi hần. Quyền cước liên tục vung lên, những tảng đá hay những khối Ma thạch lớn đều bị hần một hơi đập vỡ vụn.

« Nhân loại, nhân loại kia vẫn còn sống ».

Những tên Quỷ tộc bây giờ đều đang tập trung một chỗ, những người lao dịch thoát ra đều bị bọn chúng lừa về một nơi. Địa Thất đã sụp đổ, nơi khai khoáng cuối cùng của Đại Sơn cũng không còn. Tên thủ lĩnh dẫn dắt Quỷ tộc từ sớm cũng đã lao vào trong đó nhưng đến giờ vẫn chưa thấy ra.

Nghe nói kẻ mà thủ lĩnh Quỷ tộc vào đó để giết nhân loại kia. Vậy mà nhân loại kia giờ này vẫn còn sống đi ra mà thủ lĩnh Quỷ tộc Đại Sơn lại không thấy đâu, vậy rốt cục chuyện gì đã xảy ra. Tất cả thành viên Quỷ tộc đều cảm thấy hoang mang, đối mặt với ánh mắt ghê rợn của nhân loại kia đang ngày càng tiến gần khiến bọn chúng sợ hãi cực độ.

« Ngươi, ngươi muốn làm gì ? ».

Nhân loại này từ khi đến đây đã đánh nhau loạn lên, không có một tên Quỷ nào có thể áp chế được hần. Chỉ duy nhất có thủ lĩnh Quỷ tộc mới có thể làm được điều này. Vậy mà giờ đây ngay cả tung tích thủ lĩnh của bọn chúng bọn chúng cũng không rõ ra sao. Đối mặt với nguy hiểm đang ngày càng tiến gần khiến bọn chúng như mất phương hướng.

« Ta muốn các ngươi chết hết, không được sao ? ».

Võ Thanh hất nhẹ một câu nói, khuôn mặt hần như thật như đùa. Thế nhưng nếu ai nhìn kỹ mắt hần lúc này thì sẽ không thấy hần đùa chút nào.

« Hừ, cuồng vọng ».

Một tên Quỷ tay không vũ khí bước lên tiến dần về phía Võ Thanh như muốn dùng sức mạnh của mình đơn giản hạ gục nhân loại trước mắt này. Địa Thất đã sụp đổ, rất có thể thủ lĩnh Quỷ tộc đã chết. Điều đó chứng tỏ Quỷ tộc từ nay đã không còn thủ lĩnh. Chính vì vậy hần muốn nhân cơ hội này thể hiện giết nhân loại kia đi, từ đó chiếm lấy vị trí thủ lĩnh. Ai cũng thêm muốn vị trí này, mà hần biết có rất nhiều kẻ mạnh hơn hần trong Quỷ tộc. Vì vậy nếu lần này hần nhanh tay mà thành công nhất định sẽ chiếm được lợi ích tốt.

« Hừ, ngươi sao, không đủ cho ta nhét kẻ răng ».

Võ Thanh vừa vận Quyền vừa phát ra lời chỉ trong vài tích tắc ngón đã lướt qua mình tên Quỷ kia sau đó trở về vị trí cũ. Tên Quỷ kia vẫn giữ bộ dáng đang đi đến nhưng bất động. Mọi người phía xung quanh và cả những tên Quỷ còn lại nữa đều quan sát màn này.

Thời gian tiếp tục trôi đi nhưng tên Quỷ kia vẫn đứng yên bất động. Võ Thanh cũng vậy, hần cũng đứng yên nhưng chỉ có điều không bất động mà ánh mắt hần đảo quanh không ngừng như tìm điều gì đó. Bất chợt một cơn gió nhẹ thổi đến.

« Vù vù... ».

Tức thì cái thân mình tên Quỷ đang bất động bấy lâu kia như những hạt cát bị cuốn đi theo gió, từ từ hòa vào không trung. Hình ảnh nguyên vẹn của hần từ từ biến mất trong những cơn gió xoáy. Mọi người lúc này mới phát hiện ra, tên Quỷ kia đã bị giết từ lúc nào. Hơn nữa thủ đoạn cũng rất tàn khốc, bọn Quỷ còn lại thì đã sợ đến cứng họng đơ hết cả người ra. Tên nào tên nấy run lấy bấy.

« Ta nói các ngươi, muốn tự sát, hay muốn ta tru diệt ? ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Vô phương hướng

Vô Thanh rít lên một hơi đe dọa vang động không gian, khiến cho những tên Quỷ kia vốn đã run rẩy vì sợ hãi nay lại càng tá hỏa hơn. Không chịu nổi ánh mắt và uy áp tỏa ra từ thân thể Vô Thanh một tên Quỷ đã lập tức học máu miệng mà chết. Những tên còn lại thấy màn này cũng đều xanh hết mặt mày.

Quỷ tộc Đại Sơn có cả thảy bốn trăm, trong đó một số còn quá nhỏ nên không kể tới. Số Quỷ tộc con này có lẽ bình thường được để trong những cái hang đá kia không có lộ diện. Lúc này trên khu lao dịch gần Địa Thất có tập trung gần hết những con Quỷ đã trưởng thành của Quỷ tộc Đại Sơn. Chính vì vậy, chuyện chúng bị một nhân loại uy hiếp là một điều đại si nhục. Với cái quân số vượt trội như vậy, hơn nữa thực lực của một Quỷ tộc nhân cũng rất mạnh. Bị một nhân loại uy hiếp đến mức sợ xanh mặt không dám kháng cự nếu bị lộ ra ngoài thì Quỷ tộc Đại Sơn chắc chắn sẽ không còn mặt mũi.

Nếu là trước đây vào thời đại Thái Cổ thì chuyện Quỷ tộc bị một nhân loại cường hãn áp chế là hết sức bình thường. Thế nhưng bây giờ lại khác, bây giờ chính là không còn là Thái Cổ thời đại nữa. Nhân tộc đã suy tàn, trong mắt những tên Quỷ thì nhân tộc bây giờ chỉ tồn tại như một loại hạ đẳng, súc vật cũng không bằng. Chính vì vậy chuyện bị một nhân loại uy hiếp tới bậc này Quỷ tộc Đại Sơn mà không xử lý ổn thỏa thì cho dù bọn chúng có sống sót đi chăng nữa cũng sẽ bị Ma Giới khinh khi, coi là một tộc phế vật không đáng nhắc tới.

Nỗi sợ hãi của những con Quỷ vùng Đại Sơn lúc này không thể nào áp chế nổi suy nghĩ bị sỉ nhục. Chúng càng nghĩ càng thấy sự khinh khi của Ma Giới dành cho mình sau này còn đáng sợ gấp vạn lần. Chúng đã quyết định dù thế nào cũng phải liều mạng đánh nhau với nhân loại này. Hơn nữa nhân loại này cũng đã nói rất rõ ràng, một là chúng tự sát, hai là nhân loại đó sẽ ra tay giết bỏ. Đẳng nào cũng phải chết, nhân loại kia đã không có ý cho chúng muốn sống nữa, vậy thì chi bằng chúng liều mạng sẽ có khi còn có một con đường để sống sót.

« Ù uôm, nhân loại đáng ghét... Thứ hạ đẳng như ngươi mà cũng dám uy hiếp bọn ta, chết đi ! ».

Một con Quỷ to lớn nhất dữ dằn lên tiếng, nó gầm vang trời sau đó trực tiếp lao mình lên đầu tiên để công kích Vô Thanh.

« Giết, Uôm, ù uôm... ».

Tức thì đồng loạt tất thảy Quỷ tộc nhân vùng Đại Sơn theo sau tiếng gầm của tên Quỷ to lớn kia cũng đều nhất thời gầm lên lao vào công kích Vô Thanh. Tiếng gầm của tên Quỷ to lớn hung dữ kia như trâm ngòi cho một khẩu pháo mạnh khủng khiếp.

Một tên Quỷ bình thường di chuyển đã khiến mặt đất rung chuyển rất nhiều rồi. Bây giờ là sự di chuyển của cả bầy Quỷ khiến mặt đất dường như không thể chịu nổi thêm nữa.

« Âm, âm... ».

Những tiếng sụt lún của sự nứt vỡ những tảng đá phía dưới vang lên báo hiệu cho một sự sụp đổ sắp diễn ra. Cát bụi bay mù mịt tung trời, thân thể to lớn của những con Quỷ khiến cho bầy Quỷ vốn đã đông nay hợp vào nhau trông còn càng đông hơn. Nhất thời tạo thành một cỗ uy hiếp dâng trào, chiến ý bầy Quỷ đại thịnh. Bọn chúng mới đầu còn có chút tâm lý e ngại nhưng lúc này thấy đồng bọn của mình hung dữ như vậy liền không có kị gì nữa mà lao lên hăng máu hơn.

Với cái số lượng đông đảo như vậy, mấy trăm con Quỷ hợp sức lại chỉ đề đề chết một nhân loại thì chắc chắn sẽ thắng. Nhưng bọn chúng đã hoàn toàn sai lầm. Đối với Vô Thanh, bọn Quỷ trước mắt này hoàn toàn chỉ như là những thứ cỏ rác mà thôi. Trong mắt Vô Thanh lũ Quỷ không khác gì những cục thịt vô tri biết di chuyển cả.

Vô Thanh khẽ liếc nhẹ từ phía, xung quanh hẳn lúc này đã bị bầy Quỷ vây kín lại. Không bận tâm, Vô Thanh lại càng cảm thấy bọn Quỷ vây càng chặt bao nhiêu hẳn càng thấy rảnh. Bởi vì như vậy hẳn sẽ đỡ tốn sức mà phân tán tinh thần hơn để đi giết bọn chúng.

Vô Thanh không biết sức mạnh của hắn từ đâu ra. Nhưng từ trước đến nay, kể từ khi hắn biết đến thế gian thì hắn đã cảm thấy thân thể mình không như người bình thường rồi. Đơn giản ví dụ như là người bình thường lao động trong Địa Thất ba hôm đã mất mạng, còn cái loại trâu bò hắn đã lao dịch ở đó cả năm trời mà đâu có xi nhê gì.

Nhưng đó chỉ là trạng thái bình thường mà thôi, kể từ khi hắn phát hiện ra mình có thể hấp thu được Ma Thạch thì hắn còn mạnh mẽ hơn nhiều. Một tảng Ma Thạch thật lớn đã bị hắn hấp thu một cách nhanh chóng và tăng cường lực lượng khí nóng trong thân thể hắn lên. Vô Thanh không biết luồng lực lượng khí nóng trong thân thể hắn từ khi nào bắt đầu xuất hiện. Nhưng không vì thế mà hắn cảm thấy kì lạ, mà thậm chí khi sử dụng luồng khí nóng kia Vô Thanh còn cảm thấy rất quen thuộc. Dường như Vô Thanh đã trải qua sử dụng luồng khí nóng kia từ rất lâu rồi nhưng hắn không còn nhớ rõ. Luồng khí nóng kia khi Vô Thanh vận chuyển để tung ra lực lượng thì hắn cảm nhận nó như một phần thân thể của mình, hết sức gần gũi.

« Vù vù vù... BỎ MẠNG ĐI ! ».

Vô Thanh nắm chặt bàn tay lại hình thành quyền thủ kéo về phía sau từ từ vận chuyển luồng khí nóng tích tụ lại ở đầu quyền tạo nên những tiếng gió rít khe khẽ xung quanh. Luồng ánh sáng màu vàng từ từ hình thành quanh quyền thủ của hắn, Vô Thanh kéo quyền thủ của mình ra phía sau dụng lực lúc này trông như hắn đang kéo một mũi tên.

« Âm âm âm... ».

Quyền thủ được tung ra ngay tức khắc, một con sóng xung động lực lượng mạnh bạo vang lên. Nó ào ạt tràn tới trước lũ quỷ như một con lốc. Lũ Quỷ đang lao nhanh về phía Vô Thanh lập tức va chạm kịch liệt vào con sóng xung kích đại lực lượng kia.

« Ruỳnh ruỳnh ruỳnh... ».

Lũ Quỷ bỗng nhiên bị lực lượng màu vàng công kích không kịp trở tay. Những con Quỷ lập tức khựng lại bất động. Quyền sóng xung kích kia của Võ Thanh đánh ra quá mạnh khiến chúng chết ngay tại chỗ. Ngay trên đường mà chúng đang lao nhanh và di chuyển.

Những con Quỷ lao lên đầu tiên đã chết trước và khựng lại. Bước chân của chúng không tiếp tục di chuyển được, thân thể chúng chỉ lao theo quán tính lực mà thôi. Vì vậy thân mình to lớn của chúng lập tức đâm xuống đất tạo nên những tiếng ầm ầm vì lực va chạm hung bạo.

Những con Quỷ lao đầu tiên chết trước đâm đầu xuống mặt đất và xếp chồng lên nhau tạo thành một bức tường bằng thịt chắn quanh Võ Thanh. Những con Quỷ phía sau lao lên cũng phải hứng chịu một quyền sóng xung kích kia của Võ Thanh nên lập tức cũng chết ngay. Thân mình chúng ngay sau đó cũng khựng lại và lao theo quán tính lực. Chỉ có điều phía trước đã bị những con Quỷ đi trước che chắn tạo thành một bức tường khiến cho thân mình những con Quỷ chết sau này đâm vào xác của những con Quỷ phía trước.

Cứ như vậy cứ như vậy, nó đã vô tình hình thành một đồng lớn những cái xác tập trung lại một chỗ.

« Rầm rầm rầm... ».

Thân mình của những con Quỷ to lớn khi di chuyển theo kiểu bầy đàn này đã khiến cho mặt đất sắp không chịu nổi nữa rồi. Nay bọn chúng lại còn đâm đầu chết tập thể ở cùng một chỗ như thế này thì chẳng khác nào cho nổ bom cả. Mặt đất lập tức nứt toác và sụp xuống kéo theo thân thể của những con Quỷ đang ngày càng chết chồng chéo lên nhau kia xuống cùng. Thoảng chốc mặt đất đã sụt thành một cái hố lớn. Thân xác của những con Quỷ kia lúc này cũng không thể nấp nổi cái hố lớn này nữa rồi. Hơn một trăm con Quỷ to lớn như trâu đang từ từ biến mất theo cái hố sâu kia.

Những con Quỷ còn lại đang cố gắng lao hùng hục đến hòng đè chết Võ Thanh thì lập tức khựng lại. Giống như những con Quỷ bị chết kia, bọn Quỷ còn sống lúc này đột ngột dừng lại. Những con Quỷ phía trước dừng lại vì nhìn thấy sự tình. Còn những con Quỷ phía sau chẳng nhìn thấy gì cả nên chúng vẫn cứ cố lao lên. Kết quả không thể tránh khỏi, mặt đất sẽ không thể chịu nổi một vị trí có quá nhiều con Quỷ. Giống như những con Quỷ đã chết kia, bọn Quỷ còn sống lúc này đã vô tình tự đào mồ chôn sống mình.

« Rầm rầm rầm... ».

Một cái lỗ lớn nữa lại được tạo ra, đại lượng bọn Quỷ đều bị cuốn xuống cái hố lớn đó. Vì bọn chúng còn sống trước khi rơi xuống hố nên đã tạo ra những lực đụng xuống mặt đất mạnh hơn khiến cho cái hố lần này bọn chúng tạo ra còn sâu gấp bội lần cái hố bọn Quỷ đã chết kia tạo ra.

« Ủ uôm... Grào... ».

Từng tiếng gầm rú và tru lên của bọn Quỷ tạo thành một âm thanh ảo não và ghê rợn. Bọn chúng vung vẩy dưới hố sâu khiến cho mặt đất lại tiếp tục lún sụt. Nhìn từ trên miệng hố xuống phía dưới lúc này bọn Quỷ trông không khác gì một lũ dơi bọ đang cựa quậy nhùng nhúc.

Võ Thanh bước đến miệng hố, hần buông một ánh mắt lãnh khốc nhìn xuống. Khuôn mặt hần lúc này như đang tức giận mà cũng như không, nó lộ ra một cái vẻ gì đó rất tàn độc và cũng rất ma mãnh. Quyền thủ lại lập tức được hình thành từ từ trong tay Võ Thanh. Hần hất ra một câu thoang thoảng khe khẽ :

« Chết... ».

« Ầm ầm ầm... ».

Tức thì quyền kia mau chóng được đánh ra, một con sóng xung kích nữa lập tức đã được hình thành. Bọn Quỷ đang cựa quậy phía dưới khiến mặt đất từ từ sụt lún. Hứng chịu thêm một quyền này của Võ Thanh khiến mặt đất sụt lún còn nhiều hơn gấp nhiều lần. Chúng ta có thể tưởng tượng như mặt đất khi lũ Quỷ cựa quậy sụt lún từ từ như những con vật sa vào đầm lầy đang từ từ chìm xuống. Và Quyền xung kích của Võ Thanh lúc này đánh xuống khiến cho cái đầm lầy kia như chột trống rồng ở dưới đáy, khiến con vật đang vùng vẫy vẫn đang hờ thân mình lập tức biến mất tăm không chút tung tích sụt lún sâu xuống dưới.

« Xong rồi, xong rồi... Tất cả lũ Quỷ đều đã bị ta giết chết, từ bây giờ sẽ không còn ai phải chịu khổ cực nữa, tất cả sẽ đều được giải thoát ».

Võ Thanh lăm bắm vài câu sau đó lê lét thân mình đi một cách vô thức. Hần đi về một hướng mà hần không biết rằng nó sẽ dẫn đến nơi đâu cả. Để lại sự kinh ngạc của đám người lao dịch phía sau. Họ như vừa cảm thấy vui mừng cực độ, vừa cảm thấy một điều gì đó hụt hẫng. Họ chưa từng nghĩ sẽ có ngày họ được giải thoát khỏi cái trồn địa ngục này. Một câu hỏi được đặt ra rằng, họ đã được tự do rồi nhưng họ sẽ đi về nơi đâu đây. Ra khỏi Đại Sơn không có nghĩa là họ đã thoát khỏi kiếp khổ ải, rất có thể có người chưa đi được bao xa sẽ tiếp tục bị bắt làm nô lệ. Họ bây giờ đã hoàn toàn mất phương hướng.

« Võ Thanh huynh đệ, chờ ta với, ta cũng đi cùng huynh ».

Một thân nam tử mặt đen nhanh chóng suy tính vội vã lên tiếng. Hần đã tính toán được, bây giờ nếu muốn tự do chỉ còn cách đi theo Võ Thanh mà thôi, chính Võ Thanh đã giải thoát được cho bọn hần. Vậy thì cũng chỉ Võ Thanh mới có thể bảo vệ bọn hần một cách an toàn trên con đường đi đến tự do mà thôi.

« Võ Thanh huynh đệ, ta cũng đi, mau chờ ta ».

« Ta cũng đi, ta cũng đi... ».

Tức thì tất cả những người lao dịch cũng đều nhao nhao lên tiếng muốn đi cùng Võ Thanh. Võ Thanh lúc này liền quay lại, hắn không nghĩ lại có nhiều người muốn đi theo hắn như vậy. Khi thực khi hắn bước đi về một phía hắn cũng không biết hắn sẽ đi về nơi nào cả. Thế nhưng bây giờ thì tốt rồi, có bạn đồng hành vẫn hơn. Hay tiện thể cũng vậy, Võ Thanh cũng muốn hỏi những người này sẽ đi đâu để hắn đi cùng.

« Mọi người, khi thực hiện tại ta cũng không biết sẽ đi đâu. Ta từ khi biết đến thế giới này cũng chỉ nghe được lời kể của lão lão mà thôi, ta chưa từng nhìn thấy một thứ gì khác ngoài những chiếc cũi sắt và những tảng Ma Thạch cả. Trong lòng ta hiện giờ cảm thấy rất hụt hẫng và vô phương hướng. Không biết mọi người hiện tại muốn đi đâu ta sẽ đi cùng mọi người ? ».

Võ Thanh tỏ vẻ áy náy, lòng hắn lúc này rất buồn bã. Võ Chính hắn coi như cha mình vậy mà lúc này ông cũng đã chết. Còn nhiều điều hắn chưa biết về thế gian này mà Võ Chính vẫn chưa giải thích cho hắn. Hắn một năm trước đây là một kẻ mất trí không biết thứ gì, qua thời gian Võ Chính đã cho hắn biết rất nhiều thứ. Có thể thấy trong mắt hắn, hắn chưa từng lớn lên, một năm qua chẳng khác gì một cuộc đời hắn đã từng trải qua cả. Mà trong chính cái cuộc đời đó, Võ Chính chính là người đã dìu dắt hắn đi đến trưởng thành.

Bây giờ người cha trong lòng hắn đã chết rồi, thù hắn cũng đã báo. Hắn hoàn toàn không xác định được hiện tại mục tiêu của mình là gì, hắn sẽ sống tiếp ra sao. Võ Thanh nhìn xuống phía dưới những người lao dịch với một ánh mắt chờ mong, hy vọng ai đó có thể chỉ ra cho hắn con đường để hắn tiếp tục bước đi. Chỉ ra những việc mà hắn cần phải làm hiện tại.

« Võ Thanh huynh đệ nói thật sao, đã là như vậy thì tốt quá. Chúng ta đều có thể đi cùng nhau rồi, ta kiến nghị mọi người hãy cùng nhau đến Thạch Thất thành có được hay không ? ».

Nam tử mặt đen nhanh miệng lên tiếng trước, mọi người phía dưới đang suy tính nghe thấy lời này đều nhất loạt cho là đúng cũng lên tiếng đồng tình.

« Đúng vậy, chúng ta chỉ có thể đến Thạch Thất thành mới có thể có con đường sống, ta đồng ý điều này ».

Mọi người đều đồng thời đồng ý như vậy khiến Võ Thanh cũng không thể làm khác. Hơn nữa hắn cũng rất muốn đến Thạch Thất thành xem nó như thế nào. Nghe nói đó là quê hương của Võ Chính, về thăm quê của cha mình âu cũng là hợp lẽ. Và lại hiện tại hắn cũng chẳng biết đi đâu về đâu cả nên bây giờ cho dù mọi người có đưa ra ý kiến nào đi chăng nữa hắn cũng đều đồng ý. Huống hồ cái ý kiến đi đến Thạch Thất thành này hắn cũng cảm thấy rất đồng thuận.

« Được, như vậy quyết định thế đi, chúng ta sẽ đi đến Thạch Thất thành, ta sẽ đi theo mọi người ».

« Ha ha... phải vậy chứ... ha ha... ».

Những tiếng cười không ngớt vang lên, đám người lao dịch cho rằng nếu họ đi cùng với Võ Thanh thì việc họ trở về được Thạch Thất thành chắc chắn sẽ thực hiện được. Thực lực của Võ Thanh chính mắt họ cũng đã trông thấy qua, với thực lực cường hãn như vậy thì việc bảo đảm an toàn tính mạng cho họ trên quãng đường trở về Thạch Thất thành là hoàn toàn có thể được. Họ cũng sẽ không phải lo sợ trên đường trở về lại bị bắt làm nô dịch cho bọn Quý nữa.

Đoàn người ngay sau đó khởi hành, vì là thân nô dịch bấy lâu nên đồ đạc họ cũng chẳng có gì để chuẩn bị cả. Một số người được cắt cử đi lấy lương thực dự trữ đem theo trên quãng đường trở về Thạch Thất thành. Một số khác lại đi lấy một đại lượng lớn Ma Thạch để tích trữ sau đó mới rời đi.

Ma Thạch ở Ma Giới là thứ rất có giá trị. Nó được dùng là vật trung chuyển lưu thông hàng hóa tương tự như kim tiền ở Nhân Giới. Những tảng Ma Thạch to lớn như trong khu lao dịch Đại Sơn này đem tới Thạch Thất thành chắc chắn rất có giá trị. Với những người lao dịch đang tay trắng hiện tại như họ nắm được số lượng Ma Thạch nhiều như thế này sẽ là một khoản vốn khởi đầu rất lớn cho họ tại Thạch Thất thành.

Võ Thanh cũng đem theo vài tảng Ma Thạch rất lớn, chỉ có điều mục đích của hắn lại hoàn toàn khác những người lao dịch kia. Mục đích hắn đem theo Ma Thạch đến Thạch Thất thành không phải để làm vốn, mà là để trên đường đến Thạch Thất thành hắn sẽ tranh thủ thời gian hấp thu những tảng Ma Thạch kia. Những tảng Ma Thạch bổ sung một lượng rất lớn luồng khí nóng trong cơ thể hắn không những vậy nó còn làm hắn khỏe lên rất nhiều. Chỉ có điều hắn vẫn không thích là khi hấp thu những tảng Ma Thạch này thì luôn chảy ra một thứ chất nhờn màu đen khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

« Tạ Đình huynh, ta cảm thấy rất tò mò, đó là về Thạch Thất thành. Ta trước đây chỉ nghe lão kể qua, cũng chưa có hiểu rõ, huynh có thể kể về nó một chút cho ta được không ? ».

Tạ Đình là tên của nam tử mặt đen lúc trước, từ lúc bắt đầu khởi hành thì Tạ Đình vẫn luôn bám sát và đi cùng Võ Thanh. Chính vì vậy trên đường có một số vấn đề gì cảm thấy tò mò Võ Thanh đều hỏi Tạ Đình. Lần này là đi đến Thạch Thất thành, Võ Thanh cũng cảm thấy rất tò mò, tại sao giữa đại địa Ma Giới mà lại tồn tại một cái thành trì của nhân tộc, hơn nữa lâu như vậy tồn tại mà lại không bị diệt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Truyền kì về Thạch Thất thành

Thái Cổ thời đại chấm dứt, tam giới tạm thời rơi vào thời kì đình chiến. Ma Giới đại địa, Nhân Giới đại địa, Tiên Giới đại địa kể từ đó cũng bắt đầu sinh ra những tầng phân cách giữa các giới hùng mạnh. Những tầng phân cách giới này hùng mạnh tới mức mà chỉ có những bậc đại năng siêu việt khủng bố mới có thể vượt qua nó để đi đến các giới.

Không ai biết những tầng phân cách giới này từ đâu mà hình thành. Trước đó là thời đại Thái Cổ, ba giới Nhân Tiên Ma đều có thể di chuyển qua lại với nhau. Trong thời kì đó có một nhóm lực lượng Nhân tộc được cử đến đại địa Ma Giới với nhiệm vụ thâm nhập làm cứ điểm của Nhân Giới tại đây. Mỗi giới đều tồn tại những cứ điểm như vậy. Tiên Giới các cứ điểm này tồn tại là những môn phái tu tiên. Ma Giới tồn tại là những thị tộc Ma Quý ẩn sâu trong những dãy núi âm u nhất của Nhân Giới. Tương tự, Nhân Giới dựa vào sự đông đảo các tộc người của mình lan tràn sang các giới còn lại.

Chính vì vậy cũng có thể nói, ở Ma Giới và Tiên Giới đều có tồn tại một số lượng lớn Nhân tộc cư ngụ. Thạch Thất thành cũng là một trong những cứ điểm này. Thái Cổ thời đại chấm dứt tầng phân cách giới hình thành. Vì vậy Nhân tộc ở những cứ điểm này không thể trở lại đại địa của mình đành phải tồn tại lại ở những cứ điểm này sinh sôi nảy nở và cư ngụ.

Thạch Thất thành sau khi bị biệt lập vẫn còn tồn tại những cường giả hùng mạnh trấn giữ. Những bậc cường giả hùng mạnh của Nhân tộc trấn giữ thành trì vào thời kì này đã làm hiệp ước với Ma tộc là không được phép xâm phạm ngoại vi thành trì của nó. Bằng không Nhân tộc tại thành trì này sẽ liều mạng diệt sát những thị tộc Ma Quý xung quanh. Với sức mạnh sung mãn của mình, những bậc tối cường giả này đã ép buộc những cường giả của Ma tộc phải thỏa hiệp.

Vào thời kì này, cường giả Nhân tộc ở Thạch Thất thành có thể nói là nhiều vô kể. Nhiều tới mức mà nó có thể sánh ngang với tất cả cường giả của Ma tộc lúc bấy giờ. Chính vì vậy việc đưa ra bản thỏa hiệp là hoàn toàn có khả năng. Bản hiệp ước hình thành, những bậc tối cường giả của Nhân tộc bắt đầu kiến tạo những trận pháp trừ tà xung quanh Thạch Thất thành đến mức cực kì dày đặc. Mỗi năm lại liên tiếp kiến tạo thêm trận pháp. Cho đến nay thì trận pháp trừ tà tại Thạch Thất thành đã nhiều không đếm nổi rồi.

Việc hình thành nhiều trận pháp như vậy tạo nên sự uy hiếp rất lớn cho bất cứ Ma Quý nào đến khu vực này. Ngay cả Quý Thánh hiện giờ tồn tại đỉnh phong tại Ma Giới cũng không nắm chắc có thể phá hủy được trận pháp trừ tà thủ thành quanh Thạch Thất thành. Thậm chí người ta còn nghi ngờ rằng nếu Quý Thánh liều mạng phá trận thì chính ông ta cũng có khả năng bị thôn phệ phản trấn đến mất mạng.

Nhiều năm qua đi Thái Cổ thời đại cũng đã chấm dứt, những bậc cường giả Nhân tộc trấn giữ Thạch Thất thành hùng mạnh khi xưa cũng đã không còn. Nhưng trận pháp thủ thành thì vẫn còn hiệu lực vì vậy cho nên Thạch Thất thành đã trở thành Thánh địa cho Nhân tộc ở Ma Giới cư ngụ mà ngay cả chính Quý Thánh cũng không thể xâm phạm.

Võ Thanh sau khi nghe xong lời kể của Tạ Đình liền hít một hơi thật dài cảm khái. Cái thời đại hào hùng ấy giá hán có thể trải qua được một lần thì tốt biết mấy. Tạ Đình đã giải thích một nghi vấn rất lớn trong lòng Võ Thanh. Thế những ham muốn và tò mò của Võ Thanh không thể dừng lại, càng biết được nhiều chuyện thì hán lại càng có nhiều câu hỏi được đưa ra hơn.

« Tạ Đình huynh, ta lại có một nghi vấn khác. Đó chính là tại sao thời đại Thái Cổ lại tồn tại nhiều cường giả của Nhân tộc như vậy trong Thạch Thất thành. Mà nó lại còn nhiều đến mức có thể đem so sánh ngang bằng với lực lượng cường giả của Ma tộc lúc bấy giờ. Thạch Thất thành ta xem chừng chỉ làm một cái thành nhỏ, so ra với đại địa Ma Giới thì đúng là chẳng thấm tháp vào đâu cả ? ».

Võ Thanh cất tiếng nghi vấn hỏi, Tạ Đình liền neoh mắt lại nhìn Võ Thanh một cái sau đó liền cất tiếng trả lời :

« Võ Thanh huynh sai rồi, đó là huynh chưa nhìn thấy Thạch Thất thành nên huynh mới nói như vậy. Thạch Thất thành có thể nói là một thành trì lớn đến mức không thể lớn hơn. Nếu huynh có thể tận mắt nhìn thấy nó huynh sẽ biết sự hùng vĩ mà ta nói về Thạch Thất thành là hoàn toàn đúng. Nhưng có một điểm huynh nói không sai, Thạch Thất thành quả thực rất lớn nhưng so ra với đại địa Ma Giới thì nó đúng là chẳng thấm tháp vào đâu cả ».

Tạ Đình nói đến đây liền dừng lại, hán lấy một cái túi nước được khâu bằng những tấm da rất dày chấp vá lại với nhau. Uống một ngụm nước sau đó Tạ Đình chỉ lắc lắc đầu vài cái sau đó than thở :

« Mọi chuyện nếu suy luận ra thì sẽ rất dài, nhưng một điểm nghi vấn này của huynh ta cũng không có ngại mà không làm rõ. Nhân tộc khi xưa quả thực không phải tu luyện như hiện tại, cái mà họ tu luyện chính là Tín Ngưỡng công pháp Thái Cổ thời đại ».

« Tín Ngưỡng công pháp Thái Cổ thời đại ? ».

« Đúng vậy, Tín Ngưỡng công pháp Thái Cổ thời đại nói ra thì ta quả thực cũng không biết rõ về nó là như thế nào. Chỉ biết là công pháp loại này chuyên biệt dành cho Nhân tộc tu luyện, tương tự như Tu Tiên công pháp của Tiên Giới và Ma công công pháp của Ma Giới. Công pháp này khủng bố đến mức mà nó làm cho Nhân tộc gần như hình thành ai ai cũng có thể tu luyện, ai ai cũng trở nên cường hãn. Nó lợi dụng vào sự tin tưởng của mọi người lẫn nhau mà hình thành nên lực lượng mà thăng tiến cấp bậc tu vi. Chỉ có điều huynh biết đấy, chúng ta là Nhân tộc tồn tại giữa Ma Giới cho nên cái chuyện tâm trí bị Ma tộc ảnh hưởng là rất nặng. Những nghi ngờ và đố kỵ bị hình thành bởi Ma tộc ám ảnh đã khiến cho đại lượng cường giả Nhân tộc suy yếu. Bị ám ảnh nhiều đến như vậy cho nên sau này cũng không còn ai trong Nhân tộc ở Thạch Thất thành còn tu luyện Tín Ngưỡng công pháp kia nữa, thành ra không có cường giả mới được sinh ra. Nhân tộc Thạch Thất thành ngày càng suy yếu hơn ».

Nói đến đây Tạ Đình tiếp tục uống một ngụm nước thật lớn và nhắm nghiền đôi mắt lại. Võ Thanh định cất tiếng hỏi thêm một vài vấn đề nữa nhưng lại thôi. Mọi chuyện nói ra về những điều hán chưa biết chắc chắn còn rất dài. Để sau này có thời gian hán sẽ tiếp tục hỏi sau còn bây giờ hán cần phải chú ý về quãng đường đi đến Thạch Thất thành nhiều hơn. Bởi rất có thể trên quãng đường này bọn hán sẽ bị những tên Quý tộc hay Ma tộc công kích. Mà ở đây chẳng có ai khác ngoài hán có khả năng chiến đấu để bảo vệ mọi người cả, chính vì vậy hán phải liên tục phòng bị và thăm dò xung quanh và phía trước.

Rời khỏi vùng khai khoáng Đại Sơn đã được ba hôm. Đám người Võ Thanh vẫn chưa phải hứng chịu bất cứ công kích nào quá lớn cả. Đa phần chỉ là

những nhóm Quỷ lè tè công kích nhưng đều bị Võ Thanh đơn giản dùng sức mạnh trấn áp đánh tan. Có lẽ đây vẫn là thuộc ngoại vi vùng Quỷ tộc Đại Sơn nên không có thị tộc Ma Giới nào khác tồn tại.

« Oành oành... ».

Bất ngờ liên tiếp có hai tiếng sấm vang động không gian vang lên.

« Có đánh nhau ư... Không phải, là Hàn Văn lốc xoáy đang đến... MỌI NGƯỜI MAU MAU ĐI TÀN CHẠY TRỐN... ».

Tạ Đình nghe thấy tiếng sấm lớn như vậy liền quét ánh mắt thăm dò về phía tiếng động nghi hoặc nói. lát sau hắn đã phát hiện ra một đám mây màu xanh nhạt rất lớn đang quét tới phía này, phía sau cuốn tới là một chiếc vòi rồng rất lớn. Tạ Đình vội vã đánh động tất cả mọi người, Võ Thanh cũng lập tức nhảy khỏi chiếc xe thô mà hắn đang ngồi lao về phía vòi rồng kia.

« VÕ THANH HUYNH MAU DỪNG LẠI, PHÍA TRƯỚC LÀ LỐC XOÁY ‘HÀN VĂN’ ĐI VÀO NỮA SẼ MẤT MẠNG ĐÂY... ».

Tạ Đình thét lớn trong những luồng gió rất đang ào ạt thổi về ngày càng mạnh, tiếng gió thổi lớn tới mức mà tiếng của Tạ Đình dù đã thét rất to nhưng cũng chỉ có thể nghe thoang thoảng trong phạm vi khoảng vài mươi thước. Tạ Đình dậm chân hùi hụi bực mình, xong rồi, thực sự xong rồi. Võ Thanh cái tên này không hiểu suy nghĩ cái gì mà lại lao vào trung tâm Hàn Văn lốc xoáy hẳn đúng là cái tên mất trí thật rồi.

Hàn Văn lốc xoáy là một trong tứ đại lốc xoáy mạnh nhất đại địa Ma Giới, nó mang tính Hàn rất cao. Ngoài rìa con lốc xoáy này luôn kèm theo những trận lạnh buốt thấu tận tâm can. Càng vào sâu phía trong càng trở nên lạnh lẽo hơn nhiều. Sát với phạm vi ảnh hưởng mạnh nhất của lốc xoáy Hàn Văn sẽ biến bất cứ vật gì đều trở thành băng lạnh. Những khối băng lạnh mới hình thành này chịu sự tác động của gió lốc nhẹ phía bên ngoài thôi là đã lập tức vỡ vụn. Chưa ai từng tiếp xúc được với bề mặt lốc xoáy loại này chứ chưa nói gì tiến vào được tâm lốc xoáy Hàn Văn.

Võ Thanh lần này không hiểu là hấn ngu ngốc mất trí hay là một kẻ cuồng ngạo nữa. Một thân một mình lao vào tâm lốc chính là tự tìm cái chết. Tạ Đình luôn miệng kêu lên muốn gọi Võ Thanh quay trở lại nhưng tất cả dường như đều vô dụng. Tên Võ Thanh này không những vừa ngu ngốc vừa mất trí mà có lẽ tai hắn ta còn bị lãng rất nặng nữa a.

Tạ Đình bất lực không thể làm được gì, đừng nói hắn bây giờ cho dù có là tu luyện sĩ đi chăng nữa thì cũng không dám lao vào trận bão lớn như thế kia, huống chi hiện giờ hắn chỉ là người thường. Đám người trong đoàn nghe thấy có chữ Hàn Văn hét lớn là đã chạy loạn hết lên cả rồi, hiện tại chẳng còn tên nào thấy mặt mũi đầu nữa cả. Chỉ còn mỗi Tạ Đình bơ vơ lại một chỗ, phát hiện mình bị biệt lập không còn ai bên cạnh. Tạ Đình liền tá hỏa luống cuống cũng kiếm một hướng chạy loạn lên mà tránh lốc.

Võ Thanh liều mình lao vào tâm lốc như một tên điên. Hấn hiện giờ khiến tất cả mọi người đều rất khó hiểu, không biết vì cái gì mà hắn lại điên đến như vậy.

Không ai hiểu nhưng Võ Thanh hẳn lại hiểu rất rõ, hẳn biết mình đang làm gì. Hấn liều mạng lao vào tâm lốc cũng là có nguyên do, bởi vì hắn đã phát hiện ra một thứ.

Lốc xoáy Hàn Văn như có linh tính, nhận thấy Võ Thanh đang di chuyển về phía mình nó cũng liền chuyển hướng cuốn về phía Võ Thanh mặc dù nó trước đó đang tiến về một hướng hoàn toàn khác. Chắc hẳn trong lòng nó lúc này đang nghĩ nhân loại trước mắt quả thực quá cuồng vọng. Trước nay bất cứ kẻ nào gặp nó đều phải vất chân lên cổ mà chạy, cho dù đó có là những con Quỷ hùng mạnh đi chăng nữa cũng không khác gì. Vậy mà nhân loại này lại đang tiến đến phía nó với thái độ rất ung dung hồ hững. Thật đúng là một tên điên không biết suy nghĩ, đã vậy thành toàn luôn cho nhân loại này nếu hắn muốn chết.

Hàn Văn lốc xoáy như được tiếp thêm lực khiến nó di chuyển ngày càng nhanh hơn về phía Võ Thanh. Khoảng cách giữa Võ Thanh và lốc xoáy Hàn Văn ngày càng gần thì hẳn lại càng cảm nhận được sự khổng lồ của lốc xoáy Hàn Văn khủng khiếp đến như thế nào.

Xung quanh lốc xoáy Hàn Văn luôn có những tảng Băng Thạch thật lớn bay quanh, tạo thành lớp vỏ như một bộ giáp phòng thủ cho nó. Chỉ riêng những cái Băng Thạch kia thôi nếu mà đập trúng người thì đã có khả năng khiến cho người ta bị nát bét ra rồi chứ chưa nói gì đến chuyện tiếp cận bề mặt Hàn Văn lốc xoáy để nó làm cho đông cứng được.

Nhận thấy khoảng cách giữa con lốc xoáy khổng lồ khủng bố phía trước đã quá gần. Nếu Võ Thanh bây giờ mà còn không hành động ngay thì sẽ bị con lốc xoáy kia giết chết không nghi ngờ gì.

« Tạch, tạch, tạch... ».

Những luồng tĩnh điện màu xanh nhạt vũ động quanh năm đám của Võ Thanh như đang thét gào. Luồng lực lượng nóng bức trong cơ thể Võ Thanh như bạo động. Nó đang như những chiến sĩ thi nhau lao vào trận tuyến dàn hàng chuẩn bị. Lực lượng ngưng tụ tại năm đám của Võ Thanh ngày càng mạnh mẽ hơn nhiều.

Đến một lúc như không thể chứa đựng thêm nữa Võ Thanh liền hét lớn một tiếng « Xuất ». Tức thì luồng lực lượng đang làm căng phòng cánh tay của hắn men theo những đường lỗ chân lông ở đầu quyền bạo phát hung mãnh lao lên phía trước theo đường quyền cứng rắn đánh ra theo một cách rất đẹp mắt và uy vũ.

Lốc xoáy Hàn Văn phía trước vẫn đang thét gào lao tới, nó căn bản không coi luồng quyền của Võ Thanh đang đánh tới kia ra gì. Một mực vẫn muốn dùng sự khổng lồ của mình để áp chế nhân loại nhỏ nhoi này.

còn người khác nhìn vào thì chắc chắn sẽ thấy hần bình thường chẳng qua có xuất hiện một nét gì đó khó tả, anh tuấn và hấp dẫn hơn.

Trầm sâu trong cái cảm giác đó không biết bao lâu. Võ Thanh cảm giác thân thể hần dường như đã được thanh tẩy rất nhiều. Hần liền mờ mắt ra và nhìn về phía xung quanh đồng thời tận hưởng cảm giác thân thể vừa mới được thanh tẩy một cách sạch sẽ.

“Ý, lốc xoáy đâu rồi?”.

Võ Thanh không ngờ vừa mới mờ mắt ra đã thấy lốc xoáy Hàn Văn biến mất tự lúc nào. Xung quanh hần lúc này là một quang cảnh hoàn toàn khác. Từng hàng cây dập nát theo một đường thẳng kéo dài từ chỗ hần đến phía xa.

Cảm thấy cực độ ngạc nhiên, không thể nào Võ Thanh lại tự có thể thoát ra được lốc xoáy Hàn Văn mà hần không thể biết gì. Mặc dù lúc trước hần trầm trong cảm giác tu luyện nhưng không có nghĩa là hần không để ý chút gì đến bên ngoài. Giả cho là có người bê hần ra khỏi con lốc đó đi chẳng nữa thì chắc chắn hần cũng phải biết được. Vậy câu hỏi đặt ra là lốc xoáy Hàn Văn kia đã biến mất đi đâu.

Quan sát thật kĩ phía xung quanh hi vọng có thể tìm ra câu trả lời nhưng Võ Thanh căn bản không tìm thấy gì cả. Thất vọng, Võ Thanh định cất bước rời đi. Nhưng hần chợt chú ý, không ngờ ở ngay phía trước hần xuất hiện một viên ngọc màu xanh dương. Nó có màu sắc giống y hệt giống như cái tảng đá màu xanh dương lúc trước trong không gian tâm lốc Hàn Văn. Chỉ có điều màu sắc mà nó tỏa ra rõ ràng tinh thuần hơn rất nhiều.

Cái cảm giác lôi cuốn lại xuất hiện, Võ Thanh cảm giác viên ngọc này nhất định có giá trị đối với hần. Không chậm trễ Võ Thanh liền lập tức vươn tay thu thập viên ngọc này nhét vào trong chiếc túi bên hông. Viên ngọc đang bay lơ lửng trước mặt Võ Thanh như muốn hần bắt lấy, hần vừa vung tay lên định tóm nó thì không biết tự lúc nào nó đã nằm gọn trong lòng bàn tay của hần rồi.

Mọi chuyện cũng đã xong xuôi, bây giờ không còn việc gì nữa. Từ lúc có được viên ngọc thì cái cảm giác thôi thúc Võ Thanh cũng đã hoàn toàn biến mất. Võ Thanh liền nhanh chóng tun tung mình chạy về phía trước men theo những hàng cây màu đen bị đổ rạp mà chạy.

Lốc xoáy Hàn Văn tự dừng biến mất, Võ Thanh cũng không thể giải thích được hiện tượng này nhưng hần đoán chừng mình chỉ cần đi theo đường những hàng cây đổ rạp kia là có thể quay về chỗ cũ. Những hàng cây đổ rạp kia rất có khả năng là do lốc xoáy Hàn Văn tạo ra đi theo nó là có thể tìm được đường về.

Mất chừng khoảng bốn giờ, Võ Thanh đã tìm được quang cảnh lúc trước. Có thể thấy rằng lốc xoáy Hàn Văn kia đã đi rất xa, mặc dù Võ Thanh đã vận dụng lực bản thân đạt đến tốc độ di chuyển cực hạn, vậy mà phải mất đến bốn giờ mới có thể trở về chỗ cũ thì chứng tỏ lốc xoáy Hàn Văn đã đưa hần đi xa không thể tưởng tượng nổi. Phải biết rằng tốc độ di chuyển của Võ Thanh khi đến cực hạn nhanh đến mức hơn người thường mấy trăm lần lúc người ta vận hết sức chạy nhanh nhất.

Đám người kia cũng không biết đã tán loạn xó xỉnh nào rồi. Khung cảnh chỗ này hoàn toàn hoang vu chỉ hoàn toàn là những bụi cây đen đổ nát. Lắc đầu một cái chán nản Võ Thanh liền mau chóng đi tìm kiếm, bây giờ hần đang vô phương hướng không biết đi đâu chỉ biết đi theo đám người này. Nếu như bọn họ mà cũng biến mất thì coi như cuộc đời hần không còn bất cứ một định hướng nào nữa. Hần cũng không biết đường để đi tới Thạch Thất thành, cách duy nhất bây giờ là tận lực tìm kiếm họ hi vọng rằng họ không bị cái lốc xoáy kia cuốn bay đi.

“Tạ Đình huynh, cuối cùng cũng đã thấy huynh rồi!”.

Võ Thanh tìm kiếm bấy lâu không thấy ai cuối cùng sau vài khắc thời gian hần cũng tìm thấy Tạ Đình đang vắt vẻo ngất ngưỡng ở một cái cây cách đó khá xa. Tạ Đình lúc này mặt mày trắng ngét gân xanh nổi lên mặt cắt không còn giọt máu.

“Á...”.

Phải lay động thân thể Tạ Đình khá lâu hần dường như mới định thần lại. Không ngờ vừa thanh tỉnh được tâm thần Tạ Đình nhìn thấy Võ Thanh liền kêu lớn lên một tiếng. Sắc mặt biểu hiện như gặp phải Ma Quỷ.

“Ta chết rồi sao, chết rồi sao, không, ta không muốn ăn cháo lú, ta không muốn đi qua cầu đầu thai. Võ Thanh huynh, huynh cũng chết rồi, ta cũng chết rồi...”.

Cuống cuống nói như một tên điên đang nói loạn, Tạ Đình hươ hươ cánh tay của mình cố đẩy cái cánh tay đang lay động thân thể hần của Võ Thanh kia ra. Hần như muốn tránh thật xa Võ Thanh không muốn để hần tiếp cận mình.

“Áy huynh làm sao vậy, ta vẫn còn sống nhăn đây chết lúc nào chứ hả?”.

Võ Thanh mặt ngơ ngác không hiểu chuyện gì, tay vẫn không ngừng cố gắng lay động thân thể Tạ Đình. Tạ Đình nghe thấy lời này liền không hươ loạn tay nữa mà dừng lại chăm chăm nhìn thẳng vào Võ Thanh dò xét, lát sau mới run run giọng cất tiếng lên hỏi:

“Có thật huynh vẫn chưa chết, những làm thế nào, không thể nào, huynh lao như một thằng điên vào cái lốc xoáy Hàn Văn khủng khiếp như vậy mà không chết. Thực sự không có khả năng”.

“Ha ha, huynh thật khéo tưởng tượng, cái lốc xoáy kia căn bản thật yếu ớt lấy đâu mà kinh khủng như huynh nói. Bằng chứng là nó chẳng làm xây xát ta một chút nào huynh nhìn xem”.

Võ Thanh cười lớn một tiếng bộ dạng như đang nhìn Tạ Đình với một con mắt thật tức cười. Tạ Đình hiện giờ với Tạ Đình lúc trước quả thực rất khác nhau, một con người đầy khí khái oai hùng lúc này không ngờ lại bị một con lốc xoáy dọa cho phát khiếp đến bực này. Võ Thanh càng cười lại càng

không nhìn nổi, Tạ Đình lúc này mới nhận biết được mình không có chết thấy Võ Thanh cười như vậy nghĩ lại bộ dạng lúc trước của mình liền ngại tím mặt không nói gì.

“Ha ha, được rồi, được rồi ta không cười nữa, Tạ huynh lại giận dữ như trẻ con kìa”.

“Hừ, huynh nghĩ ai cũng biến thái trâu bò như huynh chắc, gặp phải lốc xoáy không những không chết mà lại còn ung dung quay trở về. Thế gian có nổi mấy người như huynh đây?”.

Tạ Đình lúc này miệng cũng có lộ ra chút cười nhe nhon vì không nhìn nổi. Quả thực Võ Thanh cười làm cho hắn cũng không nhìn được muốn cười theo. Nghĩ lại lúc trước bộ dạng hắn quả thực cũng có chút tức cười thật.

“Võ Thanh huynh, huynh nói xem, tại sao huynh lao vào lốc xoáy Hàn Vân mà không có chết lại bình yên như vậy trở ra, ta quả thực cảm thấy rất tò mò. Phải biết rằng lốc xoáy Hàn Vân từ Thái Cổ đến nay hầu như rất hiếm xuất hiện, mà kể cả nó có xuất hiện cũng rất ít người có thể chế trụ được nó”.

“Lốc xoáy Hàn Vân có gì đáng sợ sao? Ta thấy nó cũng hoàn toàn bình thường mà”.

“Hoàn toàn bình thường, huynh có bị ám đầu không vậy. Lốc xoáy Hàn Vân bản thân mang Hàn tính rất nặng, ngay cả cường giả tầng bốn gặp nó cũng chết chắc. Không chỉ vậy, phụ cận Hàn Vân lốc xoáy còn có Băng linh có thể xuyên thủng bất cứ thứ gì cứng rắn nhất. Ngay cả Đại Kim Hoàn Giáp của Võ Vương nó cũng có thể xuyên thủng thì huynh phải biết nó khủng khiếp đến mức nào rồi, chưa nói đến bề mặt của nó thể mạnh đến thế nào nữa”.

“Đại Kim Hoàn Giáp, là thứ gì vậy? Ta chưa từng nghe nói”.

« Ài, cũng phải thôi huynh mất trí mà. Để ta nói cho huynh biết, Đại Kim Hoàn Giáp là báu vật phòng thủ của Võ Vương trấn thủ Thạch Thất thành hiện giờ. Nghe nói có một lần ông ta gặp phải Hàn Vân lốc xoáy không kịp xoay sở đành phải bỏ lại kiện giáp phục này mà chạy trốn mới có thể chạy trốn. Võ Vương bản thân là một cường giả nội khí tầng bốn trung kỳ, Đại Kim Hoàn Giáp của ông ta nghe nói cũng thuộc vào loại binh khí cấp năm, là binh khí cấp năm đó huynh có biết nó quý giá đến cỡ nào không. Ngay cả Ma Giới cũng chưa chắc đã tồn tại được mấy kiện đâu. Vậy mà cái Hàn Vân lốc xoáy này cũng có thể xuyên thủng được huynh đã biết nó khủng khiếp đến mức nào chưa ? ».

« Hơ, huynh càng nói ta càng hiểu gì cả ».

Tạ Đình sắc mặt biến đổi rõ ràng, kinh dị, dờ khóc dờ mếu với cái tên Võ Thanh này. Đúng là tên mất trí nói gì cũng không biết, càng giải thích Tạ Đình mới càng nhớ ra là tên Võ Thanh trước mắt này càng không hiểu được cái gì, chỉ tốn sức mà đi giải thích thêm cho hắn mà thôi. Tạ Đình đầu óc lúc này như tá hỏa thật muốn đập một phát chết luôn cái tên trước mắt này.

« Ài, không nói nữa ta cho huynh xem thứ này ».

Võ Thanh thấy Tạ Đình sắc mặt như đại sát thần muốn ăn tươi nuốt sống mình như vậy thì liền kiếm một cái cốc chứa chầy. Hắn vội lôi viên ngọc màu xanh dương lúc trước mà mình lấy được ra cho Tạ Đình xem.

« Huynh xem, đây là thứ gì ? Ta lấy được ở tâm lốc xoáy nhưng chẳng biết làm gì định vứt đi nhưng rõ ràng là viên ngọc này hình như không muốn vậy, nó cứ bám riết ta không rời ».

Tạ Đình nghe thấy lời của Võ Thanh thì càng kinh dị hơn nữa. Cái tên trâu bò này không ngờ lại thật sự lao vào lốc xoáy Hàn Vân, không những vậy lại còn lao vào tâm lốc mà không có chết. Đang định lên tiếng chất vấn Võ Thanh, Tạ Đình cho rằng Võ Thanh hoàn toàn nói đùa và định giáo huấn hắn một tiếng nhưng ngay lập tức hắn liền khựng lại. Chỉ liếc qua viên ngọc màu xanh dương trên tay Võ Thanh thôi là ánh mắt Tạ Đình đã lập tức không thể dời được rồi. Thứ này còn thông thiên hơn cái loại chuyện tên Võ Thanh trâu bò kia lao được vào tâm lốc xoáy Hàn Vân.

« Băng Tâm Thần Ngọc ? ».

« Huynh biết thứ này ? ».

Thấy Tạ Đình rít lên một tiếng kinh dị như vậy Võ Thanh lại càng cảm thấy tò mò liền bật tiếng lên hỏi ngược lại.

« Huynh lấy được thứ này ở đâu ? ».

« Ta đã bảo là lấy được ở trong tâm lốc rồi mà. Huynh thực sự không có tin ta ? ».

Tạ Đình lắc lắc cái đầu của mình vài cái giờ tay lên tát bóp vào khuôn mặt của mình một cái nhéo nhéo da mặt ngầu ngiến một cách đau đớn để như muốn xác định chuyện trước mắt mình liệu có phải thực sự là mơ hay không. Trước mắt hắn đúng thực là Băng Tâm Thần Ngọc hay sao.

Càng nghĩ Tạ Đình dường như càng vui sướng, không ngờ hắn lại có một ngày thực sự được nhìn thấy Băng Tâm Thần Ngọc. Trong mắt hắn lúc này, viên ngọc xanh dương trên tay Võ Thanh kia quý giá hơn bất cứ thứ gì quý giá mà hắn từng được biết.

« Tạ Đình huynh, ta nói huynh quả thực bị ngơ thật rồi. Cái này có gì là lạ, trong tâm lốc còn có một tảng đá cũng có màu tương tự như vậy nữa cơ chi có điều trông không có tinh thuần được như viên ngọc này. Hình như là nó cũng bị ta hấp thu hết rồi thì phải, to như vậy có lợi ích thanh tẩy rất tốt. Ta đã dùng tảng to rồi giờ nếu huynh thích ta cho huynh viên nhỏ ».

« Cái. cái gì. .huynh nói cái gì. Thứ huynh nói không thể nào... đó là Băng Tâm Thần Thạch, lại còn bị huynh hấp thu hết rồi, lại còn dùng để thanh tẩy

tắm rửa ».

Tạ Đình mặt mày lúc này còn hốt hoảng hơn gấp bội, cái tên Võ Thanh này không ngờ vận khí thật tốt như vậy. Gặp được cả Băng Tâm Thần Thạch lẫn Băng Tâm Thần Ngọc, Băng Tâm Thần Thạch để tắm rửa còn Băng Tâm Thần Ngọc không ngờ không chút tiếc nuối mà lại còn cho hần. Nếu không phải cái tên trước mắt này bị mất trí thì Tạ Đình đã cho rằng hần bị điên rồi.

Hít một hơi khí lạnh, thân thể Tạ Đình lúc này vẫn còn đang run rẩy. Nuốt một ngụm nước bọt thật lớn như để lấy hơi và cũng để trấn tĩnh khuôn mặt Tạ Đình lúc này méo xệch cất tiếng :

« Huynh có biết Băng Tâm Thần Thạch là vật trong truyền thuyết hay không, chỉ có thể có kì ngộ mới có thể gặp, chỉ có thể ước chứ không thể cầu. Vậy mà huynh lại dùng phung phí như vậy, để tắm rửa. Huynh có biết mình vừa mới phí phạm một thứ nghịch thiên đến mức như thế nào không ? ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Kí ức trở về

« Nó là thứ tốt như vậy sao ? ».

« Băng Tâm Thần Thạch theo truyền thuyết kể rằng nó được hình thành từ Băng Tâm thượng cổ, có trước cả thời đại Thái Cổ. Ngay cả những mảnh khí hỗn độn có khí cũng còn kém xa Băng Tâm thượng cổ này đến vài phần. Có Băng Tâm như có cả báu vật thiên hạ, Băng Tâm không những khiến tu vi của tu luyện sĩ tăng tiến vượt bậc một khoảng cách rất dài. Phải biết một tu sĩ cường đại nội khí tăng bốn lần được Băng Tâm có thể trực tiếp thăng được tu vi một bậc lớn trực tiếp tiến nhập cảnh giới tu sĩ nội khí tăng năm mà không hề tổn hại đến căn cơ. Không những vậy thân thể lại còn được thanh tẩy đến mức cực kì sạch sẽ, tinh thuần vô cùng, có lợi ích đến việc luyện sau này. Băng Tâm Thần Thạch được hình thành từ Băng Tâm thượng cổ này có thể dùng để chế tạo vũ khí hàn tính siêu việt khủng bố, dùng chế luyện đan dược thì tác dụng cũng không kém là bao so với sử dụng trực tiếp Băng Tâm thượng cổ. Mà chế tạo đan dược thì huynh phải biết rằng một khối Băng Tâm Thần Thạch có thể chế luyện biết bao nhiêu Băng Tâm Đan, hơn nữa một viên Băng Tâm Đan hiệu quả lại không kém sử dụng trực tiếp một Băng Tâm thượng cổ. Huynh đã biết mình phí phạm đến mức thế nào chưa ».

« Tốt đến vậy sao ? Ài nhưng mà ta đã dùng hết rồi, cũng chẳng sao lần sau lại kiếm tiếp, dù sao ta cũng chẳng biết chế luyện đan, để đó cũng phí phạm chi bằng trực tiếp dùng thẳng ».

« Huynh...huynh lại còn muốn kiếm tiếp ».

Tạ Đình sắc mặt ngược lên nhìn Võ Thanh như gặp phải quái vật. Đây đó cục là kẻ khủng bố từ nơi nào rơi xuống, lại còn muốn đi kiếm tiếp Băng Tâm Thần Thạch.

« Huynh... huynh có biết Băng Tâm Thần Thạch là vật quý giá như thế nào hay không ? Huynh nghĩ nó dễ kiếm như mua rau cải chắc ? Băng Tâm Thần Thạch trăm vạn ức niên kỉ mới có thể hình thành một khối. Không ai biết nó tồn tại ở nơi nào, là vật chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Vậy mà huynh..huynh nói kiếm tiếp... ».

Tạ Đình như bị tức đến phát điên, bức dọc đến mức không thể phát tiết. Cái tên trước mắt này phải nói nếu hần không mất trí thì đúng là ngu như lợn.

« Trăm vạn ức niên kỉ mới có thể hình thành ? ».

Võ Thanh đưa tay lên gãi gãi đầu tỏ vẻ suy nghĩ, lát sau lại lập tức bật cười xòa coi như không có chuyện gì. Tay lại tiếp tục gãi lên chìa viên ngọc màu xanh dương kia ra cười tít nói :

« Dù gì cũng đã dùng rồi, huynh tiếc cũng có tác dụng gì. Vậy cái này có tác dụng gì ? Theo ta thấy nó nhỏ hơn cái Băng Tâm Thần Thạch mà huynh vừa nói kia, hơn nữa cũng chỉ có chút đẹp mắt. Theo ta thấy dùng làm đồ trang sức rất tốt, đây, ta tặng cho huynh, sau này huynh tặng cho tí ti chị dâu của ta a ».

Tạ Đình lúc này sắc mặt như đã không thể chịu nổi, khóe miệng giật giật. Băng Tâm Thần Ngọc cái tên trước mắt này còn định làm đồ trang sức. Võ Thanh ời Võ Thanh người có giàu có đến đâu cũng không nên phung phí như vậy chứ, người có biết Băng Tâm Thần Ngọc này là thứ mà biết bao kẻ đồ mất mà cũng không thể có được vậy mà người còn định làm đồ trang sức.

« Huynh... huynh... ».

Tạ Đình định nói vài câu nhưng đã cứng họng không thể cất lên lời, khóe miệng cứ lắp bắp. Hần đã bị Võ Thanh trước mắt chọc cho tức chết. Nhưng Võ Thanh vẫn coi như không có chuyện gì, vẫn dương ánh mắt chờ mong nhìn Tạ Đình hi vọng hần có thể giải thích cho mình. Tạ Đình nuốt một ngụm nước bọt như để nuốt cục tức, từ từ điều tiết trạng thái cảm xúc, một lát sau mới cất giọng lên nói :

« Băng Tâm Thần Ngọc này so với cái Băng Tâm Thần Thạch kia tính ra còn quý giá hơn gấp vạn lần. Cũng may là huynh còn chưa có làm điều gì ngu ngốc, bằng không lại làm hao phí một đại báu vật rồi. Băng Tâm Thần Ngọc có tác dụng không chỉ thăng tiến tu vi đến mức khủng khiếp mà nó còn có

một tác dụng khác cũng rất nghịch thiên. Đó chính là ‘phục hồi kí ức từ kiếp trước’. Cho dù là huynh có bao nhiêu cái kiếp trước đi chăng nữa nó cũng đều có thể phục hồi cho huynh. Nó là báu vật nghịch thiên đến mức mà Thiên cũng phải gét bỏ không cho nó tồn tại. Cứ mỗi khi một khóa Băng Tâm Thần Ngọc chuẩn bị được hình thành là sẽ bị Thiên lập tức dẫn động lôi kiếp phá hủy. Chính vì vậy, để kiếm tìm được một Băng Tâm Thần Ngọc đúng là cực kì hiếm hoi còn khó hơn lên trời. Băng Tâm Thần Ngọc trên tay huynh có khả năng là đã vượt qua được lôi kiếp của nó rồi nên mới có thể tồn tại đến bây giờ. Không những vậy, Băng Tâm Thần Ngọc lại còn có tác dụng Thông Linh Trí. Bất cứ vật nào, cho dù là vô tri như tảng đá đi chăng nữa mà được Băng Tâm Thần Ngọc ‘Thông Linh Trí’ cũng sẽ trở thành một vật có Linh Trí hơn nữa Linh Trí đó lại còn cực kì linh mãnh. Thường nhân sử dụng có thể gia tăng tuổi thọ lên vô số lần, trí tuệ linh mãnh thông minh bất phạm. Tu luyện sĩ sử dụng còn có thể gia tăng phạm vi thần thức đến không biết bao nhiêu lần. Chỉ có một điều ta không thể ngờ được rằng, không ngờ cái báu vật nghịch thiên mà vạn kẻ đồ mắt lại có thể tồn tại ở trong tâm lốc xoáy Hàn Vân. Nếu bây giờ tin này mà lộ ra ngoài không biết sẽ có bao nhiêu kẻ liều mạng mà lao vào tâm lốc Hàn Vân đoạt báu vật a ».

« A, nó lại có tác dụng như vậy... Nói như vậy thì vật này thực sự tốt, nó có thể hồi phục kí ức cho ta, tốt quá. Không cho huynh nữa ».

« O, huynh vừa nói cho ta làm đồ trang sức cơ mà, sao bây giờ lại không cho nữa ? ».

Biết Võ Thanh đã biết được mình phí phạm một đại tài nguyên như thế nào mới tỏ ra như vậy. Tạ Đình liền khẽ liếc mắt cười tùm nói kháy. Võ Thanh cũng ngược lên nhìn Tạ Đình đưa tay gãi gãi đầu cười xòa.

« Huynh muốn phục hồi kí ức ngay bây giờ ? ».

Thấy Võ Thanh đang trực đưa viên Băng Tâm Thần Ngọc kia lên miệng, Tạ Đình liền vội vã giơ tay ngăn lại hỏi. Võ Thanh thấy vậy liền dừng lại, ánh mắt ngập ngừng cất tiếng hỏi ngược lại :

« Có chuyện gì sao ? Lẽ nào không được ? ».

« Không, ý ta không phải vậy. Ta muốn nói là Băng Tâm Thần Ngọc này chứa một lượng năng lượng rất lớn. Ta e nếu huynh sử dụng hết cả viên như vậy cơ thể huynh sẽ không chịu nổi ».

« A, vậy ta dùng nửa viên ! ».

Chớp một cái Tạ Đình còn chưa nhận biết được chuyện gì Võ Thanh đã lập tức bóp Băng Tâm Thần Ngọc ra làm đôi lập tức lấy một nửa nhanh chóng ném vào miệng.

« A, không, xong rồi... Ý ta nói là cho dù một phần tư viên cũng quá nhiều ».

Phát hiện ra Võ Thanh sử dụng nửa viên Băng Tâm Thần Ngọc nhưng không kịp ngăn cản Võ Thanh. Tạ Đình chỉ ngơ ngác như mất hồn lúc đó thốt lên vài câu nhưng không kịp.

« Ù ù ù... ầm ».

Một tiếng nổ bạo động vang lên, nửa viên Băng Tâm Thần Ngọc nuốt chưa xuống tới cổ họng Võ Thanh đã lập tức tan chảy thành một dòng nước mát lạnh trong miệng hắn, trôi tuột xuống cổ họng không cần nuốt. Thân thể Võ Thanh xuất hiện từng làn khí xanh dương sáng chói hùng hậu lưu động liên tục trấn nát những thớ thịt của Võ Thanh.

Tạ Đình khuôn mặt tím ngắt vì lo sợ, hẳn thực sự Võ Thanh xảy ra chuyện. Nửa viên Băng Tâm Thần Ngọc chứa lực lượng rất lớn, ngay cả một tu luyện sĩ tăng năm nội khí khi sử dụng cũng phải rất cẩn thận, nếu không sẽ lập tức bị cỗ lực lượng lớn không tưởng nổi kia trấn nát. Tên mất trí này làm việc lại hấp tấp như vậy. Tạ Đình hẳn còn chưa kịp nói hết đã như sợ người khác lấy mất lập tức sử dụng. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến Tạ Đình không kịp ngăn cản, lúc này Tạ Đình chỉ có một hi vọng là Võ Thanh có thể sống sót là may lắm rồi chứ không nói gì đến hồi phục trí nhớ tăng tiến tu vi.

Nghĩ lại Tạ Đình lại càng có nhiều hi vọng hơn, tên Võ Thanh trước mắt này ngay cả lốc xoáy Hàn Vân cũng có thể ra vào dễ dàng. Vậy chắc hẳn cũng có thể chống đỡ được, hi vọng hẳn ta sẽ không nổ tung trước mặt Tạ Đình hẳn, ai bảo cái tên này thực sự hấp tấp.

« Kí ức... Kí ức... ».

Từng dòng lực lượng màu xanh dương như tràn vào tâm thần của Võ Thanh đưa hắn đến một vùng không gian mông lung, nơi hắn cảm nhận được sự quen thuộc. Trước mắt chính là kí ức của hắn, thân thể Võ Thanh lúc này đã bất tỉnh tự lúc nào, chỉ có linh hồn hắn là đang phiêu du trong vùng không gian mông lung kia.

Mắt nhắm nghiền, thân thể giật giật liên hồi. Mũi của Võ Thanh cứ đôi lúc lại tràn ra một làn khí màu xanh. Rồi đến một lúc mắt hắn rơi lệ, Võ Thanh bắt động quỹ sụp xuống không nhúc nhích.

Ba khắc thời gian sau, Tạ Đình lúc này thấy Võ Thanh không có xảy ra chuyện gì mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra hẳn ta đã quá coi thường cái tên trâu bò Võ Thanh này rồi, nếu là người bình thường thì có thể vượt qua được lốc xoáy Hàn Vân đi vào tâm lốc mà lấy được Băng Tâm Thần Ngọc hay sao. Trông bộ dạng Võ Thanh thế kia chắc chắn lát nữa hẳn sẽ tỉnh lại.

« Ào ào... ầm ».

Bắt chợt tay Võ Thanh nắm chặt lại lưu động một cỗ lực lượng màu vàng hung bạo trấn thẳng xuống đất, mặt đất nứt vỡ dường như muốn sụp đổ. Mắt Võ Thanh từ từ mở ra, ánh mắt hắn sáng chói màu xanh dương một cách xa xăm và như có một thứ gì đó hùng vĩ ở trong mắt. Võ Thanh khẽ rít lên từng

tiếng một vang động không gian :

« Ta là... ‘Triệu Kim Nam’ ».

...

Tạ Đình từ lúc nào đã ở một khoảng cách khá xa, lúc này hắn đang ngồi nhóm lửa và nướng một con vật gì đó đầy gai góc. Lưỡi hắn cứ liếm liên tục quanh khóe miệng một cách rất thèm thuồng.

« A, Võ Thanh huynh đã tỉnh lại ? ».

Thấy Võ Thanh không biết từ đâu xuất hiện, Tạ Đình liền cười lớn một tiếng chia cái con vật màu đen kia về phía Võ Thanh tỏ ý mời mọc. Nhưng Võ Thanh liền đưa tay lên ngăn lại:

“Cám ơn huynh Tạ Đình, cám ơn huynh trong thời gian qua đã chiếu cố cho ta... Ta tên là Triệu Kim Nam không phải là Võ Thanh... Võ Thanh chỉ là cái tên mà Võ Chính đã đặt cho ta trong lúc ta mất trí nhớ để tiện xưng hô mà thôi”.

“Huynh... huynh đã nhớ lại... Băng Tâm Thần Ngọc không ngờ lại có tác dụng đúng như truyền thuyết”.

Võ Thanh, à không phải nói là Kim Nam thì mới đúng. Kim Nam từ sau khi sử dụng được nửa viên Băng Tâm Thần Ngọc thì hắn đã nhớ lại tất cả. Hắn nhớ lại được từng khoảnh khắc và kí ức đẹp để lẫn đau thương nhất. Ngay cả cái khoảnh khắc kí ức hắn từ từ bị xóa nhòa hắn cũng có thể nhớ lại. Chỉ có điều đó chỉ là kí ức trong kiếp này của Kim Nam mà thôi, có lẽ là Kim Nam chỉ có sử dụng nửa viên Băng Tâm Thần Ngọc nên mới có tác dụng như vậy.

Khôi phục kí ức và trí nhớ, điều đầu tiên khiến Kim Nam kinh ngạc không phải là hắn đang ở đại địa Ma Giới mà hắn nhận ra tu vi nội khí của hắn từ lúc nào đã tăng lên đến cấp bậc nội khí tầng năm trung kì. Hơn nữa thân thể hắn cũng cảm thấy cực kì rắn chắc. Ngay cả một kiện bảo giáp vũ khí cấp bảy đem ra so sánh lúc này cũng chưa chắc có thể so sánh với thân thể hắn. Có thể đơn giản mà nói, nếu bây giờ Kim Nam hắn mà độ kiếp như trước đây chắc chắn sẽ hoàn toàn không e sợ lời kiếp một chút nào mà lại có thể đơn giản hứng chịu mặc cho lời kiếp đánh mà không một chút xước sát.

Bảo giáp cấp bảy là thứ như thế nào, Kim Nam hắn cũng không biết rõ, nhưng hắn có một cảm giác mơ hồ rằng thân thể của hắn hoàn toàn có thể so sánh được. Một kiện bảo giáp cấp năm có thể hứng chịu được công kích của cường giả nội khí cấp sáu mà vẫn bảo toàn được. Vậy thì bảo giáp cấp bảy phải cứng rắn và có thể hứng chịu lực sát thương bạo phát lực lượng của cường giả bậc nào đây. Càng nghĩ Kim Nam lại càng cảm thấy vui sướng, không ngờ lần này lạc vào đại địa Ma Giới lại có thể gặp được đồ tốt. Nghĩ lại thì lại thấy hắn mất trí không hẳn là bất lợi, mất trí như vậy xem ra lại là giúp hắn. Nếu là bình thường thì chắc chắn Kim Nam sẽ không dám lao đầu vào cái lốc xoáy Hàn Vân kia. Cái lốc xoáy Hàn Vân kia Kim Nam nghĩ lại quả thực vẫn còn thấy sợ. Với cái tu vi lúc bấy giờ của hắn là nội khí tầng ba trung kì thì khả năng có thể lao vào chống chịu được lốc xoáy Hàn Vân đúng là lấy trứng chọi đá mà, ngay cả một nội khí tầng bốn trung kì như thành chủ Thạch Thất thành gặp phải Hàn Vân lốc xoáy mà cũng còn phải vứt bỏ cả giáp phục chí bảo, vậy mà cái tên liều mạng hắn lại dám lao vào.

Nhưng chỉ có điều Kim Nam vẫn thật sự không hiểu, đó chính là tại sao với cái tu vi yếu ớt như vậy của hắn mà lại có thể chọc thủng được lốc xoáy Hàn Vân để lao vào tâm lốc. Điều này quả thực có chút kì quái, Kim Nam cảm thấy rất khó hiểu, hắn quyết định dù thế nào thì sau này cũng cần phải tìm hiểu xem nguyên do tại sao hắn lại có thể làm được như vậy.

“Hự...”.

“Võ Thanh... à không Kim Nam huynh huynh là sao vậy?”.

Tạ Đình thấy Kim Nam xảy ra biến cố liền hốt hoảng cất tiếng hỏi, liệu có phải tên này vừa rồi nuốt xong Băng Tâm Thần Ngọc lẻ lét vượt qua đến lúc này đã không chịu nổi mới phát tiết nguy hiểm ra ngoài hay không.

Kim Nam thấy Tạ Đình hỏi như vậy thì chỉ lắc lắc đầu, tay bấm chặt vào ngực. Máu hắn vẫn chảy rờn rờn từ miệng xuống, mắt hắn nhắm nghiền lại thân thể run bần bật. Tạ Đình thấy vậy liền không nói gì nữa mà chỉ cố gắng chú ý xem rốt cục là chuyện gì đang xảy ra. Tạ Đình không dám đánh động Kim Nam vì sợ rằng nhờ may làm phiền Kim Nam hắn đang trong lúc điều tiết trạng thái thân thể mà mình phá hỏng thì to chuyện.

Kim Nam lúc này đã nhận biết thân thể mình rất rõ ràng. Là do tu vi nội khí của hắn tăng quá nhanh, dẫn đến chênh lệch tu vi nội khí và Tín Ngưỡng là quá lớn. Tu vi nội khí là tầng năm trung kì. Còn tu vi Tín Ngưỡng lại chỉ có ở cảnh giới Quy Nguyên sơ kì.

Hoàn thành việc thì triển liên tiếp tám đại pháp kĩ kết hợp đã khiến cho Kim Nam cơ bản tiến vào Quy Nguyên sơ kì cảnh giới, thế nhưng đó cũng chỉ là như phù vân mà thôi. So với lực lượng nội khí hiện giờ thì Quy Nguyên cảnh giới Tín Ngưỡng chẳng khác nào phù vân. Một bên là cái hồ lớn còn một bên là cái ao nhỏ.

Từ lúc tỉnh lại Kim Nam đã cảm thấy mình không thể chịu nổi nữa rồi. Nội đan hắn vẫn cứ luôn giao động kịch liệt như muốn nổ tung, nếu bây giờ còn không kịp thời tăng tiến tu vi Tín Ngưỡng hắn sẽ lập tức bạo nổ mà chết. Hắn suy nghĩ thì cảm thấy cũng chỉ còn có thể trụ lại được khoảng bảy ngày, quá bảy ngày lập tức nội đan sẽ bạo nổ.

“Tạ Đình huynh, Thạch Thất thành cách đây bao xa?”.

Kim Nam bất chợt hỏi làm Tạ Đình giật nảy mình, hắn chợt ngẫm nghĩ chốc lát sau đó liền trả lời:

“Ừm, cũng còn cách đây khoảng mười lăm ngày được nữa”.

“Mười lăm ngày? Không kịp nữa, huynh mau tìm kiếm mọi người chúng ta lập tức khởi hành, ba ngày nữa chúng ta sẽ có mặt ở Thạch Thất thành”.

“Ba ngày, huynh đừng có nói đùa chứ, huynh có biết Thạch Thất thành cách đây bao xa không? Hơn nữa cho dù là huynh có thể đi đến Thạch Thất thành trong vòng ba ngày đi chăng nữa thì mọi người cũng không thể?”.

“Trước đây không thể nhưng bây giờ có thể?”.

Kim Nam dương mắt lên nhìn Tạ Đình với ánh mắt nghiêm nghị, một ánh mắt sáng chói và có thần. Tạ Đình thấy vậy liền cuồng quyết nói:

“Được, được ta đi tìm mọi người là được chứ gì, huynh có cần thiết phải nhìn ta với ánh mắt như vậy hay không?”.

Nói rồi Tạ Đình liền nhảy thoát một cái từ trên cái tảng đá hần vừa ngồi, lật đật chạy về một hướng như đang tìm kiếm gì đó. Kim Nam thấy vậy liền không nói gì nữa. Liền lập tức nhảy lên trên bề mặt tảng đá vừa nãy mà Tạ Đình ngồi, mắt nhắm nghiền từ từ điều tức một cách thống khổ.

Thăng tiến tu vi Tín Ngưỡng bây giờ chỉ có duy nhất một cách, cách đó chỉ vận dụng được duy nhất ở nơi có người. Chính vì vậy mà tại sao Kim Nam lại muốn nhanh chóng lập tức đến Thạch Thất thành.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Ta muốn người quỳ gối chui qua háng ta

Thạch Thất thành.

Ở vùng đất phía Đông của đại địa Ma Giới, nơi đây là một chốn phồn hoa đô thị. Trái ngược hoàn toàn với khung cảnh u ám đen tối đầy rẫy Ma Thần ghê rợn phía bên ngoài của nó. Những tộc Quỷ man rợ và những tên Thánh Hồn tộc không bao giờ có thể đặt chân đến vùng đất này. Vùng đất này chính là thánh địa nhân tộc tại Ma Giới, một trong những tồn tại làm cho Ma Giới cảm thấy chướng mắt và nhức nhối nhất mà không thể làm gì.

« Bộp ».

« Ta nói ngươi không được đi qua có biết không hả, mấy tên thói thân các ngươi trông thật sự rất ô uế. Làm bẩn mắt bổn tiên, mau mau cút đi bằng không nhận lấy cái tảng mạng ».

Một tên tu sĩ già, bộ dạng gầy gò ốm yếu tung một cước bộ lên cái thân hình ốm yếu của một lão nhân mặt không chút biểu tình. Rõ ràng là hần ta rất coi thường lão nhân này là đặc biệt là cả đám người đằng sau lão.

« Đại tiên, chúng tôi vốn là cư dân của Thạch Thất thành tại sao lại không cho chúng tôi vào, chẳng qua chúng tôi lưu lạc nhiều năm bên ngoài khi trở về có chút bẩn thỉu. Đại tiên, thân nhân chúng tôi vẫn còn trong thành, nếu ngài cho chúng tôi vào nhất định sau này sẽ không cho ngài chút thiệt hại nào cả mà còn là có lợi ích nữa đây ».

Một thân nam tử y phục rách nát bước lên bộ dạng nhếch nhếch. Ánh mắt hần biểu lộ sự kính phục rõ nét. Nam tử này bề ngoài có chút xấu xí dị hợm, hần bước lên lấy lòng đáng nhẽ ra nhìn phải cho đẹp mắt một chút nhưng vẻ ngoài của hần lúc này lại hoàn toàn trái ngược với ý nghĩ của hần. Đứng là trông thấy mà muốn phát tởm.

Tu sĩ già mặt chỉ khề liếc một cái lập tức lại tung một cước bộ lên đập thẳng vào mặt nam tử kia quá lớn.

« Mẹ kiếp, ông đã nói rồi mà lũ ngu chúng bay vẫn bị điếc hả, cút mau. Ở đây làm bẩn mắt bổn tiên thêm một giây nào nữa ta cho ngươi xuống cửu tuyền ».

« Hừ, ngươi thực sự muốn làm như vậy ».

Tu sĩ già gầy gò đang kêu căng hống hách, rõ ràng là hần đang chiếm thế thượng phong trong việc đe dọa đám người này. Vậy mà từ đâu lại có một giọng nói sắc lạnh đánh thẳng vào tâm thức của hần khiến giọng nói của hần bị bẻ cong thành run run. Đám người rách nát kia nghe thấy âm thanh này liền bật lên cười ồ nhất loạt.

Giận tím mặt, tên tu sĩ già tiếp tục quát lớn.

« Hừ, là kẻ nào, kẻ nào dám sửa giọng nói của bổn tiên thành ra như vậy, mau bước ra đây bằng không ta cho ngươi chết không toàn thân ».

« Bổn tiên, bổn tiên, ta thấy ngươi mới chỉ là một tên tu sĩ tầng hai hậu kỳ đỉnh phong mà thôi không xứng với cái danh xưng bổn tiên ấy đâu, thực sự là chướng tai ta quá đi. Ngươi mau cảm miệng lại cho ta ».

« A a a... Là tên hồn đản nào, được rồi, người đã không dám bước ra ta sẽ giết sạch ».

Chọc tức nhiều quá hóa giận làm loạn, tu sĩ giả gầy gò mặc dù đã nhiều lần lên tiếng đe dọa cái kẻ lên tiếng chửi xéo hấn nhưng vẫn không một ai bước ra. Tức mình hấn liền vận nội lực loạn lên lao vào đâm đá như một thẳng điên. Đám người y phục rách nát lần lượt bị hấn đánh tung lên tím tái mặt mày.

« Hừ, ta nghĩ người mới thực sự là kẻ chán sống ».

Giọng nói sắc lạnh kia lại vang lên, chưa để cái âm thanh từ giọng nói tiêu tán tức thì đã có một cỗ bạo động không gian rung chuyển kịch liệt lao tới bóp chặt lấy thân thể tu sĩ giả kia khiến hấn không nhúc nhích được chút nào. Không những vậy, cỗ lực lượng bạo động này còn bá đạo tới mức chặn hoàn toàn nguồn nội khí lưu chuyển từ nội đan tu sĩ giả gầy gò kia sau đó bịt kín đường hô hấp khiến tên thành mặt mày trở nên tím ngắt vì thiếu khí.

Đường đường là một tu sĩ giả nội khí tầng hai hậu kì đỉnh phong mà lại bị người ta dùng cái cách đơn sơ nhất chính là bóp cho không thở nổi mà chết. Phải biết rằng tu sĩ giả còn có nội lực, nếu không thể thở thì vẫn còn có nội lực cung cấp khí dưỡng, chính là nói không thể nào mà bị thiếu khí mà chết được. Với cái đẳng cấp tu vi như của tu sĩ giả gầy gò này thì cho dù hấn có không thở vài ngày cũng có thể sống nhăn ra. Loại chuyện này mà lộ ra ngoài thì hấn ta tốt nhất là nên đi tìm chết đi cho đỡ nhục nhả.

Nhưng tu sĩ giả gầy gò lúc này lại không nghĩ là như vậy, hấn biết mình đã đụng phải cái loại nào rồi. Khủng bố đến mức có thể phong bế nội lực người ta như vậy và chính xác hơn là với cái đẳng cấp tu vi như hấn thì trong cái Thạch Thất thành này cũng không có nỗi đến mấy người.

« Kim Nam huynh dừng tay đi, giết loại này làm gì cho bận tay. Hơn nữa ta thiết nghĩ tạm thời chúng ta chưa nên gây xung đột với thủ quân, như vậy sẽ rất khó đối mặt với thành chủ đại nhân ».

Chính là như vậy, cái người có giọng nói sắc lạnh kia không ai khác chính là Kim Nam và người lên tiếng ngăn cản hấn chính là Tạ Đình. Đám người Kim Nam chỉ trong vòng ba hôm đã có thể di chuyển trong khoảng cách mấy vạn dặm để đến được Thạch Thất thành.

Tạ Đình sau khi nghe Kim Nam nói hấn có thể đưa tất cả mọi người đến Thạch Thất thành trong vòng chỉ có ba hôm ban đầu hấn còn tưởng Kim Nam nói đùa. Nhưng về sau hấn đã phải căng mắt ra đến mức không thể căng mắt được hơn nữa. Kim Nam không biết từ đâu rút ra một thanh phi kiếm rất nhỏ, sau đó thanh phi kiếm đó chẳng biết Kim Nam hấn làm cái gì mà có thể biến nó đến mức to lớn khủng khiếp. To đến mức mà mấy trăm người bọn hấn đều có thể có đủ chỗ.

Trong vòng ba hôm với tốc độ nhanh như gió bọn họ chẳng mấy chốc đã có mặt trước cổng Thạch Thất thành và đụng độ phải mấy tên thủ thành vòng ngoài mà cầm đầu là tên tu sĩ giả gầy gò hống hách này.

Kim Nam khi vừa mới bay tới Thạch Thất thành cũng không khỏi choáng ngợp trước vẻ đồ lệ và hùng vĩ của nó. Thành trì này có thể nói rằng bất cứ thành trì lớn nhất nào của Nhân Giới hiện tại cũng không thể so sánh. Những tòa tháp bay lơ lửng trên không trung, tu sĩ giả bay rợp kín bầu trời. Luôn luôn xuất hiện những mảng sáng đủ màu sắc chói lóa bắn ra tứ phương.

Kim Nam đã đạt đến cấp bậc Nội khí tầng năm trung kì, thần thức của hấn có thể là xa đến vài vạn dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng không vấn đề gì. Vậy mà chính là hấn không nhìn thấy điểm dừng của thành trì này. Điều đó chứng tỏ Thạch Thất thành rộng lớn đến mức không thể đo đếm nổi.

Cư sĩ ra vào Thạch Thất thành tổng cộng có thể đi qua chín vạn cái cổng thành môn. Cái này đúng thực nói ra là dọa người. Không chừng đại cả một cái đại quốc gia ở Nhân Giới mới có thể so sánh với diện tích cái Thạch Thất thành này. Cũng không biết là địa địa Ma Giới rộng đến bậc nào mà lại có thành trì này mà cũng không thăm thắp vào đâu.

Khi mới đến đây Kim Nam chính là muốn trực tiếp điều khiển phi kiếm bay thẳng vào Thạch Thất thành chứ hấn chẳng muốn dừng lại ở ngoài làm gì. Nhưng chính Tạ Đình đã ngăn hấn lại ngay bởi vì nếu Kim Nam hấn mà làm như vậy đồng nghĩa với việc khiêu chiến với tất cả tối cường giả trong Thạch Thất thành. Người duy nhất có thể tùy ý ra vào Thạch Thất thành như vậy chỉ có thành chủ Thạch Thất thành Vô Vương.

« Người, người chính là muốn như thế nào. Các người muốn làm loạn có phải không, động đến ta các người sẽ không xong ».

Tu sĩ giả gầy gò run rẩy lắp bắp cố làm điệu bộ hung dữ nhìn về phía Kim Nam. Kim Nam chính là bật cười một cái, sợ đến mức như vậy rồi mà vẫn còn muốn dọa người ta. Cái này không biết là hấn muốn dọa người hay muốn chọc cười đây.

« Ai, là ai dám nào động công Ngọc Trân, có phải thấy thủ thành tướng sĩ của ta yếu ớt nên muốn bắt nạt phỏng ? ».

Một giọng nói bá đạo vang lên kèm theo là một luồng nội lực uy áp đè nên trần tới từ phía xa. Tất cả mọi người ở đây bao gồm những tướng sĩ thủ thành, tên tu sĩ giả gầy gò và đám người Tạ Đình đều không chịu nổi mà bất giác quỳ xuống. Duy chỉ có Kim Nam là mặt mày không chút biến đổi, thậm chí miệng hấn còn có một tia cười nhạt.

Người đánh ra luồng nội lực trấn áp kia rõ ràng là một tu sĩ giả nội khí tầng ba trung kì. Cái loại này trong mắt Kim Nam chính là nhai nhép không thể nhai nhép hơn. Không nói bản thân hấn vốn đã có thể vượt cấp giết người. Cho dù là trước đây hấn có tồn tại cái tu vi nội khí tầng ba đi chăng nữa cũng có thể đơn giản bóp chết cái loại này huống chi là bây giờ.

Sau khi luồng nội lực trấn áp và giọng nói bá đạo kia vang lên quét qua một lúc, lập tức một tu sĩ giả râu rậm bộ dạng trông rất dê xồm thoát cái hiện ra ở trước mặt tất cả mọi người.

« A, có khí độ, xem ra cũng có chút bản lĩnh ! ».

Tu sĩ giả râu rậm đảo ánh mắt dâm dê dề tiện của lão qua lại, không biết là trời sinh lão ra đã có cái ánh mắt đó hay không hay là bình thường lão chuyên đi chọc ghẹo nữ nhân nhà người ta mới sinh ra như vậy. Kim Nam căn bản rất ngứa mắt chỉ muốn dùng một quyền trực tiếp cho hắn toái thành bụi phấn đi cho rồi.

Tạ Đình nhận thấy Kim Nam tỏ ra sát khí vội vã háng giọng lên một cái. Bất giác Kim Nam liền thu liễm nội lực lại trở về như bình thường vẻ mặt lại có chút tươi cười. Tạ Đình có chủ ý rất rõ ràng chính là muốn hắn không gây sự tránh đánh động đến thành chủ Võ Vương. Nhưng Kim Nam hắn căn bản dừng lại sát ý không phải vì chuyện đó. Cái Võ Vương đó cho dù là có mười Võ Vương với đẳng cấp tu vi hắn hiện giờ đều có thể dễ dàng giết chết. Nhưng hắn chợt có suy nghĩ nếu hắn hành động như vậy sẽ sinh ra một loại tâm lý rất xấu cho người dân Thạch Thất thành. Chưa vào thành đã giết thành chủ thì khác gì bọn Ma tộc. Chủ đích của hắn đến đây là gì, chính là muốn thu phục Nhân tâm cân bằng tu vi. Chính vì vậy hắn mới thu lại sát khí nhưng không có nghĩa là hắn không có chủ đích giáo huấn đám người trước mắt một chút.

« Tên hỗn đản, ngươi thích nhìn bốn tiền lắm nhì ? Ta cho ngươi hai lựa chọn, một là tự vả vào mặt mình ba cái sau đó cút khỏi đây. Hai là chui qua háng thuộc hạ của ta ta cho ngươi vào thành. Ha ha ».

Tu sĩ giả râu rậm nhận thấy ánh mắt chăm chăm nhìn hắn của Kim Nam thì rất khó chịu, liền lên tiếng muốn sỉ nhục Kim Nam. Một phần là lão muốn lấy lại chút thể diện với thuộc hạ, một phần lão cũng cảm thấy cái người trước mắt này cũng rất khó chơi cho nên đơn giản muốn hắn cút xéo cho nhanh chứ không muốn động vào. Lão cũng không nắm chắc nếu đánh nhau có thể thắng người trước mắt này hay không, nhưng lão vẫn còn một thứ có thể cậy vào. Đó chính là thể lực phía sau là người của thành chủ nên không e sợ.

Nhưng qua một lúc lâu lão thấy cái người trước mắt kia căn bản không coi lời lão ra gì, vẫn giữ cái ánh mắt sắc lạnh nhìn lão. Thực khó chịu, lão định cất giọng dọa nạt một lần nữa thì lúc này có một giọng nói khác trầm đục truyền đến.

« Hừ, bọn vô lễ, có phải các ngươi muốn chết. Mau mau mời khách quý vào còn dám ngăn cản ta cho các ngươi chết ! ».

« Thành chủ đại nhân ? ».

Tu sĩ giả râu rậm khuôn mặt thoáng chốc hốt hoảng, cái giọng nói kia rõ ràng là âm thanh của thành chủ Thạch Thất thành Võ Vương. Đám người này rốt cục có lai lịch thế nào ? Bộ dạng bọn chúng rõ ràng rất bản thủ tại sao lại có thể là khách quý ? Hay là Võ Vương không phải nói công thành Ngọc Trân này mà nói công thành Đồng Vũ kế bên ?

Lòng dạ nghi kị trong lòng tên tu sĩ giả râu rậm tràn ngập, Võ Vương bình thường rất ít khi xen vào mấy chuyện vớ vẩn thế này. Càng nghĩ tên tu sĩ giả râu rậm lại càng cho rằng Võ Vương căn bản không phải đang có ý muốn nói công thành môn Ngọc Trân này của lão mà là nói cái công thành môn Đồng Vũ phía kế bên kia, vì trông cái đám người này chẳng có bộ dạng gì là khách quý cả.

« Ha ha, ta nói các ngươi không nghe thấy hả, mau cút khỏi đây mau ! ».

Tu sĩ giả râu rậm lại cười hung dữ quát lớn về phía đám người Kim Nam. Rõ ràng lão đã chắc chắn rằng thành chủ không phải là đang nhắc nhở ở công thành môn của lão nên mới hành động như vậy.

« Hừ, tên súc vật, ta không cần một kẻ điếc làm thuộc hạ. Rõ ràng thật là bản mặt ta ».

« Âm âm... ».

Một luồng bạo phong kéo đến từ phía trong Thạch Thất thành công kích trúng vào đan điền của tu sĩ râu rậm khiến tên này nộ cười hung dữ còn chưa chấm dứt đã lập tức bị kích phát nội đan mà nổ tung.

« Thật bá đạo ! ».

Tạ Đình hít một ngụm khí lạnh than vãn, cái này đúng là coi mạng người như cỏ rác mà.

« Vị huynh đệ, quả thật đã có chút thất lễ, mời vào thành ».

Giọng Võ Vương lại tiếp tục vang lên. Lần này thì chẳng còn ai dám có cái suy nghĩ lung tung nữa rồi. Cái vị khách quý mà Võ Vương nói chính là tên nam tử y phục rách nát bụi bặm với ánh mắt sắc lạnh phía trước này. Mấy tên tướng sĩ thủ thành liền lần lượt lui ra, tên tu sĩ gầy gò cũng run rẩy lật đật rón rén thoái lui. Rõ ràng là hắn không muốn bị Kim Nam chú ý nên mới làm như vậy.

Nhưng ngược lại với suy nghĩ của hắn, hắn càng làm như vậy thì lại càng làm Kim Nam chú ý. Một giọng cười mỉa mai phát ra từ miệng Kim Nam lại vang lên.

« Ha ha, thủ trấn môn quan đại thượng tiên ngài đi đâu đấy ? Rõ ràng chúng ta vẫn còn chưa có hân duyên xong mà ? ».

Tu sĩ giả gầy gò đang lùi vào trong gần như thoát khỏi tầm mắt của Kim Nam bất giác nghe thấy lời này liền khựng lại. Mồ hôi từ trên trán của hắn đã bắt đầu lấm tấm. Cái người trước mắt này không ngờ lại là khách quý của thành chủ Võ Vương, hắn đã đắc tội với ai bản thân hắn biết rất rõ ràng. Thế nhưng mà hắn nghĩ sau khi cái tu sĩ râu rậm kia ra hồng hách một phen đã bị thành chủ xử lý thì cái tên nam nhân ánh mắt sắc lạnh kia căn bản phải quen đi có một kẻ như hắn chứ, không ngờ lại thù dai như vậy.

« Đại... đại nhân... là tại hạ ngu ngốc, ngài nói xem, ta làm gì cũng được. Quả thực tội ta vạn lần đáng chết ! ».

So với cái bộ dạng hống hách lúc trước thì bộ dạng lúc này của tên tu sĩ gầy gò khiến ai cũng đều phải trợn mắt há mồm. Cái vẻ kiêu hùng ngang tàn vừa nãy bỗng hơi sạch bạch như chưa hề tồn tại. Kim Nam thấy bộ dạng này của hán căn bản không để tâm, loại người như thế này trước đây hán đã gặp nhiều rồi. Căn bản chưa gặp phải uy hiếp thì vẫn còn hống hách, cường giả vì tôn thực lực mới là tất cả.

« Yêu cầu của ta rất đơn giản, ngươi chui qua háng từng người ở đây một. Hơn nữa còn phải để cho mỗi người họ đánh một cái thì ta sẽ để cho ngươi đi. Có được hay không ? ».

« Cái này... cái này ».

Tu sĩ giả gầy gò trong lòng tuy lo sợ nhưng cũng rất thông hận, loại chuyện này nếu hán làm chính là chết cũng không bằng. Hán thù chết cũng không làm như vậy, nhưng trước sức ép của người nam tử trước mắt khiến hán như một con vật ngoan ngoãn bị thuần phục bảo gì cũng nghe theo. Hán liền từ từ cúi mình xuống, điệu bộ như một con vật xum xoe bò đến hơn nửa ánh mắt và khuôn mặt biểu lộ cũng rất phản kích.

« Huynh đệ có nhất thiết phải làm như vậy không ? Ta coi ngươi là khách quý nhưng không có nghĩa điều đó là ngươi có thể xúc phạm thuộc hạ của ta ? ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Trưởng tiên mới của Thạch Thất thành

« Hừ ? ».

Chân mày Kim Nam khẽ nhướng, sắc mặt hán biến đổi một cách rất rõ ràng là khó chịu. Kim Nam cất một giọng điệu chứa bên trong không ít nội lực hùng hậu tràn về phía mà âm thanh của Võ Vương vang lên khi nãy chất vấn.

« Thật có khí độ, thành chủ đại nhân cũng thật biết suy xét mọi việc đấy chứ hả ? Người của ông lên tiếng liên tiếp đánh đập sỉ vả huynh đệ lão bá của ta không một chút biến sắc. BÂY GIỜ TA MUỐN ĐỔI CHO HỌ CHÚT CÔNG ĐẠO CŨNG KHÔNG ĐƯỢC HAY SAO ? ».

Câu cuối cùng Kim Nam hét lên rõ ràng đã không dấu nổi sự tức giận. Âm thanh băng lãnh cộng thêm nội lực hùng hậu đi tới đâu mặt đất rung chuyển ầm ầm tới đó. Đất ở Ma Giới rõ ràng mà rất cứng rắn, thậm chí có thể nói là nó cứng như đá cũng chẳng ngoa chút nào. Vậy mà cũng đã cơ bản bị một hơi này của Kim Nam chấn cho nứt toác thành những cái khe lớn.

Một không gian im lìm sau đó diễn ra. Không ai nói gì không có một tiếng động tất cả chỉ một mực chú ý đến sắc mặt như bất động và đang biểu lộ sự tức giận kia của Kim Nam.

“Ha ha ha... Thật thất lễ, là ta không biết chuyện này. Nếu đã là như vậy tên thuộc hạ này của ta cũng không nên sống làm gì nữa thật làm bản mặt mọi người. Huynh đệ hãy để ta thay ngươi xử lý hán”.

Bất ngờ từ đâu một thân võ giả đậm chất bạo lực xuất hiện. Lông mày người này xé lên cao trông có vẻ dữ tợn, ánh mắt không những vậy còn liên tục đảo đi đảo lại. Người này vận một bộ giáp phục màu đỏ có xen kẽ những đường vân đen tuyền là những kí tự trông rất huyền ảo.

“Võ... Võ Vương”.

Tu sĩ giả gầy gò thấy người này vừa mới xuất hiện thì miệng lưỡi lại tiếp tục nín lại như muốn cứng họng. Thân mình hán cứng đờ lại gân xanh liên tục nổi lên. Võ Vương rõ ràng đã có ý muốn giết hán. Tu sĩ giả gầy gò lúc này không biết phải làm gì, hán muốn được sống, làm bất cứ gì cũng được đều muốn được sống.

Hán vờn ánh mắt van lơn về phía Kim Nam sau đó như muốn làm bất cứ thứ gì để giữ được mạng hán bỏ học tốc về phía đám người y phục rách nát kia bộ dạng như một con vật. Nhanh chóng lao nhanh vào háng từng người một với ánh mắt sợ sệt.

“Súc sinh?”.

« Ù ù ù... ».

Một cỗ lực lượng to lớn phát ra từ phía Võ Vương ập đến muốn ngay lập tức giết chết tên tu sĩ giả gầy gò kia.

« Ầm ầm... kết kết ».

Nhưng cỗ lực lượng kia chưa bay được bao xa đã bị một cỗ lực lượng màu vàng lập tức ngăn lại đánh bay đi. Võ Vương quét ánh mắt ngờ ngàng nhìn về phía Kim Nam, luồng nội lực màu vàng kia rõ ràng không ai khác chính là Kim Nam đánh ra.

Võ Vương mới đầu chính là muốn đe dọa Kim Nam một chút nhưng khi ông ta nhận được âm thanh bá đạo của Kim Nam truyền tới thì suy nghĩ lập tức khác hẳn. Người này không ngờ rằng ngay cả ông ta cũng không thể đối phó. Nghĩ vậy ông ta liền ngay lập tức đến cổng thành môn Ngọc Trân này, một là muốn giết tên thuộc hạ của mình chấm dứt xung đột, hai là muốn thay đổi thái độ.

Mọi chuyện ở Thạch Thất thành này đều không thể thoát khỏi tầm mắt của ông ta, làm gì có chuyện ông ta không biết rằng tu sĩ giả gầy gò kia đã mạo phạm bọn Kim Nam. Câu nói ông ta không biết chuyện này cũng chỉ là một cái cớ để chấm dứt mọi chuyện mà thôi.

Nhưng không nghĩ khi ông ta định ra tay để giết cái tên thuộc hạ kia thì Kim Nam lại ra tay. Hơn nữa ông ta lần này còn nhận biết được rằng người trước mắt này mạnh hơn ông ta tưởng tượng rất nhiều, thậm chí có thể nói người ta muốn giết ông ta ngay lập tức thì ông ta cũng không thể nào mà phản kháng.

Trơ mắt ra nhìn tên tu sĩ giả gầy gò bỏ hết qua háng người này đến người khác mà không thể làm gì. Võ Vương lúc này chỉ có thể đờ người ra mà đứng nhìn.

« Hà hà, đại nhân, ta đã chui xong rồi... Bây giờ ngài có thể cho ta một cái toàn mạng ».

Tu sĩ giả gầy gò hướng khuôn mặt méo mó gượng cười của mình về phía Kim Nam. Ý đồ rất rõ ràng, có phải là hắn đã làm xong chuyện rồi bây giờ có thể tha cho hắn không ?

« Người làm tốt lắm ! ».

Kim Nam tung một câu tán thưởng về phía tu sĩ giả gầy gò kia. Tên tu sĩ giả gầy gò thấy vậy tưởng rằng mình đã thoát chết, vui mừng đứng lên phui bụi ở áo quần sau đó cười sung sướng rồi đi. Thế nhưng trước khi hắn rời đi vẫn còn tức giận nên đã lên lút để lại một ánh mắt âm hiểm, ánh mắt này rất rõ ràng là sau này hắn sẽ trả thù.

Chỉ là thoáng chốc, người khác không nhìn thấy ánh mắt âm hiểm này, Võ Vương cũng không nhìn thấy. Nhưng ánh mắt đó cơ bản là không thể thoát khỏi tầm nhìn của Kim Nam, hắn đã nhìn thấy sự thâm độc trong mắt tu sĩ giả gầy gò này. Có nghĩa là người này còn sống nhất định sẽ là hậu họa. Kim Nam cũng khẽ cười một cách thâm hiểm cất giọng mỉa mai nói lớn.

« Ha ha ha... người làm tốt lắm nhưng cũng vì người làm quá tốt nên đến giờ người phải chết rồi ! ».

« Người... người ».

Tu sĩ giả gầy gò vừa nghe được lời này chỉ kịp lắp bắp thốt ra hai câu thì đã bị một luồng lực lượng vô hình kéo tới chấn tan biến mất không chút tung tích.

« Thật độc ác ! ».

Võ Vương khẽ than một tiếng, người này không ngờ còn hành xử lãnh khốc hơn ông ta gấp vạn lần. Rõ ràng là người ta đã làm xong cái việc nhục mạ đó rồi mà hắn cũng không tha. Việc đó nói thực ra với chết đi còn thống khổ gấp vạn lần nữa.

Đám người Tạ Đình cũng nhìn Kim Nam bằng một con mắt khác, kể từ khi nào người huynh đệ chân chất này lại trở lên tàn độc đến như vậy.

« Ta đã nói rồi, hắn phải chui qua háng từng người để cho từng người đánh đập thì mới xong chuyện, hắn mới chui háng xong đã muốn phui mông đi mà đi có phải là hắn tự muốn chết có đúng hay không ? ».

Võ Vương nghe lời này của Kim Nam thì suy nghĩ cũng không thay đổi chút nào. Rõ ràng là người đã muốn giết người ta, chẳng qua đây là một cái cớ mà thôi. Nhưng nghĩ nhiều cũng chẳng thể làm gì, Võ Vương ông ta cũng không có cái thực lực để chấn áp người ta, chỉ đành cười cợt cho qua chuyện mà thôi.

« Huynh đệ, là khách quý mà ta lại không có tiếp đón tử tế thật thất lễ ».

Võ Vương khẽ cúi mình xuống bộ dạng tỏ vẻ niềm nở hiếu khách. Tay ông ta giờ lên chỉ về một hướng :

« Mời ».

Nói rồi ông ta lác mình bay lên không trung phi thân về một hướng như muốn dẫn đường. Kim Nam cũng không ngại ngần chút nào liền phi thân bay lên theo. Võ Vương đã bay một khoảng khá xa nhưng Kim Nam chỉ khẽ động tâm ý đã có thể đuổi kịp ông ta ngay tức khắc.

Cường giả nội khí tăng năm không còn như cường giả nội khí tăng bốn nữa rồi. Kim Nam hắn chỉ cần khẽ suy nghĩ là đã có thể bay được, thậm chí còn không tốn chút nội lực. Nhưng cơ như Võ Vương muốn bay thật sự là không có khả năng, cái của ông ta tuy nói là bay được nhưng mà cũng chỉ là vận dụng vào nội khí còn của Kim Nam đã không khác gì là một cái thần thông bản mệnh rồi. Hắn có thể tùy ý vận dụng dễ dàng mà không cần thiết phải hao tổn một chút tâm lực nào.

Bay một khoảng cách khá xa, cũng không biết đã vượt qua bao nhiêu cái phi thăng điện bay lơ lửng rồi. Võ Vương lúc này mới có ý dừng lại hạ thân mình xuống một cái sân khá lớn, sân này tràn ngập linh khí phía xung quanh tồn tại không ít linh thảo đẳng cấp cao. Kim Nam thăm đánh giá, cái thành trì này quả thật cũng thật giàu có a. Linh thảo đẳng cấp lớn như vậy mà nơi đây nghe chừng chỉ dùng làm cây cảnh. Võ Vương khuôn mặt niềm nở quay về phía Kim Nam cất giọng nói :

« Huynh đệ, đây là con đường để đi lên phủ chủ của ta, không tiện để bay lượn nên đành phải đi bộ vậy ».

« Phù chủ thành Thạch Thất sao ? ».

Kim Nam cảm thấy rất ngạc nhiên, rõ ràng đây chỉ là một cái sân trống không có tồn tại một con đường nào cả. Vậy cái con đường đến phù chủ mà Võ Vương nói là ở đâu. Động tâm một chút Kim Nam liền ồ lên một tiếng. Hắn đã đoán biết được rồi. Phù chủ này nhất định là lại có một cái trận pháp ẩn nấp nữa đây. Không biết trận pháp quả thật có chút thiệt hại, sau này hắn cần phải nghiên cứu thêm vài cái trận pháp nữa mới được. Bằng không sẽ có thêm nhiều cái tình huống không thể đoán định như thế này xảy ra.

Thấy Kim Nam bất động không nói gì, dường như đang chú ý và suy nghĩ một cái gì đó Võ Vương liền lên tiếng :

« Đề ta khai mở trận pháp chúng ta có thể vào ».

Nói rồi Võ Vương giờ bàn tay lên khe nắm lại, một ngón trỏ khẽ chỉ về một hướng bắn ra một điểm sáng nho nhỏ.

« Âm... ».

Một tiếng nổ thanh thúy vang lên, tức khắc ngay sau đó xuất hiện một con đường mờ mịt không nhìn rõ. Con đường này hoàn toàn bị màn vân vụ che lấp gần hết. Đoán chừng nếu đi vào trong đó hẳn là phải mò mẫm một chút thì mới đi được.

Kim Nam thì lại không hề chú ý đến màn này, mà hắn đang chú ý vào vị trí mà điểm sáng của Võ Vương bắn ra khi này để khai trận. Tận lực ghi nhớ lúc này Kim Nam mới quay về hướng con đường kia để chuẩn bị đi vào.

« Áy, khoan đã huynh đệ, trước khi lên phù chủ của ta có thể cho ta biết chút danh tính hay không ? Đề cho tiện xưng hô đó mà ? ».

« Triệu Kim Nam ».

Chỉ ngần gọn cụt ngủn một câu Kim Nam lại đi tiếp. Võ Vương cũng ngán ngẫm, ông ta lại muốn biết nhiều hơn cơ. Ít ra ông ta hi vọng khi mình đưa ra câu hỏi thì hẳn ta cũng nên nói vài lời về bản thân một chút. Có lẽ ông ta chưa quen với tính cách con người này, trước đây với thân phận như của ông ta thì có hỏi bất cứ ai kẻ đó cũng đều phải xum xoe nịnh nọt và khai thẳng ra một mạch không giấu diếm chút gì về bản thân.

Bước trên con đường mịt mù Kim Nam cảm thấy có chút bất ổn, con đường này khiến hắn không yên tâm chút nào. Không những phía bên ngoài đã có tồn tại một màn trận pháp ẩn nấp mà kể cả phía bên trong này cũng có trận pháp che tầm mắt. Kim Nam thầm nghĩ liệu nó có còn ẩn chứa một loại trận pháp có tính sát cơ nào hay không. Càng nghĩ Kim Nam càng cảm thấy mình thật quá khinh suất. Nếu cái Võ Vương này mà nổi sát ý muốn giết hắn mà khởi động trận pháp trong này thì thực quá dễ dàng.

Trên thực tế Võ Vương quả thật là có ý nghĩ như vậy, nhưng chỉ có điều ông ta không muốn nổi lên sát ý mà giết cái người trước mắt ông ta ngay bây giờ. Sĩ nhục binh sĩ thành chủ, không coi ông ta ra gì lại còn có thái độ kiêu căng ông ta đã không hợp ý. Nhưng ông ta hiện tại còn tồn tại một cái suy nghĩ khác, đó chính là muốn sử dụng con người này. Người này rất mạnh nếu có thể dùng được thì sẽ là một lợi ích lớn cho ông ta và cả Thạch Thất thành.

Thạch Thất thành tuy xưa nay chưa hề bị Ma Giới đụng chạm tới, nói là oai phong lẫm liệt thế thôi nhưng trên thực tế cư dân Thạch Thất thành chẳng khác nào bị nhốt trong một cái cũi cũi. Ra ngoài cũng luôn phải lén lút sợ bị bọn Quỷ tộc bắt được. Trong thành thì đất đai ngày càng trệt trệt. Đến một lúc nào đó cư dân Thạch Thất thành quá lớn mà chỗ ở không đáp ứng đủ rất có thể sẽ sinh ra tranh đấu.

Thạch Thất thành bây giờ có thể nói bề ngoài là do thành chủ Võ Vương ông ta nắm giữ. Nhưng ông ta biết rất rõ đây là người ta muốn cho ông ta làm thì ông ta mới được làm mà thôi. Trong Thạch Thất thành tồn tại không ít gia tộc lớn, những gia tộc này có thực lực cường hãn không thể đo đếm nổi. Bản thân ông ta là thành chủ nhưng cũng đã có không ít lần phải chịu sự sai khiến của những gia tộc này.

Chính vì thế bấy lâu nay ông ta vẫn nuôi một âm mưu và hi vọng. Trừ tồn và chiêu tập thật nhiều thuộc hạ hùng mạnh để có thể sánh ngang với thực lực các gia tộc kia. Chân chính làm một thành chủ thật sự chứ không phải là hữu danh vô thực như bây giờ. Con người trước mắt quả thật là một lựa chọn lý tưởng cho ông ta. Người này thực lực mạnh hơn ông ta rất nhiều, với cái tính kiêu căng ngạo mạn của hắn ta thì ông ta đoán chừng chuyện thu phục hắn làm thuộc hạ của mình quả thực là không có khả năng. Nhưng bây giờ hắn ta đã sa lưới rồi, mọi chuyện đều đã bị ông ta sắp đặt. Bây giờ muốn ép hắn là thời cơ tốt nhất, nếu không ép được đơn giản cũng có thể khai động trận pháp mà giết đi cho rảnh nợ.

Kim Nam lúc này đã nhận ra sai lầm của mình nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh không hề lộ sự lo lắng ra bên ngoài chút nào. Trái lại còn xuất hiện sự vui vẻ trên khuôn mặt, trên thực tế hắn đang suy tính xem có thể thoát khỏi âm mưu của Võ Vương lần này như thế nào. Trận pháp hắn không biết một chút nào, muốn phá giải trận pháp ít nhất thì cũng phải biết một tí lông chân của nó thì mới có thể bắt đầu. Đằng này hắn lại không biết gì chính là để người ta tùy ý hành lạc.

Con đường mịt mù bởi những màn vân vụ cuối cùng cũng đã kết thúc. Lộ ra một khung cảnh tráng lệ phía sau nó. Một chiếc hồ thật lớn xanh muốt và những hàng cây ven quanh tạo nên một khung cảnh khiến người ta muốn chìm đắm vào hưởng thụ của thiên nhiên. Một thác nước to lớn liên tục đổ những dòng nước ầm ầm xuống hồ tạo nên một khung cảnh cũng rất thích mắt. Trên không trung tồn tại một tòa lâu đài đầy rêu phong bay lơ lửng, luôn có những đám mây lững lờ trôi quanh khiến người ta liên tưởng đến toàn bộ khung cảnh này là trốn bóng lại.

Tòa lâu đài kia chắc chắn là phù chủ mà Võ Vương muốn nói đến. Thấy Kim Nam dừng lại Võ Vương liền bước tới đỉnh giờ tay ra mời hắn cho đứng lễ nhưng ông ta chưa kịp hành động Kim Nam đã bay thoát một cái đến cửa tòa đại lâu kia.

« Hừ ? ».

Võ Vương giận tím mặt, con người này rõ ràng không coi ai ra gì. Người ta chưa mời mà đã dám ngông nghênh đi vào. Nhưng ông ta cũng phải vội nuốt trôi cục tức khôi phục lại vẻ niềm nở của mình lại bay lên theo sau. Người này ông ta còn muốn dùng nên tốt nhất tạm thời không vì chuyện nhỏ này mà phát sinh xung đột làm hỏng chuyện lớn.

« Không biết thành chủ đại nhân muốn mời ta đến đây là có chuyện gì ? Hay là không hài lòng với ta nên muốn đưa ta tới đây để tính sổ ? ».

« Ấy, Kim Nam huynh tại sao lại nói giọng tuyệt tình như vậy ? Ta cảm thấy huynh là người rất tốt nên muốn mời huynh đến đây để bầu bạn mà thôi ».

« Bớt dài dòng nói vào vấn đề chính đi, ông đột cục muốn gì ? ».

Võ Vương đang định nói chuyện với Kim Nam một chút nhưng không ngờ hần ta lại lãnh đạm như vậy. Vốn ông ta còn định moi móc thêm một chút thông tin về người này nhưng xem ra không được rồi. Hần ta quá rắn. Bất lực Võ Vương liền thu lại bộ dạng niềm nở kia thay vào đó là một khuôn mặt nghiêm nghị đậm chất trưởng bối.

« Cũng không có gì, ta mời huynh đến đây cũng chỉ là muốn huynh ngồi vào một vị trí. ‘Tiên Trưởng của Thạch Thất thành’ ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nếu ta không muốn làm thì sao ?

« Tiên Trưởng ? Không có hứng thú ».

Nhìn bộ dạng ngạc nhiên và khó hiểu của Kim Nam Võ Vương đã có thể đoán biết được ngay tên này không biết một chút gì về cái vị trí Tiên Trưởng mà ông ta vừa nói tới. Hắng giọng một cái Võ Vương lên tiếng :

« Kim Nam huynh có lẽ không biết vị trí Tiên Trưởng này có lợi ích gì nên mới từ chối như vậy có đúng hay không ? ».

Võ Vương nói một câu liền quay sang nhìn thái độ của Kim Nam nhưng ông ta liền thất vọng với cái vẻ mặt của hần hiện giờ. Rõ ràng câu nói của ông ta gọi lên sự tò mò rất lớn vậy mà người này chẳng có chút nào hiếu kì cả mà vẫn giữ thái độ dửng dưng không quan tâm. Nhưng ông ta cũng không thể từ bỏ ngang chừng như vậy được, người này ông ta nhất định phải thuyết phục cho bằng được hần ta về phe mình. Bởi vì chỉ có như vậy ông ta mới có thể bước một chân vào đỉnh cao của vinh quang. Chỉ có như vậy mới không bị các gia tộc trong Thạch Thất thành bức ép như trước.

« ‘Tiên Trưởng’ là một vị trí chí cao tại thượng trong Thạch Thất thành, tồn tại đỉnh phong vị trí quan trọng chỉ sau mỗi thành chủ. Không những vậy còn nhận được lợi ích không hề nhỏ, mỗi năm được tiến cống 400 đại hoàn đan cao cấp, 200 Ma Thạch trung phẩm, còn được nhận một tòa phi thăng điện có vị trí đắc lợi nhất về linh khí. Kim Nam huynh chẳng lẽ không có hứng thú ? ».

« Đại Hoàn Đan ? là loại đan dược gì ? Nó có lợi ích gì sao ? ».

« Cái gì ? Ngay cả Đại Hoàn Đan mà huynh cũng không biết ? ».

Một vẻ mặt thoáng chốc kinh dị hiện lên trên mặt Võ Vương, cái tên này không biết từ đâu rơi xuống. Vị trí Tiên Trưởng thì chắc có lẽ ít có người biết đến nhưng không thể nào ngay cả Đại Hoàn Đan cũng không thể không biết.

« Kim Nam huynh thật sự không biết ? Đại Hoàn Đan chính là một trong cửu đại Đan phẩm do Đan Đạo đại sư chế luyện, loại đan dược này nói ra quá thực hết sức nghịch thiên. Nó không chỉ có thể chữa lành mọi vết thương xảy ra trong công kích chiến đấu mà còn có thể bổ sung một lượng nội khí gia không nhỏ. Huynh cũng biết là trong quá trình giao chiến nếu hai cường giả cùng cấp bậc mà ai có Đại Hoàn Đan nhiều hơn thì nhất định sẽ dành chiến thắng, bởi vì cường độ công kích của người có Đại Hoàn Đan ưu thế sẽ lâu hơn, đương nhiên lượng sát thương nội khí gây ra cũng sẽ không có kị đối thủ chút nào. Hơn nữa Đại Hoàn Đan cung cấp cho vị trí Tiên Trưởng của Thạch Thất Thành không giống như bình thường, là Đại Hoàn Đan cao cấp đó huynh có biết không, cái này ta nói thực nhiều kẻ đánh nhau sút đầu mẻ chán cũng chưa chắc có được Đại Hoàn Đan hạ phẩm chứ đừng nói đến loại cao cấp. Loại này ngay cả Tiên Nhân cũng sử dụng huynh đã biết là nó quý giá đến mức nào rồi chứ? ».

“À!”.

Kim Nam chỉ khẽ nhếch miệng lên một chút nhưng lại không có hứng thú, nếu là Đại Hoàn Đan chỉ có công dụng như vậy thôi thì chẳng phải không khác gì mấy cái Nội Yêu Đan mà hần đang có hay sao. Cứ trực tiếp dùng Nội Yêu Đan là tinh thuần nhất, dùng đan dược kiểu Đại Hoàn Đan tuy có chút ưu thế về khả năng bổ sung nội khí nhưng sẽ chứa rất nhiều đan độc, ảnh hưởng rất lớn đến thân thể. Điều này Kim Nam tự ý thức được, vì vậy những điều kiện mà Võ Vương đưa ra thực sự chẳng mấy gây hứng thú với hần.

Nhìn bộ dạng dửng dưng của Kim Nam trong lòng Võ Vương sớm đã bức phát điên, nhưng ông ta không thể không kiên nhẫn, người này xem chừng dùng các điều kiện thường không mua chuộc được hần thì phải dùng đến thứ đỉnh cấp xem ra mới có thể làm hần lay động được.

Võ Vương rút từ bên hông ra một cái túi màu đen lộ trên đó vài đường sáng lưu chuyển. Thứ này vừa mới lôi ra đã khiến Kim Nam lập tức chú ý, nó có một cỗ lực lượng ba động rất lớn, Kim Nam không biết đây là thứ gì nhưng nó chắc chắn có lợi ích rất lớn cho hắn. Hắn cảm giác được như vậy và những lúc hắn có cảm giác này trước nay những thứ hắn kiếm được đều thu được lợi ích không hề nhỏ.

“Võ Vương, không biết đây là thứ gì vậy?”.

Kim Nam đã có vẻ sốt sắng không chịu nổi, thứ này khiến hắn tâm thần bất định không yên. Dù không biết nó là thứ gì nhưng hắn nhất định phải dành bằng được.

“Hắc Mộc Trần, thứ này chắc chắn sẽ làm huynh động lòng chứ hả? Phải nói rằng ta cũng phải tiếc nuối lắm mới lôi nó ra bấm bụng mà cho huynh, hi vọng huynh sẽ không từ chối thành ý của ta”.

“Nó dốt cục có công dụng gì?”.

Võ Vương nhìn Kim Nam một chút rồi tỏ vẻ đắc ý nói, xem ra ông ta đã thành công trong việc đánh vào lòng tham người này rồi, vốn còn định hắn không đồng ý sẽ lập tức khởi động trận pháp nhưng xem ra không cần nữa rồi.

“Hắc Mộc Trần, tồn tại đỉnh cấp chí thượng khí tài của Ma Giới, ta là trong một lần lọt vào một cái hắc động trong dãy Đà Sơn mới có cơ duyên lấy được nó, thứ này ta cũng không biết nó có công dụng tuyệt đối là như thế nào, nhưng chỉ biết khi dùng nó phụ trợ tu luyện thì tu vi tăng tiến rất ổn định. Chắc người cũng biết hơn trăm năm trước đây ta mới trùng kích tu vi nội khí gia tăng bốn, vậy mà bây giờ tu vi của ta đã là nội khí tăng bốn trung kỳ. Cái tiến độ thăng tiến này của ta dọa khiến kẻ khiếp sợ. Tất cả cũng là liên quan đến nó, Hắc Mộc Trần”.

Thì ra là như vậy, Kim Nam đã hiểu Hắc Mộc Trần mà Võ Vương nói dốt cục có công dụng gì. Nếu nó chỉ có công dụng để thăng tiến tu vi ổn trọng thì Kim Nam cũng chẳng bận tâm. Trước nay hắn thăng tiến tu vi phải nói là nhanh đến chóng mặt như thế nào cơ chứ, phải nói nếu bất kỳ kẻ thù nào của hắn giờ này mà còn tồn tại thì sớm đã sợ đến mất mặt vì cái tiến độ thăng tiến tu vi của hắn rồi. Chỉ với hơn mười năm, hiện giờ hắn đã chính thức tiến nhập cấp độ nội khí tăng năm trung kỳ, không những vậy, hắn còn tu luyện hai loại công pháp riêng biệt. Nói ra với cái tốc độ tu luyện trong vòng một trăm năm của Võ Vương mới có thể trùng kích tu vi từ nội khí tăng bốn sơ kỳ đến trung kỳ thì chính là kể chuyện cười cho hắn a.

Thế nhưng Kim Nam lại có một cảm giác khác, thứ này nhất định không chỉ có tác dụng như vậy. Võ Vương sử dụng nó xem chừng cũng chỉ như ném chút hương vị mà thôi chứ vẫn chưa biết cách sử dụng đại khí tài này một cách trân chính.

“Thành chủ đại nhân, vật này ta quả thật có chút hứng thú. Như vậy đi, cái chức Tiên Trưởng này ta không cần đến, người đưa cho ta cái Hắc Mộc Trần này, ta cho người ba lần giúp đỡ có được hay không hả”.

Kim Nam lúc này vẫn giữ thái độ thờ ơ, cảm giác như hắn thực sự không có chú trọng. Mặc dù nội tâm hắn lúc này đã rất thêm muốn cái Hắc Mộc Trần kia rồi.

“Rầm...”.

Cái bàn gỗ trước mặt Võ Vương tức khắc bị đập nát, ông ta đã bị chọc cho tức đến phát điên. Hắc Mộc Trần bảo vật mà ông ta quý trọng nhất cũng lôi ra vậy mà tên này lại nói chỉ có chút hứng thú không phải là si nhục người khác hay sao. Đường đường là một thành chủ tối cao tại thượng của Thạch Thất thành mà lại bị một tên từ đâu đến si nhục như vậy thì cũng quả thật là mất mặt.

“Mẹ kiếp, ông đã nhượng bộ thế rồi mà mày vẫn còn có thái độ đầy hừ. Được, được, dù ta không biết người tồn tại ở cái tu vi nào nhưng đã vào đến phủ chủ của ta rồi mà người vẫn còn hống hách. Ta cho người chết không toàn thây”.

Võ Vương điên cuồng gào loạn, những ngón tay liên tục bắn ra những điểm sáng về những hướng đã định trước. Tức thì một trận rung động vang lên, tòa lâu đài phi thăng này bỗng co rút lại đẩy Kim Nam ra ngoài. Vẫn chưa nhận định được chuyện gì xảy ra Kim Nam đã cảm thấy một trận đau nhức tê dần da đầu.

“Hừ”.

Kim Nam cũng tức giận khế hất nhẹ ra một câu, hắn không biết tại sao Võ Vương tự dưng lại nổi điên như vậy. Nhưng không có nghĩa cái Võ Vương kia bị điên là hắn không đánh, cứ điên lên đánh người loạn là được hay sao. Không khách sáo, Kim Nam ngay lập tức cũng trả đòn. Những luồng lực lượng màu xanh nhạt từ trong thân thể Kim Nam bay ra cuộn cuộn, lập tức chế trụ những cỗ lực lượng đang công kích vào tâm thần hắn.

“Ừ, ừnh...”.

Một tiếng nổ bạo động vang lên, cỗ lực lượng bạo tóa từ thân thể Kim Nam tràn tan lực lượng xung quanh hắn hình thành một vòng bảo hộ riêng biệt.

Kim Nam lúc này mới nhận biết được tình hình xung quanh. Xung quanh hắn bây giờ không còn là tiên cảnh như lúc trước. Tòa phi thăng điện đại lâu kia cũng biến mất từ lúc nào, chỉ còn một khuôn mặt đặng đặng sát khí đang nhìn Kim Nam với ánh mắt như muốn xé xác hắn. Chính là Võ Vương, trên tay không ta đang cầm một thứ pháp bảo gì đó màu cổ đồng. Chính là nó, là tòa phi thăng điện đại lâu kia thu nhỏ, có lẽ nó chính là một pháp bảo của Võ Vương, vì lúc này khi Kim Nam đang ở trong nó nên mới xảy ra tình trạng hắn bị đẩy ra ngoài như vậy, bây giờ thì tòa phi thăng điện đại lâu kia đã trở về hình dạng ban đầu của nó là một pháp bảo.

“Võ Vương, người bị điên phỏng, muốn đánh là đánh sao. Được người đã bị điên thì ta cũng bồi tiếp”.

Kim Nam nghiêng rặng tức giận khê rít ra từng lòi. Quyền bạo của hắn đã tụ dần nội khí lại chuẩn bị công kích.

“Ừ ... Âm”.

Nháy mắt quyền bạo từ nắm tay Kim Nam bạo phát lao đi xé gió phát lên những tiếng rít chói tai. Võ Vương nhận thấy quyền này chỉ khê nheo mày lại một chút. Pháp bảo phi thăng điện đại lâu trên tay ông ta khê lắc một cái. Tức thì luồng quyền phong của Kim Nam như bị tứ phân ngũ liệt phần tán ra mọi phía. Quyền phong của Kim Nam chỉ thật sự mạnh khi tụ tập, bây giờ bị phân tán ra nên sức ảnh hưởng đã giảm đi rất nhiều, va đập vào không gian tạo nên những tiếng vang ròn rã nhỏ lẻ rồi tiêu tán không còn chút gì.

Kim Nam lúc này đã thực sự lo lắng, xem ra hắn đã bị Võ Vương tính kế thật rồi, vào không gian phủ chủ này chính là bất lợi dành cho hắn. Bây giờ thì thật đau đầu, hắn muốn đánh cũng không được, muốn chạy cũng không xong. Cơ bản bây giờ chính là để cho Võ Vương ông ta thỏa sức đùa giỡn.

Võ Vương bây giờ thì nghĩ hoàn toàn ngược lại. Không nghĩ người này lại mạnh đến như vậy. Nếu không có không gian trận pháp chống đỡ thì e rằng một quyền của người này ông ta cũng không chịu nổi mà đã lập tức tiêu tán. Kể từ khi nào Thạch Thất thành lại có tồn tại loại này cường giả?.

“Đại Chung Điện thức thứ nhất công kích bạo phát”.

Võ Vương hét lớn một tiếng, tòa phi thăng điện đại lâu trên ông ta rung động một hồi rồi nháy mắt biến mất. Lập tức Kim Nam cảm nhận có một cổ nguy hiểm cực độ đang tràn tới. Vận nội lực lên đến cực hạn bao quanh thân thể quyền phong quyền cước dung hợp đánh về từ phía chỉ trong nháy mắt.

“Âm...”.

Kể từ lúc nào trên đầu Kim Nam đã tồn tại một tòa phi thăng đại lâu không lồ, những công kích quyền phong quyền cước của Kim Nam đánh ra bị nó hoàn toàn vô hiệu hóa không chút tung tích. Tòa đại lâu phi thăng điện bắt đầu xoay tròn tạo ra những cổ lực lượng màu bạc tràn xuống.

“Ông, ông”.

Một trận đau nhức choáng váng lại diễn ra, Kim Nam đã bị những luồng sáng màu bạc kia công kích ngay vào phía đỉnh đầu. Luồng nội lực vận quanh thân thể hắn để bảo vệ dần dần bị cổ lực lượng màu bạc khiến cho dần mờ nhạt đi, luồng nội lực màu xanh lưu động phía ngoài lúc này được Kim Nam tập trung hết lên đỉnh đầu để chống đỡ. Nhưng qua vài khắc thời gian thì nó cũng ngày càng mỏng dần và như đang dần muốn biến mất đi.

Không kịp nữa rồi. Nếu Kim Nam còn chưa ra tay nhất định sẽ bị ép chết.

“BAO VÂN PHÁP KỸ THỨ NHẤT, THẠCH BẠO PHÁP KỸ THỨ HAI, LOẠN LƯU PHÁP KỸ THỨ BA, HỢP NHẤT...”.

Kim Nam hét to một tiếng lần lượt phát ra ba loại công kích pháp kỹ trong tám loại pháp kỹ mà hắn đã luyện thành lập tức hợp nhất chúng. Đánh về phía Đại Chung Điện của Võ Vương ở phía trên. Đại Chung Điện lập tức rung động mạnh mẽ. Võ Vương sắc mặt xanh mét, ông ta vội phát tay một cái thu lại Đại Chung Điện bay lơ lửng trên tay mình.

Càng ngày ông ta càng cảm thấy khiếp sợ người này, người này hôm nay ông ta không thể giết thì chắc chắn sẽ mất mạng trong tay hắn. Ba loại pháp kỹ kia cũng thật quá cường hãn, hợp dung của chúng không ngờ có thể đẩy lui Đại Chung Điện thức thứ nhất của ông ta. Phải biết rằng Đại Chung Điện chỉ có ba thức, ba thức này trước nay Võ Vương sử dụng hầu như chỉ mới dùng thức thứ nhất một chút đã ép kẻ khác phải hình thần câu diệt. Mà đó là ông ta còn chưa sử dụng hết uy lực của thức thứ nhất. Hơn nữa cũng không mấy kẻ có thể ép ông ta sử dụng ra Đại Chung Điện pháp thức cho nên vẫn chưa ai biết uy lực thật sự của nó.

Kim Nam lúc này cảm thấy một trận nhộn nhạo trong thân thể. Ruột gan hắn như bị thứ gì cào xé, cũng may là trước đây hắn đã nuốt được nửa viên Băng Tâm Thần Ngọc nên bây giờ thân thể mới có thể chịu đựng được như vậy. Những đường gân xanh nổi lên hằn lên trên khuôn mặt Kim Nam bộ dạng hắn lúc này đã hết sức thống khổ.

Võ Vương vẫn đang hết sức cố kị Kim Nam, nhưng thấy màn này lập tức mừng rỡ. Cái tên cuồng ngạo trước mắt ông ta xem ra hết sức thống khổ không chịu nổi. Ba cái pháp kỹ hợp nhất kia chắc hẳn là hắn đã dốc hết vốn ra rồi nên mới làm được như vậy. Võ Vương cảm thấy thời cơ đã đến, ông ta muốn lần này chắc chắn nên sẽ lập tức sử dụng thức thứ hai của Đại Chung Điện. Đại Chung Điện pháp thức tuy tồn tại ba thức nhưng bình thường nếu ở ngoài không gian phủ chủ với tu vi của ông ta thì chỉ có thể sử dụng được hai thức mà thôi. Hiện tại Võ Vương đang ở không gian trận pháp trong phủ chủ nên nội khí được tăng cường nhất định, thức thứ ba bình thường không thể sử dụng kia cũng có thể sử dụng được.

Võ Vương muốn tung ra thức thứ hai Đại Chung Điện để kết thúc Kim Nam nhưng ông ta là một kẻ cáo già. Tuy tung ra thức thứ hai nhưng vẫn để lại đủ một lượng nội khí để có thể phối hợp với không gian trận pháp tiếp tục tung ra một kích cuối cùng Đại Chung Điện thức thứ ba nếu có gì bất trắc.

“ĐẠI CHUNG ĐIỆN, THỨC THỨ HAI...”.

Võ Vương hét lớn một tiếng phấn khích. Đại Chung Điện trên tay ông ta lại khê rung động rồi biến mất. Một cổ nguy hiểm lại ập tới Kim Nam có thể cảm nhận được, chỉ có điều không giống như lần trước. Lần trước Đại Chung Điện biến mất khiến Kim Nam cảm thấy rất nguy hiểm nhưng chính là không bằng lần này lần nay hắn cảm thấy nguy hiểm gấp mấy lần.

Đại Chung Điện biến mất trong nháy mắt, không giống như lần trước. Lần này Kim Nam đã đoán định được rằng quyền phong và quyền cước của hắn không hề có tác dụng với Đại Chung Điện pháp thức. Chính vì vậy Kim Nam lập tức sử dụng hợp nhất pháp kỹ của mình. Lần này nguy hiểm gấp bội cho nên ba loại pháp kỹ hợp nhất chắc chắn sẽ là không đủ, Kim Nam ngay lập tức tăng cường thêm một loại pháp kỹ Hồng Thủy.

“Đỉnh, đỉnh...”.

Một cổ đau nhức lại tràn tới, lần này Kim Nam đã biết được nhất định Đại Chung Điện của Võ Vương lại tiếp tục xuất hiện. Ngẩng lên trên phía đỉnh đầu Kim Nam liền hốt hoảng lắp bắp:

“Mẹ kiếp, những bốn cái?”.

Không giống như lần đầu, lần này Đại Chung Điện không chỉ có xuất hiện một cái giống như thức thứ nhất mà nó xuất hiện đến tận bốn cái đang bay lơ lửng trên đầu Kim Nam. Kim Nam sắc mặt hốt hoảng xanh mét. Vốn ba loại pháp kỹ hợp nhất đã tiêu tốn của Kim Nam không biết bao nhiêu lực lượng nội khí rồi, bây giờ bốn loại hợp nhất khẳng định sẽ hao tổn rất nhiều. Nhưng cũng không biết có thể chống lại Đại Chung Điện thức thứ hai lần này hay không.

Bốn Đại Chung Điện to lớn liên tục bay lơ lửng xoay tròn vũ động không gian. Những luồng lực lượng màu bạc đã dần được hình thành, chắc chắn không bao lâu nữa nó sẽ đánh xuống đầu Kim Nam. Hậu quả từ lần công kích trước của Đại Chung Điện thức thứ nhất vẫn còn khiến Kim Nam nhột nhạo. Bây giờ, mặc kệ hấn bất chấp tất cả, bốn pháp kỹ lần này phải đánh liều mới có thể chống lại thức thứ hai của Đại Chung Điện.

“a a aaaaaa... TỨ ĐẠI PHÁP KỸ HỢP NHẤT. BẠO VÂN, THẠCH BẠO, LOẠN LƯU, HỒNG THỦY. HỢP NHẤT PHÁP KỸ HÌNH THÀNH”.

Kim Nam gằn từng tiếng từ cổ họng mình phát ra tiếng thét gào của mình để ra tăng uy thế. Bốn loại pháp kỹ từ từ lưu động hình thành dung hợp thành một quả cầu màu lam nhanh chóng bay lên tiến vào trung tâm bốn cái Đại Chung Điện công kích. Cùng lúc đó những luồng lực lượng màu bạc cũng đã được hình thành hoàn hảo, bắt đầu lao xuống công kích vào đỉnh đầu Kim Nam

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Ngũ Đại Pháp Kỹ Hợp Nhất, Quả Cầu Năng Lượng Xanh Ngọc.

“Ầm ầm ầm...”.

“Không xong!”.

Võ Vương biến sắc cực độ, tay liên tục vung lên những vòng tròn tổ hợp pháp quyết liên tục. Sắc mặt Võ Vương lúc này đã tràn ngập mồ hôi và lấm tấm những đường gân xanh. Đại Chung Điện thức thứ hai gồm bốn chiếc đại lâu lớn vây quanh trên đầu Kim Nam dường như nó đang chiếm ưu thế nhưng thực tế không phải vậy.

Đại Chung Điện pháp thức tỏa ra những cỗ lực lượng màu bạc áp chế quả cầu màu lam của Kim Nam đến mức không nhìn thấy. Sự va chạm đã làm cho cỗ đại lực lượng màu bạc chiếm không gian nhiều hơn kia đang tràn ngập che khuất tầm mắt. Nhưng đó chỉ là bề ngoài, trên thực tế cỗ lực lượng màu bạc đã bị ăn mòn gặm nhấm từ bên trong. Giống như một con sâu đang đục khoét từ từ núp trong những tán lá mà người ta không thể nhận ra. Võ Vương sớm đã nhận biết được điều này, ông ta muốn nhanh chóng thu lại Đại Chung Điện pháp thức thứ hai ngay lập tức để tránh tổn hao lực lượng bản nguyên nhưng không thể.

Hai cỗ lực lượng một phát ra từ quả cầu màu lam của Kim Nam, một phát ra từ bốn cái Đại Chung Điện đang bay lơ lửng phía trên không gian va chạm vào nhau tạo ra một lực hút vô cùng mạnh mẽ. Đại Chung Điện là pháp bảo của Võ Vương đã trích huyết nhận chủ nhưng bây giờ ngay cả ông ta cũng không thể điều khiển được pháp bảo của mình. Từng nguồn nội lực của Võ Vương đang bị hút dần để bổ sung duy trì pháp thức khiến ông ta cực độ thống khổ. Cũng may là ông ta hiện giờ đang ở trong chính cái trận pháp của mình, trận pháp phù chủ nên mới có thể chống đỡ được. Bằng không với độ hấp lực lớn cỡ này thì từ lâu ông ta đã sớm bị biến thành một cái xác khô vì cạn kiệt nội khí rồi.

Kim Nam lúc này tình trạng cũng không khác gì Võ Vương, chỉ có điều là hấn tự nguyện xuất ra nội lực chứ không phải bị hút một cách thụ động như của Võ Vương. Cỗ lực lượng từ quả cầu màu lam được điều khiển và gia tăng không ngừng khiến nó được bổ sung mạnh mẽ ở những điểm bị khuyết thiếu. Khác với Đại Chung Điện thức thứ hai giờ này đang không ngừng hút nội lực Võ Vương để bù đủ số cho quá trình duy trì đại pháp thức. Dĩ nhiên hiệu quả cũng sẽ ngày càng trái ngược nhau một cách hoàn toàn. Một loại lực lượng liên tục được gia cố một cách hoàn mỹ, một loại lực lượng liên tục gia tăng để duy trì thậm chí không đủ thời gian để bổ sung sự khuyết thiếu cho nó, thậm chí còn tồn tại cái khả năng nơi thiếu nơi thừa khiến nội lực của Võ Vương phệ phạm đến mức không thể phệ phạm hơn.

Những đường gân xanh trên khuôn mặt Võ Vương đã ngày càng căng lên đến một mức không thể chịu đựng nổi.

“A a a... Ta phải thoát ra!”.

Võ Vương khẽ lẩm bẩm vì hoảng loạn.

“Crắc tách tách...”.

“Ầm...”.

Một tiếng nổ lớn phát lên từ thân mình Võ Vương

“Cái gì?”.

Kim Nam chợt cảm thấy hằng ở đôi bàn tay của mình, cỗ cường lực đè ép bấy lâu nay bỗng nhẹ nhõm biến mất không một chút tung tích. Hắn giương đôi mắt nhìn về phía Võ Vương nhận biết mọi chuyện không tự chủ được đã than lên một tiếng. Võ Vương kia chính là đang tự bạo nội đan.

Thân thể Võ Vương nổi cuộn cuộn những mớ gân xanh. Kinh mạch ông ta căng phồng đến mức đỉnh điểm. Võ Vương đã tự bạo nội đan Kim Nam chắc chắn như vậy. Bằng không ông ta sẽ không bao giờ đủ lực lượng để thoát ra khỏi cỗ hấp lực giao tranh mạnh mẽ kia. Chỉ có điều Võ Vương tự bạo không phải là toàn bộ nội đan mà chỉ là một phần mà thôi. Kim Nam cũng thầm khiếp sợ, không biết Võ Vương dùng thủ đoạn gì mà lại có thể tự bạo được một phần nội đan.

“Hừ, ép bốn thành chủ tự bạo nội đan, ta cho ngươi chết không toàn thây!”.

Võ Vương rít the the những tiếng khản đặc từ cổ họng. Kinh mạch phồng rộp che kín đôi mắt đang căng phồng của ông ta, trông ông ta lúc này không khác gì ác quỷ đội mồ sống dậy.

Quả cầu màu lam không ngừng được Kim Nam tu bổ và gia tăng pháp lực. Chẳng mấy chốc nó đã to từ kích cỡ nắm tay lên đến gấp năm lần. Từng đoàn sáng nhỏ lấp lánh vũ động quanh bề mặt của nó, nhìn sâu vào bên trong có thể thấy được sự cuồng bạo của một cái xoáy nhỏ.

“Hừ, ngươi tự dung nổi điên đánh bốn công tử. Ngươi nghĩ ngươi còn sống được sao mà còn lớn lối. Ngươi tự xưng là Vương có đúng không. Được, được, hôm nay bản công tử vì ngươi mà sáng tạo ra pháp kỹ này, ta gọi nó là Diệt Vương để giết chết cái tên điên nhà ngươi”.

Kim Nam cũng không vừa hét lớn lên tức giận liên tục vũ động quả cầu Diệt Vương quanh thân thể. Dường như hắn đang chuẩn bị một thế công kích nào đó sẵn sàng tấn công Võ Vương.

“Ầm ầm ầm...”.

Võ Vương nghe thấy Kim Nam nói như vậy nhưng cũng không biểu lộ gì cả. Chỉ lẳng lẳng hất mạnh một cái Đại Chung Điện lên không trung hét lớn.

“ĐẠI CHUNG ĐIỆN THỨC THỨ BA...”.

Đại Chung Điện được tung lên không trung nháy mắt biến mất. Kim Nam lần này đã đoán biết được nhất định thức thứ ba Đại Chung Điện này sẽ khủng bố hơn rất nhiều. Cứ mỗi lần tăng thêm một thức là có vẻ như nó lại tăng thêm vài cái đại lâu. Chỉ có điều không biết lần này tồn tại bao nhiêu cái đại lâu tồn tại trên đỉnh đầu Kim Nam mà thôi.

Vẫn đứng yên không một chút nhúc nhích. Kim Nam lúc này đang chờ Đại Chung Điện xuất hiện trên đỉnh đầu mình để có thể tùy thời đánh ra Diệt Vương phá hủy nó ngay lập tức. Nội khí gia hiện tại của hắn đã hao tổn quá nửa, lần này nếu đánh không trúng Đại Chung Điện sẽ là một cái phí phạm. Hơn nữa hiện giờ hắn đang ở trong không gian trận pháp của Võ Vương, cũng không biết cái Võ Vương kia còn đánh được ra bao nhiêu lần pháp thức Đại Chung Điện nữa, không tiết kiệm một chút chính là bán mạng.

“Ừ ừ... Đỉnh”.

Âm thanh thâm thúy lại vang lên, Kim Nam lập tức bị choáng váng đầu óc. Nhưng hắn nhanh chóng điều tức bản thân trở lại trạng thái bình thường. Đại Chung Điện mỗi lần xuất hiện đều khiến tâm thần hắn rung động. Kim Nam cố vận lực ngược lên nhìn phía trên đỉnh đầu mình.

“Ba mươi sáu cái!”.

Kim Nam hốt hoảng không thôi, mặc dù hắn đã liệu trước tình hình là kiểu gì cũng tăng thêm vài cái tòa đại lâu phi thăng nhưng không ngờ lại tăng lên nhiều như vậy. Cái này ngay cả cấp số nhân cũng không tính được mà, Đại Chung Điện Pháp thức đúng là biến thái.

“Oành...”.

Cỗ lực lượng màu bạc mặc dù mới hình thành chưa được nhiều nhưng đã lập tức đánh xuống. Mỗi một cái đại lâu phi thăng hình thành chỉ một chút lực lượng màu bạc mà thôi. Nhưng ba mươi sáu cái cộng lại khiến cho cỗ lực lượng này cũng nhiều lên khá khá. Không chán chừ nữa. Đợi một chút nữa thôi là những cái lực lượng màu bạc kia sẽ hình thành nhiều hơn, đến lúc đó chưa chắc Diệt Vương của hắn đã chống cự nổi nên Kim Nam liền lập tức đánh ra.

“Ầm ầm...”.

Ba mươi sáu đại lâu xếp thành ba tầng tầng dưới cùng cũng tồn tại khoảng chín cái đại lâu, càng lên cao thì càng nhiều hơn. Diệt Vương vừa va chạm vào hội tụ những Đại Chung Điện kia lập tức bạo nổ mãnh liệt tạo thành một cỗ cường lực rất lớn hất văng Kim Nam bay ra đến mấy trăm trượng.

“Phụt”.

“Phụt”.

Kim Nam không tự chủ được khoe miệng phụt ra một búng máu. Đồng thời Võ Vương lúc này đồng tử co rút, ông ta cũng lập tức phụt ra một búng máu. Trên khoe miệng Võ Vương chỉ nở một nụ cười ranh mãnh. Kim Nam thì trái ngược lại, không ngờ ngay cả Diệt Vương của hắn công kích cũng chỉ làm chín cái Đại Chung Điện phía dưới có chút rạn nứt, còn phía trên căn bản không chút mây may thương tổn.

Không ổn, thật sự không ổn. Kim Nam thầm nghĩ hắn không thể chịu chết như thế này được. Tồn tại bốn loại pháp kỹ hợp nhất mà cũng không thể giết chết Võ Vương, thậm chí còn chẳng thương tổn mây may chút nào đến Đại Chung Điện pháp thức. Cách duy nhất bây giờ chỉ còn là tăng cường thêm pháp kỹ hợp dung mà thôi.

“BAO VÂN, THẠCH BAO, LOẠN LƯU, HỒNG THỦY, XÍCH NGỤC. NGŨ ĐẠI PHÁP KỸ HỢP NHẤT...”.

Ngũ đại pháp kỹ hợp nhất, Kim Nam đã quyết định sử dụng ngũ đại pháp kỹ hợp nhất. Nội lực trong cơ thể hắn co rút liên tục đến một lúc không còn tồn tại một chút nào cái gọi là nội lực trong kinh mạch. Ngũ đại pháp kỹ hợp nhất quả thực là hao tổn nội khí đến mức khủng khiếp. Nếu chỉ đơn giản đánh ra từng loại pháp kỹ này thì không vấn đề gì. Với cường độ nội lực sung mãn của hắn hoàn toàn có thể đánh ra đến mức thừa thải. Tuy nhiên pháp kỹ hợp nhất lại hoàn toàn không hề đơn giản. Không chỉ tốn hao nội lực để hình thành pháp kỹ mà còn phải đồng thời sắp xếp nó theo một cách hợp lý. Tiếp theo đó phải không ngừng đè nén áp súc thì pháp kỹ hợp nhất mới có thể hình thành. Quá trình này tổn hao nội khí vô cùng nhiều. Nếu không phải trước đây Kim Nam đã thành công trong việc hình thành pháp kỹ thứ chín từ tám loại pháp kỹ kia hợp nhất thì chắc hẳn hiện giờ hắn tiến hành việc này không đơn giản chút nào.

“Phùng...”.

Âm thanh hình thành pháp kỹ hợp dung lan tỏa chậm chậm trong không gian. Một quả cầu màu xanh ngọc mau chóng được hình thành. Phía bên ngoài quả cầu tràn ngập những đốm sáng như tinh vân. Bên trong tồn tại một màu xanh ngọc trong suốt tĩnh lặng có đôi lúc xao động mãnh liệt.

“Diệt Vương không diệt được người thì ta cho người hứng chịu Diệt Thần”.

Kim Nam trong lúc tức giận đã lập tức đặt tên cho quả cầu màu xanh ngọc này là Diệt Thần. Hắn không tin ngay cả pháp kỹ Diệt Thần này mà cũng không thể phá được Đại Chung Điện thức thứ ba kia. Nếu lần này hắn không thành công trong việc tiêu diệt Đại Chung Điện thức thứ ba thì xem như hắn bỏ mạng tại đây. Nội khí bản nguyên đã không còn, còn muốn đánh nhau nữa thì cũng chỉ như là mộng hão huyền mà thôi.

“Ừ ừ ừ... Oành”.

Diệt Thần pháp kỹ như đấng đại năng, đi đến đâu không trung cháy khét đến đấy. Trận pháp không gian phủ chủ rung động kịch liệt từng hồi rồi biến mất, những làn xương mù che khuất tầm mắt cũng dần tan đi không chút tung tích. Khung cảnh lại khôi phục như lúc ban đầu của nó. Phía xa cách đó vài dặm là hồ nước và thác nước lúc trước. Kim Nam lúc này mới biết hắn đã bị đẩy xa ra đến mức như thế nào.

Võ Vương khuôn mặt thống khổ chuyển từ bình thường sang đỏ rực toàn thân thể. Nội khí của ông ta sụt giảm nhanh chóng. Lúc trước Võ Vương chính là cựa vào trận pháp phủ chủ gia tăng nội lực nên mới có thể sung mãn như vậy. Bây giờ trận pháp chớp mắt bị phá vỡ. Luồng nội lực gia tăng của ông ta nháy mắt biến mất nên có chút không chịu nổi. Nhưng Võ Vương vẫn cố cắn răng nhe ra một nụ cười nham hiểm. Lần này ông ta đã đánh cược tất cả, Đại Chung Điện thức thứ ba cũng đã được hình thành rồi, bây giờ mất đi nội lực gia tăng ông ta cũng cảm thấy không vấn đề gì. Chỉ cần có thể vẫn điều khiển được Đại Chung Điện là ông ta vẫn có khả năng tấn công và chiến thắng.

“Giết!”.

Võ Vương lại hét lớn một tiếng nữa, vũ động không gian điều khiển ba mươi sáu cái đại lâu công thêm một biến những luồng lực lượng màu bạc đã được hình thành từ lâu kéo theo. Luồng lực lượng màu bạc cuộn cuộn như sóng biển thét gào đang không có gì ngại về phía Kim Nam. Nó tỏa ra uy thế không hề kém cạnh với Diệt Thần Pháp kỹ đang lao đến kia. Đây hoàn toàn là một canh bạc đánh cược giữa hai người. Pháp kỹ thất bại, bản thân cũng chính là mất mạng.

“Nhận ra rồi!”.

Kim Nam khẽ than lên một tiếng phản kích. Hắn đã nhận ra điểm yếu chí mạng của luồng lực lượng màu bạc đang lao tới kia. Nếu bây giờ Diệt Thần và Đại Chung Điện thức thứ ba chính thức giao tranh thì hắn không chắc liệu mình có thể chiếm được thế thượng phong hay không. Nhưng bây giờ đã phát hiện ra điểm yếu của Đại Chung Điện thức thứ ba thì phần thắng đã tăng lên rất nhiều rồi.

Biến lực lượng màu bạc kia lao tới tuy có vẻ uy thế nhưng trên thực tế đã lộ ra có một vị trí mỏng hơn các vị trí khác một chút. Chỉ một chút này thôi cũng đã có thể giúp Kim Nam rất nhiều. Thay vì cứ lao thẳng vào tất cả vị trí mạnh nhất kia hao tổn lực lượng thì chỉ bằng tận dụng tiết kiệm một chút chắc hẳn sẽ hơn.

Nghĩ vậy Kim Nam liền mau chóng xoay thân mình hướng tới điều động Diệt Thần pháp kỹ tiếp tục lao nhanh hơn và từ từ điều chỉnh phương hướng vào chỗ biến lực lượng màu bạc hung dữ kia đang mỏng nhất.

Thấy Kim Nam có vẻ chật vật điều khiển cái quả cầu nhỏ của mình. Võ Vương lại càng thêm tỏ ra khinh thường. So với biến lực lượng màu bạc của ông ta thì Diệt Thần kia chỉ nhỏ nhoi không đáng nhắc đến, thậm chí khi nó lao vào giao tranh chưa chắc đã có thể nhìn thấy. Nhưng Võ Vương lại không thể ngờ rằng chính cái quả cầu nhỏ bé đó đã khiến Đại Chung Điện pháp thức thứ ba của ông ta hoàn toàn tan vỡ trong nháy mắt.

“Xet...”

Một âm thanh xé gió nho nhỏ vang lên. Diệt Thần nhanh chóng chui lọt thỏm vào giữa biển lực lượng màu bạc biến mất không một chút tung tích.

“Ha ha ha... Ngươi còn muốn hồng hách nữa không... Ta cho ngươi chết!”

Võ Vương thấy màn này liền vui sướng cực độ nhìn về phía Kim Nam hét lớn như mình đã hoàn toàn dành chiến thắng. Ông ta lại tiếp tục điều khiển Đại Chung Điện pháp thứ ba lao về phía Kim Nam cách đó chỉ khoảng vài mươi thước với vẻ mặt sung sướng. Kim Nam thì hoàn toàn khác, hắn bắt động không hề nhúc nhích. Ánh mắt kiên định nhìn về phía biển lực lượng màu bạc đang cuộn cuộn lao tới.

“Ha ha ha... Buông xuôi để chết hả? Tốt, tốt!”

Võ Vương vui sướng lại càng hét to hơn phấn khích.

“Crắc... Âm ầm ầm...”

“A...”

Võ Vương chưa cười được bao lâu thì khuôn mặt đã vội méo xệch bi thảm. Trung tâm Đại Chung Điện thứ ba giữa cái biển màu bạc cuộn cuộn tiến đến gần Kim Nam kia đang tồn tại một màu đỏ rực le lói và ngày càng lớn dần lên. Những tiếng nứt vỡ liên tục vang động thật đinh tai nhức óc.

“Oành...”

Một trận nổ lớn khiến không gian nứt vỡ xuất hiện những khe nứt màu đen lăm chắm. Kim Nam đứng ngay gần vụ nổ lập tức bị hất bay ra phụt một búng máu thật lớn. Hắn cười một nụ cười thông khoái và lờm nguýt nhìn về phía Võ Vương.

“TA MỚI LÀ NGƯỜI ĐƯỢC PHÉP CƯỜI Ở ĐÂY TÊN NGU DỐT!”

“Xàn xạt, xàn xạt...”

Những âm thanh cắn nuốt cứ từng đợt vang lên. Cứ mỗi lần như vậy thì cỗ lực lượng màu bạc trong biển lực lượng màu bạc kia lại bị những làn khí đỏ cắn nuốt tiêu tán biến mất không còn chút gì. Võ Vương từ thân thể căng phồng tràn đầy bây giờ đang từ từ co quắp lại như một cái xác khô. Trong miệng ông ta vẫn còn mấp máy vài tiếng.

“Nếu ta có... có thể luyện đến... đến thức thứ tư thì... thì đã không đến lượt ngươi cười!”

Thều thào vài tiếng cuối cùng Võ Vương lập tức tắt thở. Một tia linh hồn từ mí mắt thân xác khô quắp kia bay lên. Kim Nam thấy vậy liền nheo mắt một cách tàn độc:

“Bỏ công từ giết kẻ thù xưa nay chưa từng cho kẻ nào có thể đầu thai đến kiếp sau!”

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Phạm Âm Chương Thành, Băng Vực Dị Biến!

“Xèo xèo”.

Tia linh hồn Võ Vương bay ra mang theo một ý niệm cay độc chưa bay được vài thước đã bị những đoàn khí vụ màu đỏ lập tức thiêu rụi. Kim Nam khẽ nhếch mép cười coi thường, chính hắn đã dùng một tia nội khí mỏng manh vừa mới hồi phục chút ít điều động làn khí vụ màu đỏ kia ở trong vụ nổ tàn bạo vẫn đang hoành hành phía dưới để thiêu đốt linh hồn Võ Vương.

Quét mắt nhìn xuống phía dưới, va chạm kịch liệt giữa hai đại pháp kỹ tạo ra vẫn đang tạo ra những trận sóng nhiệt chưa dứt. Thân thể Kim Nam lúc này đã cạn kiệt nội khí. Cũng tốt, vì như vậy làm giảm đi sự thống khổ về chênh lệch lực lượng trong thân thể hắn đi rất nhiều. Lúc tồn tại tới đa hùng hậu lực lượng nội khí, Kim Nam không chỉ vừa phải suy tính đối sách với Võ Vương mà còn phải đồng thời kiểm soát nội khí một cách linh hoạt tránh để cho thân thể bạo nổ vì lực lượng nội khí quá chênh lệch với Tín Ngưỡng lực.

Mặt khác, Kim Nam cũng nhận được không ít Tín Ngưỡng lực từ đâu tăng thêm mới có thể cầm cự đến giờ này. Hắn đoán rất có khả năng đám người Tạ Đình sinh ra một chút cảm kích đối với hắn nên Tín Ngưỡng lực mới có thể tăng thêm như vậy.

Không suy nghĩ nhiều nữa, trận chiến với Võ Vương cũng đã kết thúc, lúc này không còn sự uy hiếp nào đến với Kim Nam nữa. Kim Nam liền lẳng lặng ngồi xuống thiên định từ từ điều tiết thân thể để nhanh chóng gia tăng hấp thu nội khí.

Nội khí tuy có cạn kiệt, nhưng thực tế không phải là hấn không còn hứng chịu sự thống khổ từ chênh lệch lực lượng. Sự thống khổ mà chênh lệch lực lượng đem lại tồn tại không nhiều nhất ở kinh mạch hấn mà chính là ở nội đan. Một ngày tu vì Tín Ngưỡng còn chưa tăng tiến, hấn vẫn có khả năng bị bạo nổ thân thể. Nhắm mắt bỏ qua mọi thứ xung quanh, Kim Nam chìm vào cảnh giới tu luyện đỉnh điểm.

...

“Gia chủ, Thạch Thất thành xảy ra chuyện lớn rồi!”.

“Mau nói?”.

Lão giả áo tím đang mẩn mê nhánh hoa đào chợt nheo mắt lại chú ý về phía tên quân gia. Tên quân gia thấy vậy liền lập tức chấp tay lại không dám chậm trễ.

“Bẩm gia chủ, trụ Kinh Thiên bỗng chuyển màu đỏ”.

“Võ Vương đã chết rồi sao?”.

Lão giả áo tím lông mày co dặt ngạc nhiên. Lát sau trầm tĩnh lại có vẻ suy tính. Tên quân gia thấy vậy liền tiếp tục nói.

“Có lẽ chính là như vậy, trụ Kinh Thiên chuyển màu đỏ báo hiệu chắc chắn Võ Vương thành chủ đã chết. Gia chủ, chúng ta phải làm sao bây giờ, Võ Vương chết vị trí thành chủ này nhất định các gia tộc khác sẽ nhòm ngó”.

Lão giả áo tím trầm ngâm một lát rồi vội cất giọng:

“Ngươi mau điều tra xem kẻ nào gây ra chuyện này, ta đoán chắc không có một gia tộc nào giám làm một chuyện ngu siển như vậy. Tạm thời vẫn không nên đánh động, nên điều tra một cách kín kẽ”.

“Tại hạ biết rồi”.

Tên quân gia lập tức lắc mình biến mất. Lão giả áo tím tiếp tục trầm ngâm, lát sau lão ta vuốt vuốt chòm râu trắng muốt của mình vài cái tỏ vẻ đặc ý rồi lắc lắc cái đầu cũng lập tức biến mất.

...

“Ngươi nói sao? Trụ Kinh Thiên chuyển màu đỏ? Ha ha... Tốt, thời cơ của gia tộc ta đến rồi. Mau mau thông báo cho các chi tộc, chúng ta chuẩn bị hành động ».

Tại một tòa đại điện phi thăng có những thanh sắt tua tua ra như những chiếc gai. Hắc phát lão nhân tỏ vẻ sung sướng đảo mắt nhìn xuống dưới nhìn tên thuộc hạ mau chóng thúc dục hấn. Tên thuộc hạ thấy vậy liền lập tức cũng nhanh chóng biến mất một cách vô thanh.

Hắc phát lão nhân phóng thần thức ra nhìn phía xung quanh, chắc chắn không có kẻ nào ông ta mới từ lời ở phía sau trước ghế môn chủ của đại lâu ra một thanh chùy màu đen đầy gai. Lầm bầm vài câu tỏ vẻ đặc ý :

« Thời cơ của Đà tộc đến rồi, toàn bộ thành Thạch Thất sẽ về tay chúng ta, ha ha... ».

...

Kim Nam khẽ mở mắt từ từ bình ổn dưỡng thần. Hấn lúc này vẫn chưa biết được tất cả mọi chuyện bên ngoài Thạch Thất thành. Không gian phủ chủ lúc này đã tan hoang đổ nát, chấn nán vì không có thứ gì để hấn có thể thu thập. Kim Nam định xoay thân rời đi thì hấn lập tức chú ý. Phía xa xa là vị trí trước đó xảy ra vụ nổ giao tranh, có một vật đen đúa vẫn thỉnh thoảng ứa ra một chút tia sáng bàng bạc.

« Vuu... ».

Một âm thanh nhẹ nhàng như gió nâng đỡ vang lên. Kim Nam đã hình thành một cái chảo thủ từ nội khí mau chóng lôi cái vật đó lại gần hấn.

« Là Đại Chung Điện ? ».

Kim Nam hết sức mừng rỡ, không ngờ sau vụ nổ cuồng bạo đến như vậy mà Đại Chung Điện này vẫn còn tồn tại. Vật này nhất định không tầm thường. Kim Nam đã từng chịu quả đặng từ nó. Lại thêm bây giờ biết nó có sức phòng thủ trâu bò như vậy mà không có vỡ vụn liên kháng định đây là đồ tốt. Lập tức không nghĩ ngợi nhiều định thu nó vào Ấn Nặc.

« Âm... ».

Nhưng thật không ngờ khi hấn vừa đưa vào cửa miệng của Ấn Nặc thì lại có một cỗ bài xích nặng nề mau chóng đẩy Đại Chung Điện ra gây nên một vụ nổ nhỏ. Kim Nam liền vỗ chán đến bốp một cái, hấn quên mất Đại Chung Điện cũng là pháp bảo không gian. Cũng tốt, sau này coi như lấy nó làm nhà ở cũng rất tiện nghi.

Phù một lớp bụi từ trên thân Đại Chung Điện khiến nó lộ ra vẻ hào nhoáng như ban đầu. Kim Nam lúc này mới hài lòng tìm một cái túi nhỏ nhét nó vào

rồi đeo trên lưng. Đại Chung Điện là vật của Võ Vương đã trích huyết nhận chủ, nhưng bây giờ Võ Vương chết rồi nên cũng thành vật vô chủ, sau này tùy ý hần có thể đem nó thành vật của mình.

Sương mù đã tan hết, Kim Nam bây giờ mới có thể tiện mắt nhìn toàn bộ quang cảnh lúc trước của không gian phủ chủ. Đây là một nơi nói đúng chất thì đúng là nguyên sinh, phía bên ngoài đều là những rừng cây rậm rạp không có lối đi. Nhìn kĩ lắm mới có thể phát hiện lối mòn lúc trước Kim Nam và Võ Vương đã từng đi vào.

Võ Vương bây giờ đã chết, kế hoạch của Kim Nam thu phục nhân tâm khẳng định sẽ có chút ảnh hưởng. Chưa vào thành được bao lâu mà đã giết thành chủ hần sẽ gây ấn tượng rất xấu. Nhưng kệ, chỉ trách cái tên Võ Vương kia tự dưng nổi điên đánh nhau với hần. Kim Nam tiện mắt ngắm nhìn lại quang cảnh phía sau là cái hồ lớn xanh ngắt và cái thác nước đẹp đẽ kia. Nếu có thể hần cũng rất muốn thu luôn cả hai cái đó vào để tiện thời lúc nào cũng có thể ngắm cảnh. Tiện lợi đôi bề, vừa thanh thần vừa thư giãn.

Càng nghĩ hần càng thấy sau này khẳng định còn đi chán lộn thêm nhiều thứ, cái túi Ân Nặc nhỏ bé này chắc chắn sẽ không thể chứa đủ. Chắc chắn sau này có cơ hội sẽ tìm một cái túi không gian lớn hơn a.

Thuận tiện vừa di chuyển trong lối mòn, vừa ngao du, Kim Nam lại nhìn xuống cái túi Ân Nặc đeo ở bên hông. Nó đã sờn và trông rất cũ, vì trải qua nhiều trận chiến nên bây giờ nó không còn giữ được cái vẻ đẹp như xưa nữa rồi. Nghĩ lại lúc ở khu khai khoáng Đại Sơn, lũ quái vật kia thật sự rất ngu ngốc. Lấy mấy cái vật trang trí của hần coi là đồ tốt đầu đi. Mà lại không thèm để ý đến cái túi Ân Nặc trông có vẻ bản thủ này của hần. Chính vì vậy cho nên sau này hần mới không phải nhọc công đi tìm kiếm lại. Thật là quá tiện nghi a, bọn Quỷ tộc thật sự ngu ngốc.

Mất vài khắc thời gian Kim Nam mới có thể trở lại cái sân rộng lúc trước. Vì lần này không còn tồn tại không gian trận pháp cản trở tầm nhìn nên thỉnh thoảng hần có phi thân mới có thể nhanh như vậy thoát ra khỏi khu rừng kia. Bây giờ tầm nhìn đã được mở rộng. Trước mắt toàn là thành thị của Thạch Thất thành, những tòa đại điện phi thăng lơ lửng phía trên nhìn quả thực rất thích mắt. Đã rất lâu rồi Kim Nam mới có cơ hội cảm nhận mọi thứ xung quanh. Trước đây toàn là lao vào tranh đấu tu luyện, rồi dùng một cái nuốt được nửa viên Băng Tâm Thần Ngọc mới đạt đến đẳng cấp này. Chớp mắt đã qua mười năm, nghĩ lại những chuyện cũ đã qua khiến lòng hần chợt buồn. Tuyết Mai bất giác thoáng qua hiện trong tâm thần hần khiến hần bất giác rơi một giọt lệ.

Mấy ai chớp mắt tìm được giai nhân

Cùng nàng đắm say bên hóa lá

Dáng ngọc thướt tha động ái ân

Mỉ buồn e lệ động tâm tình

Rồi nàng khẽ biến mất tựa phù vân

Động tâm nhìn lại một quá khứ

Còn lại mình ta khẽ u sầu.

« Ai ? ».

Đang cảm khái trong hồi tưởng bất giác Kim Nam cảm giác như có kẻ nào đang theo dõi mình. Một tia thần thức mau chóng được bắn ra. Phát giác kẻ đang rình rập mình cách đó khoảng vài trăm thước. Một tia nội lực mau chóng được hình thành từ lòng bàn tay Kim Nam

« Vụt ».

Kẻ kia cũng rất mau lẹ, khẳng định thân thủ không tầm thường. Đây đã là trong nội thành Thạch Thất rồi nên Kim Nam cũng không tiện truy đuổi. Không nghĩ nhiều nữa, Kim Nam liền lập tức phi thân lên không trung biến mất. Không tốn bao nhiêu lâu Kim Nam đã có mặt tại công thành môn Ngọc Trân.

Đám người Tạ Đình lúc này cũng vừa mới làm xong thủ tục để vào thành. Vài người ngay sau đó đã rời đi ngay lập tức, khẳng định đi tìm thân nhân trong thành. Một số còn ở lại dường như đang chờ đợi hần. Có lẽ những người này không còn chỗ nào để đi nên mới như vậy. Trong số những người này Tạ Đình cũng có mặt.

Kim Nam thoát một cái hạ thân mình xuống phía dưới, nở nụ cười niềm nở đi về phía mọi người.

« Các vị, vị nào còn chưa có chỗ sắp xếp đi theo ta ».

Nói rồi Kim Nam ra hiệu cho mọi người tiến lại gần hần. Tạ Đình cũng đến gần nhưng chỉ có điều ánh mắt hần có chút thay đổi. Thấy vậy Kim Nam liền vòng qua chỗ mọi người tiến đến gần Tạ Đình.

« Tạ Đình huynh, không biết ta đã làm sai chuyện gì mà hình như huynh có vẻ rất bất mãn với ta thì phải ? ».

Vẫn giữ nụ cười trên môi Kim Nam khẽ đùa cợt như mọi khi với Tạ Đình. Nhưng chợt Tạ Đình hơi hột rồi lẳng lặng đi ra một góc khuất khá xa. Thấy vậy Kim Nam liền lập tức đi theo, đến nơi lúc này Tạ Đình nhìn hần với một ánh mắt nghiêm nghị nói :

« Kim Nam huynh, có lẽ ta đã nhìn nhầm ngươi rồi. Ngươi thực sự là một kẻ tàn độc. Tên tu sĩ kia đã như vậy rồi mà ngươi vẫn còn giết hần. Ta nói cho

ngươi biết, tạm thời ta nhờ cậy ngươi, nhưng sau này nhất định ta sẽ rời đi. Chúng ta là hai loại người khác nhau, không thể đi chung một con đường nữa rồi ».

Kim Nam ngậy người ra chốc lát, lát sau chợt phì cười một cái :

« Huỳnh giận ta vì chuyện này ? ».

Thấy Kim Nam vẫn giữ bộ dạng cười cợt như vậy Tạ Đình liền đành mắt lại.

« Được rồi, được rồi ta không cười nữa ».

Thấy Tạ Đình như vậy Kim Nam liền mau chóng thu về bộ dạng bình thường bắt đầu nói :

« Tạ Đình huynh, xem ra huynh đã hiểu nhầm ta thật rồi. Nếu bây giờ cho huynh chọn, một là để sau này kẻ thù giết sạch thân nhân huynh, ám toán những người thân yêu nhất của huynh. Hai huynh bằng mọi cách liệu huynh có muốn diệt trừ hắn ».

« Ý, ngươi nói là tên tu sĩ kia là hậu họa. Sau này sẽ ám toán ngươi ? Nhưng ta thấy ngươi ta lo mạng sống còn chưa xong còn có thời gian suy tính sao ? Ngươi chỉ nói như vậy để che dấu đi sự tàn độc trong con người ngươi mà thôi ».

« Nếu hắn chỉ có như vậy thì ta đã không giết hắn ? Huynh có biết trước khi hắn dời đi đã để lại một ánh mắt nham hiểm như thế nào không ? Ánh mắt này khẳng định mọi người không thể nhìn thấy vì nó chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc rất ngắn. Nhưng với tu vi của ta, ta có thể nhìn rõ tất cả. Huynh nói xem, nếu biết đó là hậu họa, thử đặt trong tình huống đó thì chính huynh sẽ hành động như thế nào ? ».

« Đương nhiên là ta sẽ giết... ».

Tạ Đình trong trạng thái tức giận bất giác buột miệng một câu. Nhưng đó liền ngậm kín miệng lại vì thấy mình đã lỡ lời. Biết mình đã trách nhầm Kim Nam Tạ Đình khuôn mặt dần trở nên hòa hoãn dần. Nhưng lại không dám nói gì, thậm chí lời cũng không thể cất lên.

« Tạ Đình huynh, ta thực sự rất thất vọng, huynh biết ta lâu như vậy mà vẫn còn nghi ngờ người huynh đệ này ư ? ».

Kim Nam biết Tạ Đình đã thức tỉnh nhưng vẫn cố trêu chọc Tạ Đình một chút liền cố giữ dáng vẻ trầm tĩnh nghiêm nghị hỏi. Thấy vậy, Tạ Đình liền mau chóng lấp bấp lúng túng :

« Kim Nam huynh, ta, ta sai rồi, là ta trách lầm huynh... ».

Nói rồi không biết nói gì nữa, Tạ Đình liền nhìn liên lảo xung quanh sau đó trông mắt chợt đỏ ửng. Tạ Đình cắn chặt răng lại lao về một phía. Kim Nam liền đánh mắt nhìn về phía đó, là một cái cột.

« Ngu ngốc... ».

Kim Nam liền lập tức bắn ra một tia nội khí chế trụ thân thể Tạ Đình lại. Tạ Đình này khẳng định là vì cảm thấy quá có lỗi nên mới tự sát. Nếu Tạ Đình hắn là một thân tu luyện giả thì Kim Nam khi thấy cái trụ kia hẳn sẽ chẳng bận tâm vì đầu của tu luyện giả rất trâu bò, đằng này Tạ Đình hắn lại là người thường nên Kim Nam không thể không ngăn cản.

« Ài, ta chỉ đùa với huynh một chút thôi mà. Tình huống đó người thường sao có thể nhìn thấy. Huynh không nghi ngờ ta thậm chí ta còn cho rằng huynh không phải là huynh đệ tốt biết lo nghĩ cho ta nữa đấy ».

« Huỳnh nghĩ như vậy thật sao ? ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Kiểm chỗ ở

Tạ Đình giọng điệu ngập ngừng dò hỏi, ánh mắt vẫn còn tỏ ra có lỗi. Kim Nam liền cười xòa một tiếng :

« Đi, chúng ta đi kiểm nơi định cư trước đã. Chuyện hôm nay phạt huynh hai chung rượu tạ tội ».

« Ba chung, ta uống ba chung ».

Tạ Đình nghe thấy lời này liền tỏ ra hoạt bát hơn hẳn, ánh mắt đã có chút tươi tỉnh. Kim Nam thấy vậy liền thu lại tia nội khí khóa chặt thân thể Tạ Đình khi nãy. Tạ Đình lúc này đã khôi phục được trạng thái cơ thể, vẫn còn có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu. Kim Nam thì không để ý gì nữa liền bước về phía trước nơi mấy người vừa nãy vẫn còn đang đứng chờ. Lát sau lên tiếng:

“Mọi người đi theo ta nào, chúng ta kiếm chỗ đắc lợi cư ngụ, cứ lên tiếng, thấy hợp ý chỗ nào chúng ta lập tức tìm cách thu mua”.

Nói rồi Kim Nam liền xông xáo cất bước đi trước, mọi người thấy vậy cũng liền hò hời cất bước theo sau. Riêng Tạ Đình thì bám sát Kim Nam về mặt có chút đắc ý, khuôn mặt còn nghênh nghênh lên. Có ý rất rõ ràng, người tài giỏi này chính là huynh đệ ta đó.

Đi mất nửa ngày Kim Nam vẫn chưa tìm được chỗ nào vừa lòng, trong khi mọi người đã không ít lần liếm mép thèm khát những tòa kiến trúc đại lâu và đại điện phi thăng. Họ chỉ nghĩ như vậy là đã quá thừa thãi rồi, còn Kim Nam thì lại cho rằng hoàn toàn khác. Chỗ ở của hắn không phải to đẹp nhất, thì cũng là nhì cái thành trì này.

“A... Đây rồi, rất hợp ý ta!”.

Kim Nam chớp mắt liếc nhìn về phía một tòa phi thăng điện cao chín tầng, phía dưới là vô số đại điện lầu cao rất hoa mỹ. Không những vậy còn có những cái rạch nước và hoa đào tôn lên vẻ hoàn mỹ của nó. Ở giữa là một cái hồ nhỏ, không quá lớn nhưng nhìn chính là rất hợp nhãn. Kim Nam rất thích nơi nào có hồ, đặc biệt hồ càng đẹp càng tốt, không cần phải quá lớn. Hơn nữa nơi này lại còn có hoa đào. Khiến hắn có thể hoài tưởng đến Tuyết Mai, như vậy sẽ cổ vũ tinh thần tu đạo của hắn rất lớn.

Hắn tu đạo là vì cái gì. Không phải chỉ là vì một mục đích duy nhất đó chính là có thể đến ngày đạt tới cảnh giới chí thượng đại đạo hồi sinh cho Tuyết Mai hay sao. Nơi này hắn quyết định phải thu mua bằng mọi giá.

Đây là Thạch Thất thành, là thành trì của nhân tộc, thế nhưng nó vẫn tồn tại ở Ma Giới, vì vậy đơn vị lưu thông ở đây chính là Ma Thạch. Mà Ma Thạch thì hắn có rất nhiều. Lần trước trên đường đến Thạch Thất thành hắn có đem theo một tảng Ma Thạch rất lớn, cũng chỉ mới có hấp thu quá nửa, phần còn lại vẫn còn to lắm. Mà đó lại còn là Ma Thạch thượng phẩm hắn lấy được trong Địa Thất, Ma Thạch thượng phẩm khẳng định ở nơi này có giá trị rất lớn, hắn không tin không mua được tòa đại lâu này.

« Đứng lại ! ».

Một tiếng quát lớn vang lên, hai tên tu sĩ mặc một bộ đồng phục màu xanh lá bay ra từ cổng điện phía trước của khu vực Kim Nam nhắm trúng khi hắn đang vừa bước tới.

« Gọi người phụ trách nơi này ra đây cho ta nói chuyện, chúng ta muốn thu mua lại nơi này ».

Kim Nam giọng điệu phần khích nói. Hai tên tu sĩ nghe thấy lời này thì chợt ngó người ra ngăn ngại chốc lát. Lát sau lại lập tức ôm bụng cười nhìn Kim Nam như nhìn thấy một thằng hâm :

« Tên này nguoi bị điên thì cũng nên chọn chỗ khác mà điên chứ. Định thu mua cả tông môn của Cung gia ta, biết điều thì mau cút xéo bằng không bọn ta sẽ không khách khí. Điên cũng đánh ».

Kim Nam nghe thấy tiếng cười miệt thị của hai tên này thì đã sớm phát hỏa. Nhưng bỗng hắn chợt khựng lại :

« Các nguoi nói gì ? Đây cũng là họ Cung, là Cung gia ».

« Đúng vậy, nguoi cũng biết đến Cung gia rồi chứ gì ? Sao hả, sợ rồi chứ, mau cút đi ».

Kim Nam đang từ bạo nộ liền chuyển sang phần khích như điên :

« Ha ha ha... Đã là như vậy ý trời đã cho ta chọn nơi này rồi a. Cung gia, tốt, càng hợp ý ta, ta quyết định thu mua nơi này. Mấy tên nhãi nhép các nguoi mau gọi người phụ trách ra đây bằng không bốn công tử đánh què chân bây giờ ».

Hai tên tu sĩ tiếp tục ngây người ra. Sau đó bọn chúng biểu lộ sắc mặt ngày càng giận giữ :

« Nguoi nói gì, mẹ khiếp thằng điên kia ? Nguoi dám chửi thủ hộ môn của Cung gia là nhãi nhép. Cung Đài đánh hắn đi! ».

Tên tu sĩ áo xanh bên phải hét loạn lên chỉ đạo cho tên bên trái. Nói rồi cả hai tên cùng lao vào. Không biết đám giờ thế nào hôm nay lại xuất hiện một thằng điên đứng trước cửa làm loạn phủ họ Cung. Không đánh tên này thì quả thật Cung gia thật hết sức mất mặt mũi. Đường đường là một trong các đại gia tộc lớn của Thạch Thất thành mà không ngờ lại có một tên không biết trời cao đất dày là gì đến tận nơi đòi thu mua cả tông môn của một gia tộc. Chuyện này nói ra không biết là chuyện cười hay là dọa người nữa đây.

« Vuu... ».

Một đường kiếm như xé gió lao đến, xuất phát từ cái tên tu sĩ áo xanh được gọi là Cung Đài kia. Kia Nam thấy vậy chỉ liền khẽ phát tay, kiếm khí như xé gió kia lập tức tan biến. Cung Đài thấy vậy liền lập tức khản trương :

« Không ổn, Cung Vũ, tên này lợi hại hơn chúng ta tưởng. Ta với nguoi hợp sức ».

Tên áo xanh còn lại khẳng định tên là Cung Vũ, lập tức gật đầu, cả hai tên tung đường kiếm lên không trung hình thành một vòng tròn kiếm khí màu xanh lá. Thình thoảng lại có những chiếc lá màu xanh được huyền hóa từ vòng tròn đó bay ra.

« Keng, keng, keng ... ».

Tiếng kiếm liên tục va chạm thỉnh thoảng tạo lên những tia lửa đỏ.

« Âm... ».

Một khắc rất nhanh chóng. Cái vòng tròn màu xanh lá kia đã lập tức bạo nổ đánh về phía Kim Nam.

« Bùm... ».

« Hự ».

Kim Nam lần này liền đánh mặt lại, không dây dưa với mấy tên này nữa. Lập tức hất tay một cái mạnh bạo tung ra luồng nội lực rất lớn đánh bay vòng tròn xanh lá tạo ra bởi kiếm khí của Cung Đài và Cung Vũ kia. Lập tức đẩy ngược hai tên này bay về vị trí cũ kêu lên một tiếng đau đớn.

« Ta nói các ngươi thực sự rất nhai nhép còn không tin ? ».

Kim Nam quát lớn một hơi dài. Hai tên Cung Đài, Cung Vũ sắc mặt tái mét. Xem ra lần này bọn chúng động phải một tên trâu bò rồi. Việc này không gọi là quần gia ra thì không xong.

Hai tên không ai bảo ai, lập tức đều cùng lúc quay mình biến mất. Người này bọn chúng khẳng định không có khả năng xử lý. Chỉ một cái hất nhẹ đã quật bay kiếm thức mạnh nhất của bọn chúng thì chắc chắn không thể chầy cối mà đối phó được. Cố gắng chỉ là mất mạng mà lại không giải quyết được việc gì.

« Ai ? Là kẻ nào náo loạn Cung gia, chán sống rồi hử ? ».

Một lão đạo sĩ đạo mạo nhanh chóng xuất hiện, phía sau có hai tên trông rất buru hăn bịt kín khuôn mặt. Trên cổ tay hai tên này còn quấn quanh một vòng gai tủa ra lực lượng hắc ám. Khẳng định lần này Cung gia phái người ra đối phó có phần lợi hại hơn hai tên tu sĩ lúc trước.

Hai tên đáng người buru hăn này Kim Nam nhìn không rõ tu vi. Không phải vì bọn chúng có tu vi hơn hẳn mà là khẳng định bọn chúng tu luyện một loại công pháp khác nên hẳn không thể đoán định. Hai tên Cung Đài, Cung Vũ lúc trước cũng chỉ có tu vi nội khí tầng hai hậu kỳ. Lão đạo sĩ đạo mạo trước mặt thì có phần nguy hiểm hơn. Đã là nội khí tầng ba trung kỳ rồi.

« Ông chính là người phụ trách ở đây ? ».

« Không sai, ta chính là Cung Nhân, quản gia của phủ họ Cung ».

Lão đạo sĩ đạo mạo tên Cung Nhân lên tiếng. Ông ta khi mới bước ra còn định phát tiết một chút nhưng nhận ra kẻ trước mắt nhìn không rõ tu vi nên có chút cân trọng không dám lỗ mãng.

« Ta muốn thu mua nơi này, mau ra giá đi ».

Kim Nam chỉ đơn giản nói một câu. Một câu này hẳn không chút biểu tình, ý định rất rõ ràng. Không bán chính là muốn đánh nhau. Cung Nhân thấy vậy liền không nín nhịn được bực dọc phát ra một câu tức giận :

« Ngươi chính là coi thường Cung gia quá đấy, ngươi tưởng chỉ dựa vào một chút tu vi hơn người là đã dám hống hách hay sao ? ».

« Hử ? ».

Kim Nam hắng giọng lên có ý muốn hỏi lại câu vừa nãy mà Cung Nhân phát ra. Không phải là hẳn không nghe rõ câu vừa nãy lão đạo sĩ Cung Nhân kia nói, mà hẳn hỏi lại là có ý dọa dẫm.

« Vũ... ».

Bất chợt hai cánh tay to lớn từ đâu đánh xuống đỉnh đầu Kim Nam. Quét mắt nhìn lại Kim Nam đã không thấy hai tên đáng người khi nãy đâu nữa.

« Muốn đánh lên ta ? ».

Kim Nam gào lên một tiếng. Nội lực bất giác phát uy trấn bốn phương nhất thời tạo thành một cơn sóng xung động nhẹ nhàng lan tỏa. Hai cánh tay to lớn lập tức bị đánh bay. Ngay lập tức hai tên đáng người buru hăn không dừng lại, lại tiếp tục xuất hiện trước mắt Kim Nam tiếp tục công kích.

« Đỉnh, đỉnh... ».

Những tiếng động chói tai phát ra từ những cái vòng tay gai đầy lực lượng màu đen kia hướng tới Kim Nam muốn dùng tiếng động để công kích tâm thần hẳn. Kim Nam chỉ khẽ hất nhẹ một tiếng thờ ơ rồi lại vùng tay lên lập tức lưu động hình thành pháp kỹ.

« LOẠN LƯU... ».

Tiếng hét vừa chấm dứt không gian bất chợt vặn xoắn. Hai tên đáng người buru hân lúc này còn không có một chút tung tích lập tức hiện ra bộ dạng thống khổ. Dưới làn không gian mờ ảo rung động không nhìn rõ, Kim Nam bật tung thân mình lên một cái dương trào thủ bóp ngẹt cổ họng hai tên này bộ dạng giãy dụa hết lớn.

« Đánh lên bốn công tử chỉ có một kết cục ! ».

« Bùm ! ».

Một tiếng nổ lớn vang lên máu thịt bắn tung tóe. Hai tên đáng người buru hân đã lập tức bị giết bỏ. Thủ đoạn Kim Nam dùng nhìn trông rất tàn bạo khiến người khác phải khiếp sợ. Máu bắn tung tóe lên khắp trang phục hân lại càng tăng lên vẻ dọa người. Trên thực tế làm như vậy thì Kim Nam cũng không muốn, vì như vậy làm cho y phục hân bị bắn bởi máu và sẽ gây ấn tượng xấu cho đám người ở dưới. Nhưng hân không còn cách nào cả, đối phó với tình huống này thì chỉ có dọa cho đối phương khiếp sợ mới có thể mau chóng hành sự.

Những đám máu thịt còn lại đang chậm chậm rơi xuống thì cũng bị pháp kỹ Loạn Lưu của Kim Nam nuốt gọn. Tồn tại một số lực lượng màu đen và hai tia linh hồn bay ra thì sau đó Kim Nam cũng lập tức điều động nội khí trấn tan.

Cung Nhân lúc này đáng vẻ khiếp sợ ngơ ngác, lão ta không biết mình nên làm gì tiếp theo và phải nên làm thế nào. Hai tên thuộc hạ của lão chỉ nháy mắt bị người ta hạ sát mà thậm chí lão còn chưa nhìn rõ. Chớp mắt đã thấy máu thịt bay tung tóe quả thật có chút ghê rợn.

« Vù... ».

Kim Nam đột nhiên xuất hiện trước mắt Cung Nhân với một nụ cười nham hiểm :

« Bán hay là không đây ? ».

Chỉ một câu nói ngắn gọn, nhưng câu nói này còn đáng sợ hơn tất cả mọi lời dài dòng. Cung Nhân lúc này đã run lẩy bẩy không biết phải làm sao. Ông ta không biết phải xử lý thế nào. Cung Nhân cũng chỉ là một quân gia con con của phủ họ Cung, chuyện bán cả tông môn phủ đệ làm sao ông ta có thể quyết định.

« Huynh, huynh đệ. Chuyện này, chuyện này ta không thể quyết định được. Ta cũng chỉ là quân gia của phủ họ Cung, bán cả tông môn phủ đệ phải hỏi ý kiến Gia chủ ».

« Vậy còn nói là người phụ trách chính ở đây ? ».

Kim Nam quắc mắt lạnh lùng hét lớn.

« Crắc... ».

Một tiếng vỡ vụn vang lên, xương khớp lão đạo sĩ Cung Nhân nháy mắt đã bị bẻ gãy. Mà người ta cũng không thể nhìn tại sao ông ta lại bị gãy như vậy, Kim Nam rõ ràng vẫn đứng yên bất động không hề động thủ. Trừ phi là hân dùng nội khí để bẻ gãy một cách vô thanh vô tức. Loại người mà có thể dùng đơn giản nội khí để bẻ gãy xương của một tu sĩ nội khí tầng ba trung kì thì phải là tu vi nào đây a.

« Cút, gọi Gia chủ của ngươi ra đây cho ta nói chuyện ! ».

Một tiếng nạt lớn lại được Kim Nam hét ra, điệu bộ rất lãnh khốc. Lão đạo sĩ Cung Nhân thấy vậy liền tập tễnh một chút quay mình ngược về phía sau biến mất. Bộ dạng như bị ma đuổi, lão thực sự rất nhanh muốn thoát khỏi đây để không phải đối mặt với tên sát thần này.

Cung Nhân vừa biến mất Kim Nam liền lập tức hớn hở. Cái bộ dạng hung thần ác sát khi nãy bốc hơi một cách sạch sành sứ như nó chưa từng tồn tại. Tạ Đình thì từ nãy giờ vẫn há miệng ra không thể ngậm lại. Kim Nam này thật quá bá đạo rồi, không ngờ hân nhầm trúng cái phủ đệ nào không nhầm lại nhầm ngay phủ đệ của Cung gia.

Trước đây Tạ Đình cũng đã ở Thạch Thất thành nên hân biết Cung gia có địa vị như nào. Là nằm trong những gia tộc mạnh nhất của Thạch Thất thành, thậm chí còn có thể sai khiến được thành chủ truyền kì Võ Vương. Vậy mà tên Kim Nam này không hiểu hân ăn phải cái gì mà bá đạo đến mức đòi thu mua cả phủ họ Cung. Loại chuyện này quả thực khiến hân tạm thời không thể chấp nhận được ngay. Không biết hân quen được người huynh đệ cỡ nào đây a.

Thu mua phủ họ Cung một trong những gia tộc mạnh nhất của Thạch Thất thành là chuyện không đơn giản. Kim Nam khẳng định là sẽ có đánh nhau, chính vì vậy hân liền mau chóng tiến tới chỗ đám người Tạ Đình lên tiếng :

« Mọi người tạm thời lui ra trước, một lát nữa theo ta dọn đến nơi này ở ».

Kim Nam nhe răng ra một nụ cười thâm mật. Đám người kia thấy vậy liền không ai bảo ai lập tức đi ngược lại. Tạ Đình vẫn còn đang há miệng ngơ ngác, thấy vậy một nam tử lập tức đến lôi hân đi cùng trong khi hân vẫn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Đám người Tạ Đình đã đi khá xa rồi, Kim Nam lúc này mới quay đầu nhìn lại phía phủ đệ họ Cung. Gật đầu một cái tỏ vẻ rất vừa ý, thuận tiện nhìn xuống dưới. Y phục của hân đã bị máu của hai tên buru hân vừa nãy làm vấy bẩn. Nhìn cảm thấy rất tức mắt, thấy vậy Kim Nam liền lôi ra một bộ y phục trong Ân Nặc trực tiếp thay đồ giữa không trung. Chuyện này trước đây hân làm nhiều rồi nên cũng chẳng ngại ngần gì cả, hơn nữa đám người Tạ Đình cũng không ở đây nên không có việc gì phải cố kị.

« A... Tên biến thái ».

Một giọng nữ từ bỗng từ đâu vang lên khi Kim Nam vừa mới tụt quần được quá nửa. Trong tình trạng vẫn còn đang lộ ra tiểu đệ đệ. Khuôn mặt lập tức đỏ bừng chưa kịp kéo quần lại Kim Nam theo bản năng nhìn về phía giọng nói kia phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Cung Ngọc Hân

Ngây dại, thực sự ngây dại. Người trước mắt này thực sự làm hấn chết đứng. Quên luôn cả việc mình còn chưa kéo quần.

« Ngươi... Tên biến thái !! ».

Giọng nói ấy, lại phát ra rồi, lại phát ra rồi. Nếu không phải vừa nãy hấn đánh nhau một trận tanh bành thì có lẽ giờ đây hấn đang cho rằng mình đang mơ. Người trước mắt.....chính là Tuyết Mai.

« Không...không thể nào ».

« Bóp...bóp.... ».

Không thể tin hình ảnh trước mắt, Kim Nam tự giơ tay lên tát vào má hai cái rõ đau điếng. Nữ tử trước mắt lửa giận phùng phùng. Không biết tự dưng tên điên loạn nào lại từ đâu tới đứng trước ngay cửa tông môn của Cung gia có nhẽ hứng tụt quần áo như vậy. Tên này biến thái quả thật cũng rất biết chọn chỗ, một trong những đại gia tộc hùng mạnh nhất của Thạch Thất thành mà hấn cũng dám giờ trò đòi bại trước tận cửa nhà người ta.

« A ».

Tự ý thức được thân thể vẫn còn đang khóa thân, cộng thêm ánh mắt của nữ tử trước mắt trực muốn lột da hấn. Kim Nam liền trực tiếp nhanh chóng thay y phục. Đẳng nào thì cời cũng đã cời, những thứ hại mắt không nên nhìn cũng đã nhìn. Có kéo quần lên như cũ thì cũng vậy thôi, chi bằng cứ trực tiếp thay luôn y phục mới cho đỡ ngứa mắt.

Nữ tử kia thì hoàn toàn ngược lại, miệng đã há ra đến mức nhét vừa một quả táo. Tên trước mắt này, quả thật, không còn gì để nói. Không ngờ hấn bị nàng ta bắt gặp làm hành vi đòi bại đến mức mặt đỏ lên mà vẫn không chút xấu hổ tiếp tục.

« Ngươi...ngươi... ».

Nàng lí nhí trong miệng hấn không thể nói ra lời, trực tiếp bóp chết cái tên này. Kim Nam bây giờ thì nghĩ hoàn toàn khác, hấn đã chấn tĩnh lại rồi, không có khả năng nữ tử này lại là Tuyết Mai. Dựa trên khuôn mặt thì hoàn toàn giống hệt, nhưng tính cách thì trái ngược hấn. Tuyết Mai nhu thuận bao nhiêu thì nữ tử này lại có vẻ dữ dằn đánh đá gấp bội. Tuy vậy, Kim Nam vẫn không thể không thừa nhận, nhìn thấy nữ tử này là hấn có cảm giác muốn lập tức ôm nàng vào lòng, muốn đem nàng đi thật xa.

« Tên cuồng dã nào dám náo động Cung gia ??? ».

Một câu nói ẩn chứa lực lượng thật lớn, vũ động không gian tràn tới bức ép thân thể Kim Nam lui xa một quãng.

« Kẻ nào uy hiếp bốn công tử ??? ».

Kim Nam cũng tức giận, ánh mắt trực bắn ra lửa thét lớn ngược lại phía vừa phát ra tiếng nói. Nội lực cũng hùng hậu không kém gì. Nhưng hấn vẫn còn áp chế, tiếng này bộc phát ra chỉ cho thấy tu vi hấn ở mức nội khí tầng bốn trung kì mà thôi. Bằng với thực lực của Võ Vương.

« Hừ, một cái nội khí tầng bốn trung kì mà dám khi dễ Cung gia ta ? Võ Vương thành chủ còn không dám như vậy ngươi dựa vào cái gì mà định hống hách?... ».

« Đỉnh...đỉnh... ».

Một âm thanh trát chứa vang đến đánh thẳng vào tâm thần Kim Nam khiến hấn lập tức choáng váng lui lại mấy thước. Hấn ghét, thực sự rất ghét thật rồi. Đã mấy lần đều bị người ta đánh vào đầu cho choáng váng, không lẽ cái bọn này chỉ biết chọn đầu mà đánh hay sao. Vốn lúc đầu là giả giận để gia tăng uy thế, bây giờ thì hấn đã giận thật sự rồi. Không còn cố kị gì nữa tu vi cũng không thêm ẩn nấp. Dương ngọn lửa phùng phùng từ đôi mắt nhìn chăm chăm về phía Cung gia xem tên nào vừa động thủ, thần thức được mở rộng đến cực hạn.

« Vuu... ».

Một luồng gió nhẹ thoảng qua, một thân ảnh vận y phục xanh lá khá tiên phong đạo cốt xuất hiện. Kim Nam ánh mắt đỏ lửa trực muốn lập tức động thủ.

« Ta chính là Cung chủ Cung gia, Cung Kiếm Phi. Ngươi là từ đâu đến ? Tại sao lại không biết thân biết phận như vậy gây sự với Cung gia chúng ta ? Ta nói thẳng ngươi lập tức rút khỏi đây, bằng không Cung gia ta cũng không khách khí. Ngươi là người có tu vi cao cường tại sao lại hành sự lỗ mãng như vậy. Thật không hiểu tại sao ngươi lại có thể tu luyện đến đẳng cấp này ».

Người mặc y phục áo xanh kia rõ ràng là một trung niên nam tử, hơn nữa lại còn đậm chất tiên nhân. Xung quanh thi thoảng tỏa ra mùi hương thơm nhàn nhàn từ cây cỏ, cộng thêm thỉnh thoảng lại có những làn sáng màu xanh lóe lên. Cung gia này không biết tu luyện loại công pháp gì, nhưng Kim Nam dám khẳng định là công pháp này liên quan đến cây cỏ.

Cung Kiếm Phi đứng đã hồi lâu chờ đợi mà cái tên trước mắt rõ ràng không nói lời nào. Cũng không có động thái muốn dời đi mà vẫn giữ nguyên ánh mắt trực lộ da rút gân ông ta. Thấy vậy, Cung Kiếm Phi cũng có chút phát hoảng, không những ông ta cảm giác được người này rất cứng đầu mà lại còn không dễ đối phó. Ánh mắt đỏ rực kia nhìn ông ta như vậy khiến ông ta rất khó chịu. Thấy vậy, Cung Kiếm Phi lần này lấy giọng điệu hòa hoãn, hi vọng cái tên này sẽ nghe lời ngọt dễ trôi mà tự bỏ đi. Bằng không ông ta cũng không còn cách nào khác phải lập tức ra tay.

« Vị huynh đệ này, lúc này ta quả thật có chút lỗ mãng. Mong huynh đệ đại lượng tha thứ, tiện thể xin đừng gây khó dễ cho Cung gia chúng ta nữa, chúng ta với ngươi cũng không thù không oán. Hà tất phải làm như vậy ? ».

Thấy Cung Kiếm Phi hạ giọng như vậy, Kim Nam cũng có chút xuôi lòng. Lửa giận trong mắt đã hạ dần, cũng không hiểu tại sao khi này tức giận cực độ như vậy mà hấn lại không trực tiếp động thủ.

« Cha, người phải giết tên biến thái này. Hấn.hấn. ... hấn vừa mới khóa thân trước Cung gia chúng ta... Người... người nói xem... ».

Nữ tử khi này bắt chợt lại lên tiếng vào đúng thời khắc quan trọng nhất. Kim Nam vừa mới hạ hỏa đã lập tức chuyển sang trạng thái đỏ mặt xấu hổ không biết chui vào đâu.

« Cái gì ??? Ngọc Hân con nói... ».

Cung Kiếm Phi cũng không kiềm chế được mà giọng điệu lấp bắp kinh hãi. Vốn nghĩ nhìn một chút để dĩ hòa vi quý, nhưng thật không ngờ cái tên trước mắt này lại không biết trời cao đất dày là gì khóa thân ngay trước mắt Cung gia. Chuyện này mà lộ ra ngoài thì Cung Kiếm Phi ông ta làm sao còn mặt mũi đứng trong giới tu đạo Thạch Thất thành.

« Không những vậy. Hấn... hấn ta.... Con đã lên tiếng kêu hấn ta dừng lại nhưng hấn vẫn tiếp tục !!! ».

Cung Ngọc Hân lên tiếng giọng điệu uất ức tức giận có phần ủy khuất.

« Cái gì ??? Con lại còn tận mắt nhìn thấy hấn ta đòi bại !! ».

Cung Kiếm Phi mặt cắt không còn giọt máu, miệng lắp bắp, đầu còn có chút ong ong. Vốn nghĩ cho hấn một con đường sống đồng thời tránh đi phiền phức vậy mà không ngờ hấn ta lại có hành vi dễ tiện như vậy. Hơn nữa lại còn bị con gái mình chứng kiến. Chuyện hôm nay ông ta không xử lý êm đẹp thì không chỉ Cung gia xấu mặt mà còn gái ông ta còn có khả năng không lấy được chồng.

Kim Nam càng nghe mặt mũi càng đỏ bừng. Cũng không biết tại sao lại như vậy, trước đây mặt hấn rất dày. Loại chuyện này đừng hòng làm hấn mảy may động tâm, vậy mà bây giờ lại thành ra ngượng ngùng như vậy. Khẽ đưa bàn tay lên che khuôn mặt như muốn chôn tránh ánh mắt nhìn của hai cha con họ Cung. Kim Nam khẳng định mặt hấn không thể dày được nữa là vì cái nữ tử Cung Ngọc Hân kia, nàng thật sự quá giống Tuyết Mai.

« Ngươi...Ngươi... Ta giết chết ngươi !! ».

Cung Kiếm Phi gào lớn điên tiết, trực tiếp cầm một cái pháp bảo đầy lá. Trông cái pháp bảo kia có vẻ giống cành cây thì đúng hơn. Lao vào vận nội lực đập xuống người Kim Nam. Khẳng định Cung Kiếm Phi muốn dùng một đập, đập chết cái tên trước mắt này.

« Đỉnh... đỉnh... ».

Lại là âm thanh này, Kim Nam lại bị choáng váng đầu óc một lần nữa. Lần này Kim Nam có thể khẳng định cái vũ khí trước đó công kích hấn chính là cái cành cây này. Bị đập vào đầu nhiều nhất như vậy, Kim Nam không điên tiết không được. Lửa giận tự dần lên mắt quên luôn cả xấu hổ. Quyền phong lập tức được hình thành.

« Uyển...uyển...uyển... ».

Tiếng va chạm hung bạo lại vang lên, một quyền trực tiếp hất bay Cung Kiếm Phi.

« Hự ! ».

« Phụt ! ».

Cung Kiếm Phi bị hất bay ra khoảng vài trượng miệng cũng tiện thời kêu lên một tiếng đau đớn. Kim Nam tuy trong lúc tức giận nhưng cũng không quên kiềm chế lực lượng, chỉ muốn đánh bay Cung Kiếm Phi ra xa một chút để dễ nói chuyện mà thôi.

« Tiểu đệ, chúng ta hợp sức đối phó giết hắn. Cung gia không thể để cho hắn sống được, hắn còn giờ hành vi đồi bại trước mặt con gái ta ! ».

« Cái gì ??? ».

Tu sĩ nhếch nhác mặt nhăn như đít khỉ, không kiềm chế được lập tức cầm cái bát lớn nhanh chóng ném thẳng về phía Kim Nam vũ động lực lượng nội khí cuồng bạo. Kim Nam cũng hoảng hốt không thôi, một phần là do cái bát sứ tên là Khử Trần kia đang lao tới, phần nhiều là do Cung Kiếm Phi. Thật không hiểu tại sao hắn thay đồ có mắt mẽ một chút mà qua miệng Cung Kiếm Phi đã trở thành giờ trò đồi bại trước mặt con gái ông ta rồi. Người khác không hiểu lại tưởng hắn giờ trò gì với con gái ông ta.

Cái bát sứ Khử Trần đã lao đến, điều động lực lượng không kịp nữa rồi nên Kim Nam lập tức lác thân mình tránh né. ‘Tuyệt đỉnh khinh công’ vận dụng lên đến cực hạn.

« Thuận di ??? ».

Cung Kiếm Phi biến sắc, người trước mắt này không ngờ có thể Thuận di. Đây là thần thông di chuyển chỉ có trong truyền thuyết. Trừ phi là Tiên Nhân mới có thể sử dụng, người này, không thể nào. Ông ta không cho rằng chuyện đó có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thần Thông không ngờ

Kim Nam bỗng chốc cảm thấy thân thể nhẹ nhõm. Đã lâu rồi hắn chưa sử dụng công pháp Tuyệt Đỉnh Khinh Công này, trước đây khi hắn thực lực còn thấp kém thường xuyên phải sử dụng. Nhưng bây giờ căn bản chỉ dùng thần thông cơ bản tăng tu vi, không mấy bận tâm mà sờ đến cái công pháp này. Không nghĩ hiện giờ nội khí hắn vận dụng vào nó lại khiến nó tăng tiến cường độ đến bậc này.

Chỉ đơn giản nhẹ nhàng vận dụng nội khí cuồng mãnh vận động công pháp đã khiến hắn có thể di chuyển một quãng rất xa trong nháy mắt. Nó khiến cho hắn gần như lập tức biến mất trong một khoảng cách không gian lớn. Nhìn bề ngoài thì có vẻ rất giống Thuận Di trong truyền thuyết nhưng Kim Nam thừa biết rằng nó không phải như vậy.

Cái bát sứ Khử Trần lao vào khoảng không trống rỗng, không gặp vật đón nhận công kích nó sinh ra một tia hăng lực quét ngược về phía tu sĩ nhếch nhác khi này.

Trong khi Cung Kiếm Phi ông ta đang hốt hoảng ngờ ngác, thì Kim Nam đã tự ý thức được bản thân mình như thế nào. Chỉ bằng thừa dịp này dọa cho ông ta một trận, dù sao thì ông ta cũng không thật sự biết đây có phải Thuận Di thật sự hay không.

« Ngươi ???... Thực sự biết Thuận Di ??? ».

Kim Nam khẽ nhếch miệng cười, ánh mắt chứa một chút gì đó toan tính nhìn về phía Cung Kiếm Phi. Điều này khiến cho Cung Kiếm Phi sợ hãi thêm gấp bội.

« Đại Ca, chớ để hắn lừa dối, con lợn này làm sao có thể biết Thuận Di, xem đệ thu thập hắn !!! ».

Tu sĩ nhếch nhác sau khi chế trụ lại được khử trần liền lập tức không để ý tiếp tục lao tới đánh nhau với Kim Nam. Ông ta căn bản không coi tình huống vừa xong ra gì, có thể là ông ta không sợ chết nhưng cũng có thể là ông ta ngu ngốc đến mức không thể ngu ngốc hơn chỉ biết đánh nhau loạn mà thôi.

« Ủ ù... ».

Lại một cổ áp lực nữa tiến tới, cái bát sứ Khử Trần kia không ngờ lần này to lớn hơn gấp rưỡi. Lao thẳng đến ộp vào đỉnh đầu Kim Nam. Kim Nam nhận thấy rõ tình huống lần này lại đơn giản vận dụng Tuyệt Đỉnh Khinh Công một lần nữa né tránh căn bản không coi Khử Trần của tu sĩ nhếch nhác kia ra gì.

Thấy tiểu đệ mình đánh hăng như vậy Cung Kiếm phi cũng không còn cách nào đành lao lên tiếp sức. Một tay vung lên đánh ra thủ quyết xuất hiện những chiếc lá lan tỏa hình thành một cái hình đầy kì lạ gai góc. Một tay ném chiếc cành cây lá kia về phía không trung dường như định hợp nhất với Khử Trần của tu sĩ nhếch nhác.

« Liên Đàm trận... Khỏi !! ».

Cung Kiếm Phi hét to một tiếng lao vào giữa trung tâm một trận pháp mới đơn giản vừa mới hình thành. Những chiếc lá lập tức bao phủ rộng kín khắp không gian che khuất tầm mắt, khiến cho không gian trở lên mịt mù trong lá giống như những làn sương mù. Chỉ khác sương mù là hơi nước còn ở đây hoàn toàn là những chiếc lá mỏng và nhỏ.

« Xoẹt... ».

Một tiếng cật ngọt vang lên trong không gian. Kim Nam trong gang tấc đã mau chóng có thể nhận biết một chiếc lá màu vàng công kích mình, nhưng vẫn không thể né tránh toàn bộ, Vấn đề cho nó công kích cật sượt qua gò má khiến hần lập tức chảy máu.

Không đơn giản, trận này quả thực không đơn giản chút nào. Không ngờ Cung Kiếm Phi lại có trận pháp lợi hại như vậy mà bây giờ mới tung ra. Vốn nghĩ đám người Cung gia này quả thực rất dễ đối phó nhưng không ngờ lại xuất hiện Liên Đàm trận này khiến Kim Nam tạm thời không có biện pháp phá bỏ. Tận lực vận thần thức lên đến cao điểm chú ý mọi động tĩnh xung quanh. Hần quyết không để cho Cung Kiếm Phi đánh lên hần thêm một lần nào nữa.

« Hừ !!! Tên đòi bại... Người thực sự không coi Cung gia ta ra gì, hôm nay để xem người làm sao thoát khỏi Liên Đàm trận trấn tộc của ta ».

Cung Kiếm Phi giọng điệu uất ức tức giận, trực như muốn giết Kim Nam ngay tức khắc nhưng hận là không thể. Tu sĩ nhếch nhác lúc này vẫn đang ngơ ngáo đứng ngoài quan sát. Cung Kiếm Phi thấy vậy liền truyền thần thức tâm nhắc khẽ.

« Cung Thái, đệ còn định đứng như vậy đến khi nào ? Liên Đàm trận này bản thân ta vẫn chưa có khả năng duy trì nổi quá mấy khắc. Mau hợp lực với ta giết tiêu tử này, bằng không Cung gia tiếp tục bị khi dễ ».

Kim Nam thì lúc này không hề biết rằng Cung Kiếm Phi thực ra không có khả năng duy trì cái Liên Đàm trận này được lâu để công kích hần nên vẫn đang toát mồ hôi lo lắng tìm cách phá giải. Tu sĩ nhếch nhác Cung Thái kia đang bất động nghe thấy Cung Kiếm Phi nhắc như vậy liền như được bom thêm máu điên. Điện cuồng chữ loạn cầm Khử Trần lăm lăm nhảy bổ vào hét lớn :

« Tiêu tử khi dễ cháu gái ta ??? Xem ta hành lạc người !!! ».

« Âm !!! ».

Một tiếng nổ lớn lại vang lên, cái bát sứ Khử Trần Vốn đã to lớn nay lại càng to lớn hơn gấp bội. Trận pháp Liên Đàm hình thành những chiếc lá bay vây quanh Kim Nam như hình mặt trời chói lóa thì lúc này Khử Trần to lớn ập tới áp chế trên đỉnh đầu Kim Nam khiến cho hần một trận nhộn nhạo thân thể không thể chịu nổi.

« A a a.... Diệt Vương !!! ».

Kim Nam vốn đang định tính kế để phá trận nhưng lúc này Cung Thái nhảy vào đánh loạn lên khiến hần không thể có thời gian kịp suy nghĩ. Cái bát sứ Khử Trần tạo cổ áp lực trấn áp hần phía trên cộng thêm những chiếc lá của Liên Đàm trận liên tục cửa vào da thịt hần khiến hần không thể chịu nổi. Không còn cách nào Kim Nam đành phải lập tức sử dụng Diệt Vương pháp kỹ.

Bạo Vân, Loạn Lưu, Thạch Bạo, Hồng Thủy nhất lượt được mau chóng hình thành. Từng tia lực lượng vũ động hùng hậu tạm thời quét bay những chiếc lá màu xanh ở vòng ngoài. Cung Thái cũng bị cổ trấn lực hình thành từ tứ đại pháp kỹ đẩy lui ra một quãng.

“Không xong! Tiêu đệ, hần đang hình thành pháp kỹ đối chọi, để cho hần thành công hợp nhất chúng ta chưa chắc đã có khả năng chống lại. Mau quay nhiều hần chờ để hần thành công”.

Cung Kiếm Phi thấy quả cầu Diệt Vương đang trên đà hình thành khiến ông ta cảm thấy uy hiếp rất lớn. Liền mau chóng thúc dục Cung Thái lao vô ngăn cản tránh để Kim Nam thành công trong việc hợp nhất pháp kỹ.

“Tên tiêu tử, chờ làm càn!!!”.

Cung Thái bị đẩy bay ra vốn còn đang định thần lại nhưng bị huynh trưởng thúc dục nên không dám chậm trễ mà lập tức lao vào tiếp tục đánh. Kim Nam đang tận lực trong quá trình hợp nhất, lúc này nếu Cung Thái kia mà lao vào rất có khả năng Diệt Vương của hần sẽ bị phá hỏng. Không giống như Võ Vương, Võ Vương kia sử dụng Đại Chung Điện pháp thức đồng dạng thời gian hình thành cũng lâu như Kim Nam hợp nhất pháp kỹ. Liên Đàm trận cộng thêm Khử Trần bản thân uy lực không thể so sánh với Đại Chung Điện pháp thức thể nhưng tính cơ động của nó rõ ràng là vượt trội hơn rất nhiều. Thời gian để Kim Nam hình thành xong pháp kỹ hợp nhất có lẽ hai mắt hần đã bị Cung Thái hành lạc đánh cho giống mắt chồn rồi cũng nên.

Không thể để Cung Thái phá hủy thành quả của mình trong khi chẳng mấy chốc nữa Diệt Vương của hần có thể được hình thành và hần lại có thể thoát khỏi cái Liên Đàm trận và Khử Trần kia quay lại hành lạc hai huynh đệ họ Cung. Thì lúc này không còn lựa chọn nào khác, Kim Nam đành phải sử dụng Tuyệt Đình Kinh Công một lần nữa, hần hy vọng rằng không vì như vậy mà quả cầu Diệt Vương lại bị ảnh hưởng.

“Vụt...”.

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, Kim Nam lại biến mất trong khoảng không một cách nháy mắt. Quả cầu Diệt Vương không ngờ như vậy lại không chút ảnh hưởng mà lại có xu thế hình thành nhanh hơn. Chỉ có điều hiện tại nó không còn tồn tại ở cái hình dạng tròn nữa rồi mà đã trở thành một vệt sáng kéo dài lốm đốm.

Cung Thái tung cước đến vị trí Kim Nam đứng lúc trước lại bị đánh vào khoảng không. Thân thể vì lao quá nhanh theo lực không thể chế trụ được bản thân liền lập tức lao đầu xuống đất.

“Bùm...”.

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Cung Thái lao vào mặt đất khiến đất bắn tung tóe chui cả thân mình lọt thỏm xuống đất tạo thành một cái hố rất lớn.

Không nhìn thấy Cung Thái đâu nhưng có lẽ ông ta đã chui sâu vào trong lòng đất rồi.

“A a a... Tiểu tử dám đùa giỡn với lão phu???”.

Cung Thái bộ dạng đã vốn nhếch nhác điên loạn, nay mồm miệng đầy đất cát. Vừa nói đất cát trong miệng bắn ra tung tóe mắt lại càng đảo loạn lên nhiều hơn. Bật một cái thân mình lại tiếp tục lao vào trận tung cước đánh về phía Kim Nam.

Vì Kim Nam đang bị vây hãm bởi Liên Đàm trận cho nên khoảng cách hấn sử dụng Tuyệt Đình Kinh Công cũng rất hạn chế, chỉ đành có thể tạm thời di chuyển trong một quãng ngắn. Tránh được một cước của Cung Thái lần thứ nhất chưa chắc đã tránh được lần thứ hai. Quả cầu Diệt Vương còn chưa đạt đến sự cường hãn nhất, nhưng lúc này không còn cách nào khác Kim Nam đành phải lập tức đánh ra hồng thoát hiểm.

“Rẹt, rẹt, rẹt...”.

Diệt Vương lúc này đã không còn là Diệt Vương lúc trước, không còn tồn tại ở dạng cầu nữa mà nó là một vệt sáng gồm những đốm li ti kéo dài. Vận dụng lực lượng vào cánh tay trái, thuận tay Kim Nam quét Diệt Vương thành một đường đánh vào bề mặt Liên Đàm trận. Diệt Vương lúc này như một chiếc roi còn Kim Nam chính là đang cầm chiếc roi đó đon giăn quét loạn tìm lối thoát.

“Xẹt, xẹt...”.

Những chiếc lá xanh bị Diệt Vương đánh trúng lập tức cháy khét lẹt. Lá đứt cháy đen bay mịt mù. Cung Thái đang lao đến tung cước không tự chủ được cũng liên lập tức vội vã lui lại. Nháy mắt Kim Nam đã phát hiện khe hở của Liên Đàm trận liền vận dụng Tuyệt Đình Kinh Công lập tức theo khe hở đại trận biến mất ra ngoài.

“Đừng hồng!!!”.

Cung Kiếm Phi thấy Kim Nam đang như muốn biến ra khỏi Liên Đàm trận, tâm thần khẽ rung động vội vã hét lớn tung ra một chiếc lá màu đỏ như lửa lập tức lấp khe hở trận pháp.

Kim Nam đang vận dụng Tuyệt Đình Kinh Công nháy mắt hình thành lao ra thì lập tức “đình” một tiếng. Rõ đau điếng, đầu Kim Nam như va phải một cục sắt cứng khiến cổ hần đau đớn trực như muốn gãy ra. Một cái lá màu đỏ to và dài mau chóng bịt kín khe hở trận pháp. Thấy thời cơ lại đến Cung Thái lập tức lao vào tung cước về phía Kim Nam không một chút sai sót.

Trong khi tâm thần vẫn còn đang rung động, Diệt Vương pháp kỹ thì cũng đã tiêu tán không còn. Bây giờ lại nhận thêm công kích của Cung Thái khiến Kim Nam tạm thời không biết phải làm sao. Vốn nghĩ có thể đơn giản dùng lực lượng áp chế đòi mua cái phủ họ Cung này, nhưng xem ra đúng thật như lời đồn, các cái gia tộc lớn này quả thực không đơn giản. Bây giờ bị hai huynh đệ họ Cung liên tiếp bức ép, dồn vào đường cùng Kim Nam không biết phải làm sao chỉ đành vận Tuyệt Đình Công Phu liên tiếp tránh các công kích quyền cước của Cung Thái.

Kim Nam nhỏ một bãi nước miếng tức giận phun ra một câu:

“Ông mà ra được thì hai các người tới số, hành lạc cả họ, trẻ không tha già không thương!”.

Cung Kiếm Phi vốn không có khả năng duy trì Liên Đàm trận lâu, vốn đã cắn răng chịu đựng lúc này đã muốn buông bỏ trận pháp. Nhưng nghe Kim Nam hần chửi như vậy lập tức trong đầu ông ta xuất hiện hình ảnh liên tưởng Kim Nam đòi bại. Tên tiểu tử này không những tụt quần trước Cung gia, không những vậy lại còn trước mặt con gái ông ta. Nếu bây giờ để hần thoát ra được, lại như lời hần vừa nói thì không biết già trẻ lớn bé trong Cung gia sẽ ra làm sao. Trẻ không tha, già không thương, hic, không lẽ ngay cả lão thái thái tên này cũng có ý đồ. Tên này khẩu vị thật lớn a.

Cung Kiếm Phi càng nghĩ mà lại càng nuốt nước bọt cảm thấy ghê rợn. Không ngờ tên này lại có khẩu vị mạnh như vậy, nếu đã đành con gái ông ta còn trẻ đẹp kiều diễm thì không nói làm gì. Nhưng Cung Kiếm Phi lại có sức liên tưởng mạnh. Càng nghĩ lại càng nhớ đến lão thái thái già cả, không ngờ tên đòi bại phía trước mắt lại có sở thích phát tòm đến như vậy. Cung Kiếm Phi bỗng cảm thấy phát lợm cổ họng.

Kim Nam lúc này thì không biết Cung Kiếm Phi kia đang nghĩ gì, nếu biết ông ta đang nghĩ hần ta xấu xa như vậy thì hần còn hận không thể đập chết ông ta ngay tức khắc. Câu nói khi nãy cũng chỉ là vì hần buột miệng nói ra vì tức giận nhưng không nghĩ Cung Kiếm Phi lại có sức tưởng tượng ngày càng phong phú đến như vậy.

Cung Ngọc Hân thấy cha mình mặt mày càng ngày càng đỏ bừng, không những vậy có những lúc còn tự lắc đầu cảm thấy sợ hãi thì cũng hết sức lo lắng. Chẳng nhẽ tên biến thái trước mắt quá mạnh khiến cha lo sợ. Nhưng thực tế Cung Ngọc Hân lại không biết cha nàng căn bản không phải có bộ dạng như vậy vì điều đó, mà ông ta có bộ dạng như vậy là vì càng ngày ông ta càng suy nghĩ tợn đến những điều sắp xảy ra nếu ông ta buông bỏ lực lượng.

Cung Thái thì lúc này không quan tâm đến huynh trưởng mình tưởng tượng phong phú như thế nào. Chỉ biết điên cuồng vừa chửi vừa đuổi đánh Kim Nam trong trận pháp. Kim Nam thì liên tục vận dụng Tuyệt Đình Kinh Công, khoảng thời gian qua đi hần cũng đã khá quen với tình huống hiện tại. Bắt đầu có thời gian vừa chạy vừa suy tính đối sách. Chỉ bức mình một điều hần thân là một cường giả nội khí tầng năm trung kì mà lại thua một cái nội khí tầng bốn sơ kì, để cho hần đuổi loạn như vậy. Nếu không có cái Liên Đàm trận mịt mù này khiến Kim Nam không thể nhận biết đối thủ thì có lẽ hần đã dẫn cho Cung Thái ông ta một trận te tua rồi.

“A...”.

“Xùy, xùy...”.

Cung Kiếm Phi gân căng cứng cơ mặt, mặt mũi đỏ bừng lúc này đã không chịu được nữa. Nội khí bản nguyên ông ta đã sớm cạn kiệt không thể duy trì, chỉ đành từ từ giải tỏa Liên Đàm trận, những tiếng tan rã phát tán ra không gian. Nháy mắt lớp lá lớn mịn đã không còn. Liên Đàm pháp bảo là cái cành cây đầy lá kia lúc này đã héo rũ xuống rơi vào tay Cung Kiếm Phi, có lẽ vì nó cũng đã sử dụng quá hạn tinh lực có thể nên mới xuất hiện tình trạng như vậy.

Phát hiện Liên Đàm trận đã lập tức bị phá bỏ Kim Nam liền tức khắc dừng lại. Cung Thái thì căn bản không để ý đến mọi chuyện xung quanh, vẫn lao đến tung quyền cước đánh Kim Nam. Khử Trần vẫn bay trên không trung tạo áp lực xuống thân thể Kim Nam nhưng lúc này đã không còn Liên Đàm trận phụ trợ liền suy yếu đi rất nhiều.

“Pặc...”.

Quyền cước Cung Thái lao đến trước thân mình Kim Nam, Cung Thái mừng rỡ như bắt được vàng vì lần này không ngờ Kim Nam hấn không biến mất nữa mà đứng lại. Điều đó có khả năng một cước của ông ta có thể đã kích trúng tiểu tử này được. Nhưng ngay lập tức ông ta đã phải nhăn mày lo lắng. Không ngờ Kim Nam không một chút sợ hãi dùng một tay bắt lấy một cước của ông ta đơn giản chế trụ lại. Ánh mắt đăm đăm như sát thần muốn lấy mạng Cung Thái khiến ông ta phát hoảng. Tên tiểu tử này không ngờ một cước của cường giả nội khí tầng bốn sơ kì mà hấn chỉ đơn giản dùng một tay không có thể hóa giải. Không những vậy còn khiến ông ta không thể rút được cước bộ của mình.

“Tiểu tử, ngươi định làm gì???”.

Kim Nam khẽ liếm mép bộ dạng thêm thương có chút nham hiểm nhìn về phía Cung Thái khiến ông ta phát hoảng lắp bắp miệng lưỡi cứng lại. Theo bản năng chân không ngừng đẩy dụa cố rút cước bộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Thế Lực Mới

“Khử Trần!!!”.

Cung Thái rơi vào đường cùng, liền lập tức triệu hồi Khử Trần đang vũ động phía trên. Một đường thuận tay đập Khử Trần chính diện về phía Kim Nam. Thấy vậy, Kim Nam mau chóng né thân mình tránh khỏi công kích, chỉ có điều lại làm vụt mất khiến Cung Thái có thể thoát ra.

Nhưng không sao, không còn Liên Đàm trận Khử Trần và Cung Thái lúc này hoàn toàn chỉ là vô dụng, không có chút sức chống cự nào đối với Kim Nam. Cung Kiếm Phi nội khí hao tổn cạn kiệt căn bản không có khả năng công kích. Chỉ trơ mắt ra nhìn Kim Nam với khuôn mặt bất lực, càng nhìn càng thấy khuôn mặt Kim Nam hấn thực sự đỗi bại.

Cung Thái sau khi thoát ra khỏi gọng kìm chế trụ của Kim Nam liền lập tức lui về thế thủ không dám công kích nữa. Chỉ đành trơ mắt đứng nhìn không biết làm gì, ông ta giờ không khác gì cá nằm trên thớt, chỉ mong người ta không chú ý đến mình. Cung Kiếm Phi cố gắng đứng dậy miệng lưỡi mấp máy như muốn nói điều gì nhưng không có sức. Cung Ngọc Hân thấy vậy liền lao tới đỡ cha mình.

“Tiểu tử, ngươi... Thật không ngờ... Chúng ta thật không phải đối thủ của ngươi... Ta có một cầu xin... Lão thái thái già cả rồi, ngươi có thể không đỗi bại với người hay không???”.

Cung Kiếm Phi nhìn Kim Nam đứng chắt như nhìn một tên đỗi bại. Kim Nam thì lập tức phát hỏa, lời này của Cung Kiếm Phi rõ ràng là có ý gì, không phải là ông ta đang nghĩ là hấn định giờ trò gì với lão thái thái gì đó của Cung gia đó chứ.

Cung Ngọc Hân thấy cha nói vậy liền mặt mũi cũng đỏ bừng:

“Tên biến thái... Ngươi tha cho lão thái thái... Ta... Ta... Cho ngươi!!!”.

Cung Ngọc Hân nghe thấy lời nói của cha mình, ý nghĩ cũng không khác gì. Kim Nam thì tự lấy tay đập bốp vào mặt một nhát, không ngờ hai cha con nhà này suy nghĩ tương đồng. Lại còn cho rằng hấn thực sự có ý đồ với cả gia tộc nhà họ Cung. Nghĩ lại chỉ một câu nói lúc tức giận đã khiến mọi chuyện thành ra thế này, hấn liền tự trấn an lần sau dù có tức giận nói lời cũng cần phải cân trọng một chút.

Quay sang nhìn Cung Thái đang điên loạn. Thấy vậy, Cung Thái liền lập tức lấy tay che mình:

“Tiểu tử??? Không phải với ta ngươi cũng là có hứng thú!!!”.

“Bốp!!!”.

Kim Nam lại tự vả vào mình một cái nữa, không lên tiếng lúc này chính là trở thành tên đỗi bại thực sự. Cũng may là đám người Tạ Đình không có mặt ở đây, bằng không theo chiều hướng suy nghĩ của cái gia tộc này, không biết bọn họ sẽ nghĩ gì về hấn nữa đây.

“Kiếm Phi gia chủ, ta thực sự cũng chỉ là có ý muốn mua lại cái tông phủ này vì thực sự cảm thấy nó rất hợp nhãn. Cậu nói vừa rồi cũng chỉ là buột miệng trong lúc tức giận mà thôi. Không đánh không quen biết”.

Kim Nam không còn giữ dáng vẻ bá đạo nữa, liền thay đổi sắc mặt hòa hoãn. Còn giữ thái độ như lúc trước thì càng giải thích chính là càng khẳng định. Chuyện này mà lan ra toàn Thạch Thất thành thì sau này hắn cũng thực rất mất mặt mũi, còn gì là nói đến thu phục nhân tâm, còn gì là nói đến tăng tiến tu vi Tín Ngưỡng. Người ta dù sao cũng có ba người ở đây, hơn nữa lại còn là gia tộc lớn, lời nói nhất định có sức ảnh hưởng. Còn hắn tuy tu vi có thực sự cường hãn và áp đảo nhưng cũng là mới tới đây. Hơn nữa chỉ có một người, lời nói căn bản không có trọng lượng.

Cung Kiếm Phi thấy Kim Nam thay đổi như vậy thì liền tỏ ra nghi hoặc. Chắc chắn tiểu tử này không tha cho ông ta dễ dàng như vậy. Vừa nãy còn đánh nhau thừa sống thiếu chết, quyết già trẻ lớn bé nhà họ Cung đòi bại không tha. Vậy mà bây giờ lập tức thay đổi, liệu có phải có ý đồ gì hay không.

“Ngươi có thực chỉ muốn mua tông phủ???”.

Cung Kiếm Phi cất lớn giọng nhưng vẫn có chút run.

“Thực vậy”.

Kim Nam gật đầu một cách chân thành, khoe miệng hiện chút nét mỉm cười. Cung Kiếm Phi lúc này không dám nói gì nữa. Thực lực không bằng người ta, bây giờ người ta muốn giết mình chính là dễ như trở bàn tay. Càng suy nghĩ ông ta càng cảm thấy Kim Nam thực sự không có ý đồ. Nếu hắn thực sự có ý đồ thì chẳng phải chỉ tốn công vô ích hay sao. Trực tiếp bóp chết ông ta là được.

“Cung Thái, đệ mau đi thông báo cho cả gia tộc, chúng ta tạm thời rời về Điện Sơn phía Nam”.

Cung Kiếm Phi ngáp ngừng chốc lát rồi cuối cùng cũng phải quay sang nói với Cung Thái một lời. Bộ dạng hết sức bất đắc dĩ, lời này vừa nói ra Kim Nam đã lập tức biết được. Hắn đã thu mua được phủ họ Cung.

“Kiếm Phi gia chủ, không biết ngài định bán cái tông phủ này với giá bao nhiêu?”.

Kim Nam thấy Cung Kiếm Phi đứng lên định rời đi, liền lập tức cất tiếng hỏi. Hắn ta là đi thu mua chứ không phải đi ăn cướp. Mặc dù hình thức thu mua này có thực sự hơi bá đạo một chút mà thôi. Cung Kiếm Phi thấy vậy liền lập tức quay đầu lại, ánh mắt có chút cảnh giác. Tiểu tử này không biết nói vậy là lại có ý gì nữa đây. Hay là lại còn muốn ông ta để lại toàn bộ gia sản nên mới nói như vậy. Nghĩ vậy Cung Kiếm Phi liền cắn chặt răng cố gượng cười:

“Tiểu tử??? Cả gia sản ta cũng sẽ để lại hết cho ngươi, cái này đã hợp ý hay chưa???”.

“Ách!!”.

Kim Nam rõ ràng không phải có ý này, không hiểu Cung Kiếm Phi con người này tại sao lại có tính cách suy tính đến mức bá đạo như vậy, mọi chuyện đều theo chiều hướng bất lợi đối với người khác.

“Kiếm Phi gia chủ, ta thực không có ý này. Chỉ là ta là đi thu mua, thực sự không phải là đánh cướp!!”.

Kim Nam gãi gãi đầu tiên lại gần Cung Kiếm Phi, nhanh tay rút ra một khối Ma Thạch thật lớn. Rõ ràng là khối Ma Thạch thượng phẩm hần tu luyện vẫn còn lúc trước. Cung Kiếm Phi thấy Kim Nam tiến tới thì lập tức cảnh giác đẩy Cung Ngọc Hân lại phía sau sợ Kim Nam giờ trò. Nhưng vừa mới thấy hần rút ra khối Ma Thạch kia thì liền lập tức há miệng dừng ngay hành động. Cung Ngọc Hân cũng là không thể chớp mắt. Đôi mắt tròn xoe long lanh rực rỡ khiến Kim Nam rất chú ý.

“Là Ma Thạch thượng phẩm, hơn nữa lại còn là khối to như vậy???”.

Cung Kiếm Phi thực sự khiếp sợ, Ma Thạch thượng phẩm không phải là Thạch Thất thành không có, cũng không phải là hiếm. Nhưng thực sự khối Ma Thạch to cỡ thân người thế này thì đây cũng là lần đầu tiên ông ta thấy. Ma Thạch trong Thạch Thất thành lưu động chỉ là hạ phẩm, giàu có lắm và có thể lực mới có một chút Ma Thạch trung phẩm để dành. Ma Thạch thượng phẩm thì có thể sánh với kì trân, tuyệt đối chỉ dùng cho cao cấp gia tộc trong tu luyện. Ngay cả Cung gia ông ta cũng chỉ có hai viên cỡ nắm tay. Thật không ngờ tên tiểu tử này không biết kiếm đâu ra viên Ma Thạch to đến mức dọa người như thế này.

“Cái này...”.

Mặc dù vẫn còn sợ Kim Nam có ý đồ, nhưng thực sự khối Ma Thạch này quá hấp dẫn. Cung Kiếm Phi ông ta cũng không thể cưỡng lại nổi sức cám dỗ của nó. Đừng nói là mua cái phủ họ Cung này, mà cho dù muốn mua mấy trăm cái phủ họ Cung cái tảng Ma Thạch này cũng đều có khả năng. Nếu tiểu tử này ngay ban đầu đem ra Ma Thạch thì có lẽ ông ta sẽ không ngần ngại đồng ý ngay chứ đừng nói là đánh nhau to đến như vậy.

Thấy Kim Nam vẫn giờ khối Ma Thạch lớn như vậy, hơn nữa ánh mắt còn rất kiên định. Cung Kiếm Phi đang không biết làm thế nào thì Cung Ngọc Hân đã trực tiếp lao đến thu ngay khối Ma Thạch vào thân. Kim Nam lập tức mỉm cười:

“Đã là như vậy, giao dịch hoàn thành. Phủ đệ này giờ là của bọn ta, xin Kiếm Phi gia chủ mau chóng dọn đi. Lát nữa ta sẽ quay lại lấy phủ”.

Nói rồi Kim Nam liền lập tức vận dụng Tuyệt Đỉnh Kinh Công nháy mắt biến mất. Lúc trước không biết lợi ích của Tuyệt Đỉnh Kinh Công khi vận dụng cực hạn với tu vi hiện tại nên không tiện sử dụng. Nhưng bây giờ biết khả năng của nó rồi Kim Nam cũng không ngại gì mà sử dụng nó để di chuyển cho đỡ tốn thời gian.

“Cha, khối Ma Thạch này phải làm sao?”.

Cung Ngọc Hân sắc mặt thích thú, căn bản khi vừa nhìn thấy khối Ma Thạch là đã quên hết mọi chuyện vừa xong. Ngay cả thái độ với Kim Nam cũng khác hẳn, cũng là coi trọng hơn, thậm chí còn không có chút nào tồn tại ý nghĩ là vừa này Kim Nam đòi bại. Mà khi Kim Nam vừa mới rời đi thậm chí còn cảm thấy hắn có chút phong độ đẹp trai.

“Mau, đưa đây cho cha. Lập tức phải cất nó đi ngay, bằng không sẽ là họa sát thân. Các cái gia tộc khác mà biết được chúng ta có Ma Thạch cỡ này nhất định sẽ động tâm mà sát phạt”.

Cung Kiếm Phi lập tức giơ tay hướng tới Cung Ngọc Hân bộ dạng sốt sắng. Cung Ngọc Hân nhìn khối Ma Thạch thực sự yêu thích không muốn dời một chút nào nhưng vẫn phải đưa cho cha mình. Cung Kiếm Phi sau khi cất khối Ma Thạch vào không gian chứa đựng liền lập tức mừng rỡ. Sắc mặt thậm chí còn có chút thỏa mãn.

Với lượng Ma Thạch cỡ này, đừng nói là ông ta, mà cho dù là một tên có tư duy thấp kém nhất cũng có thể dễ dàng tu luyện mà tăng tiến tu vi. Nằm trong tay khối Ma Thạch, việc tu luyện của Cung gia nhất định sẽ khởi sắc. Chuyện còn lại chỉ là thời gian, không mấy nữa mà Cung gia có thể trở thành đại gia tộc đứng đầu Thạch Thất thành. Lúc này thì từng đoàn người lớn từ trong những phủ đệ và đại diện phi thăng bay ra xuất hiện dày kín cả bầu trời.

“Chúng đệ tử Cung gia nghe lệnh. Từ nay tông phủ này đã không còn thích hợp cho chúng ta tu luyện. Tạm thời sẽ di dời đến Điền Sơn phía Nam để lập phái. Tất cả lập tức chấp hành mệnh lệnh tuyệt không được chậm trễ”.

Cung Kiếm Phi hướng đến đám đệ tử đông đảo phía dưới một hơi hét lớn, tùy thời cũng lập tức biến mất. Cung Ngọc Hân đảo mắt một cái, thân thể phiêu động bay lên không trung. Đám đệ tử áo xanh phía dưới cũng lập tức bay theo. Cả gia tộc họ Cung trên dưới lớn bé đông không kể xiết, nhất thời bay trên không trung tạo thành một màn mỏng che khuất bầu trời.

...

“Gia chủ, phát hiện Cung gia đại lượng di chuyển dời tông phủ”.

Hắc phát lão nhân đang trầm ngâm suy tính nhìn chiếc chùy màu đen đầy gai của mình, thấy tên thuộc hạ hấp tấp bẩm báo như vậy. Khóe mắt lại như muốn căng rách ra, mặt lộ tia cười mỉm thâm độc.

“Triệu tập tất cả Đà Nhân Tông đệ tử!”.

Hắc phát lão nhân hắng giọng một cách khô khè. Thấy vậy, tên thuộc hạ phía dưới có vẻ khó hiểu lập tức hỏi lại:

“Gia chủ, có phải là muốn đánh lên Cung gia hay không?”.

“Chuyện này người không cần hỏi, đến lúc đó tự khắc sẽ biết”.

Hắc phát lão nhân thấy tên thuộc hạ tò mò như vậy liền tỏ ra cau kỉnh. Giọng nói cũng biểu lộ sự tức giận rõ ràng. Tên thuộc hạ thấy như vậy liền không dám nói gì nữa lập tức lui ra.

...

“Cung gia, di chuyển toàn bộ tông phái???”.

Lão giả áo tím nghi hoặc nhìn xuống dưới, tên quân gia thấy vậy cũng liền lập tức cúi mình:

“Bẩm gia chủ, đúng là như vậy. Tạm thời chúng ta có nên công kích Cung gia hay không?”.

“Không cần, tạm thời chúng ta lấy tĩnh chế động. Võ Vương đã không còn, Thạch Thất thành bạo loạn. Kẻ động thủ sau cũng sẽ là ngư ông đắc lợi”.

“Gia chủ cao minh!”.

Tên quân gia phía dưới cười một tiếng nịnh nọt. Lão giả áo tím cũng sắc mặt thỏa mãn vuốt bộ râu màu trắng vui vẻ suy tính.

...

“Kim Nam huynh đã trở lại?”.

Tạ Đình hớn hờ chạy ra trước tiên khi Kim Nam vừa mới xuất hiện. Hắn đã đoán trước là kiểu gì cũng sẽ đánh nhau to, vốn đang lo lắng cho Kim Nam vì hắn ta đụng ngay phải thế lực họ Cung nhưng xem ra bây giờ không cần nữa rồi. Kim Nam hắn ta đã trở về hơn nữa sắc mặt còn hết sức vui vẻ. Xem ra mọi chuyện đều thuận lợi.

“Mọi người, chúng ta hiện tại đã có chỗ ở mới rồi. Tạm thời không phải lo lắng gì nữa, nhưng bây giờ ta có một chuyện muốn hỏi ý kiến của mọi người. Tồn tại trong Thạch Thất thành không phải là một chuyện đơn giản, không có thế lực sẽ là bị người ta khi dễ chính vì vậy ta muốn thành lập một thế lực ở đây mọi người có đồng ý hay không gia nhập nó?”.

Kim Nam thấy Tạ Đình thì chỉ mỉm cười một cái gật đầu, sau đó quay xuống đại lượng hỏi ý kiến mọi người. Tạ Đình thấy vậy liền lập tức lên tiếng:

“Kim Nam huynh, ta cũng biết là như vậy. Chỉ có điều huynh biết đấy, thành lập thế lực không phải là đơn giản, không phải chỉ cần có một đại lượng khí tài rất lớn, mà cái quan trọng ở đây chính là thực lực”.

“A, cái này huynh không phải lo lắng, khí tài thì ta nghĩ mọi người ở đây có lẽ không thiếu. Hơn nữa ta cũng đã thu mua được tông phủ họ Cung rồi, từ giờ chúng ta đã có điều kiện để thành lập thế lực. Còn về thực lực thì huynh không cần phải lo lắng, ta đã có thể quyết định được rồi. Tạm thời mọi người tu luyện cái này, trước mắt là để phòng vệ”.

Kim Nam nói xong một câu liền rút từ Ân Nặc ra một đồng công pháp, lần lượt phát cho từng người. Công pháp trước đây lấy được ở Nam Hải Long Cung là rất nhiều, ngoài bát đại công pháp trước đây Kim Nam còn cảm thấy hữu dụng, còn lại căn bản hẳn không một chút bận tâm với chỗ còn lại. Vì vậy chỗ công pháp này Kim Nam đều không chút tiếc bỏ.

Đám người phía dưới thì lần lượt hoa mắt, cả đời họ chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện tu luyện. Đừng nói là có tài nguyên để tu luyện hay không, mà cho dù là có cũng chưa hẳn đã có công pháp để tu luyện. Mỗi một loại công pháp của các tông phái đều hết sức bảo mật chỉ có người trong tông môn mới có thể biết đến. Chứ đừng nói là tiện tay phát đại trà như Kim Nam thế này.

Tạ Đình trong tay cầm quyển công pháp Địa San lập tức run run. Quyển công pháp này Kim Nam trước khi đưa cho Tạ Đình đã hết sức lựa chọn kĩ càng, phần là vì người huynh đệ này khiến hắn cảm thấy rất hứng thú, phần là vì hắn cũng muốn bồi dưỡng một người thân tín cho mình tạo dựng thế lực sau này.

“Kim Nam huynh, thành lập thế lực, trước hết cần phải có một cái tên. Huynh đã chọn được chưa?”.

“Không cần phải chọn, nó đã có từ rất lâu rồi. Chính là Triệu Thánh Tông!”. Kim Nam đơn giản nói một câu gói gọn, chính là Triệu Thánh Tông. Triệu Thánh Tông ở đại địa Nhân giới đã bị tận diệt, hẳn vẫn còn tồn tại một suy nghĩ có ngày sẽ lại có thể khai lập tông môn như cũ, phát dương quang đại thời kì hào hùng trước đây của nó. Triệu Thánh Tông.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Đà Nhân Tông

« A a a . . . ».

Tiếng la hét hoảng loạn khắp bầu không trung phía Nam Thạch Thất thành. Một bầu trời sáng rực toàn là máu nhuộm đỏ.

“Gia chủ, mau chạy đi, ở đây chúng ta hiện tại có thể cầm cự được!”.

Từng đám lớn đệ tử Cung gia nhất loạt hét lên thảm thiết, máu vẫn không ngừng chảy.

“Hừ, bọn khốn Đà gia, Cung Kiếm Phi ta sẽ nhớ mãi ngày này. Một ngày ta sẽ quay trở lại diệt tộc các ngươi!”.

Cung Kiếm Phi sau khi di chuyển đại lượng gia tộc trở về phía Nam, Diên Sơn đã gặp phải sự ám toán của Đà gia. Không thể cầm cự, Cung Kiếm Phi thậm chí còn bị đánh lên đến mức trọng thương không thể phản kháng. Đánh nhau một hồi với Triệu Kim Nam hai huynh đệ họ Cung căn bản không ở trạng thái cường hãn nhất thực lực. Bị Đà gia đem nhân mã đánh lên là không thể chống cự. Đà gia chủ Đà Thiết Đát cầm một thanh chùy đen thật lớn đánh ngay sau ức Cung Kiếm Phi khi ông ta đang không chú ý khiến Cung Kiếm Phi lập tức đại trọng thương.

Không nghĩ Võ Vương chỉ có mất mấy ngày mà thành Thạch Thất đã đại loạn đến như vậy. Cung Kiếm Phi không còn cách nào khác chỉ đành bỏ mặc cho thế gia đệ tử ngày càng bị diệt sát nhiều hơn mà chạy trốn. Nắm trong tay khối thượng phẩm Ma Thạch kia Cung Kiếm Phi vẫn còn có một chút hy vọng sau này có thể báo được thù.

“A a a . . .”.

“Xoạt!”.

“Phụt!!!”.

Máu tiếp tục chảy không ngừng, toàn bộ không trung một màn máu đỏ rực hòa với nền trời màu đỏ của Ma Giới khiến cho mọi thứ càng ghê rợn hơn.

“Gia chủ, thành công rồi. Cung gia lần này không ngờ lại sợ ý như vậy. Di chuyển tộc nhân rõ ràng là không có sự chuẩn bị trước. Chúng ta tiêu diệt được chúng môn đệ tử Cung gia rồi. Cung gia từ nay về sau khẳng định không có khả năng hồi phục một cách nhanh chóng”.

Tên thuộc hạ áo đen to béo cười híp cặp mắt vốn đã nhỏ của gã nay lại càng nhỏ hơn hướng về phía Hắc Phát lão nhân. Hắc phát lão nhân cũng xuất hiện một tia đắc ý:

“Rất tốt, chỉ tiếc là không giết được Cung Kiếm Phi!”.

“Đúng vậy, nhưng gia chủ, tại hạ có điều không hiểu. Tại sao Cung Kiếm Phi lần này lại bị đánh bại dễ dàng như vậy. Theo thuộc hạ biết thì để đánh ông ta thì hẳn là không phải chuyện dễ dàng. Ông ta tồn tại đẳng cấp cũng cùng cấp bậc với gia chủ?”.

Tên thuộc hạ áo đen bộ dạng nghi hoặc hướng Hắc phát lão nhân dò hỏi. Thấy vậy, Hắc phát lão nhân cũng có một tia khó hiểu:

“Ta cũng cảm thấy chuyện này có điểm nghi vấn. Mới đầu ta cho rằng là do Ma Vân Chùy mới tế luyện thành công khiến thực lực của ta đại tăng. Nhưng xem ra đó không phải là nguyên nhân chính. Ma Vân Chùy hợp lực công kích, cùng lắm chỉ khiến Cung Kiếm Phi rơi vào thế hạ phong”.

“Hà hà, bất quá gia chủ cũng không nên suy nghĩ nhiều. Cung gia đại thương nguyên khí, hơn nữa còn chiếm được không ít khí tài, lần này cũng xem như là có lãi. Tiếp theo nên làm thế nào, thưa gia chủ?”.

Tên thuộc hạ áo đen hướng Hắc phát lão nhân tỏ ý chờ đợi. Hắc phát lão nhân lại thích thú nhìn thanh chùy màu đen trong tay mình sau đó mới chép miệng nói:

“Còn thế nào nữa, tông phủ họ Cung toàn bộ chiếm sạch, chiêu nạp thêm đệ tử. Chiếm được Cung gia sau này ít nhất thực lực Đà gia ta cũng phải tăng thêm gấp rưỡi!”.

Hắc phát lão nhân vừa nói vừa liên tưởng, cảm giác phấn khích trào dâng không thể khống chế nổi. Vốn ông ta nghĩ lần này công kích Cung gia sẽ không dễ dàng, hơn nữa còn bị các cái Gia tộc khác nhòm ngó nhưng xem ra bây giờ hoàn toàn chỉ là nghĩ quá nhiều mà thôi. Các gia tộc khác căn bản không có động tĩnh. Thậm chí việc ông ta chiếm được Cung gia mấy cái gia tộc đó hình như cũng không có chút mảy may quan tâm

...

“Của ta, gian phòng này của ta. Người đừng hòng mà tranh nó nhé ! ».

Tiếng cười rộn rã vui vẻ phấn khích liên hồi vang lên. Không còn là những con người khắc khổ suốt ngày bám riết lấy những khối Ma Thạch đen đúa, khi bị bọn Quý tộc đánh những chiếc roi da gai góc tran trát vào người kêu lên u oán nữa. Bây giờ hoàn toàn là những con người sống lạc quan vui vẻ. Không còn là chờ chết mà bây giờ đã có mục tiêu mới để sống tốt hơn.

Nhưng người lao dịch ở khu khai khoáng Đại Sơn ngày nào giờ đã lột xác thành những con người mới. Mặc bộ quần áo mới do Kim Nam thiết kế ai nấy đều có khí độ phi phàm xuất chúng. Không kém bất cứ một thế gia đệ tử nổi bật nào. Kim Nam nhìn những người này thì có chút mỉm cười thỏa mãn. Triệu Thánh Tông không ngờ khai phái trở lại lại ở cái mảnh đất Ma Giới này. Nhưng không sao, một ngày Kim Nam hẳn còn, Triệu Thánh Tông sẽ không chỉ vang danh khắp cái thành THạch Thất này, mà sẽ là toàn bộ tam giới đại đạo. Công pháp Triệu Thánh Tông cũng là đệ nhất công pháp uy trấn tam giới.

Tạ Đình thì mãi mê đi sắp xếp chỗ ở cho mấy người lãnh xãng này. Mặc dù phủ họ Cung rất rộng, không hiếm những chỗ đẹp để nhưng căn bản đám người này vẫn thích tranh chấp. Một số người còn vội vã lao vào cấm luôn biển hiệu để tên thể hiện quyền sở hữu bất khả xâm phạm. Tạ Đình cũng đành lắc đầu chán nản, nhưng cũng vui, không như vậy thì cũng quả thật phí những ngày tháng tự do mà họ có thể trải nghiệm sau khi vượt khỏi cái địa ngục không lối thoát được thế gian. Một số người thậm chí còn vui mừng đến phát khóc vì chính trước đây họ cũng không thể tưởng tượng được lại có ngày này.

« Mọi người, tạm thời dừng lại một chút. Nghe ta nói đây ! ».

Kim Nam hắng giọng một tiếng lập tức đám người kia quay đầu lại dừng ngay mọi hành động. Người khác nói bọn họ có thể không để tâm, nhưng Kim Nam hẳn là người cứu bọn họ ra khỏi địa ngục. Một lời hắn nói không quan tâm chính là tự và vào mặt mình.

« Triệu Thánh Tông vừa mới thành lập, tạm thời cần phải chọn ra những thành viên cốt cán trong Tông phái tiện thời bồi dưỡng. Ta trước hết tiến cử Tạ Đình huynh làm phó Tông chủ, chức vị trưởng lão và các vị sư phụ từ từ theo thời gian nhận biết sẽ phân phó đảm nhiệm. Mọi người có đồng ý không ? ».

« Đồng ý !! ».

Lời Kim Nam vừa nói thậm chí còn chưa dứt câu đã có tiếng tán đồng. Tạ Đình thấy vậy thì liền ngấp ngừng bước lên :

« Kim Nam huynh, chuyện này... Chức vụ phó Tông chủ ta không thể đảm nhiệm. Thứ nhất ta không có thực lực, thứ hai không có tài đức. Cái này huynh không thể quyết định dễ dàng như vậy”.

“Mọi chuyện ta đã quyết, mọi người tiếp tục đi!”.

Kim Nam lên tiếng đồng ý khẳng định một câu, trong mắt còn thể hiện rất kiên định rồi sau đó rời đi. Tạ Đình vẫn đứng trơ ra đó không biết phải làm sao, trong lòng Tạ Đình xuất hiện một tia cảm kích khó tả, hẳn đã quyết tâm, sau này dù có thế nào cũng phải cố gắng tu luyện. Khó khăn lắm mới có ngày này, nhất định không thể phụ sự mong đợi của vị huynh đệ tốt này.

Đại diện phi thăng trên đỉnh không gian Cung gia lúc trước, một chữ Cung rất lớn trước chính điện đã bị Kim Nam lập tức phá bỏ. Thay vào đó là chữ Triệu rất lớn. Làm xong mọi việc Kim Nam cảm thấy rất thỏa mãn, vốn định quay đầu đi tìm kiếm những kiến trúc cần chỉnh sửa thì hắn liền lập tức khựng lại thân mình. Ánh mắt xa xăm nhìn về phía Nam một cách rất chú ý.

Hơn ba mươi mấy nhân mạng áo đen, đều là tu luyện giả đang hướng hướng này bay tới. Khuôn mặt còn như hung thần ác sát, khẳng định là muốn đánh cướp.

“Ý, có người, không phải gia chủ đã nói là hiện giờ Cung gia không có ai sao. Tại sao lại có một thẳng mặt đàn đứng ở kia!”.

Đám tu sĩ áo đen tràn tới bộ dạng ngơ ngáo, vừa tới đã luôn miệng nói Kim Nam hắn mặt đàn khiến hắn lập tức phát hỏa.

“A, sao không phải là Cung gia, trên kia rõ ràng là chữ Triệu. Hay là chúng ta đến nhầm chỗ!!!”.

Một tu sĩ áo đen bộ dạng thô tục nói bắn nước miếng tùm lum nhận định. Hướng sự nghi hoặc của cả đám người dời từ Kim Nam sang đại điện phi thăng.

« Không đúng, Cung gia rõ ràng là ở chỗ này mà. Mà Triệu gia là cái bọn nào thế, căn bản trước đây chưa từng nghe nói ??? ».

Kim Nam đã tức đến như mất muốn trực lời ra rồi, rằng hắn nghiêng kèn kẹt liên hồi. Nội khí bên trong thì cứ liên tiếp bạo động không thể kiềm chế. Bọn tu sĩ lâu la này không biết từ đâu đến. Vừa đến đã lập tức lên tiếng nói hắn mặt đàn, cái này còn đỡ. Không ngờ lại còn lên tiếng sỉ nhục họ Triệu của hắn.

« A, ta nhớ ra rồi, hình như ở phía Đông có một cái Triệu gia, nghe nói cũng chỉ là gia tộc buôn muối. Căn bản không có tu luyện, nghề chính hình như cũng là đi làm đậu phụ gì đó thì phải !!! ».

Một tên tu sĩ áo đen khác bộ dạng ngơ ngáo gãi gãi đầu lên tiếng, cả bọn nhất loạt cười lên ầm ỹ.

« Ông giết chúng bây !!! ».

Kim Nam căn bản không thể kiềm chế thêm được được, một thân nhảy vọt nháy mắt biến đến cạnh bên một tên tu sĩ áo đen. Căn bản một lời không nói lập tức dùng thủ thọc sâu vào đan điền bóp nát nội đan của tu sĩ này khiến hắn không kịp phản kháng. Các tu sĩ áo đen khác vừa kịp thời nhận biết tình huống thì đã lập tức phát hoảng. Căn bản chạy tán loạn như ruồi nhặng.

« Không xong rồi, mau chạy ! ».

Đám tu sĩ áo đen hồ loạn lên, tên tu sĩ áo đen khi này bị Kim Nam bóp nát đan điền vẫn chưa có chết máu chảy lênh láng. Kim Nam căn bản không muốn lập tức giết người này, sỉ nhục hắn đến như vậy hắn phải khiến cho tên này sống không bằng chết.

« Toàn bộ các người, không ai được toàn mạng ! ».

Giọng nói sát thần lại vang lên, một lời vừa dứt những cái bóng ảo như chớp nhoáng lập lòe xuất hiện. Lần lượt từng tu sĩ áo đen đều bị móc hết nội đan không một chút sai sót. Máu chảy tuôn trào đầy không trung. Nội đan biến mất, ngay cả khinh công cũng không thể sử dụng. Cả đám người đều nhất loạt rụng xuống mặt đất như những trái dưa.

« Gia chủ !!! ».

Một tên áo đen may mắn thoát nạn chạy xa được một quãng nhưng cái bóng đen mờ ảo kia đã đuổi tới rất sát rồi. Nhìn thấy phía trước đó chính là Hắc phát lão nhân, tu sĩ áo đen liền lập tức kêu lớn một tiếng mừng rỡ. Hắc phát lão nhân đã đến, điều đó chứng tỏ hắn cũng có thể được cứu khỏi cái sát thần này rồi.

« Ai dám truy sát đệ tử Đà Nhân Tông ta ??? ».

Hắc phát lão nhân vừa mới tới, thấy cảnh này lập tức sát khí tràn ngập lao về phía trước, khuôn mặt cũng chính là bạo nộ. Nhưng cũng là không kịp.

« Phụt ».

Tu sĩ áo đen lập tức thất khiếu chảy máu, đan điền cũng là thùng một lỗ lớn. Nhanh, thực sự rất nhanh. Hắc phát lão nhân lập tức dừng thân mình lại thủ thế không dám tiến tới. Dốt cục là kẻ nào lại có thể nháy mắt trước mặt ông ta giết đệ tử Đà Nhân Tông mà ông ta lại không thể làm gì. Hắc phát lão nhân tâm thần rung động, chiếc chùy màu đen có lực lượng mờ nhạt trên tay ông ta thoáng chốc xuất hiện run rẩy.

« Còn nói ta mặt đàn ??? ».

Kim Nam giọng nói tràn ngập lửa hận, cái bóng đen mờ nhạt từ từ biến mất xuất hiện một thân mình phiêu động trước hắc phát lão nhân. Mãi tóc bay lững lờ, ánh mắt rất có thần. Bộ trang phục trắng nhạt lại càng tăng thêm vẻ tiên phong đạo cốt thân cận cho hắn. Thế nhưng đó là với người thường, còn với Hắc phát lão nhân lúc này thì ông ta lại không cảm nhận như vậy. Trước mặt ông ta chính là xuất hiện một sát thần đúng chất. Ánh mắt sát thần nhưng bên trong lộ rõ sát cơ, hơn nữa kẻ này tu vi ông ta thậm chí nhìn không thấu.

Quyết không thể đánh liều, Hắc phát lão nhân lập tức cất thanh chùy màu đen kia đi. Một tay giờ lên thân mặt :

« Vị huynh đệ này, không biết Đà Nhân Tông ta đã đắc tội gì mà khiến huynh đệ tức giận như vậy ? ».

« Bọn chúng nói ta mặt đàn ! ».

Một câu nói gọn lỏn, không chút cảm xúc. Câu này nói ra rõ ràng là có ý không muốn tiếp chuyện Hắc phát lão nhân, hơn nữa còn đang rất muốn đánh nhau.

« A... Cái này, không phải chứ, chắc có sự nhầm lẫn ở đây. Huynh đệ, đã đắc tội, cáo từ ! ».

Hắc phát lão nhân càng nói càng cảm thấy thấy khó chịu, đối diện khuôn mặt tiểu tử này đối với ông ta cảm giác không thể điều chỉnh. Bạo nộ không xong, mà cười cợt vui vẻ cũng không được. Muốn đánh nhau thì lại không có thực lực, tốt nhất một lời chấm dứt rồi đi là xong chuyện.

« Dễ dàng như vậy sao ??? ».

Kim Nam gần giọng lên một tiếng, nháy mắt xuất hiện trước mắt Hắc phát lão nhân, khuôn mặt tỏ vẻ không chút để ý nhưng nắm tay hắn đã nói lên tất cả. Cuồng bạo nội khí vũ động liên tục. Hắc phát lão nhân đánh hơi thấy nguy hiểm lập tức lùi lại.

Tiểu tử này không ngờ chỉ nháy mắt đã có thể xuất hiện trước mắt ông ta mà ông ta không thể phát hiện. Với cấp bậc này của ông ta hiện giờ đừng nói cho dù có là nội khí gia tăng năm đi chăng nữa. Di chuyển nhất định phát ra giao động không gian, cái này ông ta có thể lập tức phát hiện. Vậy mà tiểu tử này xuất hiện trước mặt ông ta khiến ông ta lập tức phát hoảng, không gian không hề giao động. Chẳng nhẽ lại là Thuần Di trong truyền thuyết. Càng nghĩ ông ta càng cảm thấy nguy hiểm. Vốn nghĩ chuyện này đến thu thập Cung gia dễ dàng nhưng không ngờ chưa đến cửa phủ đã gặp ngay sát thủ hồi tội.

« Ngươi ?? Ngươi muốn làm gì ??? ».

« Ông là cùng phe với bọn chúng có phải không, cái gì mà Đà Nhân Tông ??? ».

Kim Nam tròn tròn đôi mắt lên một cách dữ tợn. Tay không ngừng lưu động nội khí nhưng lại không có đánh ra mặc dù bàn tay đã đạt cực hạn tích tụ lực lượng. Hắc phát lão nhân một tia mồ hôi chảy dài. Vốn không muốn đánh nhau nhưng xem ra không được. Vô thức thanh chùy màu đen từ lúc nào đã té xuất.

Kim Nam trong giây lát cũng đã nhìn thấy thanh chùy kia, miệng hắn chỉ khẽ nhếch lên một cái. Bọn tu sĩ áo đen kia si nhục hắn một hồi đánh nhau khiến hắn căn bản chưa thỏa mãn. Lão giả này xem ra có chút thực lực, si nhục hắn mặt đàn là chuyện nhỏ. Nhưng si nhục Triệu gia xem như chính thức nhỏ một bãi nước bọt vào mặt hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Khai phá đại điển

« Gia chủ, không xong rồi !! ».

“Hử, có chuyện gì???”.

Lão giả áo tím đang mân mê đóa hoa nhỏ trên tay, thấy tên quân gia chạy vào đáng bộ hốt hoảng như vậy thì cũng cảm thấy kì quái.

“Đà... Đà gia đánh lên Cung gia thành công rồi!”.

“Sao cơ???”.

Lão giả áo tím nghe thấy lời tên quân gia vừa dứt đóa hoa trên tay cảm cũng không chắc lập tức rơi xuống.

“Gia chủ, Đà gia lần này đánh lên thành công Cung gia, không những vậy còn chiếm được không ít khí tài. Có lẽ bây giờ bọn Đà tộc đã đến phủ họ Cung thành công chiếm nốt phủ đệ đó rồi”.

“Bịch!”.

Lão giả áo tím nghe đến đây sắc mặt xám ngắt, tự đâm vào ngực mình một nắm đấm để như trấn tĩnh.

“Gia chủ, Đà gia chiếm được Cung gia, sau này khí thế nhất định không hề nhỏ, khẳng định sẽ lấn át Sâm gia ta. Cả thành Thạch Thất này xem ra sau này cũng không yên ổn nữa. Đà gia thế lớn nhất định sẽ tìm cách nuốt chửng chúng ta”.

Tên quân gia vẫn tiếp tục nói, không những vậy mồ hôi còn chảy dài khiến hắn phải luôn đưa vạt áo ra lau, khẳng định là đang rất lo sợ. Lão giả áo tím

giọng điệu cũng thù thảo:

“Vốn không nghĩ nó là như vậy, Cung gia thực lực không kém chút nào. Nếu Đà gia đánh lên Cung gia thì ít ra cũng phải có một trận đại chiến, khẳng định cả hai gia tộc sẽ đại thương nguyên khí, chúng ta cứ như vậy mà hưởng lợi. Không nghĩ Cung gia lại dễ dàng bị đánh bại khiến cho nước cờ của lão phu xem ra hỏng rồi. Cơ hội tốt cũng đã mất, Sâm gia sau này khó mà yên ổn”.

Lão giả áo tím chính là Sâm Vi Tân gia chủ của Sâm gia một trong các đại gia tộc lớn nhất của Thạch Thất thành. Lần này Đà gia thành công đánh lên Cung gia đã khiến cho Sâm Vi Tân ông ta không thể lường trước được. Đà gia thành công cũng có nghĩa là thế lực Sâm gia bị thu hẹp. Mỗi thế lực các gia tộc đều có phân địa bàn lớn nhỏ, lần này Đà gia thôn tóm được Cung gia, thế lực đại tăng, Ma Thạch trong tay cũng thu được nhiều hơn. Khẳng định về lâu về dài thực lực cũng sẽ vượt trội. Sâm Vi Tân vì tính sai một nước cờ mà trong lòng lo lắng không thôi, trông ngược tim đập chính là liên hồi.

...

“Tiểu Nam huynh đệ, đã là vừa ý thì sau này chúng ta có thể hóa thù thành bạn. Triệu Thánh Tông khai phái sẽ có một lễ vật lớn, hy vọng tiểu Nam huynh đệ hài lòng!”.

Hắc Phát lão nhân chính là Đà Thiết Đất, vốn là chuẩn bị đại chiến với Kim Nam hấn một trận. Nhưng không ngờ giữa chừng Đà Thiết Đất này lại đem ra một vật khiến Kim Nam hết sức động tâm, đó chính là Lân Sừng.

Thứ này chính là một đồ vật nghịch thiên, có trong nó có thể xuyên giới. Nói thì có vẻ mơ hồ nhưng đúng là như vậy. Theo truyền thuyết kể lại rằng trận chiến tam Thánh cũng có sự xuất hiện của tứ đại thần thú. Trong bốn thần thú thì có một thần thú là Kỳ Lân thần, vốn lớp vảy của thần Kỳ Lân được xem là trân bảo. Không những có thể chống chịu được cường lực đến độ biến thái mà còn sắc bén vô bì, không gì không cắt được. Đại chiến tam Thánh, tứ đại thần thú cũng tham gia. Tứ đại U Tôn đánh nhau với tứ đại thần thú uy lực cũng hết sức khủng khiếp. Chính trong trận chiến này đã có vô số những chiếc vảy của thần Kỳ Lân bị rơi vãi. Nhưng nó trải dài khắp tam giới, nói là vô số nhưng cũng là có hạn. Những người nắm trong tay Lân Sừng chẳng có nổi mấy người, không phải là cường giả cấp cao thì cũng là ẩn thế Thánh đạo.

Lân Sừng này xuất hiện điều đó có nghĩa là gì. Đó chính là Kim Nam hấn có khả năng có thể trở về được Nhân Giới, lại tiếp tục con đường tu đạo đang gián đoạn của hấn. Mặc dù ở Ma giới này cũng tốt. Tu vi nội khí của hấn có thể nói là tăng nhanh một cách điên cuồng không có điểm dừng, nhưng vấn đề lớn nhất lại nằm ở tu vi Tín Ngưỡng, hai thứ này một khi không cân bằng lâu dài chính là tự sát. Chỉ có khi trở về Nhân Giới, Kim Nam có thể tiếp tục quá trình tu luyện Tín Ngưỡng Công Pháp bằng cách gia tăng tu vi cho đội quân Quân Đoàn Đen. Khi đó mọi phiền phức của hấn còn được giảm nhẹ một chút.

“Tiểu Nam huynh đệ, cáo từ!”.

Đà Thiết Đất cười híp mắt tỏ vẻ rất vui sướng, nhưng thực tế khi quay mặt rồi đi lại liên tục cười khò. Kim Nam cũng thoáng liếc qua nhìn được liền khẽ cười. Chỉ trách Đà Nhân Tông kia dấy vào hấn ta, không thì đâu phải có mất đi trân bảo như Lân Sừng này cơ chứ. Đà Thiết Đất cứ luôn miệng tiểu Nam này tiểu Nam kia khiến Kim Nam rất khó chịu, trước nay bất cứ ai đều gọi đầy đủ tên của hấn. Nhưng nhìn thấy Lân Sừng này hấn liền lập tức gạt bỏ, hiện tại tránh xung đột là tốt nhất. Còn không biết đến khi nào mới có thể thu phục được Nhân tâm gia tăng Tín Ngưỡng lực.

Mặc dù Tín Ngưỡng Công Pháp còn có cái gọi là thần thông thu tâm, nhưng Kim Nam căn bản là không biết sử dụng. Thần Kim Quy truyền pháp niệm cho hấn rõ ràng là không có đầy đủ, hấn căn bản đều phải tự mò mẫm. Nếu bây giờ có thể nắm rõ cái gọi là thần thông thu tâm kia thì Kim Nam hấn đâu có phải thống khổ đến như vậy. Trực tiếp sử dụng thần thông tu luyện có phải là rất nhanh hơn không. Mặc dù cách đó thì có hơi cực đoan, hình thức có vẻ như gần giống với Ma công mê hoặc nhân tâm.

...

Khai phái đại diện Triệu Thánh Tông, một màn kiếm khí luôn luôn lưu động trên không trung phủ họ Cung trước đây mà bây giờ có lẽ lên gọi là Triệu Thánh Tông tông môn. Một chữ Triệu sắc nét mang màu sắc xanh nhạt luôn luôn ẩn hiện càng làm tăng thêm vẻ uy lực cho môn phái. Để có được chữ Triệu này Kim Nam đã phải hao tổn không ít nội khí và tài nguyên thiết lập trận pháp.

Triệu Thánh Tông khai phái chỉ có Đà gia đến, các gia tộc khác căn bản còn chưa biết đến sự tồn tại của Triệu Thánh Tông. Thế nhưng thông tin lan truyền trong Thạch Thất thành là rất nhanh nhạy. Chỉ chưa đến nửa ngày toàn bộ các gia tộc lớn tại Thạch Thất thành đã đều biết tin tức.

“Ngươi nói sao, Triệu Thánh Tông, Đà Thiết Đất cũng phải cúi mình đến dự không những vậy còn đem theo một phần đại lễ???”.

“Gia chủ... Cái này đúng là như vậy!”.

“Tông chủ của Triệu Thánh Tông là kẻ nào, sao ta chưa từng biết đến?”.

Sâm Vi Tân nhíu mày khó hiểu, vốn ông ta còn đang lo lắng Đà gia lần này đánh lên thành công Cung gia thế lực sẽ tăng vượt trội. Nhưng mọi chuyện thoáng chốc thay đổi tự dưng lại mọc thêm ra một cái Triệu Thánh Tông.

“Gia chủ... Quả thực người này thuộc hạ cũng không rõ tung tích, lai lịch chính là không rõ ràng!”.

Tên quân gia phía dưới cúi đầu bộ dạng bất đắc dĩ nói.

“Chuẩn bị một phần đại lễ, ta phải đến viếng thăm cái Tông chủ này xem thế nào. Một kẻ có thể khiến Đà Thiết Đất phải cúi mình quyết không tầm thường”.

“Tuân mệnh!”.

Tên quân gia cúi mình một lần nữa lập tức biết mất, Sâm Vĩ Tân vẫn tiếp tục trầm tư. Ván cờ tưởng như đã kết thúc bây giờ xem ra lại có thể tiếp tục đánh. Sâm Vĩ Tân ông ta quyết không để cho mình sai sót thêm một lần nữa.

...

“Tông chủ Sâm Địa Tông Sâm Vĩ Tân đứng đầu Sâm gia Thạch Thất cầu kiến!”.

“Tông chủ Lai Như Tông Lai Thần Vân đứng đầu Lai gia Thạch Thất cầu kiến!”.

“Tông chủ Liêm Vạn Tông Liêm Đại Thái đứng đầu Liêm gia Thạch Thất cầu kiến!”.

“Tông chủ Sài Hân Tông Sài Thái Mân đứng đầu Sài gia Thạch Thất cầu kiến!”.

“Tông chủ Điền Thần Tông Điền Ý Nhi đứng đầu Điền gia Thạch Thất cầu kiến!”.

Thoáng chốc khai phái đại diện Triệu Thánh Tông vắng vẻ heo hút chỉ có mỗi Đà gia đến lập tức tập nập nhộn nhịp. Kim Nam cũng là một chốc biến sắc, không ngờ Triệu Thánh Tông từ lúc nào lại có nhiều Tông phái đại diện các gia tộc lớn chú ý. Đà gia chủ Đà Thiết Đất sắc mặt căn bản không biến đổi, ông ta ngay từ đầu đã biết trước có khả năng lần đến Triệu Thánh Tông tham gia khai phái đại diện lần này sẽ khiến các cái đại gia tộc chú ý. Nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy, đặc biệt là Sâm gia, chưa đến vài canh giờ đã lập tức có mặt. Đà Thiết Đất đã từ lâu nhìn nhận ra con người của Sâm Vĩ Tân, người này mưu kế đa đoan, đoán định Đà Thiết Đất ông ta đến đây hẳn có ý đồ nên lập tức đến thăm dò.

Sâm Vĩ Tân đến sớm như vậy, các cái gia tộc khác cũng đâu có chịu bỏ qua dễ dàng. Một cái nhộn nhịp thiếu các đại gia tộc lớn chính là mất đi một miếng bánh mỡ mũi. Chính vì vậy đều tham dự gần như đầy đủ không sót một cái gia môn nào.

“Vĩ Tân huynh thật có nhã hứng, không biết từ khi nào đã quen biết Kim Nam tông chủ mà đến cầu kiến?”.

Đà Thiết Đất trước tiên hướng mũi công kích về phía Sâm Vĩ Tân, lời nói cũng là nói mĩa mai. Sâm Vĩ Tân cũng không kém cạnh lập tức lên tiếng:

“Được biết Kim Nam tông chủ khai phái uy danh khắp Thạch Thất thành, bản Tông cũng chỉ là muốn đến làm chút lễ cho phải phép. Không lẽ như vậy mà Đà tông chủ cũng có chút khó chịu hay sao?”.

“Không dám!”.

Đà Thiết Đất buông một hơi thở dài nguyền một tiếng. Sâm Vĩ Tân thấy vậy cũng là cười khà khà đắc ý.

“Hình như ở đây vẫn thiếu một gia tộc thì phải?”.

“Đúng vậy, Đình Đan Tông tại sao vẫn chưa thấy có người đại diện đến. Việc trọng đại như thế này thì ít gia cũng phải là đích thân tông chủ Đình Đại Cầm đến dự, tại sao lại không thấy có mặt một người nào?”.

“Theo ta thấy Đình gia rõ ràng là không coi trọng Triệu tông chủ!”.

Người lên tiếng chính là Liêm Đại Thái và Sài Thái Mân, Liêm gia và Sài gia hai nhà được hưởng lợi ích ít nhất của Thạch Thất thành từ trước tới nay. Chỉ dựa vào truyền thừa mà còn có thể miễn cưỡng đứng trong các đại gia tộc. Chính vì vậy hai gia tộc này luôn luôn ganh tỵ và đố kỵ với các gia tộc khác, có cơ hội quyết định hàng đến phút chót.

“Đặc sứ Nguyễn Đan Tông, Nguyễn Ý Sương cầu kiến Triệu tông chủ!”.

Một tiếng hét vang của đệ tử Triệu Thánh Tông vòng ngoài tiếp kiến vang lên khiến tất cả mọi người đều quay ra chú ý không dời. Nguyễn gia, căn bản đây không nằm trong số các gia tộc lớn của Thạch Thất thành, tại sao lần này lại cũng dám đến góp mặt. Đã là như vậy lại còn cử một cái nữ tử đến làm đặc sứ khiến nhất thời tất cả các gia tộc đều hết sức phần nộ.

Kim Nam này giờ vẫn ngồi yên vị không chút để tâm cũng phải ngược nhìn ra phía cửa. Người đến là một nữ tử xinh đẹp dáng vóc phiêu dật xuất thần, làn da trắng nõn như ngọc công thêm đôi tuyết lệ như muốn bung ra khiến bất cứ nam tử nào cũng đều phải chảy máu mũi. Người này vừa đến đã khiến một tràng than vãn xuyết xoa khen ngợi vang lên. Một vài vị gia chủ còn gật đầu tâm đắc.

Nguyễn gia không ngờ lại có nữ tử xinh đẹp đến như vậy, để dành cho kẻ tử của mình thì cũng rất hợp. Không ít vị gia chủ đã có ý định sau lần này sẽ đến Nguyễn gia ép hôn.

“Nguyễn Ý Sương bái kiến Kim Nam tông chủ...”.

Khẽ cúi mình nói một câu nhỏ nhẹ mà âm thanh nàng mượt mà như kéo dài không dứt. Ngay cả lời nói cũng khiến người ta nghe lọt tai lại càng làm các vị gia chủ thêm ưng ý. Các vị gia chủ sắc mặt biểu hiện yêu thích ra mặt. Duy chỉ có Đà Thiết Đất là không biểu lộ gì mà vẫn đang trực nhìn sắc mặt của Kim Nam.

Sâm Vị Tân ngay từ đầu cũng để ý thái độ của Đà Thiết Đát, thấy Đà Thiết Đát như vậy Sâm Vị Tân cũng lập tức thay đổi sắc mặt không giữ vẻ tán thưởng nữa mà là hướng lên nhìn vị Triệu tông chủ phía trên.

“Nguyễn gia? Có thể nói cho ta biết một chút về gia tộc này hay không?”.

Kim Nam căn bản sắc mặt không có chút mảy may quan tâm đến Nguyễn Ý Sương, mặc dù nàng ta khi mới bước vào khiến hắn ta có chút chú ý nhưng căn bản không phải là có ý thích. Nguyễn Ý Sương này bề ngoài biểu lộ thanh cao nhã nhặn hồn nhiên, nhưng trên thực tế Kim Nam hẳn đã sớm nhìn thấu nội tâm nàng ta. Tâm cơ thâm trầm mưu kế đa đoan, quyết không phải là một người phụ nữ đơn giản.

Nguyễn Ý Sương khẽ mỉm cười nói, ánh mắt còn như muốn dụ hoặc Kim Nam hẳn:

“Triệu tông chủ có lẽ không biết, Nguyễn gia chúng ta là gia tộc chuyên vận chuyển Ma Thạch từ bên ngoài thành Thạch Thất phục vụ cho các tu luyện giả. Nhưng đó chỉ là công việc phụ mà thôi. Công việc chính của Nguyễn gia và các đệ tử chính là luyện đan”.

“Luyện đan?”.

Kim Nam lại càng khó hiểu, đan dược xưa nay vốn là trân phẩm. Không lý nào một gia tộc xuất thân phát đạt từ luyện đan mà lại chỉ có thể xếp top hai mà không được xếp vào hàng các đại gia tộc. Chuyện này quả thật rất khúc mắc khiến Kim Nam hẳn thực sự khó hiểu.

Thấy Kim Nam tỏ vẻ kì quái như vậy Nguyễn Ý Sương liền lập tức giải thích:

“Đúng vậy, Nguyễn gia chúng ta chính là luyện đan mà trở nên phát đạt, chỉ có điều đó là kinh doanh đan phẩm cấp thấp nên không mấy lợi ích. Vì vậy chỉ có thể xếp vào gia tộc hạng hai mà thôi”.

“Ra vậy, không biết Nguyễn gia lần này đến khai phái đại điển của Triệu Thánh Tông ta có lễ vật gì trọng thị muốn tặng hay không, nếu không thì xin mời ngồi kê bên để đại lễ chuẩn bị bắt đầu?”.

Kim Nam sau khi rõ ngọn ngành thì cũng không còn cảm thấy hứng thú gì nữa, lập tức buông lời lạnh nhạt. Các vị tông chủ sau khi nghe lời này thì cũng là sững sốt. Vị tông chủ này rõ ràng vẫn còn trẻ khỏe, không lẽ nào trước cái gọi là như tiên nữ này cũng không có chút hứng thú lại còn buông lời lạnh nhạt như vậy, hẳn không phải là có vấn đề đấy chứ.

Nguyễn Ý Sương nghe thấy lời này thì sắc mặt liền tỏ ra một chút khổ buồn, nhưng Kim Nam lập tức nhìn thấy thoáng qua trong ánh mắt nàng ta xuất hiện một tia cay nghiệt. Người này đến đây hẳn là không có ý đồ gì tốt, hẳn nhất định phải tuyệt đối cẩn trọng bằng không rất có khả năng mắc mưu nàng ta.

“Triệu tông chủ, Nguyễn gia lần này đến đây là có lễ vật trọng thị muốn dâng”.

“Mời!”.

Kim Nam đưa một tay lên tỏ vẻ hứng thú, thấy vậy Nguyễn Ý Sương lập tức vẫy tay cho một cận thị phía sau bưng lên một chiếc hộp nhỏ.

“Xin dâng lên cho Triệu tông chủ Thần Hoàn Đan của bốn phái!”.

“Thần Hoàn Đan???”.

Lời này vừa dứt lập tức đương trường sôi nổi mãnh liệt. Nguyễn gia này không phải là đang nói đùa đấy chứ, Thần Hoàn Đan tuyệt đối chỉ có trong truyền thuyết. Là loại đan dược mà chỉ có dùng máu của Thần Thú mới có thể luyện thành. Chưa nói đến có máu của Thần Thú mà luyện đan hay không mà căn bản có cũng cần phải có kỹ năng luyện đan siêu việt mới có thể thành công. Không chỉ vậy, cái loại chuyện mà một gia tộc có Thần Hoàn Đan mà đem biểu tặng là không có khả năng.

Kim Nam nghe lời này cũng lập tức rung động. Hắn lập tức chú ý về phía hộp nhỏ một khắc không rời, Thần Hoàn Đan là thứ gì hẳn tuyệt đối có thể biết được. Thứ này xuất hiện là thật hay giả còn cần phải xác thực.

“Không chỉ vậy, Nguyễn gia lần này còn muốn hiến tặng thêm một lễ vật”.

“Còn một lễ vật nữa???”.

Câu nói tiếp theo đưa ra khiến đại diện còn ồn ào hơn gấp bội. Nguyễn gia chỉ là một cái gia tộc hạng hai, không ngờ lần này không tiếc khí tài bỏ ra Thần Hoàn Đan nghịch thiên trong truyền thuyết mà lại còn thêm một cái lễ vật nữa. Nguyễn gia này từ khi nào mà lại trở nên giàu có đến như vậy, chẳng lẽ là ẩn giấu thực lực. Mà như vậy cũng không có khả năng, vì một cái khai phái đại điển mà đưa ra lễ vật trọng thị như Thần Hoàn Đan là có ý đồ gì. Hơn nữa cái Triệu tông chủ này là ai mà lại được coi trọng đến như vậy.

“Không sai, Nguyễn gia lần này chính là muốn... Gả một người cho Triệu tông chủ đây”.

“Gả người???”.

Lời nói tiếp theo khiến đương trường tĩnh lặng, tất cả các gia tộc đều bắt đầu suy tính. Tặng lễ vật trọng thị, lại còn muốn kết thân. Chẳng lẽ Nguyễn gia muốn dựa vào thế lực Triệu Thánh Tông khởi sắc.

“Là ai?”.

Kim Nam mỉm cười tỏ ra có chút hứng thú, không ngờ cái Nguyễn gia này từ đâu đến mà lại có hành động kỳ lạ đến như vậy khiến hắn cũng rất chú ý. Hắn cũng thực sự muốn biết xem Nguyễn gia này rốt cục là muốn gả ai cho hắn để kết thân đây.

“Là ta, Nguyễn Ý Sương...”.

Chỉ một lời ngắn gọn từ đôi môi khẽ động kia đã khiến tất cả bất động như tượng, Kim Nam cũng chính là há miệng ra đến mức không thể ngậm lại nổi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Nhẫn Trưởng Môn

Nguyễn Ý Sương tiếp tục bước lên thêm một bước nữa, tiến gần đến vị trí chủ tọa của Kim Nam ngồi. Gần đến mức mà Kim Nam chỉ khẽ hít thở thôi là đã có thể ngửi thấy mùi hương xù nừ từ nàng. Nguyễn Ý Sương quả thực rất đẹp, nếu như là Kim Nam trước đây khẳng định nàng bước tới gần hắn với khoảng cách này nhất định khiến hắn chảy máu mũi vô số lần.

Thế nhưng mọi chuyện xoay vần, khi con người ta yêu thì dục tính cũng biến mất. Những ham muốn xác thịt hay sự hấp dẫn từ người khác phải hoàn toàn chỉ là phù du. Tâm không một chút tạp niệm, Nguyễn Ý Sương này muốn dùng sắc đẹp để câu động hắn thì còn mơ đi. Bất giác nghĩ lại những chuyện cũ, hắn cũng đã từng có một nữ tử, một nữ tử khiến hắn có thể yêu hết mình. Có thể vì nàng làm tất cả, hắn với nàng yêu nhau cũng rất đối bình thường, không đẹp như thiên tình sử. Nhưng cũng đủ để hắn bất chấp tất cả, bước lên con đường thông thiên tu đạo một lần nữa hồi sinh lại cho nàng.

« Thần Hoàn Đan ta xin nhận, còn lễ vật sau thì xin thứ lỗi. Kim Nam ta thực không có phúc phận để hưởng ! ».

« Tại sao ?? ».

Kim Nam lên tiếng từ chối khiến không chỉ Nguyễn Ý Sương cực độ thảng thốt phải bật lên tiếng hỏi lại mà tất cả các vị gia chủ cũng rất đổi ngạc nhiên. Triệu tông chủ này khẳng định là người có vấn đề. Nguyễn Ý Sương này là nữ tử khẳng định từ trước đến nay họ gặp là người đẹp nhất, thậm chí nếu không nói là đẹp nhất toàn cái Thạch Thất thành này. Nếu không phải các vị gia chủ là người có địa vị, hơn nữa cũng có tuổi sợ mất mặt với thiên hạ thì cũng đã bất chấp tất cả mà thu nàng về tay mình rồi chứ không đâu lại có ý định để dành cho kẻ tử.

« Ta đã có ý trung nhân ! ».

« Ý trung nhân !!! ».

Nguyễn Ý Sương lại càng thất thần hơn nữa. Thấy vậy Điền Ý Nhi liền bước lên cất giọng, nàng ta là tông chủ của Điền Thần Tông. Trong các đại gia tộc Thạch Thất thành thì chỉ có duy nhất Điền gia có nữ tử làm tông chủ.

« Ta nói Triệu tông chủ sao lại như vậy, nam tử năm thế bảy kiếp là chuyện thường tình. Nguyễn Ý Sương cô nương đẹp đến hoa hòn liễu ghen như vậy mà Triệu tông chủ lại từ chối thì quả thật khó hiểu, hơn nữa như vậy cũng thật làm mất mặt Nguyễn gia. Ta thân là nữ tử cũng có thể hiểu chuyện này, chẳng lẽ ngài là nam nhân lại không có hiểu ??? ».

Điền Ý Nhi một thân nữ tử, khuôn mặt đoan trang, không phải là cực phẩm xinh đẹp nhưng cũng đủ để câu động nam nhân. Không những vậy còn tỏa ra khí chất phụ nữ thuần thực. Khẳng định kỹ thuật phòng kín của nàng cũng rất điêu luyện, khuôn mặt còn tỏ ra vẻ dâm đãng. Bất cứ nam nhân nào nàng ta cũng đều thuận tiện liếc nhìn đưa tình.

Loại người này không phải là hiếm, Kim Nam quả thật là đã gặp không ít. Loại phụ nữ này chỉ có thể câu động nam nhân thường mà thôi, còn đối với Kim Nam hắn thì càng nhìn lại càng ngứa mắt.

Điền Ý Nhi thấy Kim Nam không nói gì liền khẽ liếm môi một vẻ rất đa tình nói tiếp :

« Thật không hiểu sao Triệu tông chủ lại có ý nghĩ như vậy, ta thậm chí còn muốn được gả cho ngài nữa đây ! ».

Điền Ý Nhi nói xong liền nhảy mất một cái, đương trường nam nhân ai nấy đều nuốt nước bọt ừng ực. Nữ nhân này chỉ cần một đêm bọn chúng quyết không hối tiếc, chỉ có mấy lão già gia chủ các gia tộc là mặt mày không chút thay đổi, có thể thấy là đã miễn dịch được với hành động của nàng ta. Đà gia chủ Đà Thiết Đất lập tức quan sát kỹ càng Kim Nam, ông ta muốn xem tâm kế của tiểu tử này như thế nào. Nếu thật sự ngay cả Điền Ý Nhi này mà cũng không chống nổi sức cám dỗ của nàng thì xem ra tiểu tử này thực dễ đối phó. Chỉ cần một chút tâm kế là đã có thể loại bỏ được đại địch.

Phàm là đại gia tộc lớn tông chủ một phái người nào người nấy đều là cáo già. Một màn của Điền Ý Nhi này thực tế không thể lừa được họ, nếu một kẻ suy nghĩ nông cạn thì thậm chí còn cho rằng Điền Ý Nhi là thực sự thích Kim Nam. Điền Ý Nhi vẫn tiếp tục biểu diễn những màn kịch điêu luyện của mình.

Kim Nam thì thầm cười lạnh, loại nữ tử này thấy mặt ta hận còn không thể đuổi ngay, lấy đầu lại rước về nhà. Cực chẳng đã nàng bắt chính với nam tử nào đó thì chẳng phải lão tử sẽ bị cấm sùng hay sao, không những vậy lại còn rất ngứa mắt.

« Cảm ơn Điền tông chủ đã có lời, nhưng ý trung nhân của ta chỉ duy nhất có một. Ngoài nàng quyết không chấp nhận một nữ tử nào nữa !! ».

Kim Nam một câu dứt khoát sắc mặt cũng là đành lại, rõ ràng muốn có ý không đùa cợt nữa. Điền Ý Nhi mà còn tiếp tục cợt nhả hần, khẳng định hần sẽ không khách khí. Điền Ý Nhi thấy Kim Nam đã cứng như vậy thì cũng không tiếp tục đùa cợt nữa, liền thu về dáng vẻ bình thường không nói gì.

Nguyễn Ý Sương lúc này mới bước lên, nàng đã thất thần hồi lâu bây giờ cũng đã như tỉnh lại. Nàng biết mình không còn cơ hội nào nữa rồi, tâm kế lần này bày ra xem ra thất bại. Đừng nói là tâm kế có hữu dụng hay không mà ngay cả tiếp cận hần cũng đừng nói là có thể. Nguyễn Ý Sương khẽ cúp đôi mày một cách buồn nhàn nhạt khiến nam nhân nào cũng muốn ôm ấp che chở cho nàng :

« Ý Sương đã biết, Triệu tông chủ nhận đại lễ của Nguyễn gia đã là nể mặt lắm rồi. Ý Sương quyết không có ý trách Triệu tông chủ lạnh nhạt. Chỉ trách ta gặp Triệu tông chủ quá muộn, khiến nữ nhân khác đã có cơ hội cướp mất chàng ! ».

Nguyễn Ý Sương than thân trách phận, bộ dạng trực như muốn khóc. Nam nhân đương trường ai nấy đều diện mạo tức giận, Triệu tông chủ này là cái gì mà lại phụ bạc tình cảm của một nữ nhân như vậy. Cũng may đây là thế gian tu tiên đạo người ta không mấy câu nệ. Bằng không một cái nhân gian thường tình bị một nam nhân từ chối nữ tử từ đó không chỉ mất mặt mà còn rất khó lấy được chồng sau này.

Kim Nam nhìn màn này thì chỉ tự cười thầm trong lòng, tâm kế của người dùng hồng lửa được bốn công tử. Nói trắng ra là người muốn ám toán ta mới tiếp cận như vậy. Lê thường đầu một nữ tử mới gặp một nam nhân đã sinh lòng yêu thích thậm trí muốn chết. Đừng nói là bốn công tử đã sớm đoán định được lòng người, mà chỉ cần một nam nhân bình thường khi tinh táo cũng có thể dễ dàng nhận biết thâm tâm người như thế nào. Loại phụ nữ mới gặp đã đưa lời thề non hẹn biển với một nam nhân thì chỉ trừ khi có tâm kế hai là loại lằng lộn nam nhân nào cũng làm như vậy.

Chỉ có điều Kim Nam thực sự không hiểu, hần và Nguyễn gia trước nay chưa từng gặp mặt chứ đừng nói là đắc tội. Tại sao Nguyễn gia này lại cử Nguyễn Ý Sương này đến ám toán hần. Một nghi vấn được đưa ra có nghĩa là có rất nhiều điều cần phải giải thích và điều tra. Kim Nam không thể chỉ trong vài khắc mà vạch trần được âm mưu của Nguyễn gia. Nguyễn gia này rốt cục có ý đồ gì có lẽ hần cần phải có một thời gian mới có thể xác định.

« Khai phái đại diện Triệu Thánh Tông chính thức bắt đầu. Xin mời các vị tông chủ yên vị chờ đợi đại lễ... ».

Kim Nam lập tức lên tiếng cắt ngang đương trường đang bàn tán sôi nổi. Một lời vừa dứt tất cả đều im lặng.

« Chúng đệ tử Triệu Thánh Tông vào điện... ».

Một tiếng hét dài lớn lại được vang lên, chỉ có điều tiếng này không phải do Kim Nam phát ra mà là do một đệ tử của tông phái. Đa phần đệ tử Triệu Thánh Tông hiện tại đều hầu hết là đám người lao dịch ở khu khai khoáng Đại Sơn trước kia, chỉ có một số rất ít khoảng vài người là mới được tuyển chọn gấp rút.

« Ta xem ra cái Triệu Thánh Tông này hoàn toàn cũng chỉ là tầm thường, ngoài cái tông chủ kia khiến ta không nhìn ra thực lực còn lại toàn là thường nhân. Loại môn phái này không hiểu tại sao Đà gia và Sâm gia lại có thể làm căng đến như vậy, khiến bốn tông quả thực mất thời gian ! ».

Lai Thần Vân thấy đám đệ tử Triệu Thánh Tông vừa mới bước vào liền cất giọng khinh thường nói nhỏ với Điền Ý Nhi ở bên cạnh. Thấy vậy Điền Ý Nhi cũng là cất đôi mắt tròn xoe nhìn Lai Thần Vân, rất nữ tử sau đó nhìn đám đệ tử Triệu Thánh Tông cười tít mắt, thuận tiện cũng là đưa mắt liếc khê Triệu Kim Nam.

« Cử hành đại lễ bắt đầu, trước hết mời phó tông chủ Tà Đình lên nhậm chức vị... ».

Lời nói vừa dứt Tà Đình lập tức bước ra, đương trường tất cả đều chú ý. Một số điệu cười khinh thường được phát ra, một số lại nhìn Tà Đình đánh giá rất thận trọng.

« Theo ta thấy Triệu Thánh Tông này sớm muộn cũng sụp đổ. Chỉ cần một cái tông chủ vắng mặt là có thể dễ dàng đánh chiếm được tông môn. Lần này xem ra Đà gia và Sâm gia lo lắng quá rồi ! ».

Sài Thái Mân chính là cất giọng chê bai trước tiên, Liêm Đại Thái thấy vậy cũng cười nhạt. Tất cả những hành động của đám người này Kim Nam đều chú ý. Sài Thái Mân, Liêm Đại Thái, Sài gia và Liêm gia Kim Nam hần quyết định ghi hai cái gia tộc này vào sổ đen. Nếu không phải hôm nay là khai phái đại diện sợ làm mất hứng thì hần đã không chịu nổi mà lập tức ra tay rồi.

Đà Thiết Đất từ đầu vẫn chú ý động thái của Kim Nam, thấy Kim Nam hần nhìn về phía Sài Thái Mân và Liêm Đại Thái một cách lạnh lẽo thì lập tức cười nhạt. Sài gia và Liêm gia lần này xem ra khó sống rồi. Đà Thiết Đất thậm chí còn sinh ra vui mừng khôn lường. Sài gia và Liêm gia dù đứng cuối trong các đại gia tộc lớn, thế nhưng nếu nhỏ được hai cái gai này thì lợi ích cũng không nhỏ.

Tà Đình hôm nay vận một bộ tiên y màu trắng, cổ tay còn đeo một chiếc bao da nạm ngọc rất đẹp chân đi hài đen cang tôn lên vẻ uy vũ. Mặc dù Tà Đình không có chút thực lực nhưng bất giác nhìn qua cũng rất mạnh mẽ.

« Phó tông chủ tiếp Nhẫn... ».

Một tiếng hô lớn lại tiếp tục hét vang, tức thì một chiếc nhẫn màu đen trên thân có khắc hoa văn chói lóa lập tức xuất hiện. Tà Đình nhẹ nhàng đưa một

ngón tay giương lên phía trước, lập tức chiếc nhẫn kia tự động chui vào ngón tay hắn một cách rất tự nhiên, cứ như hắn đang tự trực tiếp đeo vào vậy.

« Nhận !!! ».

Tạ Đình khẽ quát một tiếng lớn, lập tức chiếc Nhẫn đã vào ngón tay Tạ Đình đứng vị trí thiết chặt lại. Một chữ Triệu chói lóa khẽ sáng lên màu trắng ở bề mặt nhẫn.

« Tạ Đình chính thức nhận vị !!! ».

Một tiếng hét lớn nữa lại được vang lên như khẳng định. Tiếng hét vừa dứt Kim Nam từ tốn một chút rồi lên tiếng.

« Cổ Đồng Nhẫn này hiện sẽ do Tạ Đình tiếp nhận, Tạ Đình người có đồng ý hay không với giới luật của bốn môn ?? ».

« Xin nghe ! ».

« Ba giới luật... Quân nghiêm đệ tử cấm làm điều ác, tự thân phần đầu quyết không lười biếng, phát dương quang đại quyết không để bốn môn lụi tàn... Ba giới luật vi phạm chính là hình thần câu diệt!!! ».

“Tạ Đình nhận mệnh!!!”.

Hét lớn một tiếng Tạ Đình quỳ xuống lạy xụp Triệu Kim Nam một cái sau đó lui xuống dưới. Một đệ tử dưới đài chủ tọa lập tức bước lên hét lớn:

“Tiếp theo đến đệ tử bốn phái bước lên nhận Nhẫn...”.

Đệ tử dưới đài vừa dứt lời lập tức chúng đệ tử Triệu Thánh Tông phía dưới bước lên không chút chậm trễ. Lần lượt từng người xếp hàng rất có thứ tự.

“Ý, kì lạ, Triệu Thánh Tông này tại sao không có trưởng lão mà chỉ có phó môn chủ???”.

Sài Thái Mân lại tiếp tục cất tiếng lên hỏi, giọng nói vẫn không dấu đi vẻ khinh thường chút nào. Một cái môn phái mà ngay cả trưởng lão chức vị cũng không có thứ hỏi đây là môn phái gì vậy. Kim Nam khẽ đưa ánh mắt lạnh lẽo trong thoáng chốc nhìn Sài Thái Mân, hắn quyết định, khai phái đại điển kết thúc chính là đi sinh sự với cái Sài gia này trước tiên.

Lần lượt thời gian trôi đi có không ít lời bàn tán. Cuối cùng tất cả đệ tử Triệu Thánh Tông đều có Nhẫn đại diện môn phái. Các môn phái như Sâm Địa Tông, Đà Nhân Tông hay Điền Thần Tông... vân vân đều không có Nhẫn đại diện, đa phần phân biệt đều dựa vào trang phục và vũ khí công kích.

Thực ra thì cũng không có gì kì lạ, bản thân Triệu Thánh Tông trước kia ở Nhân giới cũng là di biệt như vậy, khác biệt tất cả các môn phái là có Nhẫn đại diện bốn môn. Kim Nam hắn cũng chỉ là kế thừa quy định cũ. Nhẫn đại diện được sử dụng khiến không ít môn phái buông lời bàn tán nhưng Kim Nam hắn thì không hề quan tâm. Thậm chí hắn còn cho rằng nếu muốn phát triển Triệu Thánh Tông đến đỉnh cao thái dương thì việc lựa chọn Nhẫn đại diện môn phái còn rất quan trọng. Không những vậy, Nhẫn này không chỉ có ý nghĩa đại diện mà còn là điều kiện quan trọng để tu luyện công pháp Triệu gia sau này.

“Tiếp theo là trưởng môn tông chủ Triệu Kim Nam lên nhận Thiên Nhẫn trưởng môn...”.

Đệ tử dưới đài lại tiếp tục hét lên một tiếng lớn, tức thì Kim Nam từ trên vị trí chủ tọa từ tốn đứng lên. Dáng vẻ uy vũ bất phàm chợt toát lên, vẻ anh tuấn cũng không khỏi làm Điền Ý Nhi và Nguyễn Ý Sương có một chút rung động. Không ngờ cái tông chủ Triệu gia này nhìn kĩ cũng đẹp trai như vậy, thậm chí còn rất thu hút. Nếu là thường nhân thì khẳng định sẽ không ít cái nữ tử bị tên này lừa tình mà vẫn si mòng.

“Chậm đã!!!”.

Một tiếng cất ngang bắt chợt cất sự chú ý từ Kim Nam sang phía khác. Một đệ tử vòng ngoài của Triệu Thánh Tông lại hét lớn:

“Tông chủ Đình Đan Tông, Đình Đại Cầm đại diện Đình gia Thạch Thất cầu kiến!”.

“Đình gia???”.

“Là Đình gia đến???”.

“Tên Đình Đại Cầm thật sự thích phá phách???”.

Lời nói vừa dứt đương trường lập tức xôn xao, Đình Đại Cầm này là có ý gì. Tại sao đến lúc nào không đến lại đến đúng lúc Triệu Thánh Tông trao chức vị trưởng môn. Kim Nam cũng liếc mắt mảy may cau có, Đình gia này quả thực không biết điều chút nào. Không đến đã đành, đằng này đã đến muộn lại còn đúng lúc như vậy. Các đại gia tộc Thạch Thất thành giờ này đã có đông đủ không thiếu một gia tộc nào tại khai phái đại điển Triệu Thánh Tông, chỉ có điều phút chót mới là đầy đủ, hơn nữa lại còn đúng giờ khắc quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Thông Đạo Nhân Giới

“Thật lễ, thật lễ, quả thực thật lễ quá...”.

Đình Đại Cầm vừa bước vào mặt mày lập tức hớn hờ. Sắc mặt còn không có vẻ gì là đang sinh sự mà chỉ đơn thuần là đến không đúng lúc. Đương trường ai nấy mặt mày như bị ném trứng ung.

“Đình tông chủ thật có phong thái. Đến cũng rất đúng lúc”. Kim Nam một tia cười gượng gạo như ăn cơm nhai phải sạn. Lòng tự nhủ phải kiềm chế, phải kiềm chế, nhất định không thể để vì tên thất phu này ra tay mà làm hỏng đại lễ.

“Áy, quả thực xin mọi người thứ lỗi. Đại Cầm ta cũng là vì có một chuyện trọng đại nên mới đến muộn”.

“Chuyện trọng đại? ”.

“Tam đại Ma Tôn mặt truyền. Lệnh cho toàn bộ các tộc Ma giới gấp rút đến bên Huyết Hải tập trung. Chuẩn bị vượt thông đạo tiến tới Nhân giới».

« Thông đạo tiến tới Nhân giới ? ».

Kim Nam lập tức hứng thú quên ngay chuyện Đình Đại Cầm đến phá phách. Một lời liền hỏi dồn :

« Ma giới hiệu triệu đại quân có phải là muốn xâm chiếm Nhân giới ??? ».

« Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể ! ».

Lời vừa dứt đã lập tức có những lời gạt bỏ. Một số tông chủ còn nheo mắt lại nhìn Đình Đại Cầm với ánh mắt dè bii khinh thường. Có tâm lý còn cho rằng ông ta lấy cái lý do này ra để che dấu lập liếm chuyện đến phá phách.

Ma giới, Nhân giới cách biệt bởi tầng ngăn cách. Xưa nay chưa từng có ai có thể phá bỏ cho dù là Thánh cấp đi chăng nữa, cũng cực kì khó khăn mới có thể vượt giới chứ chưa nói đến đem đến gần như toàn bộ các tộc tại Ma giới vượt qua tầng ngăn cách mà đi đánh nhau. Tất cả đều nhìn nhau cười, lát sau lại quay xuống nhìn Đình Đại Cầm như một thằng hâm đang nói chuyện viển vông với ánh mắt khinh thường.

« Chuyện này xác thực là thật ta không hề nói dối ! Lần này cũng vì chậm trễ đến muộn là do ta phải đốc thúc bốn môn đệ từ nhân lúc Ma binh nói lòng mà kiếm chút lợi ích. Không nghĩ chỉ vì như vậy mà phá hỏng đại lễ của Triệu tông chủ quả thật mất mặt ».

Đình Đại Cầm có lý do đúng là như vậy, nhưng trên thực tế lý do của ông ta cũng rất giống người khác. Cũng là muốn đến thăm dò xem rốt cuộc Sâm gia và Đà gia tại sao lại quan tâm đến cái Triệu Thánh Tông này như các gia tộc khác. Đà Thiết Đát cũng không nghĩ rằng chỉ là hành vi của ông ta có hơi mờ ám một chút nên đã dắt mũi tất cả các gia tộc đến đây thăm dò Triệu Kim Nam. Đình Đại Cầm vốn là đang mờ ám cướp phá Ma tộc núi Tà Vân ở cách thành Thạch Thất thành chưa đầy trăm dặm. Không ngờ việc chưa thành đã nghe tin toàn bộ các gia chủ của các gia tộc lớn Thạch Thất thành lên lút đến dự cái khai phá đại điển của một tông môn hoàn toàn mới lạ. Không những vậy còn rất coi trọng. Biết được chuyện này Đình Đại Cầm đầu thế bỏ qua, miếng bánh lớn không có mặt Đình gia chính là rất mất mặt. Liền bỏ tất cả mọi hành động đến đây.

Còn về chuyện tại sao Đình Đại Cầm lại biết được ba đại Ma tôn triệu tập toàn bộ Ma binh Ma giới thì mọi người cũng lấy làm rất là tò mò. Đình Đại Cầm lời vừa dứt thấy tất cả mọi người vẫn tiếp tục nhìn ông ta với ánh mắt như nuốt chửng. Ngay cả cái Triệu tông chủ tu vi không rõ ràng này ánh mắt cũng là không dời một hơi chú ý. Liền lập tức vội vã tiếp lời :

« Chuyện này xác thực là có thật. Ba đại Ma tôn theo lệnh Quý Thánh công phạt Nhân giới ta cũng là từ miệng một tên ma binh mới biết được. Không nghĩ các vị môn chủ vẫn chưa biết chuyện này !! ».

Nói rồi gãi gãi đầu, Đình Đại Cầm như muốn tìm một góc khuất tránh mọi ánh mắt dồn về phía mình. Hấp tấp chọn một vị trí ghế ngồi xuống căn bản là chưa có chờ Kim Nam hần mòi hay không. Kim Nam căn bản cũng không chút để ý, nếu là bình thường thì hẳn là hần rất tức giận nhưng hiện tại nghe được loại chuyện này thì cũng không còn tâm trí đâu mà lo những chuyện nhỏ nhặt như vậy nữa.

Tiếp tục vẫn là những ánh mắt khinh thường nhìn Đình Đại Cầm đến từ các vị gia chủ. Duy chỉ có Kim Nam là hoàn toàn tin lời nói của Đình Đại Cầm là không chút dối trá. Đà Thiết Đát thấy Kim Nam hoàn toàn quan tâm chuyện này cũng liền thay đổi sắc mặt nhìn Đình Đại Cầm thật kĩ càng. Càng nhìn càng phát hiện Đình Đại Cầm nói không có ý gì là lừa gạt cả.

Xác thực mọi chuyện Đà Thiết Đát liền suy tính. Nếu thực sự Ma giới công phạt Nhân giới, khẳng định tâm điểm Thạch Thất thành vạn năm qua Ma giới chú ý sẽ chuyển sang chiến sự tại Nhân giới. Như vậy là Thạch Thất thành sẽ có cơ may, vì lần này Ma giới lóe lòng mà kiếm được nhiều Ma Thạch hơn. Như vậy thực lực các đại gia tộc sau này sẽ rất khó nắm rõ. Ma giới canh gác Thạch Thất thành nghiêm ngặt. Trước nay Ma Thạch tuồn vào Thạch Thất thành có cho tu luyện giả đều là đồ vụn. Ma Thạch rất khan hiếm, không thiếu những kẻ xuất hiện làm nghề săn Ma Thạch phía bên ngoài bán vào thành lấy vật dụng cần thiết.

Nếu nắm bắt tốt cơ hội lần này thì sẽ không biết gia tộc nào sẽ là mạnh nhất. Kẻ chiến thắng chính là đắc lợi vào thời điểm mấu chốt loạn lạc này. Thật không ngờ Đình gia này lại nắm bắt thông tin sớm nhất. Khẳng định đã đem lực lượng gia tộc hốt được không ít Ma Thạch rồi. Nếu là như vậy để một

thời gian Đình gia thực lực tăng cường thì xong chuyện, Đà gia không thể bị thua thế như vậy được. Suy tính được mọi chuyện Đà Thiết Đát còn cho rằng chuyện bây giờ là phải nhanh chóng điều động lực lượng giống như Đình gia đi cướp Ma Thạch, có được Ma Thạch thực lực gia tộc sẽ đại tăng. Chuyện về tên tiểu tử Triệu Thánh Tông này có lẽ để một thời gian xử lý cũng không vấn đề gì. Nhưng nếu để Đình gia hốt hết Ma Thạch thì chính là ảnh hưởng đến lợi ích trực tiếp của gia tộc.

« Triệu tông chủ, xem ra Đà gia có chuyện trọng đại. Ta thực thứ lỗi xin cáo từ trước, vốn nghĩ sau khi ngài hoàn thành đại lễ sẽ dâng báu vật nhưng bây giờ có chuyện gấp đành làm trước một bước vậy ! ».

Đà Thiết Đát đứng lên bộ dạng hấp tấp như bị kiến đốt, vội vã khoát tay cho tên đệ tử phía sau bung lên một cái hộp vuông thật lớn. Lập tức mở ra nắp hộp nhất thời khắp đại điện sáng chói lóa :

« Đây là Chiến Thần Giáp, được bện từ lông của Linh Điều thần thú, hy vọng Triệu Tông chủ sẽ hài lòng !! ».

Nói rồi lập tức cúi mình lệnh cho đệ tử đem lên, sau đó khoát tay trực tiếp dời đi. Kim Nam vừa nhìn thấy giáp kia lập tức cực độ mừng rỡ. Đám người tông chủ phía dưới cũng chính là tròn mắt há mồm. Đà gia này bị điên rồi, thực sự điên rồi. Không ngờ chỉ vì để lấy lòng một cái tông chủ mà đem ra hăn Truyền Giáp Chi Bảo. Thực không biết rốt cục vị tông chủ này có thực lực gì mà phải khiến Đà Thiết Đát làm như vậy.

Linh Điều thần thú truyền thuyết trong tứ đại thần thú Thái Cổ, ngoài có khả năng chống chịu được hỏa tính rất cao thì bộ lông của linh điều cũng mang tính phản cường lực. Có nghĩa là một lực công kích đối phương phát ra thì sẽ phải hứng chịu lại một lực công kích phản lại nhất định. Cái này trong chiến đấu tuyệt đối có lợi. Lông của Linh Điều thế gian không có nổi mấy sợi, vậy mà Đà gia này lại có đủ để bện thành được bộ Chiến Thần Giáp này thì quả thực đúng là dọa người.

Sâm Vĩ Tân bất giác nhìn lại món đại lễ mình định dâng cho cái vị tông chủ họ Triệu này mà ngán ngẩm. Chỉ là một cái Cốt Ngọc bình thường có tác dụng thanh thân. Nếu là bình thường thì vật này tuyệt đối trần quy nhưng xem ra đối với cái Chiến Thần Giáp kia của Đà gia thì phải gọi là muối rồi. Sâm Vĩ Tân khẽ truyền âm nhỏ cho tên đệ tử phía sau.

« Mau trở về lấy Lai Thần Kiếm đến đây bằng không mất mặt cho Sâm gia chúng ta ! ».

Tên đệ tử nghe được câu này của Sâm Vĩ Tân thì cũng là tròn mắt thậm chí còn không dám động đậy. Nhưng nhìn thấy ánh mắt lờm của gia chủ thì không dám nói gì chỉ khẽ lần dời đi. Kim Nam thoáng chốc liếc qua được hành động của Sâm Vĩ Tân liền mừng thầm. Xem ra lần này trí bảo đến tay không ngót rồi. Thành Thạch Thất này quả thực cũng là đại khí tài thô a. Một cái Chiến Thần Giáp bện từ lông của Linh Điều đã đủ dọa người rồi vậy mà lại còn xuất hiện thêm một cái Lai Thần Kiếm. Kim Nam không biết công dụng của Lai Thần Kiếm này là gì nhưng chắc chắn xét về độ quý báu sẽ không thua Chiến Thần Giáp vì từ đầu đến giờ Kim Nam rất chú ý. Sâm Vĩ Tân này rất hay ganh đua với Đà Thiết Đát, chính vì vậy nếu không muốn mất mặt mũi và thua Đà Thiết Đát thì lần này lễ vật hăn sẽ không thua kém.

Đình Đại Cầm xen vào làm cho đại lễ nhận Nhẫn trưởng môn của Kim Nam bị gián đoạn. Thế nhưng bây giờ cũng không còn cái gì cản trở nữa nên mọi chuyện lại tiếp tục. Các vị gia chủ ngoài cảm xúc ngỡ ngàng trước Chiến Thần Giáp còn chưa hồi phục thì bây giờ không còn vấn đề gì. Nguyễn Ý Sương và Điền Ý Nhi vẫn một mực chú ý Kim Nam. Từ lúc hăn bước lên nhận Nhẫn tỏa ra phong thái uy vũ là các nàng đã như bị hấp hồn. Nguyễn Ý Sương mặc dù trong lòng quả thực có tâm kế nhưng năng cũng không thể không thừa nhận cái Triệu tông chủ này rất hấp dẫn.

« Đại lễ tiếp tục.... Mời tông chủ nhận Thiên Nhẫn !! ».

Một tiếng hét lớn lại được vang lên. Thiên Nhẫn khi trước còn chưa kịp xuất hiện thì bây giờ đã xuất hiện trước mắt tất cả mọi người. Không như mong đợi, vốn tưởng Thiên Nhẫn khi xuất hiện sẽ là một màn rực rỡ chói lóa nhưng nó đã làm tất cả mọi người thất vọng vì cái vẻ bình thường đến không thể bình thường hơn của nó.

Một chiếc nhẫn có những đường vân nhỏ, có những sợi bám sát quấn quanh thân nhẫn như một con rắn đang quấn quai. Hoàn toàn là một chiếc Nhẫn bình thường không có chứa chút lực lượng.

« Tại sao lại như vậy ??? ».

Đương trường liên tiếp vang lên những câu nói tỏ vẻ khó hiểu. Ngay cả Nhẫn của phó môn chủ Tạ Đình kia cũng là rất phong thái, vậy mà Nhẫn của môn chủ lại bình thường đến như vậy rốt cục là có ý gì. Bỏ mặc mọi suy nghĩ của đám người xung quanh Kim Nam vẫn mỉm cười bước lên trên đài cao giữa đại điện. Một tay khẽ giơ lên cho chiếc Nhẫn theo dòng lưu động lực lượng từ từ tự bay vào ngón tay mình.

« Nhận !! ».

Kim Nam khẽ quát tức thì Nhẫn kia đã vào vị trí lập tức thít chặt. Lúc này một luồng kinh lực khủng bố từ Nhẫn bay ra khiến tất cả các vị gia chủ hít một hơi khiếp sợ.

« Ù.....ù.....ù... ».

Lực lượng màu trắng lan tỏa cứ từng chớp từng chớp chứ không liên hồi. Nhẫn kia ban đầu rất bình thường thì bây giờ đã trở lên chói lóa.

Thiên vốn là tất cả những điều bình thường trên thế gian

Thiên vốn là những thứ bình dị không chứa sức mạnh

Thiên chi khi phát hiện ra được đạo lý của nó mới có thể chân chính cảm nhận được

Nhân gian vô thường không có gì chú ý, chân chính cảm nhận được Thiên đó mới là đạo của ta

« Các vị có hiểu đạo của ta, nếu hiểu được thì tự khắc có thể lý giải tại sao Thiên Nhẫn lại có hình dạng ban đầu như vậy ! ».

Kim Nam mỉm cười lướt quanh khẽ cảm khái. Một số người vẫn còn đang lăm bằm lại đạo niệm khi này Kim Nam đọc. Một số người thì lại gật gật đầu tỏ vẻ tâm đắc. Triệu tông chủ này mặc dù trẻ tuổi, nhưng không thể không thừa nhận đạo của hắn thật sự cao thâm. Một cái lý giải tìm đại đạo giữa nhân gian vô thường. Trong khi các cường giả nhọc công tìm đạo khắp chân trời góc bể. Hiểu được đạo cũng như có thể lách luật, có thể sáng tạo ra những pháp kỹ cường hãn mà Thiên không thể ngăn cản. Đạo cảm nhận được thậm chí còn có thể nghịch Thiên. Nếu một ngày chân chính có thể thay Thiên chương quản số mệnh thế gian thì cũng không phải là không có khả năng.

« Đại diện sắc phong kết thúc, mời các vị tông chủ dự yến tiệc !! ».

...

Trong khi các đại gia tộc say sưa với những chung rượu lớn tại đại tiệc của Triệu Thánh Tông thì lúc này Đà Thiết Đất đã âm thầm trở về Đà gia.

"Gia chủ, tại sao lại phải đi gấp như vậy ? Yến tiệc còn chưa dự không sợ cái Triệu Tông chủ kia không vừa ý hay sao ? ».

Đà Thiết Đất neho mắt lại nhìn tên thuộc hạ phía sau rồi nói :

« Hắn không vừa ý ta cũng không còn cách nào, chuyện lần này liên quan trực tiếp đến vận mệnh Đà gia. Nếu lần này thành công thì thậm chí ta cũng không phải e ngại tiểu tử đó nữa !! ».

« Gia chủ, có phải là người tin lời của Đình Đại Cầm, cho rằng Ma binh thực sự đến Huyết Hải chuẩn bị công phạt Nhân giới ?? ».

« Đúng vậy !! ».

Đà Thiết Đất gật đầu khẳng định, thấy vậy tên thuộc hạ lập tức cảm thấy khó hiểu vội nói :

« Gia chủ, chuyện này không có khả năng. Công phạt Nhân giới không thể xảy ra, cứ cho rằng một mình Quỷ Thánh có thể phá bỏ tầng cách giới đi chăng nữa. Thì ông ta cũng không thể cùng lúc đem nhiều Ma binh như vậy đến Nhân giới. Theo ta thấy chuyện này Đình Đại Cầm nói hoàn toàn chỉ là lừa gạt !! ».

Đà Thiết Đất hít một hơi thở dài nói :

« Mới đầu ta cũng cho rằng là như vậy. Nhưng trong một chốc ta chú ý cái tên tiểu tử kia rất chú ý vào chuyện này, hơn nữa cũng không xem nó là lừa gạt. Bất giác ta liền suy nghĩ cẩn thận lại, tiểu tử này tâm kế rất sâu. Suy xét mọi chuyện trước nay đều khiến ta phải phục hắn, không có lý nào một lời lừa gạt của Đình Đại Cầm mà hắn lại thật sự tin như vậy. Kể đó, ta tận lực quan sát Đình Đại Cầm xác thực hắn không phải là nói dối. Về mặt của hắn vẫn là còn đang đắc chí như vừa thu được của tốt. Đình Đại Cầm xưa nay tính tình ta đều biết. Hắn vốn là một tên tính thẳng như ruột ngựa, có thể nói là có gì đều không giấu diếm. Cũng vì hắn là con trưởng của Đình Nguyên Mã nên mới được kế vị gia chủ Đình gia, nếu không thì Đình gia sớm vào tay tên này đã mất từ lâu rồi. Xác thực mọi chuyện là thật, ta quyết định đi trước một bước, chính là đi khoáng sạch Ma Thạch cất giấu. Đến lúc các gia tộc phát hiện ra mọi sự là thật thì ta cũng đã thu được không ít lợi ích rồi !! ».

Nói xong Đà Thiết Đất tỏ vẻ đắc ý, khoe miệng còn không dấu nổi nụ cười sung sướng.

« Gia chủ cao minh ! Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì ??? ».

Tên thuộc hạ cúi mình xuống tỏ vẻ rất vui mừng tiếp tục hỏi. Đà Thiết Đất thấy vậy thì càng đắc trí hơn, theo thói quen thuận tiện vuốt thành chùy màu đen cạnh hông rồi mới nói :

« Còn làm gì nữa, triệu tập tất cả Đà gia đệ tử, ngay cả lao phu cũng không được sót tên nào. Theo ta ra ngoài thành cướp của !! ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Cho người một cái lễ vật

« Bóp... bóp !! ».

« Hầu hạ bồn vương cho cẩn thận, ta sẽ cho người một cái khoái lạc khả khả... ».

Ngoại vì Thạch Thất thành bốn trăm dặm, một Ma tộc hiển hiện lên rất rõ. Vực Đồng Quy, là một đại vực lớn chứa đựng âm khí thịnh vượng. Ma linh bốn phía tụ tập tại đây tạo nên một cái Quỷ tộc đông đúc. Thế nhưng đó là trước kia vài năm, còn lúc này vực Đồng Quy ngoài mấy chục Ma Linh tụ tập lượn lờ bảo vệ mặt tảng tu luyện ra thì không còn ai khác.

Khác với Quỷ tộc, Ma tộc cũng là một chủng loại nằm trong nhóm cấu thành lên Ma giới sinh linh. Ma tộc là một chi trong U Hồn Thánh tộc, một chủng loại mạnh mẽ và đầy Ma tính. Một Ma tộc nhân sinh ra tuy yếu ớt hơn một Quỷ tộc nhân sơ sinh. Nhưng khi trưởng thành thì phải nói là mạnh mẽ không biết gấp bao nhiêu lần.

Ma tộc cấu thành lực lượng quân binh chia thành các cấp bậc. Một khu khoảng vài chục tên thì được gọi là một Lạn, mười Lạn thì gọi là San, mười San thì gọi là Mênh. Một Mênh có thể tương đương một quân đoàn hay sư đoàn Ma binh.

Ma tộc khi sinh ra vốn thích nghi với điều kiện vực là nhiều, khôn giống như Quỷ tộc là phải chọn những ngọn núi cao và nhiều khoáng thạch để cư ngụ. Dĩ nhiên là vực cũng có khoáng thạch, chỉ có điều nó ít hơn trên núi rất nhiều nhưng bù lại được độ tinh thuần cao hơn gấp vài lần.

Ma binh trong tộc phần lớn đều đã biến mất, lúc này trong vực Đồng Quy này chỉ có vài Lạn mà thôi. Trong một cái vách nhỏ có một nữ tử nhân loại đang phục vụ cho tên Lạn trưởng. Những tiếng vỗ đen đét và câu nói thỏa mãn của tên Lạn trưởng Ma tộc khiến nữ tử đỏ mặt. Tên Lạn trưởng đúng là vỗ vào chỗ mà nàng không muốn vỗ, nó làm nàng phấn khích không thôi và thỉnh thoảng rên lên một cách sung sướng.

Ma tộc nhân binh thường trông không khác Nhân loại là mấy, chỉ có điều bọn chúng trông như những cái bóng mờ ảo. Và hàm răng thì tua tủa nhọn chứ không phải bình thường như của Nhân loại. Có thể tưởng tượng là hàm răng của chúng giống như răng cá mập.

« Lạn trưởng đại nhân, lần này Mênh trưởng dẫn toàn bộ Ma binh đi không biết khi nào mới trở lại. Trong tộc hiện tại chỉ còn không đầy vài Lạn, sẽ rất nguy hiểm nếu bọn Nhân tộc công kích. Có lẽ chúng ta nên di chuyển cách xa một chút cho an toàn chăng ?? ».

Một Ma binh với hốc mũi rộng, nghe những hàm răng nhọn của mình ra vừa nói vừa hít dài. Hành động của hắn không phải hít không khí như bình thường mà là thu thập âm khí. Ma tộc sống bằng âm khí nhiều hơn là không khí. Tên Lạn trưởng thấy vậy liền nheo mày ánh mắt sắc lạnh hắng giọng :

« Ngươi nói, lui ra xa thì ai trông kho tàng, đến lúc Mênh trưởng trách tội ngươi làm sao hứng chịu. Cút ra ngoài cho ta, bọn Lạn đang hưởng khoái lạc ngươi vào đây nói vớ vẫn làm gì ?? ».

« Nhưng... ».

Tên Ma binh vẫn còn đang ngập ngừng thì nhận được một cái trừng mắt của tên Lạn trưởng, không biết làm cách nào đành bất đắc dĩ lắc đầu lui ra.

« Tiểu Nhân loại bảo bối, tiếp tục cho bọn đại gia. Đang sung sướng như vậy nàng dừng lại làm gì ??? Có phải muốn ta làm cho thêm phấn khích nữa không... ».

« Đét... đét !! ».

Những âm thanh va chạm da thịt lại vang lên, nữ tử Nhân loại khẽ đỏ mặt rên lên một tiếng mê mê tiếp tục hành động như tên Lạn trưởng sai khiến.

« Không xong, không xong rồi Lạn trưởng !!! ».

« A.... sứt... ».

Một tên Ma binh hét lớn chạy vào phía cái hang nhỏ mà tên Lạn trưởng và nữ tử kia đang ở đó. Một hơi hét dài sợ hãi, chưa kịp tiếp tục câu nói đã bị một cự kiếm xuyên qua lập tức táng mạng.

« Ha ha ha... hứng thú, hứng thú. Lạn trưởng đại nhân thật có tư vị... ».

Cự kiếm chưa đến tiếng nói đã đến trước, một nam nhân thể lực cường hãn bước vào. Trên mặt còn có một vết sẹo nhỏ, y phục hắc bào, trên thân bên cánh tay phải còn thêu một chữ Đà rất lớn.

“Nhân... Nhân tộc Đà gia???”.

Tên Lạn trưởng mồm miệng lấp bắp vội vã đẩy nữ tử kia ra không cho nàng tiếp tục hành vi. Một tay quơ vội y phục cách đó không xa. Nam nhân cường tráng kia vẫn một tia cười lạnh. Mím cười chậm rãi đi vào không vội vã động thủ. Liếc nhìn nữ tử phía dưới đang không một manh áo cất tiếng:

“Chep chep, vu vạ!”.

Một khắc rất nhanh bỏ qua nữ tử, thân mình hơi lắc nhẹ khẽ lướt đến sau lưng tên Lạn trưởng. Lúc này tên Lạn trưởng đã khoắc tạm được cái y phục bên ngoài, một tay đã cầm được một thanh chùy thủ đen đúa. Vốn định quay lại một trận đại chiến nhưng cự kiếm kia quá nhanh đã xuất hiện trước mắt hắn.

“Chep, chep, sắp chết vẫn còn muốn thể diện. Tại hạ khâm phục!”.

“Sứt...”.

Một tiếng chém ngọt vang lên, tên Lạn trưởng lập tức hồn phách phiêu tán. Ma tộc nhân không có thân thể, chỉ tồn tại ở dạng hồn phách. Chỉ có điều hồn phách này rất cứng rắn và có thể hiện hình trực tiếp. Chính vì vậy khi tên Lạn trưởng chết thân thể hắn cũng là không còn. Khắp không gian chỉ có một làn khí xám và mùi ô uế nồng nặc.

“Tiểu mỹ nhân, theo ta ta sẽ cho nàng sung sướng có được hay không???”.

Nam tử cường tráng một tia cười sắc mặt đậm đang ham muốn nén vội cự kiếm ra sau thân. Cúi một thân xuống, mặt sát mặt nữ tử hít hít một hơi cảm nhận.

“Ừm... Không tồi, vẫn còn thơm lắm!”.

Nữ tử kia vốn vẫn còn sợ hãi, thấy nam tử cường tráng có hành động như vậy liền khẽ đỏ mặt. Đầu khẽ gật nhìn nam tử cường tráng với vẻ chờ mong. Nhưng bất chợt không như nàng nghĩ, nam tử cường tráng bỗng thay đổi sắc mặt băng lãnh. Một tia sát ý hiện lên, ánh mắt hắn ta tàn khốc hét lớn một tiếng:

“Hừ, con dân phụ... Ngươi tưởng ta cũng như cái loại súc vật Ma tộc đó sao. Xú uế như vậy mà ngươi vẫn có thể thỏa mãn... Loại dân phụ như ngươi bọn công tử chơi chính là bản hết bảo bối... Dân phụ chết đi!”.

Một tiếng thét lớn cự kiếm đã vung lên. Nữ tử vốn ánh mắt chờ mong nam tử cường tráng tiến đến, thậm chí một tay còn nâng đôi tuyết lê lên một cách rất dụ hoặc. Nhưng không ngờ thái độ hắn lại thay đổi nhanh đến như vậy. Một cái biến sắc tung lờ đã vung cự kiếm khiến nàng vừa nhận ra mọi chuyện thì ngực đã bị một nhát chém lớn.

“Xoẹt...”.

“Bịch...”.

“Phụt!”.

Nhát chém kia vừa xuống tới chạm vào da thịt nàng khiến làn da căng mọng lập tức bị rách tung. Máu chảy lênh láng nhưng nàng chưa có chết. Khóe miệng đang chuẩn bị kêu lên thành tiếng thống khổ thì nam tử kia một cước chẹn ngay cổ họng nàng khiến nàng không thể kêu ra nổi một tiếng. Một cước lập tức làm gãy cổ nàng, miệng nàng phụt ra một búng máu. Nàng chết trong ánh mắt không thể tin nổi rằng mình sẽ bị đối xử như vậy.

Trước nay nàng vẫn nghe lời bọn chúng, vẫn phục vụ tất cả bọn chúng. Vậy mà cuối cùng vẫn phải nhận lại kết cục là một cái chết thảm khốc.

“Toẹt...”.

Nam tử cường tráng thuận miệng nhổ một bãi nước bọt lên cái thân thể người nữ tử. Mất liếc một tia cay độc rồi mới cầm cự kiếm từ tốn rời đi. Thái độ chính là lại khôi phục như lúc trước, ung dung tự tại.

“Xoạt... xoạt...”.

“A...”.

Những tiếng chém và thét lớn lại vang lên. Từng tiếng kêu ai oán ảo não thét gào, vực Đồng Quy lúc này đầy một mùi ô uế đậm đặc. Mùi của những Ma binh bị diệt sát.

“Đây, đây... Các ngươi cần gì cứ lấy hết chỉ cần cho ta toàn mạng!”.

Một tên Lạn trưởng khác liên tục quỳ lạy khóc than. Tiếng khóc và kêu gào của hắn cực kì ảo não và muốn người khác phát điên. Đây chính là một trong những lợi thế của Ma tộc, dùng những âm thanh ảo não ghê rợn công kích tâm phách đối thủ khiến bọn chúng ảo não mà chết.

Tên Lạn trưởng này có lẽ lúc này muốn toàn mạng thật, nhưng cách hắn dùng để cầu xin thật không hợp lý chút nào. Hắn càng cầu xin càng làm đám đệ tử Đà gia tím tái mặt mày muốn lập tức đập chết hắn.

“Ài, Lạn trưởng đại nhân à, tôn quý như vậy tại sao lại cầu xin. Ta tặng ngươi một cái lễ vật nhé, cho ngươi không đau khổ nữa!”.

Một cái trưởng lão vốn đã sớm ngửa mặt với tên Lạn trưởng lúc này bước đến trước tên Lạn trưởng đang bị hai đệ tử Đà gia chới buộc bằng lực lượng. Ánh mắt cảm thông sâu sắc và giọng nói trấn tĩnh nhìn tên Lạn trưởng tỏ vẻ khuyên nhủ.

Thấy vậy, tên Lạn trưởng lập tức mừng rỡ, thái độ này của trưởng lão Đà Nhân Tông chẳng lẽ là muốn tha cho hắn:

“Là lễ vật gì vậy? Ta không cần nhiều, chỉ cần đủ sống là sẽ không làm phiền ! ».

Nghe một lời từ tên Lạn trưởng, trưởng lão Đà gia lập tức mặt mày nhăn nhó. Lão thực sự muốn một hơi cười thẳng vào mặt tên này nhưng không thể. Một trưởng lão cần phải giữ phong thái cao cao tại thượng. Lão thì không thể nhưng những đệ tử phía sau đã bị miệng không thể nhịn được.

Đã sắp chết rồi, trong tay người ta mà vẫn còn đòi hỏi là đủ sống. Loại chuyện này chắc chỉ có tên Lạn trưởng này mới có thể nói ra được, khẳng định là bị ám đầu.

« Cho người một cái lễ vật... Là cái chết ».

« Tạch tạch... Bùm ! ».

Trưởng lão Đà gia một hơi cười mỉm sắc mặt bỗng thay đổi thành sát khí. Trong thoáng chốc tên Lạn trưởng nhận ra nguy hiểm liền xoay mình muốn chạy trốn nhưng không kịp. Một tia bạo khí vây quanh khiến hắn lập tức nổ tung đến xú khí cũng không còn chút nào.

« A, Lão Khang sao cần phải phí sức như thế. Loại thấp kém này chỉ cần mấy tên đệ tử bốn phái là có thể giải quyết ! ».

« Thiếu chủ ! ».

Trưởng lão Đà gia được gọi là Lão Khang kia thấy một thân nam tử cường tráng bước đến lập tức cúi mình.

« Không cần phải đa lễ, cha ta đâu rồi ? ».

« Bẩm thiếu chủ, gia chủ đang đốc thúc đám đệ tử bên khu phía Đông, có lẽ giờ này cũng đã được quá nửa rồi. Đà gia ta lần này phát tài rồi ! ».

Lão Khang kia một hơi nói, khoe miệng không kìm được sự phấn khích. Khẽ liếc lên nhìn vị thiếu chủ kia thì thấy hắn hình như không để ý đến lão, căn bản chỉ là thuận miệng hỏi thăm. Ánh mắt hắn nhìn về một phía khác hình như đang rất hứng thú.

« Thiếu chủ, cả ngày ngày chỉ biết rong chơi. Không biết vừa nãy đã đi đâu ? ».

Lão Khang một câu tò mò cất tiếng, cái nam tử cường tráng liền phát phát tay tỏ vẻ là lão không nên bận tâm :

« À, ta đi xử lý tiện nhân. Thuận tiện nhìn một chút cũng bỏ mắt lắm a ! ».

« Gì cơ ?? ».

« À, không có gì ! ».

Lão Khang như không nghe rõ liền buột miệng hỏi lại, nam tử cường tráng thấy mình lỡ lời vội chống chế. Lão Khang kia thấy vậy liền tiếp tục nói :

« Thiếu chủ, người suốt ngày rong chơi, gia chủ đã trách phạt ta mấy lần. Lần này trở về không thiếu tài nguyên tu luyện, người nhất định phải bế quan cho ta... ».

« Ài, thật rắc rối. Ta nói Lão Khang nghe này, mấy tên Ma binh này thực sự kém cỏi, cùng lắm chỉ là một cái Ma công tăng ba là tối đa. Lão nói xem, ta một thân nội khí tăng ba hậu kì đỉnh phong còn e ngại bọn chúng nữa sao. Thật lắm chuyện quá đi mà, ta một chân sắp bước vào cảnh giới cường giả rồi đây ! ».

« Thiếu chủ, ngài xác thực là thực lực cường hãn. Thế những vẫn không thấm thía gì cả. Nếu gặp phải một tên San trưởng xem ngài có thể chống đỡ nổi hay không đây. Một tên Lạn trưởng chỉ có thực lực Ma công tăng hai hậu kì, ngài bắt nạt được thì có gì là nổi bật ! ».

Lão Khang cất giọng trách móc như vậy khiến nam tử cường tráng tỏ ra hơi khó chịu một chút. Nhưng vẫn không dám cãi lại, một giọng hơi uất ức :

« San trưởng trước nay ta chưa từng gặp, làm sao biết thực lực của hắn đây ?? ».

« Thiếu chủ, lão nói cho ngài biết, một tên San trưởng chỉ ít cũng đã quá Ma công tăng bốn hậu kì rồi. Ngài có là muốn đối phó cũng không nổi đâu ! ».

« Ma công tăng bốn hậu kì ?? Chuyện này không phải đùa đấy chứ, ngay cả toàn thành Thạch Thất cũng chỉ có đến nội khí tăng bốn trung kì. Nếu nói như vậy chỉ cần một cái San trưởng là đã có thể San bằng Thạch Thất thành rồi ?? ».

Nam tử cường tráng nghe một lời Lão Khang nói sắc mặt chính là kinh dị quay đầu lại tỏ vẻ không tin. Lão Khang thấy vậy cũng chính là lắc đầu nói :

« Chính thật là như vậy đấy, nếu không ngài nghĩ xem tại sao chúng ta trước đây lại không ra ngoài đánh cướp mà cứ phải ru rú trong cái thành bằng lỗ mũi ấy tranh chấp với mấy cái gia tộc kia. Nếu không phải lần này cơ hội tốt đến, bọn Ma binh đến Huyết hải hết thì người cũng không có được ra ngoài đâu ! ».

« Thật là như vậy, nói như vậy thì chẳng phải thành Thạch Thất trước nay vẫn phải đánh cướp sao ? ».

« Cái này cũng tại người trước nay chỉ biết rong chơi không biết tìm hiểu a. Nếu dễ đánh thành Thạch Thất như thế thì căn bản người còn sống đến giờ này hay không đây ?? ».

Lão Khang một giọng đắc ý nói, nam tử cường tráng thấy vậy cũng là gật gật đầu rồi suy nghĩ. Xem ra lần này trở về lại bị cha hắn ép phải bế quan, có lẽ không đến khi bước vào cảnh giới cường giả thì không được ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Loạn gia tộc

« Nhanh, thu thập hết cho ta. Không nên phí phạm thứ gì, chỉ chậm một chút là các gia tộc khác sẽ biết tin, lúc đó chúng ta khó mà đắc lợi ! ».

Đà Thiết Đất hét vang thúc dục liên tục đám đệ tử, ngay cả lão ta cũng không phí hoài một khắc thời gian. Không gian trừ vật chính là nhét đầy đến không thể nhét được thêm Ma Thạch cao cấp. Trong tay còn tiếc của không nỡ rời đây là Ma Thạch vụn.

« Gia chủ, chúng ta đã thu thập đến mức không thể mang nổi nữa rồi. Vực Đồng Quy này quả thực có quá nhiều Ma Thạch, ta thiết nghĩ nên mau chóng trở về cất dấu sau đó lại tiếp tục.

Một trưởng lão lông mày dữ tợn cúi mình nói, Đà Thiết Đất tay cầm đầy Ma Thạch nhưng ham muốn vẫn là chưa dứt. Ánh mắt đỏ lên vì phấn khích, không nỡ dời xa bất cứ một khối Ma Thạch nào cả. Quyết định lần này thật đúng đắn, không ngờ Đình Đại Cầm kia lời nói đều là sự thật. Lão hối hận vì đã không mang thêm được nhiều người hơn nữa để thu thập.

« Tạm thời rút về bốn phái an bài kho tàng. Một số đệ tử ở lại đây trấn giữ, có việc gì lập tức thông chi cho bốn Tông chủ ! ».

« Tuân mệnh ! »

Trưởng lão kia một thân cúi mình, một tay nặng nề cầm khối Ma Thạch trung phẩm to lớn phi thân bay lên. Các đệ tử Đà Nhân Tông cũng lục tục rút lui, chỉ còn lại khoảng vài mươi đệ tử là tiếp tục rà soát. Tận thời trấn giữ luôn tại trận, chờ tông môn lần thứ hai tiếp tục hốt của.

...

« Đà gia có động thái gì không ? ».

Sâm Vĩ Tân lần này đến khai phái đại điển của Triệu Thánh Tông cũng chỉ vì là muốn thăm dò Đà Thiết Đất. Thấy Đà Thiết Đất rời đi như vậy thì cũng muốn lập tức đi theo, nhưng hận là không mang theo lễ vật trọng thị. Chỉ là một cái lễ vật xoàng xĩnh, nếu đem ra để tặng thì cũng rất mất mặt. Không còn cách nào chỉ còn biết muối mặt ngồi lại chờ đám đệ tử đem Lai Thần Kiếm đến rồi mới có thể dời đi.

Sâm Vĩ Tân còn tiện thời an bài cho một đệ tử nữa theo sát hành động của Đà gia, bất cứ Đà gia có hành động gì đều phải hồi báo lại. Tên đệ tử đi một chốc lát sau trở lại, thấy Sâm Vĩ Tân hỏi như vậy thì liền cất tiếng :

« Bẩm gia chủ, Đà gia kéo hết tông môn đệ tử ra ngoài thành Thạch Thất, cũng không biết là muốn làm gì ! ».

« Cái gì cơ, ngươi tại sao không theo dõi tiếp ??? ».

Sâm Vĩ Tân nghe thấy lời này thì liền hốt hoảng kinh ngạc, lập tức trách mắng tên đệ tử. Thấy vậy, tên đệ tử bất đắc dĩ nói :

« Gia chủ, ngoại vi Thạch Thất thành chống trả như vậy, hơn nữa Đà gia đem theo không ít nhân mã. Tiếp tục theo dõi chỉ e ta sẽ bị phát hiện ! ».

Sâm Vĩ Tân nghe thấy lời này cũng cảm thấy có lý liền gật đầu :

« Tiếp tục trở về chờ ở Đà gia phủ đệ, xem rốt cục Đà gia có ý đồ gì. Còn nữa, mau thúc dục tên kia đem Lai Thần Kiếm đến đây, tại sao lại lè mề đến như vậy, hại lão phu chôn chân ở đây mấy canh giờ ».

« Đệ tử lập tức đi làm ngay ! ».

Nói rồi một thân lại lên lút rồi đi, Kim Nam khẽ liếc qua một chút cảm thấy nghi ngờ. Đà gia chủ rời đi Sâm Vĩ Tân kia hành động cũng rất là mờ ám. Vốn cảm thấy tò mò nhưng hận không thể trực tiếp điều tra. Kim Nam khẽ vẩy tay về phía Tạ Đình một cái. Thấy vậy, Tạ Đình lập tức tiến đến gần :

« Tông chủ, có chuyện gì vậy ? »

Nhìn vẻ mặt nóng lòng của Kim Nam Tạ Đình liền lập tức cảm thấy khó hiểu. Kim Nam liếc khẽ sang một bên thấy các cái tông chủ kia không có chú ý mới cất tiếng hỏi nhỏ :

« Tạ Đình, bộ công pháp ta đưa cho huynh đã luyện đến tầng thứ mấy rồi ? ».

« Bẩm tông chủ, ta đã luyện đến tầng một hậu kì ! ».

« Tốt lắm, như vậy là đã đủ vốn rồi ! Huynh tạm thời sử dụng cái này, bám sát tên đệ tử của Sâm gia, xem rốt cục bọn chúng có ý đồ gì. Tuyệt đối phải giữ an toàn tránh bị bại lộ ! ».

« Ta biết rồi ! ».

Tạ Đình gạt đầu khẳng định, thấy vậy Kim Nam liền nhanh chóng rút từ Ấn Nặc ra một thanh kiếm nhỏ và dài, độ sắc bén khẳng định khá cao.

« Đây là Phi Kiếm, tạm thời huynh tu vi còn thấp nên chỉ có thể sử dụng Phi Kiếm cấp ba, dùng cái này cho dễ hành sự ! ».

« Phi Kiếm !!! ».

Tạ Đình nhất thời choáng váng, một tia mừng rỡ hiện rõ trên sắc mặt. Phi Kiếm trước nay hắn không phải là không nghe nói, chỉ có điều là hắn có mơ cũng không nghĩ hiện tại mình có thể chân chính cầm một thanh Phi Kiếm trên tay, hơn nữa lại còn là Phi Kiếm cấp ba.

« Đúng vậy ! Phi Kiếm này huynh chỉ cần nhỏ một giọt máu trích huyết nhận chủ là có thể hành sự. Mau đi nhanh kẻo hỏng việc... ».

« Tông chủ, ta biết rồi ! ».

Tạ Đình một tay chấp kiếm rồi mới dời đi. Kim Nam đảo mắt nhìn đương trường lại khôi phục nụ cười niềm nở.

« Triệu tông chủ, lần này Sâm gia không có gì, chỉ biết dùng thành Lai Thần Kiếm này làm lễ vật ! »

Sâm Vị Tân bỗng chốc đứng lên cười nói phần khích, một tay cầm hộp bảo ngọc rất dài kính cẩn dâng lên. Kim Nam thấy vậy liền nhất thời chú ý.

« Lai Thần Kiếm ??? ».

« Lai Thần Kiếm, đúng thực là Lai Thần Kiếm sao ??? ».

« Chẳng lẽ lại là trấn tộc chi bảo của Sâm gia, Lai Thần Kiếm trong truyền thuyết. Đây chẳng phải là rèn từ thần thạch thượng cổ ??? ».

Một câu nói Sâm Vị Tân đưa ra nhất thời làm đương trường ồ ào náo động. Cái này đúng thực là quá dọa người rồi, hết Đà gia rồi đến Sâm gia đều đem ra trấn tộc chi bảo hiến tặng. Cái này không phải là bị ám đầu đầy chữ. Các gia tộc khác một tia khó hiểu, cũng là một tia kinh ngạc hoảng hốt không thôi.

« Thần Thạch thượng cổ ??? ».

Câu nói này làm Kim Nam lập tức kinh ngạc, nói đến Lai Thần Kiếm thì hắn không biết nhưng nói đến Thần Thạch là đã đủ làm hắn hoảng hốt không thôi rồi. Chưa nói đến uy lực của Lai Thần Kiếm sau khi rèn đúc sẽ khủng bố đến mức như thế nào. Nhưng chỉ riêng nói đến tác dụng của Thần Thạch là đã đủ để dọa người rồi.

Thần Thạch xuất thân từ thiên địa Thái Cổ. Cũng là do khí hỗn độn kết tinh mà thành giống Băng Tâm Thần Thạch, chỉ nói độ cứng rắn của nó thôi thì e rằng ngay cả Chiến Thần Giáp cũng chưa chắc đã kém cạnh. Cộng thêm bây giờ nó được chế luyện thành kiếm công kích thì sắc bén vô cùng. Uy lực cũng không biết là tăng thêm bao nhiêu lần.

Sâm gia rồi Đà gia tể xuất tặng bảo đều làm Kim Nam kinh dị hết hoảng. Càng làm hắn khiếp sợ hơn là không biết hai cái gia tộc này có ý đồ gì mà đều làm như vậy. Một cái Đà gia vừa mới rời đi lại đến Sâm gia, không biết tiếp theo sẽ là cái gia tộc nào.

Sâm Vị Tân sau khi dâng bảo kiếm cũng là không nói một lời trực tiếp rời đi. Các gia tộc khác cũng chính là có nghi kỵ trong lòng cũng tìm cơ thoái thác. Lần lượt từng bảo vật được dâng lên nhưng Kim Nam cũng chẳng nấy chút bận tâm. Chỉ có hai món Chiến Thần Giáp và Lai Thần Kiếm kia là làm hắn kích động. Nghĩ lại cũng thấy chỉ có Sâm gia mới có thể làm như vậy, Đà Thiết Đất căn bản biết thực lực của Kim Nam hơn nữa lại đắc tội không nói làm gì. Nhưng bản thân Sâm Vị Tân tại sao lại làm như thế khẳng định là vì ganh đua muốn hơn thua tới cùng.

« Nguyễn Ý Sương thất lễ, xin cáo từ tông chủ. Ngày sau có duyên xin tái ngộ tại gia tộc ! ».

Nguyễn Ý Sương bước lên một tia buồn rười rượi, trước khi rời đi còn cảm thấy vẻ tiếc nuối. Tiếc nuối bình thường ở đây không nói đến, cái tiếc nuối mà Kim Nam nhìn thấy chính là sự tiếc nuối không đắc kế của Nguyễn Ý Sương. Nhưng tạm thời không cần bận tâm, không nói Nguyễn gia có ý đồ gì với hắn. Chỉ nói động thái kì lạ của Sâm gia và Đà gia là hắn lập tức phải điều tra.

Các gia tộc lục tục biến mất khỏi đại diện phi thăng Triệu Thánh Tông, Kim Nam cũng chính là lập tức thay một bộ tiên y mới dời đi bám sát. Trước hết phải thông chi cho Tạ Đình xem hắn đã điều tra được gì tại Sâm gia.

« Ý, truyền tin thư phát sáng ! ».

Tạ Đình bỗng neho mảy, hắn làm theo lời Kim Nam theo sát tên đệ tử họ Sâm kia thì chỉ thấy hắn mai phục trước cửa Đà gia. Cũng may lần này có Phi Kiếm Kim Nam đưa cho cộng thêm bộ công pháp kia có tác dụng phụ là nén khí tức. Tạ Đình mới có thể bám theo như vậy, bằng không với tốc độ phi thân rất nhanh của tên đệ tử Sâm gia kia hắn khẳng định là không có thể đuổi kịp. Đừng nói là có thể bị phát hiện vì bại lộ khí tức.

« Tạ Đình huynh, lập tức thông chi sự tình ! ».

Chỉ một câu ngắn gọn Tạ Đình liền neho mảy, hắn vẫn chưa điều tra được chuyện gì thì rất nhanh Kim Nam đã hỏi tới. Liền lập tức quán thông ý niệm vào truyền tin thư trả lời :

« Tổng chủ, hiện chưa có động thái gì, theo sát đối phương thấy xuất hiện mai phục ở Đà gia !! ».

« Xuất hiện ở Đà gia !! ».

Kim Nam đọc truyền tin thư lập tức khó hiểu, khi không lại mai phục ở Đà gia làm gì ?

« Tiếp tục theo dõi sự tình, có gì thông chi cho ta ! ».

« Tạ Đình đã rõ ! ».

Chấm dứt truyền tin, truyền tin thư cũng ngừng phát sáng. Tạ Đình lại tiếp tục tiếp cận gần hơn nữa tên đệ tử Sâm gia kia tận lực ẩn nấp khi tức hơn nữa. Kim Nam một hơi lắc mình thì triển Tuyệt Đỉnh Công Phu biến mất, cũng không biết là đã đi đâu.

Chỉ vài khắc sau đó thời gian, Đà gia bắt đầu xuất hiện sự tình.

« Tổng chủ, không xong rồi ! Đà gia không biết từ đâu đệ tử bốn môn kéo về. Trên tay mỗi người đều có rất nhiều Ma Thạch ! ».

Tên đệ tử Sâm gia thấy sự kiện nao động lập tức phát truyền tin thư. Sâm Vị Tân lúc này đang ở gia môn nóng lòng cảm truyền tin thư tiện thời suy nghĩ kế sách. Nhìn thấy truyền tin thư lập tức mờ ý niệm thông ngôn. Một tia biến sắc xuất hiện trên khuôn mặt Sâm Vị Tân :

« Người nói là Ma Thạch ! ».

Dường như không rõ ràng, sợ rằng thông chi có chút sai lầm. Sâm Vị Tân liền lập tức hỏi lại một lần nữa chắc chắn.

« Khẳng định là Ma Thạch, hơn nữa còn là rất nhiều ! ».

Một giọt mồ hôi khế toát trên trán Sâm Vị Tân. Ma Thạch, rồi cục là Đà gia từ đâu lại có nhiều Ma Thạch đến như vậy. Chẳng lẽ lại là đi đánh cướp, một nghi vấn đưa ra Sâm Vị Tân lập tức mặt mày hốt hoảng thốt lên :

« Không xong rồi, ta chậm một bước rồi ! ».

Thân mình khê lay động Sâm Vị Tân lập tức biến mất, một tiếng thét nao động toàn bộ Sâm Địa Tông vang lên, chấn động cách đó vài dặm cũng là không hề nhỏ :

« TOÀN BỘ SÂM GIA ĐỆ TỬ TẬP HỢP, GIA THẦN KHÔNG SÓT MỘT AI !!! ».

Tiếng thét vừa dứt Sâm gia liền nao loạn, chỉ chưa đầy vài khắc không trung Sâm gia đã rợp toàn là bóng người.

Trong lúc đó Tạ Đình phát hiện sự tình cũng lập tức thông chi Kim Nam.

« Phát hiện, Đà gia đệ tử đem về rất nhiều Ma Thạch. Đối phương cũng thông chi truyền tin thư sắc mặt rất hốt hoảng ! ».

« Ma Thạch, huynh nói là Ma Thạch sao ??? Lập tức trở về bốn phái, chuyện này ta sẽ tự điều tra làm rõ ! ».

Tạ Đình nhận được truyền tin thư liền lập tức tỏ ra khó hiểu. Nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức phát động Phi Kiếm trở về. Nhưng trong lúc sơ ý không may đã bị tên đệ tử Sâm gia theo dõi.

« Có người nén khí tức ! ».

Tên đệ tử Sâm gia mặt mày xám ngắt, không ngờ hẳn bị người theo dõi lâu như vậy mà lại không bị phát hiện. Đúng là trùng phải kế phản mai phục, một mặt muốn lập tức lao lên giết tên theo dõi, một mặt lại hết sức kìm nén vì đây là trước cửa tông môn Đà gia. Ra tay cũng chính là tự muốn bại lộ.

Một tên đệ tử Đà gia thoáng thấy có người lập tức hốt hoảng. Phi thân vội vã đến gần Đà Thiết Đát hét lớn :

« Không xong rồi tông chủ, có người theo dõi Đà gia chúng ta ! ».

« Hừ, người nói sao ??? Có người theo dõi ? Không xong ! Tất cả mau nhanh tay lên, khẳng định các gia tộc khác sẽ rất nhanh phát hiện. Trước lúc đó ta phải nhanh tay hơn một bước ! ».

Đà Thiết Đát vội vàng như bị lừa hơ ở mộng. Căn bản cũng không muốn để ý đến tên theo dõi. Chỉ muốn mau đi giấu đồ thật nhanh tiếp tục lao ra ngoại thành cướp của.

Tạ Đình không biết mình đã vô tình bứt dây động dưng, khiến cho cùng một lúc Thạch Thất thành hai đại gia tộc trên dưới đều đồng thời nao loạn.

Các gia tộc khác khi trở về thì cũng rất nghi ngờ Đà gia và Sâm gia, nhưng chủ yếu chỉ cử người theo dõi Sâm gia nên không biết được sự tình ở Đà gia lúc này. Chính vì vậy vẫn là chậm chân hơn một bước, chỉ chờ theo dõi hành động của Sâm gia chứ không động thủ.

« Sám gia đệ tử nghe lệnh, lập tức trên dưới không sót một ai. Theo bốn tông chủ ra ngoài thành cướp của !!! ».

Sám Vị Tân một hơi hét lớn, mặt mày lo lắng nhưng cũng có một tia phấn khích. Không ngờ lời Đinh Đại Cầm kia lại là sự thật, chỉ tiếc trước nay ông ta vẫn nghĩ mình cao mình mà lại vẫn thua Đà Thiết Đát một cái suy xét, để đến chậm một bước lớn như vậy cho Đà gia đắc lợi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Xung đột Đà Thiếu Hải

Kim Nam chỉ chưa đầy nửa khắc đã vận Tuyệt Đỉnh kinh công xuất hiện trước cửa tông môn Đà gia. Khẽ liếc xung quanh lúc này quảng trường Đà Nhân Tông hết sức vắng vẻ, Kim Nam cũng chẳng hơi đâu mà ẩn nấp khi tức vì bây giờ thực lực của hắn đã quá vượt trội. Tên đệ tử Sám gia Kim Nam phát hiện hắn vẫn còn đang ẩn núp ở đây. Hứng thú một chút hắn lặng lẽ tiến đến gần tên đệ tử Sám gia muốn trêu đùa tên này.

Là cường giả nội khí tăng năm nên việc di chuyển khiến đối phương không thể phát hiện, đặc biệt là một tên đệ tử Sám gia chỉ có tu vi nội khí tăng hai sơ kì này là quá dễ dàng. Một bước chậm chậm đi tới lướt đi trong không trung không chút tiếng động khiến tên đệ tử Sám gia không thể nào mà phát hiện.

Từng giọt mồ hôi thấm đẫm vạt áo của tên đệ tử Sám gia hắn là hắn đang rất chú tâm. Kim Nam bước tới sát thân mình hắn mà hắn vẫn chưa phát hiện ra có người ở phía sau. Ghé sát đầu vào sau vai tên đệ tử Đà gia Kim Nam cũng giả vờ nhìn về phía mà hắn đang nhìn có vẻ chú tâm.

« Huỳnh đệ, nợ tiền ai sao mà phía trốn chui trốn lủi ở đây vậy ?? ».

Tên đệ tử Đà gia không ngờ không giật mình mà còn có chút bình thản trả lời. Mặt mày có vẻ mụ mị, chắc hẳn là vì theo dõi quá lâu ở đây rồi nên mới thành ra như vậy.

« Hồn xược, giám nói đệ tử Sám gia nợ tiền, ta xem ngươi có mấy cái mạng !! ».

Nói rồi dờ dẩn theo dõi tiếp hắn là đã rất mệt, lát sau hắn chợt như giật mình tỉnh giấc :

« A !! ».

Một tiếng hoảng sợ phát ra từ miệng hắn, đầu hắn khẽ quay lại chậm chậm sắc mắt sầm ngất. Từ lúc nào mà lại có một tên xuất hiện sau lưng mà hắn không thể phát hiện. Một tia sợ hãi cũng là lúc hắn nhanh tay rút thanh kiếm bên hông muốn động thủ theo phản xạ.

« Ấy !! ».

« Keng... ».

Kim Nam khẽ cười nhẹ một bên vận nội khí đẩy bay thanh kiếm kia vang lên một tiếng kêu thâm thúy.

« Ngươi... Ngươi.... Từ lúc nào ??? ».

Miệng lắp bắp sợ hãi mặt cũng ngoảnh lại rất chậm, có ý ngập ngừng không muốn nhìn kẻ sau lưng mình nhưng theo phản xạ vẫn quay lại nhìn.

« Triệu... Triệu tông chủ !!! ».

Một tiếng than lớn từ miệng hắn phát ra, người này không ngờ là Triệu tông chủ của Triệu Thánh Tông, kẻ mà ngay cả tông chủ Sám gia của hắn cũng phải dè chừng. Thảo nào mà hắn không hề nhận ra một chút khi tức nào khi người này tiến đến gần.

Kim Nam khẽ cười nhẹ :

“Ngươi ẩn nấp ở đây làm cái gì vậy???”.

“A, không, không có gì, ta, ta lập tức đi ngay!”.

Tên đệ tử Sám gia mồ hôi vã ra như tắm, một câu lắp bắp loạng quạng muốn phi thân lên chạy trốn. Phát hiện không có biến động gì, Triệu tông chủ kia cũng là không có động thái liền muốn phi thân nhanh hơn.

“Ấy!”.

Kim Nam cười lớn một tiếng gọi vang, tên đệ tử Sám gia một tiếng lập tức khiến hắn tâm thần rung động. Mồ hôi đã chảy nhiều nay lại càng chảy nhiều hơn.

“Người còn quên kiếm này!”.

“Vui..”.

Một tiếng xé gió nhẹ phát ra, thanh kiếm kia bị lực lượng nội khí vô hình của Kim Nam quán bay lên không trung lao về phía tên đệ tử Sâm gia.

Tên đệ tử Sâm gia mặt mày lại càng hãi hùng, một hơi không dám đứng lại lập tức chạy biến mất không tung tích. Hắn chợt dạ nghĩ rằng Triệu tông chủ kia muốn lấy chính thanh kiếm của hắn mà giết hắn.

“Hừ... nhát gan... Nhưng cũng khá vui đấy!”.

Tên đệ tử Sâm gia biến mất không tung tích Kim Nam khẽ hừ nhẹ một tiếng rồi lại cười. Đệ tử Sâm gia không ngờ lại nhát gan như vậy, nhưng cũng thôi, tiện thời đuổi đi một tên do thám cũng tốt.

Kim Nam lại bắt đầu chú tâm đến cửa tông môn Đà gia, nhiều thời gian như vậy vẫn chưa thấy có một ai xuất hiện. Đà gia im hơi lặng tiếng càng làm Kim Nam cảm thấy nóng lòng. Lập tức một hơi Tuyệt Đỉnh Kinh Công đại phát thâm nhập vào Đà gia tông phủ không chút lộ liễu.

Đà gia đệ tử phần lớn đều là nội khí tăng hai tu luyện giả, Kim Nam muốn qua mặt dễ như trở bàn tay. Thậm chí kể cả hắn có cố ý không chút ả nấp bọn chúng cũng không có khả năng phát hiện ra hắn. Huống chi hắn còn tận lực một chút ả nấp khí tức và bay qua những góc khuất.

“Ai???”.

Một tiếng thét vang dữ dội vang lên khiến Kim Nam lập tức giật mình. Không ngờ Đà gia ngoài Đà Thiết Đất lại còn có kẻ phát hiện ra hắn trong lúc hắn đang ả nấp phi hành. Bại lộ rồi thì cũng không nên dấu giếm, Kim Nam trực tiếp xuất hiện về mặt không chút biểu tình.

Người vừa quát lớn là một thanh niên cường tráng trên khuôn mặt còn có một vết sẹo nhỏ. Thấy Kim Nam xuất hiện liền nheo mày, người này xuất hiện không ngờ lại mập mờ đến như vậy. Nếu không phải là lúc hắn đang luyện công cần tĩnh tâm thì chắc hẳn bình thường cũng không thể phát hiện ra đối phương thâm nhập. Thần thức khẽ vận dụng bỗng nam tử cường tráng cảm thấy có một chút nhức nhối ở thức hải. Không ngờ người này hắn không thể dò xét được tu vi. Hắn là một nhân vật không thể động vào.

Thành Thạch Thất này ngoại trừ tông chủ của các đại gia tộc có tu vi thông thiên hắn không thể nhìn ra được tu vi còn lại hắn đều không xem trọng.

“Hừ, không ngờ đường đường là một tông chủ một phái mà lại làm cái trò hèn hạ nhòm ngó nhà người khác đến như vậy. Còn đáng mặt là nam tử???”.

Nam tử cường tráng một hơi cúi gắt miệt thị. Kim Nam lập tức phát hỏa, nhưng cũng giật mình chợt dạ, chẳng lẽ người này lại biết hắn là tông chủ của Triệu Thánh Tông. Một lời liền nói lớn hỏi ngược lại, giọng nói có chút tức giận:

“Người vì sao biết ta là tông chủ của Triệu Thánh Tông???”.

“Người là tông chủ của Triệu Thánh Tông???”.

Nam tử cường tráng một hơi ngạc nhiên liền cũng hỏi ngược lại. Không ngờ hắn đoán lại hoàn toàn là chính xác, người trước mắt chính là tông chủ một phái. Chỉ không ngờ rằng lại chính là Triệu Thánh Tông mà Đà Thiết Đất phải e sợ, nói như vậy thì người này e là không dây vào được. Một giọng liền trở nên hòa hoãn:

“Quý tông chủ cũng nên biết đây là tông phủ của Đà gia, ngài thân là tông chủ một phái nên giữ hình tượng một chút. Không cần biết tại sao ta lại biết ngài nhưng xin ngài mau chóng rời đi cho!!!”.

Kim Nam khẽ nheo mày, nam tử cường tráng này bỗng chốc giọng điệu lại thay đổi. Liệu có phải là hắn chỉ đoán mò thân phận của mình rồi mình lại tự khai ra. Vô chán một cái Kim Nam cảm thấy mình ngu ngốc, không ngờ xông pha chém giết lâu như vậy mà một tình huống nhỏ này cũng không thể đoán định.

“Đà gia chủ có ở phủ không??? Mau gọi ra đây cho ta gặp mặt”.

Đã đến đây rồi thì cũng không thể tay không trở về, Kim Nam liền cũng mặt dày mà chày cối điều tra cho tới cùng. Không thể âm thầm điều tra thì cũng có thể hỏi trực tiếp, dù sao thì cái Đà Thiết Đất này cũng sợ hắn nên không có gì phải cố kỵ cả.

“Gia phụ đã ra ngoài thành rồi!”.

Nam tử cường tráng một hơi chấp tay nói, điệu bộ cũng là hết sức coi trọng Kim Nam hắn.

“Gia phụ... đã ra ngoài???”.

Kim Nam liền thốt ra một câu cực độ ngạc nhiên. Nam tử cường tráng này một câu gọi Đà Thiết Đất là gia phụ, chẳng nhẽ đây chính là con trai ông ta. Một vấn đề nữa cũng làm hắn hết sức ngạc nhiên, Đà Thiết Đất không thể nào mà nhanh như vậy đã rời đi, mặc dù Kim Nam hắn có đến chậm một chút nhưng cũng không thể nhanh như vậy được. Khẳng định cái nam tử này có chút dấu giếm.

“Đúng vậy! chính là gia phụ đã ra ngoài, ta là con trưởng của gia phụ. Đà Thiếu Hải!”.

“Đà Thiếu Hải???”.

Thì ra là như vậy, đây chính là con trai của Đà Thiết Đát thảo nào giọng điệu lại có vẻ ngang ngạnh như vậy. Tính khí cũng có chút giống Đà Thiết Đát lúc Kim Nam lần đầu gặp mặt, đúng là cha nào con nấy. Mặc dù đã rất rõ ràng nhưng Kim Nam cũng không thể kiểm chế mà thuận miệng hỏi ngược lại theo thói quen.

Đà Thiếu Hải kia thấy Kim Nam hỏi như vậy thì cũng liền gật đầu. Lại tiếp tục nói:

“Xác thực gia phụ đã ra ngoài, nếu Triệu tông chủ có truyện gì có thể nói lại với ta, ta có thể chuyển lời cho gia phụ”.

Giọng điệu khẳng định như vậy thì Kim Nam đoán chắc rằng dù hần có thúc ép thì Đà Thiếu Hải này cũng khó mà nói thật. Liền gật đầu một cái sau đó rời đi, hần cũng có thể quay trở lại điều tra ngay sau đó. Lần này phát hiện đã có Đà Thiếu Hải thì càng phải cẩn trọng hơn. Mặc dù Đà Thiếu Hải kia Kim Nam thăm kiểm định thì cũng chỉ là nội khí tàng ba hậu kì đỉnh phong. Muốn giết tên này ép hần nói ra thì cũng rất dễ dàng. Nhưng chính là hiện tại Kim Nam hần không muốn xung đột nên mới như vậy.

Đà Thiếu Hải vẫn tận lực chú ý cái Triệu tông chủ kia rời đi, sau khi chắc chắn đối phương đã rời khỏi mới tiếp tục ngồi xuống thiền định. Đồng thời cũng chính là cực độ đề cao cảnh giác. Một cái tông chủ đã xuất hiện chưa chắc đã không có cái tông chủ thứ hai. Đặc biệt tông chủ mấy cái gia tộc lớn sống lâu bản tính đã quen thì lại càng không thể đoán biết được.

“hừ...”.

Một tiếng động mạnh vang lên khi Kim Nam vừa chạm mặt đất. Hần phát hiện đã qua khỏi tầm ngắm của Đà Thiếu Hải liền lập tức vận dụng Tuyệt Định Kinh Công cùng ẩn thân công pháp tiếp tục thâm nhập lần hai vào Đà gia. Hần không tin lần này hần lại tiếp tục bị phát hiện. Với tình trạng ẩn thân hiện giờ thì e là ngay cả Đà Thiết Đát lão ta cũng khó mà phát hiện.

Bay vào trong nội môn phủ Đà Nhân Tông Kim Nam từ từ đáp xuống một cách nhẹ nhàng. Thần thức mềm mại mở rộng tìm kiếm, phát giác thần thức đối phương liền lập tức thu nhỏ lại. Cứ như vậy qua khoảng hai khắc thời gian Kim Nam đã phát hiện ra Đà Thiết Đát ở trong một cái gian phòng lớn. Bên trong còn là chứa đầy Ma Thạch.

Khuôn mặt Đà Thiết Đát lúc này chính là cực độ phấn khích. Kim Nam cũng lập tức hoa mắt, không ngờ Đà Thiết Đát lại kiếm được nhiều Ma Thạch đến như vậy, xem ra thăm dò của Tạ Đình là hoàn toàn chính xác.

Tiến thêm một bước nữa Kim Nam đã tiến gần. Đà Thiết Đát lúc này đang chìm đắm trong sung sướng cũng không có để tâm đến xung quanh. Thật quá sơ ý, Kim Nam khẳng định muốn ám toán cái Đà gai tông chủ này bây giờ là quá dễ dàng. Nhưng hần lại không làm như vậy, một hơi liền xuất hiện trước Đà Thiết Đát khẽ cười đắc ý:

“A! Triệu... Triệu tông chủ!”.

Đà Thiết Đát lập tức miệng phát ra một câu cực độ ngạc nhiên. Không ngờ cái tên sát thần này lại vô ảnh vô tung xuất hiện mà lão không hề hay biết. Khẳng định người ta muốn ám toán lão là rất dễ dàng.

“Đà tông chủ thật là giàu có a, nhiều Ma Thạch như vậy mà trước nay ta không hề biết đấy!”.

Kim Nam khẽ cười mím một câu nói kháy, bắt quả tang tại trận như vậy hần muốn xem Đà Thiết Đát làm sao có thể trốn tránh nữa đây. Muốn không khai cũng là phải khai ra tung tích của đồng Ma Thạch này nếu đã không còn cách nào.

“Triệu tông chủ đến tại sao lại không thông báo cho lão phu một tiếng, hà tất phải ẩn ẩn nấp nấp khổ cực đến như vậy!”.

Đà Thiết Đát một tia mồ hôi chảy dài, bộ dạng có tỏ ra thân mật cố tình đánh trống lảng nói.

“Ay, cái này không phải là do con trai ông sao. Hần ta bảo rằng ông đã ra ngoài rồi nên đuổi ta đi mới khiến ta phải như vậy!”.

“Là Thiếu Hải, hừ, tên nghiệt tử đáng chết này! Để lão phu đi dạy dỗ nó một trận!”.

“Áy, chậm đã! Ông biết ta đến đây là có ý gì mà. Hà tất phải như vậy, đồng Ma Thạch này... rốt cục là ở đâu ra???”.

Đà Thiết Đát có ý đánh trống lảng, Kim Nam tiếp tục mím cười rồi bất chợt giọng nói bạo nộ. Đà Thiết Đát biết mình không thể trốn tránh nữa đành lắc đầu bất đắc dĩ nói:

“Cái này, Triệu tông chủ... lời Đình Đại Cầm kia nói hoàn toàn là sự thật!”.

Đà Thiết Đát một hơi kéo dài tỏ vẻ nuối tiếc, rõ ràng thông tin không muốn tiết lộ cũng phải cố mà nặn ra từng chữ một. Khẳng định là rất khó chịu, Kim Nam nghe thấy lời này liền trấn động. Không ngờ Đình Đại Cầm kia nói lại là sự thật, nói như vậy là có tồn tại thông đạo đến Nhân giới.

Ngước lên nhìn Kim Nam vẫn đang bất động, Đà Thiết Đát tưởng mình nói chưa đủ đối phương vẫn còn đang hung dữ thì liền nói tiếp:

“Triệu tông chủ, Ma Thạch này xác thực cũng là do ta ra ngoại vi Thạch Thất thành cướp của bọn Ma tộc. Ở đó chỉ còn có vài Lạn quân đội Ma binh,

xác thực Ma binh đã di chuyển đến huyết hải. Chỉ là không biết đã bao lâu rồi...”.

“Cái gì??? Nói như vậy chẳng phải Nhân giới đang gặp nguy hiểm hay sao???”.

Kim Nam lập tức khóc mắt như trực căng rách, một hơi hoi dồn khiến Đà Thiết Đát lập tức lúng túng, ngay cả câu nói cũng khó phát ra bèn im lặng.

Kim Nam tâm thần lập tức suy diễn, Ma binh cũng đã không biết di chuyển được bao nhiêu ngày rồi. Quý Thánh này cũng thật thông thiên, ngay cả thông đạo Nhân giới cũng có thể tạo ra được, vậy thì khó có thể nắm chắc có tồn tại một cái thông đạo thứ hai đến Tiên giới. Xem ra lần này tam giới loạn chiến là không thể tránh khỏi. Kim Nam cũng không nán nã gì thêm nữa lập tức biến mất. Cái Thạch Thất thành này bây giờ có chém giết nhau loạn hấn cũng không quan tâm.

Cái quan tâm nhất của hần lúc này là Nam Thiên Quốc, quân đội Ma giới tràn vào Nhân giới chính là ngập trong bể máu. Cô hương cũng là bị bọn chúng tàn phá khiến lòng Kim Nam suy nghĩ đến mà muôn đau như cắt. Chưa nói đến bây giờ tính mạng hần cũng còn khó giữ vì chênh lệch tu vi thì hần cũng quyết không thể để Quý Thánh thành công hành vi. Tam giới đại chiến đồ sát sinh linh chính là biển máu. Huyết hải kia cũng sẽ không chỉ còn tồn tại ở Ma giới nữa mà e rằng giới nào cũng sẽ có.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tuấn binh đoàn

Kim Nam một hơi biến mất Đà Thiết Đát cũng là lập tức lau mồ hôi sợ hãi. Tên Triệu tông chủ này không ngờ lại vô thanh vô tức xuất hiện như vậy khiến lão thật sự muốn tìm nhảy ra khỏi lồng ngực. Lòng mày cũng là khẽ có giật lập tức phi thân lên không trung, là muốn đi hỏi tội cái Đà Thiệu Hải kia tại sao lại không thông báo một tiếng.

Nếu không phải Triệu tông chủ kia có không có tâm tư muốn giết ông ta thì hần là vào tay người khác ông ta đã chết vô số lần rồi.

“Tông chủ!”.

“Tông chủ...”.

Một loạt đệ tử Triệu Thánh Tông lần lượt cúi chào Kim Nam. Triệu Thánh Tông tuy chỉ thành lập mới có vài hôm nhưng cũng là đã rất quy củ. Không chỉ trên dưới đồng lòng mà còn tận lực lao vào bế quan tu luyện. Không ít đệ tử có tư chất tốt đã tấn cấp nội khí tăng một trung kì. Khẳng định qua một vài thời gian nữa cũng không thua kém bất cứ một cái đệ tử bốn phái thế gia nào.

Cư dân Thạch Thất thành cũng bắt đầu thay đổi suy nghĩ. Bây giờ Triệu Thánh Tông mới nổi không ai là không biết đến, một cái môn phái vừa mới thành lập đã được tất cả các gia tộc lớn đều coi trọng thì suy nghĩ cũng đã khác hẳn. Ngày càng có nhiều người hơn muốn đầu nhập vào Triệu Thánh Tông cho nên việc lựa chọn đầu vào cũng đã bắt đầu nghiêm ngặt hơn.

Triệu Thánh Tông thành lập được vài hôm đã có đệ tử tiến nhập nội khí tăng một trung kì lập tức xuất hiện một lần sóng giữ đội toàn Thạch Thất thành. Đơn xin đầu nhập tông phái ngày đầu chỉ có vài tờ bây giờ đã xuất hiện vài trống lớn. Tốc độ tu luyện này cũng thật quá dọa người, mới chỉ có vài hôm mà đã được như vậy thì nếu có thêm thời gian sẽ tồn tại đến cái đẳng cấp nào đây a.

Thế gia đệ tử và các tông phái toàn Thạch Thất thành lúc này đã nhìn Triệu Thánh Tông với một con mắt hoàn toàn khác. Không ngờ một môn phái mới xuất hiện mà đã có thành công đến dọa người như vậy. Phải biết một môn phái hạng đứng đầu như Đà gia hay Điền gia thì cũng phải mất ít nhất một năm mới có thể khiến một đệ tử bình thường tiến nhập tu vi nội khí chứ đừng nói là chỉ vài ngày như Triệu Thánh Tông đã có thể tiến nhập nội khí tăng một hơn nữa lại còn là trung kì.

“Tông chủ!”.

Kim Nam vừa tiến vào chính điện phi thăng liền lập tức ngồi xuống vị trí chủ tọa. Tà Đình cũng lập tức xuất hiện cúi mình ngơ ngác nhìn. Kim Nam tiện tay uống một ngụm trà trên chán lăm tám vài giọt mồ hôi. Khuôn mặt căng cứng nói:

“Tà Đình huynh, Triệu Thánh Tông ta hiện giờ tồn tại mấy cái nội khí tăng một?”.

“Nội khí tăng một, ý tông chủ nói là toàn bộ đệ tử bản phái sao? Cũng không nhiều lắm, khoảng trên dưới ba mươi người!”.

Tà Đình suy nghĩ một chút rồi một hơi nói thẳng, Kim Nam lập tức lắc đầu:

“Không được, quá ít!”.

“tông chủ, ngài định làm gì?”.

Tạ Đình chợt thấy khó hiểu liền lập tức hỏi, Kim Nam chỉ suy nghĩ chứ không vội trả lời ngay. Lát sau mới lên tiếng nói:

“Tạ Đình, huynh lập tức lựa chọn tất cả nội khí tăng một bốn môn đệ từ trở lên thành lập một cái Tuân binh đoàn. Tài nguyên bốn phái tất cả đều là không phí phạm một chút nào. Tận lực thao luyện tăng tiến tu vi với khả năng nhanh nhất. Trong thời gian đó cũng cần phải đốc thúc đệ tử bốn môn mau chóng thao luyện, càng nhiều nội khí gia cao thủ xuất hiện càng tốt. Ngay cả huynh cũng không được trễ nải, ta tạm thời bế quan năm ngày, năm ngày sau lập tức điểm người trước quảng trường đại phái!”.

“Tuân binh đoàn, có truyện gì sao thừa tông chủ?” Chẳng nhẽ chúng ta lại đánh nhau với các gia tộc??”.

“Không cần hỏi nhiều đến lúc đó huynh tự khắc biết rõ, còn đây là toàn bộ tài nguyên mà ta hiện có!”.

Kim Nam lắc đầu một chút sau đó từ từ lùi ra trong ẩn nặc một tia ánh sáng nhỏ. Ném giữa ra chính điện, lập tức, một đồng nội yêu đan to cỡ một đồng cát lớn xuất hiện. Tạ Đình lập tức hoa mắt gục xuống, nội yêu đan trước đây Tạ Đình cũng đã nhìn thấy qua, nó cũng là vật có giá trị liền thành trong Thạch Thất thành này không khác gì Ma Thạch, chỉ có điều quá hiếm hoi nên không mấy thông dụng.

Không ngờ Kim Nam hẳn lại có nhiều yêu đan đến như vậy. Tên này khẳng định là quái vật thì mới giết được nhiều yêu quái đến như thế, không thì cũng là một tên trộm thông thiên chuyên trộm các kho tàng.

Đồng nội yêu đan lớn kia đều là lẫn lộn giữa yêu đan cấp một và hai, thỉnh thoảng có xuất hiện nội yêu đan cấp ba sơ kì. Tạ Đình mở hôi toát ra liên tục, các đại tông phái mà biết Triệu Thánh Tông có nhiều yêu đan đến như vậy thì khẳng định là bọn chúng có chày cối đến chết cũng quyết phải diệt Triệu Thánh Tông cướp của. Càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi thế nhưng cũng không dám suy nghĩ nhiều nữa. Trong trách Kim Nam giao phó hẳn không thể không hoàn thành, một phần là vì trách nhiệm. Một phần là vì tình huynh đệ giao tình.

Kim Nam mắt nhắm nghiền một chút rồi lại tiếp tục nói:

“Đây là năm khóa nội yêu đan cấp bốn, huynh là phó tông chủ một phái thực lực cũng không thể thua kém. Mau cầm lấy đi!”.

“Cái này... tông chủ!”.

Tạ Đình thấy đồng nội yêu đan kia tâm thần đã sớm chấn động, nay thấy nội yêu đan cấp bốn thì còn muốn lập tức ngắt đi. Không ngờ lại là nội yêu đan tăng bốn, thứ này cả đời hẳn cũng chưa mong được trông thấy huống chi bây giờ lại còn được sử dụng.

Kim Nam thuận tay tung năm khóa nội yêu đan lên không trung tiếp tục nói một câu nhắc nhở Tạ Đình rồi mới rời đi:

“Huynh nên nhớ chỉ khi nào tiến nhập nội khí tăng hai rồi mới có thể sử dụng, bằng không sẽ là bạo nổ thân thể mà chết!”.

Tạ Đình lúc này vẫn đang ngơ ngác, nghe một câu cảnh giác của Kim Nam như chợt tỉnh giấc liền cúi mình một cái trả lời:

“Tuân mệnh!”.

Tiếp tục lau mồ hôi trên trán, Tạ Đình lập tức đi hành động không dám chậm trễ. Kim Nam có động thái như vậy hẳn là chuyện này rất quan trọng, thời gian năm ngày cũng rất ngắn. Nội môn đệ tử có thể có bao nhiêu người đạt tiêu chuẩn càng nhiều càng tốt cũng chính là cần phải tận lực phấn đấu.

Triệu Thánh Tông lập phái vài ngày đã tồn tại cao thủ nội khí xuất hiện cũng không chỉ đơn thuần là do tài nguyên Triệu Thánh Tông dồi dào. Một phần cũng là do Kim Nam đã không tiếc vốn đầu tư ra Triệu gia công pháp bốn môn. Mặc dù không đi theo con đường của thủy tổ, nhưng không có nghĩa là Kim Nam không nghiên cứu công pháp Triệu gia. Hẳn phát hiện Triệu gia công pháp tồn tại một số sai sót trong tu luyện nên đã sửa đổi một chút. Nhưng cũng là chưa hoàn hảo, tạm thời cứ để nội môn đệ tử tu luyện sau này thấu đạo có thể tu sửa.

Triệu gia công pháp tu luyện được sửa đổi không ngờ một bước nhanh chóng thăng tiến tu vi vì một cách dễ dàng. Cái khó khăn nhất chính là thiếu tài nguyên và cũng tồn tại một sai sót rất lớn. Đó chính là tu luyện Triệu gia công pháp tâm đạo rất yếu. Nếu cứ bắt chấp tất cả mạnh mẽ đột phá thì sẽ ảnh hưởng đến trí não, bị tâm ma xâm nhập. Khó mà tránh khỏi tẩu hỏa nhập ma. Kim Nam cũng đã rất nhiều lần tìm hiểu đối chiếu các công pháp khác thế nhưng cũng là chưa tìm ra hướng giải quyết. Chưa nói hẳn tu vi thoáng chốc đại tăng không thấu đạo được. Mà cho dù hẳn có thấu đạo được đi chăng nữa cũng chưa chắc đã giải quyết được vấn đề này.

Cái căn bản là cốt lõi của công pháp đã có chút sai sót về hướng thấu đạo, có lẽ đây cũng là một bước cản trở lớn cho Triệu An khiến ông không thể thành công.

Kim Nam đến thành Thạch Thất này cũng đã ba ngày, cơ thể của hắn sau đại chiến với Võ Vương cũng đã cảm cực được thêm chút ít vì có thể giải tỏa được áp lực nội khí. Thế những thời hạn năm ngày cũng là hắn đã tính trước, nếu như quá năm ngày hẳn bế quan mà không thể tìm ra được thần thông thu tâm của Tín Ngựơng Công Pháp thì e rằng hắn chỉ còn con đường chết. Đây cũng là một bước đánh cược quan trọng.

Tuân binh đoàn kia Kim Nam cũng muốn sử dụng bọn họ như một quân bài, chính là một lực lượng phụ trợ giúp hắn tiến đến huyết hải. Ý đồ rất rõ ràng, chính là muốn phá tan Ma binh vượt thông đạo ... tiến tới Nhân giới.

...

“Ha ha ha... Sâm Vĩ Tân, thật không ngờ có đúng không?? Ăn mảnh một mình lão có thấy vui hay không???”.

Lai Thần Văn khanh khách một tia cười đắc ý nhìn Sâm Vĩ Tân một tia đắc thắng. Sâm Vĩ Tân sau khi triệu tập toàn bộ nội môn đệ tử đánh cướp núi Từ Đàm, một ngọn núi cách Thạch Thất thành khoảng ba trăm dặm, không ngờ từ lúc nào đã bị Lai gia theo sát. Không những vậy Lai Thần Văn này cũng kéo theo không ít nội môn đệ tử bám theo. Lần này không ngờ Quý tộc núi Từ Đàm lại đông như vậy. Khẳng định Đà gia là một cái ăn may đánh vực Đồng Quy ngay lúc chúng vừa dời toàn bộ Ma binh đi. Quý tộc núi Từ Đàm tuy đã dời đi nhưng là vẫn còn nhiều Quý tộc nhân cấp thấp, ước chừng phải còn lại vài đại đội Quý tộc.

Quý tộc nhân thực lực mạnh mẽ, cùng cấp bậc tương đồng có thể hung hãn đánh chết đối thủ. Chính vì vậy đa phần nội môn đệ tử Sâm gia cũng đều là cấp thấp, đại chiến với Quý tộc thương vong không đo đếm nổi. Đã đến rồi lại còn hơn cả nhọc nhằn. Không ngờ Sâm gia vừa thành công đánh chiếm Từ Đàm sơn, lập tức Lai gia xuất hiện.

Ngư ông đắc lợi đúng là thật tốt. Lai gia đệ tử nội môn tất cả đều vẹn toàn, bây giờ Sâm gia đánh nhau với Lai gia khẳng định thua thiệt. Không cần nói hai con cáo già như Sâm Vĩ Tân và Lai Thần Văn đánh nhau, chỉ riêng nội môn đệ tử Sâm gia với thân mình đầy thương tích cộng thêm quân số thua thiệt là đã có thể đoán biết trước được kết quả.

Sâm Vĩ Tân mặt mày đỏ như trái gấc, vốn đã định nhìn rút lui nhưng càng nhìn cái vẻ mặt của Lai Thần Văn đắc ý là lại càng muốn một đập đập chết hắn. Không thể chịu nổi thêm nữa, Sâm Vĩ Tân lập tức tế xuất pháp bảo lao tới đại chiến với Lai Thần Văn. Nội môn đệ tử Sâm gia thấy gia chủ động thủ vốn đã tức mình từ lâu cũng lao vào đại chiến.

Chính thức châm ngòi cho một cuộc chiến giữa các đại gia tộc. Điền gia Sài gia không ngờ ngay sau đó xuất hiện phía sau.

“Mẹ kiếp, bọn bản tính, hôm nay ông đây tính sổ hết chúng bây xem đưa nào thích chết trước”.

Sâm Vĩ Tân vốn đã điên tiết thấy các đại gia tộc kéo đến gần như đông đủ lại càng như muốn nổ tung óc. Đúng là thông minh tự hại mình mà, nếu không phải ông ta cứ mờ mờ ám ám thì đâu đến nỗi này. Ngoại vi Thạch Thất thành vài trăm dặm tuy có hạn chế vài thế lực thật. Nhưng nếu chia nhau thì cũng không thua thiệt, chỉ tại tham lam nhất thời mà bây giờ mất cả tri lẫn chài. Sâm Vĩ Tân vừa tức giận vừa cảm thấy hối hận, trước nay vẫn xem mình là một kẻ có tâm kế mà cuối cùng lại thua một cái xuồng xã như Đà Thiết Đất.

Vùng phi kiếm tế xuất chém loạn lên khiến Lai Thần Văn cũng là phải luống cuống chân tay chống đỡ. Không ngờ Sâm Vĩ Tân khi nổi điên thực sự khó đối phó. Mặc dù Lai Thần Văn và Sâm Vĩ Tân đồng dạng thực lực nội khí tăng bốn trung kì nhưng mà một kẻ nổi điên còn một kẻ đang đắc ý đánh nhau thì cũng không biết trước được như thế nào.

Đà gia thì không cần nói, nhưng tứ đại gia tộc Điền gia, Sâm gia, Lai gia, Sài gia đều có mặt ở đây. Ngoại trừ cái tên Đinh Đại Cẩm đã biết thông tin từ trước đi hốt của thì không tính. Thế nhưng Liêm gia cũng chính là đang vắng mặt.

Điền Ý Nhi và Sài Thái Mân đứng ngoài quan sát sự tình. Sài Thái Mân vốn là một kẻ háo sắc, Điền Ý Nhi lại là một nữ tử lăng lợ, vốn là trời sinh một cặp liền chẳng mấy chốc đã tiến sát lại gần nhau ve vãn. Trước mắt chính là không coi đại chiến ra gì, chỉ cần một trong hai bên thắng bọn họ ra tay vẫn là ngư ông đắc lợi.

Điền Ý Nhi thì đã như nắm chắc trong tay Sài Thái Mân, con dê háo sắc này không ngờ chỉ mới chài một chút đã chảy nước. Thuận tiện liếc nhìn cũng đã có thể dẫn dắt, đệ tử Sài gia ai nấy đều cúi đầu mất mặt. Có một vị tông chủ háo sắc như vậy e là ý trời không tránh khỏi. Cứ như vậy xem ra Sài gia lần này lại tay trắng trở về.

...

Đà gia chủ Đà Thiết Đất sau khi quát nã Đà Thiệu Hải một trận thì cũng không nản ná thêm. Lại tiếp tục dẫn bốn môn đệ tử đến vực Đồng Quy tiến hành hốt của lần hai. Ngoại trừ Đinh gia không thấy có mặt, không ngờ lần này Đà gia cũng bị theo dõi.

Một là Liêm gia, Liêm gia không hiểu vì sao lại không theo dõi Sâm gia mà lại quyết định theo dõi Đà gia. Ngoài ra còn một gia tộc nữa không mấy ai để tâm chính là Nguyên gia, Nguyên gia không ngờ tâm kế sâu xa cũng đã đoán biết được trước mọi tình huống. Lựa chọn theo Đà gia đắc lợi tránh xa đại chiến gia tộc với Sâm gia.

“Ha ha ha... tiếp tục cho bốn tông chủ. Nhanh tay thu thập, người nào thu thập được nhiều sau này sẽ được bốn tông chủ phân phát cho thêm một phần!”.

Đà Thiết Đất vừa đáp xuống vực Đồng Quy đã lập tức cười lớn, mau chóng lên tiếng thúc dục nội môn đệ tử. Nội môn đệ tử Đà gia tên nào tên nấy thấy Ma Thạch cũng là đều trở nên hoạt bát hơn hẳn. Một tay nhanh chóng huơ đầy Ma Thạch cất vào túi chứa đựng không gian.

“Chậm đã! Đà tông chủ tại sao lại nóng vội đến như vậy!”

“Liêm Đại Thái!”.

Đà Thiết Đất ngoảnh đầu lại lập tức nụ cười liền tắt, thay vào đó là sắc mặt nhăn nhó. Không ngờ nhanh như vậy các gia tộc đã theo sát Đà gia.

“Liêm Đại Thái, nếu ngươi đã biết Ma binh tiến tới huyết hải tại sao không tự thân đi đánh chiếm. Hà tất phải theo ta tranh chấp kho tàng làm gì cho khổ!”.

“Đà Thiết Đất, ta đâu có ngu mà hy sinh nội môn đệ tử một cách phí phạm như vậy cơ chứ! Ngươi đến trước cũng đã ăn nhiều rồi đấy chứ nhỉ, ta nghe nói còn đem về không ít Ma Thạch, chẳng lẽ lần này lại còn muốn tiếc nuôi với ta???”.

Liêm Đại Thái một hơi cười nhặt nói thẳng, Đà Thiết Đát nheo mày một chút rồi cũng đứng đĩnh:

“Ngươi là muốn bao nhiêu phần đây?”.

“A, rất thông minh, ta lấy sáu phần có được không?”.

Liêm Đại Thái một lời dắc ý, dù sao cũng dễ dàng mà có được. Không nhất thiết phải đánh nhau, vực Đồng Quy này kho tàng rất nhiều, sáu phần cũng là đã quá thừa thãi rồi.

“Được, cho ngươi sáu phần!”.

Đà Thiết Đát cũng một hơi khẳng định không chút nuối tiếc. Dù sao thì ông ta cũng đã ăn nhiều rồi, lần này nhả một chút cũng không sao. Nhanh tay trở về tiếp tục đánh chiếm chứ dây dưa với cái Liêm gia này làm gì cho mất thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thần Thông Thu Tâm

“Chậm đã!”.

Lại một tiếng hét ngăn cản nữa vang lên khiến Đà Thiết Đát và Liêm Đại Thái lập tức chú ý, chẳng lẽ lại có một gia tộc nào khác theo dõi.

“Nguyễn gia ta cũng muốn ba phần!”.

“Nguyễn gia???”.

Một lời vừa nói, lập tức Đà Thiết Đát và Liêm Đại Thái đồng thời thẳng thốt ngạc nhiên. Lát sau cả hai cũng lập tức đồng thời cùng ôm bụng cười lớn:

“Ha ha ha.. Nguyễn gia, không phải muốn chọc cười ta đó chứ. Liêm Đại Thái ngươi có thể đánh ta một cái cho tỉnh được hay không, ta nghe chừng vẫn đang mơ đấy!”.

Đà Thiết Đát một hơi cười dài đến độ chảy nước mắt. Vẫn không thể tin được một cái Nguyễn gia nhỏ bé mà cũng dám lên tiếng tranh kho tàng.

“Ngươi không mơ đâu!”.

“Bốp!”.

Một luồng nội khí hung mãnh tát thẳng vào mặt Đà Thiết Đát khi lão ta đang nhe nhớn cười.

“Nội khí tăng bốn hậu kì???”.

“Không ngờ là nội khí tăng bốn hậu kì?? Nguyễn gia ản giấu thực lực???”.

Đà Thiết Đát và Liêm Đại Thái đồng thời một tia hốt hoảng. Một lão tử áo trắng râu dài từ tốn hạ xuống mặt đất đen ngòm. Một hơi cười dài nói:

“Nguyễn Sư Phàn ta liệu có đủ mặt mũi để cho Nguyễn gia ta nhận ba phần hay không đây???”.

Nguyễn Sư Phàn chính là lão giả áo trắng râu dài, đích thị tông chi Nguyễn Đan Tông. Thật không ngờ lâu nay Thạch Thất thành vẫn tồn tại cái gọi là đại gia tộc ản tàng thực lực này. Một thế lực tông môn chi cần có một cao thủ trấn chính bước vào nội khí tăng bốn là đã có thể tự xưng là đại gia tộc. Thạch Thất thành cũng không có mấy gia tộc. Đà Thiết Đát nhận một cái tát rõ đau điếng vào mặt nhưng không cảm thấy chút tức giận. Chỉ lẳng lặng cúi đầu không nói gì.

“Nói như vậy là Nguyễn gia ta có thể có được ba phần???”.

Nguyễn Sư Phàn dắc ý hỏi dồn, Liêm Đại Thái lập tức xum xoe:

“Dĩ nhiên rồi, Nguyễn tông chủ muốn thì thế nào cũng xong. Như vậy đi, Nguyễn gia bốn phần, Liêm gia và Đà gia mỗi nhà ba phần. Như vậy không biết Nguyễn gia chủ có hợp ý?”.

Đúng là có thực lực thì rất dễ nói chuyện, chỉ một thoáng chốc mà lời nói đã thay đổi. Võ Vương chết đi Thạch Thất thành không có thành chủ, trụ Kinh Thiên sau khi chuyển màu đỏ cũng là trở nên trắng dã. Sau lần này khẳng định chức vị thành chủ không ai khác sẽ do Nguyễn gia nắm giữ. Đến lúc đó làm

việc cũng là phải xem sắc mặt người ta, chỉ là chênh lệch một cái tăng nhỏ tu vi đã là như trời biển. Một bước lên mây cũng là chi trong thoáng chiều.

“Ha ha.. hợp ý, hợp ý!”.

Nguyễn Sư Phán một hơi đắc ý cười dài, phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện Nguyễn Ý Sương cũng đang khẽ phán khích.

...

Ba ngày sau.

Ba ngày, chỉ trong vòng ba ngày mà kinh mạch đại não Kim Nam như muốn căng phồng. Tu đạo giả quá ư thâm sâu, tìm hiểu trong một biển trời không biết đâu là lối vào hướng tới đại đạo.

Một cái gọi là Nhân tâm thực đau nhức tâm thần. Lòng người từ khi sinh ra vốn đã bất biến khó mà nắm giữ. Bậc vương giả thánh hiền tu tâm thu tâm cũng nhờ công đức mà nhân loại cảm phục. Nhân Thánh đản sinh cũng là vì Nhân tộc muốn có cường giả dẫn dắt tránh khỏi lầm than khổ cực.

Tam giới đại chiến sinh linh đồ thán Nhân tâm lại càng khó nắm giữ, chỉ một chữ đạo đã khiến hấn cực độ đau nhức tâm thần. Tu đạo quả thực không dễ dàng, không chỉ muốn nói là có thể nắm lấy. Vinh sinh bất diệt lại hưởng thọ mệnh đó là Tiên đạo. Tà ác đen tối hắc ám mu muội độc ác là Ma đạo. Vậy Nhân đạo là gì. Càng nghĩ càng không thấy đâu là điểm tựa.

Nhân giới đại loạn chi chiến, hiền vương thánh giả xuất hiện trấn áp Nhân tâm lẽ nào đó là do Thiên sắp đặt. Không, nếu như hấn chỉ biết chờ số mệnh do Thiên sắp đặt, do Thiên nắm giữ thì làm sao có thể nghịch Thiên, làm sao có thể thấy được đạo tối cao.

Suy nghĩ mấu chốt vẫn đề cuối cùng Kim Nam chợt như bừng tỉnh. Thánh nhân hỗn độn giả đản sinh là do Thiên, nhưng Nhân Thánh lại là do Nhân tâm mà đản sinh. Hiền vương thánh giả cũng là thuận thời thế mà xuất hiện, có lẽ không phải một phần là do Thiên. Mà chính là cũng một phần thuận theo Nhân tâm.

“Ha ha ha... ta đã hiểu, Thiên không thuận, thuận theo Nhân tâm đó là đạo của ta!!!”.

Kim Nam bừng tỉnh tinh thần chợt như có một cỗ lực lượng trung hòa áp đảo. Hấn đã ngộ đạo, hấn đã biết thực sự nên theo đuổi cái gì. Một tia tinh thần màu vàng nhạt từ mí mắt Kim Nam xuất hiện. Chấn hấn bỗng xuất hiện một tia lực lượng mỏng mờ nhạt.

“Độc Nhân Tâm Nhân. ... Ta gọi ngươi là như vậy, cái gọi là thần thông thu tâm không ngờ lại thực sự đơn giản!”.

Kim Nam lại cảm thán nói thêm một câu nữa, hấn đã ngộ đạo. Ngộ đạo thực sự, đạo của hấn là Nhân tâm. Độc Nhân Tâm Nhân được hình thành cũng chính thức là hấn bước vào con đường của mình một cách chân chính. Một lối mòn đã được mở ra, việc còn lại của hấn là tìm hiểu hết lối mòn này. Đạo của mỗi người mỗi khác, mỗi người một lối mòn. Cũng có thể vì ngộ đạo sai lầm mà trì trệ tu vi, nhưng Kim Nam tin tưởng đạo của hấn là không sai. Đạo chỉ có một chữ nhưng là vô văn, mặc dù rất khó hiểu nhưng nhiều khi chỉ những điều đơn giản nhất cũng có thể ngộ.

Chân chính chìm đắm lĩnh ngộ đạo mệnh Kim Nam không biết rằng mình đã trải qua thêm ba ngày nữa. Tổng cộng là sáu ngày, lúc này hấn mới mở mắt ra một tia phán khích. Bất chợt một giọng nói quen thuộc vang lên:

“Ha ha, tiểu tử, không ngờ đã có thể tự tìm kiếm được đạo mệnh. Thật không phụ lòng ta, tu vi đã là Tín Ngưỡng tăng ba trung kì rồi cơ đấy, quả thật là một bước nhảy vọt!”.

“Hội Pháp cảnh giới, ta đã chân chính bước vào Hội Pháp trung kì???”.

Kim Nam nghe thấy thần Kim Quy nói như vậy thì liền phán khích, lập tức tự điều tra thân thể mình một chút phát hiện xác thực hấn đã tiến vào Hội Pháp cảnh giới. Cỗ lực lượng trung hòa cũng đã gần như cân bằng, xem ra thời gian sau này sẽ không còn gì nguy hiểm nữa rồi. Một tia vui mừng phán khích nhưng Kim Nam cũng lập tức cảm thấy khó hiểu vội hỏi:

“Thần Kim Quy, tại sao mỗi khi ta tăng tiến tu vi Tín Ngưỡng đều phải độ kiếp, mà lần này tăng một bước dài đến như vậy vẫn không cảm nhận thấy Thiên Kiếp!”.

“Ha ha... Tiểu tử, là vì ngươi tự thân ngộ đạo, về lý mà nói thì cũng là một phần thuận theo Thiên Đạo nên không phải chịu Thiên kiếp...”.

“A, thì ra là như vậy!”.

Kim Nam bật thốt lên một câu nữa thỏa mãn, tiếp tục muốn hỏi những đỉnh Thuận Vu lại tự dừng mắt hấn ánh sáng màu vàng trên nắp đỉnh. Mỗi lần thần Kim Quy xuất hiện là nắp đỉnh lại tự phát sáng, lần này lại tắt hấn là ông ta đã đi rồi. Lắc đầu một cái Kim Nam cũng không kìm nén nổi cảm xúc vui mừng. Hấn muốn trực tiếp hét thật to để thỏa nỗi thống khoái trong lòng nhưng cố kìm nén.

Cảm giác khó chịu và cố gắng áp chế thân thể cũng đã biến mất. Không chỉ tu vi Tín Ngưỡng lần này đại tăng mà ngay cả Thần Thông Thu Tâm hấn cũng đã lĩnh ngộ được. Một công đôi việc, sau này không cần phải lo lắng về tu luyện Tín Ngưỡng nữa, khi cần bắt đắc dĩ thì phát động thần thông một chút. Nhưng như vậy là nghịch đạo, nếu tăng tiến tu vi nhất định phải chịu Thiên Kiếp công phạt.

Lắc mình một cái Kim Nam lại xuất hiện tại đại điện phi thăng. Lúc này Tạ Đình đã đứng chờ đó từ lâu.

« Tổng chủ ! ».

Thấy Kim Nam đến sắc mặt lo lắng của Tạ Đình cũng dần biến chuyển sang mừng rỡ, quá hẹn một ngày mà chưa thấy Kim Nam ra hẳn cảm thấy cực độ lo lắng. Nhưng cũng biết là không nên quấy rầy, nhờ làm hồng quá trình tu đạo của Kim Nam thì hẳn chính là nhảy xuống sông Hồng cũng không có hết tội. Một tia cười phấn khích mừng rỡ trên khuôn mặt Kim Nam khiến Tạ Đình cũng cảm thấy thoải mái, sắc mặt như vậy nhất định là đã thành công trong việc tu luyện.

Kim Nam tiến tới vỗ vỗ vai Tạ Đình một cái rồi nói :

« Đã vất vả cho huynh rồi ! Thành quả mấy ngày qua như thế nào cho ta biết một chút ? ».

Nói rồi Kim Nam lại trực tiếp ngồi xuống vị trí chủ tọa, sắc mặt có chút nhợt nhạt nhưng cũng có một tia hồng nhuận thoáng ẩn hiện. Tạ Đình thấy vậy thì cũng mừng rỡ, Kim Nam lần này xem chừng biến đổi rất lớn, cũng không biết là đã gặp được kì ngộ gì trong lúc bế quan. Trực tiếp nói thẳng không nán ná thêm nữa Tạ Đình cất lời :

« Tổng chủ, trong vòng sáu ngày qua đệ tử bốn môn tu vi tăng tiến vượt trội. Ngoài ba mươi hai đệ tử ban đầu đã chính thức tiến vào cảnh giới nội khí tầng hai sơ kì ra thì có thêm hai trăm mười một đệ tử nữa tiến vào cấp bậc cao thủ nội khí tầng một ! ».

« Tốt... Tạ Đình, huynh không hề làm ta thất vọng một chút nào a ! ».

Tạ Đình cũng cảm thấy vui mừng, bất giác lại xuất hiện một tia cười khỏ. Kim Nam thấy vậy liền lập tức tò mò hỏi :

« Tạ Đình, huynh sao vậy, lại có chuyện gì nữa sao ? »

Tạ Đình ngập ngừng một chút cảm thấy xấu hổ nói :

« tổng chủ, chỉ có điều ta làm ngài thất vọng rồi ! Tu vi ta sáu ngày qua chính là không có một chút tăng tiến ! ».

« Ha ha ha, ta tưởng chuyện gì chứ chuyện này mà huynh cũng cảm thấy áy náy ư. Huynh bản thân đốc thúc đệ tử bốn môn lấy đâu ra thời gian mà tu luyện, ta không trách huynh. Có thời gian tu vi tăng tiến thế nào chẳng được ! ».

Tạ Đình nghe lời này thì cũng cảm thấy có một chút được an ủi, thế nhưng vẫn là buồn rười rượi. Vợ và đánh chống lưng Tạ Đình tiếp tục hỏi :

« Tổng chủ, hiện giờ ngài đã bế quan xong, liệu có thể cho ta biết cái Tuấn bình đoàn kia dùng để làm gì không ?? ».

Kim Nam vẫn đang ngồi tận hưởng không gian một chút, thấy Tạ Đình hỏi liền khẽ nghiêng đầu trả lời :

« Rất đơn giản, ta muốn tiến đến huyết hải ! ».

« Huyết hải, huynh muốn về Nhân giới ?? ».

« Chính là như vậy ! ».

Kim Nam một câu khẳng định còn Tạ Đình thì lại càng thêm sợ hãi, không ngờ hẳn thực sự có tồn tại cái suy nghĩ muốn thông qua huyết hải để trở về Nhân giới thật. Hơn nữa mọi chuyện còn sắp đặt đã có kế hoạch trước.

Phải biết Huyết Hải tương thông với đáy hải vực của Nhân giới. Đi sâu xuống trung tâm Huyết Hải, vượt qua ngăn cách giới là đã có thể tiến tới vùng biển của Nhân giới, chỉ có điều không biết là vùng biển nào mà thôi. Quý Thánh tâm kế sâu xa, đánh Nhân giới cũng đã vài lần nhưng đều bị Ngọc Hoàng Đại Đế ngăn cản, một hơi tiến dài bị đánh bay không thể xâm nhập. Hàng vạn năm qua không biết đã có bao nhiêu lần Ma giới tiến công vào đại địa Nhân giới thế nhưng cũng chỉ là lực lượng nhỏ lẻ. Chứng tỏ Quý Thánh cũng chỉ có thể tạo được một cái thông đạo hết sức nhỏ nhoi. Lần này di chuyển đại Quy mô khẳng định là đã có chuẩn bị từ trước.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Đại quân Thạch Thất thành

Trong khi các đại gia tộc đang mải mê tranh chấp kho tàng thì không biết rằng lúc này trong Thạch Thất Thành đã bắt đầu xảy ra biến cố. Kim Nam đã đưa ra một lựa chọn mà hẳn không hề muốn, nhưng không còn cách nào. Muốn trở về được Nhân giới theo con đường nguy hiểm nhất buộc hẳn phải chọn lựa.

Huyết Hải tồn tại vô số Ma Tôn, trong đó Tam đại Ma Tôn được ma giới đề cao nhất là Thông Linh Ma Tôn, Địa Xích Ma Tôn và Đồng Nhữ Ma Tôn đều có mặt trận thủ. Ma binh tồn tại thì phải nói là đông đến ức vạn. Chưa nói đến có sự xuất hiện của các cấp bậc còn cao hơn Ma Tôn một tầng,

chẳng hạn như là Ma Đế.

Chính vì vậy Kim Nam đã quyết định xây dựng một đội quân hùng đột phá Ma binh tận dụng thời cơ tiến về Nhân giới. Lợi dụng lúc sơ hở nhất là lúc Ma giới bắt đầu tiến quân vào thông đạo để hành sự. Đội quân này không đâu khác chính là cư dân Thạch Thất thành.

Kim Nam đã lựa chọn chính là sử dụng Thần Thông Thu Tâm thu phục Nhân tâm dùng kính lực, thiết lập một đội quân dưới sự điều khiển của hắn. Mặc dù hắn biết như vậy là tà ác, là đẩy họ vào con đường chết nhưng hắn không còn cách nào. Mấy trăm vạn dân Thạch Thất thành thà rằng hắn để họ hy sinh còn hơn để cả đại địa Nhân giới ức vạn sinh linh lâm than chiến loạn.

Hắn không muốn một cái Huyết Hải nữa hình thành ở chính cổ hương mình, huống hồ cũng không phải là hắn không có sự bảo hộ. Tuân binh đoàn hắn thành lập cũng chính là muốn để hình thành đại trận bảo vệ đội quân này. Đội quân này hình thành hắn không phải mục đích dùng họ để đánh nhau. Mà mục đích hắn dùng để tích trữ Tín Ngưỡng lực, có thể từ đó mà một chút nào chống lại tam đại Ma Tôn cường hãn trấn giữ kia.

Nói thì thực như đùa, tam đại Ma Tôn đẳng cấp so ra tương đương một cái nội khí tầng bảy trung kì. Chính thức là cấp bậc Tiên Tôn. Kim Nam hắn chỉ mới là một cái nội khí tầng năm chính là một con muỗi trong mắt bọn chúng, muốn đập chết lúc nào cũng được. Thế nhưng Kim Nam lại tồn tại một cái suy nghĩ, đó là có Tín Ngưỡng lực phụ trợ chưa chắc hắn đã không phải là đối thủ của tam đại Ma Tôn. Một nội khí tầng năm có thể đánh được Ma Tôn loại chuyện này chắc chỉ có Kim Nam hắn là dám nghĩ như vậy.

« Tổng chủ, chúng ta làm thật sao ?? ».

« Ta cũng thực sự không muốn vậy nhưng không còn cách nào !! ».

Kim Nam một tia bất đắc dĩ cảm thán nói, Tạ Đình liền bước lên lập tức khích lệ hắn.

« tông chủ, vì đại cục không nên lo nghĩ, có lẽ mệnh của họ khi sinh ra đã là như vậy ! ».

« Chỉ có điều ta không nỡ ! ».

Kim Nam vẫn lắc đầu, nhìn những cư dân lương thiện này hắn thực sự không muốn họ dần thân vào trồn biển lửa máu tanh. Nếu còn cách khác hắn thà hi sinh tính mạng này chứ quyết không để họ hao phí tính mạng. Tạ Đình cũng biết Kim Nam cần thời gian để suy nghĩ bèn không nói gì chỉ lặng lẽ đứng chờ.

Một khắc, hai khắc, ba khắc. Trong ba khắc đó Kim Nam lại suy nghĩ về tam sinh đại thế. Một tia quyết tâm trong lòng hắn dâng trào, cứ cho rằng hắn là ác nhân đi. Cứ cho rằng hắn cũng không khác gì bọn Ma tộc đi, nhưng vì tam giới yên bình. Nhân gian một cái thứ thái sinh tồn hắn không thể không làm vậy, gạt đầu một nhát như khẳng định quyết tâm. Kim Nam bắt đầu khê vận Tín Ngưỡng lực vào mi tâm.

Một tiếng quát bạo nộ vang lên Kim Nam bay lên không trung :

« Độc Nhân Tâm Nhãn ! Khai mở... ».

Tiếng hét vừa dứt cũng là lúc mi tâm hắn phát sáng. Một con mắt màu vàng kim xuất hiện giữa trán Kim Nam chớp động. Tạ Đình bất chợt nhìn con mắt này mà lòng chợt cảm thấy như được khai thông, trong lòng hắn Kim Nam dần dần trở thành một đấng tái sinh. Một vị thần đạo chân chính giải thích và chỉ lối cho những thống khổ trần ai.

« Tạ Đình huynh mau mau nhắm mắt lại bằng không cũng sẽ bị thu phục ! ».

Kim Nam thấy Tạ Đình như đang mê muội thì lập tức quát lớn cảnh tỉnh hắn. Tạ Đình ngay lập tức thức tỉnh vội nghe lời Kim Nam lấy khăn拭 hai mắt lại và quay đi. Kim Nam khẽ gạt đầu một cái, như vậy là Thần Thông Thu Tâm của hắn đã chính thức có tác dụng, bây giờ cái quan trọng là Kim Nam hắn cần phải đạo quanh toàn bộ cái Thạch Thất thành này để thu phục Nhân tâm, cũng không biết là mất bao lâu nhưng Kim Nam đoán chừng cũng phải mất đến mười ngày là ít. Bởi thu phục nhân tâm không chỉ đơn giản phi hành trên không trung là được, mà còn phải khiến cho nhân đạo từ từ thấm nhuần mới có thể thành công. Nếu không lại giống Tạ Đình khi nãy lập tức thức tỉnh.

...

« A a a... Tha mạng... ».

Tiếng kêu van khắp các đại vực và núi lớn xung quanh Thạch Thất thành trong vòng nhiều ngày. Các gia tộc quá mãi mê thu thập kho tàng mà không chút để ý gì đến Thạch Thất thành lúc này đang xảy ra biến cố lớn.

“Cha, lần này có lẽ đã đủ, Nguyễn gia chúng ta thu thập cũng đã được không ít. Sau lần này khẳng định chúng ta sẽ đứng đầu trong các thế lực Thạch Thất thành rồi!”.

“Ừm, Ý Sương con nói rất đúng. Chỉ có điều ta vẫn đang thắc mắc, tại sao cái tên Triệu tông chủ đó lại không một chút mắc mưu. Phải chăng hắn không phải đàn ông, con gái lão phu xinh đẹp như vậy mà cũng không để mắt thì không hiểu hắn là loại người gì??”.

“Cha, người không nên bận tâm làm gì. Có được số tài nguyên này rồi Nguyễn gia chúng ta cũng có thể phát lên. Đâu cần ám toán cái tên Triệu tông chủ đó làm gì. Theo con nghĩ vẫn là cứ mặc kệ hắn!”.

Nguyễn Ý Sương nũng nịu nói cứ như một đứa trẻ nhỏ. Mặc dù bộ dạng đã lớn đã rất thuần thực nhưng không thể không thừa nhận vẫn còn nét đáng yêu tình nghịch. Nguyễn Sư Phàn thấy vậy thì liền cười khả khả một tiếng nói:

“Tiểu Sương, có phải là con đã thích tên tiểu tử đó! Lại còn nói giúp cho hắn?”.

“Cha... Người chi khéo đùa!!”.

Nguyễn Ý Sương khẽ gắt một tiếng, nhưng trong thâm tâm cô thì đã sớm thừa nhận. Triệu tông chủ khai quả thật rất uy phong, không những như vậy lại còn rất anh tuấn, tính cách thì thật sự cuốn hút. Không những vậy cô còn lờ mờ đoán được rằng Triệu tông chủ kia từ lâu đã đoán ra tâm kế của cô nên mới hành động như vậy. Người mà có tâm kế như vậy cô lại càng cảm thấy hứng thú.

Nguyễn Sư Phàn làm sao lại không có thể biết được tâm ý của con gái mình. Bèn cất giọng trầm ngâm nói:

“Con gái, nếu con thích thì tiểu tử đó nhất định thuộc về con. Nguyễn gia ta xưa nay chịu áp bức bây giờ hiển lộ thực lực. Ta không tin với thực lực của ta mà tiểu tử đó cũng dám phản đối, hẳn phản đối hôn sự này ta lập tức giết hắn!”.

Nói rồi Nguyễn Sư Phàn tỏ vẻ hung dữ muốn giết Kim Nam trước mắt Nguyễn Ý Sương, lập tức nàng khẽ đỏ mặt trách cứ:

“Cha, người lại đùa con rồi!”.

“Ha ha ha, tâm ý của con gái ta, ta lại không biết hay sao?”.

Đắc ý một tia cười nhạt, Nguyễn Sư Phàn phi thân lên không trung, theo sau là đám đệ tử nội môn. Nguyễn gia lần này xuất thủ cũng đem theo không ít nhân mã. Tranh đoạt với Đà gia rất nhiều lần rồi, cộng thêm tích trữ kho tàng Nguyễn Sư Phàn cũng đã cảm thấy đủ dùng. Có đi tranh cướp thêm cũng chỉ phí hoài thời gian, chi bằng tận dụng khoảng thời gian đó dựa vào tu luyện nâng cao tu vi. Sau này tu vi thăng tiến cũng dễ dàng bắt nạt mà trấn lột đồ của gia tộc khác. Các gia tộc khác mãi mê săn đuổi kho tàng cuối cùng cũng chỉ là ‘xe cát đã tràn’ mà thôi.

...

“Thần đạo tại thượng!”.

“Thần đạo tại thượng!”.

“Các ngươi có thấu hiểu đạo của ta hay không?”.

“Đạo người là mệnh, mệnh đạo chính là ý trời, nghịch đạo chính là nghịch thiên. Sẽ bị trời tru đất diệt!”.

Từng lời từng lời vang lên Kim Nam cảm thấy rất thỏa mãn, không ngờ Thần Thông Thu Tâm này cũng có một lợi ích, đó chính là phổ đạo của hắn. Một cái đạo theo Thiên mệnh nhưng cũng chưa hẳn là theo Thiên mệnh mà chính là theo Nhân tâm của mỗi con người. Những tiếng hô hét vang sùng kính khắp Thạch Thất thành. Kim Nam phát hiện, thường nhân không có gì thay đổi ngoài việc sùng kính hắn. Mọi việc vẫn diễn ra bình thường như khi họ chưa từng nhận đạo của hắn. Có thể thấy Thần Thông Thu Tâm này có điểm khác biệt so với Ma Đạo.

Ma Đạo một cái ảnh hưởng tâm trí liền khiến tính cách con người trở nên thay đổi, chính là bạo tàn hơn và trở nên hung dữ gấp vạn lần. Nhân đạo của hắn thì khác, nó chính đạo sinh vô thường, cái gì cũng là tự nhiên. Không lương thiện quá cũng không tà ác quá. Có thể nói nó là đỉnh cao cảnh giới của sự cân bằng.

Thu phục mỗi một người chính là nắm trong tay nhân niệm của người đó. Kim Nam nắm trong tay nhân niệm của toàn bộ cư dân Thạch Thất thành cũng chính là hắn có thể dùng thần đạo để điều khiển họ đi theo đạo mệnh. Như vậy, việc hắn hình thành một đạo quân bây giờ là hết sức đơn giản.

Chỉ có điều Kim Nam cũng biết rằng, Thần Thông Thu Tâm chỉ có tác dụng nhất thời không có tác dụng lâu dài. Nếu ngay bây giờ hắn không tập trung họ lại thì chẳng mấy ngày nữa Thần Thông Thu Tâm sẽ lại mất tác dụng, như vậy mọi công sức của hắn chỉ là tổn công vô ích.

Thu phục Nhân tâm này chỉ có thể khiến họ thấu hiểu một chút đạo của hắn, chỉ có qua thời gian lâu dài hắn sử dụng Thần Thông Thu Tâm lúc đó hắn mới chính thức trở thành thần đạo của những người này.

“Tạ Đình huynh, chúng ta mọi việc cơ bản đã hoàn thành. Hiện tại có thể tiếp tục bước tiếp theo, huynh mau triệu tập Tuân quân đoàn!”.

“Tuân mệnh tông chủ!”.

Tạ Đình khẽ gật đầu lập tức dời đi, Kim Nam hơi thả thân mình xuống một chút cảm giác mệt mỏi. Thần Thông Thu Tâm này tuy rằng chỉ sử dụng Tín Ngưỡng lực nhưng cũng là làm hắn cực độ hao tâm. Không chỉ phải giảng đạo bằng Thần niệm nhiều lần mà còn phải tiêu hao không ít nội khí để phi thân. Mặc dù bình thường đối với hắn mà nói, phi thân chẳng đáng nhắc tới nhưng đây là phi thân dài ngày nên có chút ảnh hưởng

“Tuân quân đoàn tham kiến tông chủ!”.

Một tràng âm thanh đồng loạt như sấm nhất thời vang lên khiến cho Kim Nam lập tức thanh tỉnh khỏi mệt mỏi. Hai trăm năm mươi người được Tạ Đình tuyển chọn kĩ càng lúc này đang tập trung trước quảng trường đại môn Triệu Thánh Tông Thạch Thất thành. Kim Nam một cái gật đầu vừa ý rồi gật đầu xuống cất giọng lớn hỏi:

“Các ngươi có biết nhiệm vụ của mình là gì hay không?”.

“BẢO VỆ QUÂN ĐOÀN, CÔNG PHẠT MA BINH”.

Một tiếng hô lớn đồng loạt vang vọng càng làm tăng thêm vẻ hùng dũng của Tuân quân đoàn này. Bất giác Kim Nam lại nhớ đến những binh sĩ Quân Đoàn Đen ngày nào, đã từng là chiến hữu sinh tử có nhau. Biết bao nhiêu trận chiến sinh tử.

Nghĩ đến mà Kim Nam chợt nhớ đến một chuyện khiến hắn ôm bụng cười, đó chính là cái ngày hắn vào Ô Diên thành đem theo mấy nghìn người huynh đệ tìm kiếm phòng trọ, cuối cùng vẫn là phải vào cái Tiên Môn phủ của triều đình mà lánh tạm.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Truy vấn

Mất một ngày mới hoàn toàn di chuyển đại lượng cư dân Thạch Thất thành ra ngoại vi thành trì một trăm dặm. Ở đây có một số thế lực U hồn Thánh tộc và Quỷ tộc trấn giữ thế nhưng cũng đơn giản bị Kim Nam một hơi diệt bỏ hết.

Từng dòng người kéo dài liên miên bất tận không dứt, trong vòng mấy mươi dặm đều tràn ngập là người, chiến ý dâng trào mãnh liệt. Kim Nam chính là nắm giữ nhân niệm của mỗi người nên mới có thể làm như vậy.

Nhìn dòng người đông đến choáng ngợp, Kim Nam lại nhớ đến một trăm năm mươi vạn hùng binh của An Dương Vương để quân. Một trăm năm mươi vạn người một đi không trở lại, chỉ có mười lăm vạn tàn binh là còn quay về lĩnh mệnh. Ước chừng lúc này cũng có khoảng mấy trăm vạn người, Kim Nam thầm nghĩ sau trận chiến này sẽ còn bao nhiêu người sống sót đây.

Một tướng đài nhanh chóng được xây dựng, Kim Nam chậm rãi bước lên trên đài quét mắt nhìn toàn cảnh.

“Tông chủ, chuyện này quả thực quá động trời rồi. Con số nhân mạng đã lên đến trên năm trăm vạn. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì thành Thạch Thất này sẽ chẳng còn một ai?”.

Kim Nam cũng gật đầu đáp lại:

“Ta cũng cảm thấy như vậy là đủ rồi, với nhân tâm năm trăm vạn người hắn là sẽ đủ để ta chống lại tam đại Ma Tôn!”.

Tạ Đình ngập ngừng một chút rồi tỏ vẻ bất đắc dĩ nói:

“Tông chủ à, theo ta thấy hay là nên dừng lại đi. Vẫn còn kịp thời gian đấy, chuyện này quả thực là đồ sát mà. Năm trăm vạn người lớn thì lớn thật nhưng đối với ức vạn Ma binh ở Huyết Hải thì thực sự không một chút thấm tháp!”.

Kim Nam bỗng khuôn mặt sắc lạnh khề hừ nhẹ:

“Huynh cho rằng ta có thể dừng lại hay sao, đã đến bước này rồi thì không thể dừng lại. Thiên đạo vô tình mấy ai tu đạo đến thông thiên mà không phải trả một cái giá, huống hồ lần này cũng là một cơ hội để cho những người này trở về Nhân giới an hưởng cuộc sống tự do tự tại không phải bị bó hẹp trong cái lồng cũi Thạch Thất thành này để xảy ra xung đột tranh cướp. Thiên đạo nghịch đạo chính là mới có thể phá bỏ rào cản đến với đại đạo. Ta muốn nghịch Thiên không thể không trả một cái giá!”.

Kim Nam nói một hồi rồi mới hòa hoãn lại một chút, Tạ Đình không nói gì nữa chỉ biết đứng nhìn dòng người đổ xô đến mà lắc đầu.

...

Cướp của bấy lâu cuối cùng các đại gia tộc cũng đã thỏa mãn. Đại gia tộc trở về Thạch Thất thành đầu tiên có thể kể đến Đà gia, Sâm gia thì không đáng nhắc đến, thực lực sớm đã bị đánh cho chột cho què bấy giờ mới bắt đầu lê lét trở về, trên đường vẫn còn chầy chểnh cướp thêm một số tộc nhỏ nữa hòng vớt vát lại chút ít.

Sâm Vị Tân đại thương nguyên khí di chuyển rất chậm chạp bảo hộ những đệ tử nội môn ít ỏi còn sót lại tiến về Thạch Thất thành.

Trong lúc này Đà Thiết Đát là người đầu tiên trở về liền phát hiện ra dị biến lập tức hốt hoảng:

“Thạch Thất thành tại sao lại trống rỗng đến như vậy, người đâu hết cả rồi. Không lẽ đã xảy ra chuyện gì?”.

Đà Thiết Đát đang cực độ hoảng hốt bỗng thấy một tên đệ tử nội môn hốt hoảng chạy vào:

“Già chủ, ngoại vi thành Thạch Thất ba mươi dặm tập trung toàn bộ cư dân Thạch Thất thành, không biết là muốn làm gì!”.

“Ba mươi dặm, đi, lập tức theo ta đến đó thăm dò!”.

Đà Thiết Đất hét lớn một tiếng truyền mệnh lập tức phi thân lên trước biến mất. Mặc dù sau chuỗi dài ngày cướp đồ có chút mệt mỏi nhưng cũng không thể ngăn cản được ông ta. Loại chuyện mà toàn bộ cư dân trong thành biến mất sau đó tập trung ở ngoại vi thành trì thì hẳn là không đơn giản. Nhất định là có nguyên nhân.

Sau Đà Thiết Đất là Liêm Đại Thái cũng trở về, rồi đến Đinh Đại Cẩm. Cuối cùng tất cả các gia tộc đi cướp bóc lúc này cũng đã xuất hiện trở lại. Phát hiện ra dị biến tất cả đều kéo cả tông môn ra thăm dò.

Đà Thiết Đất dẫn đám đệ tử nội môn đến trước, phát hiện ba mươi dặm cách Thạch Thất thành đúng là tập trung toàn là người lập tức choáng ngợp. Một thân thần thức tận lực đại phát điều tra tung tích. Phát hiện một cái tướng đài lập tức chú ý.

“Là Triệu tông chủ, chẳng lẽ là hắn bày ra trò này. Người này rốt cục có thực lực thông thiên gì mà có thể hiệu triệu toàn bộ cư dân Thạch Thất thành!”.

Thốt lên một câu kinh ngạc Đà Thiết Đất cung chẳng thêm bận tâm suy xét tình hình hay tâm kế gì nữa. Trực tiếp vũ động không gian một cái phi thăng xuất hiện trên tướng đài.

“A, Đà tông chủ, đã lâu không gặp!”.

Kim Nam phát hiện Đà Thiết Đất xuất hiện liền mỉm cười đứng dậy, thuận tiện xã giao chào hỏi một chút. Đà Thiết Đất khẽ nheo mày cất lời:

“Triệu tông chủ, rốt cục thành Thạch Thất xảy ra chuyện gì, tại sao toàn bộ cư dân lại tập trung ở đây???”.

Đà Thiết Đất một hơi hỏi dồn, Kim Nam cũng chính là đang loạn đầu óc vì câu hỏi của ông ta. Nghĩ một chút rồi sau đó định trả lời, bất chợt có tiếng cắt ngang:

“Triệu tông chủ, Đà tông chủ!!!”.

Người tới là Liêm Đại Thái, sau khi trở về phát hiện dị biến Liêm Đại Thái cũng lập tức đến đây. Chưa kịp xác định tình hình đã lập tức có thêm vài cường giả là tông chủ của các đại gia tộc lần lượt xuất hiện.

“Triệu tông chủ, đây rốt cục là xảy ra chuyện gì???”.

Những câu hỏi liên tiếp ập đến nhưng cũng chỉ là cùng một vấn đề. Kim Nam biết vậy nên lẳng lặng chờ đợi không có trả lời ngay mà muốn chờ xem còn có vị tông chủ nào xuất hiện nữa hay không.

Cuối cùng là Sâm Vị Tân đang lê lét trở về cũng phi thân đến đây. Quắc mắt một cái Sâm Vị Tân nhìn Lai Thần Văn với một ánh mắt đầy hận thù. Kim Nam nhìn qua cũng biết hai người này hẳn là đã xảy ra xung đột.

“Là thế này, các vị...”.

« Tiểu tử, rốt cục là người muốn làm cái gì đây ??? ».

Kim Nam đang trực cắt tiếng thì lại có một thanh âm lập tức chen hòng. Người tới là một lão giả áo trắng râu bạc rất dài. Người này đích thị là Nguyễn Sư Phàn. Kim Nam thì chưa biết ông ta lập tức ngạc nhiên cất tiếng hỏi:

« Vị này là... ».

« Là gia phụ của ta, gia chủ Nguyễn gia ! ».

Lại một thanh âm nữa vang lên người này chính là Nguyễn Ý Sương, lần trước đã từng xuất hiện trong khai phái đại điển Triệu Thánh Tông. Nguyễn Ý Sương mặt trong thoáng chốc khế đỏ rồi lại trở nên bình tĩnh như thường. Kim Nam cũng có thể liếc thấy thế nhưng cũng không bận tâm. Lại tiếp tục định cất tiếng lên giải thích thì một thanh âm nữa lại vang lên.

« Triệu tông chủ ta muốn hỏi rõ sự tình ? ».

Người đến lần này không ngờ lại là Cung Kiếm Phi gia chủ Cung gia, kể từ lần bị Đà gia đánh lén đến giờ thì Cung gia cũng chưa từng xuất hiện chút nào. Phía sau Cung Kiếm Phi còn có thêm hai người nữa là Cung Ngọc Hân và Cung Thái.

Mắt chớp loạn Kim Nam tim đập mạnh một nhịp, nhìn thấy Cung Ngọc Hân khiến đại não hắn như bị một luồng điện đánh thẳng vào. Nếu không phải hắn đã tự ý thức được Cung Ngọc Hân không phải Tuyết Mai thì hẳn đã sớm ôm nàng vào lòng và quyết không buông rời. Tại sao trên thế gian lại có hai người giống nhau đến như vậy cơ chứ, hại hắn tim đập loạn vô số lần.

Nguyễn Ý Sương khẽ liếc thấy động thái của Kim Nam rồi quay lại nhìn Cung Ngọc Hân. Nữ tử này chẳng lẽ có tình ý gì với Triệu tông chủ nên mới khiến ngài ấy như vậy. Nguyễn Ý Sương nghĩ như vậy, mắt chợt như có tia lửa nhìn về phía Cung Ngọc Hân như tình địch.

« Các vị, chuyện lần này tất cả là do ta ! ».

Kim Nam cắt lời cắt ngang tất cả mọi sự chú ý xung quanh, hướng tất cả về phía hắn. Mọi người đều chăm chú đợi lời giải thích. Cung Kiếm Phi cũng vì lần này Thạch Thất thành dị biến mà phải bỏ cả bề quan không thể chịu nổi cũng lòi đệ đệ và con gái ra đây điều tra. Lần này cũng là muốn Kim Nam hẳn cho một câu trả lời thỏa đáng.

« Ma giới công phật Nhân giới, sinh linh lầm than khổ cực khắp nơi. Ta thú thực, ta là người ở Nhân giới trong một lần tu luyện không may bị hút vào thông đạo cách giới nên mới lưu lạc tới đây. Lần này nhân tiện biết Quý Thánh đã đã thông thông đạo nên là cũng muốn trở về ! ».

« Hừ, tiểu tử, bót dài dòng nói vào truyện chính đi ! ».

Nguyễn Sư Phàn gật lớn một câu bức dọc, Kim Nam chính là chú ý nhưng cũng không có tức giận. Nguyễn Ý Sương thấy vậy liền nhéo tay cha mình một cái như muốn nhắc nhở.

« Lần này ta muốn đem tất cả mọi người của Thạch Thất thành theo ta trở về Nhân giới đại chiến Ma binh ! ».

Kim Nam nói một câu đồng dạng, lát sau hắn lần lượt kể những nguyên do và việc hắn có thể điều khiển những cư dân Thạch Thất thành. Lần lượt từng ánh mắt kinh dị tròn tròn xuất hiện, không ngờ người trước mắt này lại nắm giữ công pháp thất truyền của Nhân giới bấy lâu nay. Tín Ngưỡng Công Pháp Nhân tộc Thái Cổ.

Nguyễn Sư Phàn vốn tự cho mình là người có thực lực nhất ở đây liền quát lớn một tiếng :

« Hừ, tiểu tử to gan, biết điều thì mau giải trừ thần thông bằng không lão phu sẽ là không khách khí ! ».

Kim Nam vốn cũng đã không vừa ý với Nguyễn Sư Phàn từ lâu cũng bạo nộ :

« Bỏn công tử đã quyết rồi thì ông đừng có hòng mà ngăn cản ! ».

Nói rồi một thân vũ động lên giữa không trung, một hơi hét lớn. Thần niệm cũng chính là cùng lúc thúc đẩy, Độc Nhân Tâm Nhân cũng chính là đồng thời được mở ra. Xuất hiện một con mắt màu vàng mờ nhạt khiến đương trường đều trở lên xáo động.

« Tiến tới Huyết Hải, công phật Ma binh ! ».

Tiếng hô lớn chấm dứt cũng là lúc toàn thể hơn năm trăm vạn người đông đảo cũng đồng thời hét lớn rung động cả không gian :

« TIẾN TỚI HUYẾT HẢI, CÔNG PHẬT MA BINH ».

Tiếng hô ồn vừa dứt, Nguyễn Sư Phàn liền tròn mày quát lớn :

« Tiểu tử, ngươi dám ! ».

Nói rồi vũ động lên không trung, một cây pháp bảo phát trần cũng đồng thời xuất hiện té xuất công kích về phía Kim Nam. Kim Nam cũng sớm đã ngửa mắt với lão già này từ lâu, cũng không khách khí. Diệt Vương pháp kỹ mau chóng được hình thành, lần này có Tín Ngưỡng lực phụ trợ, uy lực của Diệt Vương cũng đại tăng thêm không biết bao nhiêu lần.

« Oành... oành... ».

« ca xích... ca xích... ».

Tiếng Diệt Vương và phát trần của Nguyễn Sư Phàn va vào nhau tạo nên một âm thanh đinh tai nhức óc. Đương trường tông chủ các phái ai nấy đều im lặng chờ đợi sự tình. Cái Triệu tông chủ này thực sự quá nghịch thiên, nếu lần này Nguyễn Sư Phàn mà không đắc thắng, e rằng hơn năm trăm vạn người này sẽ thật sự phải đi đại chiến với Ma binh ở Huyết Hải. Đến lúc đó thì Thạch Thất thành cũng đã trống không. Vậy thì còn ham gì cái danh nghĩa đại gia tộc, ham gì thực lực tranh quyền ở một nơi u vắng nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Đại chiến Nguyễn Sư Phàn

« Ha ha, tiểu tử khá lắm ! ».

Nguyễn Sư Phàn cười thối khoải một tiếng. Nhưng thực tế trong thâm tâm ông ta đã sớm e ngại, quả cầu nhỏ bé kia quả thực rất uy lực, đánh ra chống lại một kích toàn lực từ phát trần của ông ta hiện giờ vẫn còn chút dư âm. Không nhưng vậy, tiểu tử kia còn không chút để tâm, cứ như quả cầu

kia chỉ là một chiêu thử địch.

Nguyễn Sư Phàn lùi lại một chút, phát trần trong tay ông ta cũng là thuộc vào hàng chí bảo. Không ngờ lại bị đứt vài sợi, phải nói cường giả giao chiến binh khí mà bị hao tổn. Chứng tỏ đã có chút hạ phong, quyết không dám cuồng ngạo như lúc trước nụ cười trên mặt Nguyễn Sư Phàn lúc này cũng là gương gao.

« Nguyễn gia thật không ngờ lâu nay ẩn dấu thực lực, cũng may mà ta không có đắc tội ! ».

Sài Thái Mân một câu khê cảm khái, chuyện lần trước Nguyễn gia tranh kho tàng với Đà gia hơn nữa lại còn được những bốn phần đều đã được các gia tộc biết đến. Chính vì vậy, bây giờ trong mắt các vị tông chủ không còn ai dám dùng ánh mắt khinh thường dè bĩu nhìn Nguyễn gia như lúc trước nữa.

Nguyễn Sư Phàn công kích một lần không thành công lúc này đã rất cẩn trọng. Phát trần trong tay chính là rung lên liên hồi vì lực lượng bạo động nhưng chưa có công kích. Nguyễn Ý Sương ở phía dưới hai bàn tay chính là nắm chặt vào vạt áo, rất lo lắng. Một là sợ cha mình bị hao tổn, một phần cũng không muốn cái Triệu tông chủ này bị thương.

Kim Nam ánh mắt lướt về phía Nguyễn Sư Phàn, vốn cũng không định đánh nhau nhưng xem ra không đánh cho lão già này trọng thương thì cũng rách việc. Một tay gia cố nội khí, một tay khê vuốt mái tóc phiêu động làm gia tăng thêm uy thế.

Một cái ngạo ngạo chiến thần đỉnh thiên khê liếc nhìn, sát khí tuy không thịnh nhưng cũng có uy. Nguyễn Sư Phàn lại càng cạnh giác, thậm chí một phần còn cảm giác mình không thể so với đối phương. Phát trần trong tay rung động đã lâu, lúc này bất giác nhanh chóng huy động đánh về phía mạn phải của Kim Nam.

« Tiểu tử, xem chiêu ! ».

Một cái vệt sáng màu đỏ nho nhỏ quét ra từ đầu phát trần công kích về phía Kim Nam. Kim Nam khê nhú mày, không ngờ chiêu này uy lực không kém Diệt Vương pháp kỹ toàn lực một chút nào. Bốn loại pháp kỹ đã sớm hình thành, chỉ tiếc pháp kỹ thứ năm chưa có xuất hiện nên không thể đánh ra Diệt Thần trực tiếp kết thúc giao đấu. Kim Nam miệng quát lớn, tứ đại pháp kỹ đánh ra nhanh chóng hợp nhất thành Diệt Vương đơn giản một gạt chống lại vệt sáng đỏ từ phát trần của Nguyễn Sư Phàn.

« Bạo ! ».

« Bùm... ».

Công kích hai bên va chạm tạo ra một luồng kinh lực khá lớn, cũng may cả hai đang phi thân trên không trung, bằng không chắc hẳn sẽ có không ít thương nhân phía dưới bỏ mạng.

« Lại là chiêu này ! ».

Cung Thái khê neho mày, lần trước Cung Kiếm Phi và Cung Thái liên thủ, Kim Nam cũng chính là dùng chiêu này để chống đỡ. Lần này lại xuất chiêu không ngờ lại đánh ngang tay với Nguyễn Sư Phàn. Chứng tỏ thực lực Nguyễn gia ẩn dấu bao lâu nay thật sự là dọa người.

Tông chủ các tộc ai nấy đều hít một hơi khí lạnh. Trước nay bọn họ chính là tung hoành khắp Thạch Thất thành, thế lực các phái đều là ngang cơ. Nay xuất hiện một lúc hai nhân vật trấn áp. Thế cục sau này nhất định sẽ thay đổi. Còn chưa nói đến sau đại chiến lần này Thạch Thất thành có còn tồn tại hay không.

« Nguyễn Sư Phàn, ta cho ông bây giờ tự biết rút lui, bằng không bốn công tử ra tay chính là không khách khí nữa ! ».

Kim Nam lớn giọng nói, trong lòng cũng rất là khản trương. Nhân niệm dường như đang có xu thế hao tổn. Nếu kéo dài lâu nữa chỉ sợ rằng thần thông của hắn sẽ lại mất tác dụng. Đến lúc đó không chỉ công sức mấy ngày của hắn bị hao tổn, mà sẽ là bị các tông phái vây công. Không có Tín Ngưỡng lực phụ trợ thì đừng nói gì đến đánh Ma Tôn mà ngay cả ngàn này cường giả cũng đủ đánh cho hắn táng mạng.

« Tiểu tử, xác thực lão phu không thể làm khó được ngươi. Nhưng ngươi cũng chưa hẳn là đã thắng, mau giải trừ thần thông bằng không lão phu quyết chày cối đến cùng ! ».

Nguyễn Sư Phàn giọng điệu quyết liệt, sau đó cười khà khà một tiếng. Phát trần trong tay cũng khê lác lại dựng ngược lên đầy uy thế.

« Là chính ông lựa chọn ! ».

Kim Nam quắc mắt lên nhìn Nguyễn Sư Phàn, một tay lực lượng bạo động. Nháy mắt Bạo Vân, Thạch Bạo, Loạn Lưu, Hồng Thủy, Xích Ngục đồng thời xuất hiện.

« Diệt Thần đại pháp kỹ !!! ».

Kim Nam hô lớn một tiếng ngũ đại pháp kỹ chớp mắt bạo động hợp nhất, một tia kinh lực hất tung Nguyễn Sư Phàn ra xa một chút.

« Phụt !! ».

Không ngờ kinh lực này lại mạnh đến như vậy, khiến Nguyễn Sư Phàn lập tức phun ra một búng máu, khoe mắt khê co rụt. Mặt mày ông ta chính là

biến sắc, chưa hết kinh lực vừa dứt đã có một thứ ánh sáng màu xanh đầy uy lực khiến Nguyễn Sư Phàn kinh động :

« Không xong !!! ».

« Oành !!! ».

Nguyễn Sư Phàn hét lớn một tiếng sợ hãi, thân mình vội vã quay đầu phi thân né tránh nhưng là không kịp. Diệt Thần pháp kích nổ một tiếng lớn đánh tới không chút e ngại, kinh lực chính là đi tới đâu không gian bị xé rách tới đó.

« Cái gì vậy ! ».

Đồng thời mấy vị tông chủ đều hét lên những tiếng kinh hãi, thứ họ nhìn thấy trước mắt đúng là thực quá khủng bố. Một quả cầu màu xanh ngọc cực kì tinh thuần bên trong lại có những tia như tinh vân lưu động đang bạo phá không gian.

Bạo phá không gian, chuyện này thì quá sức dọa người rồi. Bọn họ bản thân nếu đánh cũng chỉ là xé rách không gian một chút, nhưng đây là bạo phá không gian, phá hủy không gian một cách toàn diện a. Nguyễn Sư Phàn khỏe mắt cũng chính là như muốn căng rách ra, bản thân hấp tấp chạy trốn. Phát trần trên tay liên tục lưu động đánh ra cường lực giảm bớt uy lực của Diệt Thần hơn nữa cũng là muốn hạn chế uy lực của nó. Nhưng cũng là không ăn thua, Diệt Thần pháp kích quá uy lực, phát trần của Nguyễn Sư Phàn liên tục đánh ngược lại những vết sáng đỏ nhưng cũng như muối đốt inox.

Mặt mày Nguyễn Sư Phàn lúc này cũng là cắt không còn giọt máu. Các vị tông chủ thì lại càng kinh hãi hơn, bản thân họ đứng dưới đại chiến quan sát, cũng là cách mấy dặm không trung nhưng vẫn cảm thấy sức nóng của Diệt Thần đủ biết nó uy lực đến mức nào.

« A... ».

Nháy mắt Nguyễn Sư Phàn đã không thể chạy trốn, vạt áo phía sau lưng cũng đã bị Diệt Thần đốt cháy sạch sẽ, nhìn từ phía sau cứ như lão đang khỏa thân vậy. Một hơi một nhọc thở hắt ra, biết mình có chạy trốn cũng không thể. Thoát một cái Nguyễn Sư Phàn quay thân mình lại phát trần về lên những vòng tròn vết đỏ, cơ bản tạo thành một cái pháp trận phòng thủ từ lực lượng cản răng chống đỡ.

« Đoàng ! ».

Diệt Thần nháy mắt xuất hiện đâm vào bảo hộ trận pháp, Nguyễn Sư Phàn mồ hôi chảy dài mặt mày đỏ bừng. Từng tiếng âm thanh nứt vỡ liên tục vang lên. Nguyễn Sư Phàn lúc này cũng đã là dốc cạn nội khí, thêm một vài khắc nữa thôi trận pháp tan vỡ lão cũng chính là bị Diệt Thần nuốt gọn.

« Dừng tay ! ».

Nguyễn Ý Sương lúc này bỗng chốc phi thân lên trên lao về phía Nguyễn Sư Phàn, nằng sắc mặt trắng bệch nhìn Kim Nam với vẻ sợ hãi. Kim Nam khẽ nheo mày vội vã thu hồi Diệt Vương lui lại đánh ra một hướng khác. Hắn chỉ muốn giáo huấn lão già này một chút, cũng không muốn giết người. Nguyễn Ý Sương cứ như vậy lao lên rất có thể sẽ làm cho nàng bị tổn thương vì Diệt Thần quá hung bạo.

« Oành ! ».

Một tiếng nổ lớn chấn động khắp không gian, vụ nổ tạo ra thành một trận bão khói bụi khoảng năm mươi dặm. Khói bụi bay mịt mù, mặt đất đang bằng phẳng bỗng chốc hình thành một cái đại vực sâu hoắm không thấy đáy. Đoán chừng Diệt Thần kia vẫn chưa tan vẫn là đang tiếp tục tàn phá.

Đương trường ai nấy đều sợ hãi, một cái vùng tay đã tạo thành một đại vực. Tên này quả thực là biến thái trâu bò mà, với cái thực lực này thì e rằng chỉ thua một cái nội khí tăng sáu chút ít. Lại nhìn Nguyễn Sư Phàn khẳng định là người ta khi ra tay vẫn còn nương tình nên mới có thể sống sót như vậy.

Nguyễn Sư Phàn môi tím ngắt, hai hàm răng liên tục va vào nhau cầm cập. phía sau lưng y phục cũng đã cháy đến không còn. Chưa kể làn ra lưng vẫn còn đang bốc khói, nếu cái tiểu tử kia chỉ đơn giản cho cái Diệt Thần kia đuổi theo thì cũng đã đủ nướng chín người ta rồi chứ chưa nói là đánh vào người. Nguyễn Sư Phàn khẽ thở dài, cũng may ông ta thân là cường giả không giống người thường nên chỉ bốc khói chút ít mà thôi.

Kim Nam nhìn đương trường đã không còn ai dám lên tiếng phản đối mình nữa. Độc Nhân Tâm Nhân lập tức mở rộng, một tia lực lượng mờ nhạt khẽ bao trùm xuống khoảng không gian hơn ba mươi dặm. Lập tức thường nhân phía dưới đang có xu thế náo loạn lại trở lại yên tĩnh.

« Phù... may mà còn kịp ! ».

Kim Nam thờ dài một hơi một mồi, Độc Nhân Tâm Nhân cũng là chớp mắt đóng lại. Thần Thông Thu Tâm của hắn chỉ có khả năng ảnh hưởng với người thường vì nó còn là cấp thấp. Những cường giả như mấy cái tông chủ kia căn bản là không chút giao động.

Nguyễn Ý Sương đỡ Nguyễn Sư Phàn xuống tương đài, sắc mặt cũng dần chuyển từ trắng bệch sang hồng nhuận. Nguyễn Sư Phàn xuống tới đài lập tức thiên định thu nạp thiên địa nguyên khí điều tức.

“Đa tạ!”.

Nguyễn Ý Sương hướng thân mình về phía Kim Nam nói một câu cảm kích. Kim Nam cũng khẽ gật đầu không nói gì, các vị tông chủ thì không ai bảo ai đều im lặng. Trước đây họ vẫn khó hiểu là tại sao Đà gia và Sâm gia lại coi trọng cái Triệu tông chủ này đến như vậy, đến bây giờ được mục kích sở thị thì lại càng rõ ràng hơn.

“Keng!”.

Âm thanh trong trẻo của binh khí vang lên. Không ngờ Cung Kiếm Phi lại trực tiếp ném thanh kiếm trong tay xuống khuôn mặt kiên định hướng Kim Nam cúi mình nói:

“Triệu tông chủ, đã là như vậy ngài hãy cho ta đi cùng. Đại chiến lần này khó nói trước, nếu sống thì có một ngày ta có thể trở về cố hương, nếu chết cũng không đáng tiếc. Còn hơn là ở lại một cái thành trì hoang vắng lạnh lẽo, suốt ngày bị nhốt trong lồng cũi thì có ích gì!”.

Cung Kiếm Phi nói ra một lời rất thật lòng, Kim Nam khóe mắt cũng thoáng chốc thay đổi. Không ngờ người ủng hộ hắn đầu tiên lại là Cung Kiếm Phi, còn nhớ chính hắn là người đã cướp tông phủ của Cung gia, hại đến họa thâm sát gia tộc đến từ Đà gia. Vậy mà cái gia chủ này vẫn quyết định đi theo hắn. Kim Nam một tia áy náy nói:

“Cung tông chủ, trước đây đã mạo phạm, tại hạ quả là xấu hổ vô cùng!”.

Liếc mắt Kim Nam lại thấy Cung Kiếm Phi không có pháp bảo, lần trước đánh nhau với hắn còn có cái Liên Đàm kia cũng khá uy lực, lần này đến đây cũng chỉ cầm một thanh binh khí cấp thấp liền vội hỏi:

“Cung tông chủ, cái Liên Đàm của ngài tại sao lại không sử dụng, mà lại sử dụng loại phế phẩm này???”.

Cung Kiếm Phi một tia cười khổ nói:

“Là lần trước không biết tự lượng sức đã giao chiến với Triệu tông chủ, Liên Đàm hiện giờ vẫn còn chưa hồi phục nên mới phải dùng tạm cái này!”.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Chiến thuyền huyền hóa

“Đã là như vậy, xin Cung tông chủ nhận cái này!”.

Kim Nam từ từ chậm rãi rút ra một thanh kiếm sắc bén. Đương trường lập tức náo động:

“Lai Thần Kiếm!!!”.

Đúng vậy, xác thực là Kim Nam hắn lôi ra Lai Thần Kiếm, Cung Kiếm Phi lập tức choáng ngợp. Chẳng nhẽ Triệu tông chủ này định tặng Lai Thần Kiếm cho ông ta?

“Triệu tông chủ, cái này... quả thực tại hạ nhận không nổi. Lai Thần Kiếm xuất thân quá ư là khủng khiếp, là chân bảo hiếm có của thế gian. Vật quý giá như vậy, Cung Kiếm Phi ta chưa có làm gì cho tông chủ, nhận quả thật là mất mặt”.

Cung Kiếm Phi một hơi sợ hãi nói liền một câu không dứt. Đôi tay vẫn là đang run rẩy, Kim Nam thấy vậy liền mau chóng cười lớn một tiếng, tung Lai Thần Kiếm lên không trung nói:

“Lai Thần Kiếm xác thực là chân bảo, nhưng quả thực nếu ta sử dụng cũng chỉ như rồng về thêm cánh. Không mấy tác dụng. Chi bằng như vậy, là để tặng cho Cung tông chủ có lẽ hợp ý hơn”.

Đúng là như vậy, quả thật Lai Thần Kiếm trong tay Kim Nam không mấy tác dụng. Bản thân hắn sử dụng là lực lượng pháp kỹ tổ hợp đánh gia. Binh khí sử dụng tuy có thêm lực tăng phúc công kích nhưng đối với pháp kỹ mà nói thì không mấy tác dụng. Chính vì vậy Lai Thần Kiếm tuy là chí bảo nhưng Kim Nam quả thực không mấy coi trọng.

Cung Kiếm Phi vẫn chỉ dám liếc nhìn chứ không dám động thủ, Kim Nam thấy vậy liền tiếp tục cười nói:

“Cung tông chủ, còn về chuyện ngài có làm gì được cho ta hay không thì ta cho rằng có rồi đấy! Cung tông chủ không để ý đến hận thù xưa mà vẫn ủng hộ bốn công tử, như vậy thì theo ngài nói có phải tính là một cái công trạng nữa không???”.

Cung Kiếm Phi trong thâm tâm đã khê động tâm, chỉ có điều lý trí ông ta không cho ông ta làm như vậy. Nên hai chân xác thực là không thể nhấc lên nổi một thước, bất đắc dĩ Cung Kiếm Phi đành đứng chôn chân tại chỗ không nhúc nhích.

“Cung tông chủ??? Chẳng nhẽ ngài không nể mặt bốn công tử!!!”.

Kim Nam hắng giọng một hơi lớn, trong lời đã có vẻ bức tức. Thấy vậy, Cung Kiếm Phi liền vội vã cúi mình, hai tay đưa về phía trước lập tức nhận Lai Thần Kiếm vào trong tay:

“Đa tạ Triệu tông chủ ban chí bảo!!”.

Kim Nam mỉm cười gật đầu một cái, Lai Thần Kiếm này nếu nó là một kiện giáp thì chắc chắn là hắn sẽ không đem ra tặng cho Cung Kiếm Phi, chi tiếc nó là một kiện vũ khí công kích nên không mấy hữu dụng. Lại tiện thời rút ra một vật nữa, lần này là Chiến Thần Giáp. Cung Kiếm Phi lập tức trợn mắt, đương trường ai nấy đều toát mồ hôi, chẳng nhẽ ngay cả Chiến Thần Giáp này cũng đem ra tặng nốt.

Nhưng không, Kim Nam rút Chiến Thần Giáp ra từ Ân Nặc chính là trực tiếp đeo lên thân mình. Một hơi ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm, cũng may là Kim Nam hắn không có tặng Chiến Thần Giáp, bằng không chỉ sợ bọn họ sẽ nghĩ rằng trong tay hắn có quá nhiều đồ tốt nên mới không để tâm đến hai món đồ như Lai Thần Kiếm và Chiến Thần Giáp.

“Các vị tông chủ nếu đã không có ý kiến gì nữa thì Kim Nam ta xin cáo từ tại đây!”.

Nói rồi trực tiếp vũ động không trung, một cỗ sáng màu đỏ phát xạ xuống. Lần này ánh sáng màu đỏ kia là do Chiến Thần Giáp phát ra lại càng tăng thêm vẻ uy vũ cho Kim Nam hắn. Một hơi hít thở dài, Kim Nam thét vang:

“Huyết Hải thẳng tiến!!!”.

“CÔNG PHẠT MA BÌNH!!!”.

Nói rồi trực tiếp bay lên phía trước, cánh tay bắn ra một cỗ lực lượng huyền hóa màu xanh nhạt. Thi thoảng lại có một cỗ lực lượng vô hình từ từ gia cố. Một hình dạng mờ nhạt từ từ được hình thành, đương trường ai nấy đều trợn mắt há mồm:

“Triệu tông chủ này dốt cục muốn làm gì???”.

“Là chiến thuyền, đây thực sự là chiến thuyền!!!”.

Lần lượt có những tiếng kêu hốt hoảng vang lên, đúng vậy. Không phải thứ gì khác mà Kim Nam hắn đang thực sự huyền hóa ra một cái chiến thuyền từ chính lực lượng của mình. Chiến thuyền này khổng lồ to lớn vô bì, ước chừng có thể chứa được năm trăm vạn người vẫn còn là thừa thãi.

Kim Nam một hơi huyền hóa xong chiến thuyền sắc mặt liền nhợt nhạt. Cũng may phần khung của chiến thuyền chỉ cần huyền hóa bằng nội khí gia, còn phần duy trì lực lượng phòng thủ hoàn toàn lại dựa vào Tín Ngưỡng lực.

“Triệu tông chủ này điên rồi!! Chẳng lẽ hắn ta muốn thực sự dùng cái chiến thuyền huyền ảo này để đem người tới huyết hải???”.

Sài Thái Mân hét lớn một tiếng tỏ vẻ không thể tin nổi, Điền Ý Nhi cũng lập tức gật đầu tiếp lời:

“Đúng vậy, chiến thuyền huyền hóa về lý thì có thể trở người, hơn nữa cũng có thể có công kích lực hoặc phòng thủ nhất định. Nhưng nếu để vậy chẳng mấy chốc nó lại tan biến, thường nhân trong đó rồi cũng thành tương thối mà rơi xuống hết thôi!!! Ta không tin cái Triệu tông chủ này lại có nỗi khí trâu bò đến mức có thể trụ được đến tận Huyết Hải mà đánh nhau, xem ra lần này Thạch Thất thành cư dân chết một cách vô ích rồi!”.

Đương trường ai ấy đều náo động, việc Kim Nam huyền hóa ra chiến thuyền đều gây nên tranh cãi nhất định. Lập tức Cung Kiếm Phi nói lớn cắt lời:

“Tất cả trật tự, mọi người không phải trước đó đã nghe Triệu tông chủ giải thích rồi hay sao. Cái này là Tín Ngưỡng công pháp, chiến thuyền này huyền hóa ta đoán chắc hẳn Triệu tông chủ sẽ dùng Tín Ngưỡng lực duy trì, chính vì vậy việc đến Huyết Hải được hay không đều rất rõ ràng. Nhất thiết phải tranh cãi hay không?”.

“Tín Ngưỡng công pháp???”.

“Phải rồi, nếu là Tín Ngưỡng công pháp thì hẳn là sẽ có khả năng đấy!!”.

Những tiếng tán đồng lại vang lên, ai nấy đều không còn nghĩ ngợi gì nữa. Đương trường nhất thời yên tĩnh chờ lại, tập trung chú tâm theo sát Kim Nam đang huyền hóa từng bộ phận của chiến thuyền.

Những phần khung đen đúa đầu tiên của chiến thuyền đã bắt đầu xuất hiện, vì chiến thuyền rất to lớn nên lượng nội khí tiêu hao cũng rất khủng khiếp. Lúc trước Kim Nam còn không tiếc nội khí đánh liền Diệt Thần và Diệt Vương ra liên tiếp đánh nhau với Nguyễn Sư Phàn, chính vì vậy nội khí hiện tại cũng chẳng còn lại là bao. Ước chừng huyền hóa xong cái chiến thuyền này hắn sẽ trực tiếp cạn kiệt nội khí.

Từng mảng lực lượng lớn từ từ đánh ra cũng là lúc những bộ phận như khung thuyền, mạn thuyền và những cánh cột buồm thật uy thế xuất hiện. Một chiếc tàu đen đúa như ma thần đã xuất hiện, phía trên còn có những cánh buồm màu đỏ rực chiến ý thể hiện ra là rất lớn. Phía sau là hàng vạn những chiến xa cứng rắn và được bọc lại bằng thép cột chặt phía đuôi thuyền. Những chiến xa này có công kích tầm trung, có thể bắn ra được lượng xạ tiễn nhất định. Chủ yếu là nó có lực phòng thủ biến thái trâu bò, nếu tạm thời dùng vẫn có thể dùng nó mà vượt qua Huyết Hải, nhưng nếu để một thời gian dài sẽ bị Ma binh phá hỏng.

Những phần cơ bản của trang bị lần này vượt Huyết Hải, Kim Nam đã hoàn thành xong. Việc cuối cùng chính là bơm nhiên liệu cho Chiến thuyền huyền hóa này và những cỗ chiến xa kia, chính là Tín Ngưỡng lực.

Một luồng lực lượng vô hình cuộn cuộn chảy vào những cái khe nhỏ, chậm rãi gia cố khung thuyền. Tiện thời tạo thành một lực khiến Chiến thuyền như có linh tính, từ từ bay lên bầu trời. Năm trăm vạn cư dân Thạch Thất thành đều nhất thời ngước nhìn lên phía trên. Một chiếc cầu thang thật lớn cũng

được từ từ huyền hóa mà xuất hiện. Kim Nam như một vị thần có thể diễn sinh vạn vật bay lên đỉnh thuyền cao ngạo một tia nhìn xuống.

“Lên thuyền!!!”.

Đồng loạt hơn hai trăm năm mươi đệ tử triệu thánh tông hét vang thúc động tứ phương. Dòng người đông đảo từ từ di chuyển lên trên mạn thuyền như những dòng nước chậm rãi chảy xuôi dòng.

“Cha, con muốn đi theo Triệu tông chứ?”.

Nguyễn Ý Sương lập tức quỳ xuống trước Nguyễn Sư Phàn, một tay lạy tạ. Nguyễn Sư Phàn lập tức kinh ngạc liền vội nói:

“Đi theo tên đó chỉ có đường chết, tại sao con lại lựa chọn?”.

“Không, con tin sẽ là không như vậy, ở thành Thạch Thất này bây giờ hoang vắng cô liêu. Thực sự cũng không còn gì hứng thú để níu giữ con lại nữa. Vì vậy đây chính là quyết định của con!”.

Nguyễn Ý Sương một hơi rành mạch nói rõ ràng, ý chí hơn nữa còn rất kiên định. Nguyễn Sư Phàn cũng liền lập tức ngây người, phải rồi, thành Thạch Thất không còn một ai, thực sự có tranh đấu cũng để làm gì cơ chứ hả. Tài nguyên cũng không phải lúc nào cũng có, trước nay tranh đấu Thạch Thất thành vốn cũng rất nhỏ hẹp, Nguyễn Sư Phàn ông ta cũng phải vất vả lắm mới có được ngày này. Bây giờ thành Thạch Thất không còn một ai, cũng chỉ có mấy cái gia tộc nhìn nhau. Cuộc sống ảm đạm như vậy ông ta thực không muốn.

Hơn nữa, Thạch Thất thành cũng thực sự quá bó hẹp, như bị nhốt trong lồng trong cũi. Ông ta cảm thấy Kim Nam cũng có phần đúng, cũng rất muốn ủng hộ hẳn. Nhưng một phần lại lo ngại tam đại Ma Tôn kia. Tam đại Ma Tôn thực lực cường hãn, người ta dù gì cũng đã đạt đến cấp bậc Ma Tôn, đồng dạng tương đương Tiên Tôn cảnh giới. Bây giờ lại nghĩ ông ta chỉ là một cái nội khí tăng bốn hậu kì. Căn bản chưa thấy mặt đã bị Ma tôn kia bóp chết từ xa. Còn nói gì là đại chiến, xem chừng cũng chỉ là nằm si nói mộng mà thôi.

Ma Tôn cảnh giới tương đương với nội khí tăng bảy trung kì. Cách biệt lớn như vậy ngay cả nghĩ cũng không dám chứ đừng nói là đánh nhau. Tu luyện giả chỉ cách biệt một khoảng cách nhỏ tăng tu vi, như từ trung kì lên hậu kì đã là trời với biển rồi. Chứ đừng nói là cách biệt tới mấy tầng lớn như vậy mà vẫn muốn đánh nhau.

Thở dài một tiếng Nguyễn Sư Phàn thật không biết trả lời con gái như thế nào. Thật ra trong lòng ông ta vẫn còn đang rất phân vân nên chưa có câu trả lời, nhưng Nguyễn Ý Sương cứ quỳ dài như vậy khiến ông ta bất đắc dĩ đành phải gật đầu:

“Ý Sương, lần này con phải hết sức bảo trọng, Nguyễn gia ta còn đại cục nên không thể đi theo con được!”.

Nguyễn Ý Sương lập tức mừng rỡ cúi mình thêm một lần nữa:

“Dạ tạ cha!”.

Nói rồi lập tức phi thân bay lên chiến thuyền, Kim Nam lập tức chú ý. Nguyễn gia đã nhiều lần bày mưu tính kế với hắn nên hắn đều cảm giác rất miễn cảm. Nguyễn Ý Sương lần này đi theo hắn vẫn không biết là có ý đồ gì. Nhưng không quan trọng, việc trước mắt ảnh hưởng còn lớn hơn nhiều. Tâm kế của một nữ nhân giờ này hắn đã không còn để tâm.

Trong khoảng vài canh giờ toàn bộ năm trăm vạn người đã lên đầy đủ chiến thuyền huyền hóa. Cuối cùng là đám người Cung gia cũng đồng loạt lên thuyền. Không ngờ lần này Cung Kiếm Phi lại lựa chọn đưa cả gia môn Cung gia đi theo hắn, khiến Kim Nam hắn quả thực rất cảm kích.

Trước khi Cung gia mấy người lên thuyền đầy đủ thì Kim Nam hắn đã sớm bề quan. Việc tạo ra một cái chiến thuyền không phải đơn giản, nội khí hắn đã tổn hao đến mức không còn một chút gì. Đoán chừng bây giờ một cái thương nhân cũng có thể dễ dàng giết bỏ hắn.

Đại chiến trước mắt Kim Nam cần phải chuẩn bị thật kỹ càng, việc hao tổn nội khí lần này vốn là không tính trước. Không nghĩ Thạch Thất thành lại tồn tại một cái nội khí tăng bốn hậu kì khiến hắn có chút vất vả. Nguyễn Sư Phàn kia đánh nhau cũng là rất hung hăng, Kim Nam phải thừa nhận nếu hắn chỉ có ở cấp bậc nội khí tăng bốn trung kì, hơn nữa lại không có Tín Ngưỡng lực phụ trợ thì hắn là sẽ không phải là đối thủ của Nguyễn Sư Phàn.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Huyết Hải

Huyết hải bốn bề đều là máu đỏ tươi, xung quanh còn không có mùi tanh tươi hôi thối bốc lên. Bên bờ Huyết Hải là dãy Cô Sơn lúc này tập trung một lượng lớn Ma binh dày đặc, những tiếng kêu u oán của U Hồn Thánh Tộc, những tiếng hét và thở dốc hồng hộc của đám Quỷ tộc pha trộn lại thành một thứ âm thanh quái đản và rất khó nghe.

“Lần trước nếu không phải có dị biến, hẳn là Quỷ Thánh đại nhân đã đắc thủ mở rộng được thông đạo rồi, lần này hy vọng là sẽ không xảy ra như vậy

nữa!!”.

Ngũ Xích, một trong tam đại Ma Tôn dưới trướng Quỷ Thánh được Quỷ Thánh đặc dụng nhất thờ dài nói như vậy, trong thâm tâm cũng là đang suy tính chuyện gì đó. Ma giới thế lực chia làm nhiều phe phái, dưới trướng của Quỷ Thánh gồm tam đại Ma Tôn, song đại Ma Đế và vô số Ma Linh dưới trướng. Lần này Ma Giới lại lựa chọn tiếp tục công phạt Nhân giới, Quỷ Thánh đã tốn không ít sức lực mở rộng thông đạo, cũng đã dùng hết đến mấy trăm cái Lân Sùng mới có thể đã thông thông đạo từ đáy Huyết Hải đến Biển cả Nhân giới. Độ rộng khoảng chừng hai người chui vừa.

Quỷ Thánh bản thân buồn bực, lần trước lão ta chính là kiếm được hai trăm cái Lân Sùng, đang chuẩn bị ném ra để đã thông thông đạo, bỗng chốc xuất hiện kinh lực xuyên giới hút mất hơn trăm cái Lân Sùng. Báo hại Quỷ Thánh tức phun ra máu, hai trăm cái Lân Sùng kiếm không phải là chuyện dễ dàng, mất đi một cái Lân Sùng thôi là đã khó có thể thành công chứ đừng nói gì đến hơn trăm cái.

Lần này Quỷ Thánh ra tay đã thông thông đạo hết sức cẩn thận. Sợ rằng có biến như lần trước nên lão ta không dám làm bừa, một lúc phải cột chặt mấy trăm cái Lân Sùng tại chỗ tránh bị hút mất. Hơn nữa quán thông lực cũng là phát ra cực hạn, bất cứ dị biến nào xuất hiện Quỷ Thánh sẽ lập tức hút Lân Sùng vào U Giới ngay tức khắc.

...

“Tông chủ, lần này tiến đến Huyết Hải, ta nghĩ không chỉ tồn tại tam đại Ma Tôn không đâu, mà còn có thể sẽ có thêm Quỷ Thánh hiện diện. Đến lúc đó e rằng chúng ta thực sự khó sống!”.

Tạ Đình than vãn một câu nhìn về phía trước thờ dài, Kim Nam cũng chỉ bất động nhắm nghiền đôi mắt. Lát sau cất giọng nói:

“Ma Tôn khẳng định chúng ta sẽ đụng độ, thế nhưng có đánh nhau với Quỷ Thánh hay không thì rất khó nói. Bản thân Quỷ Thánh thực lực siêu việt khủng bố, hẳn chưa chắc đã thêm đề chúng ta vào mắt. Đến lúc đó chỉ cần lợi dụng sơ hở trốn thoát là được!”.

“Nhưng chỉ nói riêng Ma Tôn thực lực thôi chúng ta cũng đã không đủ nhét kẽ răng chúng rồi. Còn có cơ hội trốn thoát hay sao? Huống hồ chúng ta vẫn chưa biết có phải thực sự tồn tại thông đạo Nhân giới hay không, đến lúc đó tới nơi thông đạo đâu chẳng thấy mà chỉ thấy Ma Tôn thì chỉ còn con đường chết mà thôi!”.

Tạ Đình càng nghĩ càng cảm thấy nhụt trí, khuôn mặt cũng là thoáng chốc lo âu sợ hãi. Kim Nam thấy vậy liền đánh mặt lại nhìn Tạ Đình một cái sau đó mắt hướng về phía trước nhìn khoảng không cất giọng:

“Huynh nghĩ tại sao ta lại có thể đến được nơi này. Ta bản thân cũng là một Nhân tộc tại Nhân giới???”.

Kim Nam hướng Tạ Đình cười mỉm một cái nói, Tạ Đình liền tỏ ra khó hiểu:

“Huynh chẳng phải là bị lọt vào thông đạo xuyên giới nên mới bị cuốn đến đây hay sao???”.

“Ha ha, cái này thì huynh trả lời đúng rồi. Nhưng huynh có biết tại sao cái thông đạo xuyên giới đó lại xuất hiện hay không???”.

Kim Nam cười lớn một tiếng tiếp tục hỏi, Tạ Đình lập tức ngây người suy nghĩ lát sau cất tiếng hỏi ngược lại:

“Cái này, không phải là lão Thiên đôi khi cũng đùa nghịch người hay sao???”.

“Sai, thông đạo đó.... Là chính ta đánh ra!”.

Kim Nam hít một hơi lớn giọng khẳng định, Tạ Đình lập tức quay ánh mắt tỏ vẻ nghi kị nhìn Kim Nam:

“Huynh hình như dạo này gặp nhiều chuyện ảnh hưởng đến đầu óc nên có vẻ nói năng cũng thích khoác lác phết nhỉ. Thông đạo xuyên giới là cái tùy tiện huynh có thể đánh ra được sao!!”.

Kim Nam khóa mắt chột nheo lại, tay vung lên ‘Bốp!’ một cái gõ vào đầu Tạ Đình một cái đau điếng.

“Ai da, ta nói có gì sai???”.

Tạ Đình chưa xót kêu lên một tiếng, điệu bộ oán trách nhìn Kim Nam. Kim Nam hít một ngụm khí dài nữa, ánh mắt liếc nhìn Tạ Đình tỏ vẻ không thèm chấp :

« Ta nói tuy thực sự khó tin nhưng đúng là như vậy. Ta cũng không biết tại sao tổ hợp tám loại pháp kỹ của tạo ra để cứu công pháp lại khủng bố đến mức đánh xuyên giới được, tạo ra hẳn một cái thông đạo. Nhưng bằng chứng rõ ràng nhất là hiện tại ta đang đứng ở đây. Hơn nữa ta khẳng định ta không có nói đùa ! ».

« Lời huynh nói thực sự là thật ??? ».

« Đúng vậy ! ».

Kim Nam gật đầu khẳng định, Tạ Đình xoa xoa đầu vài cái rồi mới ngược lên nhìn tiếp tục nói :

« Vậy sao huynh không trực tiếp đánh ra một cái thông đạo xuyên giới. Chúng ta chẳng phải đỡ mất công dụng độ vào mấy cái Ma Tôn kia sao ? ».

« Nếu đơn giản như vậy thì ta đã làm từ lâu rồi ! ».

Kim Nam thở hắt ra một cái, tiếp tục giải thích :

« Tổ hợp pháp kỹ đệ cửu công pháp đó không đơn giản, trước đây ta là nhờ có cơ duyên nên mới có thể đánh ra. Bây giờ nếu làm lại e rằng nội khí chưa chắc đã đủ để thực hiện, hơn nữa còn gặp phải một vấn đề rất lớn. Chính là xuất hiện tình trạng trước đây của ta, nếu không phải có Băng Tâm Thần Ngọc thì e rằng ta không có khả năng trở lại được thực lực như bây giờ !! ».

« Ý huynh nói là nếu chúng ta di chuyển theo cái thông đạo huynh đánh ra thì rất có thể sẽ xuất hiện tình trạng mất trí nhớ ?? ».

Tạ Đình kinh ngạc thốt lên, Kim Nam cũng là thuận tiện gật đầu một cái. Tiếp tục sau đó là nhìn về phía trước xác định xem đã đi được bao xa.

« Cung tông chủ cầu kiến !! ».

Một tiếng hét vang động không gian, lập tức một thân ảnh xuất hiện.

“A, Triệu tông chủ, ta tìm ngài là có chuyện!”.

Cung Kiếm Phi vừa xuất hiện đã lập tức cười nói luôn miệng, Kim Nam chỉ khẽ liếc một chút rồi cất giọng hỏi :

« Cung tông chủ, ta cũng có việc muốn tìm ngài đây. Theo như ngài xác định thì Huyết Hải đúng là ở phía Tây tiến đến, vậy mà lâu như vậy rồi vẫn chưa thấy có tung tích ?? ».

Cung Kiếm Phi nghe thấy lời này liền gật đầu nói :

« Triệu tông chủ, ta đến gặp ngài cũng là vì chuyện này. Huyết Hải xác thực là ở hướng Tây, ta cũng là muốn cảnh báo ngài, chúng ta sắp đến Huyết Hải rồi, có lẽ không còn xa nữa đâu ngài nên chuẩn bị ! ».

...

« Thánh tôn !! ».

Đồng loạt âm thanh vang động rầm rầm khắp không gian như kịch biến, số lượng Ma binh đông đến ức vạn đều cùng một lúc phát ra một cái âm thanh khiến nó cộng hưởng lên đến chói tai. Một thân ảnh đen đúa xung quanh toàn là những đám hắc vụ, thỉnh thoảng lại lóe sáng lên những chấm màu vàng trong làn hắc vụ đó quét mắt nhìn xuống.

Thân ảnh này đi đến đâu lập tức Ma binh dù là nhỏ bé hay cường giả đều nhất loạt quỳ xuống không dám ngược nhìn. Huyết Hải một màu đỏ máu đang yên tĩnh phẳng lặng bỗng chốc sôi sục lên mãnh liệt.

« Thánh tôn là đang chuẩn bị thi triển khai thông thông đạo ?? ».

Một tên Ma Linh đẳng cấp cất giọng kì quái hỏi, thấy vậy một tên Ma binh bên cạnh lập tức cất giọng :

« Bẩm đại nhân, hẳn có lẽ là như vậy !! ».

Người được gọi là Thánh tôn kia không ai khác chính là Quý Thánh. Lần này xuất đạo Quý Thánh ra lệnh triệu tập toàn bộ Ma binh Ma giới đến bên bờ Huyết Hải, quyết một lần đột phá không gian thấu tới Nhân giới vào tay, gia tăng lực lượng đối chiến với Ngọc Hoàng Đại Đế.

Quý Thánh vũ động không gian tiến đến trung tâm Huyết Hải một tay vẫy vũ những mảng khí đen đúa xung quanh thân thể, từ từ lan tràn xuống phía dưới khe tách những làn nước biển đỏ máu. Tức thì một cái hố khá sâu dần dần hiện ra, đây là trung tâm Huyết Hải, cách xa đó vài dặm đã xuất hiện lan tràn Ma binh. Quý Thánh lần này xuất thủ bỏ ra không ít thực lực, có thể nói đây là lần công phạt một giới khác của ông ta mà phải huy động đến nhiều lực lượng như vậy.

Quý Thánh không chỉ dốc sạch lực lượng có trong tay là ức vạn Ma binh, mà còn là toàn bộ thuộc hạ thân tín nhất là những Ma tôn Ma đế siêu việt cường hãn.

Một chiếc lưới đen đúa khe vung lên phía trên, xuất hiện những mảng lấm tấm hình lục giác nhỏ nhỏ mờ ảo. Đây chính là Lân Sừng đã được Quý Thánh cải biến, chiếc lưới vừa xuất hiện đã lập tức co rút thu những hình lục giác nhỏ nhỏ kia vào trong như muốn cột chặt chúng lại không cho chúng bay mất.

« Vuu !! ».

Một tiếng xé gió nhẹ nhàng, âm thanh thậm chí còn cực kì nhỏ, phải là những người có thính giác cực kì tốt mới có thể nghe thấy vang lên. Chiếc lưới kia bỗng co bóp lại thành một cái đại trượng màu đen sặc sỡ cạnh là những hình lục giác nhỏ. Quý Thánh khẽ hét vang lên một tiếng :

« Khai !! ».

« Uỳnh, uỳnh, uỳnh !!!!! ».

Tức thì không gian xuất hiện một tiếng nổ lớn, mặt nước Huyết Hải sấm đã được lực lượng của Quỷ Thánh phân tách ra riêng biệt nhưng cũng không thể chịu nổi cũng đã sôi sục bắn lên tung tóe. Những Ma binh cấp thấp bị dính nước biển Huyết Hải lập tức da mình sùi bọt tảng mạng.

« Két... ».

Một tiếng động chói tai nào nề vang lên, chiếc trượng đen với những góc cạnh sắc nhọn đâm xuống cái hồ sâu lõm lập tức như một mũi khoan đang khoan một tấm thép cực kì dày đặc và cứng rắn. Những đốm sáng tóe lửa liên tục xuất hiện, kèm theo đó là những cỗ lực lượng phân tán bắn vào nước biển Huyết Hải lập tức khiến nước biển bốc hơi biến mất. Để lại đó là một mùi hôi thối nồng nặc và những chất đen kịt tích tụ.

Những cỗ lực lượng và đốm lửa kéo dài liên tục kia khẳng định là rất nóng. Quỷ Thánh mồ hôi cũng là toát ra liên tục. Ông ta bản thân đạt đến cấp độ Đế Thánh Ma Tôn, tiện tay cũng là có thể hủy diệt một mảng không gian. Vậy mà gặp phải cái trung tâm Huyết Hải này cũng là phải dồn toàn lực cố hết sức mới có thể miễn cưỡng đánh sâu xuống lòng đất.

« Oành... ».

« Crộp crộp !! ».

Những tiếng động nứt vỡ đã bắt đầu xuất hiện và vang lên liên tục. Một cái lỗ nhỏ từ đầu trượng có những làn nước màu trắng nhạt và mùi mẩn mặn rỉ ra. Không gian thiên địa rung chuyển kịch liệt, bầu trời màu đỏ cũng là như không chịu nổi bạo động không gian đang chuyển dần sang màu tím.

Quỷ Thánh khẽ liếc thấy những dòng nước bắt đầu phun trào ngày càng nhiều hơn liền lập tức mừng rỡ cười lớn nói :

« Ha ha ha... Đã lâu lắm rồi bọn Thánh mới được thấy nước biển Nhân giới. Nhân giới ta thực sự rất yêu thích người a!! ».

Quỷ Thánh như chìm vào cơn điên loạn càng cố gắng thúc dục cây trượng màu đen kia đâm sâu xuống hơn nữa như sợ rằng cái lỗ nhỏ bé kia lại một lần nữa biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Pháp kĩ của Cung Kiếm Phi

« A, a, a... ».

« Mau, tiêu diệt cái chiến thuyền đó cho bọn Linh !! ».

« A... ».

« Hự, phụt !! ».

Không gian náo động điên cuồng, pha trộn giữa âm thanh hủy thiên diệt địa của Quỷ Thánh là những tiếng thét gào vang động. Vô số Ma binh đang liều mạng lao vào một cái chiến thuyền to lớn đến mức khủng bố. Ước chừng chiến thuyền này phải lớn chừng hai dãy núi lớn cỡ như núi Himalaya. Chiến thuyền này chính là chiến thuyền của Triệu Kim Nam.

Những làn sóng nhỏ màu bạc liên tiếp đánh ra từ thân thuyền từ từ đẩy lùi những Ma binh ghê rợn đông đúc. Kim Nam thoát một cái nhảy lên mạn thuyền ánh mắt điên đảo nhìn xuống. Phía dưới có hơn chục tên Ma Linh đẳng cấp đang vây chiến thuyền lại, đằng xa còn có vô số Ma binh đang ùn ùn kéo về phía này.

« Tên kia chính là đầu sỏ ?? ».

Một tên Ma Linh đang loay hoay trong đám loạn quân chớp mắt nhìn thấy Kim Nam liền hô toáng lên, ngay lập tức mấy tên Ma Linh ở phía khác cũng nhất thời chú ý.

« Giết thằng đầu sỏ đó đi !! ».

Nhất lượt Ma Linh thủ lĩnh đều hô hoán lao lên Mạn thuyền hướng công kích về phía Kim Nam. Kim Nam khẽ nở một nụ cười lạnh, đầu quyền đã bắt đầu tụ tập nội khí chuẩn bị đối chiến.

« Triệu tông chủ, mấy tên này cứ để lão phu xử lý !! ».

Cung Kiếm Phi không biết từ đâu lao tới khोक miệng khẽ nhếch tỏ ý khinh miệt đám Ma Linh, một tay vung Lai Thần Kiếm lên không trung vũ động

quanh mình.

« Cung tông chủ, ngài liệu có phải là đối thủ của bọn chúng hay không đây. Đây là Ma Linh cảnh giới đây ! ».

« Triệu tông chủ xin cứ yên tâm, xem lão phu xử lý mấy tên hồn đản này !! ».

Nói rồi Cung Kiếm Phi khẽ hất đầu ra hiệu cho mấy tên đệ tử phía sau, lập tức một vòng tròn phòng hộ quanh người Cung Kiếm Phi đã được thành lập. Là những đệ tử bốn phái Cung gia vây quanh, đây hẳn là một cái đại trận do Cung Kiếm Phi mới thiết lập được. Kim Nam dù sao cũng hơi lo lắng, Cung Kiếm Phi mới chỉ là Nội Khí tầng bốn trung kì, còn Ma Linh là cảnh giới sánh ngang với Tiên Nhân, cho dù Cung Kiếm Phi có nắm trong tay Lai Thần Kiếm sắc bén vô bì. Là trận bảo xưng danh báu vật thượng cổ đi chăng nữa cũng chưa chắc đã phải là đối thủ.

Nhưng tạm thời hắn cũng không muốn ngăn cản, cứ để xem Cung Kiếm Phi đối chiến thế nào, nếu không ổn lập tức hắn sẽ ra tay tương trợ.

« Lai Thần trận pháp thứ nhất khởi !!! ».

Cung Kiếm Phi một hơi hét lớn lao từ mạn thuyền xuống dưới, phía sau thường trực là đệ tử bốn phái Cung gia có khoảng hơn bốn mươi người. Mấy cái Ma Linh đầu tiên thấy Cung Kiếm Phi lao ra như vậy thì căn bản cũng không để tâm, bởi vì người trước mắt cũng chỉ là một tên Nội Khí tầng bốn trung kì, muốn đánh căn bản cũng không phải đối thủ của bọn chúng.

« Hừ ! Không biết lượng sức !! ».

Một Ma Linh đẳng cấp gần nhất tiếp cận Cung Kiếm Phi tỏ ý khinh miệt đơn giản tung ra một luồng khí đen đúa đánh thẳng vào trực diện công kích của Cung Kiếm Phi. Muốn dùng một chiêu này đơn giản kết liễu ông ta, nhưng không dễ dàng như vậy, Cung Kiếm Phi lao lên cũng không phải là công kích bừa. Lai Thần Kiếm vũ động phía trên như không có lực công kích gì đáng nói bỗng chuyển đổi biến mất.

Bất chợt một vết cắt hư không xuất hiện, Ma Linh kia cảm nhận nguy hiểm liền lập tức né tránh. Nhưng vẫn là không kịp, vết cắt kia không chỉ cực độ sắc bén mà còn nhanh như thiểm điện.

« Roẹt ! ».

« Bịch !!! ».

« A, a, a... Tên hồn đản ta giết ngươi !!! ».

Ma Linh cảnh giới kia không ngờ khinh thường đối phương đã lập tức bị một chiêu bất ngờ của Cung Kiếm Phi cắt đứt một cánh tay. Còn may là hắn kịp thời nhận biết nếu không e rằng ngay cả cái mạng cũng không còn. Ma Linh kia bị đứt một cánh tay đã nổi điên, mở miệng là đã muốn hấp chết Cung Kiếm Phi, lại tiếp tục lao lên. Ma Lực thân thể cũng là đồng thời vận động muốn tái tạo lại cánh tay nhưng ngay lập tức hắn liền biến sắc. Không ngờ rằng cánh tay của hắn không thể nhúc nhích, vết chém kia không những chém đứt cánh tay hắn mà còn lưu lại một loại ăn mòn áp chế lực lượng từ từ xâm nhập như độc tố khiến hắn thống khổ.

“A...”.

Kêu lớn một tiếng Ma Linh kia liền rụng xuống như một trái sung, thân thể hắn co quắp lại, cánh tay đang đỏ rực bỗng chuyển dần sang thành màu đen rồi cuối cùng thành màu tro. Những cái Ma Linh khác đang lao tới cũng không ngờ màn này liền lập tức lui lại.

“Không xong, có tà thuật!”.

Một Ma Linh khác hét lớn lên lập tức lui lại, hắn cũng vừa mới bị Cung Kiếm Phi công kích nhưng vì đánh hơi được nguy hiểm sớm hơn tên đồng bọn trước đó nên đã kịp thời lui lại tránh được một chiêu của Cung Kiếm Phi.

Kim Nam thì sắc mặt thay đổi liên tục, từ tâm trạng mạch máu não căng tròn lo lắng cho Cung Kiếm Phi cuối cùng chuyển sang ngạc nhiên không thể ngờ tới. Không ngờ một cái nội khí tầng bốn trung kì như Cung Kiếm Phi mà lại có thể trở lại nổi một Ma Linh. Không những thế lại còn đẩy lui được ngay lập tức những tên Ma Linh phía sau khiến chúng kiêng kị không dám lao tới.

Tên Ma Linh đầu tiên bị trúng pháp kỹ của Cung Kiếm Phi mặt mày đang hết sức thống khổ. Cánh tay của hắn hiện giờ đang bị ăn mòn từ từ lan vào thân thể. Luồng lực lượng ăn mòn kia không ngờ càng ngày càng phát triển mạnh, nếu cứ như thế thì tên Ma Linh này ắt hẳn sẽ phải chết không nghi ngờ gì. Lành khốc một tia bên khóe mắt, Ma Linh kia cắn răng hét một tiếng lớn lập tức chặt đứt cánh tay đang bị ăn mòn của mình. Sau đó nằm quằn quại trên mặt đất như đang cố điều tiết.

“Cung tông chủ, ngài thực sự làm ta rất ngạc nhiên!”.

Kim Nam từ phía trên mạn thuyền hô lớn một tiếng khích lệ, Cung Kiếm Phi liền liếc lên nhìn gật đầu một cái rồi lại tiếp tục lao lên chém giết. Bọn Ma Linh kia vốn định đơn giản kết liễu tên Nội Khí tầng bốn trung kì này nhưng xem ra không ổn. Đánh vội vã lui lại không dám công kích, chỉ dám lượn lờ bên ngoài chờ thời lao vào xâu xé.

Đường đường là hơn chục cái Ma Linh cảnh giới mà bây giờ lại bị một cái Nội Khí tầng bốn trung kì hành lạc thật quá mất mặt. Thế nhưng có mất mặt đến mấy cũng còn hơn là chết.

“Mau, đi báo cho Ma Tôn đại nhân sự tình!!”.

Một tên Ma Linh vòng ngoài nhất truyền mệnh cho một cái Ma binh đang ngờ ngác cầm vũ khí đứng nhìn. Lập tức tên này như thức tỉnh, liền vội vã vứt luôn cả binh khí xé gió lao đi.

“Cung tông chủ, mau trở về. Không nên dây dưa với bọn chúng nữa!!”.

Kim Nam thấy bọn Ma Linh kia đã không dám công kích liền kêu lớn gọi Cung Kiếm Phi về chiến thuyền. Một mặt là muốn nhanh chóng tiến vào trung tâm Huyết Hải trước khi gặp phải tam đại Ma Tôn, một mặt là cũng tò mò muốn biết tại sao Cung Kiếm Phi lại có thể sáng tạo ra pháp kỹ cường đại đến như vậy.

Cung Kiếm Phi đang cầm Lai Thần Kiếm vũ động liên tục thấy Kim Nam lớn tiếng gọi như vậy thì liền tò về tiếc nuối. Từ từ rút lui về một cách chậm rãi, đích là không không muốn cho mấy cái Ma Linh kia đánh lên.

“Chúng ta tạm thời rút lui, cái này chiến thuyền trước mắt không thể tấn công”.

Một tên Ma Linh mau chóng ra lệnh, những Ma Linh khác lập tức gật đầu, tên Ma Linh lớn giọng ra lệnh kia có đẳng cấp Ma Linh hậu kỳ, hẳn là kẻ có thực lực nhất trong đám Ma Linh. Kim Nam chợt nảy ra ý định, dù sao thì cũng đã đánh nhau, nên lấy đầu một tên tướng địch thị uy thì vẫn hơn.

“Hừ, muốn đi, không dễ đâu!”.

Cung Kiếm Phi vừa lướt lên mạn thuyền Kim Nam đã lập tức nhảy xuống, chưa kịp nhận biết thì đã có một âm thanh thông khổ vang lên.

“A...”.

Lập tức một luồng kinh lực khủng bố đẩy tới mạn thuyền, Cung Kiếm Phi nhanh chóng phát động thần thức theo dõi lập tức thất kinh. Phía dưới là Kim Nam đang nở một nụ cười lạnh, tay hắn vẫn còn đang thủ thế lúc tung pháp kỹ. Một cái Diệt Thần Pháp kỹ uy lực khủng bố không biết từ lúc nào đã xuất hiện.

Nhưng đó cũng chưa phải là điều khiến Cung Kiếm Phi cảm thấy kinh ngạc nhất, mà điều khiến ông ta kinh ngạc nhất đó chính là Diệt Thần pháp kỹ này không ngờ mạnh hơn những lần trước ông ta thấy đến mấy lần. Cơ hồ trong một vùng thiên địa mấy trăm dặm đều bao trùm là kinh lực tàn sát. Vô số cái Ma binh táng mạng kèm theo đó là những làn khói đen kịt bay lên không trung.

Một cái Ma Linh đẳng cấp thân mình đang từ màu đỏ như máu bỗng chuyển sang đỏ hồng như nham thạch. Một hơi ngáp ngáp dài như cổ dây dựa đề sống, tay hắn bùm vào trước ngực nơi có một cái lỗ lớn cỡ hai bàn tay xuyên thủng, một ánh mắt kinh sợ nhìn Kim Nam như muốn nói điều gì đó nhưng không thể.

“Oành!!”.

Ma Linh đẳng cấp kia liền lập tức nổ tung, phát động một con sóng xung kích mạnh bạo đẩy về phía chiến thuyền. Cả một mảng không gian thiên địa bỗng chốc trở nên mù mịt không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

“Ừ, ừ...”.

Chiến thuyền nhận được kinh lực xung kích liền lập tức nhanh như tên bắn lao đi, Kim Nam một hơi thuận thân vận dụng cực hạn Tuyệt Đỉnh Kinh Công nhanh như Thuận Di chớp mắt có mặt trên mạn thuyền.

“Ha ha, thuận gió đẩy thuyền, như vậy sẽ nhanh hơn nhiều!”.

Cung Kiếm Phi mặt mày ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Kim Nam đã xuất hiện trước mặt ông ta nở một nụ cười phản kích. Một tay vỗ vỗ vào bả vai Cung Kiếm Phi tỏ ý khen ngợi.

“Cung tông chủ quả thực khiến tại hạ cực độ ngạc nhiên a!”.

Cái gì đây, ai ngạc nhiên cái này còn phải xem xét lại, Cung Kiếm Phi ông ta một hơi vận dụng toàn lực cũng chỉ có thể đã kích cắt đứt một cánh tay. Còn Kim Nam hắn ta nháy mắt phát động pháp kỹ liền làm mấy trăm dặm toàn là Ma binh lập tức bị diệt sát. Không những vậy còn làm một cái Ma Linh đẳng cấp cao nhất bạo nổ, còn tiện thời nói là thuận gió đẩy thuyền thì không biết trong lòng cái Kim Nam hắn để Ma Linh đẳng cấp kia vào cái dạng gì đây a.

Hít một hơi khí lạnh Cung Kiếm Phi lập tức nói:

“Triệu tông chủ, cái này lần sau quyết không dám múa rìu qua mắt thợ. Lão phu bái phục!”.

Kim Nam tỏ vẻ không quan tâm một tay cứ là đưa lên gãi gãi cảm hấp tấp đi lên đỉnh thuyền nhìn xuống. Rồi bất chợt quay lại nhìn Cung Kiếm Phi với một sắc mặt thay đổi nhanh đến chóng mặt, là hốt hoảng:

“Xong rồi, chúng ta đụng độ phải Quỷ Thánh!”.

“Hả, cái gì??? ”.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Xung đột Ma Tôn

« Là Nhân loại ??? ».

Quý Thánh đang tận lực vận động đại trượng khai thông thông đạo, bỗng thần thức lực cảm nhận được có biến cố liền lập tức chú ý. Phía xa là một chiếc chiến thuyền khổng lồ nhanh như tia chớp đang hướng về phía này. Lập tức Quý Thánh muốn ra tay ngăn cản nhưng không thể, đại trượng khai thông thông đạo đang đến hồi quan trọng. Chỉ một chút nữa thôi là có thể nhìn thấy biển của Nhân giới.

Tam đại Ma Tôn vừa mới được đám thuộc hạ thông chi liền gấp rút xuất hiện. Quý Thánh thấy vậy liền dụng tâm truyền thần thức :

« Ngụ Đa, Ngụ Xích, hai người các ngươi ngăn chặn bọn nhân tộc đó lại. Ngụ Nhâm trấn thủ gần ta có gì tùy thời phòng hộ !! ».

Quý Thánh thực ra trong lòng cũng không mấy coi trọng nhân tộc vào thời điểm hiện tại. Bởi lẽ nhân tộc đã cực độ suy yếu rồi, ngay cả một cường giả đỉnh thiên trấn giới cũng không có. Cho nên muốn có kẻ gây khó dễ cho ông ta là không có khả năng. Không rõ vì sao lại tự dưng xuất hiện chiến thuyền phi thăng của nhân tộc, nhưng tóm lại Quý Thánh cũng cảm thấy rất ngửa mặt, trước nay với tộc nhân khác giới chỉ muốn diệt bỏ. Muốn đích thân loại trừ nhưng trong tay đang bận việc nên mới phải để Ma Tôn kia hành sự.

« Nhân loại to gan, dám đến Huyết Hải náo động, còn không mau dừng lại !! ».

Ngụ Xích một thân Thuần Di chặn trước chiến thuyền hết lớn, Thuần Di là thần thông bản mệnh. Về lý mà nói thì Ma Linh cảnh giới cũng có kẻ có Thuần Di nhưng không phải là ai cũng có. Ma Tôn cảnh giới thì khác, chính là chắc chắn tồn tại Thuần Di thần thông. Kim Nam thấy Ngụ Xích mạnh mẽ như vậy thì cũng hơi lo lắng. Vượt cấp giết chết đối thủ hán mới chỉ dám đánh Ma Linh cảnh giới chứ còn Ma Tôn thì căn bản vẫn còn hơi e ngại.

Một cái Ma Tôn đẳng cấp khủng bố so với cái Ma Linh hậu kì đỉnh phong phải nói là tính theo cấp số nhân. Chính vì vậy, có cho trăm ngàn cái Ma Linh cảnh giới mà đứng trước một cái Ma Tôn sơ kì thì cũng chỉ như là kiến hôi. Ma Tôn Ngụ Xích tương truyền lúc trước cũng tồn tại ở Ma Linh cảnh giới, bị hơn trăm cái Ma Linh cùng đẳng cấp khác dồn đuổi chém giết. Cuối cùng trên đường chạy trốn gặp được kì ngộ bất chợt đột phá tu vi lên Ma Tôn sơ kì, liền lập tức một chiêu diệt sát toàn bộ hơn trăm cái Ma Linh địch thủ lập nên truyền kì vang danh thiên cổ.

Nói là Ma Linh cảnh giới cách Ma Tôn cảnh giới chỉ có một tầng, nhưng chính là cách biệt giữa trời với biển. Có người vĩnh viễn không thể đột phá được Ma Linh cảnh giới mà lên đến Ma Tôn, cũng có người thì chỉ trong một khắc ngộ đạo đã lập tức vượt qua. Ma Tôn cường đại ai ai cũng thêm muốn đột phá, tranh chấp chiến đấu dành tài nguyên cũng chỉ vì như vậy. Bước lên được cảnh giới Ma Tôn là đã có thể ngăn cao thêm một cái đầu, có thể cao ngạo mà khinh miệt mấy cái Ma Linh dù cường đại tới đâu.

Kim Nam liếc thấy Ma tôn Ngụ Xích chặn đầu chiến thuyền liền mau chóng dùng kính lực dừng lại. Chiến thuyền to lớn khổng lồ hùng vĩ chậm chậm ngừng di chuyển. Ma tôn Ngụ Xích một thân nhỏ bé đứng trước chiến thuyền như một con kiến nhỏ nhoi nhất đang nhìn một chú voi. Kim Nam một hơi hét lớn giọng điệu đùa cợt :

« Ài, Ma tôn đại nhân giả đảo, tại hạ không tiếp từ xa, không biết ngài có việc gì không ??? ».

Kim Nam nói xong thuận tay còn miết cầm một nhát cười mỉa. Ngụ Xích nghe thấy thanh âm liền nhất thời chú ý, lát sau cực độ tức giận, tay vung lên một đường quyền kèm theo khí vụ màu đen đánh ập tới. Muốn dùng một chiêu kết liễu nhân loại ngông cuồng trước mắt.

« A, là muốn đánh người !! ».

Kim Nam kêu lớn một tiếng như bị chó đuổi, một hơi chạy dẹo từ đỉnh chiến thuyền lệch sang mạn phải. Ngụ Xích thấy vậy thì thu lại lực lượng đầu quyền cố sức đuổi theo.

« Ngụ Xích, phí công như vậy làm gì ?? Trực tiếp phá hủy cái chiến thuyền này là xong !! ».

Ngụ Đa cũng vừa mới Thuần Di đến, thấy màn này liền nhíu mày cau kinh nói. Hắn ta không muốn dây dưa một chút nào, chỉ muốn mau chóng phụng mệnh trở về. Dù sao thì Ngụ Đa hán cũng thực sự rất nóng lòng, thông đạo nhân giới không biết khi nào sẽ mở. Nếu kịp thời gian trở về đúng lúc thông đạo khai thông thì hắn ta cũng được một suất đến nhân giới sớm. Còn không thì phải chờ khi Ma binh tiến qua thông đạo hết mới có thể đi theo. Mà cái Ma binh ở Huyết Hải này thì đông đến ức vạn, nếu chờ thì e rằng cũng phải mất mấy năm. Chính vì vậy khi thấy Ngụ Xích đuổi đánh Kim Nam, Ngụ Đa cảm thấy rất khó chịu.

Ngụ Xích thân thể đỏ như lửa, xung quanh vũ động toàn là những chấm đỏ li ti như tàn tro đang nóng cháy. Thấy Ngụ Xích gọi lại như vậy thì thực sự không cam tâm, nhưng cũng không thể không quay lại. Bèn lờm Kim Nam một cái vũ động thân thể Thuần Di hướng tới trước đầu chiến thuyền. Ngụ Đa thấy Ngụ Xích đã trở lại bèn gạt đầu một cái :

« Bắt đầu thôi ! ».

Ngụ Xích cũng gạt đầu, tay dương quyền thủ lên phía trên một tay tế xuất một cái khúc xương trắng nhon thậm chí còn bị gãy. Ngụ Đa liền lập tức cười miệt :

« Cái này nhai nhép mà cũng dùng đến pháp bảo, đề ta xử lý nó cho người xem !! ».

Nói rồi Ngụ Đa một hơi bay lên cao hơn trăm trượng khinh khinh nhìn đại chiến thuyền hùng vĩ to lớn cứ như nó là một con kiến bé tí còn hắn là một gã khổng lồ có thể tùy thời đạp chết con kiến kia. Mặc dù hiện giờ nhìn tương quan kích cỡ thì điều đó có vẻ hơi nực cười. Kim Nam thấy Ngụ Xích không có đuổi theo liền phát động Tuyệt Đỉnh Công Phu bay ngược trở lại, mắt thấy Ngụ Đa đang dồn quyền tích tụ thì liền chú ý. lát sau cười nhạt một cái, nắm đại pháp ki trong tay Kim Nam cũng tùy thời đã được hình thành.

Lần trước tiêu diệt một Ma Linh cảnh giới Kim Nam đã sử dụng đến tám phần là Tín Ngưỡng lực và chỉ có hai phần là nội khí. Lần này đối chiến với quyền tích tụ của Ngụ Đa, Kim Nam cũng dùng với tỷ lệ như vậy, chỉ có điều là Diệt Thần pháp ki của hắn lần này to hơn gấp mười lần. Có thể thấy hắn định lấy số lượng bù chất lượng. Ngụ Đa trong chớp lát ngưng tụ một đám mây màu đen rộng rãi và to lớn, bao trùm không gian xung quanh hắn ta, ước chừng đám mây đó cũng đã bằng một phần năm kích cỡ chiến thuyền.

Diệt Thần pháp ki của Kim Nam lúc này thì cũng không kém cạnh chút nào, kích cỡ cũng to bằng một cái đại chiến thuyền tầm trung. So sánh với đám vân vụ màu đen của Ngụ Đa tuy có bé hơn chút ít nhưng mà cũng không giảm uy thế. Ngụ Xích phía ngoài trông thấy đối chiến thì liền nhíu mày, thấy cái pháp ki của Nhân loại kia cũng không tầm thường liền xuất hiện ý nghĩ muốn lao vào tương trợ nhưng lại thôi. Bản tính của Ngụ Đa hắn ta hiểu rất rõ, là một kẻ trọng sĩ diện, nếu đánh thua thì không nói làm gì. Nhưng nếu bây giờ vào tương trợ mà lại thắng thì hắn là Ngụ Đa sẽ lớn tiếng quở trách. Chính vì vậy Ngụ Xích suy nghĩ đã thông liền gạt đầu một cái tròn chân đứng yên.

« Hừ !! Một cái nội khí tầng năm trung kì mà muốn đối chiến với bốn Tôn !! ».

« Ủ, ừ, ừ... ».

Ngụ Đa quát lớn một tiếng vung vẩy đám mây kết tụ, tức khắc một luồng kinh lực hình thành đầy màn vân vụ rộng lớn kia ào ạt xông về phía chiến thuyền như đại hồng thủy hủy thiên diệt địa. Kim Nam thấy màn này cũng lập tức căng da mặt chú ý cực độ. Một cái Ma Linh đẳng cấp hắn có thể cười miệt khinh rẻ, nhưng một cái Ma Tôn thì lại hoàn toàn khác. Chưa dùng đến pháp bảo mà đã khủng bố như thế này rồi thì đến lúc dùng pháp bảo sẽ như thế nào. Kim Nam bản thân sử dụng là pháp ki tổ hợp vốn đã có tăng phúc lực từ những pháp ki nên không dùng pháp bảo. Còn thường thường như các đại cường giả đối chiến, pháp bảo có thể tăng cường lực công kích lên đến gấp mười, thậm chí gấp trăm vạn lần thực lực thật cũng có khả năng. Còn tùy vào loại pháp bảo mà đẳng cấp cường giả sử dụng cũng có thể làm tăng cường lực công kích.

« Người đánh thắng bốn công tử rồi hãy to mồm !! ».

Kim Nam một câu mỉa mai cười lớn, Diệt Thần trong tay cũng là tùy thời đánh ra nhanh chóng. Diệt Thần nóng cháy rực rỡ, ma vụ đen kịt kinh tâm bốc mùi hôi thối lao đến. Hai thứ đúng là cực độ trái ngược đối lập nhau không biết sẽ gây nên xung đột gì.

«Uỳnh...».

Tiếng nổ lớn vang lên, Diệt Thần như một viên Minh châu lao vào giữa một cái vùng bùn đen kịt. Vùng bùn kia to lớn hơn viên Minh châu một chút nhưng cũng không thể làm giảm ánh sáng của Minh châu một chút nào. Kim Nam liền lập tức mừng rỡ, thật không ngờ Diệt Thần tích tụ Tín Ngưỡng lực hùng hậu lại có thể đối chiến với một cái Ma Tôn ngang tay, thậm chí có thể thành công tiêu diệt pháp ki của Ma Tôn kia cũng là không thể không có khả năng.

« Xèo, xèo... ».

Ngụ Đa cực độ quan sát căng cứng da mặt, quả thực là đã mất hết mặt mũi. Một Ma Tôn trung kì như hắn ta mà lại phải cam chịu đánh ngang tay với một cái cường giả nội khí tầng năm trung kì. Cái này thực sự đúng là và vào mặt một nhát, lén lút Ngụ Đa liếc nhìn xem Ngụ Xích có phải là đang cười hắc hắc không. Một mặt cũng là cực độ tức giận muốn lập tức bóp chết cái Nhân loại kia.

Làn ma vụ lan tràn bị Diệt Thần chặn đứng tại một chỗ không thể di chuyển. Tương tự Diệt Thần pháp ki của Kim Nam cũng không thể nhúc nhích, cả hai loại lực lượng cứ thế hung bạo công kích lẫn nhau vang lên những tiếng cháy xém rất lớn. Diệt Thần thì đang như mặt trời không ngừng thiêu đốt ma vụ, còn làn ma vụ kia thì đàn như không tiếc tính mạng ăn mòn dập tắt Diệt Thần. Cứ như vậy, cuối cùng sau một chốc thời gian cả Diệt Thần và ma vụ đều tiêu tán không còn chút tung tích. Ngụ Xích lập tức chuyển biến từ khuôn mặt bình tĩnh sang ngạc nhiên. Ngụ Đa thì trạng thái sớm đã không được ổn trọng nữa rồi, là tức giận điên cuồng. Một tay khê vung lên pháp bảo, một thân nháy mắt Thuận Di muốn đến ngay trước mặt Nhân loại ngông cuồng kia bóp chết hắn. Kim Nam lập tức hốt hoảng, một thân vận dụng Tuyệt Đỉnh Công Phu cũng là lùi lại ngay tức khắc.

« A, Người có thể Thuận Di ??? ».

Ngụ Đa Thuận Di tới nơi bỗng thấy Kim Nam biến mất thì liền biến sắc, phải biết một cái Ma tôn đẳng cấp Thuận Di thì sẽ nhanh đến mức như thế nào, chưa kể nhân loại này mới chỉ có nội khí tàn năm tu vi. Muốn trốn thoát Thuận Di của một Ma Tôn là không có khả năng, trừ phi là hắn cũng có thể Thuận Di. Loại chuyện mà một Nhân loại nội khí tầng năm có thể Thuận Di từ Thái Cổ đến nay chưa có tiền lệ, vì vậy mới khiến Ngụ Đa lập tức hoảng sợ.

Mất thấy một cái pháp ki Diệt Thần không thể đã kích một chút nào đến Ma Tôn, Kim Nam cũng hơi lo lắng. Nhưng đã đến nước này rồi thì cũng không

thể lùi lại. Bây giờ hẳn chỉ còn có một khả năng mà thôi, chính là phát triển thêm một loại pháp kỹ nữa. Pháp kỹ tổ hợp sáu loại cường đại pháp kỹ, Kim Nam đơn giản đặt tên là Diệt Thánh. Một hơi hét lớn Kim Nam tung lực lượng vào không trung bắt đầu diễn hóa lục đại pháp kỹ:

“Bạo Vân, Thạch Bạo, Loạn Lưu, Hồng Thủy, Xích Ngục, Khai Địa!!! Lục đại pháp kỹ hợp nhất!!!”.

“Diệt Thánh xuất thế!”.

Kim Nam một hơi hô lớn, thân mình khẽ đẩy về phía trước thân xoay một vòng ngược trở lại như để lấy thêm lực đẩy.

“Oành!”.

Thiên địa lập tức rung chuyển, sản sinh một loại pháp kỹ cường đại Tỉn Ngưỡng tu vi của Kim Nam lập tức tiến nhập vào Hội Pháp hậu kỳ đỉnh phong cảnh giới. Một tiếng nổ lớn khiến toàn bộ không gian nhân sinh quý địa đều hướng tới chủ ý. Một quả cầu rực lửa như mặt trời lớn, phía trong còn tồn tại một cái xoáy lớn như lỗ đen vũ trụ. Bên ngoài mặt trời cháy rực nhưng mà lại tuôn trào những lớp lớp nham thạch. Diệt Thánh xuất thế khiến thiên địa rung chuyển, Ma Tôn Ngụ Đa lập tức kinh hãi. Pháp bảo trên tay cũng là cầm nói lỏng ra một chút.

“Sát!!!”.

“Vù!”.

Kim Nam miệng hét lớn, tay vùng lực cực hạn một hơi đẩy Diệt Thánh trên con đường thông thoáng. Một màn hơi nóng rực tràn đến, ngoại vi trăm dặm Ma binh đều bị cháy đến đen kịt rồi bốc hơi. Những làn khí đen do Ma binh bốc hơi thành cũng nhất thời đều bị tan biến không còn chút gì. Quý Thánh phía này đang khai thiên vượt giới cũng không kìm được mà tung thân thức về chiến thuyền phía xa kia.

Nhị đại Ma đế phía xa đang hợp lực phá thông đạo cùng Quý Thánh cũng nhú mây, Ma tôn cảnh giới mà cũng không thể lo nổi một đám nhân loại nhỏ nhoi. Phải biết rằng Nhân tộc hiện tại không còn tồn tại cường giả. Phái một cái Ma tôn là đã hết sức coi trọng rồi, vậy mà bây giờ phái hẳn hai cái Ma tôn cũng không xong, lâu như vậy còn chưa thấy trở lại. Không lẽ lại phải để Nhị đại Ma Đế bọn hắn ra tay thì thực mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ma Tôn hạ phong

« Khí lực quả thật cường hãn quá đi ! ».

Kim Nam một hơi vùng quyền sắc mặt tái nhợt, Ma Tôn quả thật không đơn giản như vậy. Một chiêu Diệt Thánh này Kim Nam đánh ra cơ hồ đã tiêu tán của hắn bấy phần nội lực. Vậy mà chỉ khiến cho Ngụ Đa hơi chùn thân mình một chút, thậm chí sắc mặt cũng chỉ có hơi chút thay đổi.

Bảy phần nội lực, gần như là đã đặt hết vốn của Kim Nam hẳn rồi, nếu bây giờ tiếp tục đánh nhau. Nhất định pháp kỹ còn chưa xuất hiện Kim Nam hẳn đã bạo thể mà chết vì kiệt sức rồi. Cứ như vậy sẽ là không ổn, hơn nữa Diệt Thánh tuy thực sự mạnh mẽ nhưng cũng chỉ có thể hơi đẩy lui chiêu thức của Ma Tôn Ngụ Đa. Thậm chí còn không mấy may động đến thân mình của Ngụ Đa, vậy thử hỏi làm sao có thể khiến hắn bị thương. Chỉ là phí công vô lực ném tiền qua cửa sổ mà thôi.

Nhưng cũng không cần quá lo lắng, Kim Nam hiện đã có đối sách. Nếu như chỉ trông cậy vào Tỉn Ngưỡng lực hùng hậu thì hẳn cũng không có dám liều mạng đến như vậy. Cho dù có thể đánh thắng một Ma Tôn cảnh giới nhưng cũng chưa chắc đã có thể đánh được hai hay ba Ma Tôn khác hợp lại. Hướng hồ sau đó còn có Ma Đế cảnh giới, Ma Đế cảnh giới có thể nói ở nhân giới đã là tối cao vô thượng. Hùng cứ một phương, hướng chỉ ở đây còn có hai Ma Đế trấn thủ, còn chưa kể đến Thánh cấp Quý Thánh thực lực vốn không thể đo đếm.

Không chỉ vậy, Tỉn Ngưỡng lực tuy cuộn cuộn như sóng trào sông sâu, rộng lớn vô ngần nhưng cũng không thể nói nó là vô tận. Cho dù Kim Nam có thể cầm chừng đánh hòa đi chăng nữa thì cũng sẽ có lúc cạn kiệt. Đạt đến Tôn cấp cảnh giới đã có thể huy động Thiên Địa Linh Khí rộng lớn phải bằng một bán đảo. Thực lực hồi phục lực lượng tuyệt đối là siêu cấp biến thái. Tỉn Ngưỡng lực xuất phát thường nhân cho nên sẽ chính là do những nhân sinh tín đồ này phát ra lực lượng. Vì vậy nếu để so sánh lực lượng thường nhân với Tôn cấp cảnh giới là không có khả năng.

Ngụ Đa sau khi đối chiến một chiêu với Kim Nam tâm niệm thoáng chốc đã có chút thay đổi. Không còn coi thường nhân loại trước mắt này nữa rồi. Vũ khí trong tay cũng là cầm chặt hơn một chút. Thoảng cảm chừng Ngụ Đa lui lại quan sát đối phương thật kỹ càng. Đồng dạng như Ngụ Đa hẳn nhân loại trước mắt đối chiến chiêu thức vừa này cũng không dùng pháp bảo. Hoàn toàn chỉ là dùng năm đám dồn nén bạo phát một quyền. Chỉ là đơn thuần là một nắm đám mà thực lực đã mạnh đến như vậy. Nếu đối phương thực sự xuất ra pháp bảo chẳng phải chính là thừa nhận Ngụ Đa hẳn là một Ma Tôn mà trước mặt một nhân loại nội khí tăng năm nhỏ nhoi cũng rơi vào hạ phong hay sao.

Việc này quả thực là không thể chấp nhận. Ngụ Đa hẳn làm sao còn có thể có mặt mũi đứng trên Ma Giới tu đạo này hùng trấn một phương.

Không biết Ngụ Đa hiện tại đang suy nghĩ nhiều đến như vậy, Kim Nam chỉ lặng thầm lui ra xa hơn một chút. Dĩ nhiên là hắn vẫn không quên hướng sự chú ý của Ngụ Đa về phía hắn. Bởi chỉ có như vậy mới có thể đảm bảo cho chiến thuyền huyền hóa phía sau kia không bị chú ý. Sẽ không bị dính công

kích của một Ma Tôn cảnh giới, một chiêu của Ma tôn cảnh giới đánh ra, đừng nói là cho dù cái chiến thuyền kia của Kim Nam có độ thủ hộ vững chắc gấp trăm lần, mà cho dù có là một nghìn lần cũng không có khả năng hứng chịu.

« Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ ? ».

Kim Nam khẽ mỉm cười châm chọc, chân mày khẽ nhếch lên như khiêu khích Ngụ Đa. Thấy vậy Ngụ Đa càng điên cuồng :

« Được, được, nhân loại nhỏ nhoi vậy mà dám chọc ghẹo bản Tôn. Ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết, cho ngươi biết thế nào là kiến không nên cắn voi ! ».

« Ha ha, bản công tử xin tiếp nhận ! ».

Không hề bận tâm đến lời đe dọa của Ngụ Đa, Kim Nam thậm chí còn bồi thêm mỗi đầu vào cho lửa cháy to hơn. Khiến Ngụ Đa sớm đã phát hỏa liền không chịu được, pháp bảo trong tay cũng là run lên vì phẫn nộ. Thật không ngờ đường đường là một Ma Tôn mà lại phải chịu sự sỉ nhục từ một thứ hạ đẳng như nhân loại. Trong mắt Ma tộc Nhân loại chính là thứ vật hạ đẳng không bằng súc vật, bị một thứ không bằng súc vật như vậy sỉ nhục, Ngụ Đa hận không thể lập tức đánh cái Nhân loại trước mắt toái thành phần vụn.

Ngó nghiêng thấy Ngụ Đa đã thành công mắc bẫy, Kim Nam thầm mừng rỡ trong lòng. Cường giả giao chiến chỉ cần giao động tâm tình lập tức thực lực giảm sút. Đại não tràn ngập thù hận đâu còn sáng suốt mà tính kế mà so mưu tiếp chiêu một cách mạnh mẽ nhất. Thành công trong việc chọc giận Ngụ Đa, xem như Kim Nam hẳn đã thành công hạ thấp thực lực của đối phương xuống một bậc.

Thế nhưng như vậy vẫn là chưa đủ, Ngụ Đa tuy đã lộ tức giận tuy nhiên vẫn chưa vội vã công kích, khiến cho Kim Nam vẫn chưa có cơ hội tìm ra sơ hở của đối phương. Trận chiến này cứ như vậy kéo dài sẽ là hoàn toàn bất lợi cho Kim Nam hẳn, trong khi Quỷ Thánh vẫn còn đang bị cầm chân bởi việc khai thông thông đạo, cộng thêm mấy Ma Đế cảnh giới kia cũng như vậy thì đây tuyệt đối là thời vận của hắn. Bỏ lỡ lần này không biết bao giờ mới có cơ hội, thậm chí có thể vì vậy mà lâm vào diệt vong.

Không thể dễ như vậy được, Kim Nam lại tiếp tục giả vờ vô si. Một tay phui phui mông một tay chỉ thẳng vào mặt Ngụ Đa sau đó chỉ vào mông của hắn. Lập tức Kim Nam hẳn đã thành công, Ngụ Đa sớm đã không chịu nổi từ lâu cũng bị một màn này của Kim Nam kích phát cho không chịu nổi.

« A !! Nhân loại hạ đẳng bản Tôn giết ngươi !!! ».

Mắt thấy nhân loại trước mắt bị mình dọa nạt thậm chí còn không sợ hãi mà còn tỏ ra đòi bại khiêu khích Ngụ Đa hẳn chỉ như cái mông của Nhân loại kia, việc này quả thực không thể chấp nhận. Ngụ Đa nào có thể kìm hãm được nữa, liền lập tức lao lên, pháp bảo trong tay cũng là không cố kị chút nào đập tới.

Kim Nam thoáng giật mình một cái, thật không ngờ biết trước Ngụ Đa sẽ ra tay nhưng khiến Kim Nam không ngờ rằng Ngụ Đa té xuất pháp bảo đánh ra lại nhanh đến như vậy. Khiến cho hắn đã chuẩn bị từ trước rồi mà không khỏi có chút thất thần. Tay chân cũng là luống cuống loạn cả lên, Ngụ Đa kia té xuất pháp bảo vậy mà tốc độ và lực lượng bạo phát ra gấp mười lần. Khiến Kim Nam tạm thời không thể xác định được.

« Không được, không thể dễ như vậy ! ».

Kim Nam thoáng hét lên một tiếng ổn định tâm tình. Tay chân cũng là một mực điềm tĩnh điều động trở lại trạng thái bình thường. Ngụ Xích chỉ cách đó chưa đầy hai mươi dặm, hai mươi dặm đối với người thường tuyệt đối xa xôi, thậm chí chạy hết lực cũng phải mất tầm mấy tiếng đồng hồ. Thế nhưng đây là đại chiến cường giả, hai mươi dặm kia trong mắt cường giả như Ma Tôn này chỉ là một cái nhún chân trong tích tắc mà thôi.

« Đỉnh ! ».

Một tiếng động trầm đục vang lên, pháp bảo chưa tới nơi mà đã khiến thân mình Kim Nam phải run rẩy choáng váng. Đây chỉ là lượng kinh khí giao tranh đây đến trước mà thôi. Chỉ là kinh khí mà đã mạnh mẽ đến vậy, thử hỏi nếu như cái pháp bảo kia thành công đập vào đại não của hắn chẳng phải não của hắn sẽ thành đậu hũ vỡ vụn hay sao. Mà đậu hũ cũng không phải, pháp bảo khủng bố nhường này thì ngay cả đậu hũ chỉ sợ cũng sẽ bị bốc hơi chứ đừng nói là còn lại gì mà vỡ nát.

Mắt thấy Kim Nam luống cuống như vậy Ngụ Đa lại càng ánh lên ánh mắt tàn độc. Thậm chí trong mắt còn có một tia thỏa mãn âm thầm, tay cũng là dồn lực mạnh hơn một chút đẩy sâu vào, hi vọng cái con kiến nhân loại trước mắt sẽ bị một kích này lập tức nghiền nát khiến Ngụ Đa hẳn thực sự thỏa mãn.

« Hự !! ».

Kim Nam thân thể không ngờ như vậy một kích này pháp bảo của Ngụ Đa vừa mới chạm tới liền phun một búng máu. Đúng lúc đó một cỗ lực lượng màu tím nhu hòa màu tím chói ánh lên từ giải giáp lực lượng công kích của Ngụ Đa. Ngụ Đa một kích đắc thủ vốn nghĩ nhân loại kia không thể sống nổi nên đã rút lại pháp bảo nhưng không ngờ lại có màn này.

Kim Nam cũng là không như Ngụ Đa hẳn mong muốn, vốn nghĩ một kích dồn toàn lực của một Ma Tôn thì con kiến nhân loại kia đã chết không thể chết hơn đến vạn lần. Vậy mà lại không có như vậy, Kim Nam chỉ có bị phụt một búng máu, có tồn tại một chút nội thương nhưng không có gì đáng ngại. Tiếp một kích của Ngụ Đa thành công Kim Nam thậm chí còn không để ý đến thương thế một hơi ngẩng lên tiếp tục khiêu khích Ngụ Đa.

« Không thể như vậy được !! »

Ngụ Đa thoáng kinh hãi bật thốt lên, chuyên trước mắt hấn quả không thể tin nổi. Nếu không phải đạt đến Tôn Cấp cảnh giới thậm chí có thể tình huống mọi chuyện xa đến vạn dặm thì hấn có lẽ đã đưa tay lên dụi mắt xem có phải là mắt hấn bị vấn đề hay không. Hấn thậm chí còn nghĩ phải chăng là mình bị cận nên mới nhìn mờ đến như vậy, hay là tâm đạo không ổn nên sinh ra ảo giác đây.

« Ngươi, ngươi làm sao có thể ?? ».

Ngụ Đa lấp bắp bật hỏi một cách vô thức, ánh mắt cũng là liên tục co giật. Vừa ngạc nhiên kinh hãi vừa tức giận gấp bội. Nhân loại này không ngờ chịu một kích thụ thương của hấn không ngờ tâm cảnh không chút sợ hãi mà còn hếch mặt lên tiếp tục khiêu khích hấn. Tên nhân loại này chẳng nhẽ gan to hơn gan bò nên không sợ chết như vậy. Ngụ Đa rằng nghiêng chặt chăm chú nhìn nhân loại trước mắt đợi chờ câu trả lời.

« Ha ha, Chiến Thần giáp quả nhiên không làm ta thất vọng !! ».

Thấy tâm trạng của Ngụ Đa như vậy, Kim Nam lại càng tỏ vẻ đắc ý cười lớn hơn khiêu khích. Nhưng mà đó chỉ là ngoài miệng cười nói thế thôi, Kim Nam hiện tại tuyệt đối biết tình trạng của hấn. Chiến Thần giáp, đúng vậy, đây là một trong những lá bài ẩn của hấn. Lần này Kim Nam cũng là muốn một lần nghênh kháng thử xem uy lực của Chiến Thần giáp như thế nào. Nếu Chiến Thần giáp này ngay cả một kích của Ma Tôn cũng không thể chịu đựng được thì cũng chỉ là phế phẩm giữ lại không mấy tác dụng.

Cũng may Chiến Thần giáp thực sự có lực thủ hộ siêu cấp biến thái, một kích của Ma Tôn Ngụ Đa mạnh mẽ đến như vậy, vậy mà chỉ làm cho Chiến Thần giáp có chút xước xát. Thậm chí Chiến Thần giáp còn có một lực lượng ẩn chứa hóa giải dư ba kinh lực còn sót lại của một kích kia. Xem ra một lần liều mạng đánh cược này của Kim Nam cũng không có lỗi. Biết được Chiến Thần giáp có lực thủ hộ mạnh mẽ như vậy. Kim Nam cũng tự tin thêm vài phần thực lực, có Chiến Thần giáp xem ra tính mạng của hấn cũng được bảo toàn một phần.

Đưa tay lên lau khước miệng còn dính một chút máu tươi, Kim Nam liền từ từ đứng thẳng thân mình. Khí thế cũng là ngạo nghễ hơn rất nhiều. Thoáng chốc coi Ngụ Đa Ma Tôn trước mắt như một đối thủ yếu kém hơn. Từ từ lấy khí thế áp bách ngược trở lại tạo thế cân bằng.

Kì thực một kích của Ngụ Đa khi nãy thật ra mạnh mẽ đến như vậy cũng hoàn toàn là do khí thế Ngụ Đa sinh ra áp bách khiến Kim Nam trở nên luống cuống chân tay. Thành ra nâng cao sát thương công kích của pháp bảo, khiến hấn rơi vào tình trạng thụ thương nghiêm trọng hơn. Nếu không có thể một kích kia của Ngụ Đa, sát thương đa phần bị Chiến Thần giáp hóa giải thì rất có thể hấn còn lâu mới bị phun một búng máu ra đấy.

« Ma Tôn đại nhân, xem ra chúng ta bây giờ nên chân chính đấu một trận a ! ».

Khẽ vuốt lại mái tóc bay lạch, Kim Nam một hơi lạnh lẽo đưa ánh nhìn như tên bắn thẳng về phía Ngụ Đa. Sát khí, đây tuyệt đối là sát khí xung thiên. Kim Nam không ngờ sau khi chịu xong một kích của Ngụ Đa đã thành công kích phát lại sát khí lúc trước. Sát khí mà đã rất lâu rồi đã bị hấn triệt tiêu không còn tồn tại. Sát khí này hình thành khi Nam Thiên Quốc diệt vong, khi một tay lão già Kha Vũ khuấy động càn khôn hại chết Tuyệt Mai. Lần này sát khí thành công kích phát trở lại xem ra cũng phải cảm ơn Ngụ Đa một phần.

Có một phần sát khí này hỗ trợ, xem ra quá trình tu đạo sau này của Kim Nam sẽ bằng phẳng hơn nhiều. Sát khí thành công hình thành, điều đó chứng tỏ hấn có thể ra tay một cách dứt khoát và chính xác hơn. Sát khí tuy có lợi như vậy nhưng nếu quá lạm dụng cũng sẽ dẫn đến cuồng loạn. Giống như trước đây Kim Nam hấn vậy, sát khí cuồng loạn khiến thực lực của hấn bị phong bế. Tuy có thể bạo phát thực lực mạnh gấp nhiều lần, nhưng tuyệt đối ảnh hưởng tới căn cơ.

Căn cơ bất ổn con đường tu đạo cũng chấm dứt. Cũng may hấn đã giải trừ được tâm ma, giết chết lão già Kha Vũ vì vậy sát khí này cũng tùy thời tiêu tán.

Tuy bây giờ sát khí tiêu tán nhưng mà cũng là như vậy. Tâm ma đã tiêu tán sát khí này cũng có thể tùy thời giải khai, không còn chấp niệm sát khí không ảnh hưởng đến căn cơ. Đây tuyệt đối là liều thuốc bổ trợ phụ giúp tu đạo tốt nhất.

Sát khí vừa kích phát lập tức Ngụ Đa cảm nhận thấy một cỗ áp bách khó chịu. Thân thể Ngụ Đa đang bất động cũng phải lui lại.

« Chết ! ».

Kim Nam lạnh lẽo phát ra một tiếng, trong tay pháp kỹ cũng là đã âm thầm từ lúc nào đánh tới. Ngụ Đa không ngờ Kim Nam lại nhanh như vậy công kích. Thoáng chốc tâm tình liền rơi vào hoảng loạn, thân thể chùn xuống như núi cao vạn trượng đè nén không thể nhúc nhích. Ma Tôn Ngụ Đa đường đường là một Ma Tôn vậy mà lại rơi vào hạ phong, hạ phong đến mức thậm chí không thể chống trả lại.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Xuyên Giới

« A a a ... NGỰ XÍCH !!! ».

Ngụ Đa Ma Tôn hai khước mắt căng phồng, răng cắn chặt hét lên một tiếng rít dài. Thân thể chùn xuống, thân kinh căng cứng cố gắng chống đỡ từng đợt

công kích như vũ bão của Kim Nam

Mắt thấy không thể chần chừ, Ngụ Xích cũng lập tức tế xuất pháp bảo thuận di lao tới.

“Vù!”.

Khúc xương trắng nhon của Ngụ Xích lúc này đã to hơn mấy lần, liên tục phun ra chấm đỏ li ti hướng đại não Kim Nam đánh tới.

“Hừ?”.

Kim Nam hai mắt nheo lại, nếu là một Ma Tôn hần có thể dễ dàng áp chế, nhưng nếu là hai Ma Tôn thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác hẳn. Sẽ phải lui, thế nhưng hần sẽ không lui một cách dễ dàng. Hít một hơi thật sâu, hai mắt Kim Nam nheo lại cực độ, trong lòng bàn tay từ lúc nào đã xuất hiện một chấm sáng màu xanh nhạt. Là Băng Tâm Thần Ngọc.

Chính là Băng Tâm thần Ngọc hần vẫn còn lưu lại nửa viên trước đây, thứ này không chỉ khiến hần thu hồi lại toàn bộ kí ức, mà còn khiến hần đột phá tu vi lên đến nội khí tầng năm trung kì. Đây chính là tiền vốn lớn nhất khiến hần dám đặt cược liều một lần, mang gần như toàn bộ cư dân Thạch Thất thành đến Huyết Hải đánh nhau một trận. Bây giờ bị hai Ma Tôn ép phải dùng thứ này có chút không muốn nhưng cũng không còn cách nào. Vốn hần muốn sử dụng nó để có thể cầm cự được với cấp bậc Ma Đế, thế nhưng không ngờ Ma Tôn lại khó chơi đến như vậy, dồn toàn lực mới có thể áp chế một tên, hiện giờ bị hai tên vây công, vốn không thể hoàn thủ, đành phải sử dụng.

Miệng há một ngum lớn Kim Nam trực tiếp phục dụng nửa khóa Băng Tâm Thần Ngọc còn lại trong tay. Nội khí hao phí hiện tại có cơ hội hồi phục, Băng Tâm Thần Ngọc lần trước không chỉ khiến hần tăng tiến tu vi, mà nội khí của hần cũng sung mãn đến mức thừa thãi. Hiện tại hần đã có kế hoạch, trước hết hồi phục được nội khí thì phải nhanh tay hạ sát một tên Ma Tôn trước. Chưa nói đến tu vi hần liệu có thể tăng thêm được hay không, nhưng chỉ cần có thể hồi phục được đầy đủ nội khí đối với hần xem như đã là quá tốt rồi.

Tùng luồng khí lạnh bốc lên khiến kinh mạch Kim Nam run lên đau đớn, đây chính là dấu hiệu của cường bạo đột phá tu vi, không biết lần này tu vi hần sẽ tăng đến cấp bậc nào, lần thứ hai đột phá tu vi chắc chắn sẽ không tăng liền được hai cấp như lần đầu, thế nhưng ít nhất cũng phải khiến hần đột phá đến nội khí tầng sáu sơ kì. Nếu thực sự đột phá được đến mức như vậy hần sẽ không còn phải sợ hai Ma Tôn này nữa, hơn nữa lúc đó nội khí của hần rất dồi dào, có thể sẽ kích phát được bát đại pháp kĩ hình thành đệ cửu công kích cường bạo nhất kia. Khi đó sợ rằng Ma Đế e rằng cũng không phải đối thủ của hần.

“Tiểu tử này định làm gì??”.

Ngụ Xích hơi khựng lại ngạc nhiên, hần cường bạo công kích Kim Nam bao nhiêu lần đều không thể phá hỏng lớp công kích phía bên ngoài. Hiện tại đối phương có thể phản công, vậy mà lại dừng lại, chuyện này tuyệt đối khác mắc. Ngụ Xích không như Ngụ Đa, chuyện lỗ năng hần tuyệt đối không làm. Trong khi Ngụ Xích đơ người như vậy thì Ngụ Đa liền tỏ ra mừng rỡ khi nhìn thấy Kim Nam bất động, đối với hần đây là cơ hội, lập tức, thuận di kích phát, liều một kích cầm pháp bảo toàn lực bỏ tới, bỏ qua luôn cả phòng thủ để đạt được công kích mạnh nhất. Ngụ Đa muốn dùng một kích này đánh chết Kim Nam, hần đã quá tức giận nên muốn đánh cược.

“Xích, xích.. Rắc!!!”.

“Hừ, MUỐN CHẾT??”.

Đúng lúc này hai mắt Kim Nam đang nhắm nghiền lập tức mở to hét lớn một tiếng hung bạo.

Cường bạo một dòng khí lưu vô hình bắn ra, không gian lập tức co giật. Địa Xích Ma Tôn Ngụ Đa giữ nguyên khuôn mặt hưng phấn bất động trên không trung, một dòng máu đỏ từ khóe miệng chảy ra từ từ. Thân thể Địa Xích Ma Tôn như vậy mà bắt đầu xuất hiện sự nứt vỡ.

“Không thể nào!!!”.

Đồng Nhữ Ma Tôn Ngụ Xích giật mình kinh hãi, chuyện trước mắt quả thật không thể tin nổi. Nhân loại kia chớp mắt một cái đã thay đổi, tu vi tăng tiến điên cuồng mất thường có thể thấy được. Địa Xích Ma Tôn hung danh thiên cổ, không ngờ lại chết một cách dễ dàng đến vậy.

“Nội khí tầng năm hậu kì, nội khí tầng sáu sơ kì!!!”.

“Oanh!!!”.

Khí lưu cuồng bạo xoay tròn, thân thể giữa không trung phiêu giạt kia lúc này đang không ngừng co rút, năng lượng tinh thuần dồn nén đến cực hạn, khiến cho không trung lúc này một màu u ám lại như xuất hiện một mặt trời.

“NGƯỜI MUỐN THẦN PHỤC TA, HAY MUỐN CẢN ĐẠO CỦA TA??”.

Một giọng nói vang vọng thiên cổ như thần nhân, một âm thanh cổ kim như đến từ quá khứ rất xa xôi khiến hết thảy mọi sinh vật đều cảm thấy như bị lạc lối. Đồng Nhữ Ma Tôn hung danh lan tràn vậy mà trong thoáng chốc cũng xuất hiện tình trạng này. Người kia như đã hóa thân, hết thảy đều phải tôn kính, tu vi không cao nhưng đã có khí thế trấn nhiếp thế gian.

“Tiểu tử, không tởi!! Người đã đặt chân được vào cảnh giới Bán Thần!!!”.

Lúc này một giọng nói ông ông không kém khí thế cũng vang lên, tuy nhiên có phần nhẹ nhàng hơn.

“Kim Quy đại thần!!”.

Thân mình Kim Nam sáng rực, khuôn mặt lúc này như bạch ngọc rạng rỡ nghe thấy giọng nói kia cũng không khỏi neohào mừng rỡ.

Chân chính bước vào cảnh giới nội khí tầng sáu đã khiến Kim Nam sung sướng, thế nhưng điều khiến hắn phần khích hơn cả lại chính là cảm giác thân thể lúc này, hắn cảm thấy như hết thấy thế gian đều thần phục hắn, hết thấy thế gian hắn đều có thể một phần nắm giữ. Cảm giác này thật sự khiến hắn si mê, si mê như không muốn dứt ra, mọi thứ đều đặt dưới chân, thực lực có hạn nhưng tâm lực khí lưu thì là vô hạn.

“Tiểu tử, ngươi đã tự đặt mình vào nước cờ khó đến như vậy! Xem ra lần này bốn thần không ra tay không được nữa rồi! Tiểu tử ngươi cũng thật là có gan lớn lắm, ngay cả Quý Thánh có mặt ở đây cũng lớn mật dấn vào, ta phục ngươi rồi. Xem ra ngươi có vận mệnh Nhân đạo như ngươi ta quả thật không thể nắm giữ a!”.

“Thần Kim Quy muốn ra tay rồi!”.

Kim Nam lúc này càng mừng rỡ hơn, muốn lão đầu rùa già này xuất thủ xem như là chuyện không tưởng, lần này không ngờ chân chính bước vào cảnh giới Bán Thần lại thực sự kích động được lão ta.

“Tiểu tử ngươi đừng có tưởng bở! Lần này không phải là vì ngươi tự dấn đầu vào hung hiểm nên ta mới giúp ngươi, mà vì chính ngươi đột phá đến Bán Thần cảnh giới sẽ khó bảo toàn được tính mạng nên bốn thần mới phải ra tay!”.

“Tại hạ không hiểu??”.

“Thần cảnh giới là cảnh giới không tưởng được, kẻ cảm nhận được cảnh giới này không có được mấy người, ngoài cường bạo đột phá được đến Chí Tôn mới có thể sánh ngang, thì cơ hồ như Thánh cấp cảnh giới cũng không phải đối thủ. Chính vì vậy khi ngươi đột phá đến Bán Thần, có nguy cơ trở thành Thần, sẽ là uy hiếp rất lớn cho Quý Thánh, một cái bọc trứng hung hiểm như vậy nhất định hắn ta sẽ dồn toàn lực mà diệt trừ ngươi!!”.

“Ha ha, vậy thì không phải đơn giản rồi sao, nếu Thần cảnh giới mạnh đến như vậy thì ngài trực tiếp loại bỏ được Quý Thánh rồi, như vậy tam giới có thể có cơ hội thống nhất, không còn sinh linh đồ thần nữa, hà cớ chi bấy lâu nay làm khó tại hạ!!”.

“Bản tính thật ngu ngốc! Bốn thần nếu có thực lực như vậy thì cần bồi dưỡng ngươi làm cái gì!”

“Vậy là tại sao?”.

“Bốn thần bấy lâu nay bị thiên địa tiễu trừ, sống từ Thái Cổ đến giờ, tín ngưỡng không được bù đắp nên cũng đã sớm suy yếu đi nhiều rồi, mặc dù thực lực vẫn còn mạnh, nhưng chân chính mà nói ra đã không còn xứng đáng tự xưng là Thần. Chỉ khi tứ linh hợp nhất, bốn Thần mới có thể trở về thời kỳ hoàng kim, lúc đó Tam giới mới có hi vọng! Không cần nói nhiều nữa, hiện tại ta sắp hiện ra bản thể, ngươi mau chóng lui xa ra một chút, ta sẽ cầm chân Quý Thánh giúp ngươi trở về Nhân Giới, sau này vận mệnh là do ngươi vẽ ra, bốn thần cũng không còn tâm lực mà chỉ điểm cho ngươi!!”.

“Hừ ta không tin!!”.

Đồng Nhữ Ma Tôn Ngụ Xích lúc này như hóa điên, cảm nhận thân thể sáng chói kia đang áp chế mình, hai giọng nói vang lên qua lại cũng khiến hắn thật khó chịu. Ánh mắt căng phồng rực lửa nhìn cái thân thể sáng chói tu vi yếu ớt kia, hắn không tin một hung danh Ma Tôn lại bị trấn áp bởi một kẻ có tu vi nhỏ bé hơn.

“CẢN ĐẠO CỦA TA CHÍNH LÀ PHẢI CHẾT!!”.

Kim Nam lúc này lại vang lên giọng nói thần nhân hướng về phía Đồng Nhữ Ma Tôn như để cảnh cáo khi hắn đang chuẩn bị mạnh động.

« Bớt làm trò đi !! ».

Khúc xương trắng nhon lúc này bỗng chốc chuyển màu đen như vũ trụ bạo liệt, muốn thôn phệ mà đánh tới. Đồng Nhữ Ma Tôn Ngụ Xích bản tính trầm ổn vậy mà đối mặt với khí thế thần nhân cũng lâm vào cuồng loạn.

Bỗng lúc này bầu trời tối sầm, mọi ánh sáng đều bị che khuất bởi một vật to lớn đến rợn người, giữa màn đêm đó chỉ có ánh sáng từ thân thể Kim Nam là trở nên rực rỡ. Bạch ngọc nhân lúc này mất cười dạng rõ, chớp mắt một cái đã biến mất, để lại cho Đồng Nhữ Ma Tôn Ngụ Xích đang cuồng loạn cũng trở nên sợ hãi.

Hắn sợ hãi không phải vì Kim Nam biến mất, hắn sợ hãi vì thứ mà hắn đang được chứng kiến. Quét hết tầm mắt bầu trời như đang sụp đổ, một bầu trời cứng rắn đang đè xuống mặt đất mà nén. Nhất loạt tộc nhân Ma Quỷ đều náo loạn sợ hãi, thứ mà chúng phải đối mặt đó thực là thứ gì mà lại khủng bố đến như vậy. Có thể che khuất bầu trời một giới, có thể sinh ra uy áp đến muốn nổ tung đại não.

« MA TỘC BỐN TÍNH HUNG TÀN, VỐN KHÔNG NÊN TỒN TẠI, HÔM NAY BỐN THẦN THAY THIÊN MÀ DIỆT TRỪ !! ».

Cái thứ to lớn nhìn không hết tầm mắt kia vậy mà lúc này lại cất giọng nói, một khối lớn đến mấy trăm vạn dặm núi lúc này ấn xuống, nếu nhìn kỹ có thể thấy nó rất giống hình một cái móng. Cái thứ kia tuy to lớn, nhưng không hề chậm chạp, mà nó nhanh đến mức không tưởng. Đồng Nhữ Ma Tôn một đời hùng cường gặp phải thứ này cũng phải ôm hận mà chết, vật chưa đến thân thể đã bị ép thành khối trắng.

Hít một hơi dài Kim Nam cũng không khỏi lắc đầu sợ hãi, thật không ngờ thần Kim Quy đã từng cảnh báo hắn là bồng bềnh của ông ta rất lớn, nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận được là nó lại lớn đến mức này. Quét hết thần thức của hắn cũng không thể nhìn thấy toàn bộ, một thứ như vậy nếu hiển hiện ở Nhân giới thì chỉ cần một cái dấm dáp có thể hủy diệt một quốc gia chứ chẳng đùa.

« Tiểu tử, ngươi còn chần chừ đây làm gì, mau xuyên giới, bồng bềnh của ta không giữ được lâu ! ».

Lúc này một luồng thần thức khác truyền tới nhắc nhở, là của thần Kim Quy khiến Kim Nam như tỉnh mộng. Mặt bạch ngọc sáng rõ lúc này cũng không khỏi nhéo mày.

« Đã đến lúc cảm nhận lại nó rồi ! »

« Đệ cửu thức, XUYỀN KHÔNG ! ».

Bạch ngọc nhân lúc này lần lượt đánh ra từng luồng lực lượng cuồng bạo, lần lượt từng dòng công pháp sáng rõ hình thành, bạch ngọc nhân thao túng nó như thao túng một dòng sông, uốn lượn mìn màng mà ẩn chứa cả sự giữ dội. Đây là lần thứ hai hắn thi triển đệ cửu thức, lần này cũng tuyệt không giống lần đầu tiên, lực lượng hắn đã bạo tăng, Tín Ngưỡng lực cũng hùng hậu gấp nhiều lần, đệ cửu thức lần này chỉ sợ không tương tượng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Hải Vực Hỗn Loạn

« Oanh Long !!! ».

Một âm thanh dậy sóng thiên địa nổ đến, từng con sóng năng lượng xuất hiện tràn ngập như toái phân ngũ liệt khắp thế gian.

Chín điểm tinh mang đại biểu cửu đại công pháp phân biệt, lần lượt xuất hiện trên quan đầu bạch ngọc nhân. Cuồng bạo lưu động, chín điểm tinh mang ngày càng sáng rõ, thiên địa như co rút, tất cả sinh vật nếu cảm nhận đều thấy mất đi một mảnh sinh cơ. Hít thở cũng cảm thấy cực kì khó khăn.

Quý Thánh, Đa Nhân Cỗn, một tay cầm lưới lớn chứa đầy Lân Sùng, thánh thức điên đảo quét tới. Khóe miệng theo từng thời thần xuất hiện mà gia tăng sự co giật. Một bàn tay còn lại xuất hiện cổ hắc mang bạo liệt rạo rực.

« Kim Quy Đại Thần !!! ».

Thánh thức âm thầm đánh tới, luồng thánh thức ấy chứa cả âm thanh tức giận và điên cuồng. Ánh mắt vốn đỏ tự nhiên của Đa Nhân Cỗn cũng biến đổi thành hắc mang.

Cái khối to lớn nhìn vô tận không thấy điểm cuối cảm nhận được thánh thức này cũng không khỏi rung lên. Khối to lớn kia không gì khác là bồng bềnh của Kim Quy đại thần hóa thành, to lớn đến phát sợ.

Đa Nhân Cỗn bắn ra thánh thức mãnh liệt, bồng nguyên thân thể cũng không có đứng nguyên tại chỗ mà nháy mắt đã biến mất. Tại địa phương Đa Nhân Cỗn vừa biến mất vẫn còn lưu lại vài đạo tinh mang đen đúa.

« Con Cầu Oa Nhi của Ám Việt Chí Tôn định làm gì ?? khả khả !! ».

Tiếng cười ông ông phát ra từ bản thể to lớn của Kim Quy đại thần, một cái móng vuốt to lớn sắc lẹm nhanh chóng đánh xuống một đạo tàn ảnh mờ mịt trong không gian. Đạo tàn ảnh này thậm chí như không tồn tại, vậy mà Kim Quy đại thần vẫn dễ dàng phát hiện.

« Đinh Đẳng !! »

Âm thanh thanh thúy như va chạm vào cục sắt, đầu móng to lớn kia không ngờ va chạm vào tàn ảnh liền đình chỉ di động.

« Khắc !! ».

Tàn ảnh biến mất, xuất hiện thân ảnh Đa Nhân Cỗn ho đục một tiếng. Khóe miệng rỉ ra chất nước màu đen.

Đa Nhân Cỗn huy động một bàn tay sần sùi, đen đúa và những cái móng dài. Trên bàn tay đen đúa sần sùi ấy bắt chợt trở nên nhẵn nhụi và bóng loáng, từ bàn tay ấy cả thân thể Đa Nhân Cỗn cũng đều phát sinh sự tương đồng.

« ẦM !!! ».

Ngay lúc Đa Nhân Cỗn đang muốn công kích Kim Quy đại thần, Triệu Kim Nam cuối cùng cũng hoàn thành đệ cửu thức. Một thân bạch ngọc rạng rỡ

sau khi thi triển đệ cửu thức quang mạng quanh thân cũng âm thầm đi không ít. Có điều tinh mạng xung quanh thì lại càng cuồng bạo hơn.

Luồng tinh mạng ấy cũng không nhỏ bé chút nào, so với kí ức Kim Nam nhớ lại. Đệ cửu thức mặc dù rất mạnh mẽ, thế nhưng đệ cửu thức khi xưa hẳn tạo ra không hề có hình dạng như hiện tại. Đệ cửu thức khi ấy lan tràn khắp không gian, lớn lắm. Còn luồng tinh mạng này tuy cuồng bạo, nhưng cũng chỉ lưu động quanh thân thể hắn.

Có điều, tinh mạng hạn hẹp đến vậy. Nhưng Kim Nam cảm nhận nó có khả năng gây ra ảnh hưởng so với trước sợ rằng còn lớn hơn đến nhiều lần. Tinh mạng hình thành, cũng là lúc thân thể hắn thuần di biến mất. Lúc này Đa Nhân Cỗ không nhận ra, thế nhưng nhị đại Ma Đế Dưới trướng hắn đều phát hiện. Muốn nhanh tay cản trở bạch ngọc nhân, thế nhưng vẫn là không kịp.

« Kết kết !! CA XÍCH !! ĐÔNG !!!! ».

Một loạt âm thanh nữa vang lên, tinh mạng kia biến mất khỏi bạch ngọc nhân. Luồng tinh mạng ấy vừa biến mất, cũng là lúc thiên địa dậy sóng một lần nữa. Tinh mạng như có linh tính, điên cuồng lao đến khe thông đạo mà Quỷ Thánh vật và đục đẽo bấy lâu.

Lưới lớn Lân Sừng trong tay Đa Nhân Cỗ, hung bạo rung động. Đa Nhân Cỗ chợt phát hiện sự dị, muốn cuồng bạo mà thu giữ lấy Lân Sừng nhưng cũng không kịp. Lưới Lân Sừng kia như vậy mà lại không nghe theo sự điều động của hắn ta, một mực liên biến mất.

« BANG !!! ».

Một âm thanh dữ dội to lớn vang lên, âm thanh này to lớn đến mức không thể nào tưởng tượng nổi. Ngay cả Quỷ Thánh Đa Nhân Cỗ nắm trong tay Ma Lực cao thâm mà cũng không tự chủ được phải bật tại một cái.

Một cái xoáy không gian bắt đầu xuất hiện, Kim Nam trong mắt lập tức lóe sáng. Đứng là cánh cù gặp lại, xoáy không gian này giống hệt cái thứ đã đưa hắn tới Ma Giới chết tiệt này. Chỉ có điều lần này nó to lớn hơn nhiều. Rút kinh nghiệm lần trước liều mạng lao vào bị mất trí nhớ. Kim Nam vội vã bao bọc toàn bộ nguyên thần bằng cổ Tín Ngưỡng lực, không quên làm điều tương tự với chiến thuyền huyền hóa.

Quỷ Thánh Đa Nhân Cỗ phát hiện dị biến, lập tức hô lớn giận dữ :

« Con trùng nhỏ luôn lách, đâm chết hắn cho ta !!! ».

Nhị đại Ma Đế nghe thấy mệnh lệnh, cũng nhanh chân thuần di lao đến, thế nhưng cũng không kịp. Kim Nam ra tay quá nhanh, tận đến khi đuôi chiến thuyền huyền hóa gần như biến mất vào lỗ xoáy thông đạo. Nhị đại Ma Đế mới đến kịp. Mọi chuyện diễn ra chỉ trong nháy mắt, thậm chí còn nhanh hơn cả nháy mắt một chút.

« Khả khả !!! ».

Lúc này không gian lại rung động bởi tiếng cười của Kim Quy đại thần. Kim Quy đại thần trong lòng hạnh phúc tự nhủ :

« Bốn thần còn có ngày quang vinh đều trông chờ vào ngươi !! ».

Nói rồi bản thể to lớn cũng lập tức co rút, không lâu sau cũng chỉ còn lại một điểm quang mạng lóe sáng mà biến mất.

Thông đạo lỗ xoáy đen kìa cũng không tồn tại lâu, ngay khi chiến thuyền huyền hóa biến mất hoàn toàn thì nó cũng bạo liệt mà nổ tung. Thông đạo Quỷ Thánh khai thông bấy lâu cũng bị nó tan tành khiến hắn ta đã thống hận lại còn thống hận hơn gấp bội.

Nhị Đại Ma Đế trong lòng sợ sệt, hiển nhiên hai gã rất có khả năng sẽ bị lấy làm tiêu điểm mà Đa Nhân Cỗ phát động xả hận.

.....

Nhân Giới một ngày tĩnh lặng đẹp trời.

Hải vực hỗn loạn khác hẳn bầu trời đẹp đẽ bên kia, nó vẫn không ngừng trào lên những đợt sóng lớn. Hải vực rộng lớn tồn tại vô số thế lực ẩn nấp. Ngoại trừ bốn đại Long Cung, Hải Vực Hỗn Loạn có thể nói là nơi tồn tại những bá vương của biển cả.

Hàng nghìn thế lực thù địch nổi lên ở đây, Yêu Quái tác oai lộng hành, trong Hải Vực Hỗn Loạn căn bản không có tồn tại Nhân Loại. Ở đây chỉ có tối cao Yêu Vương, đỉnh cao Yêu Đế hùng mạnh ngự trị.

Nổi lên trong ngàn ngàn thế lực, có bảy thế lực được cho là mạnh nhất.

Ngư Rực Thần Cung, Thông Thiên Ngư Bào

Bạo Ngạc Thần Cung, Phi Thiên Đồ

Mỹ Mạo Ngư Cung, Tiên Yên Bảo Hạp

Xuân Trường Xà Môn, Lĩnh Đầu Xà Vương

Mệnh Tuyền Vương Cung, Mệnh Tuyền Vương

Hắc Long Gia Tộc, Long Thiên Viên

Địch Thần Cung, Tri Chu Vương

Trong đó bốn thế lực Ngự Rực Thần Cung, Bạo Ngạc Thần Cung, Mĩ Mạo Ngự Cung cùng Hắc Long Gia Tộc đều được ngự trị bởi cảnh giới Yêu Đế. Tam đại thế lực còn lại, ngự trị bởi các Yêu Vương, thực lực cũng không chênh lệch so với Yêu Đế nhiều lắm.

Chính vì tồn tại những thế lực khủng bố như vậy, mà Hải Vực Hỗn Loạn khiến cho tứ đại Long Cung không dám xâm phạm, đây là một khu vực ngay cả Thiên Giới Ngọc Hoàng Đại Đế cũng phải dè chừng.

Bạo Ngạc Thần Cung

Yêu Đế Phi Thiên Đồ đứng đầu Bạo Ngạc Thần Cung đang xem một bức giản đồ, trong lòng thập phần vui sướng. Khối giản đồ được làm từ một chất liệu màu đen Sa Thạch. Trong đó khắc họa hiệp ước liên kết với Ma Giới. Tầm giản đồ trong tay Phi Thiên Đồ là một trong bảy giản đồ mà Đa Nhân Cồn kí kết với bảy thế lực của Hải Vực Hỗn Loạn.

Lần này giản đồ bỗng lóe sáng, thông báo không lâu nữa sẽ có đại quân Ma Giới tiến đến. Khiến Phi Thiên Đồ đứng ngồi không yên. Hắn ta nghĩ đến lợi ích khi Ma Giới đại quân xâm nhập, toàn bộ biên cả rộng lớn vô ngần biết bao tài bảo nằm trong tay bốn Long Vương đều có khả năng có phần của hắn thì sướng đến run người.

Nhưng Phi Thiên Đồ thật sự không biết hắn ta đã phải thất vọng. Triệu Kim Nam đã phá hỏng hoàn toàn phần thưởng của hắn, thông đạo tiến đến Nhân Giới bấy lâu Đa Nhân Cồn vất vả đã thông, cuối cùng đến thời khắc quyết định lại bị Kim Nam hoàn toàn phá hỏng.

Phi Thiên Đồ từ đáy Bạo Ngạc Thần Cung không giấu nổi vui vẻ ngược lên nhìn bầu trời. Bỗng khoe mắt hắn chợt co lại, lát sau tròn híp há hốc miệng không thể tin nổi.

“ĐINH!!”

Bầu trời Nhân Giới đang yên ả là vậy, vậy mà lúc này xuất hiện âm thanh khiến biến cả dãy sóng, không gian va chạm giữ dội. Thất đại thế lực mỗi người đứng đầu đều phát hiện ra sự kiện kinh thiên. Tất cả đều điên cuồng phát động thần thức, lúc này ngay cả sự cố kị xâm phạm lãnh địa thần thức được phân chia trong Hải Vực Hỗn Loạn cũng không cần quan tâm nữa.

“Nhân Giới thật tốt a!”.

Không gian lại phát ra một âm thanh thật lớn vang vọng nữa, tiếng vang kia phát ra từ chính dị biến trên bầu trời. Bầu trời yên ả từ lúc nào đã xuất hiện một cái lỗ xoáy màu đen to lớn đến phát sợ. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất là giữa cái lỗ xoáy màu đen kia lại tồn tại một bạch ngọc nhân, tiếng cười sang sảng phát ra. Khiến thất đại thế lực đứng đầu đều thẫn phát ra câu hỏi, đây rốt cục là đại nhân vật nào mà lại kinh thiên đến vậy.

Thất đại thế lực đều tự dò xét, vẫn không sao nhìn ra người này có gì hùng mạnh, thậm chí tu vi nhìn thấy so với bọn chúng còn thấp đến đáng thương. Vậy mà lại có một sự uy hiếp đến kì lạ tỏa ra, khiến cho thất đại thế lực mặc dù cho rằng người kia thật yếu ớt nhưng cũng không dám coi thường.

Sự việc vẫn chưa dừng lại ở đó, ngay khi thất đại thế lực lần lượt định ra tay thì có một thứ nữa từ lỗ xoáy thông đạo kia xuất hiện còn khiến bọn chúng há miệng to hơn.

Một thứ to lớn, bọn chúng còn tự nhủ không phải là mình đang nhìn nhầm đấy chứ. Trước mắt chúng là một con thuyền to lớn mức không lồ, đang chậm chậm xuất hiện từ lỗ xoáy thông đạo. Cả con thuyền phát sáng một cổ lực lượng vàng kim bao bọc khí thế bức nhân.

Thân ảnh bạch ngọc rạng rỡ vừa cười sang sảng như thần nhân lúc này cũng chợt biến mất. Chỉ thấy chiến thuyền vừa xuất hiện, cũng vô ảnh tung biến mất theo bạch ngọc nhân. Yêu Quái thấp kém nhất định không nhận ra, thế nhưng tầm cỡ Yêu Vương và Yêu Đế đứng đầu các thế lực thì đều nhận biết. Bạch ngọc nhân kia đã thuận di, thậm chí hắn còn đem cả cái chiến thuyền kia thuận di theo cùng.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 99: Tứ Hải Dãy Sóng

Offline mừng sinh nhật Tàng Thư Viện lần thứ 7 tại: Hà Nội, Nha Trang, Tp Hồ Chí Minh

Tận đến khi Hải Vực Hỗn Loạn bầu trời lại trở về yên ả như trước, lúc này đám người thất đại thế lực mới bình tĩnh.

Phản ứng nhanh nhạy đầu tiên dĩ nhiên không phải Phi Thiên Đồ, mà lại là từ Tiên Yên Bảo Hạp. Vẻ đẹp phiêu phù trong không trung, cùng nụ cười mỉ

hoặc. Tiên Yên Bảo Hạp, xuất thân từ Ngọc Trai Tinh, vì vậy đẹp đến lung linh rực rỡ.

Nháy mắt khoe miệng co giãn, Tiên Yên Bảo Hạp cũng biến mất trên bầu trời. Kém miếng khó chịu, Phi Thiên Đồ cũng lập tức đuổi theo phương hướng Bạch Ngọc Nhân. Nhân mã thất đại thể lực một phen xao động. Toàn bộ đều xuất ra thực lực lớn mạnh, đích thân đứng đầu Cung Chủ hoặc phó Cung Chủ tiến theo dò xét.

Duy chỉ có Hắc Long Gia Tộc, tộc trưởng Long Thiên Viên không hề cố kị, xuất toàn bộ tinh anh thực lực gia tộc, toàn bộ đuổi theo. Hi vọng sự kiện bạch ngọc nhân xuất hiện vì vậy mà đạt được lợi ích to lớn.

Lúc này Kim Nam thân đem theo đại chiến thuyền, thuận di đến một khoảng cách xa xôi. Cách Hải Vực Hỗn Loạn đã phải đến vạn dặm. Từ khi xuất hiện tại Nhân Giới, hân ân ân đã phát hiện ra vô số thần thức hùng mạnh quét đến mình, chính vì vậy hân biểu lộ hết bản thân lực dọa cái đám biến thái trâu bò đang nhìn mình kia. Rồi mới vội vã đem cả chiến thuyền Thuận Di đi theo.

Kì thực, bề ngoài hân dễ dàng đem đại chiến thuyền Thuận Di theo cùng, chỉ là để phô trương thanh thế. Lần Thuận Di này hao tổn của hân không biết bao nhiêu nội khí, nếu bây giờ kiểm tra lại kinh mạch, chỉ sợ còn tích lũy ít đến đáng thương.

Bây giờ đã cách xa nguy hiểm một chút, Kim Nam mới quét thần thức lực trải dài. Là hân muốn tìm kiếm một cái địa phương để đem toàn bộ Thạch Thất cư dân lên đó. Duy trì đại chiến thuyền hao tổn không ít tâm lực, thêm cả Tín Ngưỡng lực cũng là không thể không than thở. Việc duy trì đại chiến thuyền xuất hiện lúc này đã không còn khả thi. Còn không biết cái đám người kia có mặt dày mà đuổi theo hay không. Nếu bọn chúng mà đuổi theo thì khẳng định đánh nhau to, đến lúc ấy thân mình còn không lo nổi, làm sao có tâm lực lo cho cái đại chiến thuyền kia.

Thế nhưng nghi ngờ của Kim Nam đã sáu phần đoán đúng. Thất đại thể lực Hải Vực Hỗn Loạn từ ngàn dặm đang tất thấy tinh anh hướng về phía này. Không kể Hắc Long Gia Tộc lực lượng đông đảo, Cung Chủ một Cung thể lực cũng đã là cực kì hùng mạnh.

Còn bốn phần còn lại Kim Nam hân chưa đoán được, chính là bốn vị Hải Long Vương.

Lúc này cách xa đình đình bốn trăm dặm, Đông Hải Long Vương Long Ngạo sắc mặt bao trùm kì dị. Thần thức không dám quét ra vì sự kiện ông ta cảm nhận dường như quá xa xôi. Chỉ có điều sự kiện ấy trấn động thiên địa, cho nên ông ta vẫn có thể dựa vào dư âm mà đoán định phương hướng.

“Quả nhiên là Hải Vực Hỗn Loạn!”.

Đông Hải Long Vương Long Ngạo một tia sáng tỏ trên nét mặt, lát sau thần thức âm thầm truyền ra. Chỉ biết Đông Hải Long Cung, thập nhị hùng tướng dưới trướng Long Ngạo vài khắc sau đã thấy có mặt tại Long Cung Điện, sắc mặt tất thấy đều khẩn trương.

Chẳng nói chẳng rằng, Đông Hải Long Vương một thân Thuận Di, thập nhị Yêu tướng cũng một thân đồng thời biến mất.

Tây Hải Long Vương cách xa đó vạn dặm, cũng triệu tập chúng Yêu Tướng, cả thấy bốn mươi hai vị, thực lực không bằng thập nhị Yêu Tướng dưới trướng Long Ngạo, thế nhưng cũng là lấy số lượng bù chất lượng. Bởi vì Tây Hải là cách xa sự kiện kia nhất, vì vậy Tây Hải Long Vương Long Nhĩ liên suy nghĩ, ba cái Hải Long Vương còn lại nhất định sẽ không chịu bỏ qua, mình là người khẳng định đến cuối cùng dò xét nhất định lại càng phải chuẩn bị kĩ càng. Một sự kiện rung chấn thiên địa như vậy, hân không phải tầm thường gì.

...

“Còn ba mươi dặm nữa!!”.

Kim Nam sắc mặt kinh hãi, hân nhận ra địa phương trước mặt hoàn toàn quen biết. Mà hân không hề ngờ rằng mình đã trở thành một miếng mồi mà giờ có đến thất đại thể lực hùng mạnh đuổi tới. Từ đại Hải Long Vương ngạo nghễ vang danh cũng đều chú ý.

Cách xa địa phương ba mươi dặm nữa mà Kim Nam hướng tới, chính là trung tâm của bốn Long Cung. Xạ Nham đại vực của thường luồng nhất tộc.

Kim Nam cách xa Nhân Giới thời gian cũng đã đến năm sáu năm, trong khoảng thời gian đó hân vẫn luôn nhớ đến quê nhà Nhân Giới vẫn còn có một người huynh đệ tên là Nghiêm Lam, vẫn còn nhớ đến một binh đoàn hào hùng có cả vạn người anh em là Quân Đoàn Đen kia.

Hân trong thâm tâm đều âm thầm kích động, đã trải qua nhiều năm như vậy, không biết những người huynh đệ kia có xảy ra cái gì biến hóa. Họ đã trở nên như thế nào, có khác trước nhiều không.

Khỏe miệng cười rặng kích động không thôi. Kim Nam dùng cực hạn phi hành mà tiến tới, hải vực Xạ Nham của thường luồng nhất tộc nháy mắt đã hiện trước mặt. Kim Nam một bước xoải nhanh chân, thần thức cũng không hề cố kị mà quét đến tứ phía. Bỗng khuôn mặt hân đỏ bừng, hai bàn tay vì phần nộ mà nắm chặt lại.

“Nhanh, các ngươi làm việc nhanh nhanh một chút, để cho các ngươi sống đến giờ này cũng là chật đất ra! Nếu không phải đại trưởng tộc có ý khoan dung thì các ngươi đã sớm bị giết từ lâu rồi!”.

Trước mắt Kim Nam là khung cảnh bi thống đập vào mắt hân, hân cứ ngỡ đây là lao dịch Đại Sơn thứ hai chứ, Nhân Giới tươi đẹp trong con mắt của hân không ngờ cũng có cảnh này.

Chậm rãi Kim Nam một tay đưa lên quét toàn bộ khuôn mặt. Mắt hân không giấu khỏi sự phần nộ đang biểu hiện. Một khuôn mặt mới từ từ hiện ra, trang phục trên người hân cũng hoàn toàn biến đổi, hào quang bạch ngọc nhân cũng đều biến mất. Tu vi thoáng chốc cũng chuyển xuống chỉ còn là nội

khí tăng một hậu kì đỉnh phong.

Trang phục trên thân mình hần giống hết trang phục những con người kia. Hần khề lác mình để rồi biến mất tiến vào thứ gọi là địa ngục trần gian.

Thánh địa Thường Luân Nhất Tộc, Đại Tộc Trưởng Ung Đại Kỳ sắc mặt co giãn biến đổi, kèm theo một tia sợ hãi. Khóe miệng không ngừng lẩm bẩm:

“Là đại nhân vật nào? Rốt cuộc tại sao lại dò xét Tinh Ngọc khai khoáng??”.

Lúc này có hai tiếng bước chân vội vã đi đến, phía sau chính là hai Phó Tộc Trưởng, Ung Nhị Kỳ và Ung Tiểu Kỳ. Sắc mặt cũng không ngừng biến đổi, thoáng ẩn hiện sự lo sợ.

“Lão Đại, ta nhận thấy có luồng thần thức cường hoành??”.

Ung Tiểu Kỳ hấp tấp hỏi, Ung Nhị Kỳ cũng gật đầu vội hỏi tiếp:

“Rốt cuộc là ai??”.

Đại Tộc Trưởng Ung Đại Kỳ chỉ lác lác đầu:

“Ta cũng không biết, chỉ có điều nó đã biến mất rồi. Chắc hẳn là người của thế lực Tứ Hải đến dò xét khai khoáng Tinh Ngọc!”.

Ung Tiểu Kỳ sắc mặt kì dị suy nghĩ, lúc sau sợ hãi suy đoán:

“Liệu có khi nào là cái Nhân loại kia xuất hiện trả thù??”.

Ung Đại Kỳ vội lác đầu nguây nguẩy:

“Không thể nào, dựa vào bí pháp thông tin cực kì chính xác, lão đệ, người lo lắng quá nhiều rồi!!”.

Ung Nhị Kỳ cũng cười mỉa mai:

“Lão đại nói đúng đấy, Lão đệ người lo lắng quá nhiều rồi! Câu Thần bí pháp của thường luân nhất tộc ta xưa nay chưa hề sai sót! Nhân loại kia làm sao có thể có thực lực cường mạnh như vậy. Huống hồ đã năm sáu năm thời gian trôi qua, một cái Nhân Loại tu vi thấp kém, lưu lạc trong biển cả, chắc chắn sớm đã vẫn mệnh rồi!”.

Ung Tiểu Kỳ nét mặt lúc này mới trở nên hòa hoãn, lo lắng nhất thời cũng gạt đi.

...

Sáu trăm dặm cách xa Hải Vực Hỗn Loạn.

“BÌNHH!!”.

Không gian xao động một thoáng, mỹ nữ yêu kiều đưa bàn tay ngọc ngà che miệng rúc rích cười mỉa hoặc. Ánh mắt câu động nam nhân nhìn về bình chương ngăn cản phía trước. Mỹ nữ này chính thị là Tiên Yên Bảo Hạp Yêu Đế Ngọc Trai Tinh vạn năm.

Bức bình chương ngăn cản được Yêu Đế hùng mạnh như nàng là một đám đông thế lực hùng cường vang danh bấy lâu, các vị Hải Long Vương.

Tứ Hải Long Vương chỉ trong vài chốc đã đầy đủ góp mặt, lúc này trước khi họp lực tiến đến Hải Vực Hỗn Loạn thì gặp ngay Yêu Đế Tiên Yên Bảo Hạp xuất hiện.

“Vụt, vụt, vụt!!”.

Tiên Yên Bảo Hạp vừa bụm miệng cười rúc rích không lâu thì phía sau thân ảnh nàng, xuất hiện mấy đạo thân ảnh nữa, tu vi cũng hùng mạnh không kém. Đích thị thất đại thế lực Hải Vực Hỗn Loạn đang tiến đến.

Tứ Hải Long Vương bốn vị kéo theo chúng tướng tinh anh lực lượng lúc này áp đảo, bề nghề quét đến vài đạo thân ảnh thừa thốt nhưng cực kì cường mạnh kia. Đông Hải Long Vương lúc này dường như được cử vào làm chủ vị thống nhất bốn vị Long Vương thế lực bước lên nhường mầy mà nói:

“Tứ Hải và Thất Hùng đã làm hiệp ước rất rõ ràng, chẳng phải là không nên xâm phạm lãnh hải của nhau sao? Các người bây giờ là muốn làm gì đây??”.

“Vụt!!”.

Lúc này lại xuất hiện thân ảnh tiến tới, chỉ có điều không phải là vài đạo, mà đến vài trăm đạo thân ảnh. Tây Hải Long Vương Long Nhĩ nhướng mày nói:

“Hắc Long Gia Tộc??”.

Tiên Yên Bảo Hạp lúc này đã đình chỉ cười, nét mặt khấn trương nhìn về phía Tộc trưởng Hắc Long Gia Tộc Long Thiên Viên kia có chút phẫn nộ nói:

“Không hổ là Tộc Trường Hắc Long Gia Tộc, rất có tâm kế!”.

Long Thiên Viên cười nhạt vuốt lọn tóc mai:

“Các hạ quá khen rồi!”.

Phi Thiên Đồ ánh mắt thấy hai người này chuẩn bị đánh nhau bèn âm thầm truyền thần thức âm:

“Trước mắt không nên đánh nhau, Hải Vực Hỗn Loạn thế lực cần phải liên kết, nếu không chúng ta sẽ bị bốn tên Hải Long Vương này đánh cho tan tác!”.

Long Thiên Viên cùng Tiên Yên Bảo Hạp, nghe thấy vậy mới đình chỉ hoạt động khiêu khích nhau, cả hai chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay đi.

Sau khi Hắc Long Gia Tộc xuất hiện, nhân mã hai bên đã gần như cân bằng. Tứ Hải Long Vương vì vậy mà khí thế cũng có phần giảm sút, còn Tứ Hùng thì lại tăng thêm nhiều. Phi Thiên Đồ lúc này mới chậm rãi bước lên, hần hần chính là đại diện Thất hùng Hải Vực Hỗn Loạn. Chẹp miệng một cái nhân nhạt, Phi Thiên Đồ nói:

“Các vị Hải Long Vương hẳn là cũng đã cảm nhận được sự kiện mới xảy ra, thiết nghĩ chúng ta không nên tranh chấp mà nên hợp tác dò xét một chút thì tốt hơn!”.

Tây Hải Long Vương Long Nhĩ nghe xong lời nói Phi Thiên Đồ, khoe miệng liền cười nhạt, ngữ khí cũng cực kì bá đạo:

“Hợp tác, cái đồng tạp chủng các ngươi mà cũng muốn hợp tác!”.

Phi Thiên Đồ nghe thấy Long Nhĩ miệt thị thất hùng, lòng phần nộ không thôi nhưng vẫn kìm nén mà nói:

“Tây Hải Long Vương, ngài hẳn biết thực lực song phương. Thất hùng tuy tu vi thua kém bốn vị Hải Long Vương đây, thế nhưng đây số lượng chúng tôi áp đảo, song phương chưa chắc ai đã chiếm thượng phong. Thiết nghĩ không nên vì thù hằn nhỏ nhặt mà động thù!”.

Đông Hải Long Vương lúc này điềm tĩnh đứng yên, ông ta là một lão cáo già, dĩ nhiên không động vào Thất hùng này. Thế nhưng Bắc Hải Long Vương thì đứng ngồi không yên, ông ta coi thất hùng thấp kém này chẳng thể so sánh với Tứ Hải Long Vương vốn đã cao quý, cho nên lời nói của Phi Thiên Đồ chẳng khác gì sỉ nhục, bèn hung hãn mà nói:

“Đánh thì đánh, bọn tạp chủng các ngươi mà ta phải sợ sao???”.

“Bốp, bốp, bốp!!”.

“Hào!!”.

Phi Thiên Đồ phần nộ không dấu nổi mà vỗ tay cười lớn, ngày hôm nay Thất Hùng bọn hắn đã bị sỉ nhục quá nhiều. Thất đại thế lực bảy vị Cung Chủ ai nấy khỏe mặt cũng đều đỏ bừng, hiển nhiên đã bị Bắc Hải Long Vương kích động. Một trận đại chiến nổ ra là không thể tránh khỏi...

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Liệt Sát Thuồng Luồng Tộc! (1)

“Đình!! Đình!!”.

“Bình!!”.

Bình khí va chạm kịch liệt, biển cả cũng vì như vậy mà xao động mãnh liệt. Nhân Giới Thất Hùng đại chiến Tứ Hải Long Vương, uy lực dĩ nhiên mười phần khủng khiếp. Sự kiện này vừa diễn ra đã lập tức thôi động Ngọc Hoàng Đại Đế từ Thiên Cung đảo thánh thức bề ngể nhìn xuống.

Đa Nhân Cỗn một phen thất bát mặt mày lúc này cũng cực kì khó coi. Thánh thức vẫn thềm thường quét đến Nhân Giới. Mặt thấy Nhân Giới thất điên bát đảo, trong lòng liền tỏ ra kì dị không thôi. Nhị đại Ma Đế trong tay mặt mũi cũng tỏ thất nghiêm trọng, hẳn là đã bị Đa Nhân Cỗn trút không ít tức giận.

Đại chiến nổ ra, bắt ngờ lúc này cũng đã làm quên đi bạch ngọc nhân làm điên đảo toàn trường. Cách đó xa xa vài vạn dặm, giữa trung tâm biển cả Nhân Giới. Một thân mình nam tử không có gì nổi bật, hiển hiện giữa đám người trang phục quân bị rách rưới giống hệt nhau, nhanh tay đảo quét bới từng đám rong rêu, tận lực cầm chiếc quốc nhỏ mà cạy từng chấm nhỏ li ti màu sáng trắng, những chấm nhỏ li ti này chính là Tinh Ngọc.

Tinh Ngọc sản sinh đặc thù, chỉ xuất hiện duy nhất ở vùng hải vực Xạ Nham này. Có lẽ cũng là vì đây là trung tâm biển cả, vì vậy yếu tố môi trường trở nên đặc thù hơn những nơi khác, tạo nên một thứ nghịch thiên như Tinh Ngọc.

Thân ảnh nam tử thoát ẩn hiện, né tránh cặp mắt của đám yêu quái độc công. Hắn đang tận lực tìm kiếm một thứ gì đó, bấy lâu, bỗng mắt hắn lóe sáng:

“Huỳnh đệ!!”.

Miệng hắn khẽ lẩm bẩm, vừa vui mừng mà vừa phẫn nộ.

Hắn vừa lấp bắp mà nước mắt lưng tròng. Người thanh niên đối diện vẫn cặm cụi làm công việc của mình, trong mắt còn không ngừng ẩn hiện tia sợ hãi. Vô ý hắn đưa mắt quét lên, phát hiện một thân ảnh xa lạ, thế nhưng lại có phần gì đó tỏa ra từ người ấy hết sức thân quen.

Thân ảnh kia chậm rãi lưu động, vừa có nước mắt vừa cười tươi rói, bàn tay đưa lên một hồi. Khuôn mặt cũng lập tức biến đổi, hiện ra xác thực khiến người thanh niên lập tức giật mình kinh hãi:

“Huỳnh!!”.

Thanh niên mồm miệng không kiềm chế, đảo mắt đã hô lớn một tiếng. Bất giác kích động yêu quái độc công chú ý. Hắn liền mặt mày biến sắc mà hô lớn:

“Ta liều mạng, ngươi chạy mau!! Không nên vì chúng ta mà khổ cực, ngày sau hi vọng có thể vì bọn ta mà báo thù!!”.

Nói rồi thanh niên dốc sức hô lớn, cả thấy mấy nghìn người khai khoáng lúc này nghe theo âm thanh kia cũng liền bắt động. Lát sau đều tự giác hô hoán nhau mà động thủ. Yêu quái độc công chỉ có mấy con, số lượng người áp đảo đến mấy nghìn lúc này nổ ra phản kháng nhất thời sẽ không thể kiềm chế. Loạt loạt hô vang chém giết nổ lên dậy sóng.

Thân ảnh vẫn đứng đó trần trần rung rẩy, ánh mắt nhìn quang cảnh mà không sao kìm nổi lòng.

Thân ảnh kia không ai khác chính là Triệu Kim Nam, còn người thanh niên sầm khổ vất vả lại là người huynh đệ hắn tìm kiếm bấy lâu... Nghiêm Lam.

Kim Nam mất thấy huynh đệ Quân Đoàn Đen lâm vào khổ cực thì không sao chịu nổi. Hắn không thể một lượt quét sạch những thứ chướng tai gai mắt kia, đám yêu quái một tên xuất hiện hắn đều muốn băm vằm.

“Trường tộc, Tinh Ngọc khai khoáng xảy ra chuyện rồi!!”.

Một tên yêu quái tăng ba hậu kì, lần giáp cứng rắn đi kèm mấy cái vòi phiêu động quanh thân, hốt hoảng lao vào cổ kính đài kêu lên. Ông Đại Kì một phen khuôn mặt co giãn, lập tức dẫn theo hai đệ đệ phi thân cực tốc về phía Tinh Ngọc khai khoáng.

Mất thấy khung cảnh Tinh Ngọc khai khoáng đúng thật loạn lạc, Ông Đại Kì không kìm được tức giận mà phóng ra lực lượng trấn áp toàn trường:

“Bọn hạ đẳng các ngươi, muốn chết!!!”.

Ông Tiểu Kì mất cũng như rực lửa đảo xuống toàn trường, Tinh Ngọc khai khoáng hơn ngàn nhân thủ trước lực lượng trấn áp của Ông Đại Kì không ai có thể động dậy, nhưng vẫn cố gây dựa một phen. Lâu này họ sống như súc vật, một thoáng thấy thân ảnh quen thuộc thì sao có thể kìm lòng.

“Hắc hắc!!”.

Bỗng có một tiếng cười lạnh lạnh, Ông Đại Kì không hiểu tại sao vừa nghe thấy tiếng cười này liền phát run.

“Ai?”.

Lão ta vội bắn thần thức điên cuồng tìm kiếm, mấy ngàn nhân thủ ai ai cũng bị áp chế. Cuối cùng phát hiện một người trong đám ấy bản thân cười lớn mà người vẫn bị đè chặt. Bất giác Ông Đại Kì không khỏi nhíu mày nghi hoặc.

Thân ảnh một đối hoàn toàn xa lạ, Tinh Ngọc khai khoáng có hơn mấy ngàn nhân thủ, nhiều thì nhiều thật. Nhưng Ông Đại Kì dám chắc từng khuôn mặt đều có thể nhớ rõ, phát hiện thân ảnh này không có lưu trong tiềm thức thì cảnh giác hơn nhiều.

“Ngươi đến cùng là kẻ nào??”.

Ông Đại Kì nháy mắt xuất hiện trước mặt thân ảnh kia, nhân nhợt mà nói. Lão nhận thấy người này tu vi cũng chỉ là nội khí tầng một đỉnh phong, nhất thời lo lắng liền tiêu tán, lấy uy thế cường giả mà nói chuyện.

“Hắc hắc, ngươi xem ta là ai??”.

Thân ảnh bỗng cường hoành mà đứng dậy, mắt toát ra vẻ lạnh lẽo mà nói. Bàn tay hắn đưa nhanh vuốt qua khuôn mặt, lập tức diện mạo quen thuộc lộ ra.

« Ngươi... ngươi !! ».

Uông Đại Kì mồm miệng lấp bắp, bắt quá chỉ là trong chớp mắt. Thần tình lập tức khôi phục mà cười lạnh :

« Ha ha, xem ra ta già quá hồ đồ rồi ! Người bắt quá nhiều năm qua vẫn không chút thay đổi ! Vẫn chỉ là một tên sâu bọ thấp kém. Bỏ đi, cái khuôn mặt người làm bộ cho ai cơ chứ, còn nghĩ ta đại ngu dân như năm xưa ?? ».

Uông Đại Kì nghĩ lại Câu Thần bí pháp của thường luồng nhất tộc thì lại càng thêm chắc chắn. Lão ta cho rằng hiện giờ Kim Nam tu vi chỉ là tăng một hậu kì, không sai biệt lắm. Thậm trí còn có cảm giác thụt lùi.

Kim Nam, thân ảnh ấy đúng thực là Triệu Kim Nam hần, thấy nhất đẳng tộc trưởng thường luồng tộc nói năng linh tinh, hần cảm thấy không có một điểm hiểu biết. Nhưng vẫn tiếp tục cười :

« Hồ đồ, hắc hắc, người đích thực hồ đồ !! ».

Bỗng thanh niên lúc trước nhìn Kim Nam lúc này bị chế trụ bởi Uông Tiểu Kì, gào lớn mà nói :

« Kim Nam huynh, hần ta đã sử dụng Câu Thần bí pháp với ta, mọi chuyện bí mật liên quan đến huynh hần đều đã biết được !! ».

Người kia không ai khác chính là huynh đệ tình thâm Nghiêm Lam. Cực khổ lắm Kim Nam mới phát hiện ra hần đang cặm cụi khai khoáng Tinh Ngọc trong hơn ngàn năm thủ. Nghiêm Lam gào lớn mà rằng, bản thân hần cũng cảm thấy xấu hổ không thôi, cảm thấy thực sự mất mặt. Mặc dù bị người ta sử dụng bí pháp trên người, thế nhưng hần vẫn có cảm giác như chính mình bán rẻ huynh đệ, hận một đao không thể tự vẫn.

Kim Nam nghe xong lời Nghiêm Lam gào thét, cứ như vậy mà cũng không biểu tình, chỉ đứng đĩnh nói :

« Biết được ?? Ha ha, biết được, như vậy thì chỉ càng khiến lão già hồ đồ như người chết sớm hơn một chút mà thôi !! ».

« Hà hà, mạnh mẽ gớm nhỉ ?? ».

Uông Đại Kì sắc mặt lại càng cuồng tiếu, càng nói lão càng cảm thấy nhân loại kia đuối lý, cứ như đã bị mình nắm gọn tâm tư. Lúc này lão ta nhìn Kim Nam với ánh mắt như nhìn kẻ đã chết, lạnh lẽo mà phán một câu, tàn độc đại thịnh :

« Ta sẽ cho người vì vậy mà sống tù nhục suốt kiếp, thống hận năm xưa bị người xỏ mũi ta đây một món trả sạch lời lãi !! ».

Nói rồi phẫn khích như điên, lực lượng trong tay cũng không cố kị gì mà vung đến, muốn dùng một tay đại quyền năng mà bóp chết Kim Nam như một con kiến. Bởi vì lão ta nghĩ Kim Nam chỉ là một tu chân giả nội khí tăng một đỉnh phong, so ra với tăng bốn yêu quái như lão vẫn chỉ là một con sâu bọ nhỏ bé, tùy thời có thể dẫm nát bét, vung lực lượng lên toàn thịnh xem như đã là cấp cho cái nhân loại hạ đẳng này một phần mặt mũi rồi.

« Phải không ?? ».

Kim Nam cũng cuồng tiếu mà gào, Uông Đại Kì thấy Kim Nam nói lớn như vậy thì lại càng tưởng rằng nhân loại này bị dồn vào góc tường đến chết rồi bị điên mà vẫn lớn miệng :

« Ta xem người to miệng đến khi nào ?? ».

Uông Đại Kì càng cười lớn, lão cảm nhận như Kim Nam đang giãy dụa khỏi cái chết, một con kiến nhỏ bé đang muốn dùng sức mọn của mình nâng một con voi hay sao. Không, lão đã nhầm, ngay khi lão vừa áp súc lực lượng xuống thân thể Kim Nam, muốn một lần nghiền nát hần cho xả hận. Thì lập tức lão đã liên kinh hãi thất sắc, ngay cả miệng cũng không kịp than lên một tiếng.

« Rắc Rắc !! ».

« Người nói ta già bộ ?? ».

« Người nói ta chỉ là hạ đẳng ??? ».

« Người nói ta chỉ là một cái nhân loại xuất khẩu cường đồ ?? ».

« Phải không ??? ».

Ánh sáng nhàn nhạt phát ra, Kim Nam hoàn toàn giải khai áp chế lực lượng, hư thoát bán thân lực, Uông Đại Kì lập tức lực lượng cường hoành đến mức như vậy cũng bị đánh bay. Lão thật sự không dám tin vào mắt mình, không thể nào, nhất định là đã hoa mắt mà nhìn nhầm rồi, gần đây liệu có phải uống quá nhiều rượu. Không, chắc chắn ta đang lâm vào ảo giác, chuyện đó tuyệt đối không xảy ra.

Uông Đại Kì tâm thần nhảy loạn, miệng lão bị cổ lực lượng bán thân kia ép cho há hốc. Lời cũng không nói lên được, một thân lực lượng như bị phiêu tán. Một Yêu Quái tăng bốn cảnh giới bị một cái hào quan trấn áp đến muốn nhúc nhích cũng không được. Đến chảy mồ hôi cũng cảm thấy lỗ chân lông không thông thoáng, đến cùng nhân loại này đã đạt cảnh giới gì mà khủng khiếp như vậy. Ngay cả khi gặp qua một Yêu Vương cảnh giới Uông Đại Kì cũng không có cảm giác này.

Tâm thần kinh hãi bất định, lão lúc này một thoáng tinh ngộ, thảm than mình ngàn vạn lần ngu ngốc. Đến lúc này có muốn sửa sai cũng không được nữa rồi, lão quay khuôn mặt sợ hãi đến hốc hác nhìn hai đệ đệ của mình, muốn phát động thần thức cầu cứu. Nhưng phát hiện ra không chỉ thần thức cũng

không còn. Mà cả hai đệ đệ của lão, tình trạng cũng tương tự, nhân loại này tại sao lại khủng bố đến như vậy. Bất giác lão nhìn lại thân thể mình, đan điền từ lúc nào đã biến mất, khó trách tại sao lão lại không cảm nhận được thần thức. Hóa ra đã bị người ta phế bỏ từ lúc nào. Đan điền bị phế, nhân hình của Uông Tiểu Kỳ cũng hoàn toàn bị hóa giải, xuất hiện một hình dạng con thường luồng lớn không ngừng gãy dựa.

« Hôm nay chúng ta nướng thịt thường luồng nhắm rượu hết cho ta !! »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Liệp Sát Thường Luồng Tộc ! (2).

« A, cứu mạng ! »

« A ! »

Liên tục có những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên. Tại thường luồng nhất mạch một tộc, lúc này máu nhuộm đỏ, cả một vùng biển xanh ngắt liên tục có những chấm đỏ li ti xuất hiện.

« Uông Minh Kỳ ! Ngươi mau đem một nhóm hậu bối cầu cứu thế lực Long cung, bất cứ thế lực nào. Nếu có khả năng, tốt nhất cứu được bao nhiêu tộc nhân thì cứu ! »

« Vâng thưa trưởng lão ! »

Kẻ được gọi là Uông Minh Kỳ kia vội cúi đầu, hẩn sau đó thu mình biến thành một chấm nhỏ lưu động trong làn nước.

Còn bản thân kẻ được gọi là trưởng lão kia, chính là một lão giả y sam cầm phục. Đầu tóc rời bời, cầm cầm nhìn xuống thân ảnh đang hư thoát sức mạnh khủng bố dưới kia. Kẻ tạo ra tất cả chuyện này, kẻ diệt chủng không gớm tay.

Nhất mạch ba vị đồng tộc trưởng đều không chịu nổi một kích của kẻ này, vậy thì không có lý do gì một kẻ như lão ta có khả năng chống lại. Nhìn cửu địch đang thân nhiên giết tộc nhân mà không thể làm gì. Lão giả chỉ biết giật giật đôi con ngươi. Lão đi tới phía trước, lập tức biến thành bản thể to nhất. Lão biết làm như vậy là tự sát, thế nhưng lão làm như vậy là hoàn toàn có lý do. Câu dẫn ánh mắt cửu địch, cho đám hậu bối cuối cùng của thường luồng tộc một cơ hội sống sót.

Lão chỉ luôn than thở, không ngờ thường luồng tộc một đời dưới sự riu rất của ba vị đồng tộc trưởng. Luôn luôn tránh nặng tìm nhẹ, hết sức cúi mình. Cuối cùng kết quả vẫn bị xuất hiện cửu nhân, hơn nữa còn là cửu nhân khủng bố đến mức như thế này. Kẻ này sợ rằng tứ đại Long Vương, e rằng cũng không có áp chế được hẩn.

« Uòm, uòm ! »

Lòng biển cả bỗng xuất hiện một con cự thường luồng, to đến cả mấy chục trượng. Đang liên tục rít gào, không lâu sau, theo nó là một đám thường luồng nhỏ hơn liên tục hiện ra. Chúng dấy dựa, liều mạng lao về phía thân ảnh màu vàng kim. Thế nhưng nặc cho chúng điên cuồng thế nào chăng nữa, chúng chỉ vừa bị thân ảnh màu vàng kim kia trông thấy, đã lập tức biến mất trên cõi đời, như chưa từng tồn tại.

« A, ta giết ngươi ! »

« Hừ, giết ta, với thực lực của ngươi ? »

Thân ảnh màu vàng kim không chế cự đại thường luồng to lớn nhất. Dùng một cổ lực lượng thật lớn bao bọc nó lại, lặn lộn thường thường đó trong tay, muốn đùa giỡn nó. Cảm giác như một người đang nắm giữ một con kiến trong tay, liên tục vắn vủ nó, bắt lực làm sao.

Lúc này đám nhân loại mấy ngàn người, trong chớp lát được khôi phục tự do. Ai nấy đều có cảm giác không tin vào mắt mình, thế nhưng cũng chẳng lâu. Trong mắt họ đã dần ánh lên cặp mắt căm thù. Cả thường luồng tộc nào loạn, là đến lúc nhân loại ở chốn địa ngục này quật khởi.

« Giết, giết ! »

Tiếng kêu kích thích hiếu sát vang lên, người huynh đệ thân tình Tạ Đình.

Triệu Kim Nam vẫn vũ cự đại thường luồng trong tay, liên tục mắng chửi, đến một lúc tay hẩn bóp nghẹt. Thường luồng kia liền máu thịt tung tóe, Kim Nam ánh mắt vẫn tràn đầy thù hận, nhưng có chút gì đó trấn tĩnh hơn.

Cuộc chém giết vẫn tiếp tục, rất dài rất lâu.

Xạ Nham hải vực, thánh địa một thời của thường luồng nhất tộc hùng cường. Lúc này sau giao tranh yên ả lạ thường, loạt loạt thân ảnh tràn đầy ánh mắt

kích độc, có khóc có cười, có sự thỏa mãn, tất cả đều hiển hiện.

« Đi thôi ! »

Triệu Kim Nam khẽ nói, tức thì loạt loạt thân ảnh lại cúi đầu, kèm theo âm thanh phấn khích :

« Tuân mệnh ! »

.....

Ô Diên Thành, trải qua hai mươi mấy năm vật đổi sao dời. Lý Nam Đế lúc này đã là một lão già râu tóc bạc phơ, vẻ mặt khắc khổ. Triều đại Nam Thiên lúc này đã chia làm năm phe cánh. Gọi là Ngũ Hùng, Triệu Kim Nam có chết cũng không ngờ rằng, bản thân Lý Nam Đế đã được mình dự tính kĩ càng, càng về già lại càng bất lực.

Lý Nam Đế bây giờ chẳng khác nào Tần Hoài Công năm xưa, bị người trong thiên hạ nắm trong tay. Chỉ có điều năm xưa Tần Hoài Công bị nắm giữ bởi thế lực tu tiên, còn bây giờ Lý Nam Đế lại bị nắm giữ bởi chính thế lực mà ông ta có khả năng kiểm soát, phạm nhân.

« Đế quân ! »

« Có chuyện gì ! »

Một tên thái giám cận thân có chút sốt sắng, chỉ thấy hần muốn nói gì nhưng nhìn khuôn mặt khắc khổ của Lý Nam Đế, hần lại không dám nói ra.

« Phiến Trung thượng đại thần, Nguyên Thừa Vũ, hôm nay muốn mời Đế Quân đến dự tiệc chúc mừng hần xây dựng được thêm một biệt cung ! »

« Biệt cung, ha ha, hay cho biệt cung, khi nào thì hần tiếp tục tự xưng làm hoàng đế đây ! »

« Đế quân, xin nén bớt đau thương, hãy lấy đại cục làm trọng ! »

Lý Nam Đế lại thờ dài, vuốt chòm râu bạc của mình nói :

« Ta chỉ thật không ngờ rằng, năm xưa chỉ vì muốn mở rộng thêm quốc thổ, vậy mà không ngờ rằng lại dẫn đến hậu hoạn ngày hôm nay ! »

« Đế quân làm như vậy, cũng chỉ là vì vinh quang của Nam Thiên, người đời có ai dám lãng mạ ! »

« Ha ha, vinh quang ư ! »

« Nếu đó thực sự là vinh quang, vậy trẫm không cần ! Vì huy hoàng của đế quốc, tất cả cũng chỉ là để thỏa mãn dục vọng của cá nhân mà thôi ! Một đất nước càng lớn càng khó nắm bắt, càng có nhiều tranh đấu mưu quyền ! »

« Thị phi đầy rẫy, quân chi cho bận lòng ! »

« Trẫm không có muốn quân, nhưng phạm là sự việc trước mắt, há lại có thể bỏ qua ! »

« Đế quân !... »

« Đủ rồi, ngươi lui ra đi ! »

Lý Nam Đế cảm giác bất lực lắc lắc đầu phẩy tay.

« Chậm đã ! »

Bỗng lại xuất hiện một tên thái giám khác, hần căng mắt bước đến, căn bản không coi Lý Nam Đế ra gì. Phẩy tay đuổi tên thái giám đang bồi chuyện kia, khiến hần mặt mày đỏ bừng tức giận muốn hét lên. Thấy thái giám kia cứng đầu không muốn đi, tên thái giám hống hách lạnh giọng hỏi :

« Hôm nay đế quân ăn gì ? »

« Hồn xược, đế quân ăn gì, cũng cần ngươi quản hay sao ? »

« To gan, giám lớn giọng trước mặt bốn thái quân, bốn thái quân được đích thân Trung Thị thượng đại thần, Khâm Thiên Sứ Cơ phong nhiệm. Vậy mà ngươi không coi bốn thái quân ra gì ? »

« Người đâu, vả vỡ miệng hần cho ta, sau đó cho hần nhịn đói ba ngày ! »

« Tuân mệnh thái quân ! »

Mấy tên thái giám phía sau tỏ vẻ phấn khích lao tới, cái túm chặt tay tên thái giám bồi chuyện Lý Nam Đế lôi đi. Kẻ được gọi là thái quân kia chính là tay sai đắc lực của quyền thần Khâm Thiên Sứ Cơ. Một trong năm ngũ hùng của đế quốc Nam Thiên.

« Đế quân, thần vẫn nên khuyên ngài an phận thì hơn ! »

Tên Thái Quân kia nở nụ cười sắc lạnh. Chỉ thấy Lý Nam Đế cười nhạt nói :

« Cái tự xưng là thần kia, thử hỏi có mấy phần tôn trọng thật sự bổn quân ? »

« Nghe ra ý của đế quân, có vẻ vẫn không cảm thấy thỏa mãn với công sức của ngũ hùng. Thử cho thần nói thẳng, nếu không có ngũ hùng, còn có Nam Thiên rộng lớn như ngày nay hay sao ? Ngay cả Đại Mông đế quốc năm xưa hùng cường đến như vậy, cuối cùng cũng phải ra nhập quốc thổ Nam Thiên chúng ta. Chẳng hay đế quân lại không có vui mừng ! »

« Hừ, nực cười ! »

« Ha ha, thần còn cảm thấy đế quân như ngài rất rất nên cảm thấy hạnh phúc mới đúng, làm chủ cả một đế quốc rộng lớn đến như vậy. Phồn hoa như vậy, thịnh hội đến vậy ! »

« Ha ha, bổn quân thấy hay cho câu rộng lớn lắm. Rộng đến mức bổn đế quân muốn quân cũng không được ! »

« Cái này, chỉ trách đế quân ngài... »

Tên Thái Quân đang nói đến đây, trong mắt bỗng dung xuất hiện sự kinh ngạc cực độ. Không gian lúc này bỗng có một điểm nhộn vang. Xa xa truyền tới tiếng âm thanh đinh tai nhức óc, sấm nổ vang trời.

Chưa dừng lại ở đó, bỗng lúc này có một giọng nói âm vang, lúc nhỏ rồi lại to dần :

« Một mình hồi cổ hương, chẳng biết đế quân còn nhớ thần hay không ? »

« Âm thanh này ! »

Lý Nam Đế vừa nghe thấy đã hét lên, khóe miệng lấp bắp, ẩn hiện vui mừng thái quá. Tên Thái Quân đứng bên dưới vừa khó hiểu kinh ngạc, vừa hốt hoảng vì âm thanh, bật giọng nói hỏi :

« Đế quân, kẻ này là kẻ nào ! »

Giọng nói của tên thái quân có đôi phần hơi dòn, căn bản là không coi Lý Nam Đế ra gì. Nhân vật tạo ra âm thanh kia, tuy có làm hắn có đôi chút sợ hãi. Thế nhưng khi hắn thầm nghĩ lại chỗ dựa vững chắc sau lưng mình là Khâm Thiên Sử Cơ. Nên căn bản hắn coi rằng không kẻ nào có thể hại được mình.

Chỉ thấy hắn vừa cất lên câu hỏi ấy, đã thấy âm thanh kia gầm gào tức giận hét tới :

« Hỗn xược, nguoi thân là một thái giám mà có thái độ như vậy với đế quân ! Xem ta hôm nay trừng trị nguoi ! »

« Bớt giả thần lộng quý đi, mau lăn ra đây cho bổn thái quân ! »

« Ha hã, còn dám tự xưng là bổn thái quân, hừ... »

Một cơn gió lạnh thổi quét đến, kèm theo âm thanh của âm cuối cùng khiến tên thái quân không chịu nổi phải ngã lăn ra.

Chớp mắt một thân ảnh anh tuấn tiêu sái, khuôn mặt băng sương lạnh lẽo xuất hiện, ánh mắt một tia chẳng đáng nhìn vào tên thái quân. Rồi thân ảnh ấy vội vã bước tới trước mặt Lý Nam Đế, hai chân khẽ nhúc nhích, rồi chẳng chần chừ, rụp một cái khấu tạ hô vang :

« Tham kiến đế quân ! »

Lý Nam Đế mỉm miệng lấp bắp không nói ra lời :

« Quốc... quốc... ! »

Thân ảnh nhòen miệng cười, tạ thêm một khấu đầu rồi đứng dậy. Băng lạnh bước về phía tên thái quân, xốc cổ hắn lên gần giọng nói :

« Nguoi rốt cục là kẻ nào mà lại dám lộng hành giữa chốn cấm cung ? »

« Tiên... tiên nhân !!! »

Tên thái quân á khẩu bấy lâu chỉ cố sức dầy dụa, lúc này cố phun ra được một câu.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Mộng ước Nhân Vương

Lốp lốp lực lượng như găm thét ép xuống. Tên thái quân ấy chỉ là người thường, làm sao có thể chịu nổi sức mạnh khủng bố đến như vậy. Nháy mắt đã bị lực lượng kia ép cho nát bấy, máu thịt phun lên một màn.

Thân ảnh quất lên giọng khe khẽ :

« Giết người thật sự đã làm bẩn tay ta ! »

« Phùng phùng ! »

Không trung lại xuất hiện một đoàn liệt hỏa huyền hóa, cũng trong chớp lát thiêu đốt màn máu thịt kia thành tro bụi. Linh hồn tên thái quân bởi vì quá yếu ớt, thoát ra khỏi thân thể không lâu cũng bị liệt hỏa thiêu đốt.

« Đế quân ! »

Thân ảnh lại cúi xuống một cách cung kính, trên miệng nở một nụ cười mỉm vui mừng.

Lý Nam Đế mỉm miệng lấp bắp, không lâu sau cũng cố gắng kìm nén sự kích động lại. Bắt đầu toàn thân hít thở thật sâu, từ từ cảm khái. Khí thế đế vương đã biến mất bấy lâu lúc này như đang được nhen nhóm trở lại.

Một thân thể uy phong lẫm lẫm, hào kiệt một đời như đi lên từ vũng bùn. Ngẩng cao đầu mà tỏ ra uy thế siêu việt.

« Đây mới là đế quân mà ta biết ! »

Thân ảnh kia càng cười lớn kích động nói.

Lý Nam Đế đứng dậy, khoe miệng lạnh lẽo, trên miệng nở nụ cười, nhưng lại rất có uy thế sát phạt :

« Quốc sư, đã lâu không gặp, vẫn còn nhớ cố nhân ! »

Thân ảnh kia gật gù đầu vui vẻ nói :

« Đế quân còn nhớ đến Triệu Kim Nam này, xem như một chuyện này ta đi không có uống phí ! »

Kim Nam vui mừng, trên thân thể dần thu liễm lại lực lượng. Cổ uy thế bán thân lực tỏa ra sáng chói cũng biến mất, không khác một phạm nhân là mấy.

Kim Nam bước đến trước mặt Lý Nam Đế cười cười, không khách khí chọn một chiếc ghế ngồi xuống. Lý Nam Đế cũng bật cười, không cho hành vi này của hắn là phạm thượng, mà còn cảm thấy rất sáng khoái, còn thăm tự nhủ, đây mới là bằng hữu.

Lý Nam Đế khi này phải chịu cổ uy thế bán thân lực của Kim Nam, có chút không thờ nổi. Cho nên bất đắc dĩ mới phải tỏ ra uy thế đế vương bấy lâu, mới có thể miễn cưỡng chống cự.

Lý Nam Đế vượt vượt bộ râu, rồi mới ung dung ngồi xuống ghế rồng. Đối mặt trước người bằng hữu lâu năm, có rất nhiều chuyện muốn nói. Thế nhưng bản thân ông ta còn đang cân nhắc xem, có thật sự nên nói. Nếu thật sự nói ra, Lý Nam Đế quả thật có chút xấu hổ, cảm thấy mình thật sự quá kém cỏi. Thân là một đế vương lại có ngày rơi vào tình cảnh như hôm nay, cảm thấy mình rất vô dụng. Cho nên Lý Nam Đế cứ luôn lưỡng lự, lờ lờ nói ra tận miệng, lại liên tục nuốt trở lại, cứ như vậy liên tục âm ừ trông thật tức cười.

Kim Nam ánh mắt mong chờ, lại thấy Lý Nam Đế như vậy, không khỏi lắc đầu ngao ngán. Quyết định ngày xưa của hắn quả thật là đã sai sót, con người này, quả thật không có khả năng làm chúa tể. Lần này hắn muốn trở về là muốn mượn dùng thế lực của Lý Nam Đế phát động một diễn biến kinh thiên trong lịch sử. Thế nhưng không ngờ Lý Nam Đế hiện giờ đến bản thân mình cũng lo không xong. Vốn Kim Nam nhìn thấy khí thế Đế Vương của Lý Nam Đế khi này, cứ ngỡ mình còn chút hy vọng. Nhưng xem ra giờ chỉ là mộng tưởng.

Lý Nam Đế nhìn thấy sự thất vọng ảo não trong mắt Kim Nam, bỗng một cổ tự ti dâng trào. Vua của một đất nước mấy chục năm trời, lúc này đứng đây, con người cũng không thể cao ngạo. Giọng nói run run tự ti vang lên :

« Ta...ta... »

Lý Nam Đế đưa hai tay lên trên đầu, từ từ hạ chiếc mũ miện đại biểu tượng trưng cho vương quyền của mình. Thân mình chậm chạp bước tới trước mặt Kim Nam, thở dài một hơi Lý Nam Đế, bỗng, quỳ rạp xuống trước mặt Kim Nam nói :

« Năm xưa nếu ta không tranh cướp vương quyền này của người, thì có lẽ Nam Thiên này không phải là ta làm chủ. Bản thân ta ngay từ đầu vốn đã sai lầm, nếu không có khả năng, tốt nhất hãy an phận phận làm một người bình thường, làm một đế vương quả thực quá khó ».

Nói đến đây Lý Nam Đế dừng lại, hai tay lại dang miện vàng :

« Vương quyền này xin trả lại cho cố nhân, Bí này nguyện xin làm một bầy tôi trung thành ! »

Khuôn mặt già khắc khổ dần giãn ra, thân mặc hoàng bào lại cúi mình trước một con người khác. Lúc này Đế Hiệu cũng trực tiếp buông bỏ.

Triệu Kim Nam thờ dài.

Từ đây, Nam Thiên này đã vĩnh viễn mất đi Lý Nam Đế nhiệt huyết năm xưa, Nam Thiên này chỉ còn một con người gọi là Lý Bí.

Một cuộc chuyển giao quyền lực lớn nhất trong lịch sử Nam Thiên, cứ như vậy mà âm thầm diễn ra trong đại điện này. Lịch sử vẫn vũ lại một lần nữa thay đổi. Ngũ Hùng vì vậy mà cũng bị biến đổi...

Triệu Kim Nam hai mắt lãnh liệt, ý chí quyết đoán, tay cũng vung lên không hề khách sáo nhận lấy miện vàng. Hai tay từ từ đội lên miện vàng trên đầu, thân thể cao ngạo bất phàm tỏa ra uy thế lẫm lẫm.

Hôm nay, Lý Nam Đế đã không còn khả năng chấp chưởng một nước, toàn Nam Thiên chia năm xẻ bảy cũng là do ông ta bắt lực. Nếu Kim Nam còn tôn một người như vậy làm vua, quả thực đã làm nghịch lại quốc mệnh của toàn dân chúng Nam Thiên.

Hôm nay hấn nhận miện vàng vào trong tay, cũng là ngày hấn có quyết tâm trấn chỉnh quốc thổ. Một lần nữa không chỉ vì bản thân, một lần nữa là vì cả một quốc gia. Giống như trước đây ở Hải Thành, hấn đã từng như vậy.

« Hôm nay ta không cự tuyệt lòng thành của người ! Từ đây ta chính thức đưa ra lời sấm ».

« Ta... Triệu Kim Nam, hôm nay tiếp nhận Vương quyền từ tay Lý Bí. Bỏ để tự xưng là... ‘Nhân Vương’ ».

Nhân Vương, hai âm thanh này nói ra, đôi mắt Triệu Kim Nam trở nên cuồng liệt. Khí thế hào hùng và nhiệt huyết cháy bỏng trời dậy. Bán thân lực hư thoát tào ra thân thể màu vàng kim sáng chói.

« Lý Bí ! »

« Có thần ! »

Lý Bí khuôn mặt già nua khắc khổ, nhưng tâm trạng lại đang như tháo gỡ được mọi lo toan, bây giờ tất cả mọi thứ đều trở nên thư thái. Mọi gánh nặng như đều được trút bỏ, Lý Bí chỉ còn có suy nghĩ, từ đây nhân hạ mà tận hưởng nhân sinh thế tục, không phải lo lắng tranh đấu mưu quyền nữa.

« Người có nguyện ý theo bốn Nhân Vương, vì ta mà chinh phạt khắp đại địa này ? »

« Khắp đại địa này ? »

Lý Bí sùng sốt, đại địa rộng lớn vô ngần đến như vậy, tuy nói Nam Thiên là quốc gia rất lớn. Thế nhưng so với đại địa, nó chỉ là một hạt cát vô cùng nhỏ bé.

Triệu Kim Nam lại cất lên giọng nói cao ngạo :

« Người có sẵn lòng vì bốn Nhân Vương... Phát động ‘Nhân Vương Thánh Chiến’ ».

« Nhân Vương Thánh Chiến ! »

Lý Bí nghe thấy lời này như sét đánh ngang tai.

« Bốn Nhân Vương có chí nguyện một ngày đánh lên đến Tiên Giới, quần đả Ma giới, khiến cho bọn chúng vì vậy mà phải thần phục ta... »

Triệu Kim Nam càng nói càng nhiệt huyết, cũng làm cho Lý Bí máu sôi sùng sục, tâm chí nguội lạnh bấy lâu về mộng đế vương, giờ đây lại như được hâm nóng lại. Lý Bí không biết Kim Nam có phải nói dối hay không, đánh lên Tiên Giới ư, đả kích Ma giới ư. Đây chẳng lẽ lại là lời nói đùa, con người có thể đối mặt với Tiên Nhân, với Ma Nhân hay sao. Con người nhỏ bé, có lẽ nào lại có thể khiêu chiến các vị thượng tiên hùng mạnh, những Ma đầu đáng sợ ngay cả trong ý nghĩ.

Lý Bí càng nghĩ càng cảm thấy hùng hực, máu nóng dồn lên não. Ý chí sát phạt dần dần lan tràn toàn thân, cổ khí thế cao ngạo vốn đã biến mất lại xuất hiện. Quần đả Ma Giới ư, Nhân Vương Thánh Chiến ư, chuyện này quá phấn khích rồi.

« Nhân Vương Thánh Chiến, chính là làm cho toàn bộ Nhân tộc ở đại địa này, tôn ta làm thần. Ta sẽ có được sức mạnh của bọn họ, có thể giúp ta đánh lên Tiên Giới, quần đả Ma Giới... »

« Lý Bí... Ta hỏi một lần cuối, người có thể vì ta mà chinh phạt khắp mông đại địa này ? »

Lý Bí nghe đến đây, hai chân đã run run không đứng nổi, bị cỗ nhiệt huyết kia của Triệu Kim Nam khiến cho phủ phục hoàn toàn, lúc này ông ta sẵn sàng vì hấn làm tất cả chuyện gì, bởi vì, hấn đã cho ông ta có được cỗ nhiệt huyết này. Cảm giác thân thể già nua cũng không còn là trở ngại nữa.

« Thần, nguyện ý vì Nhân Vương, chinh phạt khắp phiên đại địa này ! »

« Nguyện vì Nhân Vương, khiến cả Nhân tộc tôn sùng ngài, nguyện góp sức đánh lên Tiên Giới ! »

Lý Bí trong mỗi một câu nói, đều tỏa ra cỗ tinh thần hào hứng hùng hực, đầu đập lạy chảy máu nhưng không hề cảm thấy đau.

« Ha ha ha... »

Triệu Kim Nam cười lớn một tràng phấn khích, đôi mắt nở rộ hung quang :

« Diệt Ngũ Hùng ! »

Lý Bí quỳ rạp ở phía dưới, ngẩng đầu lên :

« Tuy thần chỉ còn bốn vạn quân thân tín, nhưng với cỗ khí thế này. Ngũ Hùng dưới con mắt của thần chẳng khác nào tôm tép ! »

Lý Bí, giờ hai bàn tay nhìn vào, khí thế nóng cháy. Trước đây luôn bị Ngũ Hùng áp bức cảm thấy bất lực. Nhưng ngày hôm nay, ông ta được Triệu Kim Nam tiếp thêm khí thế, lại có cảm giác thực lực trong tay mình có thể quét ngang tất cả, thật quá mạnh mẽ.

Trước đây bao nhiêu mưu kế tranh quyền đoạt lợi đều không có, giờ đây, chỉ vì một cỗ khí thế này. Đã đưa Lý Bí có khả năng thao lược siêu việt. Ngũ Hùng đều tự cho mình là thông minh, hôm nay Lý Bí lại cảm giác bọn chúng chẳng khác nào đứa trẻ.

Lý Bí ngược lên nhìn quả quyết :

« Ngũ Hùng nhất định phải chết ! ».

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Diệt Ngũ Hùng ! (1)

« Lạp !! »

« Lạp lạp lạp !!! »

Không trung ba động một cỗ chính khí hạo nhiên, từ quan ngũ đỉnh đầu Kim Nam tràn xuống ánh sáng rực rỡ, như thần nhân hạ phàm. Đông Chính Cung Ô Diên thành một màu sáng rực rỡ tỏa ra, loạt loạt người bị ánh sáng này trấn động đều nhìn về phía đó.

Khâm Thiên Sử Cơ dẫn đầu một đội ngự mã, trên ngự mã đều là gấm lụa thượng hạng, thể hiện cao sang quyền quý. Lúc này đưa mắt nhìn về phía Đông Chính Cung, ánh mắt tỏa ra lạ kì.

« Tiến Cung ! »

Khâm Thiên Sử Cơ uy mãnh hạ lệnh. Đám binh tốt đưa tay ra trước ngực đồng loạt cúi mình đến rạp một tiếng :

« Tuân Mệnh ! »

Đội ngự mã của Khâm Thiên Sử Cơ ầm ầm tiến đến phía Đông Chính Cung, về mặt Khâm Thiên Sử Cơ âm lãnh. Khuôn mặt luôn luôn lạnh lạnh, tỏa ra khí thế quyền quý uy áp xuống.

Đông Chính Cung, ngoại vi cổng Đông Chính Nam.

Đội cấm vệ quân nhìn thấy binh mã của Trung Thị thượng đại thần Khâm Thiên Sử Cơ đang ừn ừn kéo đến đây, đều tỏ ra kinh dị. Binh mã Khâm Thiên Sử Cơ lao đến vũ bão như muốn lấy mạng người, loạt loạt cấm vệ quân đều đưa ra giả thiết. Chẳng lẽ hôm nay là ngày Khâm Thiên Sử Cơ muốn tạo phản.

« Boong ! »

« Boong, boong !! »

Bỗng chuông vệ thành vang lên, từ bên trong Đông Chính Cung không ngừng có tiếng kêu la thảm thiết. Rất nhiều tên thái giám đang chạy như điên, còn có rất nhiều đội Cấm vệ quân đang không ngừng chia phe nổ ra chém giết.

« Xây ra chuyện gì vậy ? »

Nhóm binh mã gác thành có gần vạn người, kinh hãi đặt ra câu hỏi.

Không lâu sau, trong đám biến loạn của Đông Chính Cung. Có một võ tướng mặc Ngân bào rực rỡ, tay cầm trường thương uy vũ hét lớn quát ngang, lao ra khỏi đám biến loạn. Hét lớn thúc ngựa phi nước đại đến cổng Đông Chính Nam.

Tại đây Đông Chính Nam quân do Binh Tào Sùng Vĩ ngạc nhiên, liền thúc ngựa ra chặn đường hỏi :

« Ngân Vũ Tướng Quân, trong cung rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ? »

Chẳng nói chẳng rằng, Ngân Bào Tướng Quân kia trợn mắt hét lớn :

« Chết đi ! »

Nói rồi trường thương vung ra, đầu Sùng Vĩ lập tức rút xuống khỏi cổ, trên cuống cổ máu đỏ không ngừng phun. Không ít cấm vệ quân hoảng sợ liền tránh đường không dám ngăn cản. Ngân Bào Tướng Quân cứ như vậy mà hùng hục chạy ra khỏi Đông Chính Cung, theo sau là mấy chục thân tín cũng lũ lượt kéo ra.

Cấm Vệ Quân ở cổng Đông Chính Nam có đông đến mấy nghìn người, thế nhưng mặc nhiên không một ai dám ngăn cản Ngân Bào Tướng Quân và nhóm cận vệ chỉ có mấy chục người. Ngay cả Binh Tào Sùng Vĩ cũng chỉ vì một câu hỏi mà mất mạng, Ngân Bào tướng quân này uy vũ đến như vậy, không một tên cấm vệ quân nào chịu đứng ra trước thí mạng.

« Boong boong !! »

Tiếng chuông vệ thành lại vang lên, biến loạn trong Đông Chính Cung vẫn chưa dứt, vẫn không ngừng có tiếng kêu thảm từ bên trong vang ra. Cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, từ mười mấy năm trước Nam Thiên nuốt chửng Đại Mông Đế Quốc, Cấm Vệ quân đã từ lâu cũng chưa được thấy cảnh tượng máu chảy đầu rơi như vậy.

Từ trong biến loạn, lại xuất hiện thêm một người nữa mặc Hoàng Kim Giáp rực rỡ. Khuôn mặt suốt ca phi phàm, uy thế cũng không kém cạnh Ngân bào kia. Cũng đang thúc ngựa lao đến, còn không ngừng hét lớn :

« Mau ngăn phản tặc lại ! »

Hoàng Kim Giáp tướng quân tay cầm trọng cung, vừa hét lớn vừa căng mạnh dây cung. Mũi tên dài một mét xoắn đầy gai nhọn, mới nhìn đã biết sức sát thương một khi bắn ra rất lớn.

« Phạt !! »

Mũi tên xé gió bay đi, chỉ thấy ngay sau đó một tiếng kêu thảm vang lên. Ngân bào tướng quân đã thoát ra được cổng Đông Chính Nam, nhưng lại không thể may mắn thoát khỏi mũi tên có sát thương cực lớn kia. Mũi tên xuyên qua vai gả, gả quay đầu lại đôi mắt nhìn Hoàng Kim Giáp tướng quân với vẻ uất hận.

« Ung Sơn Kì Vương, một mũi tên này hôm nay ngươi sẽ phải trả giá ! »

Ngân bào tướng cay nghiệt nghiêng răng, lại tiếp tục liều mạng thúc ngựa chạy thẳng.

Lúc này Hoàng Kim Giáp tướng đã đến được chỗ đám cấm vệ quân cổng Đông Chính Nam. Phẫn nộ nuối tiếc gào lên :

« Hay cho một tên phản tặc, không ngờ như vậy vẫn để ngươi chạy thoát ! »

« Mau đóng cổng thành ! »

Hoàng Kim Giáp tướng mau chóng hạ lệnh. Đám cấm vệ quân lúc này mới nhốn nháo, loạt loạt cấm vệ quân lúc trước bị Ngân bào tướng phá vỡ trận hình, lại mau chóng sắp xếp lại.

« Đóng cổng thành ! »

Bốn tên trưởng vệ cấm quân hấp tấp hạ lệnh, Binh tào Sùng Vĩ chết đi, lúc này Hoàng Kim Giáp tướng là người duy nhất có khả năng chỉ huy.

Ngân Bào tướng quân chạy thoát ra khỏi Đông Chính Cung không xa, bắt gặp đội ủng binh ngự mã của Khâm Thiên Sứ Cơ liền khóc rống lên :

« Chúa công ! »

Sau đó khuôn mặt nhợt nhạt, vết thương từ vai tứa máu thành tia. Mũi tên kia không ngờ lại có sát thương khủng bố đến như vậy. Một bên cánh tay của Ngân Bào tướng nát toét, còn như muốn đứt lìa tại chỗ.

Khâm Thiên Sứ Cơ lúc này cảm thấy có chuyện không ổn, liền hung dữ quát :

« Nói mau, Đông Chính Cung đã xảy ra chuyện gì ? »

Ngân Bào tướng cố gắng lết xuống ngựa, nghiêng răng chấp nhận đau rút ra từ bả vai mũi cự tiễn. Siêu vẹo lệch ngang toàn thân lê lét quỳ, thờ gắp nói :

« Thái quân Hoàng Liệt đã bị Lý Bí giết, Thủ lĩnh cấm vệ quân Ung Sơn Kì Vương phát binh giết hết người của chúng ta, nói muốn tru diệt phản tặc ! »

« Ha ha... Hay cho lão già Lý Nam Đế, già rồi nên phát điên ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ nghiêng răng hận, hai tròng mắt như muốn bắn ra lửa cười lớn.

« Đi ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ lại thoát lệnh cho lui đội ngự mã, không tiếp tục tiến về cổng Đông Chính Nam.

Ngân Bào tướng thấy vậy liền hô lớn :

« Chúa công ! Ngài định làm gì ? »

Khâm Thiên Sứ Cơ lạnh nhạt nói :

« Chính lão ép ta làm phản, hôm nay bốn đại thần này sẽ tẩm máu Đông Chính Cung. Cấm vệ một người đều không tha... »

Ngân Bào tướng dù đã biết trước hành động tiếp theo của Khâm Thiên Sứ Cơ, nhưng cũng không khỏi sợ hãi. Tẩm máu Đông Chính Cung, cấm vệ có gần bốn vạn nhân mạng, không biết bao nhiêu sẽ phải chết.

Cùng lúc này tại Đông Chính Cung, tiếng kêu thảm liệt đã chấm dứt, ngoài đám thái giám bắt nghĩa bất tín bất trung đã bị giết chết. Còn lại toàn bộ cung nữ nội thần lúc này đều được giải ra sân rồng.

Lý Bí bên trong đại điện vẫn hưng phấn quý gối, Ung Sơn Kì Vương sau đó cũng bước vào. Nhìn thấy cảnh tượng này liền hoảng sợ kêu lên :

« Đế quân ! »

Lý Bí vội vã gạt tay nói :

« Hoàng đế, hôm nay ta đã không còn Đế Hiệu, nguyện theo Nhân Vương mang nhiệt huyết trình phật Tiên Giới ! »

Ung Sơn Kì Vương vẫn chưa hiểu chuyện gì, nhưng nhìn thấy thân ảnh nam tử tỏa ra ánh sáng rực rỡ như thần nhân. Trận trận khí lưu uy áp đè xuống, cũng không tự chủ được mà quỳ gối.

Triệu Kim Nam cao cao tại thượng, khuôn mặt cao ngạo khí chất quân lâm thiên hạ. Lúc này nhìn xuống Lý Bí hài lòng nói :

« Lý Bí nhận Thánh lệnh ! »

« Có thần ! »

Lý Bí vội vã đáp.

« Hôm nay bốn Nhân Vương ban cho ngươi ba ngàn Thánh Chiến Binh, giúp ngươi vì đại nghiệp Thánh Chiến Nhân Giới, thống nhất tín ngưỡng đạo, tôn ta làm thần ! »

« Thánh Chiến Binh ? »

« Thánh Chiến Binh ! »

Ung Sơn Kì Vương, Lý Bí đồng loạt đều đưa ra câu hỏi ngạc nhiên. Triệu Kim Nam vẫn rạng rỡ cười như bậc thánh nhân.

« Lạp lạp lạp ! »

Khí lưu lại cuồng liệt bắn ra, chỉ thấy trên bầu trời bắt đầu như có màn mưa tinh vân lao xuống.

« Âm âm âm ! »

Nhiều điểm ánh sáng như vẩy thạch tinh không, va chạm vào mặt đất bạo tạc. Mặt đất rung chuyển nứt vỡ, bụi tung mù mịt.

Sau đám bụi mù mịt bắt đầu xuất hiện vô số thân ảnh, mỗi một hố sâu đều có một người. Thân mang giáp phục đen tuyền, ánh sáng vân vụ bám quanh không ngừng tỏa khói. Tựa như Thiên binh hạ phàm...

Chương 104: Diệt Ngũ Hùng (2)

« Lý Bí xin tiếp nhận Thánh Lệnh ! »

Lý Bí nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy xuất hiện, liền hưng phấn hô lớn đập đầu. Ung Sơn Kỳ Vương ban đầu còn cảm thấy có điểm không thông thoáng. Nhưng lúc này lại cảm thấy lựa chọn của Lý Bí hoàn toàn sáng suốt. Phục mệnh vương quyền, so với phục mệnh Thần nhân Tiên binh, cái nào hơn cái nào kém Ung Sơn Kỳ Vương đều phân biệt được rõ ràng.

« Hoàng Đệ ! »

« Có ta... »

« Đông Chính Cung còn bao nhiêu Cẩm Vệ Quân ? »

« Còn ước chừng ba vạn ! »

« Cái gì, còn một vạn nữa đã đi đâu ? »

« Hoàng huynh, ta không ngờ Ngân Giáp kia lại là người của Khâm Thiên Sử Cơ. Một vạn Cẩm quân của hắn e là không dùng được, ta phát hiện ra âm mưu của hắn trà trộn. Vừa rồi mới nổi binh truy sát, nhưng không ngờ lại để hắn chạy thoát !! »

Ung Sơn Kỳ Vương một vẻ bất đắc dĩ nói, Lý Bí lại thờ dài một hơi nhưng vẫn quả quyết :

« Ba vạn binh với ta còn thừa nhiều lắm ! »

Kim Nam nhìn xuống dưới phía hai người, trên miệng vẫn nở nụ cười. Lúc này nhân nhạ cất giọng :

« Có một chi binh chủng Thánh Chiến binh này, trăm vạn quân đều là ô hợp, các người còn ngại loạn thần ? »

Lý Bí vội vã sợ hãi, như sợ Kim Nam hiểu lầm, vội nói :

« Nhân Vương, ngài phải chăng đã hiểu sai ý ta... Có ba ngàn Thánh Chiến binh, Bí này không hoàn thành đại nghiệp, quả thật quá vô dụng ! »

« Ha ha... vậy rất tốt, như vậy bốn Nhân Vương đem đại nghiệp này đặt vào tay người. Người Nam Thiên sẽ trừng hưng kiến quốc, đem thiên hạ triều phục thống nhất một mối. Lục Châu đại địa xem như đều nằm trong tay... »

« Phùng !!! »

Không trung lại xuất hiện một bày liệt hỏa. Bao quanh thân mình Triệu Kim Nam, đem hắn phát sáng rực lửa như Kim Ô. Đại điện nghị triều Đông Chính Cung một mảnh nóng bức, Triệu Kim Nam đánh ra luồng khí lưu oanh một tiếng, rồi lập tức biến mất vào không trung.

Không gian vẫn còn lưu lại một điểm nhộn nhạo không dứt. Ba ngàn người giáp phục đen tuyền bắn ra vân vụ, nhìn về phía Lý Bí chấp tay :

« Nguyên nghe sai sử của Tín Sứ Thánh Quân, trung hưng Nam Thiên, vì đại nghiệp trình phạt Tam Giới, thống nhất Lục Châu ! »

« Rạp.... »

Nhất loạt ba nghìn người đồng thời đặt tay lên trước ngực, đều đặn hô vang.

Lý Bí tâm trạng rạo rực, nhiệt huyết lúc này vẫn còn thôi bùng bùng nhìn xuống dưới.

Ung Sơn Kỳ Vương cũng cảm nhận được một bầu nhiệt huyết, trong tay cầm trọng cung bóp chặt hưng phấn. Ung Sơn Kỳ Vương chọn một mũi cự tiễn, dài đến độ hai mét, căng mạnh dây cung. Một nhát hướng lên trời :

« Phạt !! »

Mũi tên như xé gió lại lao đi, bỗng lên đến nửa chừng chợt nổ doanh một tiếng. Tức thì cấm quân ba vạn người như nghe được hiệu lệnh, đồng loạt phân ra bốn cửa làm nên trận tuyến. Hơn một vạn người của Ngân Giáp tướng bị dồn vào một góc, lúc này kêu gào, thề chết xin hàng. Nhưng vẫn bị Ung Sơn Kỳ Vương lãnh khốc hạ mệnh giết hết toàn bộ...

Lý Bí lúc này triệu tập bốn vị Bình tào tham quân. Chỉ có ba người là xuất hiện, một người là Bình tào Sùng Vĩ, lúc kia đã bị Ngân Giáp tướng quân chém chết ngay tại cổng Đông Chính Nam. Ba vị còn lại lần lượt phân biệt mấy cổng Đông Tây Bắc. Lần lượt là Võ Hoàng Triều Cương, Hùng Việt Khương, Bành Gia Nam Minh. . .

Lúc này Lý Bí phân phó ba người, mỗi người nắm giữ một vạn cấm quân. Ngày đêm thiết lập phòng thủ Đông Chính Cung. Một vài vị thượng quan triều Nam Thiên muốn tiến cung thượng triều đều bị chặn bên ngoài. Nói trong cung có biến cần thanh trừng phản loạn. Ít lâu sau cả Nam Thiên để quốc đều vang hung tin Khâm Thiên Sứ Cơ muốn làm phản. Ngũ hùng đều bắt đầu rục rịch tranh đoạt mưu quyền. . .

Lúc này Nam Thiên để quốc có Ngũ hùng, lần lượt phân biệt là :

Phiên Trung thượng đại thần Nguyên Thừa Vũ, chiếm cứ Đông Quận kinh gia. . .

Trung Thị thượng đại thần Khâm Thiên Sứ Cơ, chiếm cứ đế đô Ô Diên thành. . .

Tiết Sứ thượng đại thần Phi Mạnh An, chiếm cứ Tây quận Đông Hải. . .

Bình Nguyên thượng đại thần Bình Gia Liệt Quân, chiếm cứ Nam quận Miên thành. . .

Và Hùng Sư thượng đại thần Tư Đồ Biên Hưng, chiếm cứ Bắc quận Lạc đô (kinh đô cũ của Bắc quốc). . .

Nghe tin Khâm Thiên Sứ Cơ muốn tạo phản, bốn người còn lại cũng rục rịch chuẩn bị chờ ngày xưng đế. Muốn phân chia thiên hạ làm năm mảnh, gạt bỏ đại đế quốc Nam Thiên không lồ của Đông Châu. Chỉ cần một khi Khâm Thiên Sứ Cơ diệt xong Lý Bí, bốn người còn lại còn muốn mượn cơ báo thù để đánh lấy đế đô. Một khi có thể nắm được Ô Diên trong tay coi như nắm giữ đế quân, coi như nắm giữ thiên hạ, mặc sức hiệu lệnh. Kẻ nào muốn rắp tâm chống lại, đều có thể lấy cơ để triều Nam Thiên, đem binh mà chinh phạt.

Khâm Thiên Sứ Cơ trong tay nắm trọng binh đến trăm vạn, đế quốc Nam Thiên rộng lớn lại nắm trong tay Lý Nam Đế, vốn không sợ kẻ nào. Nhưng nay Lý Bí lại làm ra chuyện muốn tuyệt hần như vậy, hần cũng không còn cảm thấy nên giữ lấy vị vua bù nhìn này nữa. Mà cũng muốn xưng đế thiên hạ, muốn diệt Lý Bí. Chẳng qua còn ngại Tư Đồ nên vẫn chưa dám phát binh. Hôm nay Khâm Thiên sứ Cơ đem mười vạn binh vây quanh Đông Chính Cung, nói muốn duyệt binh để Lý Nam Đế ngự lãm, thực tế là muốn dùng sức mạnh quân sự uy hiếp Lý Bí. Muốn cho ông ta thấy biết sợ mà lui, tiếp tục an an phận phận làm một vị vua bù nhìn.

Khâm Thiên Sứ Cơ bày Long xa ngự mã bên ngoài Đông Chính Cung, miệng cười tiếu hết lớn :

« Đế quân, chẳng lẽ lại ghét bỏ Sứ Cơ. Hôm nay ta muốn mời đế quân ngài ra đây uống một chén rượu không biết có được chăng. . . Chẳng lẽ ngài lại muốn phụ lòng thần tử này ? »

« Ha ha... hay cho câu thần tử lắm !! »

« Két két !! »

Bổng cổng cung mở ra, từ trong Đông Chính Cung. Một vị mặc giáp phục đen tuyền, ngồi trên lưng một con hắc mã cười lớn hắc hắc thúc ngựa bước ra. Người này râu tóc bạc phơ, khuôn mặt khắc khổ, nhưng trên nét mặt lại tràn đầy sự nhiệt huyết. Đây chính là Lý Bí. . .

Lúc này Lý Bí vừa cười nhạt, từ sau lưng đã có loạt loạt người tràn ra bày thành thế trận uy áp. Trên mỗi một người đều không ngừng tỏa ra hắc vân mù mịt trông rất khủng bố.

Khâm Thiên Sứ Cơ nhìn thấy một màn này liền nhũn mảy nói :

« Hóa ra đế quân muốn dựa vào một nhóm binh tốt này mà muốn diệt ta ? »

Lý Bí cười nhạt không nói gì, mỗi người đứng phía sau đều mặc giáp phục đen tuyền. Chính là Thánh Chiến binh, là tinh anh để chinh phạt Lục Châu. Căn bản sẽ không sợ mười vạn binh này của Khâm Thiên Sứ Cơ, lúc này Lý Bí nhìn quanh một lượt mới vuốt râu mà nói :

« Nghịch thần, khinh thường ta xem như hôm nay là ngày ngươi bỏ mạng ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ cảm thấy một điềm nghi ngờ, lại không có nắm chắc. Mới vội vã đánh tiếng, muốn khuyên nhủ Lý Nam Đế :

« Đế quân, ngày ngày làm đế vương của cả Đế quốc Nam Thiên không sung sướng hay sao ? Hà tất phải ép ta làm phản. . . »

« Hừ, đế vương, căn bản một con chó cũng không bằng !! »

Lý Bí giận dữ nói, Khâm Thiên Sứ Cơ chợt giật mình. Bình thường đối diện với Lý Bí đều không thấy ông ta quyết

đoán như vậy, mà hoàn toàn nhu nhược. Hôm nay Lý Bí lại có nghị lực chí khí như vậy, khiến Khâm Thiên Sứ cơ không thể không đề phòng, lại càng cố quyết tâm muốn dùng lời ngọt khuyên dụ Lý Bí :

« Đế quân, xem như trước nay ta o ép ngài có phần khổ cực. . . Như vậy đi, ta sẽ lui khỏi Ô diên năm dặm. . . Coi như ngài sẽ là vị vua của một tiểu

quốc, trên danh nghĩa vẫn là đế vương của toàn cõi Nam Thiên... Như vậy có hợp ý ngài hay không, ngay cả triều thần ta cũng sẽ không cử người nội gián...»

Khâm Thiên Sứ Cơ nói đến đây đã coi như là nhượng bộ, thế nhưng Lý Bí vẫn chỉ lắc đầu :

« Căn bản vẫn là đồ nằm trong túi người, nếu là trước đây ta chưa hẳn đã đồng ý... Huống chi giờ đây ta còn có nhiệt huyết chinh phạt Lục Châu ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ liền giật mình, sau đó cười lớn :

« Ha ha, chinh phạt Lục Châu, người điên rồi... »

Khâm Thiên Sứ Cơ nói đến đây đã biết hẳn ta không còn khả năng dụ hàng Lý Bí, lập tức đổi giọng. Đây là đã có ý muốn làm phản...

« Bớt nói nhiều !!! Ha ha, Ngũ Hùng, hôm nay sẽ là điểm khởi đầu để các người thiên vạn hối hận... »

Lý Bí cuồng tiếu cười, Khâm Thiên Sứ Cơ càng cảm thấy tức giận, không muốn kìm nén được nữa :

« Giết !!! »

Khâm Thiên Sứ Cơ hồng lên một tiếng, cổ Long xa bị một tiếng hồng này cũng rung lên không ngừng. Những con ngựa bị hoảng sợ cũng liên tục đạp vó muốn loạn.

« Giết hẳn cho ta !!! »

Lý Bí cũng cười lạnh, trên tay cầm đoản kiếm dài nửa mét chỉ về phía Khâm Thiên Sứ Cơ.

« Tuân mệnh Tín Sứ Thánh Quân !! »

Nhất loạt Thánh Chiến binh có ba nghìn người đều hùng hổ lao lên hung mãnh, trận trận vân vụ quanh thân tỏa ra nâng cao khí thế mỗi người lên gấp vài lần. Binh mã Khâm Thiên Sứ Cơ nhìn thấy cũng muốn lạnh cả người, nhưng cũng đồng loạt hấp tấp lao lên chém giết.

Hai chi binh chùng lao vào nhau quần chiến, binh mã Khâm Thiên Sứ Cơ lao tới, còn chưa kịp vùng kiếm, đã thấy thân thể mình bị hất tung lên không trung. Phân thành hai nửa, máu thịt bay tung tóe, căn bản còn chưa kịp nhìn ra chuyện gì đã mất mạng. Ba ngàn Thánh Chiến binh lại tiếp tục tràn sâu vào lòng địch, chỉ có ba ngàn người giữa trốn mười vạn quân, nhưng lại như mãnh thú thượng cổ quần ấu thiên địa. Bụi tung mù mịt, trời đất như muốn rung chuyển. Khâm Thiên Sứ Cơ chợt biến sắc, nhìn về phía binh chùng của mình căn bản là như bị người ta giết gà. Tán loạn chạy trốn, càng chạy càng chết nhiều hơn. Khâm Thiên Sứ Cơ thấy ba ngàn người kia nhaoáng cái đã cách Long xa rất gần, liền hốt hoảng. Vội vã nhảy lên chiến mã chạy trốn, miệng còn không kịp hạ lệnh lui binh...

Trường cảnh thảm liệt nổ ra, mười vạn quân của Khâm Thiên Sứ Cơ, căn bản còn chưa kịp đánh đã tan. Khâm Thiên Sứ Cơ sau đó cũng chạy trốn không rõ tung tích. Tín tức được lan ra, Tứ Hùng lập tức đều cảm thấy hoang mang...

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Diệt Ngũ Hùng (3)

Hơn mười vạn binh mã của Khâm Thiên Sứ Cơ đem tới lần này, tuy không nói là tinh nhuệ. Nhưng so với các chi binh chùng khác cũng phải hơn đến vài phần. Vậy mà chưa đánh nổi một trận đã hoàn toàn thất bại. Khâm Thiên Sứ Cơ dẫn theo binh tốt người ngựa đến mấy trăm, chạy thẳng đến Bắc Bình Thành.

Thất bại của Khâm Thiên Sứ Cơ chưa đầy ba ngày đã lan truyền ra toàn cõi Nam Thiên. Bốn con mãnh hổ còn lại đang trực nhe nanh múa vuốt cũng vội vã thu lại, tiếp tục chờ đợi tình hình. Không ai nghĩ Lý Nam Đế nổi tiếng nhu nhược, hiện tại lại có thể làm ra hành động động trời như vậy. Thám quân từ mỗi kinh kì của Tứ Hùng liên tục được phái đến Ô Diên thăm dò.

Lúc này Khâm Thiên Sứ Cơ sợ hãi rúc tại biệt cung Bắc Bình Thành. Bên ngoài thám quân lũ lượt chạy tới báo tin khiến khuôn mặt hắn ta liên tục xám ngắt.

« Bầm chủ công ! Lý Bí đánh thắng một trận này, không ngờ lại thu phục được chín vạn binh mã của ta. Cộng với quân số của Cẩm Quân, lúc này trong tay của Lý Bí có đến mười ba vạn binh mã ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ cố gắng cười nhạt :

« Hừ, mười ba vạn binh mã, so với thế lực của Sứ Cơ ta còn phải sợ hãi hay sao ! Rất một lũ vô dụng, cái mà ta cần là tin tức chi binh chùng đặc biệt

của hần! »

Khâm Thiên Sứ Cơ ngón tay chỉ chỉ thẳng vào mặt tên thám quân, run lên vẻ tức giận.

Lúc này, lại có thêm một người mặc sắc phục quan chế của Nam Thiên. Trên mình áo bào toàn thêu chim Lạc nhảy múa, bước ra, tay cầm thẻ bài cúi mình trước Khâm Thiên Sứ Cơ đồng dạng nói :

« Chủ công bớt lo lắng ! Xem ra lần này ta đã biết chi binh chủng của Lý Bí là gì ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ khuôn mặt liền trở nên rạng rỡ, viên quan kia thấy vậy cũng đắc ý mà nói :

« Không biết chủ công có còn nhớ thời đại Nam Thiên dưới tay An Dương Vương hay không ? »

« Dĩ nhiên là nhớ, năm đó bốn đại thần còn đang làm một viên ngọc mã cho huyện Doãn Hải Tây Kì của Bắc Bình thành ? »

Viên quan gật gù đầu nói :

« Năm xưa Nam Thiên đế quốc chưa rộng lớn như bây giờ, lúc đó thậm chí còn vì An Dương Vương mà bị diệt quốc. Nhưng mà, nguyên nhân sâu xa nhất vẫn phải kể đến thể lực... tu đạo ! »

« Tu Đạo ? »

Khâm Thiên Sứ Cơ lộ vẻ ngạc nhiên, viên quan không cảm thấy kì lạ mà vẫn tiếp tục nói :

« Lịch đại đế vương Nam Thiên cho đến nay từ thời kì các tộc sinh trưởng vẫn luôn luôn có thể lực này nắm giữ ! Thậm chí mỗi một vị tộc trưởng của mỗi bộ tộc Nam Thiên đều là người Tu Đạo ! Nhưng mà chẳng biết vận mệnh Thiên đạo vô thường ra sao lại thay đổi chóng mặt. Khiến cho toàn bộ những người tu đạo mười năm trước hoàn toàn biến mất khỏi đế quốc Nam Thiên. Thậm chí trên toàn Đại Lục Đông Châu cũng chưa từng thấy xuất hiện ! »

« Người Tu Đạo biến mất, chuyện này ta cũng có nắm rõ, chỉ là nguyên do ra sao thật vẫn không được điều tra rõ ràng. Lẽ nào người nói, chi binh chủng của Lý Nam Đế, chính là thuộc loại thể lực này... Người tu đạo ? »

Viên quan vội vã gật đầu, tỏ vẻ bất lực nói :

« Xem ra đúng là như vậy, tu luyện đạo thuật mỗi người sức mạnh đều cường hãn vô bì. Sức lực trời sinh như Ông Trọng cũng chưa thể so sánh, hơn nữa mỗi một người tu luyện đạo thuật cũng đều phân cấp cảnh giới. Nghe nói đó chính là tầng nội khí, An Dương Vương năm xưa cũng là một tu luyện đạo thuật nội khí tầng ba. Vậy mà đã có thể tung hoành giữa đội quân của Nguyên Đế, như giẫm nát bầy kiến ! »

« Thật đáng sợ ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ than, viên quan kia không dừng lại :

« Nếu lần này đúng thật chi binh chủng của Lý Nam Đế thật là người tu đạo, chỉ sợ chủ công có trăm vạn binh mã cũng là vô dụng. Còn chưa nói đến cảnh giới của bọn chúng không biết phân biệt đến thế nào ! »

« Năm xưa bốn đại thần cũng là một người văn võ song toàn, vốn cũng muốn tu luyện đạo thuật. Nhưng Thiên mệnh phụ bạc không có tổ chất, nên đành ra giang hồ, bằng không hôm nay sao lại rơi vào cảnh này. Đến cái điểm căn cốt của đạo thuật cũng không biết ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ cũng tỏ vẻ bất lực, đôi mắt như van lơn lại nhìn xuống mấy viên quan lại, thấy ánh mắt ai cũng như muốn trốn tránh. Bèn toát ra lời hân kêu lớn :

« Nay thấy bốn đại thần thất thế, có phải muốn làm phản !!! »

Đám quan viên mặt mũi trắng bệch, sợ hãi quỳ xuống :

« Sao chủ công lại nói như vậy, trong tay chủ công còn gần trăm vạn binh mã, huống hồ còn chưa nắm chắc kia có thật là những kẻ tu luyện đạo thuật. Hơn nữa bất quá bọn chúng cũng chỉ có ba ngàn, đối mặt với gần trăm vạn không thể chống cự ! »

« Hoang đường ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ lại quát lớn :

« Năm xưa không phải An Dương Vương cũng chỉ là một tu luyện đạo thuật thôi đấy sao ? Vậy mà không phải chỉ một mình ông ta lại có thể giết đến hơn vạn binh của Nguyên Đế ? Huống hồ đây là ba nghìn người, các người rõ ràng biết đại thể rành rành, còn cố muốn lấy lòng ta. Có phải sau đó sẽ lập tức muốn phản theo Lý Bí hay không ??? »

« Chủ công, ngài hiểu lầm... »

« Người đầu ! Lôi lũ phản thần này ra chém !!! »

Đám quan viên còn chưa kịp nói, Khâm Thiên Sứ Cơ đã hét lớn tức giận sai lính tốt xông vào. Mặc cho bọn chúng kêu gào, chỉ còn có viên quan lúc này đứng lên nói là vẫn bình yên vô sự. Khâm Thiên Sứ Cơ lúc này lâm vào hoảng loạn, vội vã bầu vủ như cầu cứu viên quan :

« Chẳng hay Lâm Chí Liệt tiên sinh có cách nào giúp ta hay không ? »

Khâm Thiên Sứ Cơ cũng vội vã từ trên ghế chủ thượng chạy xuống đỡ tay quan viên tên Lâm Chí Liệt kia. Lâm Chí Liệt thấy vậy cũng tỏ vẻ hơi sùng sốt, nhưng thái độ cũng vội gạt đi ngay. Chỉ bình tĩnh mà nói :

« Chủ công nếu muốn qua cái nạn này, chỉ còn có hai cách ! »

« Tiên sinh cứ nói, Sứ Cơ qua được nạn này đất phong còn thiếu cho ngài hay sao ? »

Lâm Chí Liệt tỏ vẻ hài lòng gật gật đầu. Khâm Thiên Sứ Cơ biết người này là kẻ tham lam tiền tài cũng cảm thấy hài lòng, nếu như tiền có thể chi phối, vậy kẻ này còn có thể lợi dụng. Chẳng đợi thêm gì nữa, Lâm Chí Liệt bước đến địa đồ phân cõi Nam Thiên làm năm, giờ ngón tay trở lên chỉ :

« Thiên hạ giờ chia làm năm mảnh, kẻ nào cũng muốn xưng đế, nhưng còn ngại đạo bất trung. Chủ công hôm nay làm phản, lại thất bại, tất sẽ làm cho kẻ khác hoảng sợ Lý Bí, tạm thời sẽ chưa dám tạo phản. Dẫn đến thế cờ hôm nay của chủ công cực kì bất lợi. Vậy bây giờ cách thứ nhận chỉ còn là chủ công trước mặt thiên hạ, công khai nhận lỗi với Lý Bí. Tìm ra một lý do thỏa đáng, tìm kẻ đổ tội thay rồi có thể ung dung thoát nạn. Lý Bí là người cả tin, chỉ cần người thân cận với hắn ta tiết lộ, nhất định sẽ tin rằng chủ công là người trong sạch ! »

« Cách thứ hai, chính là chủ công vẫn phân chia rạch ròi với Lý Bí, đồng thời kéo thêm đồng minh. Cho người truy tầm bí mật những kẻ tu luyện đạo thuật kia của Lý Bí. Nếu có thể tìm ra được căn cốt bí mật này, từ đó không những chủ công còn có thể được hưởng lợi lâu dài. Thậm chí còn có thể khống chế được bốn con hổ kia, từ đó làm nên đại nghiệp đế vương. Mặt lợi hại của cách này chính là chủ công gần Ô Diên nhất, cho nên thông tin điều tra sẽ nhanh nhạy chính xác, bất lợi của nó chính là năm không chắc chắn. Nếu Lý Bí tiến binh, ắt chủ công sẽ đại bại trong sớm chiều ! »

Nói đến cách thứ hai, Khâm Thiên Sứ Cơ vốn còn đang gật gù đã vội vã giật mình. Hắn ta xưa nay là người cẩn trọng, làm mọi chuyện luôn muốn phải nắm phần chắc chắn. Loại cách phải đánh cược tính mạng như vậy hắn vẫn chưa từng suy nghĩ tới.

« Cái mà chủ công phải lựa chọn bây giờ, chính là, một chọn tiếp tục làm một thần tử, đòi đòi lại thần phục Lý Bí. Vẫn giữ được quyền cao chức trọng như vậy, nhưng chỉ là đạo thần tử, thậm chí vị thế sau này cũng không được truyền thừa cho hậu bối. Hai là chủ công chọn đánh cược với tính mạng, nếu nắm chắc thành công, sẽ làm đế vương thiên thu, ngàn năm truyền thừa cho con cháu. Lưu danh sử sách, nhưng tính mạng lại không có nắm chắc ! »

Nói đến đây Lâm Chí Liệt như đã hết lời, đôi mắt vẫn luôn chăm chú quan sát động thái của Khâm Thiên Sứ Cơ.

Khâm Thiên Sứ Cơ bàn thần suy nghĩ, đứng lên rồi lại ngồi xuống. Cuối cùng đành vật không yên, Lâm Chí Liệt bên cạnh cũng lắc đầu âm thầm nói :

« Do dự không quyết đoán, khó làm nên nghiệp đế vương ! »

Lâm Chí Liệt thờ dài, định quay đi. Đã thấy giọng nói của Khâm Thiên Sứ Cơ gấp gáp vọng ra :

« Nếu ta chọn thần phục Lý Bí, tiên sinh có nắm chắc kẻ giúp ta toàn mạng hay không ? »

Lâm Chí Liệt đi được nửa bước đã cười mỉm, như đoán trước được lại nói thêm :

« Quả đúng như ta dự đoán, vẫn chỉ lo cho cái mạng ! »

Rồi Lâm Chí Liệt lại nói to :

« Chủ công yên tâm, Liệt này đã bày kế, Lý Bí khó mà không tin được ! »

« Vậy xin nhờ cậy tiên sinh ! »

Khâm Thiên Sứ Cơ khuôn mặt tỏ vẻ tiếc nuối, có hơi buồn bã nhưng vẫn cố cười gượng :

« Chẳng hay đất Yên Nghĩa có hợp ý Tiên Sinh hay không ? »

« Ấy khoan vội nói đến chuyện ban thưởng, chờ ta làm xong chuyện này rồi hẵng tính ! »

Lâm Chí Liệt phát tay lên ngăn cản Khâm Thiên Sứ Cơ, cười tự tin bước dần ra cửa. Bỏ lại ánh mắt ngờ ngác của Khâm Thiên Sứ Cơ như vẫn đang chờ đợi, lát sau một tên nội vệ bình của Khâm Thiên Sứ Cơ nhảy xuống trước mặt hắn ta.

Lúc này Khâm Thiên Sứ Cơ lại tỏ vẻ lạnh lùng :

« Người trước hết theo sát hắn, nếu hắn thành công thì cẩn thận một chút quay trở lại. Còn nếu phát hiện hắn có mưu đồ muốn làm phản... »

« Chủ công, ta hiểu rồi ! »

Tên nội vệ binh vội vã gạt đầu rồi lại phi thân lên không trung, trong lòng tay áo có bắn ra phi tiêu gắn dây rất chắc chắn. Đây cũng có thể là thủ đoạn võ kỹ nội vệ binh của Khâm Thiên Sứ Cơ.

Tên nội vệ binh vừa biến mất Khâm Thiên Sứ Cơ đã lập tức đứng dậy, ánh mắt như dò chừng. Rồi bắt đầu biến mất đằng sau cánh cửa gỗ của biệt cung. Có tám năm hay sáu tên lính đi theo sau như để bảo vệ. Từ sau khi Khâm Thiên Sứ Cơ thất thủ, hẳn ta luôn có cảm giác sợ hãi có người ám sát. Cho nên lính tốt trong biệt cung lúc nào cũng ở trạng thái cao nhất.

...

Lúc này tại Miên thành, Bình Nguyên thượng đại thần Bình Gia Liệt Quân dẫn đầu một tốp chiến mã màu đen. Trên mỗi chiến mã đều có yên đai thêu hình chim ưng. Bình Gia Liệt Quân là người sùng bái chim ưng, thậm chí trong địa phận Miên Quận đều bắt dân chúng phải thờ cúng thần ưng. Sớm ba hôm trước khi nghe tin Khâm Thiên Sứ Cơ thất bại, Bình Gia Liệt Quân đã phải giặt mình. Thế nhưng còn vẫn chưa tin thực hư là thật, chỉ trực chờ thám báo liên tục. Một mặt vẫn không ngừng thao luyện trăm vạn binh mã, muốn chờ thời khắc tranh đoạt Thiên hạ với Tử Hùng.

« Ha ha, chủ công, với đạo Hắc Mã quân này. Sẽ là một đội quân thiết kỵ hùng mạnh nhất toàn đế chế Nam Thiên, cộng thêm đạo Bạch Tượng chủ công nhất định sẽ nắm giữ Thiên hạ dễ như trở bàn tay ! »

« Ha ha, người nói phải, bốn đại thần hôm nay cũng chỉ chờ ngày xua binh về Ô Diên tranh đoạt Thiên hạ với Sứ Cơ mà thôi ! »

Bình Gia Liệt Quân cười nhàn nhật với viên tướng bên cạnh, đảo mắt nhìn xuống binh mã lại tầm tã.

Chợt có một con chim ưng lớn từ không trung sà xuống, khiến Bình Gia Liệt Quân lập tức tập trung, viên tướng bên cạnh từ vội giơ bàn tay có gắn một tấm đệm da lên. Chim ưng kia vừa nhìn thấy đệm da liền lập tức đậu vào. Từ móng chim ưng, viên tướng lấy ra một mảnh giấy nhỏ, rồi đảo mắt qua nhìn Bình Gia Liệt Quân thông báo :

« Là truyền tin thư của thám binh ! »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sứ An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Diệt Ngũ Hùng (4).

Bình Gia Liệt Quân hai mắt lớn khê neho lại :

« Có chuyện gì ? »

Chỉ thấy viên tướng lướt qua thật nhanh tấm giấy nhỏ nói :

« Ô Diên thành nay đã nằm trong tay Lý Nam Đế, hôm nay ông ta còn xuống chiếu dụ hàng ! Muốn tất cả Ngũ Hùng phải lập tức có mặt tại Ô Diên vào hai mươi ngày nữa, nói kẻ nào không có mặt. Tức là muốn công khai lâm phản, lúc đó sẽ đem binh vắn tội ! »

« Đem binh vắn tội ? »

« Ha ha ha, Lý Bí muốn ta cười chết mất ! »

Bình Gia Liệt Quân nở nụ cười khinh miệt bĩu môi:

« Trong tay có chưa đầy hai mươi vạn binh, muốn hưng binh vắn tội Ngũ Hùng ? Lão ta hẳn là già quá hóa hồ đồ... »

« Chủ công ? Vậy có nên đi hay không ? »

Bình Gia Liệt Quân giọng điệu nhàn nhật hỏi ngược lại viên tướng :

« Vậy theo người Ngũ Hùng ngày hôm nay, có kẻ nào đến Ô Diên hay không ? »

Viên tướng lại neho mày suy nghĩ trong chốc lát, phân tích :

« Chủ công, theo ta thấy Lý Bí lần này xuống chiếu, hẳn là có con bài rất lợi hại trong tay. Bằng không lần trước Khâm Thiên Sứ Cơ lại không bị bại dễ dàng đến như vậy ? »

« Khâm Thiên Sứ Cơ bại ư ? Hừ, đó chẳng qua là vì hắn ngu dốt mà thôi. Hôm nay bốn đại thần nắm cả Miên Quận trong tay, vốn đã có thể tự xưng đế, còn ngại Lý Bí hời tội ! »

« Huống hồ thắng thua lại là chuyện thường tình của nhà binh, trong lịch sử cũng không hiếm trận chiến chỉ dùng ngàn khắc chế vạn. Ấy đều chỉ là nhờ mưu lược, Lý Bí nay có chút mưu lược nhất thời, đã vội tự đắc ý. Để xem một ngày bốn đại thần đến tận Ô Diên với cường binh trăm vạn, lúc đó cả thiên hạ đều trong tay, Lý Bí còn muốn dương oai đến khi nào ? »

« Chủ công nói phải lắm ! Ha ha, đạo Hắc Mã này là đã đủ dày xéo chur hùng rồi, còn chờ Lý Bí hỏi tội nữa hay sao ! »

Viên tướng cũng hùa theo cười lớn, trên tay ném bay đi lá thư như rác rưởi.

Cùng lúc này, ba vị thượng đại thần của Đế Chế Nam Thiên cũng đều nhận được tin tức của thám binh. Trong đó chỉ có duy nhất hai người dám tự thân xuất mã đến Ô Diên lần này. Chính là Tiết Sứ Thượng Đại Thần Phi Mạnh An, và Phiên Trung Thượng Đại Thần Nguyên Thừa Vũ.

Hai người này mỗi người đều ranh mãnh có thừa, bằng không không thể có bản lĩnh nằm trong Ngũ Hùng.

Nguyên Thừa Vũ đem ba ngàn thiết kỵ thân tín khởi hành tiến về Ô Diên, ba ngàn thiết kỵ này Nguyên Thừa Vũ đều tự tin mỗi người trong đó đều có thể so sánh với một vị tướng. Căn bản xông pha chiến trận đều như chốn không người, chính vì có ba ngàn thiết kỵ này. Nguyên Thừa Vũ mới một lần này dám đánh cuộc tự thân đến Ô Diên. Hơn nữa đạo thiết kỵ của Nguyên Thừa Vũ, khi di chuyển đều như thần binh lợi khí, rất mau lẹ. Chỉ chưa đầy năm ngày đã thấy bóng Ô Diên thành, đến ngày thứ sáu đã có thể ung dung mà đi trong kinh kì. Nguyên Thừa Vũ tự nắm chắc, cho dù có thất bại nguy hiểm đến tính mạng, cũng có thể ung dung rời khỏi Ô Diên bình an vô sự. Chính là chỉ nhờ vào một đạo thiết kỵ binh dũng mãnh này.

Phi Mạnh An lại là một con người khác, vốn tâm mưu quỷ kế rất đa đoan. Dù tự tin vào thủ đoạn của mình, cho nên lần này chỉ đem theo trăm người thân tín. Lựa theo một chiếc thuyền chiến không hề khoa trương. Từ bờ Đông Hải tiếp cận Hải Thành, sau đó mới tiến về Ô Diên, còn có tự tin vào thủ đoạn bản thân, cho nên không hề đề phòng. Trong lãnh địa của Khâm Thiên Sử Co, nghĩ vẫn có thể bình an vô sự mà ra vào.

Ngày thượng triều truyền gọi Ngũ Hùng, chỉ thấy bóng dáng hai người này xuất hiện. Nguyên Thừa Vũ bày một cái trường binh cách Ô Diên ba dặm, ung dung ở đó thưởng trà. Còn Phi Mạnh An lại trực tiếp tiến vào Đông Chính Cung, theo sát vẫn là trăm người thuộc hạ.

Hôm nay Ô Diên không còn bóng loạn thần, toàn bộ quan quân đều quy về một mối. Dân cư Ô Diên thành hiện đã vui đi quá nửa, phần vì lo sợ chiến loạn xảy ra. Phần vì quân binh các ngả đang bắt đầu trung bình, thiết nghĩ đến mỗi lần Đế Chế Nam Thiên trung bình, bao nhiêu năm qua đã một đi là không trở lại. Cho nên ai nấy đều cảm thấy sợ hãi không thôi, mặc dù lần này Lý Bí xuống chiếu chiêu binh, vẫn có nói rõ ràng. Bình dịch theo lệnh mỗi năm đều được tùy ý về thăm nhà vài lần, lương thưởng lại rất hậu. Nhưng cái bóng từ trước do Ngũ Hùng tạo ra đã quá lớn, vốn rất khó xóa bỏ.

Đông Chính Cung có hơn ba vạn Cẩm Quân, lúc này đều được bố trí canh gác ở các cửa huyết mạch. Vì hôm nay là ngày Ngũ Hùng có khả năng đến thượng triều, không chắc lúc này sẽ không có kẻ vì vậy mà nhân cơ hội làm loạn. Phi Mạnh An đến trước cửa cung thấy như vậy thì liền âm thầm giật mình. Theo trí nhớ của hắn, Đông Chính Cung tuy có Cẩm Quân, thế nhưng đều phân năm xẻ bảy không thống nhất, hơn nữa binh thường cũng rất hỗn loạn. Nay thấy như vậy thì lại càng cảm thấy lựa chọn lần này của mình đến Ô Diên vẫn có điểm không đúng.

« Chủ Công, nếu lần này có thể bí mật bắt được Lý Bí. Vậy coi như Thiên Hạ này đã nằm trong tay... »

Một tên quân sư mặc đạo quan chế xanh lục, biểu tượng cho thế lực của Phi Mạnh An nhỏ giọng nói bên cạnh Phi Mạnh An. Khiến cho Phi Mạnh An phải tròn mắt lên nhìn hắn, rồi lại đảo mắt phía xung quanh dò xét, lát sau mới khe khẽ giọng gián dữ nói :

« Người thật ngu ngốc, ở đây tai vách mạch rừng, người còn dám nói ? »

« Ha ha, chủ công, Lý Bí nổi tiếng nhu nhược, việc chi mà phải sợ hắn. Hôm nay dù có nói trước mặt hắn, hắn cũng không dám làm gì người ! »

« Hừ, không nói với người, mồm miệng còn như vậy, cẩn thận ta chặt cái đầu người xuống, đến lúc đó xem người còn ba hoa ? »

Quân sư kia nghe thấy Phi Mạnh An tức giận như vậy, biết mình không thể nói đùa thêm, bèn gật gù tỏ vẻ đã hiểu, cố gượng cười vài nét.

Lúc này trong chính điện, Lý Bí ngay ngắn ngồi trên bệ rồng, tuy rằng Lý Bí đã từng nói với Triệu Kim Nam sẽ từ bỏ đế hiệu. Nhưng cuối cùng vì đại kế chinh phạt Nhân Giới, cái ngai vị đế vương này không ngồi vẫn không được, mà thực tế Lý Bí lại vẫn trực tiếp phục mệnh Triệu Kim Nam. Có nghĩa rằng Lý Bí tuy có thể coi là vua của toàn cõi Nam Thiên, nhưng Triệu Kim Nam lại là vua của Lý Bí. Chính là đơn giản như vậy, hôm nay đại kế chinh phạt Nhân Giới bày ra, Lý Bí không chỉ phải thu phục Ngũ Hùng, mà còn phải thiết lập trên toàn đế chế Nam Thiên, thiết lập Nhân Thánh đạo. Tôn thờ Nhân Thần, vì vậy mà triều bái Thánh Chiến Binh, không ngừng tăng cường sức mạnh cho Thánh Chiến Binh, một ngày đánh vào Tiên-Ma hai giới.

Lý Bí ngay ngắn ngồi, trên thân mặc đế bào sáng chói. Chợt thấy binh tốt bên ngoài hét lớn :

« Tiết Sứ Thượng Đại Thần Phi Mạnh An cầu kiến ! »

« Phi Mạnh An ? »

Ung Sơn Kì Vương giáp phục vàng kim sáng chói neho mảy ngạc nhiên. Ngày hôm nay tuy xuống chiếu muốn gọi Ngũ Hùng. Nhưng kì thật Lý Bí đã tính trước đến sẽ không có một kẻ nào tới, vậy mà tên Phi Mạnh An này không ngờ lại vẫn to gan lớn mật đến như vậy, vẫn dám một mình bước vào chính điện.

Lý Bí hàng lông mày khẽ nhíu, tuy có chút ngạc nhiên nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ lãnh đạm hờ hững. Tận cho đến khi thấy bóng dáng to lớn đậm người của Phi Mạnh An xuất hiện, mới quét mắt nhìn xuống, tay vuốt chòm râu bạc chờ đợi.

Phi Mạnh An vừa bước vào chính điện, bắt gặp khí thế Ung Sơn Kỳ Vương cùng ánh mắt lãnh đạm của Lý Bí. Một lần nữa lại âm thầm cảm thấy giật mình chột dạ, hôm nay hẳn tự dẫn xác chui vào trong bao của người ta, cũng không thể tỏ vẻ ngạo mạn như Khâm Thiên Sử Cơ. Mà lại khôn khéo cúi đầu nói :

« Thần, Phi Mạnh An khấu kiến Đế Quân, Đế Quân Thiên Tuế, Thiên Tuế !! »

Phi Mạnh An quỳ xuống dập đầu ba lạy, nheo cặp mắt đảo quanh chính điện đánh giá. Hôm nay hẳn đến đây vốn là có mưu tính, nhưng lại bắt gặp Ung Sơn Kỳ Vương lâm liệt đứng bên cạnh nên cũng không khỏi phải suy nghĩ lại.

« Phi Mạnh An, ha ha, đã năm năm kể từ ngày ta cử người đến Tây Quận. Không biết đất Tây Quận có tốt không hả ? Chừng nào có thể lên để hiệu đây, có định đề ta đến đó chúc mừng hay không ? »

« Để hiệu... »

Phi Mạnh An nghe đến đây liền tỏ vẻ sợ hãi run run giọng, biết chính mình lúc này không xử lý khôn khéo, rất có thể cái đầu cũng không giữ được. Nhưng mà bên trong hẳn ta đã có suy tính, cho nên không hề lo lắng, bề ngoài tuy có tỏ vẻ sợ hãi, nhưng trong thâm tâm lại rất bình tĩnh. Như đã biết trước được mọi việc, biết một bước này của Lý Bí là không hề nằm ngoài sự tính toán của hẳn ta.

« Đế Quân, thần vẫn luôn luôn tận trung với Đế Chế Nam Thiên, không biết kẻ lớn mặt nào nói xằng nói bậy vu cáo cho thần, thật sự rất oan uổng... »

« Oan, ha ha... Phi Mạnh An, một câu nói oan hay lắm, chỉ một câu nói mà gạt sạch mọi tội danh ! »

« Hừ, nói đi, hôm nay vì sao lại dám tự dẫn xác đến Ô Diên, có phải là cảm thấy ta nhu nhược đến không dám giết người. Bớt vòng vo đi một chút, vẫn nên nói thật với lòng mình. Người đến chắc chắn đã áp rõ toan kế, muốn nói gì cứ nói... »

Lý Bí mắt bắn ra hung quang, khí thế vương giả tràn ngập uy áp xuống. Phi Mạnh An cảm nhận thấy luồng áp bách này, cũng không khỏi toát mồ hôi. Nhưng lát sau đã tự cười khanh khách đứng thẳng lưng mà nói, tuy nhiên vẫn giữ bộ dạng cung kính :

« Đã là như vậy, thần cũng không muốn quanh co. Thứ cho thần được nói thẳng, hôm nay thần đến đây, chính là muốn mời ngài đến Tây Quận một chuyến !! »

« Đến Tây Quận ??? »

« Ha ha, Phi Mạnh An, người muốn làm vua đến phát điên rồi ? »

Lý Bí mắt lại bắn ra hung quang, then quá hóa giận. Vốn biết Ngũ Hùng đã không coi mình ra gì, nhưng hôm nay căn bản chính mình trong mắt bọn chúng còn kém hơn một chút, đến một tên tốt đen cũng không bằng. Đường đường là Đế Quân một nước, hôm nay lại giống như món hàng bị vòn qua vòn lại.

Phi Mạnh An biết mình nói ra câu này là chọc giận Lý Bí, nên đã vội vã dùng mồm mép mà thuyết phục, bằng không, hôm nay không chỉ không lừa được Lý Bí, mà đến cái mạng cũng khó giữ :

« Đế Quân, kì thật người đừng nên hiểu lầm ý thần. Hôm nay Ô Diên đã nằm trong tay Sử Cơ, thần là người trung thành, mắt thấy Đế Quân bị khi nhục, làm sao có thể chịu nổi. Như vậy đi ngược lại đạo quân thần, hôm nay Tây Quận có thể tranh đoạt được với Ngũ Hùng, sao ngài không tận dụng thế lực của thần mà tiêu diệt phản loạn, huân chỉ thần còn tuyệt đối trung thành như vậy. Vốn muốn xua binh đánh một trận với Sử Cơ, nhưng còn lo cho tính mạng của Đế Quân nên bình tĩnh còn chưa dám, hôm nay Đế Quân bị Sử Cơ khi nhục, thần hận không thể băm vằm hẳn, cho nên mới muốn bí mật tới đây đón bệ hạ rồi đến Tây Quận nướng nấu, chờ khi diệt được Ngũ Hùng lại trở về Ô Diên cũng không muộn ! »

Ung Sơn Kỳ Vương đang uy phong gác kiếm bên cạnh, nghe thấy như vậy liền hung dữ tuốt kiếm khỏi vỏ, lao tới vụt một tiếng đã đặt lưỡi kiếm cạnh cổ Phi Mạnh An :

« Lời muốn mừa như vậy cũng dám nói ra, không ngại ta lấy cái đầu người. Ngũ Hùng ngày hôm nay có một kẻ nào còn trung thành, Ung Sơn ta sẽ tự sát ngay tại chỗ, súc sinh cũng không bằng!! »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 107: Diệt Ngũ Hùng (5)

« Kỳ Vương chậm đã ! »

Phi Mạnh An mồ hôi chảy dài vội vã nói, từ cổ hẳn một đường vết máu ruộm ruộm chảy xuống.

« Hôm nay quả đúng là Ngũ Hùng không còn một kẻ nào trung thành, thế nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Với thể lực của đế quân hiện giờ, đừng nói là muốn đánh với Ngũ Hùng, mà cho dù là đánh với một Quận cũng cảm chắc thất bại trong tay. Đã như vậy hôm nay ta cũng nói thẳng với Đế Quân, chỉ cần ngài liên minh với ta, sau này Nam Thiên sẽ lại chia đôi, thiên hạ mỗi người một nửa. Ta sẽ dùng binh Tây Quận cùng ngài mà chinh phạt lại Tứ Hùng, như vậy người thấy thế nào ? »

Phi Mạnh An nhàn nhạt nói, lưỡi kiếm cạnh cổ cũng bị hấn dùng ngón tay kẹp lấy đẩy ra. Ung Sơn Kì Vương khuôn mặt vẫn phùng phùng như lửa muốn trực tiếp hạ thủ, lại thấy Lý Bí háng giọng ngăn cản :

« Kì Vương chậm đã ! »

« Hoàng huynh, tại sao không để ta một nhát trăm chết tên phản thần này ? »

Ung Sơn Kì Vương lời nói tức giận muốn phun ra búng máu, run run đôi bàn tay. Lý Bí nhìn qua chỉ cười nhạt gật gật đầu như trấn tĩnh Ung Sơn, lại nhìn về phía Phi Mạnh An từ tốn :

« Ngày hôm nay kì thực Ngũ Hùng trong mắt bọn đế chỉ như tôm tép, thực muốn lấy bất cứ lúc nào cũng dễ như trở bàn tay. Bọn đế chỉ cần một cái nhấc tay đã có thể khiến thiên hạ một lần nữa dậy sóng, thậm chí Ngũ Hùng các người tương lai dòng tộc cũng không còn xuất hiện, họ Phi các người, họ Khâm Thiên, họ Bình Gia đều không còn ! »

« Ha ha ha ! »

Phi Mạnh An chỉ lắc lắc đầu tỏ vẻ không tin cười lớn, tay quét qua vết máu trên cổ liếm qua lưỡi như khát máu. Lý Bí lại nói :

« Phi Mạnh An ? Bọn đế hỏi người, Tây Quận của người có nổi bao nhiêu binh mã ! »

Phi Mạnh An đang cuồng tiếu, lại ngạc nhiên :

« Trăm vạn có thừa ! »

« Vậy bọn đế lại hỏi người ? »

Lý Bí dừng một chút, lại tiếp tục nói :

« Trăm vạn binh của người, có thể đánh được trăm vạn binh kinh kì của Khâm Thiên Sử Cơ hay không ? »

Phi Mạnh An ngẫm nghĩ một chút, rồi tự vỗ ngực mà nói :

« Cho ta mười năm họ Khâm Thiên sẽ chẳng còn ! »

« Ha ha, cứ cho là như vậy ! Vậy bọn Đế lại hỏi người, trăm vạn binh của người giỏi nhất là cái gì ? »

« Đế quân, thực ra ngài rất rõ ràng rồi, tại sao vẫn phải hỏi. Binh Tây Quận nổi danh thủy chiến, thiên hạ vô địch thủ ! »

« Đúng đúng, Tây Quận quả thật rất giỏi thủy chiến ! Vậy... Thủy Quân của người, có đánh được đạo Hắc Mã, đạo Bạch Tượng của Miên Quận hay không ? »

« Hắc Mã, Bạch Tượng ? »

Phi Mạnh An ngạc nhiên tròn mắt, dường như hai từ này hẳn chưa từng nghe đến. Lý Bí cười lớn :

« Ha ha, Phi Mạnh An, Phi Mạnh An, người chỉ như ếch ngồi đáy giếng, biết một mà chẳng biết mười ! »

« Người luôn tự ngẫm rằng thiên hạ mỗi người đều luôn dậm chân tại chỗ, còn người lại thay đổi rất nhiều. Người nghĩ người ta thật ngu ngốc, còn người mới là thông minh sáng suốt ? »

« Bọn đế nói cho người biết, nếu như người chỉ muốn diệt Khâm Thiên Sử Cơ mà đã mất mười năm, trong khi Bình Gia Liệt Quân chỉ cần một lần tiến binh ! Vậy cứ cho là người diệt được Bình Gia Liệt Quân, thử hỏi, người còn phải mất bao nhiêu năm tháng nữa mới đánh được hai người còn lại ? Thế gian mãi mãi xoay chuyển, huống hồ hai người kia cũng chưa chắc đã để im cho người làm cản ! »

« Nguyên Thừa Vũ có ba ngàn thiết kỵ dũng mãnh như Thiên Binh Thiên Tướng, căn bản ra vào chiến tuyến như chón không người ! Một khi hai bên giao chiến, hẳn chỉ cần lãnh thiết đạo binh này lấy cái đầu của người, thử hỏi người chạy đi đâu ? »

Phi Mạnh An nghe Lý Bí nói một hồi, sững sờ trong chốc lát, lại cười nhạt tự tin :

« Đế quân nói phải lắm, thiện chiến cường binh ta không so được với Bình Gia Liệt Quân, với Nguyên Thừa Vũ... »

« Quân binh đông đúc không so được với Tư Đồ Biên Hưng... Nhưng vận thế xoay vần, sao ngài có thể biết trước được sau này ra sao ! »

« Ha ha, hôm nay, chẳng phải là ta có đại kế ngàn năm trước mắt rồi ư ? »

Phi Mạnh An cười nham hiểm, ánh mắt trở nên thâm độc. Quân sư đạo quan chế phía sau cũng cười khanh khách. Chỉ thấy tiếng cười vừa dứt, không trung đã tối sầm, chính điện Cẩm Quân có mấy trăm người bỗng một lượt ngã gục toàn bộ. Ung Sơn Kì Vương biến sắc, tuy vậy Lý Bí khuôn mặt vẫn ngưng trọng :

« Phi Mạnh An, tốt nhất ngươi không nên hồ đồ, ngươi định làm cái gì, đây chính là trong địa phận của bản đế, ngày hôm nay tính mạng của ngươi nằm trong tay ta. Chớ nên giãy giụa... »

« Vụt !! »

Gần mấy mươi đạo thân ảnh lao tới, trên ngực đều có một chữ Phi làm hình xăm rất lớn, đều mặc quân phục của Tây Quận. Chính điện Đông Chính Cung nhất thời đều đã bị vây kín lại không còn một kẻ hở.

Phi Mạnh An cười khanh khách :

« Lý Bí, ngày hôm nay ngươi vẫn còn tự cho mình là thông minh hay sao ? Nếu ngươi thật sự thông minh, thiên hạ đã không rơi vào tay Ngũ Hùng. Nếu ngươi thật sự thông minh, ngươi đã không có ngày hôm nay... Bản tính con người vẫn luôn luôn như vậy, không thể thay đổi, căn bản ngươi không đủ tàn nhẫn, không đủ thủ đoạn, ngôi vị chí tôn thiên hạ vốn không thuộc về ngươi ! »

Phi Mạnh An lại tiếp tục nói :

« Ngươi nói đúng lắm, Tứ Hùng thay đổi, thay đổi rất lớn. Thế nhưng cũng như vậy, Phi Mạnh An ta cũng thay đổi, ngươi nghĩ rằng với thế lực của ta vẫn còn tồn tại đến bây giờ là tại sao. Tây Quận ban đầu cũng chỉ nghèo đói, vào tay ta trở thành cường Quận trong vòng vài năm, có thể tranh danh với Tứ Hùng sẵn có... »

« Ngươi nghĩ rằng chỉ có bọn chúng có kì binh, mà họ Phi ta cũng không có một chi binh chủng ư ? Ngươi thật quá sai lầm, hôm nay trong Tứ Hùng, bất cứ kẻ nào ta cũng có thể nháy mắt lấy mạng ! »

Ung Sơn Kì Vương giọng nói ồm ồm :

« Ngươi cũng có kì binh ! »

Phi Mạnh An tự mãn gật gù đầu :

« Cẩm quân không phải mỗi người đều tự xưng là một địch vạn hay sao ? Ở đây có hơn ba vạn cẩm quân, mà còn chẳng thể ngăn nổi mấy chục người này của ta ! Ngươi nghĩ là tại sao đây hả Kì Vương ? »

« Vốn muốn nhẹ nhàng nói lời ngọt dụ dỗ các ngươi, nhưng các ngươi căn bản quá cố chấp. Căn bản lý lẽ rất cứng đầu cứng cổ, ta không thể thuyết phục, nhưng mà chuyện này Phi Mạnh An ta cũng đã tính toán từ trước. Nếu hôm nay ngươi có gan nổi lên cự lại Ngũ Hùng, thì hẳn là cũng có chỗ dựa, cũng có tâm kế của mình. Cho nên ta đã đem đến Ô Diên này chi kì binh hùng mạnh nhất của Tây Quận ‘Tam Thập Tam Thiên Tướng’, mỗi người đều là những kẻ uống máu mà lớn lên, kĩ năng tuyệt đối cao cấp »

Lý Bí nheo mắt :

« Tam Thập Tam Thiên Tướng ? »

Phi Mạnh An cười lớn ha ha :

« Lý Bí, ngươi có biết rằng Nguyên Thừa Vũ luôn tự mãn vào chi thiết kị ba ngàn người của hắn. Nhưng kì thực, ba ngàn người đó chính là được một trong số Tam Thập Tam Thiên Tướng của ta bồi dưỡng ra hay không ? »

Lý Bí lập tức trợn mắt :

« Ngươi nói cái gì ? »

Ung Sơn Kì Vương cũng hoảng hốt, khuôn mặt co giật :

« Ngươi nói ba ngàn thiết kị của Nguyên Thừa Vũ là do một trong Tam Thập Tam Thiên Tướng của ngươi bồi dưỡng ra ? »

« Chuyện này không có khả năng ! »

Lý Bí lắc đầu, vẫn tiếp tục nói, mặc dù thực sự giật mình với câu nói của Phi Mạnh An. Tuy nhiên Lý Bí vẫn tự tin mình có điểm tựa vững chắc phía sau, cho nên chuyện này dù là không lường trước. Lý Bí vẫn có cảm giác mình có thể ung dung thoải mái.

Phi Mạnh An thì tâm trạng lại hoàn toàn trái ngược với Lý Bí, bề ngoài tỏ ra đắc ý hưng phấn, nhưng hần khế nom thấy sắc mặt Lý Bí, đã thầm cảm thấy có gì đó không ổn.

Lý Bí khuôn mặt khê đỏi, lại cười nhàn nhạt, bàn tay đưa lên vuốt vuốt chòm râu tỏ vẻ hứng thú :

« Ha ha, cứ cho là Phi Mạnh An người có Tam Thập Tam Thiên tướng, có mạnh hơn ba ngàn thiết kị của Nguyên Thừa Vũ, cho dù người có từ ba mươi ba người đó bồi đường ra thêm ba mươi ba chi thiết kị nữa thì có sao chứ ? »

« Lý Bí, người điên rồi ! »

Quân sư mặc sắc phục quan chế Tây Quận lớn tiếng phun nước miếng chỉ thẳng mặt Lý Bí.

« Hừ ? »

Ung Sơn Kì Vương lập tức phản nộ hừ lạnh, thanh kiếm trong tay nhảy mất ném ‘phật’ một tiếng về phía tên quân sư kia. Thanh kiếm lao như xé gió, sức mạnh kéo theo kêu lên ‘vùn vụt’, đầu kiếm nóng đỏ chỉ trong chốc lát, chuôi kiếm cong lại gần xoắn, chẳng mấy chốc kiếm ấy đã như hóa thành mũi cự tiễn mà lao tới, muốn phá tan mọi vật cản trở.

Diễn biến thực quá nhanh, tận đến khi tên quân sư kia nhận thấy mình lâm vào tử cảnh, mặt mũi xám ngắt, mới biết mình đã gây ra hành động gì.

Bỗng một bàn tay như tàn ảnh, từ đầu vụt tới, đem thanh kiếm Ung Sơn Kì Vương ném tới, một chiêu nhẹ nhàng hất bay.

« Keng !! »

Thanh kiếm bị hất bay, lúc này nhìn lại đã thành một khối kim loại tròn vo. Quả thực chỉ như vừa ‘xoát’, thân ảnh ấy đã khiến mọi cường lực mà Ung Sơn Kì Vương tạo ra bay biến như bọt khí.

Ung Sơn Kì Vương cảm thấy hải hùng không thôi, xưa nay toàn đế chế Nam Thiên vẫn luôn biết đến Kì Vương với sức mạnh một thân quần ẩu tam tướng. Tam tướng chính là ba vị tướng khỏe mạnh nhất đế chế Nam Thiên, một người có thể vờn được chín cái cự đỉnh, đánh nhau với hàng trăm lính khỏe, thậm chí mấy chục cấm vệ quân cũng đều phải ngã gục trước sức mạnh của ba người này. Ung Sơn Một lần chỉ dùng một tay, đã bại tam tướng, đã đem đến kì tích huyền thoại khắp đế chế Nam Thiên. Thậm chí mỗi một nam nhân khi muốn khoe mẽ sức mạnh của mình, đều luôn lấy Ung Sơn Kì Vương ra để so sánh.

Vậy mà cái thân ảnh kia chỉ dùng một cái ‘xoát’ nhẹ đã khiến một kích của Ung Sơn như trẻ con tập đấm, như hồ giấy gằm gù. Khiến cho toàn bộ kì tích huyền thoại mà người ta tôn sùng, thật chỉ như một lời đồn hư thực. Chỉ như một kẻ luôn luôn tự đắc mà không hề có thực lực thật sự.

Không ít cấm vệ quân trong lòng thần tượng Ung Sơn Kì Vương, lúc này trong thâm tâm cũng cảm thấy kinh hãi. Trong lòng mỗi người, Kì Vương như một bức tường chắn cao không thể đo đếm, tựa như vịnh viễn không thể vượt qua. Như màn chắn của Thiên Địa, thiên hạ tuyệt đối không có kẻ nào có thể vượt qua được thần tượng này của bọn họ, vậy mà bây giờ lại xuất hiện kẻ làm được như vậy.

Cấm quân mỗi người đều được rèn luyện khắc khổ từ lúc còn là ấu tử, mỗi người đều là từ trong sinh tử cực hạn rèn luyện mà thành. Cho nên trong mắt cấm quân, binh lính bình thường dù có khỏe mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể dễ vào mắt. Kẻ có thể khuất phục duy nhất những con mãnh hổ cấm quân này chỉ có các vị thống lĩnh. Trong lịch sử đế chế Nam Thiên chỉ có bốn vị thống lĩnh được toàn bộ Cấm Quân tuyệt đối tôn sùng, trong đó Ung Sơn Kì Vương là thống lĩnh của các vị thống lĩnh. Người đã bại được tam tướng, đã đem đến sự sùng bái đến điên cuồng của mỗi Cấm Quân.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Tam Thập Tam Thiên Tướng

« Người rốt cục là kẻ nào ? »

Ung Sơn Kì Vương giọng ồm ồm lớn tiếng quát, phất tay một cái từ đâu đã xuất hiện cự cung rất lớn. Trong tay chậm chạp kéo lên mũi cự tiễn cảnh cạch.

Ung Sơn nổi tiếng đất Nam Thiên với sức mạnh địch tam tướng, thế nhưng điều mà khiến ông ta để lại ấn tượng nhiều hơn lại là với danh hiệu Xạ Thần.

Xạ Thần Ung Sơn, trong một cái nháy mắt đã có thể kéo được cự cung nặng ba trăm cân, với cường lực như vậy. Một mũi cự tiễn của Ung Sơn Kì Vương mỗi lần đặt lên cự cung cũng phải nặng đến hàng cân. Một khi mũi cự tiễn kéo ra, cho dù là voi lớn cao hàng mấy chục trượng cũng tan tành thân xác. Có thể thấy một mũi cự tiễn này là không thể coi thường.

Chỉ thấy thân ảnh kia trên mình cũng là mặc sắc phục chi binh chủng Tây Quận kín đáo, trên ngực bố y còn có chữ Phi rất lớn.

Khi Ung Sơn Kì Vương lớn giọng hỏi, chợt có giọng cười lạnh lạnh phát ra thâm thúy, âm cao chói vót :

« Ha ha ha, Kì Vương bớt giận, ta bắt quả chỉ là một trong Tam Thập Tam Thiên Tướng của chủ công, ngài chớ nên sợ hãi, chúng ta sẽ không làm hại ngài ! »

« Nữ nhân ? »

Ung Sơn Kì Vương giật mình ngạc nhiên, Lý Bí cũng không khỏi rung hoàng bào. Mấy trăm Cẩm Quân bên ngoài lúc này đã kéo vào nghe thấy điều này cũng không khỏi run bính khí. Giọng nói lạnh lạnh kia quả thực đúng là nữ nhân, không chỉ vậy, âm thanh còn rất mê người.

Chỉ là một nữ nhân, lại có thể trực tiếp dùng ‘xoát’ đem toàn bộ uy lực một chiêu của Ung Sơn Kì Vương hóa thành bọt khí. Toàn trường im lặng, chỉ có Phi Mạnh An cười nhạt đắc ý, tựa như đã biết trước mọi chuyện rõ ràng.

Lúc này, cảm giác như mình nắm đằng chuôi trong tay, Phi Mạnh An bước lên phía trước dùng tư thế ngang hàng mà nói :

« Để quân, giờ thì ngài đã biết tại sao thần muốn mời ngài về Tây Quận rồi chứ ? Ha ha, Xạ Thần Ung Sơn, cũng chỉ đến mức như vậy, đối mặt với Tam Thập Tam Thiên Tướng, cũng chỉ cần một người ! »

« Ô, phải rồi, các người rất ngạc nhiên khi người này là nữ nhân có phải không ? »

Phi Mạnh An vừa nói vừa mân mê môi của mình, vừa bước tới gần thân ảnh kia.

Chợt, Phi Mạnh An nhanh tay đưa lên, đã giật xuống khăn che mặt. Tức thì một khuôn mặt xinh đẹp lộ lộ hiện ra, đôi môi đỏ mọng, hơi thở thơm tho phả vào mặt mũi Phi Mạnh An. Hắn ta điều bộ ngực ngật, khẽ nâng chiếc cằm nhỏ xinh đẹp, từ đôi môi đỏ mọng thè ra chiếc lưỡi nhỏ nhắn hồng hào thơm tho. Phi Mạnh An như mãnh thú khát máu, dùng lưỡi mình thêm thưởng liếm trọn. Cái lưỡi thô bạo của hắn mạnh mẽ tiến vào khoang miệng kia quần đảo trong đó. Đôi môi đỏ mọng liên tục bị khuấy động, lớp vải bố y bên ngoài bị Phi Mạnh An mạnh tay xé toạc, lộ ra thân hình nóng bỏng, bộ ngực sữa căng tràn trắng muốt. Toàn thân nữ nhân mặc một lớp y sam mỏng che lấp những chỗ nhạy cảm, sức hấp dẫn vô cùng dụ hoặc. Phi Mạnh An hấp tấp khuấy động hạ thân nữ nhân, nữ nhân kia trên miệng thở ra từng hơi thở nóng bỏng gấp gáp.

Nhưng chỉ đến như vậy, Phi Mạnh An đã lập tức dừng lại, buông tha đôi môi đỏ mọng, tiếp tục nhìn toàn trường mà cười vẻ thỏa mãn :

« Không chỉ vậy, Tam Thập Tam Thiên Tướng của ta, còn đều là mỹ nhân ! Ha ha, không giấu gì Đế Quân, trong quân kì nghiêm minh, các nàng được gọi là Tử Thần, nhưng nếu để trên giường, cũng đều là cực phẩm, khắc khắc... »

Nữ nhân bị Phi Mạnh An khuấy động, trên khuôn mặt vẫn còn lộ vẻ hứng tình, đôi môi vẫn luôn tỏ vẻ thêm khát cần nhẹ, bàn tay vuốt nhẹ bộ ngực sữa đưa đi đưa lại. Hành động này khiến không ít cảm quân phải chảy máu mũi vì phấn khích. Thậm chí Ung Sơn Kì Vương nổi tiếng bạo tàn, lúc này hạ thân cũng không khỏi lộ lộ sừng sững. Quả thật Anh Hùng khó qua ái Mỹ Nhân...

Chỉ có Lý Bí tâm tình vẫn như núi đá, trước mắt đều dừng đứng :

« Phi Mạnh An, ngươi nên bớt làm trò, đây là Chính Cung, ngươi làm vậy không sợ làm bẩn mất quần thần hay sao ? Ngươi cho dù là chủ Tây Quận, nhưng nếu vì ham mê nữ sắc, dân chúng cũng sẽ sớm mà lầm than. Nam Thiên giao vào tay ngươi, sớm muộn cũng có ngày vì vậy mà sụp đổ ! »

« Hừ, Lý Bí, bớt nói nhiều đi ! Hôm nay có Tam Thập Tam Thiên Tướng của ta ở đây, ngươi không theo ta về Tây Quận cũng phải theo !! »

Phi Mạnh An cong hàng lông mày dữ tợn nói, Lý Bí khuôn mặt cũng trực như bốc lửa.

Ung Sơn Kì Vương trong nháy mắt tỉnh táo cũng dữ tợn quát lớn nói :

« Cẩm Quân ! »

Lời Ung Sơn vừa phát ra, toàn bộ mấy trăm Cẩm Quân lập tức giờ lên bính khí, đồng loạt hô to lao vào, vây quanh đám người Phi Mạnh An. Giáp binh trọng cung nhất loạt căng lên cương cứng, Ung Sơn cũng từ đầu rút ra trường kích rất lớn, nặng đến cả mấy trăm cân hung tợn lao lên đập xuống đầu Phi Mạnh An.

« Kì Vương sao lại vội vàng như vậy ? »

Giọng nói nữ nhân êm ái mê người thò thè bên tai Ung Sơn, một kích kia đập xuống đã bị bàn tay thon thả nhẹ nhàng gạt bay, còn có một chiếc lưỡi thơm tho khẽ liếm qua lỗ tai Ung Sơn, khiến Ung Sơn lập tức rung mình, toàn thân lúc này tựa như không còn sức lực. Trọng kích cầm trong tay cũng chốc lát trở nên nặng nề, đường công kích đưa ra không còn chuẩn xác.

« Ngươi ! Ngươi đã làm gì ta, con tiện nhân ? »

Ung Sơn sợ hãi quát lớn, toàn thân gầy gù nhưng phát hiện mình căn bản bây giờ cơ thể cũng không thể điều chỉnh.

Lý Bí phía xa nhìn thấy trường cảnh này cũng không khỏi than lớn một tiếng :

« Quả nhiên không tầm thường ! »

« Lạp lạp lạp... »

Lý Bí trong tay bỗng xuất hiện một cái trượng lớn dài đến hai mét, trên trượng có đính một cái Nhẫn màu xanh bằng ngọc thạch sáng chói, thi thoảng còn lóe lên một chữ Triệu bắn xuống toàn trường. Lý Bí tay trái cầm quyền trượng tủa ra khí thế vương giả uy áp xuống, một tay vung lên một màn bột phấn đánh ra liên tục nhiều thủ ấn.

« Vụt vụt vụt !! »

Liên tiếp nhiều đạo thân ảnh từ không gian đột ngột xuất hiện, giáp binh nặng rất dày màu xám. Bộ giáp mỗi người mặc đều uy áp liễm liễm, đường vân cuộn cuộn, mặt giáp khác đều là thượng cổ hung thú. Mặt giáp còn có đạo ánh sáng như bùa ấn tỏa ra vàng chói mắt ‘Nhân’.

Hàng ngàn đạo thân ảnh liên tiếp liên tiếp xuất hiện từ hư không, đánh xuống luồng không khí như muốn nghẹt thở.

« Âm âm âm !! »

Tiếp tục sau những lần xuất hiện của giáp binh ‘Nhân’. Lần này một tiếng nổ lớn vang lên, chợt một Cự Giáp Tướng Quân mặc hắc giáp cũng xuất hiện, mặt ngọc mây ngài ‘Nghiêm Lam’ thống lĩnh.

Giọng nói vang lên sang sảng từ Cự Giáp Tướng Quân :

« Tín Sử Thánh Quân, đã có chuyện gì khiến ngài phải triệu tập Thánh Chiến Quân Đoàn ? »

Lý Bí vuốt vuốt cằm râu dài, khuôn mặt sắc lạnh, tay trái cầm quyền trượng lớn khua xuống phía dưới nói :

« Là hần ! »

Quyền trượng theo hướng trở xuống phía Phi Mạnh An.

Phi Mạnh An theo cảm giác đã chảy toát mồ hôi sống lưng, ba mươi ba thân ảnh yếu diệu lúc này cũng khẽ run lên hoảng sợ.

« Nghiêm đại thống lĩnh, xin ngài giải thuật giúp Ung Sơn ! »

Ung Sơn Kì Vương cả người mềm nhũn nằm rạp dưới đất, lúc này kêu lên nói. Nghiêm Lam dương đôi mắt nhìn về phía Ung Sơn, tay đánh ra một đạo ánh sáng nhàn nhạt. Ung Sơn cả người như có dòng nước mát lạnh chảy qua, tứ chi bách mạch nhất thời trở nên hưng phấn sung túc. Cả người lại tràn trề sức lực, tựa như so với trước đây còn mạnh hơn rất nhiều.

« Nghiêm thống lĩnh, đa tạ ! »

Ung Sơn hưng phấn đứng lên, vội vàng cúi mình cảm tạ. Bắt đầu giờ lên trọng kích nặng nề, chĩa về phía Tam Thập Tam Thiên Tướng :

« Bọn tiện nữ, bọn loạn thần tặc tử, chính điện vương triều Nam Thiên các ngươi cũng dám làm loạn. Xem hôm nay ta lấy đầu các ngươi ! »

« Vù vù vù !! »

Trọng kích trên tay Ung Sơn Kì Vương lao đến như bão táp, hướng tới phía nữ nhân bên cạnh Phi Mạnh An, một trong Tam Thập Tam Thiên Tướng của Tây Quận.

Cự Giáp Tướng Quân Nghiêm Lam, một bên đứng nhứ mây đánh giá, phát hiện ba mươi ba người này quả thật có điểm gì đó không đúng, liền lớn giọng thốt lên :

« Không lẽ các ngươi cũng là cao thủ nội khí ?? »

Nói rồi Nghiêm Lam từ đầu quyền, đánh ra một màn sáng nhàn nhạt, có ý tứ thăm dò ba mươi ba người này.

« Hừ, ngươi thực quá coi thường tí muội chúng ta rồi, muốn dùng một chiêu nhỏ nhoi như vậy đối phó với đệ tử Âm Môn Kiếm Phái ? »

Một nữ tử trong ba mươi ba người cũng lạnh lạnh giọng nói êm ái, quất lại về phía Nghiêm Lam. Màn sáng Nghiêm Lam đánh ra, chẳng mấy chốc bị đám người này hợp lại dập bay.

« Không thể nào ! Chẳng phải mười năm trước Tiên Giới đã đánh xuống Thiên Môn, tại sao các ngươi là nội khí cao thủ vẫn có thể ở đây ? »

Nghiêm Lam sùng sốt kêu lên, một chiêu kia hần vừa đánh ra, uy lực tuy chỉ là thăm dò nhưng cũng không phải tầm thường. Bằng vào tất cả những người ở đây, cho dù là Thánh Chiến Binh, trúng một chiêu này không chết cũng phải trọng thương. Vậy mà ba mươi ba người này hợp lại, không biết đã làm ra loại trận pháp gì, cực lực hóa giải toàn bộ khiến hần vô cùng hoảng sợ.

Ba mươi ba người này, không nghi ngờ gì, tất cả quả thực đều là cao thủ nội khí kì. Thậm chí còn không biết đã dùng bí pháp gì, đã có thể khiến cho nội khí toàn thân đều được ẩn giấu. Khiến cho Cự Giáp Tướng Quân Nghiêm Lam hần không thể nhìn ra đây là người tu luyện nội khí, mà chỉ dám đoán định là thường nhân võ lâm cao thủ.

Thất thần trong chớp lát, Nghiêm Lam đã thanh tỉnh, lúc này sáng suốt đánh giá tình hình. Trước tiên phải đánh giá thực lực mấy người này, xem rốt cuộc bọn chúng đã đến cảnh giới gì. Tiếp theo mới có thể đưa ra đối sách giải quyết, Phi Mạnh An quả thực cũng không phải là người tầm thường. Không ngờ trong năm thế lực, gã lại là người duy nhất chiêu nạp được nội khí cao thủ, có thể thấy tâm cơ người này quả thực rất cao, là con người nguy hiểm, có khả năng ảnh hưởng đến cục diện thế bài Nam Thiên hiện tại.

« Thánh Chiến Quân Đoàn ! »

« Có !! »

« Lập tức triển khai Trận Pháp Triệu Gia !! »

« Ráp ráp ráp !! »

Cự Giáp Tướng Quân Nghiêm Lam vừa hạ lệnh, đã có loạt loạt binh khí được ném xuống mặt đất, lần lượt nhiều người bắt đầu té xuống ra nhũn thuật. Thánh Chiến Quân lúc này trong chính điện có đến mấy ngàn người, uy lực trận pháp tạo ra không cần phải nói cũng biết là hết sức khủng bố.

« Âm âm âm !! »

Thiên không như vỡ nát, một hình trận pháp tinh vân đỏ màu xanh nhanh chóng hiện lên, bao quanh thân ảnh ba mươi ba nữ nhân và đám người Phi Mạnh An ở trong.

Bên trong trận pháp tinh vân đỏ, Phi Mạnh An hoảng loạn cũng hô lớn :

« Các người còn làm gì vậy, không mau hình thành pháp trận đối chọi ? »

« Chủ công, trận pháp này thực sự quá lớn, trước hết cần phải dùng vài người để mời trận, thì trận pháp của Âm Môn Kiếm Phái mới có thể khởi động !! »

« Bớt nói vòng vo, rốt cuộc các người muốn làm gì ? »

Mấy mươi thiếu nữ nghe đến đây sắc mặt đều hồng nhuận đề mề nói :

« Trận pháp của Âm Môn Kiếm Phái chúng tôi, trước hết cần phải có Cự Dương Chi Khí mới có thể khởi động ! »

« Biết rồi ! »

Phi Mạnh An sắc mặt lạnh lùng, bên cạnh có mấy tên bộ hạ đứng cạnh đã bị hấn dùng chân đạp bọn chúng về phía trước. Tức thì mấy tên thuộc hạ đó bị đám nữ nhân Âm Môn Kiếm Phái vây lấy, tóm gọn lột hết y phục, bắt đầu hướng tới hạ thân mấy tên thuộc hạ đó muốn giao hợp. Mấy người kia vô cùng hoảng sợ, biết kết quả tiếp theo của mình sẽ là gì, liền muốn chạy trốn, miệng còn không ngừng kêu tha mạng.

Bên cạnh Phi Mạnh An lúc này chỉ còn có gã quân sư vẫn đang hoảng sợ đứng cạnh, còn thầm cảm thấy may mắn mình không bị đẩy vào đám cuồng nữ của Âm Môn Kiếm Phái.

Mấy gã nam nhân bị đẩy vào giữa, bị ba mươi ba nữ nhân kia vây chặt, thay nhau hoan hợp. Bắt đầu dùng khí lực bóp kiệt lấy Cự Dương Chi Khí :

« A a a, chủ công, tha mạng, tha mạng... »

Không ngừng có tiếng la hét của mấy nam nhân kêu lên, thân mình mỗi người đều bu rầu hẳn, trải qua mấy lượt liên tục bị nữ nhân Âm Môn Kiếm Phái vây lấy đã trở nên héo quắt. Thân thể mỗi người đều như bị hút cạn kiệt nước, chỉ còn lại là một cái xác khô, trong khi đó đám nữ nhân kia thì càng trở nên xinh đẹp gợi cảm, càng phun ra nhiều màn khí màu trắng, đối chọi lấy trận pháp khủng bố của Thánh Chiến quân đoàn bên ngoài ép vào.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Thiên Môn mười năm trước.

Màn khí trắng lúc này dần trở nên mạnh mẽ, cuộn cuộn nổi lên như bão tố, bắt đầu không chỉ chống chọi là Trận Pháp Triệu Gia, mà còn bắt đầu đối hướng thôn phệ lại màn khí màu xanh ấy, còn có lực hút cực mạnh.

Vài tên thuộc hạ của Phi Mạnh An bị vắt kiệt lấy thân thể, lúc này ba mươi ba nữ nhân kia lại tự thưởng khoan khoái, bắt đầu mân mê cơ thể mình và kêu rên. Cảnh tượng hết sức trụy lạc, từ trận pháp bắt đầu sinh ra lực hấp dẫn về phía Thánh Chiến Quân Đoàn. Cự Giáp Tướng Quân Nghiêm Lam cảm thấy có điều không ổn, ngay cả bản thân hắn không ngờ cũng bị trận pháp này hấp dẫn, muốn lao vào giữa trận hoan lạc với mấy nữ nhân kia.

Tình huống bắt đầu ngày càng tồi tệ hơn, rất nhiều Thánh Chiến Binh bị lực hấp dẫn này ảnh hưởng, lực lượng phát ra phối hợp trận pháp Triệu Gia dần bị suy yếu.

Nghiêm Lam vội vã hét lớn :

« Mọi người cố gắng thanh tỉnh, đừng để mấy con Quỷ nữ này mê hoặc ! »

Rồi từ bàn tay Nghiêm Lam lại đánh ra màn sáng, quét hết thảy về phía các Thánh Chiến Binh. Màn sáng như một trận mưa rào giữa ngày nắng hạn. Lực tấn công của Thánh Chiến Binh đang đều đã cũng bắt đầu mạnh mẽ trở lại, trận pháp bên trong của Tam Thập Tam Thiên Tướng kia bắt đầu lại bị đè ép.

Phi Mạnh An thấy trận như sắp vỡ, liền hét hoảng kêu lên :

« Các người còn làm cái gì vậy ? Mau phát ra thêm nhiều lực lượng, bằng không chúng ta sẽ chết ! »

« Thật không ngờ Lý Bí này lại có quân bài lớn đến như vậy, hôm nay bốn Đại Thần xem như tính sai một bước ! »

Đám nữ nhân lúc này cũng hết sức chống trả, cố gắng mê mê nhiều hơn và kêu to hơn để trận pháp mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể đối chọi nổi, liền vội vã kêu :

« Chủ công, Hấp Dương Đại Trận và Mị Huyền Tâm Thuật của chúng ta không còn tác dụng. Trước hết chúng ta cần thêm một ít Cực Dương Chi Khí, mới có thể phát ra Phiệt Không để rời khỏi đây »

« Đúng vậy, chủ công, chỉ cần thoát được khỏi đây, một ngày thỉnh sư tôn tự thân áp trận, lo gì không trùng trị được bọn chúng ! »

Một nữ nhân khác vội vã gật đầu, thân thể mềm mại khẽ run lên, ngay cả Phi Mạnh An cũng phải cố gắng kiềm chế mới có thể không lao vào hoan hợp với nữ nhân kia. Gã quân sư mặc sắc phục quan chế Tây Quận, nghe thấy đám nữ nhân kia còn nói cần thêm một ít Cực Dương Chi Khí, liền vô cùng hoảng sợ, biết kết quả tiếp theo sẽ đến lượt mình không nghi ngờ gì. Bèn lập tức chạy thực mạng lao ra khỏi Hấp Dương Đại Trận kêu lớn :

« Ta đầu hàng, ta muốn bán mạng vì đế chế Nam Thiên, muốn tiêu diệt phản thần Tây Quận ! »

« Lập tức ngăn hắn lại ! »

Phi Mạnh An gào lớn, nhưng đám nữ nhân kia chỉ lắc đầu :

« Chúng ta hiện giờ không có thực lực, chỉ cần di chuyển một chút trận pháp lập tức vỡ vụn, đến lúc đó đừng nói là bắt hắn, mà ngay cả chúng ta cũng mất mạng ! »

Phi Mạnh An hoảng sợ :

« Vậy tiếp theo phải làm thế nào ? »

Một nữ nhân điềm tĩnh nói :

« Chủ công, chúng ta vẫn cần Cực Dương Chi Khí của ngài ! »

« Các người muốn chết ? »

Phi Mạnh An nghe thấy lời này cũng hoảng sợ không thôi, tưởng tượng đến kết cục của mấy nam nhân kia rồi đến kết cục của mình cũng không cam tâm.

Đám nữ nhân thấy hắn nổi thái độ như vậy liền vội vã trấn tĩnh hắn :

« Chủ công, ngài đừng lo lắng, chúng ta chỉ cần một ít Cực Dương Chi Khí, sẽ không làm hại ngài ! Huống hồ chúng ta vẫn còn huyết ước, nhất định sẽ lại càng không thể làm hại ngài ! »

Phi Mạnh An vẫn còn lo lắng, nhưng nghĩ đến mình còn có Huyết Ước với đám nữ nhân này, cho nên cũng dần cởi bỏ nghi kỵ, liền chậm rãi gần đầu, từ tốn bước về phía đám nữ nhân kia, bắt đầu lột sạch quần áo.

Về phần gã quân sư của Phi Mạnh An, gã vừa lao ra khỏi trận, đã bị Thánh Chiến Quân tóm gọn. Một mặt bị bắt phủ phục quỳ xuống trước Lý Bí trước chính điện.

Lý Bí nhàn nhạt nói :

« Tạm thời vẫn chưa vội giết hắn, phải điều tra xem làm sao Nhân Giới Đại Địa còn có nội khí cao thủ tồn tại ! »

Nghiêm Lam đứng một bên cũng gật đầu nói :

« Tín Sử Thánh Quân nói phải lắm ! »

« Toàn bộ Thánh Chiến Quân Đoàn chú ý, cố gắng bắt sống đám nữ nhân kia ! Một khi không điều tra ra được chuyện này, sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch Thánh Chiến Đại Địa của Nhân Vương ! »

« Chúng quân hiểu rõ ! »

Thánh Chiến Quân Đoàn mỗi người đều cúi đầu rầm rập nói rõ, nhấn thuật lại vung lên ép xuống mạnh bao hơn.

Đám nữ nhân bên trong sắc mặt càng nhợt nhạt vội kêu lớn :

« Chủ nhân, mau lên bằng không sẽ vỡ trận ! »

Phi Mạnh An gật đầu, nhanh chóng tiến tới một nữ nhân ở trung tâm, dùng hạ thân gã thúc mạnh vào hạ thân nữ nhân kia, lập tức tiếng kêu khoan khoái vang lên. Toàn trường ba mươi ba nữ nhân cũng như được chia sẻ cảm xúc, liên hoan lạc đề mê rên rỉ...

Nghiêm Lam thống lĩnh thấy vậy liền hô lớn :

« Mau nhanh tay ! Bọn chúng sắp chạy trốn ! »

Nói rồi Nghiêm Lam thân cũng không thể bất động, đích thân mình cũng lao vào trợ trận. Trận pháp Triệu Gia nhất thời lại mạnh lên đánh xuống.

Lúc này lại có tiếng nữ nhân cười cợt vang lên lạnh lạnh :

« Một ngày chúng ta sẽ cùng sư tôn quay trở lại, Lý Bí, người cứ chờ đây... »

« Ha ha ha... »

Điều cười nhỏ dần rồi thay vào đó là một tiếng quát lớn :

« Phiệt Không ! »

Không khí trung quanh như bị rút sạch, khiến toàn trường mỗi người đều bị ngập thở, ngay cả Nghiêm Lam mặt mày cũng dần tím ngắt :

« Chúng quân lập tức bế khí ! »

Nghiêm Lam cũng vung cước bộ một nhát xuất hiện bên cạnh bệ rồng, một tay truyền chân nguyên bế khí cho Lý Bí một tay truyền chân nguyên bế khí cho Ung Sơn.

Pháp ki Phiệt Không kia thật bá đạo, không ngờ rút sạch không khí xung quanh, còn muốn rút sạch không khí trong từng tế bào mỗi người. Mọi người ở đây không kể là thường nhân mà cũng chỉ là nội khí cao thủ. Trừ phi là Tiên Nhân có thân thể bất tử, bằng không một khi không bế khí kịp thời, từ đường chân khí mỗi người Phiệt Không kia sẽ rút sạch không khí mỗi người, như vậy hậu quả cuối cùng không cần phải nói cũng biết là sẽ mất mạng.

« Ủng ủng ủng !!! »

« Biến !! »

Âm thanh nữ nhân cuối cùng vang lên, toàn bộ đám người Phi Mạnh An theo chân không vô hình tung biến mất. Không khí lập tức trở lại nguyên trạng. Nghiêm Lam rút lại chân khí, rời khỏi hai người Lý Bí và Ung Sơn, một cước nhảy lên không trung đảo thân thức quét xuống. Phát hiện vài mươi dặm kế tiếp không hề thấy đám người Phi Mạnh An, liền hạ thân xuống đất thở dài.

« Nghiêm thống lĩnh, bọn chúng đã chạy mất rồi ? »

Ung Sơn cất giọng sang sảng nói, Cự Giáp Tướng Quân Nghiêm Lam nhẹ gật đầu suy nghĩ, bắt đầu chú ý về phía gã quân sư của Phi Mạnh An.

« Ngươi mau lại đây ! »

Cự Giáp Tướng Quân Nghiêm Lam khẽ trở ngón tay về phía gã quân sư, khiến gã vô cùng hoảng sợ, lúc này vẫn không biết khả năng kết cục của mình thế nào. Phán bội chủ công là tội rất lớn trong đế chế Nam Thiên, thế nhưng trong tình huống để giữ lấy mạng, gã cũng không biết làm cách nào. Hiện tại Nghiêm Lam dùng ánh mắt hồ hững nhìn gã, khiến thâm tâm gã không khỏi lạnh lẽo.

« Ngươi tên là gì ? »

Nghiêm thống lĩnh nhẹ giọng, như muốn ổn định tâm thần gã, khiến gã không khỏi nhẹ nhõm :

« Bẩm thống lĩnh, tại hạ Cùng Phi, tự Mãn Sơn Nhân xin ra mắt thống lĩnh ! »

Cùng Phi khẽ cúi đầu cung kính, gã lúc này tâm trạng rất hoảng loạn, cho nên lời nói không tránh khỏi run rẩy.

« Được Cùng Phi, ta hỏi ngươi ? Tam Thập Tam Thiên Tướng này, rốt cuộc là thế nào ? »

Cùng Phi cau mày suy nghĩ, sau đó chậm rãi vừa tưởng tượng vừa kể :

« Chuyện này muốn rõ tường tận, phải kể về Thiên Biến mười năm trước. Khi đó Thiên Môn của Tiên Giới mở ra ! »

« Mau nói ! »

Nghiêm Lam thống lĩnh tỏ vẻ không thể chờ đợi hơn lên tiếng hỏi thúc. Trong chính điện toàn trường cũng đều chú ý về phía này...

...

Thiên Biến mười năm trước, Thiên Không hạ xuống thông đạo cầu thông với Tiên Giới, ngàn vạn Tiên Nhân theo đó hạ phàm, một lượt quy tụ toàn bộ nội khí cao thủ từ thấp nhất cho đến bậc cường giả. Sự kiện này vượt qua quy chuẩn của Tiên Giới, phải đến cường giả tầng bảy nội khí mới có thể vì vậy mà đạp không phi thăng lên Tiên Giới. Vậy mà Tiên Giới đã gạt bỏ quy chuẩn đó, toàn bộ một lượt tu luyện giả đều không thoát khỏi bị thu vào thông đạo. Từ đó chấm dứt hoàn toàn giới tu tiên ở Nhân Giới Đại Địa, không biết vì một số lý do gì, các thế lực ở biển cả lại thoát khỏi sự kiện này. Cho nên chỉ có tu luyện giả ở Nhân Giới Đại Địa mới bị ép buộc đem lên Tiên Giới.

Một số tu luyện giả muốn ẩn thế, không muốn phi thăng Tiên Giới, liền lập tức bị Tiên Giới khép phải hình luật tử vong.

Sau đó thông đạo kia một mực biến mất, từ đó hàng năm đều có chỉ dụ thần âm từ Thiên Không truyền xuống nhân gian ‘Bổn đại đế năm nay chấp trường Tam Giới đã bốn mươi bốn vạn năm, Tam Giới tranh phân cao thấp không có điểm dừng, tai ương ngập đầu. Nay bổn đế thu hết lực lượng của Nhân gian, coi như gạt bỏ Nhân Giới chi chiến, từ nay Nhân Giới không còn tham chiến Tam Giới. Tu luyện đạo nhân nào có ý trốn tránh Thiên Huyệt, không chịu đầu nhập Tiên Giới, sẽ bị Giao Trì Cung khép hình luật, khép vào tử vong...’

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nguyên Thừa Vũ

Lý Bí trên ghế rồng lại vuốt vuốt râu dài gật gật đầu nói :

« Thiên Biến mười năm trước, bổn đế cũng biết rõ... »

« Nhưng người kể ra chuyện này, khiến ta càng cảm thấy vướng mắc. Như vậy, chẳng phải Nhân gian đại địa, tuyệt sẽ không thể có tu luyện đạo nhân hay sao ? Vậy Tam Thập Tam Thiên Tướng kia, từ đâu xuất hiện ? Cùng Phi, người tốt nhất nên trả lời rõ ràng, tính mạng của người đều dựa vào một lần này ! »

Cự Giáp Tướng Nghiêm Lam cũng gật đầu, cùng Ung Sơn Kỳ Vương vờn ánh mắt sắc lạnh nhìn Cùng Phi.

Cùng Phi kia mồ hôi chảy dài, từ sau sống lưng mồ hôi đã ướt đầm áo lo sợ, lúc này từ từ ngẫm nghĩ, rồi mới nói thật rõ ràng :

« Thiên Môn mười năm trước, quả thực đã hút toàn bộ nội khí gia tu luyện đạo thuật về Tiên Giới. Thế nhưng, Ngọc Hoàng Đại Đế vẫn còn lo lắng Nhân gian đại địa nếu rút đi quá nhiều lực lượng, sẽ không còn thực lực chống lại các thế lực Hải Vực, bị Yêu Thú hoành hành nhân gian, tàn sát Nhân Gian. Vì vậy, một lực lượng đã được Giao Trì Cung trao cho quyền lực duy nhất ở Nhân Giới Đại Địa, những Cháp Pháp Giả... »

« Người nói là Cháp Pháp Giả ? »

« Cháp Pháp Giả sao ? »

Đồng loạt toàn trường đều thốt ra câu hỏi kinh ngạc, Lý Bí im lặng chốc lát cố kìm nén tâm trạng mà từ tốn hỏi :

« Người nói Cháp Pháp Giả này là như thế nào ? »

Cùng Phi lắc đầu :

« Không ai biết rõ ràng về lực lượng Cháp Pháp Giả này, chỉ biết Tiên Giới từ trăm ngàn vạn môn phái tu tiên cuối cùng lựa chọn ra bọn họ, không biết là bao nhiêu người, thực lực ra sao ! »

« Vậy theo người nói, Tam Thập Tam Thiên Tướng kia, cũng chính là Cháp Pháp Giả ? »

Cùng Phi gật gật đầu :

« Chính là như vậy ! »

Ung Sơn Kỳ Vương bỗng vỗ bàn tức giận nói :

« Người nói láo, bọn chúng sao có thể là Chấp Pháp Giả ! Chấp Pháp Giả mà lại phải cúi đầu trước tên phản tặc Phi Mạnh An hay sao ? »

« Kỳ Vương bớt giận, lời ta nói chính là thật ! Chấp Pháp Giả căn bản sẽ không dễ dàng thần phục nhân loại như vậy, lý do Tam Thập Tam Thiên Tướng thần phục Phi Mạnh An chính là bọn họ bị hấn ép buộc kí Huyết Ước... »

« Huyết Ước ? »

« Tại sao bọn họ phải kí kết Huyết Ước với Phi Mạnh An ? »

« Cái này, thực ta cũng không có nắm rõ ràng, để quân, những gì ta biết ta đã đều nói ! Có phải, ngài vẫn nên trọng dụng Cùng Phi này hay không ? »

Cùng Phi cúi đầu khẽ tự đắc ý, cho rằng những thông tin mình đưa ra đã đủ to lớn. Cái mạng nhỏ không những có thể giữ được, mà còn có thể được Lý Bí trao cho tự quyền, nắm lấy thực quyền trong tay. So với dưới trướng của Phi Mạnh An, sẽ không kém mấy phần.

Thế nhưng Cùng Phi lại chỉ thấy Lý Bí khẽ mỉm cười vuốt râu gật gù, điều này có vẻ quá dễ dàng. Trong lòng Cùng Phi hấn cảm thấy có một nỗi bất an.

« Cùng Phi, người thân là tội đồ phản chúa, hôm nay không những không muốn ta không giết người. Mà còn muốn ta phong quyền cao chức trọng ? »

Lý Bí giọng nói khẽ day nghiêng kéo dài, Cùng Phi lập tức toàn thân sợ hãi run rẩy bấy vội vã quỳ xuống :

« Để quân, là ta quá lỗ mãng, bây giờ không cần cái gì, chỉ cần cho ta toàn mạng, ta cái gì cũng sẽ làm cho ngài ! »

« Hắc hắc, chính là đơn giản như vậy ! »

Ung Sơn Kỳ Vương một bên cười ồm ồm, trọng cung mạnh mẽ dương lên cao :

« Một lần là phản thần, cả đời đều là phản thần, quy tắc này vĩnh viễn không thay đổi, người vẫn làm tướng sao ? »

« Phạt !! »

Mũi tên từ cự cung bay đi, lập tức đem đầu lâu Cùng Phi hạ xuống, hấn căn bản vẫn chưa kịp nói lời gì, hai cặp mắt vẫn tròn xoe đầy sợ hãi. Một lời biện minh cũng không có khả năng đưa ra thêm nữa.

Lý Bí phẩy tay một cái nữa, đã có quan nội thị vội vã đến dọn xác. Nghiêm Lam thống lĩnh neho mảy đánh giá, rồi mới cúi mình trước Lý Bí nói :

« Việc nhân gian còn có Chấp Pháp Giả, ta cần phải lập tức trở về Hải Đê hồi báo Nhân Vương ! Mong Tín Sứ Thánh Quân phê chuẩn... »

Lý Bí lại phẩy tay :

« Cái này không cần thống lĩnh phải bẩm báo, ta cho người toàn quyền quyết định. Lần này Nhân Vương bề quan đã ba tháng, việc tìm tung tích Vân Mộng Đảo đã có tiến triển rồi chứ ? »

« Vẫn chưa có tiến triển gì, nếu thực sự có thể tìm ra Vân Mộng Đảo như lời Nhân Vương nói, Thánh Chiến Quân Đoàn nhất định sẽ thành lực lượng mạnh mẽ nhất Nhân Giới ! »

« Người mau trở về Việt Dương thành hồi báo Nhân Vương, chỉ cần để lại ba trăm Thánh Chiến Binh, còn lại toàn bộ đem theo hỗ trợ Nhân Vương tìm ra tung tích Vân Mộng Đảo ! »

« Tuân mệnh Tín Sứ Thánh Quân ! »

Mấy trăm Thánh Chiến Binh khẽ cúi mình rầm rập xuống, sau đó thoáng chốc biến mất.

Ngoài Ô Diên thành khoảng mười dặm, có một chiến thuyền Thiên Địa Nguyên Lực hình rồng lớn, mấy trăm người Nghiêm Lam thống lĩnh đều xuất hiện ở đây, lần lượt từng Thánh Chiến Binh tiến lên chiến thuyền.

...

Lúc này sau khi Thánh Chiến Quân Đoàn rời khỏi Ô Diên thành, Lý Bí được tin Nguyên Thừa Vũ ngoài thành Ô Diên muốn gặp mặt Lý Bí. Lý Bí lập tức cười lạnh, đem theo ba vạn quân do Ung Sơn Kỳ Vương thống lĩnh, ba trăm Thánh Chiến Binh cải trang thành Cẩm Vệ quân, lập tức dựng trướng đài đối mặt Nguyên Thừa Vũ.

Nguyên Thừa Vũ mang ấn vị Thượng Đại Thần do Lý Bí lúc trước đích thân trao quyền lực, hôm nay ngang hàng với Khâm Thiên Sứ Cơ cùng nhau phân Thiên Hạ làm năm, loạn phân tranh. Đến hôm nay Lý Bí muốn diệt Ngũ Hùng, lại cho gọi Ngũ Hùng đến một lần cuối muốn mỗi người đều phải quy thuận, cuối cùng lại chỉ có hai người Nguyên Thừa Vũ và Phi Mạnh An xuất hiện. Phi Mạnh An bị đánh đến mức bỏ hết bộ hạ hy sinh để chạy trốn, còn lại Nguyên Thừa Vũ vẫn chưa biết tin, còn dương dương tự đắc bày trướng đài ngoài Ô Diên thành, dùng rượu thịt với bộ hạ để tiêu khiển.

Tận đến khi ba vạn quân của Lý Bí vây chặt quanh ba ngàn thiết kỵ của Nguyên Thừa Vũ, hẳn ta vẫn chẳng mấy bận tâm. Ba ngàn thiết kỵ này thực quá dũng mãnh, hôm nay Nguyên Thừa Vũ có gan đến đây, cũng đã tính trước đến chuyện Lý Bí vây công, cho nên đến lúc này bị hãm giữa ba vạn quân của Lý Bí, Nguyên Thừa Vũ vẫn hết sức bình tĩnh, tựa như ba vạn quân kia chỉ là kiến hôi.

Lý Bí dựng xong trường đài, cũng cùng bộ hạ bước lên trường, tuy nhiên không có dùng rượu thịt, mà đều xếp hàng thành trận thế ngay ngắn. Ba vạn quân lúc này cũng dàn binh đầy khí thế, mỗi cánh quân đều được áp dụng trận mạch. Tạo thành trận thế Tứ Tượng danh bất hư truyền, Lý Bí đem theo ba trăm Thánh Chiến Binh, lần này cũng mang hoài tâm bắt gọn Nguyên Thừa Vũ vào trong tay.

Phiên Trung thượng đại thần Nguyên Thừa Vũ, nắm giữ Đông Quận kinh gia, gần như lãnh thổ của Đông quận tám phần là của cô triều Đại Mông đế quốc. Binh lính đều là thảo nguyên dân tộc, ưa cưỡi ngựa, còn một chi binh chủng rất mạnh của Đông Quận là những con Điều Ngự kết hợp Lạc Đà. Nguyên Thừa Vũ có đến gần trăm vạn binh mã, thế nhưng trăm vạn binh tinh anh nhất lại chính là chi Thiết Kỵ lần này hẳn mang đến Ô Diên thành.

Nguyên Thừa Vũ thấy Lý Bí dàn binh bố trận, vẫn ung dung nằm im thưởng rượu nhắm nháp. Mỹ nữ giai nhân cũng được hắn đặc biệt đem đi mấy người, đặc biệt đàn ca sáo nhị đều tập hợp đủ cả. Trường đài của Nguyên Thừa Vũ lúc này tựa như một biệt cung nhỏ, sa hoa trụy lạc, mấy ai nếu nhìn thấy cảnh này. Sẽ nghĩ rằng Nguyên Thừa Vũ thực bất tài và vô dụng, trận thế như vậy, hai bên giao tranh, nhất định chưa đánh đã tan. Nhưng kì thực chi binh chủng này của Nguyên Thừa Vũ quả thật có thực tài, chỉ cần kẻ nào làm tưởng như vậy, vội vã phát binh, cho rằng thế trận như vậy chẳng khác nào quả ngọt. Lập tức sẽ bị Nguyên Thừa Vũ làm cho đau khổ, quả ngọt của hắn chính là có độc.

Lý Bí nhận thấy bài binh bố trận đã xong, bộ hạ cũng xếp ngay ngắn nhìn xuống hạ trường, lúc này mới hắng giọng nói lớn :

« Chẳng hay có phải Trọng Khanh đây không ? »

Trọng Khanh là tên tự của Nguyên Thừa Vũ, Nguyên Thừa Vũ bình sinh ghét nhất kẻ nào đem tên tự của mình ra gọi. Hôm nay Lý Bí lại rống tên hắn lên trước ba quân, hẳn thận hận không thể bấm văm Lý Bí.

Nguyên Thừa Vũ nghe thấy Lý Bí như vậy, trong lòng đã phát hỏa, miệng muốn phun ra một búng máu. Nhưng vẫn cố gượng cười nói :

« Bỏn đại thần được tin Đế quân cho gọi, không ngại ngàn vạn dặm xa đến đây cúi mình ! Thế mà đế quân ngài lại bố trận ba vạn binh ra đón tiếp, đem tên tự của ta rêu rao giữa ba quân. Thận nấy làm hân hạnh thay... »

Lý Bí nghe ra trọng giọng nói của Nguyên Thừa Vũ có chút day nghiêng, biết mình đã thực sự chọc giận được hắn, trong lòng thống khoái cười lớn nhưng ngoài miệng vẫn nhả mặt lắc đầu :

« Phiên Trung Phủ được bỏn đề lập lên mười mấy năm trước, đến hôm nay ở Nam Thiên cũng không còn ngại kẻ nào, hôm nay nể mặt bỏn đề đến đây, ta cũng thực rất ngạc nhiên là chỉ có ba ngàn người. Đất Đông Quận dân số ức vạn, trăm vạn binh có thừa, vậy mà chỉ có ba ngàn người, quả thực cũng nể mặt Lý Bí ta lắm ! »

« Ha ha, Đế quân không biết đó thôi, chỉ cần ba ngàn người này, là đã đủ mượn thủ cấp của ngài xuống chơi tạm rồi ! »

Nguyên Thừa Vũ trong bụng đã đầy tức giận, cũng không muốn trêu đùa với Lý Bí, lúc này lập tức nói thẳng. Ung Sơn Kì Vương tức giận hét lớn :

« To gan, đạo quân thần sao dám nói nghịch đạo bất trung như thế ? »

Từ trường đài Ung Sơn dương lên cự cung bắn một cái ‘Phật !’ xuống. Nguyên Thừa Vũ nhú mày, Ung Sơn nổi tiếng đất Nam Thiên với danh hiệu Xạ Thần, có thể đối với Phi Mạnh An lúc trước Ung Sơn thực không đáng bận tâm, nhưng với Nguyên Thừa Vũ, Ung Sơn Kì Vương quả thực là một đối thủ đáng gờm, trong hàng vạn lính của Lý Bí, có lẽ chỉ có duy nhất Ung Sơn Kì Vương khiến Nguyên Thừa Vũ phải dè chừng.

Cự cung bắn xuống cự tiễn, đem theo ngàn vạn cây kim châm nhỏ lao tới theo. Ung Sơn lần này biết Nguyên Thừa Vũ chắc chắn sẽ sai bộ hạ đỡ được một nhất tên này của mình, cho nên mới tung theo một đám kim châm, muốn cho Nguyên Thừa Vũ không chết thì nhất định cũng phải chịu quả đắng.

Nguyên Thừa Vũ thấy cự tiễn lao tới, liền hô lớn :

« Gạt cái lông gà ấy cho bỏn Đại thần !! »

Mấy chục bộ hạ của binh đoàn Thiết Kỵ lao lên, lấy binh khí hợp sức mới hất bay được cự tiễn, nhưng người nào người nấy thật không ngờ Ung Sơn lại tung theo một đám kim châm, lập tức bị cắm đầy mặt như lông nhím. Nguyên Thừa Vũ mặc dù được bộ hạ chắn cho cự tiễn, nhưng cũng không tránh khỏi vài mũi kim châm tiến thẳng vào quan đầu.

« Ung Sơn, ta muốn giết ngươi !!! »

Nguyên Thừa Vũ hồng lớn một tiếng đầy tức giận, Ung Sơn Kì Vương trên trường đài biết một kích của mình đã đắc thủ liền cười khanh khách.

Chương 111: Long Vương Chiến

« Phi Thiên Đồ, nhận lấy một kích đại lễ của bốn Đế ! »

Tây Hải Long Vương Long Nhĩ lớn tiếng hống lên, thân mình lập tức hóa thành Cự Long dài mấy trăm trượng. Đuôi rồng mạnh mẽ quật xuống đám người Hải Vực Hỗn Loạn, Phi Thiên Đồ tu vi Yêu Đế trung kì, cũng không mấy may quan tâm, lập tức tế xuất pháp bảo sinh ra ngành kháng.

Cơ hồ đồng thời cùng một lúc Tây Hải Long Vương phát sinh tranh đấu với Phi Thiên Đồ, ba vị Long Vương còn lại cũng đồng thời ra tay.

Hải Vực Hỗn Loạn xưa nay khó áp chế, sinh ra một cỗ thế lực tương đương Tứ Đại Long Cung phân tranh. Tứ Đại Long Vương hôm nay dù bất cứ một người nào phát sinh đại chiến với Hải Vực Hỗn Loạn thế lực, ba vị còn lại cũng phải lập tức xuất thủ tương trợ, mặc dù bình thường tứ đại Long Vương vẫn có phát sinh tranh đấu lẫn nhau, thế nhưng gặp khi ngoại vực xâm lấn lại lập tức liên thủ, căn bản là lợi ích đồng căn, không thể không hỗ trợ.

Tây Hải Long Vương Long Nhĩ đầu xỏ châm ngòi đại chiến, tuy ba người còn lại có chút bất đắc dĩ nhưng cũng không thể không xuất thủ.

Phi Thiên Đồ dẫn đầu hải vực thất đại thế lực đối chiến, cũng hung hãn tung ra toàn bộ thực lực.

Hải Vực Hỗn Loạn tương quan tu vi có thể không so sánh với Tứ đại Long Vương. Thế nhưng mỗi người lại đều nắm trong tay thủ đoạn phi phạm.

Tựa như Hắc Long Gia Tộc Long Thiên Viên, tu vi mới chỉ đạt đến Yêu Đế Sơ Kì, thế nhưng có hóa thân Hắc Long Thần, lại có thể so sánh với Nam Hải Long Cung Long Đình tu vi Yêu Đế trung kì chiến một trận. Thông Thiên Ngư Bảo của Ngư Vực Thần Cung thực lực cũng tương đối như vậy, có thể cảm chân được một vị Long Vương như Bắc Hải, phối hợp với Tiên Yên Bảo Hạp cũng có thể so sánh đại chiến không phân cao thấp.

Ba vị Yêu Vương còn lại tu vi cũng đã là Yêu Vương đỉnh phong, chạm ngưỡng Yêu Đế chi cảnh, hợp lực chiến với Long Ngao đều la bình thủ. Cộng thêm thủ đoạn pháp bảo phong phú, cho dù khoảng cách giữa Yêu Vương và Yêu Đế chênh lệch cao vạn trượng vẫn có thể khắc phục. Chính vì vậy Hải Vực Hỗn Loạn tồn tại vô số năm tháng, là mầm mống tai họa của Nhân Giới. Tứ Đại Long Vương mặc dù muốn xuất mã bình loạn nhưng cơ bản vẫn là lực bất tòng tâm. Trừ phi cấp bậc Đế Thánh truyền thuyết như Ngọc Hoàng Đại Đế phủ xuống nhân giới mới có thể đem cỗ thế lực này gạt bay.

Đế Thánh Cảnh là phạm trù không thể so sánh, cơ hồ từ Đế cấp cường giả bước lên Đế Thánh, một bước thành Thánh. Cho dù là lực lượng pháp bảo triệt để thông thiên cũng chỉ là muỗi vo ve không đáng nhắc tới, một tay Đế Thánh Cảnh quét ngang toàn giới không địch thủ. Chính là không còn có thể so sánh về lực lượng, mà đó hoàn toàn là phạm trù tính chất lực lượng mang sự khác biệt hoàn toàn.

Chính vì vậy, bao nhiêu lâu nay có vô vàn số kẻ truy cầu đạo Đế Thánh Cảnh như Tây Hải Long Vương và Đông Hải Long Vương vậy. Bước vào Đế Thánh Cảnh, một bước lên mây, thậm chí có thể một tay nắm toàn một giới điều động giống như Quý Thánh và Đại Đế.

Hôm nay mấy đại Yêu Vương Yêu Đế Nhân Giới hỗn loạn chi chiến, mặc dù Ngọc Hoàng Đại Đế có thủ đoạn thông thiên đánh xuống thông đạo tiên giới triệu tập tu luyện đạo nhân. Thế nhưng vì ngăn cách giới lực lượng lại không thể tự thân xuất mã. Đạt đến Đế Thánh cảnh, ngăn cách giới lực xảy ra bài xích rất lớn, chính vì vậy cho nên mới không dẫn tới hiện tượng tai họa như Quý Thánh và Đại Đế trực tiếp vền xuống Nhân Giới chi phối thế lực.

Hai Đế Thánh cảnh mặc dù thủ đoạn triệt để thông thiên nhìn qua cách giới, nhưng mắt thấy Long Vương Đại chiến Hải Vực Hỗn Loạn vẫn là ngấm ngầm lăm đầu.

Quý Thánh trong lòng ngấm ngầm ủng hộ Hải Vực Hỗn Loạn Thế lực, đồng dạng đây cũng là hậu chiêu lá bài của hắn, cho nên việc Hỗn Loạn Thế Lực chiến thắng vẫn là hết sức trọng yếu.

Ngọc Hoàng Đại Đế mặc dù dừng dừng không mấy quan tâm, nhưng trong lòng vẫn âm thầm ủng hộ Long Vương thế lực, dù sao Tứ Đại Long Vương cũng là trực tiếp quản lý của Giao Trì Cung, hôm nay nếu để Hải Vực Hỗn Loạn chiến thắng, cho dù là Giao Trì cung cũng cảm thấy mất mặt, đường đường luôn tự nhận chí cao chấp mệnh tam giới, lại bị Hải Vực Hỗn loạn đánh cho không coi ra gì cũng thật không mấy mặt.

« Đình !! »

« Không phải còn một chiêu nữa sao, hạ xuống đi !! »

« Đủ rồi, Phi Thiên Đồ, ngươi nhắm nháp cái đuôi của bốn Đế như vậy còn không mau buông ! »

Tây Hải Long Vương Long Nhĩ liên tục hống lớn quật đuôi rồng, Phi Thiên Đồ lại không ngừng dùng pháp bảo kẹp lấy nhất định không buông, muốn khống chế con rồng bất trị Long Nhĩ.

Bên kia tam đại Yêu Vương đỉnh cấp quần chiến với Đông Hải Long Vương hợp sức qua lại, pháp bảo tung bay lập lòe sáng chói, Đông Hải Long Vương bản thể to lớn đồ sộ hiện ra, quật đuôi rồng xuống muốn đập chết ba Yêu Vương ruồi muỗi vo ve bên cạnh, nhưng mà hết sức khó chịu cũng không thể làm được. Đông Hải Long Vương vậy rồng có sức chống chịu bền bỉ nhất định, pháp bảo của Tam Đại Yêu Vương công kích cơ hồ không chút mấy may.

Bên kia Hắc Long Gia Tộc Long Thiên Viên hiện ra bốn thể của Hắc Long Thần kích cỡ tương đối đồ sộ cùng với Nam Hải Long Vương Long Đình quần chiến. Không trung hai con rồng lớn một đen một xanh gầm gừ liên tục nộ hồng lao vào nhau, mỗi lần đuôi rồng đều như phô thiên cái địa đập xuống. Sóng nước lập tức cuộn cuộn dâng trào cao đến cả ngàn mét ầm ầm lao đi.

Long Thiên Viên từ đầu rồng phun ra Lôi Điện không ngừng công kích Long Nhĩ. Long Nhĩ thủ đoạn cũng triệt để không hề kém cạnh, từ đầu rồng phun ra một khóa Kim Châu, đem toàn bộ công kích Lôi Điện đều một mực hóa giải.

Chỉ vì một Bạch Ngọc Nhân không dung xuất hiện, đã khiến cho hai cỗ thể lực oanh oanh xuất chiến. Sóng gầm dữ dội...

Lúc này cội nguồn gốc rễ mọi vấn đề, Triệu Kim Nam, một mặt vừa từ Nam Thiên Đế quốc châm ngòi phát động chiến loạn nội chiến, hẳn cũng không ngờ chính mình là kẻ đầu sỏ châm ngòi hỗn chiến ở Hải Vực Hỗn Loạn.

Triệu Kim Nam sau khi tự xưng vương hiệu, lấy hiệu Nhân Vương, hạ xuống mệnh lệnh Nhân Vương Thánh Chiến cho Lý Bí, đã quay trở lại biển cả.

Vạn vạn cư dân Thạch Thất Thành vượt qua nguy hiểm trùng trùng, cuối cùng đáp xuống Nhân Giới được Triệu Kim Nam xác định được một tòa Tiên Đảo, Thiên Địa Linh Khí cực kì sung túc, ở đây có một vài cỗ thể lực cường ngạnh chiếm cứ, nhưng cũng bị Triệu Kim Nam xuất động lực lượng tiêu diệt toàn bộ.

Tiên Đảo rộng đến mấy trăm vạn dặm, tuyệt đối có thể so với một thiên đại lục. Tại đây Triệu Kim Nam kiến tạo lên một cỗ thể lực khổng lồ, bắt đầu xây dựng Tiên Thành lớn mạnh.

Tiên Thành này được hắn gọi là Việt Dương, Việt Cảnh Triều Dương như con sóng giữ cuộn cuộn mà lao tới, là xu hướng của thời đại bất cứ kẻ nào cũng không thể ngăn cản. Cũng như việc Thánh Chiến Tín Ngưỡng cũng là xu hướng của thời đại vậy.

Loạt loạt binh đoàn Thánh chiến bắt đầu được kiến tạo, ban đầu từ căn cơ Triệu Thánh Tông phát triển ra, sau đó Triệu Kim Nam xuất ra toàn bộ sưu tầm công pháp trước nay. Cuối cùng nghiền cứu cải biến, giống như Quân Đoàn Đen cây thành lực lượng Tín Ngưỡng, không lâu sau từng chi binh đoàn Thánh Chiến mới xuất hiện, lại đem cho Triệu Kim Nam lực lượng trùng kích tu vi không hề nhỏ.

« Nội khí tầng năm trung kì ! »

« Nội khí tầng năm hậu kì ! »

« Nội khí tầng năm đỉnh cấp ! »

« Oanh !!! »

Qua mấy tháng thời gian tu vi Triệu Kim Nam đã tiếp cận Nội khí tầng sáu sơ kì bình chương. Tín Ngưỡng lực bổ sung phối hợp Thiên Địa Linh Khí hút vào thân thể cuộn cuộn như sóng lớn, Triệu Kim Nam hưng hăng trùng kích tu vi bình chương.

« Oanh !!! »

« Oanh !!! »

Liên tiếp ba lần chạm vào tầng bình chương tu vi, Triệu Kim Nam mồ hôi chảy dài liên tục nhũ mảy.

Xem ra công sức chuẩn bị bao nhiêu năm đến đây đã là giới hạn, muốn trùng kích tu vi xem chừng vẫn còn cần phải có một chút thủ đoạn.

Triệu Kim Nam trong miệng lầm bầm, hai mắt nhắm nghiền từ lâu bất chợt mở ra, bụi bặm quanh thân bám đã dày đặc, lúc này được hắn đẩy ra kinh khí từ trong thân thể lập tức đã trần bay sạch.

...

Việt Dương Kính Bảo Điện.

« Nhân Vương đã xuất quan ! »

Hơn mấy trăm tên đệ tử Triệu Thánh Tông oanh oanh kích động không ngừng lan truyền thông tin. Chẳng mấy chốc cả Việt Dương thành tin tức đã bao trùm. Hôm nay người người dưới cỗ thể lực của Triệu Kim Nam hẳn, mỗi khi nhắc đến danh tự của hắn đều cảm thấy một cỗ rạo rực không nhỏ. Từ khi hắn xuất hiện cho đến khi kiến tạo Việt Dương thành truyền xuống Tín Ngưỡng công pháp, đã hình thành phong trào tu luyện cuộn cuộn của vô số nhân loại. Triệu Kim Nam hôm nay trong mắt mỗi người đều tồn tại hình tượng như một vị Thánh, có thể thấy hắn đã gieo xuống tâm tưởng của mỗi người một đạo tư tưởng rất lớn. Cơ hồ muốn nói đến chuyện hôm nay trong Việt Dương thành có tâm tư muốn bán đứng hắn cũng là không thể nào.

Ngàn vạn đệ tử đủ loại tông phái trong Việt Dương Thành, đặc biệt là Triệu Thánh Tông đệ tử, đều lấy Triệu Kim Nam Nhân Vương là hình tượng duy nhất để thần tượng sùng bái, ước ao cùng nỗ lực muốn phần đầu, truy cầu hào khí hùng hực.

Chính vì vậy, mỗi một lần có tin báo Nhân Vương xuất hiện, lập tức sẽ có tin tức nhao nhao vang đến không ngừng. Chỉ cần được nhìn thấy Nhân Vương một chút, trong lòng mỗi người tựa như đối với Tín Ngưỡng đạo tự khắc có cảm ngộ không hề nhỏ, có ít người được loại cảm ngộ này tác động không ngờ ngay sau đó tu vi cũng có bước đột phá tăng tiến nhất định.

Cho nên điều này khiến cho mỗi một người trong thành Việt Dương lại càng hướng Triệu Kim Nam cuồng nhiệt gấp bội. Tin tức Triệu Kim Nam xuất hiện so với bảo vật hiện thế tính toán ra còn có trọng lượng hơn gấp mấy lần.

Triệu Kim Nam xuất quan, xuất hiện tại Việt Dương Kính Bảo Điện, mấy vạn đệ tử vô số tông phái đã vây kín Bảo Điện, chỉ chờ một thời khắc tao ngộ Nhân Vương từ đó lấy được cảm ngộ.

Mấy vị trưởng lão mỗi tông phái mỗi lần thấy tình trạng này cũng chỉ là cười trừ bất đắc dĩ lắc đầu. Căn bản bản thân chính bọn họ cũng không tự không chế được cỗ cuồng nhiệt sùng bái này. Chỉ là thân phận trưởng lão nên không thể làm trực tiếp như đám đệ tử, vây kín Việt Dương Kính Bảo Điện mong được thời khắc may mắn diện kiến Nhân Vương mà thôi.

« Tông chủ ! »

Một vị trưởng lão Triệu Thánh Tông cúi mình, tu vị chỉ chừng nội khí tần ba trung kì.

Triệu Kim Nam ngồi xuống ghế chủ vị, đôi mắt đảo quanh bảo điện hướng trưởng lão kia hỏi tới :

« Kiệt Xương trưởng lão, đối với tung tích Vân Mộng Đảo mấy tháng nay vẫn chưa có tin tức gì sao ? »

« Bẩm tông chủ, dựa theo tin tức tông chủ cung cấp, cao thủ Việt Dương thành đã phái đi mấy vạn người bao trùm bắt đầu phát tán, thế nhưng vì tu vị còn rất hạn chế cho nên chuyện này xem ra là tương đối chậm chạp. Hơn nữa tựa như Vân Mộng Đảo kia tùy thời có thể biến đổi quỹ tích xuất hiện, không phải là cố định một chỗ ! »

« Hòn đảo di động được ! »

Triệu Kim Nam nhướn mày đánh giá, xem ra bảo vật không phải là dễ dàng tới tay như vậy. Trước kia hẳn có thể may mắn lọt vào Vân Mộng Đảo, xem ra là tao ngộ khó cầu.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Hải Lưu Kỳ Biến.

« Tông chủ, bất quá vẫn còn có một chuyện nữa khiến ta thắc mắc ! »

Kiệt Xương trưởng lão trầm ngâm chốc lát cau mày rồi nói. Triệu Kim Nam chân mày cũng khẽ rung :

« Có gì trưởng lão cứ nói, liên quan đến trọng đại môn phái không nên tính toán ! »

Kiệt Xương trưởng lão cũng gật gật đầu :

« Bên ngoài Việt Dương thành cách khoảng chừng trăm vạn dặm, thẳng trước có thấy xuất hiện sự dị. Mấy đệ tử của Cung gia rèn luyện lịch lãm khu vực này, đồng thời cũng tiếp nhận nhiệm vụ tìm kiếm Vân Mộng đảo. Lại phát hiện thấy lưu vực của vùng biển đó lưu chuyển bất luận quy tắc đều rất rối loạn. Mấy tên đệ tử đó của Cung gia sau đó tiến nhập lưu vực liền phát hiện, không ngờ trong hải lưu của lưu vực này ẩn hiện có dòng linh khí vô cùng nồng đậm. Tuy nhiên linh khí này lúc hiện lúc mất rất kì lạ, không phải lúc nào cũng có thể cảm nhận được. Cung gia cho rằng trong chuyện này có điều gì ẩn khuất, mấy ngày trước hồi báo vào chủ sự Việt Dương Kính Bảo Điện mấy vị trưởng lão. Nhưng ta thiết nghĩ việc này có lẽ hoàn toàn bình thường nên đã gạt lại, bất quá hôm nay Tông chủ gắng hỏi, ta lại cảm thấy nên suy nghĩ lại một chút ! »

« Không biết mấy tên đệ tử kia của Cung gia có ở trong Việt Dương thành hay không ? Phiền Kiệt Xương trưởng lão triệu kiến họ đến đây giúp ta ! »

Kiệt Xương vội vã nói :

« Tông chủ, mấy ngày trước mấy tên đệ tử đã hỏi lại Cung gia, bất quá ngày hôm qua bọn chúng đã tiếp tục ra ngoài lịch lãm. Hiện không có người nào ở trong Việt Dương thành ! »

« Haiz, khi nào mấy người kia trở lại, phiền Kiệt Xương trưởng lão lưu ý lưu giữ bọn chúng ! Ta hôm nay sẽ tiếp tục bề quan, tìm ra điểm mấu chốt đột phá, nếu không có kì ngộ. Tháng sau ta sẽ rời Việt Dương trở lại Nam Thiên, đại nghiệp thống nhất Lục Châu cũng cần phải biết tiến triển ra sao ! »

Triệu Kim Nam nói đến đây lại thấy Kiệt Xương trưởng lão tỏ ra mừng rỡ :

« Tông chủ, mấy ngày trước Nghiêm thống lĩnh vừa hỏi phái. Tạm thời đã tiến vào Quy Phong Linh bế quan, đề ta lập tức gọi hắn đến đây, hắn nói có sự tình Nam Thiên cần thông chi cho Tông chủ ! »

« Không cần, ta lập tức đến Quy Phong Linh, phiền trưởng lão tiếp tục quản lý sự vụ Tông phái, không nên trễ nải ! »

« Tuân mệnh Tông chủ ! »

Kiệt Xương trưởng lão vui vẻ cười nói, Triệu Kim Nam thoát một cái liền dùng Điều Công Trấn Sơn một thủ pháp vô cùng mới của hắn mới nghiền ngẫm ra, thoát cái biến mất vô ảnh tung.

Điều Công Trấn Sơn này là một trong năm loại thủ pháp mới đây Triệu Kim Nam sáng tạo, cùng bốn công pháp Biệt Vũ Ly Hoa Cương, Sơn Nguyên Quyền, Đại Long Hồng, Lịch Khí Nhân Tâm tương đồng đề thăng thực lực.

Cửu đại công pháp uy trấn Ma Giới tuy có phân khuỷu bố, thế nhưng nói cho cùng đều là giết địch một vạn tự tổn tám ngàn. Nếu không phải vô số lần giao chiến Ma giới có kì ngộ cùng trợ giúp. Triệu Kim Nam hắn đã thân tự hao kiệt, rơi vào nguy hiểm trùng trùng, không có bất cứ hạ chiêu nào làm lá bài.

Hôm nay hắn hoàn toàn gạt bỏ Cửu đại công pháp, nghiên cứu ra ngũ đại pháp công uy lực không kém mấy phần, thậm chí có phần hơn. Tuy nhiên lực lượng hao tổn bất quá chỉ bằng một nửa Cửu pháp.

Điều Công Trấn Sơn thủ pháp này hình thành đã có thể thay thế Tuyệt Đình Kinh Công.

Tuyệt Đình Kinh Công là công pháp Ngự Không hoàn hảo, tuy nhiên nội khí hao tổn cũng là tương đối lớn, nếu như nói bình thường sử dụng Tuyệt Đình Kinh Công công pháp có thể nhẹ nhàng di chuyển. Nhưng nếu áp dụng vào trong chiến đấu, vận chuyển lên đến cực hạn lại cảm thấy có xuất hiện trở ngại. Trở ngại này tuy rất nhỏ nhưng nhiều lúc lại khiến thân thể trì trệ không thể tiến. Tuyệt Đình Kinh Công công pháp vận động cực hạn có thể khiến Triệu Kim Nam hắn tạo ra di chuyển tương đương thân thông Thuần Di truyền thuyết của Tiên Nhân, thế nhưng so với Thuần Di đích thực nó lại chỉ là hàng nhái.

Hôm nay Triệu Kim Nam mang hoài tâm chinh phạt Tam Giới, lại sử dụng công pháp nhái Tiên Nhân thì thật chuyện này chẳng khác chi nói hươu nói vượn, chính là ba hoa liếm mép không có chút thực tế.

Vì hắn dành mấy ngày nghiên cứu, cộng thêm thư tịch vô số của Cung gia đem ra nghiền ngẫm Thuần Di truyền thuyết, cuối cùng phối hợp nội khí tu vi cộng thêm Tín Ngưỡng lực hùng hậu, tái bổ sung Tuyệt Đình Kinh Công gia tăng đường vào khí hải cực hạn, thân thể lưu động thông suốt tựa như Tiên Thể. Hơn nữa hôm nay hắn đích xác thân thể đã lột xác đến Bán Thần chi thể. Cho dù có không dùng công pháp, Ngự không cũng có thể nhanh hơn Tiên Nhân cấp bậc vô số lần. Kết hợp cả hai điều kiện, cuối cùng Điều Công Trấn Sơn hoàn mỹ ra đời.

Triệu Kim Nam thân hình thoáng xuất hiện trước một tòa đại sơn. Đại sơn này không gì khác chính là Quy Phong Linh trong miệng Kiệt Xương trưởng lão kia nhắc tới.

Quy Phong Linh này là do Triệu Kim Nam tổ hợp vô số pháp trận hắn nghiên cứu từ Thạch Thất Thành bố trí, cuối cùng trong thành Việt Dương lựa chọn một ngọn núi Thiên Địa Linh Khí nồng đậm nhất. Bố trí vô số trận pháp Phong Trận siêu cấp, cùng tụ linh pháp trận gia cố hàng trăm lần, tạo ra một Thiên Đường tu luyện cho tu luyện đạo nhân. Triệu Thánh Tông đệ tử không nghi ngờ gì sau khi tiến vào Quy Phong Linh này thực lực liền âm thầm đề thăng. Không chỉ có phong bạo tràn ngập Thiên Địa Linh Khí nồng đậm có thể bồi luyện thể, mà cường độ Linh Khí trong này cũng gấp hàng nghìn lần bên ngoài, cơ hồ là dệt thành sương mù kín trắng. Đệ tử tiến vào Quy Phong Linh không nghi ngờ gì chỉ cần trong vòng một tháng liền tấn cấp liên tục, bét nhất một đệ tử nội khí gia tăng hai, tiến vào Quy Phong Linh ba tháng, tu vi liền tăng tiến đến Tầng bốn nội khí chuẩn tu vi.

Chuyện này tiết lộ ra giới tu tiên Nam Thiên trước đây không nghi ngờ gì lập tức sẽ khiến giới tu tiên hồ thẹn. Thứ nghịch thiên như vậy xuất hiện, chỉ có siêu cấp cường giả truyền thuyết mới có thể làm được, Triệu Kim Nam hôm nay chính là siêu cấp cường giả có thể làm chuyện này. Quy Phong Linh xuất hiện cũng khiến cho vô số kẻ tự vỗ ngực xưng là cường giả cũng phải đỏ mặt, công sức trăm năm không bằng người tiến vào ba tháng làm sao có thể chịu nổi.

Nhưng mà tuy Quy Phong Linh được Triệu Kim Nam kiến tạo ra là một thứ đại bổ cho đệ tử chính tông, thế nhưng Quy Phong Linh quy mô lại quá nhỏ, cơ hồ từ lúc kiến tạo ra chỉ có các trưởng lão mới có thể tiến vào Quy Phong Linh tu luyện, còn về phần chúng đệ tử chỉ có cực kì xuất chúng mới được đặc cách vào đây, có điều loại đệ tử này Triệu phái vẫn chưa thấy xuất hiện. Trong Quy Phong Linh lúc này toàn bộ là mấy chục vị trưởng lão tiến vào lịch lãm. Nói là trưởng lão, nhưng Triệu Thánh Tông mới tái lập không lâu, tu vi tất cả các vị trưởng lão không cần phải nói cũng cực kì thấp. Thế cho nên trước hết phải ra tăng tu vi các trưởng lão mới có thể khiến Triệu Thánh Tông có căn cơ vững chắc. Mới có thể dưới đó mà trấn áp đám đệ tử đi vào khuôn khổ.

Nghiêm Lam từ Nam Thiên quy hồi Việt Dương thành, thứ khiến hắn hấp tấp nhất muốn tiến vào chính là Quy Phong Linh này, vì nó có lực hấp dẫn thật lớn. Nghiêm Lam hôm nay tuy nắm chức thống lĩnh, nhưng vẫn nắm thêm vị trí là trưởng lão của Triệu Thánh Tông nên về cơ bản vẫn có tư cách tiến vào Quy Phong Linh tu luyện. Với mỗi tu luyện đạo nhân mà nói đề thăng tu vi là thứ mỹ vị hấp dẫn nhất. Cho nên Nghiêm Lam trở lại Việt Dương trước tiên đến gặp Kim Nam hắn vẫn muốn đi qua Quy Phong Linh thưởng thức một phen.

Đối với tu luyện đạo nhân mà nói, Quy Phong Linh này có thể coi là Thánh Đường Tu luyện, thế nhưng đối với Triệu Kim Nam nó thực sự không có chút hấp dẫn. Tu vi của hắn bây giờ đã là tiếp cận chuẩn Nội Khí gia tăng sáu, tiến vào Quy Phong Linh xác thực khả năng đề cao tu vi của hắn đã là rất thấp.

Đạt đến tu vi bậc này, Linh Khí đối với hắn cho dù nồng đậm đến đâu, nhưng tiến vào gân mạch chỉ tựa như gáo nước đổ vào dòng suối lớn, thật không mấy tác dụng.

Quy Phong Linh phân biệt phân làm chín tầng, càng lên tầng cao hơn Phong trận càng mạnh bạo, đồng thời cường độ Linh Khí càng đậm đặc.

Triệu Kim Nam tiến vào Phong Trận tầng một gió gầm gào thét tới tấp đập tới, nếu là một tên đệ tử nội khí tầng một sơ kì, đảm bảo sẽ bị gió bức này cuốn đi lộn nhào liên tục kêu gào trong Phong Trận. Nhưng mà đối với Triệu Kim Nam, Phong Trận tầng một chỉ như gió nhẹ hiu hiu thổi.

Tiến vào Phong Trận tầng hai sức gió lập tức nâng lên một bậc, cơ hồ đạo bào Triệu Kim Nam đã được bao phủ bởi lực lượng khủng bố của hán cũng đã phập phồng nhẹ nhẹ.

Tầng hai này là dành cho tu vi nội khí tầng hai trở lên.

Triệu Kim Nam lại tiếp tục cất bước tiến vào Phong Trận tầng ba, trên miệng mỉm cười nhẹ nhàng dạt dào.

Phong Trận tầng ba không nghi ngờ gì cường độ phong bạo càng mạnh hơn, không những vậy trong gió lốc còn có băng đá đi kèm gây sát thương rất lớn. Tầng này Triệu Kim Nam đảo mắt nhìn quanh đã thấy có đến gần hai mươi vị trưởng lão của Triệu Thánh Tông, còn một vài người là trưởng lão thuộc Cung gia cũng đang ở đây tới luyện thân thể. Các vị trưởng lão kia đang tới luyện thân thể không ngừng, cực lực vận chuyển công pháp chống đỡ, cơ hồ mỗi người đều là đạo bào tung bay phần phật rách đôi chỗ, râu tóc tung bay khắp mặt mày. Mỗi người đều đang gồng thân thể lên cực lực chống đỡ.

Mấy người vừa thấy Triệu Kim Nam xuất hiện, ánh mắt liền lập tức kinh hi hô lớn :

« Tông chủ ! »

« Triệu Tông Chủ ! »

Mấy vị trưởng lão của Cung gia cũng cúi mình, trong lòng họ đều cảm thấy hết sức may mắn. Đó là nhờ Cung gia có quan hệ rất tốt với tông chủ Triệu phái là Triệu Kim Nam hân, cho nên hôm nay mới có khả năng được tiến vào Quy Phong Linh này tu luyện đề thăng thực lực, nếu như nói là trước đây, chuyện này quả thực là không thể nghĩ đến. Không nói nơi tựa như Quy Phong Linh hiếm có khả năng xuất hiện tại Thạch Thất thành, mà cho dù có, sợ rằng cũng không đến lượt bọn họ có thể được tu luyện. Mấy môn phái đi theo đại chiến thuyền vượt từ Ma Giới trở về Nhân Giới, tuy cũng có đãi ngộ không tồi. Thế nhưng so với loại chuyện được tiến vào Quy Phong Linh này tu luyện vẫn là điều mơ tưởng.

Triệu Kim Nam mỉm cười gật đầu :

« Các vị, cố gắng tu luyện thật tốt, sớm ngày vì Thánh Chiến đạo cống hiến ! »

« Vâng ! »

Mấy trưởng lão lại hô to, Triệu Kim Nam tiếp tục dạt dào bước tới bình chương tiến lên Phong Trận tầng bốn.

Vừa bước vào Phong Trận tầng bốn Linh Khí trấn xoa lập tức che khuất tầm nhìn, ẩn hiện trong không trung còn va đập thêm những mảng Vãn Thạch sắc bén lao tới, kèm theo là những khối băng to lớn lao theo vù vù.

Tầng bốn này không nghi ngờ gì, là dành cho cao thủ nội khí gia từ tu vi nội khí tầng hai hậu kì trở lên mới có thể tiến vào hứng chịu. Triệu Kim Nam đoán chừng Nghiêm Lam hân ta chắc chắn ở tầng bốn Phong Trận này tu luyện, với tu vi của Nghiêm Lam hân chỉ mới có Nội Khí tầng hai hậu kì, cũng chỉ có thể ở trong tầng bốn này tu luyện.

Linh Khí đậm đặc che mờ như sương mù, nếu bằng mắt thường tuyệt đối không thể phân biệt được phương hướng trong này. Thế nhưng dù là như vậy cũng không thể làm khó Kim Nam hân. Với thân thể đã đến Bán Thần, cộng thêm tu vi đạt tới chuẩn tầng sáu nội khí, đẳng cấp Khí Vương.

Thần thức của hân trong này có thể mạnh bạo mà bao trùm, chẳng mấy chốc đã lập tức phát hiện Nghiêm Lam đang cản rằng chống đỡ một khối Vãn Thạch to lớn đến mấy mét cách đó khoảng mấy trăm bộ.

Triệu Kim Nam cười cười bước tới, bàn tay vung lên, tức thì có một màn bình chương bao quanh thân gạt đi Phong bạo, lại khiến cho đạo bào của hân lừng lờ trôi nhẹ. Lại đi tiếp thêm một chút nữa hân lại đưa tay một cái gạt bỏ Vãn Thạch đang khiến vị Nghiêm thống lĩnh kia phải cản rằng chống cự.

Nghiêm Lam đang vận khí cương tận lực chống đỡ Vãn Thạch, hân thật không ngờ rằng mình vừa tiến vào Phong trận tầng bốn, chỉ vì quá hấp tấp đã vướng phải tầng Vãn Thạch này vậy khốn. Tiếp theo đó còn không có thời gian mà hấp thu Linh Khí tu luyện, cho nên phí hoài vài ngày vẫn là lực bất tòng tâm. Thậm chí còn cộng thêm vô số thời gian, trên Vãn Thạch lớn lại càng tích tụ thêm vô số Vãn Thạch nhỏ, khiến hân lại càng phải cố hết sức. Nếu là điều kiện bình thường, Vãn Thạch này đảm bảo không làm khó được hân, thế nhưng với luồng Phong Bạo hiện tại, lại khiến hân phải liên tục cản rằng chịu đựng. Nếu qua thêm một thời gian nữa, đảm bảo hân không thể chịu nổi, chỉ có thể rời khỏi tầng bốn Phong trận này mà không thể tu luyện. Vãn Thạch kia như có lực hút, cho dù hân có tránh né thế nào cũng vẫn một mực bám theo hân không rời, cho nên chỉ có thể rời khỏi Phong trận tầng bốn này mới có thể thoát khỏi nó.

Mà mỗi vị trưởng lão tước hiệu, lại chỉ có thể tiến vào mỗi trận một tháng một lần. Nếu hân rời bỏ trận này, e rằng tháng sau mới có thể quay lại. Mặc dù hân là thân tình bằng hữu của Triệu Kim Nam, tùy ý có thể vào cũng được, nhưng như vậy lại khiến cho chư vị trưởng lão có tâm lý không phục. Cái điều kiện một tháng một lần này Triệu Kim Nam đặt ra, cũng là vì mục đích khiến cho mỗi người tu luyện trong phong trận có thể chịu đựng được đến cực hạn từ đó mới có thể thu được lợi ích lớn nhất.

Nghiêm Lam còn đang lắc đầu tiến thoái, lại bỗng cảm thấy bàn tay nhẹ bằng, Vãn Thạch kia đã trực tiếp biến mất. Vốn hân còn muốn tính đến phương án bỏ cuộc, nhưng xem ra vẫn có thể được tu luyện trong này một thời gian nữa.

« Ha ha ha ha ! »

Nghiêm Lam đang vui mừng chuẩn bị vận công tu luyện, lại thấy tiếng cường từ không trung vang tới liền giật mình.

Chốc lát thấy Triệu Kim Nam hiện hiện liền cười nói :

«Ta còn đang cảm thấy kì lạ vì sao Văn Thạch kia biến mất, thật không ngờ là Tông chủ đã ra tay ! »

Nghiêm Lam cúi mình xuống tạ một tiếng lại ngẩng đầu lên, Triệu Kim Nam lại vui vẻ dạt dào nói :

« Nghiêm Lam huynh từ Nam Thiên trở về, không đến gặp bằng hữu đã trực tiếp tiến vào Quy Phong Linh, khiến ta bất đắc dĩ phải đến đây bái phỏng ! »

« Ha ha ha, Tông chủ nói quá, nếu ngài không đến hóa giải giúp ta tăng Văn Thạch kia, sợ là qua một thời gian nữa, ta cũng trực tiếp trở lại Việt Dương Kính Bảo Điện nha ! »

« Nghiêm huynh, nói vui như vậy thôi, ta đến đây vẫn là muốn biết sự tình Nam Thiên như thế nào ! Nghiêm huynh mau mau nói rõ ! »

Triệu Kim Nam có chút vội vàng, Nghiêm Lam cũng dần dần tỉnh mà quan trọng nghiêm túc khuôn mặt tiếp tục nói :

« Nam Thiên đích thực có chút rắc rối cần Nhân Vương giải quyết ! »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Lý Giải.

Nghiêm thống lĩnh hít một ngụm khí lương khoan khoái rồi tiếp tục nói :

« Lần này ta chỉ ở tại Nam Thiên có một tháng liền tiếp, tiếp nhận vô số sự vụ. Nhưng đặc biệt có khoảng ba ngày trước Ô Diên thành xảy ra giao tranh khiến ta phải trực tiếp xuất thủ, hơn nữa thực lực đối phương cũng không hề nhỏ ! »

Triệu Kim Nam khóe mắt chợt co giãn :

« Có thể khiến Nghiêm huynh xuất thủ, người như vậy còn có thể ở Nhân Giới đại địa có sao ? »

Điều này khiến hần quả thực vô cùng sửng sốt, chỉ tính trong nhân giới đại địa Thiên Biến mười năm trước hút lấy toàn bộ tu luyện đạo nhân thay đổi cục diện toàn Nhân loại. Đến nay căn bản đại địa không còn tồn tại bất cứ thực lực nào có thể uy hiếp đến Thánh Chiến đạo Triệu Kim Nam hần hướng tới. Vậy mà thật không ngờ lại có nhân tố xuất hiện lúc này, hơn nữa tu vi lại có thể khiến Nghiêm Lam hần xuất thủ, hần cũng không phải là có bối phận tầm thường. Hơn nữa lại còn khiến vị Nghiêm thống lĩnh này không thể trực tiếp nói thẳng ra miệng, còn phải ấp a ấp úng, nghe chừng lại càng nghiêm trọng hơn.

« Chẳng lẽ là một cái thể lực nào của biển cả xuất hiện tại Nhân giới, muốn ra tay can thiệp lại Thánh Chiến đạo của ta ? »

Nghiêm Lam lắc đầu :

« Tuyệt không phải, cỗ thể lực này có xuất thân liên quan đến... Tiên Giới ! »

« TIÊN GIỚI ! »

Triệu Kim Nam đại não oanh long một tiếng vang dội, cho đến nay hần phát động Thánh Chiến đạo tuy phô trương thanh thế, nhưng cũng chỉ là phạm vi nhỏ nhoi trong Nam Thiên, còn chưa phát động chiến cuộc đến toàn bộ lục địa, đến khi chiến cuộc đã phát động đến toàn bộ lục địa. Lúc này e rằng cường độ sức mạnh của hần đã có thể một tay cự lại với Đế Thánh cảnh, chỉ dựa vào Tín Ngưỡng lực của Nhân tộc Thái cổ.

Nhưng mà hần lại ngàn vạn lần không nghĩ hiện tại lại để một cỗ thể lực của Tiên Giới đánh hơi thấy Thánh Chiến đạo.

Thánh Chiến đạo, hoài tâm tráng chí thật to lớn. Thế nhưng không phải Triệu Kim Nam lại muốn vô duyên vô cớ kích động nên. Phải nói rằng hần cùng với Ma Giới Quý Thánh Đa Nhân Cỗn cùng Đại Đế Tiên Giới Ngọc Hoàng không có bất cứ thù hận gì sâu đậm, cho dù là giao tranh thủ đoạn với Đa Nhân Cỗn, Triệu Kim Nam cũng tuyệt đối không nghĩ giữa chính mình và vị Ma Thần này có gì thiên vạn thống hận lẫn nhau.

Mục đích hần tiến hành Thánh Chiến đạo, không gì khác, chỉ vì một cỗ thân thể này của hần đã đạt tới... Bán Thần chi cảnh.

Bán Thần chi cảnh, cảnh giới luyện thể đạt tới cấp độ siêu việt đạt chuẩn Thần Nhân.

Có thể nói đối với Đa Nhân Cồn cùng Ngọc Hoàng, tiến vào Thần cảnh đều là điều mơ tưởng. Cho nên một khi bí mật Bán Thần thể của Triệu Kim Nam lộ ra, tuyệt đối sẽ dẫn xuống sức mạnh thôn thiên của hai con cự long này áp xuống. Triệu Kim Nam sinh ra tuy chỉ là nhân mạng nhỏ bé của Nhân Loại, thế nhưng sẽ không như vậy mà hẳn lại cam chịu một số phận hồn phi phách tán.

Thánh Chiến đạo hình thành, chính là kế hoạch của hắn muốn đề ra như cọng rom cứu mạng chính mình sau này. Triệu Kim Nam cũng tuyệt đối thiên đại không nghĩ sẽ theo lời Kim Quy đại Thần vì tam giới mà ra sức, cái này với thực lực của hắn bây giờ dừng chỉ nói là nói ra miệng, mà ngay cả thống nhất một đại địa như Đông Á Đại Lục cũng là có phần mơ tưởng.

Chiến tranh quy mô lớn như vậy, Ngọc Đế cũng không phải là tượng đá, một khi chuyện này dẫn xuống chú ý của Ngọc Đế. Với thần thông của mình, Ngọc Đế đương nhiên sẽ đánh xuống thông đạo Tiên Giới. Đến lúc đó ngàn vạn Thiên binh Thiên tướng hạ phàm. Triệu Kim Nam thân cô thế cô khó lòng mà đánh bại, chỉ có thể cam chịu số phận mà Hình Thần Câu Diệt.

Về phần Đa Nhân Cồn tuy đã phát hiện ra Triệu Kim Nam hẳn có Bán Thần thể, thế nhưng cách biệt giữa Nhân Ma hai giới còn quá lớn, ít nhất phải đến mười năm nữa Đa Nhân Cồn mới có thể một lần nữa tu tập đủ tài nguyên đánh ra thông đạo cầu thông vào Nhân Giới tiến hành chinh phạt. Đến lúc đó chỉ cần Thánh Chiến đạo của Triệu Kim Nam hẳn có thể lớn mạnh trên diện ba Châu lục lớn, đã có thể một tay hoàn toàn cự lại Đa Nhân Cồn cùng đám Ma Tôn Ma Đế.

Còn Ngọc Đế lại giữa Tiên Giới Nhân Giới nắm giữ thông đạo thượng cổ, chỉ cần có lực lượng đạt đến Đế Thánh cảnh, là có thể tùy ý đánh xuống cầu thông thông đạo, dẫn phạt Thiên binh.

Lại nói về phần Thông Đạo thượng cổ, thông đạo này không biết từ đâu hình thành, chỉ biết ngàn vạn năm trước, trước khi thái cổ tuyệt diệt. Một trong ba đại Chí Tôn Giả đã lập nên cái thông đạo này, mới đầu thông đạo chỉ dùng cho mục đích truyền tông, nhưng sau trận đại chiến quy mô. Không còn bất cứ cường giả nào của hai giới có thể dẫn phát thông đạo. Cho đến khi Ngọc Đế xuất hiện, bí ẩn của thông đạo này mới được tìm ra.

Đa Nhân Cồn cũng là hoài nghi trong Ma Giới cũng có ẩn nấp thông đạo như vậy, chỉ có điều tổn hao công sức vô tận năm tháng, vẫn không có phát hiện thông đạo tiến đến Nhân Giới.

Nhân Giới có thể nói là căn cốt lực lượng, chỉ cần một trong hai giới Tiên Ma có thể chiếm được Giới này, căn cơ thậm chí đại tăng.

Năm xưa Tiên Giới giao tranh Ma Giới rơi vào hạ phong, nếu không phải đồng thời ký hiệp ước cùng Nhân Giới làm căn cơ. Hiện tại chắc chắn cũng không còn Nhân Tiên hai giới, mà chỉ còn có Ma tộc hung tàn ngự trị đầm máu, nô dịch cả hai tộc.

Đối với chuyện Ngọc Đế có thể tùy ý điều động Nhân Giới, Đa Nhân Cồn sớm đã ghen tỵ, thế nhưng vô tận năm tháng, cũng chỉ có thể hướng Tiên Giới phát động công kích bình thủ.

Tại sao Ma Giới Tiên Giới vẫn có thể giao tranh không ngừng, đó là vì giữa hai giới này cũng có giới bích cầu thông, cho nên hai Đế Thánh cảnh này có thể tùy ý phát động công phạt lẫn nhau, duy chỉ có Nhân Giới trọng tâm là bình chương lớn nhất ảnh hưởng đến cục diện, có thể thấy đối với Ma Giới. Nhân Giới như khối tài nguyên quý báu đến độ mất mà Ngọc Đế nắm được, phải dùng vô số thủ đoạn cũng muốn cướp đoạt nó từ tay Ngọc Đế. Nhân Giới một khi rơi được vào tay Ma Giới, Ma Giới thực lực lập tức đại tăng.

Nhân Giới hiện tại cũng nay không bằng xưa, không có cường giả đỉnh cấp trấn áp, cho nên chỉ cần có thể khai thông thông đạo, vượt qua cách giới là có thể thu khôi tài nguyên quý báu này vào trong tay.

Với uy hiếp của Ngọc Đế, Triệu Kim Nam đã sớm bày ra lo lắng, thế nhưng binh đến thì đỡ lùi đến thì ngăn. Căn bản chuyện này vẫn nằm trong dự liệu của hắn. Suy tính một chút, Triệu Kim Nam lại chờ đợi Nghiêm Lam tiếp tục trình bày về sự vụ Nam Thiên ba ngày trước.

« Nhân Vương phải biết, cách đây Tiên Giới đột nhiên đánh xuống thông đạo Tiên Giới, hút toàn bộ lực lượng tu tiên về Tiên Giới ! »

Triệu Kim Nam tiếp tục gật đầu :

« Phải ! »

« Nhưng mà, thật không ngờ Ngọc Đế này vẫn còn để lại hậu chiêu, còn để lại một lực lượng muốn thôn tằm căn cơ Nhân Giới đại địa, chính là... Thế lực Cháp Pháp Giả ! »

« Cháp Pháp Giả ? »

Triệu Kim Nam tỏ ra hiếu kỳ, tuy nhiên vẫn chú ý lắng nghe.

« Đúng vậy, Cháp Pháp Giả này không ngờ thực lực không tồi, mấy ngày trước còn theo một kẻ dư đảng phản loạn của Nam Thiên là Tiết Sứ Thượng Đại Thần Tây Quận Phi Mạnh An. Mấy người bọn chúng ý đồ muốn bắt Lý Bí khống chế thế cục Nam Thiên, thế nhưng lại không ngờ còn có ta bảo hộ Lý Bí, cho nên một lần ra tay liền thất bại. Nhưng mà ta cũng sơ xuất đã để cho bọn chúng làm ra thủ pháp chạy thoát ngay trong lòng bàn tay ! »

Nghiêm Lam nói đến đây liền tỏ vẻ xấu hổ ngượng ngùng, Triệu Kim Nam đại não kích thích hiếu kỳ :

« A, có thể chạy thoát khỏi Nghiêm đại thống lĩnh, tu vi của bọn chúng cũng phải là Tàng hai sơ kỳ nội khí trở lên? »

« Không giấu gì nhân vương, quả thật không sai biệt lắm chính là tu vi như vậy. Thế nhưng ban đầu chính ta còn không thể nhận ra bọn chúng là tu tiên giả, thủ đoạn ẩn giấu lực lượng phi thường kì diệu ! »

« Sau đó bọn chúng con liên tục uy hiếp, còn nói sẽ dẫn động một cỗ thế lực lớn hơn đến muốn lấy mạng Lý Bí. Bị ta dẫn phát Thánh Chiến Quân Đoàn uy hiếp, bọn chúng phải thi triển thủ pháp tà môn dục vọng mà chạy trốn. Nhưng ta con bắt được một kẻ đi theo tên phản thần Tây Quận Phi Mạnh An, cuối cùng từ kẻ này khai thác được từ miệng hắn bí mật Chấp Pháp Giả. Còn về phần vì sao Chấp Pháp Giả kia lại đi theo tên phản đồ Phi Mạnh An, cũng được hắn lý giải là do Huyết Ước ! »

« A, lại là Huyết Ước ! »

Triệu Kim Nam đối với thủ pháp này tương đối thông thuộc, Huyết Ước ở Ma Giới là chuyện tương đối bình thường, chỉ có Nghiêm Lam này chưa trải qua Ma giới kiến thức, cho nên mới có chuyện cảm thấy Huyết Ước lạ kì. Chuyện này Triệu Kim Nam với vô số tu luyện đạo nhân Việt Dương thành đều cảm thấy quen thuộc, chỉ có điều ở Nhân Giới có tồn tại thủ đoạn Huyết Ước vẫn là làm Triệu Kim Nam cảm thấy có không ít hứng thú.

Huyết Ước kia là thủ đoạn cao cấp của Ma tộc Ma Giới, một số Lạn trưởng của Ma giới mới có khả năng thi triển ra thủ pháp này, mục đích của Huyết Ước cũng là để cho đám trưởng bối dùng nô dịch những Hung thú cường đại, mục đích cho một số tộc nhân Ma tộc yếu ớt dùng để bảo trụ tính mạng đồng thời thông qua lẫn nhau nhanh chóng đề cao tu vi.

Huyết Ước thủ đoạn này cũng có thể dùng trên bất cứ cơ thể nào có linh tính. Phi Mạnh An kia muốn dùng Huyết Ước, tương tự cũng phải bán ra một phần linh hồn mới có thể ký kết huyết chú, không chế đám người bị Huyết Ước nô dịch. Như vậy chỉ cần một khi Huyết Ước đã thành. Phi Mạnh An kia chỉ cần hứng chịu bất cứ tổn thương nào, đám sinh linh còn lại cũng tương tự tổn thương như vậy. Chính vì điều này nên ký kết Huyết Ước có thể điều khiển nô dịch, cho dù đối phương có cường đại gấp bội số lần.

Nói như vậy, Phi Mạnh An này hẳn cũng không phải là bối cảnh tầm thường, nếu không có thủ đoạn cao minh nào đó. Với sức lực của Phi Mạnh An không thể nào tại Nhân Giới thúc ép Chấp Pháp Giả kia ký kết Huyết Ước. Chứng tỏ rằng sau lưng Phi Mạnh An này cũng có cỗ thế lực rất lớn ẩn giấu. Suy nghĩ đến việc này Triệu Kim Nam lại càng đánh ra quyết tâm cần phải thận trọng hơn.

Còn về phần Thánh Chiến đạo, hẳn là theo như lời kể của Nghiêm Lam bọn chúng vẫn chưa biết đến kế hoạch Thánh Chiến đạo. Triệu Kim Nam lại càng cảm thấy trước đây mình sơ xuất rất nhiều, đám người Lý Bí sau này cũng nên thu liễm một chút, không nên lúc nào cũng trên miệng gắn chữ Thánh Chiến đạo. Như vậy chỉ sợ chưa chiến đại nghiệp đã khó thành.

Sau đó Triệu Kim Nam nghe qua Nghiêm Lam kể một số sự vụ của Nam Thiên, cuối cùng gật gù đầu thông suốt. Lại hạ mệnh cho Nghiêm Lam tiếp tục tu luyện ở Quy Phong Linh tầng bốn. Sau đó chính mình cũng không định rời khỏi Quy Phong Linh, lại tiếp tục bao tỏa lực lượng quanh thân tiến trận vào tầng năm Phong trận, hẳn là muốn gặp một người ở Phong trận tầng chín.

Trải qua lực lượng Phong bạo mỗi tầng một lớn mạnh. Đến đệ cửu tầng Phong trận, cơ hồ còn có Băng Linh tồn tại, tuy cực kì nhỏ bé nhưng lại vô cùng hung hãn, Triệu Kim Nam vừa tiến nhập tầng chín Phong trận liền bị bọn chúng vây kín lấy công kích.

Thiên Địa Linh Khí tại đây đã hóa hư thành thực chất, từng đoàn khí lỏng hình thành chảy dài. Đây chính là hình thức tối cao của Thiên Địa Linh Khí đã ngưng tụ cô đọng... chính là Linh Tuyền.

Phong trận tầng chín có chín dòng Linh Tuyền phân biệt hòa nhập chảy khắp, tại một nơi giao thoa chín đường Linh Tuyền là chỗ hội tụ nồng đậm nhất của Linh Khí trong cửu trận. Chính là trận mạch tối cao Linh Tâm chi đàn, một cái vũng nhỏ cô đọng toàn bộ là Linh Tuyền đều chảy vào đó.

Trước đây Triệu Kim Nam cũng có thường thức nhất định về đoạn Linh Tâm này, cho dù là tu vi cao như hắn, bước vào Linh Tâm không nghi ngờ gì cũng thật là có thu hoạch nhất định.

Lúc này một trung niên nam tử ngự giữa Linh Tâm, hai mắt nhắm nghiền, chòm râu dài đen nhánh thi thoảng phát phơ rung động. Quanh thân có không ít cỏ cây xanh lá thom ngát lưu động. Vô số băng linh vây quanh nhưng lại không hề công kích trung niên nhân, hẳn là bọn chúng có điểm cố kị trung niên nhân này một điểm nhất định.

Không mất bao lâu, trung niên nhân kia liền ‘hồ’ một tiếng, sau đó hai mắt nhắm nghiền chậm rãi hé mở :

« Thì ra là Nhân Vương ngài ! Ta còn đang cảm thấy kì quái, người nào có thể tiến vào Phong trận cửu tầng, suy đi nghĩ lại vẫn là một người như ngài. Mấy lão gia hỏa Thạch Thất thành nhất định sẽ không có mặt ở Việt Dương thành ha ha ! »

« Ha ha ha ha... ha ha ! Cung tông chủ, Cung Kiếm Phi, bề quan tu luyện chỉ mới ba tháng đã tấn cấp tầng bốn hậu kì, còn kém một đoạn nữa có thể tiến vào đỉnh phong. Thiên đại chúc mừng ngài a ! »

« Triệu gia hỏa ngươi quá khen rồi, so với siêu cấp biến thái cuồng đồ như ngươi, lão phu thực không đáng nhắc tới ! »

« Nói đi, có gì muốn tìm ta tương trợ, với thực lực của ngươi, hôm nay Nhân Giới tuyệt không có kẻ nào là đối thủ ? »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Cung Kiếm Phi xuất thủ.

Triệu Kim Nam gật gật đầu khẽ than thở :

« Quả thật Nhân Giới khó có kẻ nào có thể làm khó nổi ta, bất quá vì đại nghiệp Thánh Chiến đạo ! Có những thứ không thể để bại lộ. Chuyện này xem ra vẫn phải thỉnh Cung Tông chủ ngài ra tay tương trợ ! »

Cung Kiếm Phi gật gật đầu, chòm râu dài khẽ vuốt, vô số phiến lá nhỏ lưu động quanh thân đều bị gạt sang một bên :

« Nếu như Nhân Vương ngài đã nói như vậy, Cung Kiếm Phi ta nguyện ý xuất quan ! »

« Triệu gia hòa, mau nói, là muốn ta đi đâu ? »

Cung Kiếm Phi hỏi dồn, Triệu Kim Nam gật gật đầu, lại chỉ chỉ tay về hướng Nam mà rằng :

« Bảo trợ Lý Nam Đế Lý Bí, Đế quân Nam Thiên... »

...

« Oành ! »

Từ Phong trận cửu tầng Quy Phong Linh bỗng có tiếng nổ vang lớn, một trung niên đạo bào phiêu hốt thân mình bắn lên không trung. Như một đạo lưu tinh phi thẳng vào khoảng không mà biến mất.

Việt Dương thành lại nhao nhao tin tức Triệu Thánh Tông khả năng lại xuất hiện một vị cường giả nữa. Khí lực lớn đến như vậy thật khiến vô số người tắc họng líu lưỡi, quả thực hết sức cường hãn.

Bên ngoài Việt Dương thành trăm dặm, nháy mắt đã thấy Cung Kiếm Phi âm âm độn không mà lao tới :

« Hà hà, Triệu gia hòa ngươi cứ yên tâm, lão phu xưa đã không bằng nay. Một thân tu vi đã đến tầng bốn hậu kỳ sắp chạm ngưỡng đỉnh phong. Cộng thêm Lai Thần Kiếm, trừ phi là Tiên Nhân xuất hiện ở đây, bằng không bất cứ tên hồn đản nào cũng có thể bị ta một kiếm trăm bay đầu ! »

Cung Kiếm Phi xa xa trăm dặm truyền đến thần thức thống khoái.

Việt Dương thành vô số tu luyện giả nghe thấy luồng thần thức này, lập tức một lần sóng lại dữ dội oanh long toàn thành.

« Cung Kiếm Phi tông chủ đã bước vào tầng bốn hậu kỳ ?? »

« Đích xác là tầng bốn hậu kỳ ! »

« Không sai, chính miệng Cung tông chủ vừa mới nói, ngươi còn không nghe thấy sao ! »

Vô số âm thanh bàn tán phấn khích :

« Cung tông chủ có được tu vi tầng bốn hậu kỳ, lại còn có Lai Thần Kiếm tương trợ, dưới Tiên Nhân quả thật là vô địch thủ ! »

« Lần này không biết là kẻ nào đã kinh động Nhân Vương, cuối cùng lại khiến Nhân Vương phải điều động ra vị siêu cấp cường giả như Cung Kiếm Phi này, kẻ đó quả thực đen đủi »

« Đúng vậy, nếu ta là hắn, thiết nghĩ ta sẽ lập tức chạy trốn a ! »

Tu luyện đạo nhân bị sự kiện Cung Kiếm Phi xuất quan, làm náo động nhân tâm mất mấy ngày. Cung Kiếm Phi chính là chủ đề bàn tán sôi nổi nhất. Bên ngoài Cung phủ cũng không ít tu luyện giả muốn xin đầu nhập vào Cung gia. Triệu Thánh Tông bởi vì điều kiện tuyển lựa rất ngặt nghèo, cho nên một số người không đủ điều kiện, vẫn là muốn tuyển lựa lựa chọn thứ hai là Cung gia, thế lực lớn thứ hai trong Việt Dương thành.

Thêm vào sự kiện này, lại càng có thêm nhiều tu luyện giả bất chấp mọi giá, phát điên cũng muốn đầu nhập Cung gia. Dưới trường siêu cấp cường giả như vậy, tuyệt đối sẽ có tương trợ rất lớn. Hơn nữa Cung gia giao tình không cạn với Triệu phái, còn có tin tức đệ tử Cung gia chỉ cần tấn cấp trưởng lão, là có thể tiến nhập siêu cấp trọng địa Quy Phong Linh của Triệu Thánh Tông. Điều này so với đài ngộ của Triệu Thánh Tông đúng là không sai biệt lắm.

Chỉ nội trong vòng vài mươi ngày, mười dặm quanh Cung phủ vây kín tu luyện đạo nhân. Cuối cùng ban chủ sự Cung gia cũng bắt buộc phải treo biển thay đổi quy củ, thay đổi thành tuyển chọn ngặt nghèo hơn. Nhưng so với tuyển chọn quy củ của Triệu Thánh Tông vẫn còn dễ thở hơn vài lần.

Vô số tu luyện đạo nhân sau khi tầm mắt quy củ thay đổi kia căng lên liền có ý muốn bỏ cuộc. Nhưng vẫn còn rất nhiều người còn lại vẫn ần ần hy vọng sẽ được nhận vào Cung gia, thậm chí ý đồ tham vọng tấn cấp trưởng lão trong vòng mười năm để có thể tiến vào Quy Phong Linh.

Triệu Kim Nam rời khỏi Quy Phong Linh trọng địa, Ngự Không mà ngao du, bỗng trong lòng chợt kinh hỷ. Hắn lại nghĩ ra một cái kế hoạch mới, có thể nâng cao chính thể tu luyện giả trong toàn Việt Dương thành.

Đối với việc tu luyện giả muốn phát triển tiến nhập vào hai tông phái lớn mạnh nhất như vậy. Vậy tại sao hắn lại không tận dụng cơ hội này, lấy điều kiện tiến nhập tông phái làm động lực lớn nhất. Dù sao thời gian càng lâu dài, hắn khẳng định với thực lực của hắn. Cung gia cùng Triệu Thánh Tông chính thể thực lực sẽ vô cùng lớn mạnh, đến lúc đó lại càng có không ít tu luyện đạo nhân muốn đầu nhập tông phái.

Bên ngoài Việt Dương Kính Bảo Điện, Kiệt xương trưởng lão đang lác lác như điên đại múa bộ pháp Liệt Kiếm Bộ Ảnh. Bộ pháp này là bộ pháp hai tháng trước Triệu Kim Nam hắn nghiên cứu cải biến từ kiếm pháp của Triệu gia. Lúc này mới đem truyền thụ cho nhất mạch trưởng lão. Không nghĩ ngờ gì, trong chúng Trưởng lão, Kiệt Xương này là người có tư chất nhất, thế cho nên mới một tháng đã lĩnh ngộ được ảo diệu của kiếm pháp, lúc này bước vào tu luyện chính thức sớm hơn các Trưởng lão khác một bậc.

Bộ Ảnh hư thoát, Liệt Kiếm vũ động không trung, đến khi Bộ Ảnh cùng Liệt Kiếm có thể phối hợp nhuần nhuyễn, nghĩa là Kiếm Pháp đã đại thành.

« Vụt ! »

Triệu Kim Nam ung dung xuất hiện phía bên dưới, Kiệt Xương trưởng lão đang hư hư thực thực nội tâm phấn chấn múa kiếm, động tác phối hợp uyển chuyển liên dừng lại.

« Bái kiến Tông chủ ! »

Triệu Kim Nam gật gù đầu :

« Mới qua một tháng mà kiếm pháp của trưởng lão đã tăng tiến một bậc như vậy. Qua một năm thời gian nữa, nhất định có thể luyện tới Liệt Kiếm Bộ Ảnh nhất trọng cảnh giới, như vậy thực lực tuyệt đối đại tăng. Kiệt Xương trưởng lão quả thực là nhân tài a ! »

« Ha ha, Tông chủ quá khen, nếu không nhờ Tông Chủ, lão phu hôm nay sợ rằng còn chưa biết tu luyện đạo thuật là cái gì ! »

« Tông chủ, sau khi gặp Nghiêm thống lĩnh, hắn là đã tường tận sự vụ Nam Thiên ? »

Kiệt Xương tiện đà vui mừng liền dò hỏi, Triệu Kim Nam cũng vui vẻ dạt dào trả lời :

« Không có gì quan trọng, bất quá ta vẫn phải phiền trưởng lão ban bố một chút quy định mới ! »

« A xin tông chủ cứ nói ! »

Kiệt Xương vội chấp kiếm vĩnh tai lắng nghe.

« Đối với quy định đầu nhập Triệu Thánh Tông ta, ta muốn thay đổi quy định một chút. Đó chính là phạm là người nào muốn tiến nhập Triệu Thánh Tông điều kiện cơ bản chính là trở về Nhân Giới đại địa, tham ra tham chiến, tiến hành truyền bá tư tưởng Tín Ngưỡng đạo. Chỉ cần có thể khiến một quốc gia thống nhất Tín Ngưỡng đạo, lập tức có thể thu nhận vào Triệu Thánh Tông nội môn đệ tử, quốc gia thu phục càng lớn, phần thưởng càng dồi dào, thậm chí có thể ban cho trực tiếp tiến vào Quy Phong Linh trọng địa ! »

« A ! »

Kiệt Xương trưởng lão liền lập tức trợn mắt há mồm, đối với quyết định này của Triệu Kim Nam cũng thực khiến ông ta vô cùng ngạc nhiên. Chính là Triệu Thánh Tông xưa nay quy định ngặt nghèo đến như vậy, lúc này sửa đổi thành quy định như vậy, thậm chí có thể gọi là một lối đi tắt cho vô số người. Tin tức này vừa ban ra, sợ rằng có vô số người muốn phát triển trở về Nhân Giới đại địa. Trước đây Nhân Giới đại địa kém hấp dẫn, tu luyện đạo nhân có chết cũng không muốn trở về đại địa mà muốn cống hiến cho Thánh Chiến đạo. Nhưng một khi chuyện này tiết lộ ra, chỉ sợ Nhân Giới đại địa chính là miếng mồi béo bở.

Kiệt Xương trưởng lão sau khi nghe Triệu Kim Nam ban bố mệnh lệnh, lập tức hướng ban chủ sự Triệu phái truyền xuống tin tức. Không mất bao lâu sau Việt Dương thành lại oanh động ầm ầm như sóng nổ.

Tin tức Nhân Vương thay đổi quy củ tiến nhập Triệu Phái khiến vô số người vốn trước là thất vọng, nay lại có cơ hội liền muốn mừng rỡ đến phát điên.

Tuyên Nghịch Sự Đông khu trách viện mọi hôm vắng bóng người, hôm nay quy tụ động đảo không ngừng có Tu Luyện đạo nhân tiếp tục kéo tới.

« Vị trưởng lão này ? Có phải quy định của Nhân Vương mới là thật, chỉ cần truyền bá Tín Ngưỡng thành công thu phục một quốc gia, là có thể đầu nhập Triệu Phái làm nội môn đệ tử ? »

« Hừ, tiểu tử, Lôi Nhân Vương nói mà cũng cho là sai sao ? Muốn đăng ký thì ký tên vào đây, hai ngày nữa sẽ có thuyền từ Việt Dương tới Nam Thiên, còn không thì mau mau lui ra dành cơ hội cho người khác ! »

Gã tu luyện đạo nhân kia mặc dù đã nghe trước tin tức, nhưng lúc này nghe trưởng lão kia cầu nhau cũng không khỏi sững đến run người, lại thấy trưởng lão kia nói ý muốn đuổi mình ra nếu không nhanh tay, thì làm sao cam chịu.

« A, trưởng lão, ta lập tức đăng ký, không nên nóng vội a ! »

« Tốt, người đăng ký vào đây, sau khi đến Nam Thiên, gặp chủ sự trưởng lão ở đó, sẽ được cung cấp địa đồ. Để lúc đó lựa chọn một quốc gia trong Lục Châu để tiến nhập. Nhớ kỹ, cho dù người có đăng ký, cũng chưa tính chính thức là đệ tử của Triệu Thánh Tông ta, chỉ khi thu phục một quốc gia... »

« A, hiểu rõ, hiểu rõ ! »

Tu luyện đạo nhân kia thấy trưởng lão dài dòng, liền trực tiếp rằng lấy tờ đăng ký rồi biến mất, sợ là có người khác cướp mất, trân trọng như bảo vật.

Người kia vừa rời đi, lập tức lại có một tu luyện đạo nhân khác nhảy vào. Liên tiếp trong mười mấy ngày, chủ sự trưởng lão Triệu Thánh Tông bận rộn, sau đó không những vậy, nhân lực còn rất thiếu hụt. Cuối cùng phải điều thêm cả đám nội môn đệ tử ra hỗ trợ xử lý công vụ tuyển nhập môn phái.

Triệu Kim Nam từ xa quan sát, phát hiện kế hoạch thành công mỹ mãn. Cứ như vậy, Thánh Chiến đạo xem chừng còn có thể nhanh hơn một bước.

Mặc kệ có bao nhiêu người đăng ký, chỉ mới hôm thứ hai. Đã có những chiếc thuyền đầu tiên từ Việt Dương thành khởi hành tiến đến Nam Thiên.

Bởi vì từ Việt Dương thành đến Nam Thiên khoảng cách rất xa, thế nhưng quá trình đi lại được cao thủ Triệu Thánh Tông bảo trợ. Tu luyện đạo nhân cũng không cần lo lắng bị yêu thú công kích.

Thiên Địa Nguyên Lực Chiến Thuyền, được Triệu Phái thiết kế, gia cố lực hút gấp trăm ngàn lần so với chiến thuyền thông thường. Cho nên tốc độ cực đại nhanh chóng. Phần lớn tu luyện đạo nhân đăng ký chỉ có tu vi tăng một sơ kỳ trở lên, thế nhưng trên chiến thuyền của Triệu phái, có thể tăng nhanh tốc độ bằng với một nội khí tăng bốn cao thủ ngự không. Cho nên, chẳng mấy chốc, đám tu luyện đạo nhân đã thấy bóng dáng đất liền. Chiến thuyền từ từ tiến nhập hải cảng, trên thành hiện hiện hai chữ rất lớn hiện ra ‘Hải Thành’ trực thuộc Nam Thiên đại đế quốc...

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Thánh Chiến Môn.

Lúc này trận chiến giữa Lý Bí cùng Nguyên Thừa Vũ cũng đã nổ ra. Lý Bí đem ba vạn trọng binh vây kín Nguyên Thừa Vũ phát động công kích, trong đó lá bài bí ẩn là Thánh Chiến quân đoàn.

Nguyên Thừa Vũ đắc chí khinh thường Lý Bí dùng ba ngàn tinh binh thiết kỵ muốn kháng cự lại. Nhưng không ngờ Lý Bí còn ẩn giấu trong tay con bài là Thánh Chiến Quân đoàn, Nguyên Thừa Vũ vừa đánh đã bại. Ba ngàn thiết kỵ bị Lý Bí một tay hốt gọn nắm giữ.

Sau đó vài ngày, Nguyên Thừa Vũ bị đem lên pháp đài xử trảm. Trước khi đầu lâu rơi xuống, Nguyên Thừa Vũ kim nén sợ hãi mà phát điên cười :

« Trời không muốn Vũ này nắm giữ thiên hạ, kẻ khác cũng đừng hòng nắm giữ Nam Thiên, ha ha ha... »

Sau đó đầu lâu Nguyên Thừa Vũ rơi xuống, ba ngàn thiết kỵ của hắn liền bị Lý Bí dùng sức mạnh thu phục. Phiên trung phủ của Đông Quận Kinh gia liền tan ra, lần lượt quan thần hướng Lý Bí thần phục sức mạnh không dám chống cự.

Khâm Thiên Sử Cơ sau một phen chạy dạt, cuối cùng lại sợ hãi khúm núm đầu nhập dưới trướng Lý Bí, nguyện từ bỏ hết gia phong, trở thành thường nhân mong giữ mạng.

Nam Thiên sau đó lập tức oanh động, trong năm phân thần, đã có hai người mất mạng, một trở thành dân đen. Ba kẻ còn lại gồm Tiết Sứ Thượng Đại Thần, Hùng Sư Thượng Đại Thần cùng, Bình Nguyên Thượng Đại Thần lo sợ không yên. Hai người Bình Gia Liệt Quân và Tư Đồ Biên Hưng lúc này rục rịch chuẩn bị lực lượng, cũng không muốn hướng Lý Bí thần phục mà là lập tức công khai tạo phản. Duy chỉ có Phi Mạnh An là vẫn còn chưa có tin tức...

Lý Bí lúc này trong tay nắm hai trăm vạn binh, đối với thực lực ba phương thực không có chút e sợ.

Bình Gia Liệt Quân xua trăm vạn binh từ Miên Thành đánh thẳng vào Tứ Đô. Lý Bí cử Trọng Nguyên đại tướng lãnh trăm vạn binh đi cự giặc.

Tư Đồ Biên Hưng hướng Kỳ Dương thủ phủ, muốn chiếm lấy thế lực tàn dư Phiên Trung Phủ, lập tức Lý Bí cử đại tướng Phàn Ô Trọng dẫn bảy mươi vạn binh thủ phủ ra cự địch.

Thế giặc đông đảo hung hãn, nhưng lúc này không ngờ lại có một thế lực mới xuất hiện tương trợ.

Đế Quốc Nhật Minh ẩn bóng bấy lâu, không ngờ lại đem trăm vạn binh xua từ Đông bắc đánh xuống, Tư Đồ Biên Hưng một tay trở không kịp. Hùng Sư Phủ tại Lạc Đô bị giáp sĩ Đế Quốc Nhật Minh vây hãm, nội trong mười ngày Hùng Sư Phủ thất thủ. Tư Đồ Biên Hưng sau đó hướng phía Nam ý tạ tội mà tự sát...

Trăm vạn binh của Hùng Sư Thượng Đại Thần Tư Đồ Biên Hưng như rắn mất đầu, lập tức hướng Nam Thiên Đế quốc đầu hàng.

Về phần Tứ Đồ chiến sự ác liệt, Trọng Nguyên đại tướng tử thủ binh lính. Binh Gia Liệt Quân có hai đạo trọng binh Hắc Mã Bạch Tượng hung hãn tấn công, thế công mạnh mẽ, Trọng Nguyên biết khó giữ thành, bèn lui binh khỏi Tứ Đồ, Tứ Đồ không ngờ như vậy mà lại thất thủ.

Thế công mạnh mẽ, Binh Gia Liệt Quân cho rằng thời thế đã tới, lại nhanh chóng Bắc chinh hướng Ô Diên thành như vũ bão xua binh đánh tới.

Ô Diên thành sớm triều nguy ngập. Lý Bí nghe tin trong lòng đại chấn động.

Nhưng mà một nửa ý tứ cũng không hề sợ hãi, lại hướng Trọng Nguyên Đại tướng lui binh không cần cự địch, một mình thân chinh thiết kỵ ba ngàn của Nguyên Thừa Vũ, lại ân ân vũ khí bí mật Thánh Chiến Quân đoàn lao tới cự địch.

Quần chiến nổ ra, ba ngàn thiết kỵ chiến đấu bình thủ với Hắc Mã Bạch Tượng hai đạo trọng binh của Binh Gia Liệt Quân, lúc này Lý Bí lại theo mưu kế của Lâm Chí Liệt, triệu hồi hai trăm vạn binh từ Trung Nguyên vây lấy chiếm cứ Bình Nguyên Phủ.

Binh Gia Liệt Quân biết mất đi thủ phủ, như bị mất đi thân thể. Vừa sợ hãi vừa tức giận lại càng điên cuồng phát động công kích đánh vào Ô Diên. Thế nhưng ngày qua ngày Nam Thiên binh lính số lượng lại càng đại tăng. Binh Gia Liệt Quân liên tiếp bị ép lui quân, thân cô thế cô, Nam Thiên Quân đông đến ba vạn lần, Hắc Mã Bạch Tượng lại bị ba ngàn thiết kỵ cầm chân khó phát ra sức mạnh.

Binh Gia Liệt Quân biết đại thế đã mất, qua mấy mươi ngày Binh Gia Liệt Quân lại bị vây tại ngọn Đồ Sơn, bên trên là Nam Thiên Quân, bên dưới là biển cả trùng trùng sóng gập.

Binh Gia Liệt Quân cười lớn một tiếng, sau đó từ Đồ Sơn nhảy xuống biển cả, tự tuyệt tính mệnh.

Nam Thiên đế quốc phân tranh đã hơn mười năm, Lý Bí bất lực vô năng, cuối cùng lại có thể thống nhất lại vương triều.

Sau đó Lý Bí thân thể già cỗi mỗi một, biết tâm nguyện đã thành. Trở về Ô Diên không đầy mấy hôm, liền cứ thế mà thác...

Con trai cả Lý Thần Quân liền lập tức kế nghiệp để chế Nam Thiên, hướng phát Nhân Vương Thánh Chiến đạo thể thoát tận tâm, hết mực tận chung với Thánh Chiến Đạo.

Nam Thiên một mực thống nhất, không ngờ Đế Quốc Nhật Minh cũng hướng Thánh Chiến đạo tuyên bố thần phục Thánh Chiến đạo...

Cả Đông Châu Đại Lục oanh động tin tức nhao nhao, thế lực Thánh Chiến đạo không ngờ lại mạnh mẽ như vậy, lại có thể hướng hai con rồng long đầu lớn nhất Đông Châu thần phục.

Trong hai đại đế quốc, lần lượt vài tháng tiếp theo vô số Thánh Chiến Môn được xây dựng lên, thu thập Tín Đồ tu dưỡng. Được đế triều khuyến khích, người người bắt đầu tham ngộ Nhân đạo ban phát xuống. Truyền đạo gia liên tục được cử tới từ Việt Dương. Tín đồ Thánh Chiến đạo bạo tăng...

...

Sau khi sự tình Nam Thiên liên tục biến đổi, nắm giữ Nam Thiên hiện tại cũng không còn là Lý Bí nữa, mà đã là Lý Thần Quân.

Phi Mạnh An bất động tin tức bấy lâu, lúc này cũng không còn ai quan tâm, Tiết Sứ Phủ của Phi Mạnh An. Tuy chưa bị Nam Thiên công chiếm, thế nhưng cũng chỉ là sớm chiều. Lý Thần Quân mới tiếp nhận đế vị, còn phải an định dân chúng, xây dựng lại quốc lực còn hư hao, cho nên vẫn còn chưa vội hướng Tiết Sứ Phủ mà đánh tới.

Tại Ô Diên thành, trời đêm yên ả, trăng thanh gió mát.

Bỗng có một đạo lưu tiễn rực lửa bắn xuống, vệ phủ quân lập tức náo loạn, hàng trăm người trào ra ngoài điều tra. Tiếp một lúc sau lại có vô số đạo lưu tiễn nữa bắn tới.

« A ! »

« Cứu mạng ! »

« Vụt vụt vụt !!! »

Lưu tiễn như mưa rơi trút xuống, mấy chục nhân mạng toàn bộ thảm liệt mất mạng.

« Phi tiểu tử, tên Lý Bí kia hôm nay đã chết, thế nhưng vẫn hướng Lý Thần Quân con trai hắn ta giết hắn cho nguoi, Lý Bí kia tuyệt sẽ phải tuyệt tử tuyệt tôn. Ngay cả mộ phần của hắn nguoi cũng có thể quật lên mà xả thống hận... »

« Mạnh An đa tạ Cung chủ, chỉ cần Lý Thần Quân chết, ta nắm chắc có thể chiếm lấy Nam Thiên, đến lúc đó nhân mạch đệ tử của Phần Nguyên Kiếm Phái cũng lập tức dồi dào, chẳng mấy chốc Phần Nguyên Kiếm Phái có thể phát triển, lại hướng Thái Quân Trường Tiên nộp lên tu luyện giả, lại được ban thưởng hậu hĩnh ! »

« Ha ha, đúng vậy, nếu không phải Ngọc Đế tu luyện pháp môn cần nhiều tu luyện giả như vậy trợ trận. Không chừng Nhân Giới vẫn có thể tiếp tục có

Tiên Nhân phi thăng nha ! »

« Bất quá không quan trọng, trước hết để ta giải quyết cái Lý Thần Quân kia cho nguoi !! »

Giọng nói lạnh lạnh cao vút vang lên, ánh mắt xinh đẹp không ngừng chớp động nhấp nháy.

Nhìn xuống, chính là Phi Mạnh An, Tiết Sứ Thượng Đại Thần bất vô âm tín đã lâu, cùng một nữ tử bị khăn che mặt vô cùng xinh đẹp, hương thơm ngào ngạt bốc ra bát ngát, khiến Phi Mạnh An dục tính bốc lên giữ dội, khuôn mặt bùng bùng kiềm chế lại. Phi Mạnh An mặc dù theo bản năng cực kì thèm muốn. Thế nhưng lại quyết không có ý dám tiếp cận nữ nhân này giờ trò đời bại, lại còn hướng nữ nhân này vô cùng cung kính.

Phía sau nữ nhân lại xuất hiện vô số thân ảnh yếu diệu, đích xác chính là Tam Thập Tam Thiên Tướng.

Phi Mạnh An mất híp lại nhìn tỏ ra khoan khoái, ba mươi ba nữ tử đều là cực phẩm, cho nên cho dù không thể hướng nữ nhân kia có ý đồ, thế nhưng đối với ba mươi ba nữ tử này hẳn đã cảm thấy tuyệt đối thỏa mãn.

Ba mươi ba nữ nhân hướng nữ nhân yếu diệu kia cung kính. Nữ nhân kia chỉ cười cười vài cái rồi tung lên mấy khóa đan dược nói :

« Các nguoi tuy là đệ tử của Phần Nguyên Kiếm Phái, thế nhưng lại được phục vụ Phi tiểu tử xem như cũng không phải là có gì xấu, chỉ cần có thể tiếp nhận được Nam Thiên, ta sẽ hướng Phi tiểu tử nói với hắn giúp các nguoi giải Huyết Chú. Đến lúc đó đi hay ở là tùy các nguoi, trước hết vẫn nên hướng Đông Chính Cung kia mà hướng Lý Thần Quân tiểu tử gia tay !! »

Nữ tử yếu diệu nói đến đây đã trực tiếp có ý hạ mệnh lệnh. Ba mươi ba nữ tử kia tiếp lấy đan dược, nuốt vào, lại như có hưng phấn. Thân hình rạo rực, liền hướng không trung mà ngự không lập tức bay đi, hận không thể lập tức có mặt tại Đông Chính Cung thưởng thức mỹ vị Thiên Tử.

Phi Mạnh An lại híp mắt cười liếm mép :

« Có Xuân Dục Đan trợ giúp, đám nữ nhân này sẽ ra tay càng điên cuồng hơn, Lý Thần Quân kia thân thể nhất định sẽ khô kiệt trong chốc lát. Bất quá ta thực sự lo lắng, dưới chướng Lý Thần Quân có lực lượng rất mạnh, e rằng đám nữ đồ của Cung chủ ra tay vẫn không thể đắc thủ ! »

« Hắc hắc, Phi Mạnh An tiểu tử, chỉ cần cái lực lượng kia ra tay uy hiếp, với thực lực của ta nguoi còn lo lắng hay sao. Yên tâm, đám cực đồ đó một phần cũng không tổn hại, sau này vẫn có thể phục vụ cho nguoi khoan khoái ! »

« Khả khả, là ta lo lắng có thừa, Cung chủ đã là Tiên Nhân, Nhân Giới còn có kẻ nào có thể địch lại, Phi Mạnh An ta được phục vụ dưới chướng Cung Chủ vẫn là may mắn ! »

« Nhưng mà nếu như Nam Thiên về tay, lại phải buông tha các nàng quả thật đáng tiếc a ! »

« Ai nói bọn chúng có thể buông tha nguoi, tuy ta nói là buông tha Huyết chủ cho bọn chúng, nhưng nếu như bọn tiểu nữ đó dám rời bỏ khỏi nguoi. Ta lập tức luyện chúng thành Dục Vật, đến lúc đó mọi chuyện cũng không muốn làm, chỉ thêm muốn dục vọng không thể dứt ra, mãi mãi bị nô dịch ! »

« A, như vậy thật quá tàn nhẫn ! »

« Phi tiểu tử, nguoi quả thật quá non kém, bất quá có Thiên Quân bảo trợ, Nhân Gian đều sẽ là của nguoi, có điều sau này vẫn phải tàn bạo hơn một chút, làm đế vương không thể mềm lòng như vậy ! »

Nữ tử kia khanh khách cười nói, bỗng chân mày lại khẽ nhíu lại :

« Không ổn, đám cực đồ của ta gặp chuyện ! »

Nữ tử nói đến đây liền khoát tay, bao một khóa lực lượng quanh Phi Mạnh An đem theo, hướng Đông Chính Cung mà lao tới.

« A !!! »

« Quý nữ, cứu mạng a !! »

Từng cái thân xác nam nhân binh lính cường tráng dần rút khô héo kêu gào ngã xuống. Lúc này ba mươi ba nữ nhân xuân ý cực thịnh, binh lính cũng không tha, trực tiếp hút gọn vào hoan lạc. Chỉ cần xuân lực nơi lòng là lại đứng lên hướng Chính Điện lao tới, muốn tìm lấy Lý Thần Quân ra tay.

« Ai, là kẻ nào dám náo loạn cấm cung ? »

Giọng nói đánh thép lạnh lạnh vang lên, không ít thân ảnh từ không trung trực tiếp xuất hiện.

Thánh Chiến binh, Thánh Chiến Quân Đoàn.

Ba mươi ba thân ảnh bị vây kín, xuân ý dạt dào, muốn lao tới mấy thân ảnh kia hành động, lập tức bị lực lượng vô hình gạt bay.

Lý Thần Quân vốn không rõ tung tích lúc này trực tiếp xuất hiện, dẫn đầu mấy trăm thân ảnh hướng ba mươi ba nữ nhân hét lớn :

« Cuồng nữ to gan, dám làm loạn như vậy còn hướng binh lính cầm triều hất lấy tinh khí, rõ là quý đội nổi, thỉnh Thánh Chiến quân đoàn hướng đám cuồng nữ này trừ nạn cho đại triều ta ! »

Lý Thần Quân giờ tay hướng ba mươi ba nữ nhân kia trở xuống, Thánh Chiến quân đoàn liền người người hô vang :

« Tuân mệnh Tín Sứ Thánh Quân... »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Tiên Nhân.

Mấy trăm Thánh Chiến Binh vây quanh ba mươi ba nữ nhân kia, hướng xuống phía đám nữ nhân nhanh chóng ném ra nhãn thuật tế xuất, áp xuống luồng luồng khói xanh.

Ba mươi ba nữ nhân kia lộ vẻ sợ hãi, cuồng quát vội vã nương lại với nhau. Bắt đầu hợp sức thao túng nội khí chống đỡ uy áp của Thánh Chiến Quân Đoàn.

Thời gian chậm rãi trôi đi, ba mươi ba nữ nhân kia ngày càng bị ép xuống đến mức khó khăn.

Tuy ba mươi ba nữ nhân này, tu vi so với mỗi Thánh Chiến Binh đều có thể lớn hơn vài phần. Thế nhưng, bởi vì Thánh Chiến Quân Đoàn người người đoàn kết lại với nhau, hợp lực kiến tạo nên Trấn Tông Chi Trận của Triệu Phái.

Cho nên cường lực trận pháp đánh ra, so với sự chống đỡ của ba mươi ba nữ nhân kia, lập tức đã chiếm thế thượng phong. Đôi khi tu vi cao chưa chắc đã dành đại thế vào trong tay, ba mươi ba nữ nhân này bị vây trong trận một mực không thể thoát ra.

Thánh Chiến Binh bởi vì trận pháp thuận lợi, cho nên mỗi người đều có thể tùy thời xuất nhập trận pháp hồi phục nội lực. Còn ba mươi ba nữ nhân kia, thân bị vây khốn trong trận, chỉ có thể chậm rãi mà chờ đợi cái chết đến gần.

Vài khắc thời gian nữa lại trôi đi, ba mươi ba nữ nhân kia bị vây khốn trong trận, sắc mặt mỗi người đều ngày càng âm đạm nhợt nhạt.

Lý Thần Quân bên ngoài thờ phào nhẹ nhõm, lại nhìn xuống mấy nhân mạng bị hại mà tặc lưỡi :

« Công pháp thật sự tà môn, nếu không phải có Thánh Chiến Binh của Nhân Vương, bỗng dưng hôm nay chết như vậy thật sự quá đáng tiếc ! »

Lúc này trong trận ba mươi ba nữ nhân kia, có một nữ tử không chịu nổi mà tức giận nói :

« Phàm nhân thật to gan, mau chóng dừng tay, một khi Sư Tôn xuất hiện, các ngươi đều không được yên ổn ! »

Một nữ nhân khác cũng lên tiếng :

« Chỉ cần các ngươi dừng tay, chúng ta có thể thỉnh Sư Tôn tha cho các ngươi một cái mạng nhỏ ! »

« Hừ ! Thật can đảm ! »

Một giọng nói âm trầm vang lên, chỉ thấy giữa điện gió nổi cuộn cuộn. Một trung niên nhân khuôn mặt nghiêm trang tức khắc xuất hiện.

Trung niên nhìn xuống phía ba mươi ba nữ nhân kia mà đôi con người tỏ ra lạnh lẽo.

Lý Thần Quân thấy trung niên kia, sắc mặt liền rạng rỡ cười cúi mình nói :

« Bái kiến Thánh Sứ ! »

Thánh Sứ, chức vị này trong Thánh Chiến Đạo tuyệt đối cao cấp, được Triệu Kim Nam đích thân ban bố. Đứng đầu Thánh Chiến Đạo dĩ nhiên là hắn, Nhân Vương.

Thế nhưng bên dưới Nhân Vương như hắn lại có các cấp bậc cao cấp chủ quản các chi binh chủng.

Tựa như Tín Sứ Thánh Quân, là vị trí chỉ dưới Nhân Vương hắn, mọi Thánh Chiến Binh, Thánh Chiến Quân đoàn, Tín Sứ Thánh Quân đều có thể đưa ra mệnh lệnh.

Mà Thánh Sứ, Lý Thần Quân vừa mới nói, cơ bản chỉ là sứ giả của Nhân Vương phái đến bảo vệ Tín Sứ Thánh Quân, tuy vậy địa vị cũng tuyệt đối cao, chỉ dưới Tín Sứ Thánh Quân. Trong nhiều trường hợp Tín Sứ Thánh Quân vắng mặt, Thánh Sứ này cũng có thể ra mặt thay Tín Sứ Thánh Quân ra quyết

định.

Lý Thần Quân về cơ bản địa vị vẫn cao hơn Thánh Sứ này một bậc, thế nhưng Thánh Sứ là người do Nhân Vương trực tiếp phái đến, cho nên hẳn vẫn giữ thái độ cung kính.

Trung niên nhân gật gật đầu nói :

« Tín Sứ Thánh Quân chớ hoảng sợ, bọn cuồng nữ này nhất định phải bị nghiêm trị. Lần này bọn chúng nhất định không thể thoát khỏi tay ta, ta phải tra ra bí mật trên người bọn chúng bẩm báo Nhân Vương ! »

Lý Thần Quân cũng vội tiếp lời :

« Lần trước phụ vương để vụt mất bọn chúng khỏi tay, đó là vì không có năng lực. Thiết nghĩ Thánh Sứ mạnh như vậy, lần này có thể sư hồn bọn chúng trực tiếp tra hỏi ! »

Trung niên nhân cũng tấm tắc mà nói :

« Cái này dĩ nhiên, lão phu dưới Tiên Nhân thật sự không ngại kẻ nào ! »

« Ha ha, cuồng vọng, cuồng vọng ! Lão già thôi, cho dù ngươi có cường ngạnh thế nào cũng không thể chống lại Sư Tôn. Còn nói có thể sánh với Tiên Nhân, thật không biết nhục nhã ! »

« Sư Tôn ? Các ngươi luôn mồm mồm miệng nói Sư Tôn này Sư Tôn nọ. Ha ha, rốt cục khoa môi múa mép thật giỏi, vậy nói như các ngươi, hẳn là Sư Tôn các ngươi thật là Tiên Nhân đi ! »

Trung niên lắc đầu vuốt râu mà cười, cảm thấy mọi chuyện thật sự là hoang đường. Nhân Giới xuất hiện Tiên Nhân mà không thấy xuất hiện thông đạo Tiên Giới đánh động, việc này hóa chẳng khác là điều nằm si nói mộng, thật sự không chút thực tế.

Căn bản một lực lượng chính thể mạnh như Tiên Nhân, ngoài Biển cả thế lực mới có thể xuất hiện. Tại Nhân Giới đại địa, không có thứ gì có thể hấp dẫn một Tiên Nhân xuất hiện ở đây. Loại chuyện này trong mắt trung niên thật không có khả năng.

Chỉ thấy tiếng cười thất thanh của đám nữ nhân vang lên càng rộn. Khuôn mặt ngày càng hạ sắc của bọn chúng vẫn không hề thay đổi thói cuồng ngạo, căn bản vẫn còn tồn tại một tia hy vọng trên khuôn mặt mỗi nữ nhân kia.

« Thất phu, thất phu, giờ chết của ngươi đến rồi. Sư Tôn sắp sửa tới đây, ngươi chuẩn bị hứng chịu con thịnh nộ của ngươi đi ! »

« Hừ, cuồng nữ to gan, còn dám uy hiếp bổn Thánh Sứ ! Được, hôm nay coi như lấy máu các ngươi tể huyết Thánh Chiến đạo đi ! »

Lý Thần Quân vội vã can ngăn :

« Thánh Sứ, ngài tuyệt đối không thể, mệnh lệnh của Nhân Vương là phải từ trên người mấy ả khai thác ra bí mật ! »

Trung niên chẳng thèm đoái hoài mà gạt đi :

« Không giết chúng sao thỏa nỗi thống hận của lão phu ? Ta phải cho bọn chúng thấy cái gì mới chính là đối thủ của ta chỉ là Tiên Nhân ! Về phần Nhân Vương trách phạt, Thánh Quân ngài chớ lo lắng, mọi chuyện lão phu tự làm tự chịu ! »

Trung niên nói đến đây khiến đám nữ nhân rung động, không ngờ bọn họ lại triệt để kích phát tức giận. Chỉ sợ Sư Tôn kia của mấy ả không kịp xuất hiện, tất cả đều làm mà không đầu. Bọn ả hành sự có chút quá lỗ mãng vội vàng, nghĩ lại tất cả đều cảm thấy hối hận.

Trung niên kia gầm lên :

« Chết đi ! »

Không trung xuất hiện một thanh cự kiếm vàng kim bổ xuống.

Thánh Chiến Quân Đoàn thấy trung niên xuất thủ, liền vội buông trận pháp lui lại phía sau.

Thoát khỏi vây khốn đám nữ nhân chốc lát cảm thấy kinh hãi, nhưng lát sau lại sợ hãi tột độ. Cự kiếm kia đánh xuống thật sự khủng bố, đem toàn bộ không gian xung quanh trực tiếp giam cầm như lao tù, áp bách xuống vô cùng khó chịu. So với bị trận pháp kia vây khốn còn thống khổ gấp vạn lần.

Căn bản với lực áp bách trận pháp bọn ả còn có thể chống đỡ, nhưng với áp lực từ cự kiếm này bọn ả căn bản không hề có lực hoàn thủ, chỉ trông mắt nhìn luồng kiếm khí đang lao tới. Tinh mạng chớp mắt đều có thể mất đi nhanh chóng.

Kiểm khí khủng bố bức này, trừ phi chỉ có Tiên Nhân mới có thể làm ra, hơn nữa còn là Tiên Nhân cấp bậc phi thường cường đại.

Đến lúc này bọn ả mới biết lời trung niên nhân nói thật sự không hề khoa trương. Lúc này suy nghĩ lại cả đám nữ nhân đều âm thầm hối hận đã chọc giận trung niên nhân. Với sức mạnh khủng bố như vậy, cho dù Sư Tôn có mặt ở đây cũng khó mà sinh ra ngạnh kháng.

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong chớp mắt, từ coi thường khinh khỉnh, rồi đến ngạc nhiên sợ hãi, tất cả chỉ trong một cái chớp mắt diễn ra.

Tuyệt vọng dâng trào, đám nữ nhân kia lúc này chỉ chờ đợi cái chết.

« Âm ! »

« Âm !! »

« Âm !!! »

Liên tiếp ba tiếng trầm đục vang lên, cự kiếm kia bổ xuống không ngờ không hề hao tổn bất cứ lông tóc nào của đám nữ nhân. Chỉ thấy sắc mặt mỗi một nữ nhân đang từ tuyệt vọng dần xuất hiện kinh hãi tột độ, hét lớn :

« Sur Tôn ! »

Đám nữ nhân kia trực tiếp hoan hỉ, nhao nhao kêu lên, lực lượng áp bách quanh thân tùy thời biến mất.

Trung niên nhân lúc này cũng tròn mắt kinh ngạc :

« Không thể nào ! »

« Hừ, lực lượng thật mạnh, không ngờ Nhân Giới cũng có thể xuất hiện nhân vật như ngươi, bất quá đã dám đối đầu với Phần Thiên Kiếm Phái, cái mạng nhỏ của cũng không nên còn nữa rồi »

Giọng nói lạnh lạnh vang lên, thân ảnh yếu diệu vu vơ xuất hiện lảng không. Quanh thân không ngừng có tinh linh lưu động.

« Tinh Linh hộ thể ? »

« ...Tiên Nhân ! »

Trung niên thất sắc kêu lên, cự kiếm trên không trung cũng chớp mắt rung động.

Một khuôn mặt âm hiểm cũng lặng lẽ từ sau lưng nữ tử kia bước ra, Lý Thần Quân trực tiếp kêu gào thống hận :

« Là... Phi... Mạnh... An !!! »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Tiên Nhân Chiến.

« Hừ, có là Tiên Nhân cũng thế nào chứ, lão phu hôm nay vẫn là muốn thử chiến một trận, thử xem Tiên Nhân truyền thuyết so với lão phu hơn kém mấy phần ! »

« Lão già cuồng vọng, ý vào thanh kiếm sắt rỉ mà muốn chiến với Sur Tôn ? »

Nữ nhân phía dưới khuôn mặt xinh đẹp khẽ cười khinh thường.

Trung niên nhân lập tức tròn mắt quát lớn :

« Là ngươi muốn chết trước ! »

Nói rồi cự kiếm trên không trực tiếp nhanh như thiểm điện đánh xuống.

« Âm ! »

Gần như đồng thời nữ nhân tự xưng là Tiên Nhân kia cũng lập tức ra tay ngăn cản.

« Cái gì ? »

Nữ tiên nhân lập tức kinh ngạc, cự kiếm kia đánh xuống không ngờ vô cùng quỷ dị, chớp mắt như có như không, đã không thấy xuất hiện, khiến một trào ả ta đánh ra liền rơi vào hư không.

« A ! »

Trong lúc ả còn đang phân vân, phía sau ả nữ nhân vừa lên tiếng miệt thị trung niên nhân đã kêu thảm một tiếng, đầu lâu xinh đẹp rơi xuống, trong mắt vẫn còn biểu lộ không thể tin nổi.

Nữ tiên nhân sắc mặt xám ngắt, không ngờ trước mặt ả tự xưng là Tiên Nhân, cuối cùng đồ đệ của mình cũng không thể bảo trụ, hơn nữa bản thân lại còn rơi vào thế bị động.

Ả ngược lên nhìn trung niên nhân phần nộ, rít lên :

« Khá lắm, trước mặt bốn tiên còn dám giết người, loại sâu bọ như vậy thật không đáng sống ! »

Trung niên nhân cũng cười lạnh :

« Không đáng sống, ngươi nói thật dễ nghe nhỉ, tự cho mình quyền sát phạt có thể quyết định ai sống chết, thật sự ngông cuồng ! »

« Hôm nay lão phu sẽ giết Tiên Nhân ! »

Trung niên nhân hưng phấn cười lớn, vụt một cái đã xuất hiện bên cạnh ả, nhanh tay thu cự kiếm trở lại. Lúc này cự kiếm lại hóa thành một thanh kiếm nhỏ vừa tay, trung niên huy động thanh kiếm trở lại, kiếm lại trở nên sắc bén vô bì, bá khí quanh kiếm tỏa ra dạt dào.

« Tiêu Hân Nương ta hôm nay có mặt tại Nhân Giới, lại để người xúc phạm như vậy, nếu không giết được hân ta, sau này thế không về Tiên Giới ! »

« Ha ha, nói hay lắm, Cung Kiếm Phi ta không đánh được cuồng nữ như ngươi, cũng sẽ tự vứt bỏ Lai Thần Kiếm đi thôi ! »

Trung niên nhân được gọi là Thánh Sư kia, chính là Cung Kiếm Phi, tông chủ của Cung phái Việt Dương.

Cung Kiếm Phi cười lớn tỏ vẻ châm chọc, Lai Thần Kiếm cầm chắc vào trong tay đã huy động bá khí phun tỏa trào lấp. Nhất thời khí thế tiên nhân từ nữ nhân Tiêu Hân Nương kia cũng giảm đi vài phần.

Phi Mạnh An một bên thấy Tiêu Hân Nương rơi vào thế hạ phong, vội nhắc nhở :

« Cung Chủ xin cẩn trọng một chút, nếu không thể thì lập tức rút lui, rừng xanh còn đó lo chi không có cùi dốt ! »

« Cám mồm ! »

« Tiểu tử ngươi thật sự nghĩ tên thất phu này có thể tổn hại được bốn tiên ? »

Tiêu Hân Nương lại rít lên phần nộ, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó như bị xúc phạm.

Phi Mạnh An thấy vậy liền hoảng hốt nói :

« Ý ta không phải như vậy, vẫn là nên cẩn trọng một chút, Cung chủ thực lực cao cường, bất quá không nên phí thời gian... »

« Tiểu tử ngươi cảm mồm, ta thực quá thất vọng về ngươi ! »

Tiêu Hân Nương kia đã bị kích cho tức giận đến run rẩy.

Cung Kiếm Phi lại nói :

« Mạnh yếu không phải chỉ là lời nói ra miệng, hôm nay ngươi hãy cho lão phu kiến thức sức mạnh thật sự của Tiên Nhân đi ! »

Tiêu Hân Nương liền nói :

« Được, được, lão già người có chết cũng có thể ngã cao đầu, chết dưới tay ta coi như may mắn của ngươi ! »

« Ha ha, mời ! »

Cung Kiếm Phi cười lớn, miệng cũng không muốn nói nhiều, Lai Thần Kiếm bá khí lại tỏa ra, ầm ầm lao tới.

Tiêu Hân Nương cũng nghiêng răng trợn mắt, đôi mắt xinh đẹp chột lan tỏa. Làn môi hồng nhuận chuyển sang sắc tím, bỗng không trung hoa thom có lạ bay bổng, mùi thơm ngát thấu tận tâm can. Lại xuất hiện giữa không trung một thứ dài nhỏ mềm mại, là một thanh kiếm nhỏ, đầu dài nhọn như búp măng, chuôi kiếm cành lá mọc đầy. Mỗi lần huy kiếm là hương thơm thanh khiết ngào ngạt lại tỏa ra khiến tâm thần mỗi người đều giao động.

Lý Thần Quân phía dưới ánh mắt mê mang, lại lộ vẻ si mê Tiêu Hân Nương, trên má thiên tử dần hồng nhuận thích thú.

« Hừ, con tiện nữ, không ngờ ngươi cũng biết Xuân Phân Kiếm Pháp của bốn tông ? »

« Xuân Phân Kiếm Pháp ? »

« Hừ, lão già nông cuồng không biết nhục nhã, rõ ràng đây chính là Phần Thiên Kiếm Tịch của Phần Thiên Kiếm Phái chúng ta, còn không biết vô si tự nhận là Xuân Phân Kiếm Pháp ! »

« Tiên nữ, rõ ràng ăn cắp kiếm pháp của bổn tông còn già mồm cãi cổ, để xem hôm nay bổn tông chủ thu thập ngươi ! »

« Xem đây ! »

Cung Kiếm Phi hô lớn, Lai Thần Kiếm huy trên không trung giao tranh với thanh kiếm nhỏ của Tiêu Hân Nương chợt nhỏ đi một phần. Không ngờ Lai Thần Kiếm thu nhỏ, lại mọc ra cành lá rậm rạp tương tự thanh kiếm nhỏ của Tiêu Hân Nương thật như hai giọt nước.

Tiêu Hân Nương trợn mắt kinh hãi.

Lai Thần Kiếm kia từ khi có thêm cành lá, uy lực với bá khí phối hợp lại mạnh thêm mấy phần.

Cung Kiếm Phi trực tiếp huy kiếm bổ tới, Tiêu Hân Nương luống cuống vội vã đem thanh kiếm nhỏ chống đỡ.

« Tịch ! »

« Tịch tịch !! »

Kiếm chiêu huy động như mưa, giao phong hai bên ngày càng dày đặc. Tiêu Hân Nương bởi vì có khí thế của Tiên Nhân, phần nào chống đỡ được bá khí của Lai Thần Kiếm, hơn nữa lực lượng lại vượt trội hơn Cung Kiếm Phi, cho nên lúc này mới miễn cưỡng bình thủ với Cung Kiếm Phi.

Có điều Tiên Nguyên trong Tiên Đan lại đang điên cuồng tổn hao, tựa như bị một cái lỗ thủng lớn trong Tiên Đan, đang không ngừng hút đi Tiên Nguyên. Như từ một cái hồ lớn, chớp mắt đã tụt xuống còn một phần ba.

Ngược lại, Cung Kiếm Phi dụng Lai Thần Kiếm lại ngày càng hưng phấn, tựa như mỗi kiếm bổ xuống lại như được tiếp thêm sức lực, kiếm sau mạnh hơn kiếm trước. Bá khí lan tràn, kiếm chiêu ngày càng vô cùng vô tận.

« Không thể đỡ như vậy ! »

Tiêu Hân Nương sợ hãi kêu, liên lần bấm trong miệng cô sức tính toán.

Chớp mắt lại huy kiếm nhỏ, mạnh mẽ đánh ra Tiên Nguyên.

« Lão già, đừng vội đắc ý ! »

« Phần Thiên Bí Tịch ! »

Tiêu Hân Nương bỗng lộ ra vẻ kích động, trong miệng không ngừng lầm bầm.

Chớp mắt, đôi mắt đen long chợt chuyển màu, dần chuyển thành xanh dương đậm đặc, lại trong suốt như ngọc bích.

Y phục trên thân tự nhiên lại hóa thành vụn vãi, rụng rơi lá tả, thân hình vu vật lơ lửng hiển hiện.

Hai nắm anh đào càng hồng nhuận dụ hoặc, Lý Thần Quân phía dưới khuôn mặt ngày càng đỏ bừng, còn gắt lớn :

« Các ngươi lập tức bịt mắt lại cho bổn Đế ! »

Lý Thần Quân gấp rút, tựa như sợ ngàn vạn ánh mắt nhìn vào thân hình kia, lại thấy ngứa ngáy như có kim châm.

Cung Kiếm Phi lúc này đang hưng phấn công kích, thấy Lý Thần Quân kêu lên như vậy, liền đảo mắt nhìn xuống, lại trợn mắt nói :

« Con cuồng nữ từ gan, lại dám mê hoặc Thiên Tử như vậy, để xem ta trừng trị ngươi ! »

Phía dưới mấy ngàn người cả Cẩm quân cả Thánh Chiến Quân Đoàn nghe thấy Lý Thần Quân nói một lời, lại thấy Cung Kiếm Phi cũng lâu bầu, bất quá lại không dám trái lệnh, ai nấy cũng nhanh chóng nhắm mắt không dám mở, lệnh của Thiên Tử ai cũng không dám trái lại.

Tiêu Hân Nương sau khi thân thể biến chuyển, sức mạnh lại như bạo tăng, cũng không để tâm thân mình lơ lửng. Lại chớp mắt xanh huy kiếm công kích lại Lai Thần Kiếm. Quanh thân lá non chợt mọc đầy, che lấp những điểm tư mật điểm điểm vừa đủ, không thừa không thiếu chút nào.

Phi Mạnh An nước miếng lại chảy ừng ực lâm bầm :

« Phần Thiên Kiếm Phái quả thật người nào cũng thật trực tiếp ! »

Tiêu Hân Nương loáng thoáng nghe được, chỉ có điều lại không để tâm. Mắt xanh chớp động càng thịnh, Tiên Nguyên không ngờ lại không hao tổn mà ẩn hiện này càng bạo tăng.

Cung Kiếm Phi sắc mặt hết sức khản trương, Lai Thần Kiếm đang chiếm thế thượng phong, chỉ trong chớp mắt đã lại đỉnh chỉ công kích, bị kiếm nhỏ của Tiêu Hân Nương áp bách.

« Xuân Phân Bí Tích của Cung phái không ngờ lại bị các người tu luyện theo lối tà môn như vậy, không trách uy lực lại tăng lên nhanh chóng ! »

« Có điều nếu người đã sử dụng Xuân Phân Bí Tích như vậy, hẳn cũng biết ánh sáng huy hoàng một đêm, phải trả bằng ngàn năm u ám ! »

« Nếu biết dừng lại đúng mực, bốn tông chỉ truy bí mật Xuân Phân Bí Tích tại sao lại rơi vào tay người. Chỉ cần một mực thành khăn, còn có thể giữ lại được mạng ! »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Tiên Nhân Chiến (2)

« Xuất khẩu cuồng ngôn đã là bản tính của người rồi sao, lão thất phu, không biết tại sao người lại biết bí kỹ của bốn môn sâu rộng đến vậy, có điều đừng vội đắc ý. Ta dù có tổn hao Tiên Đan cũng không ngại lấy mạng người ! »

Tiêu Hân Nương khanh khách cười, hai nắm anh đào khê rung động xao xuyến. Kiếm nhỏ lại vội vã huy xuống, đường kiếm nhỏ bé tuy trông vô cùng âm đạm, nhưng lại cực kỳ sắc bén.

Bá khí Lai Thần Kiếm vững chắc như kim thiết, vậy mà kiếm nhỏ kia của Tiêu Hân Nương lại có thể nhẹ nhàng xé bỏ, nhìn đường kiếm có vẻ thanh thoát mềm yếu. Thế nhưng Cung Kiếm Phi là người trong cuộc lại cảm nhận rất rõ ràng, kiếm chiêu kia phóng ra uy lực khủng bố vô tận, khiến cho thần tình Cung Kiếm Phi cũng không khỏi có điểm nhợt nhạt.

« Xuân Phân Bí Tích cũng không chỉ có người mới biết dùng ! »

Cung Kiếm Phi bị kiếm nhỏ thúc ép, cũng không chịu nổi kiếm chế. Quang mang trong mắt chợt đại thịnh, sắc màu tâm nhãn chuyển thành màu xanh cỏ lá, cũng trong như ngọc bích.

Thân mình hoa lá chợt mọc đầy, y phục bị quấn bởi một lớp dây leo mỏng, chớp mắt đã trông thấy như dị nhân, mình đầy gai góc. Da khô nứt nẻ bong tróc như vỏ cây.

Cung Kiếm Phi hít một ngụm khí lớn, như cá lâu ngày gặp nước thở dốc thỏa mãn. Khí thể chốc lát nhất thời liền bạo tăng, tuy không có sự xuất hiện nghiêng trời lệch đất dành lấy ưu thế như Tiêu Hân Nương, thế nhưng để giao đấu thì cũng có thể bình thủ.

Cung Kiếm Phi thân đầy hoa lá mọc rõ, hoa lá thịnh một chu kỳ liền lập tức phóng xuất một đường kiếm.

Kiếm mang theo hoa lá như được phụ trợ, bá khí ẩn hiện bên trong tựa như quả bom chưa nổ.

Tiêu Hân Nương bên kia cũng tương tự, dựa theo chu kỳ hoa nở, cũng phóng xuất kiếm nhỏ đối địch. Hai bên giao phong gió nổi mây vần, chính điện Đồng Chính Cung xuất hiện một hồi phong ba bão táp.

Giữa điện có mấy cái đỉnh lớn, cũng bị kiếm chiêu hoa lá cuốn theo lao vào vòng xoáy giao phong.

Nương theo đường kiếm, Cung Kiếm Phi không chế hai mươi chín cái Cự đỉnh vây quanh thân mình làm vòng bảo hộ, chỉ huy duy nhất một cái Cự đỉnh, xoay quanh thân Lai Thần Kiếm huy động, mà công kích vào điểm yếu hại của Tiêu Hân Nương.

Tiêu Hân Nương bên kia cũng không chế Cự đỉnh, nhưng tối đa cũng chỉ được hai mươi cái. Cứ chốc lát lại tách ra vài cái Cự đỉnh đánh lên Cung Kiếm Phi.

« Bình ! »

« Bình bình !! »

Âm thanh trầm đục vang lên, lại có thêm mấy cái cự đỉnh nữa bị kiếm chiêu trấn cho vỡ vụn.

Đỉnh này được đặt trong chính điện Đồng Chính Cung, cũng không phải là loại đỉnh tầm thường. Toàn là loại kim thiết sưu tầm của tu chân giới, đều là vật quý báu trong quý báu dâng lên Đế quân Nam Thiên Lý Thần Quân.

Bản thân mỗi cái đỉnh đều phải là nhờ cao thủ tu chân rèn luyện mấy tháng trời. Vốn sau khi Nam Thiên thống nhất Thánh Chiến đạo, Lý Thần Quân mới cho người rèn đúc để tưởng nhớ, lại nghĩ đỉnh cứng rắn như vậy khó mà phá bỏ, mới muốn để ở chính điện để đời đời không suy chuyển.

Thế nhưng trước giao tranh của hai nhân vật cỡ Tiên Nhân, cho dù là báu vật Nhân gian cũng không đáng nhắc tới, đều chỉ là một đường bá khí có thể trấn vỡ vụn, quả thật sức mạnh không hề tầm thường.

Tiêu Hân Nương đôi mắt xanh chớp động, ngọc bích trong suốt lóng lánh như kim tuyến. Bình tĩnh ném từng Cự đỉnh hỗ trợ thanh kiếm nhỏ trấn áp Lai Thần Kiếm.

« Lão thất phu, ngươi ý vào thanh kiếm mờ nhạt kia mới có thể giữ được cái mạng, lại còn không biết tự lượng sức muốn giao tranh với ta ! »

« Cho ngươi biết, cho dù ngươi có ngoan cố, ngươi cũng phải hiểu lực lượng căn bản quá khác biệt, cố chấp chỉ thêm đau khổ, chỉ bằng thúc phù chịu trời ! »

Cung Kiếm Phi cười nói :

« Thật sự chê cười, lão phu không đến nỗi ngu ngốc như vậy. Con tiện nữ, cho dù có là Tiên Nguyên lực thì có sao, Lai Thần Kiếm của ta mang lực lượng bá khí Hoàng Nguyên Thái Cổ ! »

« Ngươi cũng tự biết chỉ là ngươi dùng tà môn Xuân Phân Bí Tích cầm chân nó, chỉ cần Xuân Phân Bí Tích hết thời gian thi pháp, ngươi cũng đừng mong trốn thoát khỏi bá khí hấp phệ ! »

Tiêu Hân Nương rít lên :

« Lão thất phu, đợi đến lúc đó thì cái mạng của ngươi cũng không còn nữa rồi ! Còn muốn dùng bá khí tiện kia để chống đỡ Tiên Nguyên của ta ? Ta cho ngươi biết thế nào mới là chênh lệch giữa Tiên Thể và Phàm Thể ! »

Tiêu Hân Nương lại gào lên, giữa đôi con ngươi ánh lên ánh sáng trắng bạc như tinh linh.

Cung Kiếm Phi lập tức hoảng sợ :

« Dùng tinh linh hộ thể công kích, ngươi điên rồi ! »

Quả đúng như vậy, không ngờ lời Cung Kiếm Phi nói còn chưa dứt. Đã thấy một đoàn sáng bạc tràn tới chui vào kiếm nhỏ, những đám tinh linh hộ thể quanh thân Tiêu Hân Nương lại âm ảm đi vài phần.

Lúc này Cung Kiếm Phi cuống quýt lui lại, Lai Thần Kiếm đỉnh chỉ công kích lui về hộ thân.

Kiếm nhỏ nhận được đoàn sáng bạc, liền bạo nổ như mảnh thú rít gào mà lao lên.

Kiếm nhỏ như lang sói, mà Lai Thần Kiếm của Cung Kiếm Phi lại như con bò rừng to lớn chỉ biết húc loạn, chớp mắt bá khí đã dần dần bị cắn nuốt tới tình trạng nghiêm trọng.

Bá khí càng hao tổn, Tiêu Hân Nương lại tiến tới gần Cung Kiếm Phi hơn. Cự đỉnh hộ thân quanh Cung Kiếm Phi chốc lát đã chỉ còn hơn mười cái, quá đổi kinh hoàng, Cung Kiếm Phi đánh ra công kích cũng thiếu chuẩn xác. Đường kiếm vung ra đều trúng vào hư không, tựa như là có lệ.

Thánh Chiến Quân Đoàn phía dưới được lệnh tuy không dám mở mắt. Thế nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng mạnh yếu giao phong, biết lúc này Thánh Sứ nguy ngập, liền cùng nhau hô lớn :

« Thánh Chiến Quân Đoàn lập nên trận pháp, trợ trận cho Thánh Sứ ! »

Lập tức đoàn người phía dưới di chuyển như dòng nước, lại có mấy trăm người nhảy lên không trung, chớp mắt đã hình thành trận pháp như một cái lồng vàng vây lấy hai người Cung Kiếm Phi và Tiêu Hân Nương. Một mặt trận pháp huy lấy lực lượng căn cốt công kích Tiêu Hân Nương, một mặt lại không ngừng bổ sung hao tổn nội khí truyền về phía Cung Kiếm Phi.

Cung Kiếm Phi đang chớp mắt suy yếu, lại như cá gặp được nước, có chút hồi tỉnh lại.

Kiểm chiêu tuy không quá mạnh mẽ nhưng đánh ra đã là có độ chuẩn xác nhất định.

Tiêu Hân Nương thấy mũi nhọn như đang đến trước mắt, nay lại bị người phá vỡ liền rít lớn :

« Bọn sâu bọ sao dám làm như thế ? »

Nói rồi hai mắt quang mang đại thịnh, mắt xanh như ngọc bích mà lại có màu đỏ điên cuồng ẩn hiện. Chớp mắt đã đánh ra công kích vào trận pháp Thánh Chiến Quân Đoàn.

« Ầm ! »

« Âm âm !! »

Trận pháp Thánh Chiến Quân Đoàn hứng chịu công kích, liên tục có tiếng kêu thảm vang lên. Cái lồng vàng được trăm nghìn người tạo thành, lúc này lại như rung cây quả chín, liên tiếp có thân ảnh rơi xuống lộp bộp đoàn mệnh.

Tuy vậy, trận pháp vẫn không hề suy chuyển, vẫn tạo ra lực áp bách nhất định với Tiêu Hân Nương.

Cung Kiếm Phi lại như được cởi mở, tay chân nhất thời được thông thoáng. Nhanh chóng xông tới Tiêu Hân Nương, Lai Thần Kiếm không có vội vã công kích, chỉ liên tục dẫn động kiếm nhỏ của Tiêu Hân Nương, không muốn kiếm nhỏ kia thành thoi mà có thể phá vỡ trận pháp Thánh Chiến Quân Đoàn.

Cung Kiếm Phi dù sao cũng không phải là Tiên Nhân, thực lực không chế chỉ có hạn, Lai Thần Kiếm có thể giao phong bình thủ với phi kiếm của Tiên Nhân, xem như là không tệ, việc còn lại chỉ cốt cầm lấy thời gian, khiến cho Phần Thiên Bí Tịch cũng là Xuân Phân Bí Tịch kia hết đi thời gian thì pháp.

Lúc đó Cung Kiếm Phi mới có thể ung dung tận dụng lợi thế Lai Thần Kiếm, mà có thể thu thập Tiêu Hân Nương.

Còn nhớ Lai Thần Kiếm năm xưa trong chuyến xuyên giới đại địa, Cung Kiếm Phi còn có thể chém chết được Ma Linh cảnh, tương đương Tiên Nhân cảnh, đó có thể thấy Lai Thần Kiếm cũng không phải tầm thường.

Lúc đó có Triệu Kim Nam hỗ trợ, Cung Kiếm Phi mới có thể chém chết Ma Linh cảnh, nhưng bây giờ không có Triệu Kim Nam bên cạnh, Cung Kiếm Phi giao phong được với Tiên Nhân, âu cũng đã là điều hết sức điên cuồng rồi.

Hơn nữa, năm đó Ma Linh cảnh là vì trong lúc nhất thời sợ ý, lại bị nhục khí Triệu Kim Nam phóng xuất khiến cho tâm thần u mê tri tri, lại còn không có độc sức liều mạng phóng ra Âm Linh Hộ Thể. Bằng không Cung Kiếm Phi cũng không có thể dễ dàng giết chết Ma Linh cường đại như vậy.

Hôm nay chân chính thực sự dùng thực lực bản thân giao phong với Tiên Nhân, Cung Kiếm Phi mới biết thực lực thật sự nhỏ bé như thế nào, mặc dù đã thắng một cấp cảnh giới, thế nhưng khoảng cách ấy trong chớp lát cũng không thể lấp đầy.

Chừng như khoảng thời gian chỉ trôi đi qua có ba khắc, Tiêu Hân Nương càng như con cá gầy chết. Phần nộ mà đập phá trận pháp Thánh Chiến Quân Đoàn, người người rơi là tả lại ngày càng nhiều.

Cung Kiếm Phi ánh mắt cũng đỏ như máu, mỗi một Thánh Chiến binh ngã xuống, theo lý mà nói, đều là huyết mạch của Thánh Chiến đạo, đều là chí cốt bằng hữu tiền thân là Quân Đoàn Đen chinh phạt Bắc quốc của Nhân Vương. Nay mỗi một người ngã xuống, đều khiến Triệu Kim Nam đau lòng khôn xiết.

Cung Kiếm Phi thân là Thánh Sư, không những không bảo vệ tốt khiến Lý Thần Quân bị mê hoặc, lại còn khiến cho những khai quốc công thần của Triệu Kim Nam mỗi giây qua đi đều mất một người. Hỏi làm sao trong lòng lại không như có lửa đốt.

Chỉ hận Tiêu Hân Nương này thật quá dai sức, mà nói :

« Ngươi thi triển tà môn Xuân Phân Bí Tịch đến như vậy, lại làm pháp môn của Cung Phái ta trông như suy đồi, thật đáng phi nhổ ! »

« Suru hồn ngươi tra ra bí mật thật quá nhẹ nhàng, phải cho trăm ngàn Quỷ hồn hấp phệ, xem ra mới có thể thỏa lòng Nhân Vương a ! »

Tiêu Hân Nương trong cơn điên cuồng, lại nghe Cung Kiếm Phi nhắc đến hai chữ Nhân Vương liền hiểu kì dò hỏi :

« Ngươi nói kẻ là Nhân Vương sai khiến ngươi bảo vệ tiểu tử này, rốt cục Nhân Giới từ khi nào xuất hiện nhiều nhân vật cường đại đến vậy ? »

« Ha ha, con tiện nữ, rất nhanh thôi ngươi sẽ trông thấy, toàn bộ Nhân Giới đều sẽ là Cường giả, rồi có một ngày Ngọc Đế cao cao tại thượng ngươi luôn phục tùng sẽ phải cởi bỏ cái mũ kiêu ngạo, là chủ của Tam Giới ! »

« Lão già ngông cuồng, thực sự hồ đồ không biết xấu hổ ! Nhân Vương của ngươi có thể so sánh Tứ Đại Long Vương biển cả hay không ? »

Cung Kiếm Phi cười rộ :

« Chê cười, loại thấp kém như ngươi làm sao biết được ! Nhân Vương ngay cả Quỷ Thánh cũng đã từng giao phong ! Lại còn xuyên qua không gian cách giới trở về từ Ma Giới, kẻ tự xưng là Tiên Nhân, bất quá cũng chỉ có như vậy. Lão phu năm xưa theo Nhân Vương xuyên giới đại địa, bản thân Ma Linh cũng đã từng chém chết không ít ! »

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tiên Nhân Chiến (3)

« Ma Linh chi cảnh ? Ngươi thật sự đã từng đến từ Ma giới ? »

« Không những lão phu đến từ Ma Giới, mà tại Ma giới, Đa Nhân Cỗ cũng không tổn hại được lão phu ! »

« Ngươi còn biết cả tên tự của Quý thánh là Đa Nhân Cỗ ! »

Tiêu Hân Nương hoảng sợ thốt lên, rốt cuộc trước mắt lại không ngừng đánh giá con người Cung Kiếm Phi trước mắt, nói như vậy, Nhân Vương mà Cung Kiếm Phi nhắc tới hẳn thật không tầm thường.

Nhân vật lớn như vậy, tại sao Tiên giới lại chưa từng lưu truyền.

Chuyện này một khi báo cho thượng tiên Tiên giới, hẳn là Phần Thiên Kiếm Phái sẽ có được không ít uy vọng, thậm chí có thể được Ngọc Đế chú ý đến khen thưởng.

Nghĩ đến đây Tiêu Hân Nương trong lòng hoảng sợ có giảm bớt, mà lại là tràn ngập hưng phấn.

Cung Kiếm Phi lại nhắc thấy Tiêu Hân Nương như điểm được vàng, trong lòng lại xuất hiện dè chừng. Bởi lẽ, mỗi khi Tiêu Hân Nương xuất hiện bộ mặt như vậy, nhất định là còn lá bài phía sau ẩn giấu còn chưa có tung ra.

Lại nhận thấy Tiêu Hân Nương kia bớt đi vẻ điên cuồng, lại dần hòa hoãn. Lúc này còn phủ lời mặt ngọt :

« Lão già, hôm nay ngươi khó mà giết nổi ta, chi bằng chúng ta dừng lại giao phong ở đây, từ nay nước sông không phạm nước giếng. Tên tiểu tử Lý Thần Quân kia ta cũng sẽ không tính toán, Nam Thiên này vẫn là của hắn ! »

Nói rồi chợt quay mặt đi, hô lớn :

« Phi tiểu tử, chúng ta đi thôi ! »

« Ha ha, chậm đã, con cuồng nữ kia sao nghĩ lão phu ngu ngốc như thế ! »

Cung Kiếm Phi bỗng khuôn mặt cuồng tiếu mà nói :

« Thời gian thi pháp đã sắp hết, ngươi đã như con cá nằm trong rọ, căn bản bây giờ ngươi không có quyền thương lượng đối với ta, ngoan ngoãn mà chịu trời đi ! »

Cung Kiếm Phi lời vừa dứt, đã trực tiếp cầm Lai Thần Kiếm lao tới chém giết. Tiêu Hân Nương dù đã đoán biết trước được, nhưng cũng không khỏi luống cuống. Bởi lẽ mọi con bài ở ẩn giấu đều đã tung ra, giờ này không còn thứ gì có thể chống lại được Cung Kiếm Phi công kích, chỉ còn một cách là tự bạo ra Tiên Đan mà chạy trốn.

Mà tự bạo Tiên Đan như vậy, sau này không thể tu luyện được nữa, so với chết còn muốn khổ hơn gấp trăm lần. Thế nhưng lại để mặc cho Cung Kiếm Phi tự tác, ở cũng không cam tâm, cho nên càng gắng sức chống đỡ.

"Lão già, không nên như vậy a!"

Được mấy khắc thời gian nữa, đoàn tinh linh hộ thể cuối cùng cũng bị thiêu đốt.

Bá khí Lai Thần Kiếm từ Hoang Nguyên Thái Cổ lập tức tràn ngập. Tinh Linh hộ thể của Tiên Nhân, bất quá chỉ có thể cầm chân nó, tuyệt không thể tiêu diệt được nó đến tận căn cốt.

Bá khí vừa xuất, ưu thế Cung Kiếm Phi liền vượt trội rõ ràng. Xuân Phân Bí Tích trên người Tiêu Hân Nương cũng có dấu hiệu biến chuyển, từng cái cành lá dần khô héo mất đi sắc xanh.

Điểm điểm lá hoa đều tàn úa mà rụng xuống, mất đi hoa lá quanh thân, Tiêu Hân Nương sức mạnh giảm thấy rõ, hơi thở gấp gấp như cá mắc cạn. Toàn thân lửa lò không có một thứ gì che đậy, ngay cả nơi tư mật nhất cũng đều phơi bày, khiến mọi nam nhân nhìn vào, dục tính liền bộc phát đến điên cuồng.

Tiêu Hân Nương thò hắt, hận thù nhìn Cung Kiếm Phi mà nói :

« Lão thất phu, Phần Thiên Kiếm Phái là Kiếm Phái Đệ Tam trọng của Tiên Giới ! Ngươi giết ta nhất định khiến Phần Thiên Kiếm Phái chùng xuống cường giả cao cấp ! Chi bằng tha cho ta một mạng, sau này nước sông không phạm nước giếng ! »

« Ha ha, tha cho ngươi một mạng cũng được, bất quá ngươi phải theo ta về Việt Dương triều kiến Nhân Vương, để cho Nhân Vương xử lý ! Thế lực của Ngọc Đế mờ thấy Thánh Chiến đạo, cho dù không giết ngươi, ngươi sau này cũng đừng hòng có thể mơ tưởng trở về Tiên giới ! »

Nói đến đây, chẳng chờ Tiêu Hân Nương đáp lại. Cung Kiếm Phi đã xuất ra một cái túi vải, trực tiếp thu lại Tiêu Hân Nương vào trong túi vải, ba mươi ba nữ nhân dưới điện cũng thu không sót một người.

Lý Thần Quân nhìn thấy nữ nhân bị thu vào trong túi vào, chỉ bịn vạt áo mà nuốt nước bọt. Lại hướng tới Cung Kiếm Phi cúi mình mà nói :

« Loạn trong ngoài nay đã được dẹp bỏ, không biết nữ nhân kia sau này sẽ xử lý ra sao ? »

Cung Kiếm Phi lúc này mới nhác sang Lý Thần Quân dò xét :

« Khi này Thiên tử ngài bị mê hoặc, giờ đã hết hay chưa ! Còn về chuyện nữ nhân này, ngài cũng đừng mơ tưởng gì nữa. Nó tự xưng là Tiên nhân, nhưng cũng chẳng khác gì yêu nhân mê hoặc đàn ông, nếu đụng vào ắt sẽ tổn thọ ! »

Lý Thần Quân đến đây lộ vẻ tiếc nuối :

« Không dám giấu Thánh Sư, quả thật bọn đệ đã thực xiêu lòng trước nàng, nếu có thể Thánh Sư bẩm báo Nhân Vương ! Ra tay nhẹ nhàng, có thể phế bỏ tu vi, sau này có thể ban nàng cho ta thì cũng có thể thỏa mãn được tâm nguyện ! »

Cung Kiếm Phi thở dài :

« Thiên tử đã bị yêu nữ mê hoặc, khó mà thay đổi, nếu không tác thành e lại bị tương tư dày vò mà hỏng đại sự. Đã là như vậy chuyện này hồi báo Nhân Vương lão phu nhất định sẽ hồi báo y như nguyện ! »

Nói rồi trực tiếp độn hư không mà biến mất.

Lý Thần Quân ngậy ngất chốc lát, lòng vẫn còn thương nhớ Tiêu Hân Nương kia, lại nhìn xuống chính điện, thấy Phi Mạnh An đang co quắp run sợ, liền trở tay mà rút lên :

« Thăng phản đồ to gan, bầm vằm làm trăm vạn đoạn cũng không thỏa được lòng ta. Trước bắt nó nhốt vào ngục, đợi nay mai đem tế trước mộ của phụ vương ! »

Lý Thần Quân nói đến đây, quân lính liền nhanh chóng gông xích cổ Phi Mạnh An lôi đi, trên đường còn không có được đi thông thả. Chốc lát lại bắt đầu về hướng chính điện quỳ lạy dập.

Phi Mạnh An biết đại thế đã mất, muốn cắn lưỡi tự tử. Nhưng lại bị quân tốt nhanh chóng nhét giẻ nát vào miệng, sặc sụa ho khan mà chảy nước mắt.

...

Triệu Kim Nam sau khi bày kế thi hành truyền bá Tín Ngưỡng đạo, trở lại Việt Dương Kính Bảo Điện chờ đợi tin tức đám đệ tử của Cung gia, chưa đầy vài ngày, đã thấy đám trưởng lão nhón nhào chạy vào mừng rỡ mà kêu lên :

« Tông chủ, đã phát hiện tung tích Vân Mộng đảo ! »

« Chúng trưởng lão mau nói rõ ! »

Triệu Kim Nam dụng tâm chú ý, cực kì coi trọng, Vân Mộng đảo là thứ thật sự chỉ ngộ chứ không thể cầu, năm xưa hần may mắn có thể xâm nhập vào hòn đảo này, lấy đi được thứ nước từ dòng thác trong đó. Khiến cho bản thân tu vi đại tăng, lúc này có thể lấy được Thần Tuyền ấy, cũng coi như có một tấm bài hậu thuẫn chắc chắn bảo toàn mạng sống.

Kiệt Xương trưởng lão đi đầu chúng trưởng lão cúi mình nói rõ :

« Tông chủ, nội sự đường sau khi chú ý lại chuyện của đám đệ tử Cung gia, liền lập tức phái một đám nhân mã theo tung tích trước đó, tiến tới khu vực xuất hiện lưu vực biển chuyển ! Phát hiện không ngờ có luồng mây mù ngày càng đậm đặc, truy theo mấy trăm dặm nữa cũng không thấy có gì xuất hiện. Thế nhưng đám mây mù này ngày càng xuất hiện lớn hơn, còn tiềm ẩn bao tố linh khí cực kì nồng đậm ! »

Triệu Kim Nam lập tức vỗ bàn hưng phấn mà nói :

« Đích thị Vân Mộng Đảo hần là sẽ xuất hiện không sai ! »

« Chúng trưởng lão nghe rõ ! »

Triệu Kim Nam nội tâm bùng bùng dậy sóng, phấn khích hô lớn. Chúng trưởng lão Triệu Thánh Tông cũng cảm nhận được cỗ cuồng nhiệt không dứt lan truyền, lại nhìn Triệu Kim Nam hần phấn khích theo không ngừng.

Hơn mấy mươi người, cứ bị cỗ khí thế ấy kích phát, bất giác không có âm thanh nào thốt lên mà nhiệt khí đã bùng bùng. Tất cả tim đập đều loạn nhịp, cố gắng nín nhịn hơi thở như chờ đợi thời khắc cam go như sẽ đến.

Chỉ thấy Triệu Kim Nam vừa mở miệng nói :

« Thánh Tông trăm năm phát dương quang đại là đây ! »

« Chúng trưởng lão ! »

Lập tức âm thanh đáp lại to lớn :

« Nghe rõ ! »

« Thánh Tông đệ tử trên dưới nhất vạn, toàn bộ triều kiến thần đảo, trùng hưng kiến nghiệp Thánh Chiến đạo ! »

« Hô !! »

Một lời vừa nói, lập tức xung quanh oanh động âm vang, như sóng nổ tuôn trào. Núi lửa kim nén lòng đất bấy lâu đều nhất mạch phun ra, chúng trưởng lão cảm nhận nhiệt khí đến cực thịnh, quả tìm mỗi người đều là thấy phấn khích đến phát điên mà muốn nổ tung ra.

Nhất loạt đều thi nhau kêu gào :

« Thánh Tông đệ tử, triều kiến Thần đảo ! »

Tiếng hô vang rộn, Việt Dương thành như muốn nổ tung.

« Cái gì, thông tin từ Việt Dương Kính Bảo Điện, phát hiện Văn Mộng đảo ? »

« Tin tức tuyệt đối chính xác, đám trưởng lão bây giờ người nào cũng phát điên ! »

« Đúng vậy, người thử nghĩ xem, nếu trực tiếp có thể ngâm mình trong Thần Tuyền truyền thuyết. Ta ngay cả Tiên Nhân cũng muốn chiến một trận... »

Người người hô hào dậy sóng, mỗi người nghe thấy thông tin đều phấn khích muốn phát điên. Việt Dương thành chẳng mấy chốc tinh thần lan truyền nhanh chóng, người người cuộn cuộn nháo nháo đổ dồn về Triệu Thánh Tông.

Đám đệ tử Triệu Thánh Tông so với cư dân Việt Dương còn muốn điên hơn gấp bội, mọi cách ăn mừng kinh dị nhất đều muốn áp dụng triệt để. Cắt thịt rạch da, uống máu tế huyết tiên tuyền, thứ nào cũng làm, người nào cũng bị nhiệt khí khiến cho phát điên hết cả.

Ngay cả Việt Dương thành cũng muốn loạn, khi trước được ra nhập Triệu Thánh Tông đã là may mắn, lúc này người nào cũng đều tiếc hận, muốn bằng mọi giá có thể tiến nhập Triệu phái cũng phải trả.

Hiện tại khát vọng gia nhập Triệu Thánh Tông còn điên cuồng hơn tất cả.

« Tất cả các người hết thảy đều tránh ra, ta là ưu tú hơn hết thảy, chỉ có ta mới có tư cách tiến vào Triệu Thánh Tông ! »

« Người thứ gì cũng không bằng, phế vật mau tránh đường cho ta ! »

« Chỉ bằng một cái phế vật, đều không có tư cách đứng ở đây báo danh gia nhập Triệu phái ! »

Tiếng kêu gào tranh cướp nhốn nháo đều muốn loạn, Thần Tuyền còn chưa thực sự thấy, thế nhưng Việt Dương thành đã như muốn vỡ tung.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Ma Đế xuất hiện !

Ma giới đại địa.

Huyết Hùng Ma Đế trợn mắt cắn răng quỳ trước nam tử áo trắng.

« Thánh Đế quang lâm ! »

« Đúng ! »

Âm thanh bén nhọn khô khốc như đánh tạt vào linh hồn.

Nam tử áo trắng khuôn mặt lạnh lùng, một bên mặt nhăn nhui, bên kia máu thịt tan nát lúc nhúc sâu bọ trông hết sức kinh tởm, đây chính là đỉnh cao cường giả Ma giới, Đế Thánh cảnh xưng Quỷ Thánh tự Đa Nhân Cỗn.

Đa Nhân Cỗn nhẹ nhàng ngồi xuống, bàn tay xương xẩu gân guốc có móng tay bén nhọn, khẽ cào vào mặt đá phiến trước mặt, lãnh đạm nói :

« Thông Liên Nhân ! »

« Thánh Đế xin cứ dạn dò ! »

Huyết Hùng Ma Đế run sợ bần bật, mỗi lần Đa Nhân Cỗ cất lên giọng nói đều không thể tự chủ.

Huyết Hùng Ma Đế chính tự Thông Liên Nhân trong miệng Đa Nhân Cỗ.

« Ma giới mất đi đại lượng Lân Sùng, bây giờ vô pháp thâm nhập Nhân Giới ! »

Huyết Hùng Ma Đế vẫn tận lực lắng nghe không dám lên tiếng, Quỷ Thánh Đa Nhân Cỗ lại tiếp tục :

« Bốn Thánh cũng vô pháp tiến hành kiến tạo thông đạo, đại quân tiến vào Nhân Giới chỉ còn cách đi qua Tiên Giới ! »

« Chuyện này vô pháp có khả năng xảy ra ! »

Huyết Hùng Ma Đế vội nói, lại thấy Đa Nhân Cỗ xua tay hừ lạnh :

« Rõ ràng đều là Bán thần tiểu tử xuất hiện, phá hỏng đại kế ngàn năm của ta với Ngọc đế ! »

« Thánh đế chớ lo lắng, trăm ngàn năm nữa Lân Sùng lại tề tụ đầy đủ, tiểu tử đó khó thoát cái chết ! »

Đa Nhân Cỗ đảo cặp mắt ghê tởm đỏ máu, khề liếc mà nói :

« Bán thần thể trong tay Ngọc đế, lẽ nào hấn lại bỏ qua như vậy, trăm ngàn năm nữa chỉ sợ người chết, không phải là Bán thần tiểu tử, mà lại chính là bốn chủ ! »

« Thánh đế, ý của ngài là... »

« Không sai, Thông Liên Nhân... »

Đa Nhân Cỗ dừng lại một chút, Huyết Hùng Ma đế ý tứ được nguy hiểm không ngừng.

« Ngươi... chính là phải đến Nhân Giới một chuyến a, cực khổ cho ngươi rồi ! »

Huyết Hùng Ma đế lập tức run nảy mình sợ hãi, phản đối :

« Tuyệt không thể, ta... »

« Đúng vậy, tiến vào Nhân giới, đồng nghĩa mơ tưởng đến Đế Thánh cảnh của ngươi liền chấm dứt ! »

Đa Nhân Cỗ giọng nói lạnh lùng, Huyết Hùng Ma đế càng hoảng loạn hơn, chính hắn tự thân biết rằng, mình nằm trong Nhị đại Ma đế vô số năm tháng, chỉ kém Đa Nhân Cỗ một bước, vài năm nữa có thể tiến vào Đế Thánh cảnh, thậm chí còn có thể mờ nhạt cảm nhận được sẽ đột phá. Nhưng tình trạng như vậy, Đa Nhân Cỗ tuyệt đối sẽ không để cho nó xuất hiện.

Huyết Hùng Ma đế tiến vào Đế Thánh, Ma giới lập tức có hai chí tôn, lập tức phân tranh. Lịch Tuyền Ma đế thì đã sớm không có khả năng tiến vào Đế thánh, bởi vì trăm ngàn năm trước hắn vì muốn tiến vào Đế Thánh đã làm hỏng mất Ma Linh chi thể, vĩnh viễn mất đi cơ hội tiến vào Đế Thánh.

Chỉ còn Huyết Hùng Ma đế hấn, là người duy nhất có khả năng tranh cướp với Đa Nhân Cỗ, Đa Nhân Cỗ tuy không thể tự tay giết bỏ, thế nhưng cũng không muốn hấn phát triển.

Lần này, muốn Huyết Hùng tiến vào Nhân Giới, chính là phải tự hủy đi Ma Linh chi thể, mới có thể đánh hỏng cách giới. Đa Nhân Cỗ đã muốn như vậy, từ nay về sau hấn cũng đừng mộng Đế Thánh được nữa.

Bản thân hấn, cũng cảm nhận rất rõ ràng, Đa Nhân Cỗ đã nhận thấy hấn có khả năng nay mai đánh vào Đế Thánh cảnh, nguy cơ trùng trùng, lập tức sẽ loại bỏ hấn như vậy.

Lúc này Đa Nhân Cỗ trực tiếp đưa ra đề nghị, Huyết Hùng Ma đế tuy phản đối nhưng cũng đều rất yếu ớt.

Huyết Hùng Ma đế run sợ phân vân, lại thấy không gian lạnh lẽo dần u ám, Đa Nhân Cỗ ánh mắt ngày càng hờ hững, liền cắn răng mà nói :

« Thánh đế chí tôn ! »

« Ngươi đã quyết định ? »

Đa Nhân Cỗ nhân nhạ nói, Huyết Hùng Ma đế lững lờ lại cắn răng mà gật đầu bất đắc dĩ.

« Đã như vậy, để bốn chủ tiến ngươi đến Nhân giới ! »

Đa Nhân Cỗ vừa nói, Huyết Hùng Ma đế đã trào nước mắt kêu lên :

« Ma Linh chi thể, Phế a! »

Lập tức không gian bao trùm đều là Huyết sắc. Quỷ Thánh Đa Nhân Cỗ bỗng rú lên gầm gào, thân thể nam tử trực tiếp biến đổi thành một con quái thú cực lớn.

Quái thú phun ra hồng quang bao trùm Huyết Hùng Ma đế. Chẳng mấy chốc Huyết Hùng Ma đế đã xuất hiện ở một cái thông đạo dài, cuối thông đạo là một lớp sáng vàng lóng lánh như nước.

Huyết Hùng Ma đế bỗng tách ra làm hai, một thân thể toàn máu thịt, một thân thể trong suốt tựa linh hồn.

Thân thể trong suốt dần điểm điểm sắc sáng, quang mang đại thịnh, tựa như sắp nổ tung.

Chỉ thấy không gian có âm thanh lạnh buốt :

« Thông Liên Nhân ! Cực khổ ngươi rồi ! »

Nói rồi không ngờ quái thú trực tiếp khổng chế thân thể trong suốt kia ném vào làn sáng. Làn sáng tiếp nhận thân thể trong suốt liền lập tức hòa tan, một cái lỗ nhỏ được mở ra. Không chờ đợi thêm nữa, thân thể máu thịt bầy nhầy còn lại lập tức nhảy vào.

« Âm ! »

Âm thanh như sóng nổ rộn vang, Đa Nhân Cỗ lập tức giọng nói cất lên :

« Bỏ chủ cầm chân thông đạo được hạn trong ba tháng, ba tháng sau không thể lấy được Bán thần chi thể, ngươi vĩnh viễn ở tại Nhân giới ! »

Lại thấy âm thanh bên kia vang dội trở lại giọng của Huyết Hùng Ma đế :

« Thánh đế tại thượng, Bán thần tiểu tử nhất định không toàn mạng ! »

Nói rồi giọng nói ngừng bật, không gian nhất thời lại u ám trở lại.

...

Nhân giới hải vực.

« Oanh ! »

Lốc xoáy đen ngòm trên không u ám phủ xuống, Nhân gian như có thiên đại kiếp nạn triều kiến. Sấm chớp mưa phùn ầm ầm, trời đất như muốn sụp đổ.

« Âm ! »

« Âm âm ! »

Ba tiếng sét đánh đến bén nhọn, đánh đâu có thứ hoành không xuất thế.

Từ lỗ đen xuất hiện một quái vật to lớn, mình hổ đầu gấu. Miệng to lớn đỏ tươi như chậu máu, gầm gào điên cuồng.

Quái vật nộ hồng vang vọng, thân thể lao nhanh như thiểm điện chớp mắt liền biến mất.

Quái vật đi đến đâu, nơi đó đều phủ một màu đen tăm tối, sấm sét vờn quanh, mây mù u ám phủ xuống. Sóng lớn như hậu thuẫn cùng quái vật kết hợp lao đi ầm ầm, to lớn phô thiên cái địa.

Tứ Đại Long Vương biển cả, đại chiến Thất hùng hải vực hỗn loạn, vẫn chưa có hồi kết. Bỗng cảm nhận không trung biến chuyển, tất cả đều sợ hãi :

« Là thứ gì ? »

Long Thiên Viên của Hắc Long gia tộc, trong thân rồng liền hồng lên một tiếng điên cuồng :

« Ma giới chi thể, là Ma nhân ! »

Phía xa mây đen vần vũ cuộn cuộn tuôn trào lao tới, sức mạnh khủng bố kinh hoàng. Khiến toàn bộ đám người đại chiến đều hoảng sợ.

« Sức mạnh phô thiên cái địa như vậy, rốt cục là nhân vật nào của Ma giới, chẳng lẽ chính là... »

Đông Hải Long Vương Long Ngạo kêu lên dò đoán, không lâu sau đã thấy Phi Thiên Đồ thét lên the thé :

« Huyết Hùng Ma đế ! »

Tất cả đều giết bản mình, Huyết Hùng Ma đế, chính là nhân vật chỉ đứng sau Đa Nhân Cỗ một bậc, cực kì kinh khủng, cũng không phải đám Long Vương với Thất Hùng bọn họ có thể đối chiến.

Tây Hải Long Vương Long Nhĩ giọng nói ôn tồn :

« Trước lui về Long Cung, lập tức thông chi Thiên giới ! »

Từ đại Long vương gật đầu, Thất Hùng đồng dạng cũng không có dã tâm quần chiến, liền vội vã rời khỏi.

Đại chiến Long Vương, cứ như vậy mà bị Huyết Hùng Ma đế dọa cho chấm dứt. Huyết Hùng Ma đế nhận ra đám người Long Vương nhưng cũng không thêm đề tâm, chỉ một mực bay về phía trước không gì cản phá nổi. Thời gian của hắn chính là mạng sống, lưu lại Nhân Giới càng lâu, càng khó tránh khỏi Ngọc đế phủ xuống thế lực, hơn nữa lại còn khó có cơ hội trở về Ma giới.

Ba tháng không thể trở lại, cơ hội tự nhiên tuyệt.

Huyết Hùng Ma đế gầm gào :

« Nhân loại tiểu tử!!! »

Bản thể to lớn lao ầm ầm xuống mặt nước biển, nước bắn tung tóe, cả một vùng hải vực chấn động. Lúc sau, từ chỗ Huyết Hùng Ma đế nhảy xuống, nước bị gạt một mảng, cạn đến tận cả đáy. Vô số sinh vật biển gãy gục, ngập ngoài, găm rú tựa như sinh lực bị rút đến cạn kiệt.

Nước biển rẽ sóng, Huyết Hùng theo bản năng sử dụng thần thông thiên triệt địa.

« Là phía Đông ! »

Huyết Hùng Ma đế gào lên, bản thể to lớn nhanh chóng lao đi, tới đâu nước biển đều nhanh chóng rẽ sóng đến khô cạn, tro cả đáy biển. Vô số tộc thần biển cả ruột gan như muốn rơi vãi, Ma nhân hạ thế, so với Long Vương uy áp còn nhiều hơn muốn vỡ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Cổ Thần Giới

“Lên!”

Ngoại môn chúng đệ tử Triệu Thánh Tông có đến ngàn vạn người, điên cuồng gào rú phi thiên lao đi trong mây mù.

Vân Mộng Đảo, kì đảo Nhân Vương mấy mươi năm trước phát hiện, tại đó có lực lượng tối cao Thần Tuyền.

Triệu Kim Nam thân mặc Cẩm bào hoa lệ, khuôn mặt chú mục hải vực biến chuyển phía dưới.

“Sắp rồi, nhất định sẽ xuất hiện!”

Trong mắt Triệu Kim Nam ánh nên tia kì vọng khát khao.

“Tông chủ, ngàn vạn đệ tử Thánh Tông ta đều góp mặt đầy đủ!”

Trưởng lão nội sự đường Kiệt Xương hưng phấn lên tiếng.

Triệu Kim Nam gật đầu nói:

“Chỉ cần thực sự có được Thần Tuyền, Thánh Chiến đạo của bốn vương nhất định không sợ Ma giới với Giao Trì Cung công kích!”

Bỗng, một tên đệ tử nội môn Triệu Thánh Tông kích động hét lên:

“Tới rồi!”

Trăm ngàn tu tiên giả theo tiếng hô lớn, chú mục vào dị tượng mây mù dần xuất hiện dày đặc ở khu vực hải lưu biến chuyển.

“Àm!”

Một âm thanh trầm đục nổ vang, tiến đến là một làn sóng kéo dài ra khắp bề mặt nước biển không dứt, sóng nước sôi trào.

Từ trên không trung chiếu xuống một mảnh sáng rực rỡ, từng mô đất kể đã hư ảo xuất hiện.

“Chỉ tự nhiên xuất hiện như vậy, Vân Mộng Đảo này nhất định có trận pháp che lấp, nhưng trận pháp có thể khiến Vân Mộng đảo biến chuyển quỹ tích liên tục như vậy, người tạo ra trận pháp này thật sự quá đáng sợ!”

Kiệt Xương trường lão sợ hãi than.

Chúng đệ tử cũng thi nhau hít thở điều động khí tức, kiểm chế hưng phấn trong lòng.

“Grao!”

Hư không bỗng nổ vang một tiếng gầm rú lớn, cả một hòn đảo từ từ xuất hiện, lại liên tục có mây mù phun ra.

“Àm!”

Một tiếng nổ vang cuối cùng, Vân Mộng đảo truyền thuyết triệt để xuất hiện trước toàn bộ tu tiên giả.

“Thần huynh, lần này cuối cùng ta cũng may mắn được đặc cách thu nhận làm nội môn đệ tử Triệu Thánh Tông!”

Một nam tử áo trắng cảm giác may mắn nói.

Bên cạnh nam tử áo trắng có một nam tử áo đen cũng khề khàng gạt đầu, cổ kiểm chế kích động:

“Chỉ cần có thể đắm mình trong Thần tuyền, nhất định có thể lên đến Tiên Giới giết tên Trường lão đó, dám động vào nương tử của ta, ta cho hắn sống không bằng chết!”

Từng loại suy nghĩ xuất hiện trong mỗi Tu tiên giả, trước hết là thù hận trong lòng, chỉ cần có thể có được Thần Tuyền, có được thực lực, sau này trả thù cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Tiếp theo đến là loại suy nghĩ được sùng bái, nghĩ đến đây loạt tu tiên giả lại ngược nhìn phía Triệu Kim Nam, chỉ cần có được lực lượng như Nhân Vương, có phải là cũng sẽ được ngàn vạn người sùng kính như vậy, loại chuyện này thật quá kích động.

“Nhân Vương có lệnh, tiến!”

Một trường lão Triệu Thánh Tông bỗng hô lớn, nhất thời, loạt tu tiên giả như chỉ chờ thời khắc này, mỗi người đều điên cuồng lao vào Vân Mộng đảo.

“Ầm ầm ầm ầm!”

Mỗi một tu tiên giả lao vào mây mù, lại có tiếng nổ trầm đục vang lên.

Triệu Kim Nam cũng lập tức lao vào mây mù, Bán thần lực hư thoát cực đại gạt đi đại lượng mây mù, để lộ ra hình ảnh hòn đảo rộng lớn âm u phía dưới.

Bán thần lực như quang minh ánh sáng, chiếu rọi tới đâu, tức thì u ám không trung đều bị gạt bỏ.

Vô số sinh vật sinh trưởng trên Vân Mộng đảo, đều là thuần âm chí cực, gặp phải quang minh ánh sáng liền lập tức rít gào sợ hãi, thống khổ mà tan biến.

“Đến!”

Triệu Kim Nam đạp xuống mặt đất bằng, lúc này chúng đệ tử đều không dám hành động bừa bãi.

Triệu Kim Nam tiến đến trước những viên đá nhỏ màu đỏ, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên bề mặt chúng. Lúc này, hắn cảm nhận được một cỗ năng lượng ấm áp nhẹ nhàng lan tỏa ở đầu ngón tay.

Nếu là tu vi trước đây, chắc chắn hắn sẽ không cảm nhận được cỗ năng lượng này, nhưng bây giờ thì hoàn toàn khác.

Triệu Kim Nam nhắm mắt đắm chìm trong mơ màng, cuối cùng tinh thần hắn như tương thích với cỗ năng lượng kia, không ngờ nó lại triệt để lao tới, tinh thần hắn dung hòa vào cỗ năng lượng ấm áp, tựa như đây là một bộ phận thân thể của hắn.

Một giọng nói vang lên:

“Cuối cùng ngươi cũng đã đến, kiếp sau của ta! Ta lưu lại thứ này cho chúng ta, chính là để một ngày có thể khiến cho Nhân Giới quật khởi, đưa lầm than chúng sinh ra khỏi tranh đấu!”

Chỉ có một tia tàn niệm, nhưng tia tàn niệm kia lại cận kề giải thích rõ ràng, cuối cùng hắn cũng đã hiểu.

Triệu Kim Nam mở mắt ra thở phào cảm khái:

“Hóa ra là như vậy, bốn vương chính là Nhân Thánh... Khó trách, khó trách hòn đá này lại tương thích với tinh thần của ta!”

Đám trưởng lão Triệu Thánh Tông đứng bên cạnh có chỗ không hiểu, vội nói:

“Tông chủ, rốt cuộc trong đó là có cái gì, lại khiến tông chủ như vậy?”

Triệu Kim Nam khẽ lắc đầu:

“Ngươi không thể hiểu!”

Triệu Kim Nam lại khoát tay một cái, một cái lỗ thông đạo to lớn hiện ra mờ mịt, đã dung nhập năng lượng âm áp kia, cũng có kia là hấn triệt để nắm giữ chìa khóa của hòn đảo này.

Nó cũng không phải tên là Vân Mộng Đảo, Vân Mộng đảo chỉ là cái tên hấn tùy tiện đặt lúc trước, hiện giờ hấn đã biết nó là cái gì.

Nó chính là một mảnh thiên địa Nhân Thánh diễn sinh, gọi là Cổ Thần Giới.

“Đi!”

Triệu Kim Nam kêu lên, rồi trực tiếp lao vào thông đạo, gió rít ù ù vang lên, một mảng thế giới to lớn hùng vĩ dần hiện ra trước mặt đám tu tiên giả.

Một tu tiên giả lắp bắp nói:

“Đây chính là Vân Mộng đảo truyền thuyết?”

Từng cổ xôn xao ngập tràn, Cổ Thần giới, tràn ngập linh khí nồng nặc hư thoát, ngàn vạn yêu thú to lớn trăm trượng bay trên không trung.

“Kia chính là Thôn Thiên Thú!”

Một tu giả khác kích động hô lớn.

Thôn Thiên Thú, ngay cả yêu thú thượng cổ như vậy, Vân Mộng đảo này cũng có.

Ngàn vạn cổ thụ to lớn kì vĩ đến cả ngàn trượng, tinh linh tinh tú trời đất như vờn quanh mà sáng rõ, phía dưới lại có sông lớn rộng bao la bát ngát. Xen lẫn là thảo nguyên xanh mướt tràn ngập Tiên thảo.

Nếu như nói ngoài kia Tiên thảo khiến tu giả đồ mất, nhưng ở trong này cũng không tính là cái gì.

Vô số ngọn thác đổ xuống dòng nước tinh khiết, hơi nước xộc vào sông mũi mỗi tu tiên giả liền cho bọn họ cảm giác khoan khoái.

“Nhân Vương... kia... kia chính là Thần Tuyền?”

Một trưởng lão kích động nói không nên lời, Triệu Kim Nam nhẹ nhàng gật đầu nói:

“Năm đó ta lọt vào thế giới này, Thần Tuyền, chính là lấy từ một trong những cái thác nước đó!”

Triệu Kim Nam chỉ tay về một thác nước mà nói, đám tu giả vô cùng kích động, nhưng không ai dám hành động lỗ mắng, tất cả chỉ chờ một quyết định của Triệu Kim Nam hấn.

Triệu Kim Nam nhìn quanh như hiểu tất cả, liền lớn tiếng phân phó:

“Kiệt Xương trưởng lão, trước hết phân theo công trạng danh phận của đệ tử Triệu Thánh Tông, cấp cho mỗi người vị trí phù hợp. Thần Tuyền không thể bị ô uest, chỉ có thể ngồi dưới chân thác tu luyện. Riêng trưởng lão Triệu Thánh Tông có thể mức Thần Tuyền sử dụng tùy ý, có điều không được mò ám giấu lăm của riêng bồi dưỡng đệ tử. Nếu phát hiện có gian trá, lập tức xử theo Tông pháp!”

Triệu Kim Nam nói đến đây, một đám đệ tử hùng hực hưng phấn nóng cháy lại như có gáo nước lạnh dội vào.

Không phải Thần Tuyền ở đây có rất nhiều sao, tuy rằng linh khí ở đây nồng đậm hơn nhiều lần bên ngoài, tuy rằng chỗ tốt hơn vô số lần. Nhưng mà, chẳng phải có trực tiếp Thần Tuyền vẫn hơn rất nhiều sao.

Một số tu giả khó hiểu nói không nên lời, nhiều Thần Tuyền như vậy, Nhân Vương muốn giữ lại làm gì, còn không cho đám đệ tử tu luyện hết.

Tuy trong lòng mỗi người có chút thắc mắc, trách cứ, nhưng không ai dám nói ra miệng. Riêng đám trưởng lão tuy khó hiểu, nhưng vẫn cúi đầu thi hành mệnh lệnh của Triệu Kim Nam không một lời thắc mắc.

Triệu Kim Nam phân phó xong mọi chuyện, liền gật gật đầu nói tiếp:

“Tốt rồi, các ngươi cứ như vậy tiến hành, ta cần phải đi gặp một số nhân vật ở đây một chút!”

“Một số nhân vật trong này?”

Kiệt Xương trưởng lão hiểu kì nói.

Triệu Kim Nam thoáng mỉm cười:

“Chính là Cổ Thần tộc!”

Nếu như hần đã biết Cổ Thần giới này đã có cái gì, cũng biết trong nó có tồn tại tất cả những thứ gì. Cổ Thần tộc, cũng là năm xưa Nhân Thánh, kiếp trước của hần lưu lại một quân bài chủ cho hần kiếp này. Đây có thể nói là một cỗ thế lực không hề nhỏ.

Ở đây có nhiều Thần Tuyền như vậy, vậy mà không một chút ô uế, chứng tỏ Cổ Thần tộc với ước thúc năm xưa của hần không dám coi thường. Tộc nhân Cổ thần tộc trong này sinh trưởng, cuối cùng cũng chỉ có thể dùng linh khí nồng đậm tu luyện, còn Thần Tuyền một giọt cũng không dám động đến.

Đám Kiệt Xương trưởng lão nhìn Triệu Kim Nam độn không bay đi, trong đầu một cỗ mơ màng khó hiểu, chỉ lắc đầu, nhưng lại nghĩ đến Thần Tuyền, nhất thời ai nấy đều hưng phấn trở lại.

Cách đó không xa, trên một ngọn núi lớn, có hai lão giả mặc y phục rộng lớn quá khổ, hoa văn trên mỗi bộ y phục đều mang phong cách cổ kính, trên mình tỏa ra chút khí tức ôn hòa.

Một lão giả khuôn mặt khắc khổ, đứng bên phải, trầm giọng nói:

“Cổ Thần Giới rất lâu rồi chưa có người ngoại giới tiến vào nhiều như vậy! Có cần báo cho Tù Trưởng biết không? Nếu như bọn chúng làm ô uế Thần Tuyền, Cổ Thần Tộc ta làm sao có thể ăn nói với Nhân Thánh?”

Lão giả bên trái khuôn mặt bí ai cũng gật gật đầu nói:

“Nhân Thánh giao cho chúng ta trông coi Cổ Thần Giới, ngay cả Cổ Thần Tộc cũng không dám động đến Thần Tuyền. Đám người ngoại giới tham lam hèn mọn như vậy, nhất định sẽ làm ô uế Thần Tuyền, nhất định phải bẩm báo cho Tù Trưởng biết!”

Liệt liệt!!

“A!”

Lão giả khuôn mặt khắc khổ thẳng thốt kêu.

Lão giả khuôn mặt bí ai cũng sùng sốt:

“Kia là thứ gì?”

Lão giả khuôn mặt bí ai chỉ tay lên trên trời, trên bầu trời Cổ Thần giới có một vết sáng mảnh liệt, tỏa ra năng lượng cường đại, đang độn không bay vù vù.

“Nó muốn đi đâu?”

Lão giả khuôn mặt khắc khổ hiểu kì nói.

“Hình như là hướng Cổ Thần tộc chúng ta!”

Lão giả khuôn mặt bí ai liền tiếp lời.

“Chúng ta đi xem!”

Lão giả khuôn mặt khắc khổ lên tiếng.

Lão giả khuôn mặt bí ai gật gật đầu, cả hai liền lao lên không trung, hóa thành một vệt sáng nho nhỏ đuổi theo vệt sáng có năng lượng cường liệt kia.

“Có người bám theo ta!”

Triệu Kim Nam nhướng mày lăm lăm.

“Là người của Cổ Thần Tộc? Tu vi như vậy mà đã là Nhập Đạo Cảnh Vương?”

Không nghi ngờ gì, Cổ Thần Tộc này năm xưa theo Nhân Thánh Hỗn Độn Chí Tôn chiến Tam Giới. Mỗi người cũng đều là tu luyện Nhân Tộc công pháp đến hàng cao thâm. Hai lão giả bám sau Kim Nam hần, cũng đều đã là Nhập Đạo Cảnh, thậm chí còn là Cảnh Vương trong Nhập Đạo Cảnh, có

thể so sánh với Tiên Tôn của Tiên Giới.

“Người ngoại giới kia mau mau đứng lại!”

Lão già khuôn mặt khắc khổ phát hiện ra Triệu Kim Nam liền quát lớn đuổi gấp, tùy thời hai lão già đều có thể công kích Triệu Kim Nam

Triệu Kim Nam vui mừng, không tiếp tục độn không, lại chọn một ngọn núi cách đó không xa đáp xuống. Nếu đã gặp người của Cổ Thần Tộc, hắn cũng không nhất thiết phải làm ra chuyện mờ ám để chạy trốn, hơn nữa gặp hai lão già này của Cổ Thần Tộc, còn có thể đưa hắn đến Cổ Thần tộc nhanh hơn là hắn tự thân đi tìm

Hai lão già cũng nhanh chóng đáp xuống đỉnh ngọn núi, mỗi người đều tỏa ra khí tức cường đại.

Lão già khuôn mặt khắc khổ lạnh lùng nói:

“Ngoại giới tộc nhân lập tức rút khỏi Cổ Thần giới, bằng không một mạng cũng chẳng còn!”

Lão già khuôn mặt khắc khổ trực tiếp uy hiếp, lão già khuôn mặt bí ẩn bên cạnh cũng tiếp lời:

“Nói nhiều như vậy làm gì, trực tiếp ném bọn chúng ra ngoài là được rồi!”

Lão già khuôn mặt bí ẩn phong cách cũng thật bá đạo, Triệu Kim Nam âm thầm cười khổ.

Lúc này căn bản lời nào cũng không thể giải thích, dựa vào tia tàn niệm cuối cùng kia của Nhân Thánh kiếp trước, hắn biết rằng Cổ Thần tộc này bản thân rất cố chấp, nếu hắn không có gì thể hiện, căn bản một lời không hợp chỉ có thể dùng nắm đấm.

Lão già khuôn mặt bí ẩn trực tiếp xắn tay áo, chuẩn bị động thủ không động mồm.

Lão già khuôn mặt khắc khổ lại giơ tay ngăn cản lại:

“Ngươi từ từ, để xem hắn nói gì đã!”

Triệu Kim Nam thoáng thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Cổ Thần tộc không phải người nào cũng thích đánh nhau, ít ra còn có người có chút lý trí. Nhưng câu nói tiếp theo của lão già khuôn mặt khắc khổ, lại trực tiếp làm hắn muốn té ngửa:

“Nếu hắn không nói được thì giết hết, nhốt lấy thần hồn rồi tu luyện dần!”

Lão già khuôn mặt bí ẩn gật đầu phụ họa:

“Có chút đạo lý!”

Lão già khuôn mặt bí ẩn đã muốn xoa tay liếm mép, rõ ràng là muốn thực hiện chính sách động thủ không động mồm.

Triệu Kim Nam trong thoáng chốc trầm xuống:

“Hồn hào! Cổ Thần Tộc nghe hiệu lệnh của Thánh tổ, sao thấy Thánh tổ còn chưa quý xuống!”

Triệu Kim Nam trừng mắt lên nói, quanh thân khí thế Bán Thần liền trực tiếp hư thoát, Tín ngưỡng lực lượng cuộn cuộn nhất thời phun trào ra.

Hai lão già lập tức giật mình, khí thế kia dường như có chút quen thuộc.

Lão già khuôn mặt khắc khổ lại kêu lên:

“Giả dạng Thánh tổ, xem ra tên này muốn chết rồi!”

Lão già khuôn mặt bí ẩn cũng lộ bộ mặt căm phẫn nói:

“Đánh chết hắn!”

Triệu Kim Nam trực tiếp phát hoảng, vừa rồi trong khí thế của hắn có pha một chút khí thế kiếp trước của Nhân Thánh, vốn muốn trực tiếp trấn nhiếp hai người này, sau đó bắt bọn họ dẫn kiến đến Cổ Thần tộc. Nhưng không ngờ hai lão già này lại cho rằng hắn can rở, giả thần lộng quý muốn lừa gạt bọn hắn. Cho nên với bản tính ngấm máu của Cổ Thần tộc cố chấp. Hai lão già không muốn nói nhiều lời, trực tiếp liền vung tay lên đánh hắn.

“A!”

Triệu Kim Nam sững sờ.

“Đánh chết hắn đi!”

Lão già khuôn mặt bi ai hung dữ lao tới, căn bản đúng là một lời không hợp liền đánh nhau.

Lão già khuôn mặt khắc khổ cũng nở nụ cười lạnh hèn mọn:

“Lâu rồi lão phu chưa được tắm táp Thần Hồn ngoại giới, tên này hình như có biết chút ít về Tín Ngưỡng pháp lực, là đồ đại bổ!”

Triệu Kim Nam phẫn nộ quát lớn:

“Cổ Thần tộc dám khi sư diệt tổ?”

Hai lão già căn bản không thèm nghe hắn nói nhiều lời, lão già khuôn mặt bi ai đã vung bộ y phục thùng thình chồm xuống đầu hắn.

“Tòa Y Pháp!”

Lão già khuôn mặt bi ai hưng phấn nói.

Triệu Kim Nam nhìn khuôn mặt hèn mọn của hai lão già, muốn tức không nói lên lời. Tòa Y Pháp cái mẹ gì, đây không phải là chùm bao đánh chó sao? Hai tên ti tiện Cổ Thần Tộc.

Triệu Kim Nam gào lên:

“Mau dừng lại!”

“A, hắn muốn phản kháng?”

Hai lão già vẫn ti tiện nói.

Lão già khuôn mặt khắc khổ bỗng cầm một cây trường tiên dài nửa trượng, nở nụ cười lạnh.

Triệu Kim Nam nhìn thấy trường tiên liền biến sắc:

“Hắc Mộc Cương Tráo!”

“Hai lão già vô sỉ, mau dừng tay!”

Triệu Kim Nam hoảng sợ gào lên.

“A, ngươi cũng biết đây là Hắc Mộc Cương Tráo!”

“Được, cho hắn ném mùi lợi hại đi!”

Lão già khuôn mặt khắc khổ bơm thêm, lão già khuôn mặt bi ai hưng phấn ngửa cổ cười ti tiện.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cổ Thần Giới (2)

“A, hai lão già vô sỉ!”

Triệu Kim Nam hét lên nói.

Lão già khuôn mặt khắc khổ, lão già khuôn mặt bi ai vẫn không nói gì, chỉ một mực cười lạnh nhìn hắn đầy gian trá.

Lão già khuôn mặt khắc khổ nhanh chóng vung Hắc Mộc Cương Tráo lên không trung. Chỉ thấy Hắc Mộc Cương Tráo vừa xuất hiện, liền hóa thành một cái dây mây cực lớn, vòng quanh bay một vòng, muốn trói chặt Triệu Kim Nam.

Nhưng Triệu Kim Nam sao có thể để nó dễ dàng như vậy, hắn lập tức mau lẹ né tránh qua một bên.

Vù!

Hắc Mộc Cương Tráo vồ hụt Triệu Kim Nam một hồi, vẫn không hề bỏ cuộc, dường như nó đang cảm thấy dần hưng phấn hơn.

Chi chi!

Hắc Mộc Cương Tráo hưng phấn kêu lên, Triệu Kim Nam cảm thấy vô cùng đau đầu.

Năm xưa Cổ Thần tộc nắm giữ Cổ Thần Giới, cuối cùng dựa vào Cổ Thần Giới, không ngờ lại luyện ra thứ biến thái như Hắc Mộc Cương Tráo. Lúc trước Nhân Thánh cũng chưa từng ước định Cổ Thần Tộc không thể sử dụng tinh nguyên Hắc Mộc luyện lấy tiên phẩm như Hắc Mộc Cương Tráo. Lúc này Triệu Kim Nam nghĩ lại, cảm thấy mình kiếp trước quả thật hết sức hồ đồ.

“Chống cự sao? Nhân loại hồ đồ, còn không mau thúc thủ chịu trời!”

Lão già khuôn mặt bí ai hưng phấn kêu lên.

Triệu Kim Nam càng nhìn càng cảm thấy vô sỉ.

“Đủ rồi!”

Triệu Kim Nam hét lớn, chơi đùa một lúc lâu với hai lão già này đã đến mức giới hạn. Cổ Thần Tộc vô cùng biến thái, nếu hắn còn không chịu ra tay, còn không biết sẽ xảy ra hậu quả gì.

Hắc Mộc Cương Tráo tuy có điểm quý dị, thế nhưng không phải là không thể khắc chế. Dù sao nó cũng sinh ra trong Cổ Thần Giới, mặc dù lực lượng ngoại giới vô pháp thương tổn nó, nhưng lực lượng của Cổ Thần Giới thì lại có thể.

Triệu Kim Nam kiếp trước chính là Nhân Thánh, hắn sao có thể không có vài hậu chiêu để quản lý Cổ Thần Giới. Đám người Cổ Thần Giới đều không trị tất loạn, Nhân Thánh dĩ nhiên còn có quân bài chưa lật tẩy.

Chi chi!

Hắc Mộc Cương Tráo lại hưng phấn run run kêu lên như một đứa trẻ thấy đồ chơi.

Bất chợt, Hắc Mộc Cương Tráo không biết tại sao lại rít lên sợ hãi, dường như nó gặp phải cái gì rất đáng sợ.

Chí chí!

Hắc Mộc Cương Tráo bỗng quay đầu chạy trời chết.

Hai lão già biểu lộ khuôn mặt vô sỉ lúc này liền hoảng hốt trợn mắt:

“Không thể nào!”

“Nhân loại tiểu tử tà môn, ngươi có thể dọa chạy Hắc Mộc Cương Tráo của chúng ta?”

Minh!

Minh minh!

“A!”

Hai lão già lúc này không còn tâm trí chơi đùa nữa, một thứ ánh sáng từ không trung tỏa xuống dưới khiến hai lão già vội vã quỳ xuống.

“Nguyệt đồ Linh Không thỉnh tội trước Thánh Tổ!”

“Nguyệt đồ Lộc Tồn thỉnh tội trước Thánh Tổ!”

Hai lão già vô cùng hoảng sợ, dường như lúc này đã biết thân phận thật sự của Triệu Kim Nam. Lúc này ngoan ngoãn không dám làm bừa bãi, quỳ xuống nhận lỗi như trẻ nhỏ.

“Linh Không, Lộc Tồn?”

“Ha ha ha, thì ra là hai tên tiểu quý các ngươi!”

Triệu Kim Nam cười lớn sang sảng, còn hai lão già thì khuôn mặt nhăn nhó như trẻ nhỏ làm điều xấu bị bắt tội, vô cùng buồn cười.

“Còn nhớ năm xưa các ngươi chỉ là hai tên tiểu quý, bây giờ đã thành như thế này, khó trách bọn Chí Tồn không nhận ra!”

Hai lão già bỗng nhiên khóc thút thít, bộ dáng vô cùng buồn cười nói:

“Thánh Tổ, nhưng năm qua chúng ta quá tịch mịch, Cổ Thần Giới quá nhỏ bé!”

“Đúng vậy, Thánh Tổ, lần này người trở lại, chúng ta lại có thể ra ngoài quấy phá một phen!”

Không ngờ hai lão già đã già chùng này, vậy mà tâm tính lại như trẻ nhỏ, khiến Triệu Kim Nam không khỏi trợn mắt. Khó trách tại sao bọn chúng lại có thể bày ra lắm trò vô si như vậy, đúng là chỉ có con nít mới có thể làm.

“Im miệng, cho hai người ra ngoài, nhân gian sẽ không có một ngày yên ổn. Hai tên tiểu quỷ các người quấy tung cả Cổ Thần Giới còn chưa đủ hay sao?”

Triệu Kim Nam hoảng sợ kêu lên, hai lão già chột im miệng.

“Đủ rồi, mau dẫn ta đi gặp Thái Tú!”

“Dạ!”

Hai lão già cung kính cun cút nghe lời, sau đó bay về một phía, tuy nhiên trên miệng hai người vẫn không ngừng nở nụ cười âm hiểm.

“Lộc Tồn, người xem Nhân Thánh đã trở về, xem ra sau này không còn phải ở lại Cổ Thần Giới nữa!”

“Ha ha, đúng vậy, Cổ Thần Giới tịch mịch, người xem, Nhân Thánh đã trở lại, như vậy chúng ta đã hết nhiệm vụ, ta xem kết giới hình như cũng đã mở, nếu không phải mấy chục năm trước có tên nào trộm mất tinh ngọc kết giới, chúng ta đâu phải khổ sở như vậy!”

“Đi, chúng ta dẫn Nhân Thánh diện kiến tộc trưởng, sau đó có thể lên lút rồi khỏi đây, cùng lắm chỉ bị Nhân Thánh trách phạt thôi!”

“Ha ha, đúng đúng, Thánh Tổ rất thương yêu chúng ta, nhất định sẽ không làm gì, chỉ cần có thể ra ngoài như trước, phạt ta trồng trăm cái Bách Thụ cũng được!”

“A, người đừng quá khoa trương như vậy, trồng trăm cây Bách Thụ, Bách Thụ dễ trồng như vậy sao? Còn nhớ mấy năm trước ta phải trồng một cây Bách Thụ, đã phải mất đến hai trăm năm!”

Hai lão già liên tục bàn tán vô cùng sôi nổi, phía sau căn bản mặc kệ Triệu Kim Nam nghe thấy cái gì.

Triệu Kim Nam chỉ cảm thấy đầu óc hoang mang, nước bọt hai lão già bắn tung tóe như mưa xuân phơi phới, căn bản không thể tưởng tượng nổi, chỉ rít lên:

“A, hai tên tiểu quỷ các người, còn không mau đi!”

“Được được!”

Hai lão quỷ rít lên hưởng ứng, bay nhanh hơn một chút.

Không lâu sau, phía trước lộ ra một cái cây cực lớn, cây to chùng đến ngàn trượng, trên đó có vô số gian phòng nhỏ làm trong thân cây. Tạo thành một quang cảnh hết sức sôi nổi, phía trên có vô số người độn không bay qua lại, vô cùng tấp nập.

“Nhân số Cổ Thần Tộc không ngờ sau bao nhiêu năm thảng lại đông đúc như vậy!”

Triệu Kim Nam khẽ than lên.

Có vô số người nhìn về phía đám người Triệu Kim Nam, trong đó có vô số ánh mắt tỏ ra hoảng hốt. Không ít kẻ còn hô lớn:

“A, không xong, hai tên đại biến thái trở lại, còn dẫn thêm một người!”

“Không ổn, lần này tộc trưởng phải làm chủ cho chúng ta a!”

Vô số tộc nhân Cổ Thần Tộc thấy hai lão quỷ liền kêu gào thảm thiết, chết cha chết mẹ.

“Lớn mật, hai tên tiểu quỷ các người còn dám trở lại, còn không mau đi!”

Một giọng nói trầm thấp vang khắp không trung truyền đến, Triệu Kim Nam kì quái hỏi:

“Hai tên các người rốt cuộc đã làm cái gì, khiến Cổ Thần tộc nhân gặp các người đều muốn loạn hết cả lên như vậy?”

Thấy Triệu Kim Nam hỏi, hai lão quỷ liền tỏ ra cười khở nói:

“Thánh Tổ, cũng không có gì, chỉ là bọn ta yêu thích thí nghiệm, thi thoảng đem một vài tộc nhân ra hỗ trợ thí nghiệm mà thôi!”

“Đúng vậy, bọn chúng cũng là tự nguyện, ta không có ép!”

“A, câm miệng!”

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến, hai lão quỷ liền lập tức im bặt.

“Còn không phải các nguoi biến thái đến mức muốn lột lấy thần hồn người trong tộc mà bỏ khuyết sao? Bỏ khuyết cái đầu nhà nguoi, Cổ Thần Tộc nhân vốn đã rất hoàn mỹ, bị các nguoi làm cho loạn như vậy, còn không mau cắt đi!”

“A, báii kiến tộc trưởng!”

Hai lão quỷ vội cúi đầu cung kính, chỉ thấy xuất hiện một trung niên nam tử trước mặt hai người. Trung niên mình cao râu quăn, trông rất khí khái.

“Vị này là?”

Trung niên bỏ qua hai lão quỷ, quay về phía Triệu Kim Nam nhướn mày hỏi.

Triệu Kim Nam không nói một lời, lặng lẽ bắn ra khí tức cường liệt. Không trung một mảnh sáng vàng chói lóa chiếu xuống, tình trạng rất giống lúc trước đối phó với Hắc Mộc Cương Trảo.

“A, Nô thần báii kiến Chí Tôn!”

Trung niên nam tử vội vã hoảng hốt quỳ xuống, còn có chút hưng phấn. Toàn bộ tộc nhân Cổ Thần Tộc ngược lên nhìn thấy ánh sáng, cũng vội vã quỳ xuống dập lạy:

“Báii kiến Chí Tôn!”

Âm thanh cộng hưởng vang khắp thiên địa.

“Đứng lên đi!”

Triệu Kim Nam trầm ngâm một chút rồi nói, lúc này Trung niên nam tử mới từ tốn đứng dậy. Phía dưới rất nhiều tộc nhân cũng đứng dậy trong sự mơ màng xen lẫn hưng phấn.

“Thái Tử, nhưng năm qua Cổ Thần Tộc vất vả rồi, đã đến lúc các nguoi có thể xuất giới!”

“Xuất giới?”

Thái Tử sung sướng hét lên.

Vô số tộc nhân Cổ Thần Tộc phía dưới nghe thấy lời này liền liên tục tung hô lớn:

“Chí Tôn vạn tuế! Chí Tôn vạn tuế!”

Đúng vậy, chiến Tam Giới sắp tới sẽ nổ ra, Triệu Kim Nam trước đây không hề biết đến thân phận của mình, lúc này biết đến, tự nhiên sẽ không thể bỏ qua Cổ Thần Tộc này, Cổ Thần Tộc này dù sao cũng là lực lượng không hề nhỏ. Có sự trợ giúp của Cổ Thần Tộc, Nhân Giới thống nhất một mối Tín ngưỡng đạo nhất định không còn xa nữa.

“Đứng rồi! Cổ Thần Giới Chi Linh vẫn do nguoi bảo quản chứ?”

Thái Tử vẫn đang tràn ngập trong vui mừng, lúc này liền vội vã trả lời:

“Nô thần trong những năm qua không dám bỏ quên trọng trách, đã quá lâu rồi, Cổ Thần Giới Chi Linh nhất định sẽ nhớ người!”

“Đi, mau dẫn ta đến gặp nó, đã đến lúc nó trở về một thể với ta rồi!”

Thái Tử gật đầu, nhanh chân cất bước, vô cùng hưng phấn. Triệu Kim Nam đi phía sau sắc mặt âm trầm bất định.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chiến Ma Đế.

Kịch kịch!

Âm thanh cửa gỗ vang lên, phía sau cửa gỗ là một cái hang nhỏ xuyên sâu vào phía trong đại thụ.

“Những năm qua Nô thần vẫn dựa theo lời người an bài, Cổ Thần Giới Chi Linh vẫn được nuôi dưỡng rất cẩn thận! Bây giờ nó đã có thể vượt quá Tứ Đại Thần Thú thượng cổ...”

Thái Tú nói liên tục, trong giọng nói không giấu nổi vẻ mừng rỡ.

Triệu Kim Nam chỉ gật đầu nhàn nhạt nói:

“Nói như vậy chỉ cần chúng ta lại hợp thể, lập tức có thể nghênh chiến Nhị Đại Chí Tôn?”

Thái Tú lắc đầu nói:

“Không hẳn sẽ như vậy, nhưng mà miễn cưỡng có thể khôi phục đến Đế Thánh Cảnh đỉnh phong!”

“Đế Thánh cảnh đỉnh phong? Như vậy cũng đủ rồi!”

Triệu Kim Nam gật đầu nói.

Theo Thái Tú đi đến hết căn hầm, cuối cùng đến trước một tấm lưới lớn. Trên tấm lưới có một cái mắt nhỏ vô cùng mờ mịt, Triệu Kim Nam nhìn tấm lưới lớn mà khẽ thở dài nói:

“Lưới trời lồng lộng, năm đó ta luyện ra nó cũng chỉ vì một mục đích, tất cả vì trận chiến này!”

Trên tấm lưới có một cái mắt nhỏ, mắt nhỏ đó chính là mắt lưới biến số năm xưa Nhân Thánh Hỗn Độn Chí Tôn diễn sinh ra. Dưới lực lượng của biến số, hết thảy đều là nhỏ bé.

Phi phi!

Mắt nhỏ trên lưới biến số bỗng phát ra âm thanh hưng phấn. Triệu Kim Nam nhìn nó khẽ mỉm cười:

“Ngươi mau lại đây!”

Triệu Kim Nam vừa kêu một tiếng, tức thì cả tấm lưới biến động cực lớn.

Àm âm!

Tấm lưới tỏa ra ánh sáng chói lóa, cả Cổ Thần Giới như đều rung động. Từng tiếng kim thiết vang lên, báo hiệu như một thứ gì đó rất to lớn đang nhỏ rẽ. Triệu Kim Nam chỉ nhẹ phát tay:

“Không cần phải toàn lực, đem chi tâm của ngươi một phần hợp thể với ta là được!”

Phi phi!

Cổ Thần Giới Chi Linh vừa nghe như đã hiểu ý, ánh sáng chói lóa cũng giảm bớt. Chỉ có một vệt sáng nhỏ nhu hòa tỏa xuống, dường như cỗ lực lượng trong ánh sáng nhu hòa kia là bao dung tất cả những phần kết tinh của sức mạnh Cổ Thần Giới.

Ánh sáng nhu hòa kia tản xuống, trực tiếp dung nhập vào cơ thể Triệu Kim Nam. Hắn hít sâu một hơi tỏ vẻ kích động, hai mắt không giấu nổi sự kiềm chế. Lực lượng trong từng bó cơ thịt, và giao hòa hai cỗ lực lượng Tiên – Nhân càng mạnh mẽ.

Liệt liệt!

- Hô!

Triệu Kim Nam kêu lên một tiếng, cũng là lúc hoàn toàn hấp thu xong cỗ lực lượng.

Tuy nhiên lực lượng trong này vẫn còn thiếu một chút, tuy không thể đột phá trực tiếp lên đến Đế Thánh Cảnh, nhưng cũng đạt đến tu vi Nhân đế hậu kỳ, nếu để chiến với Đế Thánh Cảnh Triệu Kim Nam vẫn còn Bán Thần Thể. Tuy Cổ Thần Giới kết tinh chi linh dung nhập với cơ thể Triệu Kim Nam khiến lực lượng thân thể đề thăng mạnh mẽ. Nhưng mà để tiến đến thân thể của Thần vẫn còn kém một chút.

Nếu Triệu Kim Nam toàn lực hấp thu Cổ Thần Giới chi linh, hẳn có thể trực tiếp đột phá Đế Thánh Cảnh đỉnh phong, còn có Thần Thể để sử dụng. Nhưng mà như vậy lại khiến Cổ Thần Giới coi như hoàn toàn sụp đổ. Hiện giờ Tam Giới vẫn chưa có lực lượng nào đủ mạnh để khiến Triệu Kim Nam phải hy sinh toàn lực như vậy. Tu vi Nhân đế hậu kỳ, cộng thêm Bán Thần thể, có thể đủ đối chiến với Ngọc Hoàng Đại Đế cùng Đa Nhân Cỗn. Để lại Cổ Thần Giới không chỉ khiến lực lượng các tu luyện giả của phe Nhân Giới có thể đề thăng mạnh mẽ, mà còn có thể có quân bài chưa lật tẩy.

Triệu Kim Nam hít sâu một hơi nữa tỏ ra khoan khoái. Thái Tú một bên vẫn chấp tay chờ, thấy Cổ Thần Giới rung động mạnh mẽ thì cũng không khỏi cảm thán. Nhưng mà Thái Tú lại không ngờ Triệu Kim Nam chỉ hấp thu có một nửa lực lượng của Cổ Thần Giới chi linh thì đã dừng lại, bèn hỏi:

“Chí Tôn, tại sao lại dừng lại?”

“Không cần phải làm tuyệt, Thái Tử, đem toàn bộ Cổ Thần Tộc theo ta đi kiến tạo Nhân Giới đại địa! Khiến cho Nhân Giới một lần nữa huy hoàng đỉnh cao!”

Triệu Kim Nam phát tay cao tay hào hùng nói.

Thái Tử bản thân cả người tỏ ra vẫn chưa thể thích ứng, bấy lâu mới kiềm nén kích động nói:

“Vâng!”

...

Ầm ầm ầm!

Huyết Hùng Ma Đế Thông Liên Nhân điên cuồng vũ động thân thể, lao như xé trong không trung. Xung quanh có biển thì biển bắn cột sóng tung trời, có núi thì núi nứt toác vỡ đôi, thể đi hung bạo. Huyết Hùng Ma Đế tựa như ác quỷ hạ phàm, khủng bố vô cùng.

- Khả khả, nhân loại tiểu tử, bốn Đế người thấy mùi vị của người rồi!

Huyết Hùng Ma Đế cười giòn khản đặc, càng tỏ vẻ hung phấn hơn.

Cách đó không xa khoảng chín trăm dặm về phía Đông, Triệu Kim Nam xuất lĩnh hai vạn tộc nhân ầm ầm lao ra khỏi Cổ Thần Giới. Triệu Kim Nam vẫn chưa hề biết một mối nguy hiểm tiềm ẩn đang dần xuất hiện từ phía Nam.

Lúc này đa phần tộc nhân Cổ Thần Tộc đều hết sức hưng phấn, mỗi người sau khi ra khỏi Cổ Thần Giới đều hú to một tiếng. Nhiều năm như vậy, người của Cổ Thần Giới đã rất lâu cách biệt thế giới bên ngoài, bây giờ được tiếp xúc, ai cũng hưng phấn cuồng rồ tung bay.

Vù vù!

A!

- Có địch tập kích!

Bổng tộc nhân Cổ Thần Tộc kêu thảm, từ phía xa có một cái chân gấu rất lớn vỗ xuống, xuyên qua hư không đánh về phía đám người cổ thần tộc. Triệu Kim Nam quay ngoắt đầu lại hét lên:

- Mau lui lại cho ta, Ma giới thật đáng chết!

Grao!!!

Nhanh như thiểm điện Triệu Kim Nam lao tới, dùng chiêu số hung bạo phá nát bàn chân gấu to lớn kia.

- Khắc khắc khắc!

Tiếng cười ghê rợn vang lên, Triệu Kim Nam nheo mắt nói:

- Huyết Hùng Ma Đế, làm sao người có thể tới được Nhân Giới?

- Nhân loại tiểu tử, người đừng vội mừng rỡ, mau giao bí mật Bán Thần thể ra đây!

- Giao ra cũng được thôi, nhưng còn phải xem người có bản lĩnh hay không!

Ầm!!

Triệu Kim Nam rít lên một tiếng nói rồi đánh tới phía Huyết Hùng Ma Đế, Huyết Hùng Ma Đế cười khắc khắc vài tiếng coi thường sau đó cũng dùng sức lao tới quần công. Hai lực lượng mạnh tới mức thôn thiên va chạm, hư không lập tức phá toái đến tan nát.

Ầm ầm!

Huyết Hùng Ma Đế chớp mắt bị đánh lui đến trăm dặm, miệng học tốc phun ra máu tươi nói:

- Không thể nào, người đã đạt đến cảnh giới Nhân đế hậu kỳ?

Triệu Kim Nam vẫn vô cùng lạnh lùng, trong miệng lãnh khốc phát ra âm thanh:

- Tịch Thiên Phần Trung Cốc, Mệnh Thủy Phần Trung Kì, toái!

Mặt biển rẽ nước ra làm hai, tung nước lên không trung bao bọc lấy thân thể của Huyết Hùng Ma Đế. Huyết Hùng Ma Đế cắn răng trợn mắt nói:

- Dù sao cơ duyên ta cũng đã tuyệt, người mau chóng siêu thoát cho ta, hy vọng vẫn còn có thể làm lại từ đầu.

- Được, ta thành toàn cho người.

Triệu Kim Nam gật đầu nhàn nhạt nói, toàn bộ nước biển ép vào, cùng bán thần lực và tín ngưỡng công pháp. Sức mạnh của Nhân đế hậu kỳ bóp nát một tên Ma Đế vang danh trong chốn lạt.

Đoành!

Lúc này tộc nhân Cổ Thần Tộc chết đến mấy trăm người vẫn còn hoảng sợ, nhìn xuống mặt biển loang lỗ vết máu đầy kinh hãi. Đồng thời cũng kinh ngạc trước sức mạnh khủng bố của Triệu Kim Nam...

- Nhân giới đại địa nghe bốn vương hiệu triệu! Toàn bộ Nhân giới đại địa mười ngày nữa hội tụ quân binh, theo bốn vương trình phạt tiền giới!

Triệu Kim Nam dùng thiên lý truyền âm, thần thức bao trùm hiện ra phân thân toàn bộ Nhân Giới đại địa, thống nhất tín ngưỡng đạo. Lời này nói ra có nghĩa rằng bất cứ thế lực nào còn chống lại tín ngưỡng đạo, lập tức sẽ bị tru sát.

- Cổ Thần tộc nhân nghe bốn vương hiệu triệu, phong cho các người làm Nhân Thần Binh, là đạo binh chủ lực công phạt giao trì cung, nội trong mười ngày dùng thần tuyến của Cổ Thần Giới, ban phát sức mạnh hồi phục Nhân Giới đến cực thịnh.

Vô số cổ thần tộc nhân trực tiếp quỳ xuống trả lời to:

- Tuân lệnh Nhân Thánh!

Sau đó liên tiếp các vết sáng hiện lên biển mất, các tộc nhân cổ thần tộc thay nhau chia ra các phương vị, Cổ Thần Giới được Triệu Kim Nam phá bỏ trận pháp hiện ra trên biển cả, quang cảnh vô cùng hùng vĩ, nội trong hải đế bốn trăm dặm đều gây xao động đám yêu quái. Đến thế lực Long Cung phát hiện ra hòn đảo này cũng không khỏi cùng nhau kéo tới, đi đầu chính là Đông Hải Long Cung Long Ngạo...

- Linh khí nồng đậm quá, thật là bảo vật trân quý!

Vô số âm thanh thềm khát vang lên, Triệu Kim Nam ngự trên Cổ Thần Đảo dùng thần thức bề ngề lạnh lùng quét quanh. Vô số thế lực cát cứ mọi phương kéo đến, Hải Vực Hỗn Loạn, Tứ Đại Long Vương Thất Hùng đều có mặt để quan sát, nhưng gặp phải luồng thần thức khủng bố kia cho nên tất cả các thế lực đều không dám manh động.

Triệu Kim Nam dùng thần thức tâm truyền tới Việt Dương thành nói:

- Triệu Thánh Tông đệ tử nghe rõ, lập tức góp mặt hội tụ với bốn tông chủ!

Triệu Kim Nam nói xong dùng sức mạnh khủng bố, dời sơn hải đảo, Việt Dương thành cách xa ngàn vạn dặm trực tiếp bị hất kéo lại gần luôn Cổ Thần Đảo, tạo thành một khối kiến trúc vô cùng hùng vĩ.

Các thế lực hải đế quan sát thấy thủ đoạn này của Triệu Kim Nam thì không khỏi sợ hãi, đi đầu là Phi Thiên Đồ cất giọng cung kính nói:

- Không biết tiền bối quang lâm, Hải Vực Hỗn loạn các thế lực mạo phạm xin thứ tội!

- Hải đế cũng là một bộ phận trực thuộc Nhân Giới!

Vù vù!

Triệu Kim Nam sau đó hư thoát bán thần lực bề ngề nói:

- Đầu là con dân của Nhân Giới đại địa, tại sao gặp bốn thánh còn chưa quỳ xuống?

Uỳnh!

Lực lượng khủng bố áp xuống hung bạo, vô số tu giả cường đại không chịu được áp lực này đều quỳ xuống, chỉ có các đại thế lực chủ vị có thủ đoạn thông thiên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tam Giới Chiến.

- Nhân Thánh?

Đông Hải Long Vương Long Ngạo bước ra lời nói nghi hoặc.

Triệu Kim Nam đôi mắt lim dim nói:

- Tiểu Long tròng qua mấy trăm vạn năm đã quên đi huy hoàng của Nhân Giới rồi hay sao?

- Hừ! Ngươi lấy gì chứng minh ngươi chính là Nhân Thánh Hỗn Độn Chí Tôn?

- Ngươi không phục?

Triệu Kim Nam nhướn chân mày nói.

Đông Hải Long Vương Long Ngạo nói:

- Còn phải xem ngươi có thù đoạn ra sao!

Đông Hải Long Vương Long Ngạo tuy nhìn qua đã thừa biết tu vi của Triệu Kim Nam là gì, nhưng vẫn muốn thử một phen thủ đoạn, ngạo khí của một Long Vương không cho phép gã khuất phục trước một nhân vật tự xưng mình là vị trí tôn đã chết cách đây quá lâu.

- Ra tay đi!

Triệu Kim Nam nhàn nhạt nói.

Đông Hải Long Vương Long Ngạo bước lên một bước, tay vươn trào thủ chuẩn bị xuất ra thủ đoạn của mình là Hải Long Vĩ. Bỗng Tây Hải Long Vương bước lên nói:

- Nếu người này đã tự xưng là chí tôn trăm vạn năm trước thì hẳn là không tầm thường. Long Ngạo, xưa nay ta với ngươi tranh chấp liên miên, nhưng bây giờ tình thế ép buộc, chúng ta nên liên thủ.

Tây Hải Long Vương Long Nhĩ nói xong bước lên cũng chuẩn bị ra tay, thì hai vị Long Vương còn lại cũng xuất đầu nói:

- Người này giết được Huyết Hùng Ma Đế, là cường giả của nhân gian, phải là tứ đại Long Vương chúng ta hợp sức mới được.

Long Bái, Long Đình đều tế xuất pháp bảo của mình hợp sức.

Triệu Kim Nam lại nhàn nhạt nói:

- Đã như vậy thì tất cả các ngươi đều lên hết cả đi.

Tứ đại Long Vương gật đầu, cùng dùng Thuấn Di lao tới:

- Cường nhân, xem đây!

Tây Hải Long Vương tế xuất Thạch Phong Vũ áp tới đầu tiên, lần lượt bốn vị Long Vương phân ra bốn phía tạo thành trận Tứ Tượng.

Trận pháp như thôn thiên hải đảo, gió vật mưa phùn. Sức mạnh của đế cấp cảnh giới tung ra là vô cùng khủng khiếp. Năm xưa chỉ một trận đại chiến của Đông Hải Long Vương cùng Tây Hải Long Vương đã dẫn động sự kiện Ngọc đế phủ xuống thần thức, Quý Thánh Đa Nhân Cỗ dùng thần thông xuyên giới quan chiến. Oanh động lần này cơ hồ phải gấp một ngàn lần lúc đó, cho nên khả năng Ngọc đế cùng Đa Nhân Cỗ lại xuất hiện là rất có nguy cơ.

Quả nhiên, sau hai khắc thời gian đại chiến vừa bùng nổ, Ngọc đế từ Giao Trì cung phủ xuống thiên nhân:

- Nhân giới đại chiến, kia là kẻ nào?

Thiên Vương tướng đứng cạnh Ngọc đế lắc đầu nói:

- Người này chưa từng thấy trong nhân gian, có điều sức mạnh khủng khiếp cỡ này mà Thiên đình không biết thì quả là nguy to.

Ngọc đế lại tiếp tục quan chiến, chẳng được mấy khắc liền vỗ nát bàn ngọc nói:

- Nguy, kia là Bán thần thể!

Ngọc đế rít lên âm thanh phần nộ dùng thiên lý truyền âm khủng bố khắp Thiên đình nói:

- Lệnh cho mười vạn thiên binh thiên tướng hạ phàm, tiêu diệt cường nhân kia!

Thái thượng lão quân một bên cười:

- Bệ hạ, người kia là cường nhân đã đến cấp bậc đế cảnh hậu kỳ, thiên binh thiên tướng bình thường khó mà địch nổi!

Ngọc đế trong lòng khản trương nói:

- Lệnh cho Nhị Lang Thần, Na Tra thái tử, Thiên Vương tướng, Tứ đại chiến thần hạ xuống nhân giới cho bọn đế!

Triều thần Giao Trì cung lần lượt quỳ xuống nói:

- Cẩn tuân ý chỉ Ngọc đế!

...

Tứ đại Long Vương vừa xuất thủ, Triệu Kim Nam dùng Bán Thần thể nghênh kháng công kích hung bạo xung quanh, ngàn vạn luồng Yêu Nguyên tràn xuống tàn phá, cơ hồ muốn bóp nát từng mảnh không gian. Triệu Kim Nam triệu tập tín ngưỡng lực khắp nhân giới, lực lượng hùng hậu đấu với tứ đại Long Vương vẫn chiếm ở thế thượng phong. Trong khi Ngọc đế quan chiến phát hiện ra điểm bí mật của Triệu Kim Nam sợ hãi phát động Thiên binh hạ phạm, không lâu sau Quý Thánh Đa Nhân Cỗn cũng phủ xuống Quý Nhân:

- Huyết Hùng đã chết!

Đa Nhân Cỗn cắn răng run rẩy nói, cơ tay cơ hồ bóp đến muốn toái.

- Quý binh mười hai Lạn, hạn cho mười hôm tụ hội, cùng bốn Thánh tham chiến Nhân Giới.

Đa Nhân Cỗn biết rằng Ngọc đế đã phát hiện ra Bán Thần thể, nào có thể khoan tay đứng nhìn được nữa. Chỉ cần một khi Ngọc đế chiếm được bí mật Bán Thần Thể thì Ma giới cũng coi như đến hồi tận số.

Trong khi Ma binh ồ ồ tụ tập, Tiên giới lực lượng Giao Trì cung phát động mười vạn Thiên binh Thiên tướng, tức mười vạn Tiên nhân hạ xuống Nhân Giới. Triệu Kim Nam cũng đã có an bài của riêng mình, nào có thể ngồi im hứng chịu trận chiến cho được. Tại Nam Thiên đại đế quốc, quốc gia được xây dựng tín ngưỡng đạo trùng hưng nhân giới đầu tiên, lúc này có khoảng hai trăm vạn quân binh luyện tín ngưỡng công pháp. Ồn ồ phát ra tín ngưỡng lực hùng hậu bổ xung cho Triệu Kim Nam từ xa giao chiến, lại có thêm hai trăm vạn người nữa phát ra tín ngưỡng lực hùng hậu áp về phía Cự Giáp tướng Nghiêm Lam.

Cự giáp tướng Nghiêm Lam lúc này đứng thẳng, mình mặc trọng giáp, trước cửa thông đạo đến Tiên giới, cùng một vạn binh tân Thánh Chiến quân đoàn chờ đợi nghênh chiến Thiên binh hạ phạm.

Ông ông!!

Cửa Thiên giới mở ra, vệt sáng chói lóa phủ xuống. Cự giáp tướng Nghiêm Lam khẽ nhắm mắt hô lớn hịch:

- Thánh chiến quân đoàn nghe rõ lệnh bốn tướng. Tiên nhân hạ phạm, một tên đều giết không tha!

- GIẾT KHÔNG THA!

Thánh chiến quân đoàn hùng hổ hô lớn.

Trên hai trận tuyến lần lượt được mở ra, đây đã là lúc cuộc chiến cuối cùng được châm ngòi, cuộc chiến đặt nền móng kết cục cho cả Tam Giới.

Cửa Thiên giới vừa được mở ra, Thiên binh Thiên tướng đông đúc lao xuống. Cự giáp tướng quân Nghiêm Lam xông tới tiên phong:

- Giết lên tiên giới!

Nghiêm Lam vừa hô, một vạn Thánh chiến quân đoàn tràn ngập trận tuyến hung hãn lao lên như lợi kiếm lao vào lực lượng Giao Trì cung đông gấp mười lần.

A a a!

Tiếng kêu thảm lần lượt vang lên, Thiên binh Thiên tướng không ngờ vừa bước xuống Nhân giới đã gặp phải cuộc tập kích hung hãn đến như vậy, loay hoay lúng túng lập tức bị thảm sát.

Thánh Chiến quân đoàn mặc dù mỗi người chỉ ở cảnh giới Quy Thần trong Tín ngưỡng công pháp, thế nhưng lại có hai trăm vạn tín ngưỡng lực từ Nam Thiên đế quốc bổ sung, thực lực bạo tăng. Mặc dù không phải là cảnh giới cao cường nhưng gặp Tiên Nhân đều có thể làm thịt dễ như giết gà vịt.

Đây chính là sức mạnh khủng bố sơ khai của Nhân Giới, một sức mạnh khiến Nhân Giới trở thành một trong ba giới mạnh nhất.

Ầm ầm ầm!

Những lượt Thiên binh tràn xuống, trong nháy mắt bị giết sạch, tiếp theo phủ xuống là một đội Thiên tướng. Thiên tướng có sức mạnh vượt xa thiên binh

đã là để cấp cảnh, Quy thần cao thủ bình thường của Thánh chiến quân đoàn không phải đối thủ. Tức thì Nghiêm đại tướng quân xuất đầu, đem đám Thiên tướng một đạo trăm bay, Thiên binh Thiên tướng sợ hãi vỡ mặt lũ lượt muốn quay lại Cửa thiên giới, thì có một giọng nói từ cửa Thiên giới vọng xuống nói:

- Lũ vô dụng, còn không mau cút xuống!

Ầm ầm ầm!

Ầm thanh khủng bố áp xuống, tu vi người này phải đạt đến Đế cấp cảnh hậu kỳ, là nhân vật khủng khiếp của Tiên Giới. Nghiêm đại thống lĩnh tròn mắt quan chiến, một Thánh Chiến binh hô lớn:

- Là Nhị Lang Thần của Thiên giới.

Lại lần lượt có các tiếng hô lớn khác:

- Là Na tra thái tử, là Thái Thượng Lão Quân...

Tiếp đến đã là những nhân vật cường giả của Tiên giới, Thánh chiến quân đoàn bình thường không phải đối thủ. Nghiêm đại thống lĩnh nắm chặt trọng kiếm nói:

- Không được hoảng sợ, phạm nhân chiến với Tiên nhân phải lấy làm hãnh diện, có chết thì cũng là anh hùng!

- Phải, có chết cũng là bậc anh hùng!

Mười ngàn Thánh Chiến binh nhất loạt hô lớn, âm thanh vang lên như sấm, dọa cho Thiên binh thiên tướng đều run rẩy đầy hoảng sợ.

Nhị Lang Thần tung thần nhãn, từ con mắt thứ ba, phát ra Tiên lực hùng hậu đánh thẳng vào Thánh Chiến quân đoàn.

Ầm ầm ầm!

Nghiêm Lam xuất ra cự kiếm ngênh địch, dùng Tín Ngưỡng lực hùng hậu đấu với Tiên Nguyên phát ra giao động kịch liệt. Hai luồng sức mạnh khủng bố va chạm chiến đấu với nhau.

Tạch tạch tạch!

Nhị Lang Thần dùng thần nhãn từ Cửa Thiên Giới, khiến Cửa Thiên giới không chịu nổi sức mạnh khủng bố đã dần sinh ra vết dạn nứt.

Thái thượng lão quân phía sau thấy vậy hô lớn:

- Nhị Lang, ngưng chớ xung động mà làm hỏng cửa Thiên giới, nhà trời không xuống được!

- Hừ!

Nhị Lang thần hừ lạnh một tiếng xuất ra Tam Tiên Dao ném xuống Nhân Giới.

Tam Tiên Dao hóa thành một con Giao Long ba đầu hung hãn lao về phía Nghiêm Lam rồng lên Long Âm công kích vô cùng hung bạo. Nghiêm Lam một bên chống đỡ thần nhãn từ con mắt của Nhị Lang Thần, một bên lại phải chống đỡ với Tam Tiên Dao thì đã đến hồi cực hạn, qua thêm vài khắc thời gian nữa nếu tình hình không biến đổi, Thánh Chiến quân đoàn lần này tất bại.

Thánh Chiến quân đoàn quan chiến thấy hai cường giả hai giới giao phong thì không khỏi kinh hãi, đặc biệt với sức mạnh của Nhị Lang Thần thì càng khiến chúng quân lo lắng cho Nghiêm đại thống lĩnh, rõ ràng đại thống lĩnh đang bị Nhị Lang thần ép vào thế hạ phong.

Trong lúc chúng quân sợ hãi, Nghiêm Lam rơi vào đường cùng, bỗng từ xa có thiên lý truyền âm khủng bố truyền tới:

- Nghiêm thống lĩnh chớ hoảng sợ, có Cung Kiếm Phi của Cung Đàn Tông đến trợ giúp ngươi đây!

- Cung Kiếm Phi?

Nghiêm Lam thoáng nhú mày, Nhị Lang thần thì trong lòng lăm lăm, kẻ này là kẻ nào, tại sao lại có nhiều cường nhân mà Giao Trì cũng không biết đến thế?

Nghiêm Lam lăm lăm trong lòng:

- Cung tông chủ tuy là cao thủ, nhưng mà chỉ có cấp bậc Tiên nhân, trợ giúp ta thế nào được, đến đây chỉ có tìm đường chết thôi!

Ha ha ha!

Tiếng cười của Cung Kiếm Phi vang xa tới nói:

- Nghiêm thống lĩnh chớ lo lắng, ta đã được Nhân Vương ban cho thần tuyến, chinh lý môn đồ. Lúc này thực lực của ta cùng Cung Đàn Tông đều đại tăng...

Cung Kiếm Phi vừa truyền âm tới xong đã thấy người xuất hiện ngay. Phía sau còn xuất hiện chớp nhoáng thêm hai vạn đệ tử, người nào cũng đã đạt đến Tiên Nhân cảnh, riêng Cung Kiếm Phi không ngờ đã đạt đến Tiên đế trung kì.

Nghiêm Lam kinh hãi nói:

- Làm sao Cung tông chủ có thể làm được vậy?

Cung Kiếm Phi đắc ý cười:

- Nhờ thần tuyến của Nhân vương cùng bí pháp của Cổ Thần tộc, nội trong mấy hôm bốn tông chủ đã có ngạo khí khiêu chiến Tiên đế!

Nhị Lang thần ở phía xa khẽ hừ lạnh một tiếng nói:

- Hừ! Hạo Thiên Khuyển, ngươi mau cắn chết tên cuồng đồ kia cho ta!

Thật không ngờ Nhị Lang Thần lại xuất động ra sủng vật của mình là Hạo Thiên Khuyển, cũng là một trong những thủ đoạn khủng khiếp của Nhị Lang Thần. Cung Kiếm Phi không dám coi thường, vội xuất động ra Lai Thần Kiếm nghênh đón nói:

- Nhị Lang Thần ngươi chớ coi thường, ta tuy chỉ là Tiên đế trung kì, nhưng có Lai Thần kiếm trong tay thì ngay cả Ngọc đế cũng muốn chiến một trận.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Tam Giới Chiến(2)

Hừ! Càn rỡ...

Nhị Lang Thần lạnh lùng nói, xua Hạo Thiên Khuyển dùng Khuyển âm công kích Cung Kiếm Phi. Cung Kiếm Phi vuốt râu tóc dựng ngược quát lớn ra chiêu:

- Xuân Phân Kiếm Pháp!

Vù vù!

Lai Thần Kiếm mọc ra cành lá rậm rạp, khí tức Hoang Nguyên thái cô bạo phát. Uy lực lần này so với độ chiến Tiêu Hân Nương phải mạnh hơn gấp một nghìn lần. Quả là với đẳng cấp cả đề cấp cảnh giới, chiêu số tung ra thật sự kinh khủng hơn rất nhiều. Nhị Lang Thần trông thấy Lai Thần Kiếm biểu hiện ra thần thông liên không khỏi trợn mắt:

- Nhân giới sao lại có nhân vật khủng khiếp bậc này! Hạo Thiên Khuyển, ngươi mau mau trở lại...

Tru!!

Nhị Lang Thần cảm giác không ổn, thu hồi Hạo Thiên Khuyển nhưng mà vẫn không kịp, trong khoảng sát na, Hạo Thiên Khuyển bị Lai Thần Kiếm tóa ra Hoang Nguyên khí tức, kiếm chưa chạm đến nơi nhưng kiếm khí đã kịp chém đứt đôi Hạo Thiên Khuyển, ngay cả thần hồn cũng tiêu diệt.

- Không!

Nhị Lang Thần mắt trợn bắn ra tơ máu kinh hãi kêu lên, sau đó phản nộ:

- Thái Thượng lão quân, ngươi còn làm gì mà còn không mau xuất thủ, tại sao thấy sủng vật của ta gặp nguy mà không ra tay tương trợ?

Nhị Lang Thần một bên bị Nghiêm Lam không chế, giao phong giữa hai người đang đến hồi quyết liệt, chỉ cần một bên nơi lòng là lập tức bỏ mạng, lúc này không có khả năng ra tay tương trợ Hạo Thiên Khuyển, khiến Hạo Thiên Khuyển chết thảm. Thái Thượng Lão Quân quan chiến cũng quá kinh hoàng, một chiêu Xuân Phân Kiếm Pháp kia uy lực tuyệt luân, ra tay nhanh như chớp khiến lão muốn xuất thủ cũng đã chậm. Nhưng mà nghe thấy Nhị Lang Thần cầu chiến, lão cũng không thể không ra tay:

- Hừ! Cuồng nhân, để lão phu tiếp chiêu ngươi!

Cung Kiếm Phi cũng nói:

- Người chính là Thái Thượng Lão Quân?

- Hừ! Chính là bốn quân đây...

Thái Thượng Lão Quân lại hừ lạnh, tay trái cầm quạt Ba Tiêu, tay phải vận ra Thái Cực Đồ đánh xuống. Thái Cực Đồ vừa xuất hiện, uy lực mười phần khủng khiếp, như thôn thiên hải đảo muốn nuốt chửng nhân gian, Cửa Thiên Giới hứng chịu lực lượng ghê gớm này cũng không khỏi thương tổn liên tiếp vang lên những tiếng lộc cộc nứt vỡ.

Cung Kiếm Phi đứng dưới chiêu số của Thái Thượng Lão Quân hai mắt lim dim nói:

- Thái Cực Đồ của người quả nhiên hung hãn, nhưng có thể đỡ được chiêu của ta không rồi mới biết...

- Xuân Phân Kiếm Pháp!

Ầm ầm ầm!

Xuân Phân Kiếm Pháp vừa xuất hiện, lại như thôn thiên hải đảo tỏa ra khí tức Hoang Nguyên thái cổ khủng bố va chạm lực lượng với Thái Cực Đồ. Tức thì Cửa Thiên Giới lập tức vỡ toác một mảng to lớn, Thái Cực Đồ chớp mắt bị toái vụn, Thái Thượng Lão Quân kinh hãi kêu lên:

- Kiếm kia của người là gì? Sao lại khủng khiếp đến như thế?

Thái Thượng Lão Quân trở vào Lai Thần Kiếm mà run sợ, một trong hai chỉ bảo của ông ta là Thái Cực Đồ đã bị đánh cho vỡ vụn. Phải biết rằng trong trận chiến với Ma Giới, Thái Thượng Lão Quân có thể đánh nhau bình thủ với Nhị Đại Ma Đế thì cũng không phải là loại tầm thường cho được. Thái Cực Đồ nhảy mất bị giải quyết, khiến Thiên Binh thiên tướng lại một phen bạo loạn.

Na Tra Thái Tử, Tứ Đại Chiến Thần ánh mắt lạnh lùng quan chiến, trong lòng cũng không khỏi có một chút giao động với thực lực của Cung Kiếm Phi.

Trong khi trận chiến ở Cửa Thiên Giới đang đến hồi khốc liệt. Tại Cổ Thần đảo lúc này chiến đấu cũng không kém phần hùng vĩ.

Triệu Kim Nam một tay chống lại tứ đại Long Vương thực lực cao cường khiến Ngọc đế, Quý Thánh Đa Nhân Cỗ kinh sợ được Tam Giới lúc này gán cho một cái tên là 'cường nhân'. Tứ đại Long Vương xuất thủ sóng gầm biển phun, hải đế náo loạn, nhưng mà đó chỉ là quang cảnh bên ngoài, bên trong Cổ Thần đảo lúc này được Triệu Kim Nam tương trợ thì lại yên tĩnh lạ thường. Đệ tử Triệu Thánh Tông lúc này ngồi trong các dòng Thần Tuyền cực lực tu luyện, trong đó có một điểm sáng chói lóa nhất, là phó tông chủ Triệu Thánh Tông Tạ Đình. Tạ Đình lúc này được Triệu Kim Nam phân phó cho Cổ Thần Giới chỉ lĩnh đốc sức tương trợ, liên tiếp đột phá âm âm.

- Tiên đế trung kỳ, tiên đế hậu kỳ...

Ầm!

- Hô!

Phó tông chủ Tạ Đình hô lớn một tiếng, phun ra một ngụm trọc khí. Sau đó ánh mắt lãnh liệt nhìn lên bầu trời:

- Cuộc chiến cuối cùng đã đến, ta theo huynh đã lâu, bây giờ mới biết nguyên do huynh chính là Nhân Thánh Hỗn Độn Chí Tôn chuyển sinh. Lần này vì Tam Giới bình yên, sinh linh an ổn ta nguyện hy sinh để tam giới được phồn thịnh!

Phó tông chủ Tạ Đình lại nhìn quét một lượt các đệ tử Triệu Thánh Tông đang ngăm mình trong thần tuyền sau đó hô lớn:

- Chúng đệ tử Triệu Thánh Tông nghe lệnh, theo bốn tông chinh phạt Tam Giới. Kẻ nào chống lại, giết không tha...

Ầm ầm ầm!

Hàng ngàn luồng sáng nổ rộ, liên tiếp có người đột phá tu vi âm âm dần dần xuất hiện càng nhiều khí tức khủng bố kinh hồn tràn ra. Bên ngoài Cổ Thần Đảo đám Phi Thiên Đồ bất giác cảm nhận được điều này liên kinh sợ nói:

- Trong đảo kia có một cỗ lực lượng không lồ đang trỗi dậy!

Thông Thiên Ngự Bảo cùng Tiên Yên Bảo Hạp cũng nói:

- Thất Hùng hải vực hỗn loạn cùng ra tay chiến với cường nhân, nếu để cỗ lực lượng này lớn mạnh, ngày sau chúng ta chỉ có thể nghe theo người khác an bài mà thôi.

Cả bảy đại chủ của Hải vực hỗn loạn cùng nhau gật đầu sau đó nhìn về phía đám thế lực sau lưng mình nói:

- Thất Hùng tham chiến, tiêu diệt cường nhân!!

Bảy đại chủ vừa ra lệnh phân phó, cũng là lúc tứ đại Long Vương dường như đang đuổi sức. Tức thì bảy đại chủ cùng nhảy vào, khiến tình thế đang

ngiêng về phía Triệu Kim Nam một chút lại bị cân bằng. Lúc này trận tuyến đã dâng lên thành Tứ đại Long Vương hợp sức Thất hùng chiến Triệu Kim Nam. Sức công phá tàn bạo khủng khiếp lại to lớn hơn gấp mười lần nữa, khiến cả Nhân Giới cơ hồ rung động. Ngọc hoàng đại đế trên thiên giới quan chiến một phen hoảng sợ, ngay cả ông ta đối chiến với một chính thể khủng khiếp như tứ đại Long Vương và Thất hùng cũng phải một phen lao đao. Xưa nay nhờ tứ đại Long Vương cùng thất hùng chuyên môn ly gián, Ngọc đế mới có thể chiếm thế thượng phong không chế Nhân giới, bằng không một khi hai thế lực này kết hợp. Giao trì cung cũng không còn bất kỳ quyền lực nào tại nhân gian nữa. Lúc này hai cổ thế lực kết hợp khiến Ngọc đế một phen kinh sợ nói:

- Quân của Thiên giới tại sao còn chưa đến?

Ngọc đế vừa mới hỏi, tức thì Thiên Vương tướng hốt hải sợ hãi xuất hiện từ trên không trung Thuận Di xuống:

- Ngọc đế bệ hạ, nguy rồi, cửa Thiên Giới sắp nát rồi!

- Cái gì? Tại sao lại như vậy?

Ngọc đế trợn mắt túm cổ Thiên Vương tướng hỏi. Thiên Vương tướng sợ hãi nói:

- Bẩm Ngọc đế, một người là Cung Kiếm Phi sở hữu Lai Thần Kiếm, sức mạnh rất lớn. Lão Quân không địch nổi, thậm chí Thái Cực đồ cũng đã vỡ vụn rồi... Quân của Thiên Giới bị chặn ở cửa Thiên Giới, không sao tham gia trận chiến ở Hải đế kia cho được.

- Không thể như thế được, cường nhân kia đã là Bán Thần Thể, một khi đề hấn lên tới được Thần thể, bước vào cảnh giới của Thần, Tam Giới làm sao có thể địch nổi?

Rầm!

Ngọc đế vỗ bàn ngọc phần nộ nói:

- Lệnh cho Đẩu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không xuất quan!

- Dạ!

Thiên Vương tướng chấp tay cúi đầu, chuẩn bị rời đi, thì lại có một tên tướng khác bỗng xuất hiện hốt hải nói:

- Ngọc đế, nguy rồi, Cửa Ma Giới có binh chủng mười hai Lạn của Ma Giới công kích!

Ngọc đế đứng phắt dậy nói:

- Vậy lần này là người nào cầm binh chinh phạt giới ta?

Thiên tướng vội nói:

- Chính là đích thân chí tôn Ma Giới, Đa Nhân Cỗn xuất lĩnh!

Rầm!

Ngọc đế lại vỗ bàn một cái nữa, khiến bàn ngọc mới thay lại toái, phần nộ nói:

- Đa Nhân Cỗn, ngươi đến đúng lúc lắm!

Ngọc đế nháy mắt đến trước cổng Nam Thiên Môn, dùng Thiên Lý Truyền Âm khủng khiếp lệnh:

- Lệnh cho một ngàn Tiên Môn thiên giới, hai vạn thiên binh thiên tướng, theo bản đế đến Cửa Ma Giới cự địch!

Ầm ầm!

Ầm thanh khủng bố vang khắp Thiên Giới, vô số Tiên môn nghe thấy đều run sợ.

Tại Phần Thiên Kiếm Phái:

- Ngọc đế muốn điều động chúng ta đối chiến với Ma binh ư?

Tông chủ Phần Thiên Kiếm Phái Phần tịch nói.

Một nữ tử lẳng lơ bước tới, khuôn mặt đa tình hơi hột nói:

- Trận chiến lần này lớn cỡ nào mà phải huy động đến cả ngàn tiên môn?

Phần tịch lắc đầu:

- Bồn tông chủ không rõ, nhưng có một việc bồn tông chủ cảm giác được nguy cơ.

- Nguy cơ?

Nữ tử hỏi, Phản Tịch gật đầu nói:

- Phải, tam giới xem ra đến hồi đại nạn rồi!

- Ý người không phải là lại có một trận chiến giống thời kỳ thái cổ đấy chứ?

- Rất có khả năng!

Phản Tịch khẳng định nói.

Nữ tử run sợ kinh hãi té ngã:

- Không xong, đại kiếp nạn như vậy một Tiên môn như chúng ta làm sao có thể hứng chịu!

Phản Tịch nói:

- Cái đó còn phải xem chúng ta nên lựa chọn phe nào mới được.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Tam Giới Chiến (3)

- Vậy theo người chúng ta nên lựa chọn bên nào? Ma giới? Hay Tiên giới?

Phản Tịch lắc đầu cười nói:

- Đều không phải!

Nữ tử ngạc nhiên hỏi:

- Còn có giới thứ ba nữa sao?

Phản Tịch cười lạnh:

- Người quên mất Nhân giới rồi sao?

Nữ tử vẫn chú mục lắng nghe, tuy nhiên lộ vẻ coi thường nói:

- Nhân giới vạn năm trước các thế lực cường đại đều đã sụp đổ, ngay cả mấy môn phái tu tiên trong Nhân giới cũng đều bị Ngọc đế thu về Tiên giới, Nhân giới bây giờ vẫn còn đáng sợ nữa sao?

- Hừ, Nhân giới tuy không còn Tiên môn, nhưng sao người dám chắc rằng không có biến số?

- Chẳng lẽ ý người là bốn vị Long Vương của Nhân giới? Hay là thế lực của bảy tên Ma đầu ở Hải Vực Hỗn Loạn. Bọn chúng so với Ngọc đế và Đa Nhân Côn chẳng đủ nhét kẽ răng kia.

Phản Tịch tiếp tục cười lạnh, bàn tay chợt vung lên một cái huyền ảnh hình cầu, nói:

- Người xem đi!

Huyền ảnh hình cầu kia chợt hiện ra hình ảnh cuộc đại chiến ở Nhân giới. Nữ tử kia khẽ thốt lên:

- Chương môn, người dám trộm Thiên nhãn của Giao Trì cung hay sao?

- Hừ, người bớt nói nhiều đi, Giao Trì cung bây giờ thân bất do kỷ, ta có thứ này cũng chỉ trách gã Kê Thần quá ngu ngốc mà thôi...

- Kê Thần, hẳn bị người giết để chiếm đoạt thứ này?

- Ha ha, đúng thế, kể từ khi tiểu sư muội của ngươi mất tích tại Nhân giới đại địa ta vô cùng hứng thú với chuyện này. Vì vậy đã nhiều lần thăm dò gã Kê Thần rồi dụ dỗ hắn cho ta xem Thiên Nhân, cuối cùng mới phát hiện ra một bí mật kinh người mà ngàn Tiên môn của Tiên giới ngoài ta ra đều bị Ngọc đế lừa phỉnh.

Nữ tử kia nghe thấy chữ tiểu sư muội liền nghiêng răng cay đắng nói:

- Chương môn người biết tung tích của tiểu sư muội tại sao không nói cho ta biết?

- Ngươi lại nhìn đi!

Phản Tịch chỉ vào quả cầu huyền ảnh diễn sinh ra trận chiến ở Nhân giới rồi nói:

- Ngươi có thấy kẻ đang một mình đối chiến với tất cả các thế lực hải đề kia không?

Nữ tử nghe thấy Phản Tịch nói như vậy mới khẽ khàng kinh ngạc nói:

- Thực kẻ này vô cùng mạnh, từ khi nào Nhân giới âm thầm xuất hiện nhân vật như vậy? E rằng với thực lực của hắn thì cũng có thể chiến một trận với Ngọc đế!

Phản Tịch cười cười:

- Tiểu sư muội của ngươi là đang nằm trong tay của người này!

Nữ tử liền phản nộ nói:

- Kẻ này thực káo xược! Chương môn, mong ngài ban cho ta Phản Tịch kiểm xuống Nhân giới trừng trị hắn!

- Ngu ngốc!

Phản Tịch quát lớn, lại nói:

- Từ đại Long Vương với Thất hùng chiến với hắn một trận ngươi còn có đủ tư cách để đánh với hắn hay sao?

- Nhưng chương môn, chẳng lẽ ngài lại để mặc tiểu sư muội của ta trong tay hắn ư?

- Ha ha ha, không hề, ngươi cứ chờ đi. Chẳng phải hắn có thân thể của Thần hay sao? Ngươi lại tiếp tục nhìn!

Phản Tịch lại vung tay lần nữa, huyền ảnh hình cầu lại diễn sinh ra một chiến trường khác đầy máu tanh. Quang cảnh bên trong là vô số Tiên Nhân đang đại chiến với một lực lượng có sức mạnh kì lạ.

- Chương môn, kia chẳng phải là công pháp thất truyền của Nhân giới hay sao?

- Tín Ngưỡng công pháp Thái Cổ thời đại! Đến bây giờ người đã biết tại sao chúng ta nên chọn phe nào chưa? Ngươi lại nhìn kĩ...

Phản Tịch tiếp tục chỉ vào huyền cầu, huyền cầu lại diễn sinh ra một lão giả đạo mạo, dùng một thanh kiếm tỏa ra khí tức cổ lão tang thương đại chiến với Thái Thượng Lão Quân. Nữ tử lập tức kêu lên:

- Chương môn... Đó... đó không phải là Lai Thần kiếm hay sao?

Phản Tịch gật đầu đầy mưu mô nói:

- Đúng vậy, bây giờ ngươi đã biết chúng ta phải làm gì rồi chứ!

- Hi hi hi, chương môn, ta hiểu rồi, người chỉ cần ban cho ta Phản Tịch kiếm, chỉ cần Phản Tịch Kiếm kết hợp với Lai Thần Kiếm là chúng ta đã có thể khám phá ra bí mật của chín kiện Nhân khí hỗn độn chi bảo!

Phản Tịch gật đầu vui sướng nói:

- Không uống cho ngươi là truyền nhân của sư tổ, Phản Tịch Kiếm Phái chúng ta là đại phái lánh đời đã vạn năm, cốt chỉ mong tìm kiếm được bí mật của Nhân khí hỗn độn chi bảo, qua bao đời mới phát hiện ra một thanh Phản Tịch Kiếm, lại từ Phản Tịch Kiếm phát hiện ra bí mật còn có một thanh Lai Thần Kiếm nữa. Một khi hai thanh kiếm này kết hợp, chúng ta có thể có được một kiện Nhân khí hỗn độn chi bảo, có cơ hội hiệu lệnh một chi đại thần thú thượng cổ, mở ra lối cầu thông với hỗn độn không gian, lấy lại thời đại huy hoàng. Cuối cùng qua vạn năm chờ đợi, ta lại từ Thiên Nhân có thể vô tình phát hiện ra tung tích của Lai Thần Kiếm, ha ha...

- Chương môn, chúng ta chỉ cần có được Nhân khí hỗn độn chi bảo, hiệu lệnh được thần thú thượng cổ. Phá vào hỗn độn không gian, như vậy Phản Tịch Kiếm Phái chính là có thể đứng trên đỉnh cao của Tam giới rồi!

Phản Tịch đắc ý gật đầu tỏ vẻ đồng thuận, nữ tử lại nói:

- Chương môn, thời gian không thể chậm trễ nữa, mong người ban cho ta Phản Tịch Kiếm cùng mười vị đại trưởng lão hộ pháp, phủ xuống Nhân giới cướp lấy Lai Thần Kiếm!

- Không, vẫn chưa phải lúc! Người kia rất mạnh, ta ban cho người Phản Tịch Kiếm phủ xuống Nhân giới, nhưng không phải là trực tiếp dùng sức mạnh đi cướp đoạt Lai Thần Kiếm. Người nhìn xem, kẻ đang cầm Lai Thần Kiếm kia cũng rất mạnh, ngay cả Thái Thượng lão quân mà cũng không làm gì được hắn. Vậy với thực lực của người cho dù có dùng Phản Tịch kiếm cũng không có khả năng làm được chuyện gì. Tạm thời mưu kế của chúng ta là nên ẩn nấp nương nhờ thế lực này, chờ có một ngày có cơ hội đánh lên mà cướp đoạt, như vậy mới là cao mưu!

- Chương môn nói phải lắm!

- Nhưng mà người vẫn phải phủ xuống Nhân giới một chuyến, chờ thời mà hành động. Đây là Phản Tịch Kiếm, mau đi đi...

Phản Tịch ném Phản Tịch Kiếm xuống, nữ tử liền vội đáp lấy, cung kính tạ đáp một cái, sau đó mới thuận di mà biến mất.

...

Tại Nhân giới, lúc này Triệu Kim Nam chiến với các thế lực hải đề đã đưa trận chiến gần đến hồi kết. Tứ đại Long Vương y phục tan nát, miệng trào máu tươi gồng mình mà chiến. Thất hùng hải vực hỗn loạn kẻ nào cũng nháo nhác, trong khi đó Triệu Kim Nam lại vô cùng bình tĩnh thong dong. Mỗi đòn đánh ra đều chính xác sắc bén, khiến cho bọn thế lực các hải đề đều phải cực lực.

Đồng Hải Long Vương Long Ngạo đuổi sức là người buông vũ khí đầu tiên nói:

- Cường nhân, đúng là cường nhân a!

Đối với sức mạnh khủng khiếp của người này, đám Long Vương sớm đã kinh sợ, nhưng lúc này vất kiệt tu vị mấy người vẫn không thể may mắn rụng chuyển một cọng lông người ta, còn đánh gì nữa. Trong khi đó Tây hải Long Vương là kẻ có tính bốc đồng, sớm đã thương tích đầy mình ngã vật sang một bên muốn hôn mê.

Thấy tứ đại Long Vương đã buông tay. Thất hùng hải vực hỗn loạn mặc dù có chút không cam tâm nhưng bắt buộc dĩ đành phải lui lại không chiến. Nếu tiếp tục chiến đấu, người chết, không phải là cường nhân kia mà lại chính là bọn họ.

Triệu Kim Nam khuôn mặt khẽ mỉm cười nói:

- Các vị, như vậy chúng ta có cần tiếp tục đánh nữa hay không?

Lại nói:

- Thần phục đạo của ta... Hay là chết?

Lời Triệu Kim Nam nói ra tuy vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại như ngọn giáo đâm thẳng vào tim mỗi người. Bọn họ đều là những cường giả cao cao tại, cuối cùng lại bị người khác bảo phải cúi đầu thần phục, tâm tình này trước nay chưa hề có. Long Thiên Viên là người đầu tiên phản đối nói:

- Các vị, ngay cả Ngọc đế trước đây cũng không dám làm gì chúng ta, sao phải e sợ. Chỉ cần chúng ta hợp lực hẳn còn có thể làm được gì?

- Ha ha ha, đúng vậy. Hắc Long gia tộc nói đúng lắm!

Thông Thiên Ngự Bào cũng gật đầu phụ họa, nhưng mà, hắn chưa nói xong đến nửa câu. Một cỗ lực lượng cường bạo đã ép đến:

- Có phải bọn tôn vừa nghe thấy người không phục!

Triệu Kim Nam mỉm cười hòa ái nói, nhưng trong câu nói này lại có vẻ gì đó lạnh buốt. Thông Thiên Ngự Bào giật mình, phát hiện toàn bộ cơ thể không ngờ lại bị người ta không chế. Không những vậy còn có cảm giác đang nằm trong tay người ta, bị người ta nhào bóp, tùy thời đều có thể bóp nát. Thông Thiên Ngự Bào trợn mắt, trong mắt gợn lên những tia máu đỏ kêu gào thảm thiết nói:

- Đau a!

A a a!!

Bộp!!

Thông Thiên Ngự Bào vừa nói xong một tiếng, lập tức trong không trung đã thành một màn huyết tinh lan tràn. Thông Thiên Ngự Bào, một trong thất hùng hải vực hỗn loạn, một cường giả đại thành như vậy mà vẫn lạc, chết vẫn không cam lòng.

Đối với thủ đoạn này của Triệu Kim Nam, lúc trước có tứ đại Long Vương hợp lực, có thất hùng, hai bên âm thầm đánh ngang tầm, nhưng Triệu Kim Nam lại có tín ngưỡng công pháp cuộn cuộn bổ sung, thắng bại tất đã phân, huống hồ thất hùng cùng tứ đại Long Vương đã không còn hợp lực. Không còn là một bó đũa liên kết chặt chẽ nữa, mà chỉ là từng cái đũa rời rạc, đơn giản sẽ bị Triệu Kim Nam hất bẻ gãy dễ dàng.

Chương 127: Tam Giới Chiến (4)

Tại mặt trận Tiên Giới.

Ngọc đế thân mặc Hoàng kim bào, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào khoảng không vô biên phía xa đang có những điểm đen dần xuất hiện kéo dài không ngớt. Những điểm đen kia ban đầu chỉ xuất hiện thưa thớt lấm tấm, sau đó chúng dần dày đặc và tuôn chảy như một dòng suối kéo dài vô tận.

Ngọc đế neho mảy hỏi:

- Ma giới xuất lĩnh, tên trùng Đa Nhân Cồn đem theo bao nhiêu binh lực?

Một thiên tướng với tu vi Tiên đế sơ kỳ, mặt mũi bị một đám mây che kín không nhìn rõ diện mạo, bước tới cung kính nói:

- Bẩm bệ hạ! Ma giới xuất lĩnh, tổng thể binh chủng, ước tính là mười hai Mênh!

Ngọc đế lại tiếp tục cau mày vẻ không thông suốt:

- Bồn tọa không thường giao chiến với các binh chủng của Ma giới, không rõ quân số mười hai Mênh của chúng là bao nhiêu, người nên nói rõ ràng một chút.

Thiên tướng kia bản thân giao chiến với Ma binh tại cửa của Ma giới đã nhiều năm, chuyện này thông hiểu rõ ràng, liền nói tường tận:

- Chuyện này cũng chỉ trách bề trên làm việc thực quá chu đáo, mỗi lần thượng cấp báo tin về điều khiển thần phải tính binh lực sang cách tính của Thiên đình. Cho nên bệ hạ mới không hiểu rõ về các chi binh chủng của Ma giới, thần có thể tóm lược đơn giản như sau: Ma giới phân binh chủng theo các cách tính thứ nhất là tổ hợp một nhóm binh chủng thì một Lạn có khoảng vài chục tên thì được gọi là một Lạn, mười Lạn thì tính là một San, mười San thì tính là một Mênh. Theo cách tính thứ nhất thì một Mênh có khoảng chỉ vài nghìn binh lực mà thôi. Còn dựa theo cách tính thứ hai, một San có thể gồm đến vài trăm Lạn hoặc cả nghìn Lạn binh chủng, quân số tạm chưa tính được. Vậy cho nên một Mênh quân đoàn của Ma giới... ước tính... phải đến vài triệu...

- Người nói vài triệu??

Ngọc đế kinh ngạc tròn mắt hỏi.

Thiên tướng sợ hãi giật mình ấp úng nói:

- Dựa theo binh lực lần này, thì có lẽ cách tính thứ hai là tương đối chính xác nhất!

Ngọc đế thoáng rung mình một cái nhằm ước tính, binh lực của toàn cõi Tiên giới có khoảng vài vạn, cộng thêm cả ngàn tiên môn tính ra binh lực chưa đến một triệu. Thế nhưng Đa Nhân Cồn lần này lại có thể đem ra đại thể lực lượng lớn như thế này, mười cái Tiên giới... Không cả trăm cái Tiên giới cũng có thể bị hấn làm cỏ.

Ngọc đế ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía các binh chủng của Ma giới âm thầm nghiền răng nói:

- Con trùng Đa Nhân Cồn, vạn năm qua người ẩn giấu thật sâu a! Thế nhưng chiến tranh đâu chỉ dựa vào số lượng, còn phải xem thực lực của người với ta tương quan. Nếu như người vẫn chưa vượt qua bồn tọa, thì lũ dòm bọ các người có lúc nhúc đến đâu cũng đừng hòng làm bẩn Tiên giới của bồn tọa.

Ngọc đế lại nhìn xuống đại thể lực lượng Tiên giới, bên dưới phe Tiên giới lúc này có khoảng một vạn Thiên binh Thiên tướng. Cả ngàn Tiên môn với mấy chục vạn chúng đệ tử của các Tiên môn lúc này cũng đều tập trung ở đây, mỗi một Tiên nhân phía dưới đều nhìn về khoảng không vô biên âm thầm rung mình run sợ, phi kiếm cầm trên tay đều run run. Ngọc đế nhìn qua tình cảnh này đều một thoáng biết rõ, lạnh giọng dùng thiên lý truyền âm khắp mặt trận nói:

- Chúng Tiên nhân các người bớt sợ hãi, có bồn tọa ở đây, Ma giới binh chủng chỉ là một lũ dòm bọ!

Ngọc đế vừa nói vừa vuốt râu, uy thế Tiên đế hậu kỳ đỉnh phong bộc phát ra áp lực khủng bố, chúng Tiên nhân cảm nhận cổ áp lực này đều một cỗ rung mình. Nhưng đồng thời trong lòng đều lấy lại tự tin, trường kiếm đã bớt run. Đối với một nhân vật là lão đại khủng bố như Ngọc đế đứng phía sau, chúng Tiên nhân đã lấy lại sự tự tin vài phần, đối mặt với Ma binh không còn cảm thấy bị uy hiếp như lúc trước.

Ngọc đế ổn định được quân tâm, lại hạ ra một đạo chế:

- Truyền lệnh của bốn tọa triệu thống lĩnh A Kỳ Mặc xuất quan, đem đến cửa Ma giới bốn mươi bốn thanh Cự kiếm của Tiên giới!

Oanh!

Ngọc đế vừa hạ một đạo chế, lập tức chứng Tiên nhân đã xao động mãnh liệt. Còn tại sao chứng Tiên nhân lại có cảm xúc mãnh liệt như vậy thì phải kể đến nguồn căn của bốn mươi bốn thanh Cự kiếm.

Bốn mươi bốn thanh Cự kiếm này phải kể nguồn gốc từ khi có Tiên giới hình thành. Nghe nói sau đại chiến Thái Cổ, Ngọc đế cũng là nhờ bốn mươi bốn thanh Cự Kiếm này mà chém chết bốn mươi bốn vị Thiên Nhân hùng mạnh nhất của Tiên giới làm nên ngôi bá chủ, tự xưng là Ngọc đế. Còn về nguồn gốc sâu xa hơn về bốn mươi bốn thanh Cự kiếm thì cả Tiên giới đều không ai biết rõ. Nhưng chỉ cần nghe thấy hiệu bốn mươi bốn thanh Cự kiếm này là toàn cõi Tiên giới đều đã phải một phen run sợ, vì chính chúng là thứ đã lấy đầu của bốn mươi bốn vị Thiên nhân, phải nói là sau đại Thái cổ. Những Thiên Nhân có sức mạnh đến mức có thể xé rách không gian, chỉ chưa tới mức là có thể xé vào Hỗn độn không gian mà thôi. Nhưng sức mạnh của mỗi vị Thiên Nhân phải mạnh hơn Ngọc đế hẳn là nhiều lắm, bởi thế cho nên chỉ khi Ngọc đế dùng mưu mới giết được những người này, thiết lập quyền lực ở Tiên giới. Hẳn là ở trong mỗi thanh Cự kiếm kia đều có những điểm mấu chốt mà không ai biết rõ.

Quay lại chiến trường Tiên giới.

Chúng Tiên Nhân lúc này đang cực kỳ rung động, thế nhưng trong khốc mắt mỗi người đều phát ra chiến ý rạo rực. Nếu như lúc trước đối với Ma binh toàn bộ Tiên nhân chỉ giảm bớt sợ hãi, dám cầm binh khí, thì lúc này sự xuất hiện của mười hai thanh Cự kiếm lại làm cho bọn họ có vẻ kiêu ngạo hiện rõ. Bởi sâu trong tiềm thức của mỗi Tiên nhân, mỗi cái Cự kiếm này thực sự quá mạnh.

Bản thân cái thống lĩnh A Kỳ Mặc kia, nghe nói cũng là một trong các vị Thiên nhân, nhưng nhờ đầu hàng Ngọc đế nên mới giữ lại được mạng sống, mặc dù sau đó A Kỳ Mặc đã bị Ngọc đế tế luyện, không còn mang sức mạnh và đáng sợ của một Thiên Nhân nữa, nhưng cũng không thể coi thường.

Bởi vậy bao nhiêu năm qua Ngọc đế vẫn một mực thúc ép A Kỳ Mặc bề quan, bề ngoài thì là vậy. Nhưng thực chất là Ngọc đế e ngại sức mạnh của A Kỳ Mặc nên phong ấn hắn, bắt hắn trấn giữ sức mạnh của bốn mươi bốn thanh Cự kiếm.

Binh lực Ma giới ừn ừn kéo ra, như giông tố trước trận quét gột.

Phía sâu bên kia cửa Ma giới, một cỗ sức mạnh vô hình đang ầm ầm lao tới khiến tất thấy chứng Ma binh đều tránh rập sang một bên. Chứng Ma binh run sợ gồng mình, thân mình run lập cập trước sức mạnh khủng bố này. Không ít Ma binh âm thanh khàn khàn cung kính:

- Chí tôn!

- CHÍ TÔN!...

- CHÍ TÔN! CHÍ TÔN A!

Cũng có không ít âm thanh phản kích lộ rõ. Lúc này một đám hắc vụ mới từ cửa Ma giới bay ra, không nhìn rõ bên trong hắc vụ có những cái gì, thế nhưng lại có thể nhận biết rõ ràng một đôi mắt đỏ như máu đang nhìn chăm chú về phía đạo binh của Tiên giới.

Chúng Tiên Nhân cảm nhận được đôi mắt này đều bần rùn chân tay hãi hùng, một số Thiên tướng cũng đều run rẩy. Chỉ có Ngọc đế hiện ngang lăm lăm, khác với chứng Tiên nhân, đều không dám nhìn vào cặp mắt kia. Ngọc đế lại cũng dương ngọc nhãn nhìn tận tình triệt để, cứ như cả hai bên đang đo sức thần nhãn, thật sự hết sức căng thẳng.

Bất chợt giọng nói ồm ồm từ hắc vụ phát ra, chấn động tâm can:

- Ngọc đế a, bao nhiêu năm qua ta đánh qua Tiên giới, đánh vào Nhân giới, nếu không phải tên trùng như ngươi dùng mưu mẹo liên kết với Nhân giới. Cái tam giới này đã được ta thống nhất, đầu còn phải nạn binh đao, ngươi chính là tội nhân thiên cổ của quân Ma.

Ngọc đế khẽ hừ lạnh nói:

- Cho dù ngươi có đánh được vào Tiên giới, có Ma binh đông đến ức vạn, nếu không vượt qua ta thì mãi mãi cũng chỉ là tên mòm mép mà thôi. Đa Nhân Côn, ngươi là Ma giới chí tôn, ta là Tiên giới chí tôn hai phương phân biệt rõ ràng. Ngươi bốn tính cuồng ngạo hung tàn, xâm lấn giết chóc, bản thân là Ma đạo, là sai lầm của Thiên đạo, vốn dĩ nên yên yên phận phận, không nên quá giới hạn. Vậy mà ngươi lại nhiều lần vượt giới cấm, tàn sát vô số. Bốn tôn thấy hành động của ngươi thực quá nghịch thiên nên đành thay trời hành đạo. Đa Nhân Côn, nếu như ngươi vẫn còn nhận biết rõ hành động thì mau mau lui binh về Ma giới, chớ nên sinh sự. Bằng không đừng trách ta diệt cỏ tận gốc, sức sinh đều không bằng.

Ngọc đế vừa nói vừa chỉ tay trỏ Đa Nhân Côn hết sức phẫn nộ. Đa Nhân Côn thì chỉ cười lạnh nói:

- Chí tôn của Tiên giới, ngươi nói nhiều lời khách sáo như vậy, có phải là đã sợ Ma binh của ta rồi không. Ha ha ha, Ngọc đế, từ đây ngươi cũng đừng mong còn Tiên giới nữa, từ bây giờ nơi này sẽ thành cái Ma giới thứ hai của bốn tọa.

- Hừ, ngông cuồng!

Ngọc đế phẫn nộ gầm lên, tay trái huy quyền thủ tụ ra một cái quang cầu lớn đến thôn thiên, chứng Tiên nhân thấy quang cầu xuất hiện ai nấy đều râu tóc dựng ngược.

Quang cầu hiện ra vang lên những tiếng tành tạch nổ tạc rất lớn.

Phùng phùng!

Bình!

Quang cầu bỗng bốc cháy giữ tợn, sau đó Ngọc đế nhún thân một cái đẩy quang cầu kia đi với sức mạnh hung bạo. Một cầu như thôn thiên phệ địa lao đi, tạo nên những âm thanh vô cùng phức tạp.

Đa Nhân Cồn thấy quang cầu kia lao tới, liền nhanh chóng từ trong hắc vụ phun ra một ngum khí đen. Khí đen vừa xuất hiện ưu thế cũng không hề kém quang cầu chút nào. Chúng Ma binh cũng cực kỳ run sợ, núp qua một bên, hai đại chí tôn giao phong cực kỳ khủng khiếp. Cũng không phải là những nhân vật nhỏ như những cái Ma binh có thể hứng chịu cho được.

Hai bên lực lượng tương quan khủng bố lao vào nhau.

Rạch rạch!

Không trung bắt đầu có giấu hiệu nứt vỡ. Quang cầu rừng rực lửa của Ngọc đế lao về phía Đa Nhân Cồn. Ngum khí đen của Đa Nhân Cồn cũng lao về phía Ngọc đế, hai mảng lực lượng áp sát nhau vang lên những âm thanh vô cùng chói tai. Ngum khí đen liên tục cắn nuốt, khiến quang cầu tiết diện đều nhỏ đi rõ ràng. Nhưng bù lại ngum khí đen kia cũng không hề chiếm thượng phong, mà đang từ từ tan dần ra không giữ được thể chủ động. Chung cuộc đều là ngang sức ngang tài một bậc.

Đa Nhân Cồn sau đó cười lạnh lớn tiếng:

- Ngọc đế, bốn tọa và ngươi giao phong bình thủ. Nhưng dựa vào binh lực ngày hôm nay, thì cái Tiên giới của người cũng chờ bị làm cỏ đi thôi.

Nói rồi Đa Nhân Cồn lạnh lùng nhìn xuống dưới chỉ Ma binh phát tay nói:

- THEO LỆNH CỦA BỐN TỌA! PHẠT TIÊN GIỚI!

- PHẠT TIÊN GIỚI!

Chúng Ma binh cũng nhất loạt hô hào theo, lực lượng khủng khiếp của Ma giới bắt đầu ùn ùn tràn vào làm cỏ Tiên giới. Mặc dù Ngọc đế có sức mạnh khủng khiếp, nhưng hôm nay tại đây lại bị Đa Nhân Cồn cầm chân. Tiên giới khó tránh khỏi kết cục bị tàn phá thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Tam giới chiến(5)

Tại mặt trận Nhân giới.

Thất hùng hải vực hỗn loạn, một chết sáu bị thương. Bốn vị Long Vương một bên cảm chừng không dám xuất kích, tình thế giằng co lâu dài. Phía Cửa Tiên giới, giao phong giữa Thái Thượng Lão Quân cùng Cung Kiếm Phi đang đến hồi quyết liệt.

Cung Kiếm Phi một thân cảm Lai Thần Kiếm phá toái liên tiếp vòng Càn Khôn của Thái Thượng Lão Quân, khiến Thái Thượng Lão Quân ngày càng gấp rút đến luống cuống tay chân.

Nhị Lang Thần sau nhiều phen giao tranh cũng không chiếm được phần hơn lúc này phần nhiều đã mất đi kiên nhẫn. Trận chiến tại nhân giới nếu tiếp tục như vậy kéo dài thì chưa biết lúc nào mới có hồi kết.

Tuy vậy, Triệu Kim Nam lúc này đã tính sẵn mọi nước cờ. Các thế lực khắp nơi đã định đại cục trong lòng bàn tay của hắn. Hắn liền trông về phía Thất hùng mà mỉm cười, nói:

- Nếu bốn tọa, muốn giết các ngươi thực rất dễ dàng, thế nhưng Tam giới ngày nay đã đến hồi đại nạn. Ma giới chẳng bấy lâu nữa sẽ kéo đại quân tới đây mà đồ sát sinh linh. Tam giới lâm than thực khổ cực lắm thay! Bốn tọa nhiều năm quyền sinh, cuối cùng đã trùng sinh trở lại cũng không muốn nhìn thấy cảnh này. Những tướng kêu gọi chúng nhân hưởng ứng nhất tề mà có thể đình chiến tam giới. Vậy mà, các ngươi lại hết lần lại lần một mực ngăn cản. Nếu không phải bốn tọa thấy các ngươi có khả năng một phen phản đảo, ta đâu cần phải nhọc sức như vậy làm chi!

Triệu Kim Nam cười cười nói xong, liền phẩy tay một cái viễn ra một đạo hoa ảnh rực rỡ bắn lên không trung. Không trung một màu nhàn nhạt vàng kim cực thịnh, ần ần trong luống ánh sáng như có một cái ẩn ý tràn khắp Nhân giới.

Ẩn ý kia dần hội tụ, xuất hiện khắp Nhân giới không chỗ nào không có. Lúc lâu sau khi ẩn ý xuất hiện, bỗng có đạo đạo âm thanh trầm trầm phát ra:

- Bốn tọa lệnh cho Thánh đồ của Thánh chiến đạo nghe lệnh, hôm nay lần lượt kêu gọi Thánh đồ, lãnh đạo quần nhân kết hợp, theo bốn tọa đánh lên Tiên giới.

Àm!

Đạo đạo âm thanh vừa giáng xuống, tức khắc trong ngàn vạn thành trì, mỗi thành trì bỗng xuất hiện một cái quân đoàn cỡ vài ngàn người tràn xuống. Đại lượng những nơi nào có tập trung dân chúng đông đúc đều xuất hiện tình trạng như vậy.

Nghiêm Lam tướng lúc này đang cảm chừng với Nhị Lang thần, quân tâm của Thánh chiến quân đoàn đã suy thoái. Nhưng sau khi nghe thấy đạo đạo âm thanh kia liền lập tức trở nên hưng phấn mừng rỡ, trong lòng rạo rực thêm vài phần. Lực lượng Tín ngưỡng bỗng ngày ngày tuôn trào lên cuộn cuộn, sức mạnh từ Nhân giới đại địa đang trào đến. Khiến cho Nhị Lang thần được một phen bình thủ lại dần rơi vào thế hạ phong.

Chúng binh sĩ Thánh chiến quân đoàn cũng cảm nhận được điều này, liền nhất loạt mừng rỡ hô to:

- Chỉ tôn ra lệnh rồi đấy, đánh lên Tiên giới thôi các lão bằng hữu!

Tề!

Nhân giới một mảnh rạo rực hưng phấn, trong mắt mỗi chúng dân đều xuất hiện sự sùng bái Thánh chiến đạo cuồng nhiệt. Vô số năm nay tư tưởng Thánh chiến đạo được truyền bá khắp nhân giới, giáo hóa chúng dân, nhiều loại tín ngưỡng khác thuộc dị loại đối lập đều bị xóa sổ.

Nhân giới Thánh Chiến liên miên khắp các mảnh đại lục, vô số những giáo hội của Thánh chiến đạo được lập lên, liên miên những kẻ tử vì đạo xuất hiện khiến cho vận mệnh của các vương triều một phen đổi thay.

Tại Nam Thiên quốc, quốc gia là cái nôi sinh ra Thánh Chiến đạo. Lý Thần Quân hoàng đế phát ra đạo mệnh lệnh Thánh chiến các đại lục, vô số Thánh chiến quân đoàn tại các quốc gia nổi lên. Tung hô Nam Thiên là đất Thánh, nhất mực tất cả đều phải nghe lệnh và tuân theo hiệu triệu của đất Thánh, kẻ nào chống lại ý chỉ của Nam Thiên, chứng tỏ kẻ đó là dị giáo và phải bị thanh trừng.

Nhiều vị hoàng đế không chấp nhận điều này, quyết liệt ra đạo lệnh cấm Thánh chiến đạo lưu hành, lập tức bị Lý Thần Quân lên danh sách chinh phạt.

Qua mười năm chỉ còn khoảng bốn năm quốc gia là phản kháng, các đạo còn lại một phen suy vi lại bị chiến tranh tôn giáo truy đuổi cuối cùng đều sụp đổ. Phần nhiều là vì Lý Thần Quân ra tay vô cùng quyết đoán, dị giáo chính là đồng nghĩa với cái chết.

Bốn năm cái quốc gia kia sau khi một phen liên kết quyết định liều một trận chiến tử với Nam thiên. Phe Nam Thiên được toàn cõi đại lục ủng hộ, nội bộ Nam Thiên từ lâu đã ổn định trở thành một cường quốc. Đế quốc Nhật Minh cũng ổn định nhờ lãnh thổ rộng lớn khiến các lãnh chúa không còn ý gì khác.

Còn về bốn năm cái đế quốc kia bị chiến tranh tôn giáo khiến cho nội bộ rạn nứt, binh lực suy yếu. Lúc này đánh một trận chiến dù tương quan bốn năm cái đế quốc của các đại lục kia có đông hơn gấp mười lần cũng khó mà nắm chắc phần thắng.

Đế quốc Pháp Lan Tây gửi bức hòa thư cho Lý Thần Quân, ngụ ý Tây Châu đại lục sẽ không tham gia trận chiến nếu như Lý Thần Quân chấp nhận rút Thánh chiến đạo ra khỏi Pháp Lan Tây. Pháp Lan Tây còn muốn nếu được sẽ giúp đỡ trong trận chiến này.

Vua của Pháp Lan Tây là Nã Hồ, một vị vua kiệt xuất về những trận chiến. Đưa đất nước Pháp Lan Tây từ một nước cực nhỏ của Tây Châu đại lục thành một cường quốc thống trị cả mảnh đại lục này. Nã Hồ tự tin với tài quân sự và giao tiếp của mình sẽ được Lý Thần Quân chấp nhận và nước Pháp Lan Tây sẽ không phải chịu chiến tranh.

Nhưng Nã Hồ đã hoàn toàn nhầm lẫn, Lý Thần Quân sau khi xem xong bức hòa thư, không những không vui mừng như tâm ý của Nã Hồ mà còn rất tức giận. Lệnh cho Thánh đồ của Thánh chiến đạo nổi lên ở Pháp Lan Tây đầu tiên, lập tức bốn năm cái sử quân Thánh chiến trong Pháp Lan Tây nổi lên. Thủy quân của Nam thiên mấy ngày sau cũng dương cờ dong buồm phát động trăm vạn quân tấn công Tây Châu đại lục. Nã Hồ một phen hoảng hốt gửi thư cầu đàm phán nhưng sứ giả đến triều chưa gặp Lý Thần Quân thì đã bị đuổi về.

Nã Hồ biết mình quyết định sai lầm, muốn tham gia cùng các đế quốc khác còn lại chống lại Nam Thiên. Nhưng lại bị các đế quốc khác nghi ngờ có mưu mô, vì Nã Hồ là người xảo trá, hơn nữa lại ngầm đàm phán với Nam Thiên nhưng không thành. Trước sự cự tuyệt của liên minh dị giáo, Pháp Lan Tây bị chiến tranh tôn giáo tàn phá, thủy quân của Nam Thiên tiếp cận Pháp Lan Tây chưa đầy mười ngày đã nắm được cái quốc gia này, Nã Hồ sau đó cũng phải tự sát.

Tiếp theo Nam Thiên, Pháp Lan Tây là vùng đất Thánh nở rộ thứ hai ngoài Nam Thiên, cả một mảnh Tây Châu đại lục một phen vui mừng.

Bốn năm cái đại quốc còn lại trước hành động quả quyết của Lý Thần Quân đều một phen hoảng sợ, nhưng vẫn cương quyết cứng đầu.

Sau mấy tháng bốn năm đại quốc quyết định quy mô tấn công Nam Thiên với quân lực đông đảo hùng diệt nát Nam Thiên nhỏ cỏ tận gốc Thánh chiến đạo.

Trước nguy cơ trùng trùng, Thủy quân năm nước vây lấy Nam Thiên. Lý Thần Quân vẫn không hề hoảng sợ mà lại cực kỳ ung dung thư thái.

- Khoa Lương, ngươi là đại tướng thứ mười hai được bốn đế đích thân coi trọng trao cho nắm giữ trọng binh. Năm đại đế quốc lần này vây công Nam

Thiên, đạo quân chinh phạt Tây Châu tạm thời không thể quay về, chinh thế binh lực hai phe thực sự quá thua thiệt. Người phải nắm chắc binh tình trong vòng hai tháng, chờ đến khi đại binh của Nam Thiên ta từ Tây Châu trở về, lúc đó sẽ là hồi kết cho bọn chúng.

- Đại đế chớ lo lắng! Hai tháng cầm chân ngũ quốc đối với thần là chuyện dễ dàng, chỉ có điều như vậy lại khó mà đáp ứng được kế hoạch của Nhân Vương!

Lý Thần Quân gật gù đầu lâm vào trầm mặc suy tính. Đúng lúc này đạo đạo âm thanh truyền tới, Lý Thần Quân như có cỗ tinh thần tinh hoa tràn đầy nói:

- Thời điểm của Nhân Vương đến rồi, không còn chậm trễ được nữa. Lệnh của Nhân Vương đã rất rõ ràng, các Thánh đồ ở Ngũ quốc sẽ nổi lên ngay thôi! Khoa Lương, người dù thế nào cũng vẫn phải đánh trận này, không còn có hai tháng nữa mà chiến tranh đã ngay hôm nay. Tôn vong của Nam Thiên cùng trận chiến tấn công lên Tiên Giới bắt đầu ngay từ lúc này.

Khoa Lương đại tướng sắc mặt đăm chiêu nói:

- Binh lực Nam Thiên vẫn còn đủ để chiến một trận, chỉ có điều thiệt hại vô cùng lớn! Không biết chi binh chủng của bảy vị lãnh chúa Đế Quốc Nhật Minh đã đến nơi hay chưa.

- Ta vừa nhận được tin cấp báo, bốn vị Lãnh chúa đã tới nơi, chỉ nội đến canh ba đêm nay là đã có mặt, ba vị khác còn đang vượt biển. Nhưng tin cấp báo từ Hải Thành nhất định sẽ rất sớm!

Khoa Lương gật gù đầu:

- Đại đế, thần chỉ cần như vậy là đã đủ rồi.

- Người mau mau lui ra chỉnh đốn binh lực, trận chiến đầu tiên sẽ diễn ra ở vùng đất Hi mã lạt.

- Tuân mệnh đại đế!

...

Trong khi giới tu tiên có những trận chiến kinh thiên động địa, nhân loại lúc này cũng bước vào một cuộc chiến viễn siêu tất cả các thời đại, trận chiến cuối cùng tranh dành trên mảnh đất Thánh.

Khoa Lương đại tướng đem bốn trăm ngàn quân trấn thủ trên dãy Hi mã lạt để chống chọi với quân đội của Bắc Âu đại lục. Đế quốc Mê Đạt có bảy trăm ngàn quân cùng với bốn mươi ngàn tín đồ của Nghịch Thánh giáo tham chiến, quyết xóa sổ phòng tuyến Hi mã lạt để tấn công vào trung nguyên.

Khoa Lương đốc thúc bốn trăm ngàn binh lính tử thủ Hi mã lạt trong ba ngày, hai phe thảm thương vô số. Đệ tử Nghịch thánh giáo điên cuồng vô độ, Khoa Lương đại tướng rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc.

Đúng lúc này bốn vị lãnh chúa của đế quốc Nhật Minh cử hai trăm nghìn võ sĩ viện trợ. Đế quốc Nhật Minh kéo đến vô số khẩu Thần công chi viện khiến cho chiến trường một phen biến đổi. Nhận được viện binh Nam Thiên quân trở nên hăng hái vô cùng, sức chiến đấu đột nhiên tăng vọt. Chiến trường với Bắc Âu đại lục biến đổi nghiêng trời lệch đất, quân đội Bắc Âu đại lục lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cuối cùng bị Thần công nã chiến quá quyết liệt nên thảm thương vô số. Chiến bại đã định...

Nam Thiên đại đế quốc bị ngũ quốc vây công, Lý Thần Quân lập ra mười hai vị đại tướng lĩnh các đạo đại quân chống đỡ. Trong đó Khoa Lương là đại tướng thứ mười hai, nắm giữ số quân ít ỏi nhất là bốn trăm ngàn quân, vì vậy chiến tuyến mà Lý Thần Quân lo lắng nhất lại chỉ có Bắc Âu đại lục, chỉ cần nhận được tin chiến thắng Bắc Âu đại lục, lập tức liên minh Ngũ quốc sẽ sợ hãi rụng rời mà tan rã.

Quả nhiên chung cuộc kết quả chỉ có hai ngày, Khoa Lương đại tướng đã không làm Lý Thần Quân thất vọng, mặc dù sau trận thảm chiến, trên dãy Hi mã lạt chỉ còn một trăm ngàn quân Nam Thiên, thế nhưng chiến cục đã định, đế quốc Mê Đạt thua trận lập tức đầu hàng, toàn cõi Bắc Âu đại lục bài trừ Nghịch Thánh giáo, truy sát Nghịch Thánh giáo, Thánh chiến đạo vì tôn.

Đồng thời các Thánh đồ lập nên các Thánh điện, các tín đồ trên khắp mảnh đại lục Bắc Âu tăng lên nhanh chóng, chẳng mấy chốc toàn Bắc Âu đại lục đã một cỗ nhiệt huyết Thánh Chiến đạo nhuộm kín.

Cùng lúc này, tại chiến trường của các vị tiên nhân, khi hai mảnh đại lục mới được chinh phạt, đồng nghĩa với việc Tín Ngưỡng lực tăng lên nhanh chóng. Các Thánh Chiến binh thực lực đồng loạt tấn cấp vào cảnh giới Quy Thần, cộng thêm tiên thể khủng bố, lực công kích đã vuron xa đến mức không ngờ. Một biến hóa nghiêng trời lệch đất khiến lực lượng một vạn quân binh của Tiên giới phải không ngừng kêu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Tam Giới Chiến(6)

Bản thân Nhị Lang Thần cũng nhận ra điều này khi thấy Cự Giáp Tướng quân Nghiêm Lam cũng biến đổi khiến hắn vô cùng lo lắng. Nhị Lang Thần giao đấu bình thủ với Nghiêm Lam, nhưng Nghiêm Lam lại tự nhiên có một sự biến hóa quá lớn khiến hắn không thể thích ứng.

Nhị Lang Thần luống cuống chân tay sợ hãi kêu lên:

- Vô lý a!

Nghiêm Lam xuất ra cự đao bổ tới, Nhị Lang Thần đón nhận một kích này cảm thấy uy lực của đao kia như đã tăng lên mười lần, hai tròng mắt đỏ sòng sọc. Tâm thần bản loạn vô lực không thể chống đỡ, cứ như vậy trở mắt nhìn một đao kia bổ tới mà không thể nhúc nhích. Thực lực lúc này tương quan hai bên đã quá chênh lệch, một chính thể lực lượng coi như không thể xuất hiện đã quyết định chiến cục.

- Ta không cam lòng a!

Phụt!

Trước khi đao kia kịp chạm đến, Nhị Lang Thần đã thất kinh mà phụt ra một búng máu chết tươi.

Àm!

Một mảnh sáng nổ ra, báo hiệu một vị đại tiên của Tiên giới đã ôm hận mà chết. Chúng Tiên binh sợ hãi, Na tra thái tử một bên quan chiến lúc này cũng có khuôn mặt trắng bệch, chứng tiên binh nhao nhao chạy tán loạn.

Giết!

Nghiêm Lam lãnh khốc hạ đao lệnh chiến. Các THánh Chiến binh nhất tề hưởng ứng đều lao lên.

Giết!

Một cổ hung phản bùng nổ, một vạn Tiên binh của Tiên giới lâm vào hoảng loạn bị quần Nhân đồ sát.

Thái Thượng Lão quân đang đại chiến với Cung Kiếm Phi cũng phải một phen hãi hùng, cũng may là còn có Cung Kiếm Phi này chính thể lực lượng không có bị biến hóa kia ảnh hưởng. Bằng không sợ rằng lão cũng phải như Nhị Lang Thần kia ôm hận mà chết.

- Chúng tiên binh không được hoảng loạn, bọn chúng tuy thay đổi lực lượng, thế nhưng về cơ bản vẫn không thể là đối thủ của Thiên binh...

Thái thượng lão quân quát to lên ngăn cản đại quân Tiên giới rơi vào bản loạn rồi lại nhìn đám đại tiên như Na tra thái tử mà nói:

- Các ngươi còn trở mắt đó làm gì, mau theo bốn đại tiên vây công giết chết bọn chúng.

Đám Na tra thái tử lúc này mới bớt sững sờ mà gật đầu nói:

- Được!

Rồi nhất tề cùng lao lên tham chiến. Nghiêm Lam lúc này bị đám đại tiên sức mạnh ưu việt vây chặt vẫn không hề sợ hãi, bình tĩnh chiến đấu, tuy không thể giết chết đám đại tiên nhưng cũng có thể bình thủ. Còn Cung Kiếm Phi thì vẫn cầm chừng với Thái thượng Lão quân.

Đúng lúc này, từ phía Đông chợt có đoàn đoàn luồng sáng hung bạo tràn tới. Nghiêm Lam đang cau mày ừ ừ chợt nét mặt hưng phấn kêu lên:

- Chỉ tôn đến rồi!

Chúng đại tiên trước câu nói này của Nghiêm Lam lại càng chú ý về phía đoàn sáng rồi hoảng hốt:

- Không xong, bọn chúng có viện binh, chúng ta phải mau ra tay tiêu diệt tên hỗn đản này trước, bằng không một khi viện binh của hắn tới người chết sẽ là chúng ta.

- Nói phải lắm!

- Kê đến kia xem ra tu vi còn khủng khiếp hơn nhiều, không chừng chính là cuồng nhân mà Ngọc đế nhắc tới!

Chúng đại tiên coi như suy đoán gần như chính xác, lực công kích đều toàn lực nhắm vào Nghiêm Lam.

Nghiêm Lam lâm vào công kích khủng bố của các đại tiên của Tiên giới liền bị trọng thương, chống đỡ với một Nhị Lang thần đã là tài cao nhưng với vô số đại tiên thì Nghiêm Lam hẳn chưa có đủ khả năng đến như vậy.

-Ha ha ha, coi như Nghiêm lam này chưa giết được các ngươi, thế nhưng ngày hôm nay ta mở đầu đánh lên tiên giới cũng coi như là huy hoàng, rồi đây

toàn Nhân giới sẽ có lớp lớp lực lượng theo gót chân ta mà đánh lên Tiên giới, các ngươi đừng hòng mong một ngày yên ổn.

Nghiêm Lam ảo não cười lên một tiếng biết là khí số mình sắp tận nên cố phun ra một câu điên cuồng.

Đúng lúc Nghiêm Lam chuẩn bị bị các đại tiên quần chết, bỗng có bốn đạo sáng vọt tới ngăn cản các đạo công kích của các đại tiên.

Àm!

Àm âm âm!

- Hừ, Tiên giới khí số đã tận, tại sao còn cường cầu thời đại để làm gì, đã đến lúc chấm dứt cảnh sinh linh đồ than, các ngươi còn không mau dừng tay?

Chúng đại tiên ngơ ngác nhìn lại kẻ đã chặn đứng đợt công kích cuối cùng khiến cho Nghiêm Lam không thể tận mệnh. Chúng đại tiên lại càng kinh ngạc mà hô lên:

- Cái gì? Tứ đại long vương!

Trong tiềm thức của chúng đại tiên Tứ đại long vương chính là chinh khủng bố nhất đáng nhắc tới ở Nhân giới, bốn người này cũng chính là thứ mà Ngọc đế e sợ nhất lúc này không ngờ Tứ đại long vương này lại ra tay chặn đứng công kích của bọn họ. Tuy vậy, các đại tiên vẫn tỏ vẻ căm tức:

- Bốn vị Long vương các ngươi tới đúng lúc lắm, mau mau hợp lực cùng bọn ta tiêu diệt lũ hỗn đản này, chớ để cho bọn chúng làm cản, sau này Ngọc đế nhất định sẽ có sự khen thưởng đối với các vị.

- Ha ha ha

Bốn vị Long vương phá lên cười nói:

- Hỗn đản, các ngươi tưởng rằng tên Ngọc đế còn con đó có thể sai khiến bọn ra hay sao?

- Hỗn xược, mấy tên trù các ngươi sao lại dám xúc phạm Ngọc đế đến như thế, qua ngày hôm nay các ngươi không sợ bị Ngọc đế trừng phạt hay sao?

Tứ đại long vương chột phần nộ:

- Bọn súc sinh, dám mắng lão long ta là trù chúng ta cho ngươi chết!

Tứ đại long vương cười lạnh lập tức vung tay lên lao vào lấy mạng các đại tiên, sức mạnh của tứ đại long vương không có gì để nói nữa, bốn người này là chính thể mạnh nhất, hợp lực lại ngay cả Ngọc đế cũng phải dè chừng, cho nên lấy mạng mấy vị đại tiên này dễ như trở bàn tay.

Thái thượng lão quân thấy có biến, biết rằng mình không ra đi lúc này thì không còn cơ hội, liền tung một chương về phía Cung Kiếm Phi rồi tháo chạy. Cung Kiếm Phi râu tóc dựng ngược trợn mắt quát lớn:

- Tên hỗn đản, mau mau đứng lại!

Àm!

Nhưng Thái Thượng lão quân hẳn đã kịp chui vào vòm sáng nhảy về Tiên giới, bỏ lại gần một vạn thiên binh lúc này bị đồ sát. Cung Kiếm Phi định tiếp tục lao tới đuổi theo, nhưng một giọng nói đã khiến lão dừng lại:

- Cung tông chủ, không cần phải đuổi theo, bây giờ chỉnh đốn binh lực, chúng ta tiến công lên tiên giới.

Một vệt sáng nhu hòa phát xuống, hiện ra một thân nam tử anh tuấn khí khái. Chính là Triệu Kim Nam...

Triệu Kim Nam nhìn Cung Kiếm Phi hòa ái, Cung Kiếm Phi liền gật đầu thu lại Lai Thần Kiếm không tiếp tục công kích.

Lúc này Tứ đại Long Vương hướng Triệu Kim Nam cúi đầu:

- Chí tôn, ta đã hoàn thành nhiệm vụ!

Triệu Kim Nam gật đầu nói:

- Tốt lắm, bây giờ tập trung lực lượng tại cửa Tiên giới nghe ta ban ra sắc lệnh!

- Vâng!

Toàn bộ chúng binh sĩ gật đầu sắp thành hàng ngũ chỉnh tề đến trên vạn người, tiếp đến lại có vô số người xuất hiện từ đoàn sáng phía Đông tràn tới.

- Cổ Thần tộc bái kiến chí tôn, Cổ thần tộc nguyện nghe hiệu lệnh chí tôn phạt lên Tiên giới!

- Việt Dương thành cường giả cùng chúng đệ tử các đại môn bá kiến Nhân Vương, nguyện theo Nhân Vương đánh lên tiên giới.

Ầm ầm!

Lại thêm bốn vệt sáng nữa xuất hiện, đồng thời một đội ngũ khổng lồ chợt hiện ra trước cổng Tiên môn có đến vài trăm vạn người.

Rạp rạp!

- THÁNH CHIẾN BINH ĐOÀN BÁI KIẾN CHỈ TÔN!

- Tốt!

Triệu Kim Nam hưng phấn kêu lên nói.

Sau đó lần lượt là các thế lực biển cả hải đề đều xuất hiện, trong trận chiến này, tứ đại long vương cũng đem binh đi tham chiến. Bốn đại biển cả các Long cung ùn ùn kéo đến yêu binh các chủng loại. Thất hùng hải vực hỗn loạn cũng đem theo toàn bộ lực lượng mạnh nhất gồm năm trăm ngàn Yêu tu lớn nhỏ tập hợp trước cửa Tiên giới.

Lúc này một khung cảnh viễn siêu đồ sộ xuất hiện trước cửa Tiên giới, một lực lượng đông đúc mạnh mẽ hào khí hùng hực đang hiện ra ngay một hùng tráng.

Triệu Kim Nam chớp mắt một cái nhìn lực lượng ưu việt trước mặt mình. Thân thể hân hoan hóa lên thành một Cự nhân to lớn khắp một vùng, khiến cho xa xa mọi lực lượng đều nhìn thấy hân. Giọng nói vang vang ông cất lên:

- Nhân Tiên Ma ba giới trải qua vạn năm chiến tranh vô số, sinh linh đồ thán. Nay Đa Nhân Cỗ ở Ma Giới, Ngọc đế ở Tiên giới đều muốn diệt lấy giới ta chiếm hữu mà nô dịch. Bốn chí tôn nhờ có đại kế ngàn năm mà từ Thái cổ thắng được chí tôn của hai giới này. Nhưng nay lại có Ngọc đế cùng Đa Nhân Cỗ cản bước khiến đại kế thống nhất tam giới tránh cảnh tai ương của ta không thành. Bọn chúng còn ngang ngược nô dịch Nhân giới, coi Nhân giới tất cả đều như loài sâu bọ, ngọc đế bắt hết người tu tiên không muốn cho Nhân giới quật khởi, muốn Nhân giới mãi mãi phải bị nô dịch. Các người thấy như vậy có nhục nhã không?

Chúng Yêu Tu, Tiên tu, cùng quần Nhân đều kêu lên:

- QUÁ QUÁT!

- GIẾT BỌN CHÚNG!

- PHẢI LẮM!

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Tam Giới Chiến(7)

Triệu Kim Nam lại mỉm cười:

- Nay bốn chí tôn lại dẫn dắt quần nhân mà phạt lên Tiên giới, đánh đến Ma giới, tiêu diệt tận gốc rễ bọn chúng, lấy lại an bình cho chúng sinh. Trấn hưng Nhân giới đi đến hồi hòa bình an lạc...

- Nghiêm Lam!

- Có ta!

Nghiêm Lam bước lên chấp tay nói.

Triệu Kim Nam lại khoát tay:

- Nay ta ban cho người là Tây Thống Quân Đoàn Trưởng, dẫn Tây Thống Quân Đoàn ngàn vạn Tiên tu, Yêu tu, Quần Nhân kết hợp đánh lên Giao Trì Cung.

- Tạ Chí tôn!

Nghiêm Lam chấp tay lạy tạ, sau đó một bộ phận Yêu tu, Tiên tu, quần Nhân liền tách biệt ra làm một quân đoàn đứng sau hân.

- Tạ Đình!

- Có thần!

- Nay ta ban cho ngươi là Đồng Thống Quân Đoàn Trưởng, dẫn Đồng Thống Quân Đoàn ngàn vạn Tiên tu, Yêu tu, quần Nhân kết hợp đánh lên Giao Trì Cung.

- Tạ Chí tôn!

Tạ Đình cũng chấp tay lạy tạ, sau đó một bộ phận Yêu tu, Tiên tu cùng quần Nhân tách biệt đứng sau lưng hắn.

Triệu Kim Nam lại nhìn thất hùng hải vực hỗn loạn mà nói:

- Trong bảy người các ngươi đều là những anh tài kiệt xuất đều xứng đáng lãnh đại binh, nhưng đại tướng lại chỉ có thể là một người. Vậy trong trận chiến này ta phân ra bảy phần lực lượng cho các ngươi mỗi người nắm giữ một đạo quân. Kẻ nào có thể giết địch lập được nhiều công trạng nhất sẽ được phong làm đại tướng của cả bảy đạo quân kia, sắc phong làm Nam Thống Quân Đoàn Trưởng.

- Tạ Chí Tôn!

Thất hùng biến cả một đời kiêu hùng lúc này lại chỉ có thể cấn răng nghe lệnh, nhưng được phân ra một phần lực lượng vẫn còn có thể một phen tranh đấu cho nên ai ấy cũng đều có cổ quyết tâm chiến đấu kinh người.

Tứ đại long vương một bên yên tĩnh, hiển nhiên là cũng chờ sắc phong, nhưng Triệu Kim Nam lại không hề có ý nghĩ như vậy, chỉ nói:

- Tứ đại long vương là bốn vị cận thần của bản tọa, lần này theo bản gần thân chiến đấu, lập được nhiều công trạng tự khắc có ban thưởng.

Tứ đại long vương tuy không hài lòng với kết quả này nhưng cũng cúi đầu:

- Tạ Chí tôn!

Triệu Kim Nam nhìn quét một lượt, sau khi thấy đã phân phó xong chính thể lực lượng. Lúc này hắn mới nghiêm sắc mặt lạnh lùng đảo mắt về cửa Tiên giới hạ ra đạo lệnh:

- Chiến!

Ầm ầm!

Một câu nói như thả một hòn đá to lớn xuống mặt nước hồ phẳng lặng, khởi động một cơn sóng khủng khiếp trào lên. Lực lượng viễn siêu khủng bố kia như chỉ chờ thời khắc này, các đạo quân ầm ầm lao đến cửa Tiên giới như vũ bão. Tuy nhiên cửa Tiên giới nhỏ bé chỉ chịu một phần các đạo quân, di chuyển chậm chạp.

Triệu Kim Nam liền dùng thân thể Cự nhân đánh sâu vào Tiên đạo, vạch ra một khoảng không gian rộng lớn cho các binh chủng tiến vào. Cửa Tiên giới bị lực lượng khủng khiếp của Triệu Kim Nam đánh vào càng mở rộng ra nhiều lần, nháy mắt đã có hiện tượng nứt vỡ. Chúng Yêu tu, Tiên tu, quần Nhân vô cùng hoảng sợ, nhưng lại thấy Chí tôn ra tay nên cũng bớt một phen lo lắng.

Quả nhiên sau một hồi mở rộng, thông đạo nối đến Tiên giới ầm ầm sụp đổ. Triệu Kim Nam khẽ cười lạnh dùng lực lượng thông thiên hô lớn:

- Phá!

Ầm ầm ầm!

Lập tức một cái màng lưới mỏng theo mắt xích cửa Tiên giới mở ra, vô số vách ngăn cách giới lần lượt sụp đổ.

Ầm ầm ầm!

Tứ đại long vương, Thất hùng, Cung Kiếm Phi, quần Nhân, Yêu tu, Tiên tu... Đều nhất loạt trợn mắt:

- Chí tôn phá bỏ cách giới?

- Tiếp tục đi!

Triệu Kim Nam lại hô lớn.

Lúc này cách giới giữa hai giới đã bị phá bỏ hoàn toàn, một mảnh tiên giới hùng vĩ trước mắt hiện ra giữa chúng Yêu tu, Tiên tu, quần Nhân.

Đạo lực lượng viễn siêu này xuất hiện đã khiến vô số sinh vật của Tiên giới hoảng sợ, lực lượng phòng vệ Tiên giới có mấy ngàn Thiên binh tràn tới, nhưng gặp chính thể to lớn này liền lập tức tháo chạy.

...

Cùng lúc này, tại mặt trận Ma giới, Ngọc đế giao chiến cùng Đa Nhân Cỗn, khiến A Kỳ Mặc dùng bốn mươi bốn thanh cự kiếm khổng chế khiến chính thể hai bên nhất loạt giăng co nhau. Đa Nhân Cỗn phẫn nộ nói:

- Ngọc đế, con trùng hỗn đản, nguoi cũng ẩn giấu thật sâu a!
- Hừ, nguoi có thể làm gì.

Đa Nhân Cỗn tỏ vẻ sốt ruột nói:

- Ngọc đế, đến lúc này ta cũng không còn muốn tranh đấu với nguoi làm gì nữa, tốt nhất chúng ta không nên đánh nhau, tạm thời hợp sức giết thẳng nhãi ở Nhân giới!
- Ha ha ha, không đời nào!
- Hừ, chẳng lẽ nguoi còn không cảm nhận được khí tức của nó!

Đa Nhân Cỗn lúc này càng bồn chồn hơn nói gấp, Ngọc đế nhân đó mới cảm nhận một phen.

- Không xong, cách giới của Tiên giới với Nhân giới đột nhiên biến mất!
- Nguoi nói cái gì?

Đa Nhân Cỗn cũng một phen hãi hùng.

Cùng lúc, một vệt sáng từ phía Nhân giới vụt đến, Thái thượng lão quân hốt hoảng đầu tóc bù xù xuất hiện.

- Ngọc đế bệ hạ! Ngọc đế bệ hạ!

Ầm!

Ngọc đế vươn ngọc thủ tóm lấy vạt áo Thái Thượng lão quân hỏi tới:

- Nói, nguoi làm sao lại tới đây, chẳng phải nguoi còn đang giao chiến ở Nhân giới hay sao? Một vạn Thiên binh của ta đâu?
- Bệ hạ, không xong, một vạn Thiên binh của bệ hạ đều đã chết cả!

Ngọc đế liền phẫn nộ, tròn mắt đỏ nung tức giận dùng trảo thủ bóp xuống đỉnh đầu Thái thượng lão quân.

Ầm ầm ầm!

- Đau a!!

Bộp!

Đầu lâu Thái thượng lão quân liền vỡ vụn một mảnh, Thái thượng lão quân ôm hận mà chết.

- Tên hỗn đản, xem ra nguoi nói đúng rồi, tên tiểu tử của Nhân giới đã đánh lên đến đây!
- Hắn không có thực lực thì sao dám làm như vậy, hơn nữa, vừa rồi ta sưu hồn tên thuộc hạ này còn phát hiện Nhân giới thực sự rất khủng khiếp, hai chúng ta không hợp lực không được.
- Nguoi nói đúng!

Đa Nhân Cỗn nhìn xuống quần Ma phía sau hạ lệnh:

- Theo bốn tọa chính phạt Nhân giới!
- PHẠT! PHẠT! PHẠT!

Đa Nhân Cỗn lại nhìn sang Ngọc đế nói:

- Nguoi còn chờ gì nữa mà không mau gỡ mấy thanh kiếm cùn kia xuống!

Đa Nhân Cỗn chỉ vào bốn mươi bốn thanh Cự kiếm lộ vẻ tức giận. Ngọc đế khinh khỉnh cười nói:

- Kiếm cùn mà nguoi cũng đánh không lại!

- Hừ!

Đa Nhân Cồn phất tay một cái, sau đó dẫn chúng Ma binh lao về phía Nhân giới đại địa.

Ngọc đế cũng lạnh mặt lại một cái sau đó lao theo phía sau Đa Nhân Cồn dẫn theo chúng Thiên binh. A Kỳ Mặc thu lại bốn mươi bốn thanh cự kiếm về mặt vô cảm chạy theo Ngọc đế.

Lực lượng viễn siêu khủng bố tách ra một bộ phận Tây Thống Quân Đoàn do Nghiêm Lam dẫn đầu phi thẳng đến Giao Trì Cung. Giao Trì cung một bộ phận Thiên Binh xuất lĩnh gặp quân đoàn này tâm chí liền rụng rời. Giao Trì Cung nháy mắt bị tàn phá...

Ngọc đế, Đa Nhân Cồn âm âm lao về phía Nhân giới.

Chớp mắt trước mặt hai người một chinh thể đồ sộ hiện ra khủng bố vô cùng. Ngọc đế tâm chí rụng rời, nhìn lại quân Ma đông đúc của Đa Nhân Cồn so với thể lực viễn siêu kia cũng phải nhỏ bé hơn vài phần.

Đa Nhân Cồn là người tay chân rụng rời nhất, thể nhưng cũng là liều mạng nhất lao lên đầu tiên:

- Tiểu tử, tại Ma giới nguoi khiến ta tui nhục, hôm nay nạp mạng đi!

Vù vù!

Đa Nhân Cồn hung hãn lao tới vùng một kích về phía Triệu Kim Nam, Triệu Kim Nam không may nhúu mày mà nói:

- Nguoi không phải đối thủ của ta, lui ra đi!

Triệu Kim Nam phẩy tay một cái, Đa Nhân Cồn lập tức bị chế trụ một bên...

Triệu Kim Nam lại nhìn về phía Ngọc đế mà nói:

- Đến lúc rồi, nguoi còn chờ đợi gì nữa!

Ngọc đế sững sờ, trên trán lấm tấm giọt mồ hôi nói:

- Nguoi nói cái gì?

Triệu Kim Nam chỉ lăng lăng chỉ về phía A Kỳ Mặc rồi nói:

- Chỉ có như vậy nguoi mới là đối thủ của ta!

Ngọc đế chớp mắt run sợ, ngay cả Đa Nhân Cồn cũng chỉ cần một cái khoát tay, mình là cái gì. Hai tay Ngọc đế rung lên, chớp mắt phẫn nộ nói:

- Đã đến lúc bốn tọa dùng quân bài cuối cùng để đấu với nguoi!

Ngọc đế bỗng điên cuồng cười lớn, cuồng tiếu một hồi điên dại. Triệu Kim Nam chỉ lăng lăng nhìn và chờ đợi.

Sau tiếng cười cuồng tiếu và điên dại, một biến hóa thay đổi nghiêng trời lệch đất xuất hiện. Ngọc đế hai mắt đỏ rực tuôn ra hoàng kim chiến khí, cổ hoàng kim chiến khí kia nháy mắt chảy vào đôi mắt vô hồn của A Kỳ Mặc.

Ầm ầm ầm!

Đôi mắt vô hồn của A Kỳ Mặc bỗng xuất hiện sự cuồng tiếu lúc trước của Ngọc đế, còn thân thể Ngọc đế lúc này chợt mất đi lực lượng, ngay cả linh hồn dường như cũng đã mất đi, chỉ còn lại là một cái xác không.

Triệu Kim Nam khẽ lẩm bẩm:

- Nguoi đã nhập thể rồi sao! Ha ha ha, tốt lắm, lão bằng hữu, mau mau xuất hiện, chúng ta tiếp tục đại chiến Thái cổ còn dang dở a!

- Khắc khắc khắc!

Từ khe miệng A Kỳ Mặc phun ra những tiếng cười đầy hung hãn.

Từ ngàn vạn Tiên môn có vô số những tiếng bàn tán:

- Hừ, nhất định là Ngọc đế đã nhập thể vào gã khổng lồ kia rồi!

- Phải, tiếng cười đó rõ ràng là của Ngọc đế!

- Còn kia là kẻ nào mà lại có thể cho chí tôn của Ma giới một kích gạt sang một bên như vậy, từ khi nào tam giới có nhân vật khủng khiếp như thế?

- Đúng vậy!

Vô số lời bàn tán cất lên.

Ngay sau đó, cắt ngang lời bàn tán của chúng Tiên, A Kỳ Mặc bỗng há miệng rộng, một lực hút khủng bố trực tiếp hút bốn mươi bốn thanh cự kiếm vào trong miệng của A Kỳ Mặc. Một cỗ biến hóa nghiêng trời lệch đất, A Kỳ Mặc bỗng to lớn hơn gấp mười lần, cỗ khí tức quanh thân cũng tỏa ra nỏ rộ.

Chúng tiên lại tiếp tục xôn xao:

- Ngọc đế biến hóa rồi, lần này Tiên giới chiến thắng trận chiến này là có thể nhất thống Tam giới.

- Đúng vậy, các giới đều sẽ phải nô dịch cho Tiên giới!

Triệu Kim Nam lăng lẳng đứng nhìn. Sau đó ánh mắt hắn hờ hững nhìn về phía Nhân giới lăm bằm:

- Lý Thần Quân, hy vọng ngươi không làm ta thất vọng, trận chiến cuối cùng này trông cậy vào ngươi. Trông cậy vào Nam Thiên một ngày có thể nhất thống thiên hạ a!

A Kỳ Mặc nuốt xong bốn mươi bốn thanh cự kiếm thay đổi nghiêng trời lệch đất. Sau đó ánh mắt hắn lại lạnh lùng đảo xuống chúng tiên nhân ở phía dưới, một ánh mắt cuồng sát. Chúng Tiên nhân, đặc biệt ngàn vạn tiên môn lúc này ai nấy đều có một cảm giác không ổn.

Người cất tiếng đầu tiên lại là Phần Tịch:

- Không xong, Ngọc đế nuốt xong cự kiếm dường như còn chưa đủ, còn muốn nuốt cả chúng ta. Toàn bộ đệ tử Phần Tịch Kiếm Phái rút lui a!

Phần Tịch vừa kêu lên, các đại môn phái cũng cảm giác không ổn, lần lượt chạy trốn.

Đúng lúc này A Kỳ Mặc thường ngày vô cảm, chợt cất giọng nói tà dị:

- Nuôi các ngươi đến ngày hôm nay cũng là vì một mục đích a, tốt hơn hết là nên ngoan ngoãn mà nạp mạng đi!

Chúng tiên nhân hoảng sợ đều kêu gào chạy trốn, có người còn nói:

- Ta hiểu rồi, tại sao Ngọc đế thu ngàn vạn Tiên môn về Tiên giới! Hóa ra cũng không phải là vì tránh để nhân giới tàn chiến, mà là muốn chúng ta là thức ăn cho ông ta tu bổ lực lượng!

- Thực quá ác độc, chúng ta mau chạy trốn!

- Khắc khắc!

Thân thể A Kỳ Mặc bên trong là Ngọc đế cười lạnh:

- Chạy đi đâu?

A Kỳ Mặc lại há miệng rộng ra một lần nữa, một lực hút khủng bố lan tràn. Ngàn vạn chúng tiên nhân ảo não kêu lên:

- Không!

- Không thể nào!

- Ngọc đế hỗn đản!

- Ta liều mạng!

- A a a...

Vô số tiên nhân bị hút vào miệng của A Kỳ Mặc, cái miệng rộng liên tục nhai nghiền tằm lợm, trào ra những đợt máu khủng khiếp tanh tươi.

Đa Nhân Cỗn một bên nhìn thấy màn này kinh thường:

- Hừ! Thường ngày chê Ma giới ta ác độc, ngươi thù đoạn cũng không khác ta là mấy, sau này nên vào Ma giới luôn đi!

Rộp rộp!

Cái miệng máu của A Kỳ Mặc cứ thế nhai nghiền, chẳng mấy chốc ngàn vạn tiên môn người đã gần hết. Triệu Kim Nam thoáng lướt qua phe Tiên môn,

ánh mắt hần liền dừng lại trên người Phần Tịch...

- Hỗn độn chi bảo một phần ở trên người ngươi? Trả lại cho ta đi a!

Triệu Kim Nam khoát tay một cái, thanh kiếm trên tay Phần Tịch chống đỡ lực hút cái miệng rộng của A Kỳ Mặc liền biến mất, Phần Tịch vốn còn đang ung dung cảm trọng bảo ngữ sẽ thoát một phen đi vào tử lộ. Nhưng không ngờ nháy mắt Phần Tịch kiếm liền biến mất, khiến lão ta lập tức trợn mắt sợ hãi kêu lên:

- Không a!

Àm!

Lập tức lực hút trào đến quán bay Phần Tịch lao vào miệng rộng kia chết thảm.

Triệu Kim Nam trong tay nắm lấy Phần Tịch Kiếm trịnh trọng nói:

- Cái này gọi là Phần Tịch kiếm?

Rồi Triệu Kim Nam lại nhìn về phía Cung Kiếm Phi nói:

- Cung tông chủ, phiền cho ta mượn Lai Thần Kiếm!

Cung Kiếm Phi đang vuốt râu một bên quan chiến, thấy Triệu Kim Nam nói như vậy, liền không ngần ngại tung Lai Thần Kiếm về phía Triệu Kim Nam.

Triệu Kim Nam bắt lấy Lai Thần Kiếm, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ nói:

- Lão bằng hữu, ngươi có Tiên nguyên chi bảo, ta cũng có Nhân khí chi bảo đánh nhau với ngươi rồi a!

Triệu Kim Nam ráp hai thanh Phần Tịch cùng Lai Thần Kiếm lại với nhau. Thực sự vừa vặn, hai thanh kiếm kết hợp lại thành một thanh kiếm hoàn chỉnh bá khí hoang nguyên thái cổ tỏa ra gấp mười lần. Sức mạnh ẩn chứa bên trong vô cùng tiềm tàng.

Triệu Kim Nam cười lớn:

- Người khác phải dùng vô tận năm tháng mới tụ tập được các ngươi, nhưng ta chỉ cần một cái là kêu gọi đủ rồi a!

Triệu Kim Nam ấn ấn một tia sáng vào bên trong thanh Lai Thần Kiếm cùng Phần Tịch kiếm kết hợp kia. Chớp mắt không trung rung động, có thêm tám vết sáng nữa từ tứ phương triều bá tới.

Cửu đại hỗn độn chí tôn chi bảo chớp mắt hội tụ đủ. Thứ mà vô tận năm tháng qua các cường giả đều hao phí đi tìm kiếm, cuối cùng chỉ từ một thanh hỗn độn chi bảo, Triệu Kim Nam dùng thực lực thông thiên góp tụ đầy đủ.

Chín thanh hỗn độn chi bảo lại ráp thành một cái chí bảo, đánh vào không gian. Tầng cách giới của Tam giới ầm ầm sụp đổ, Tam giới lại hòa vào làm một.

- Tứ đại Thần thú, đến lúc thức tỉnh rồi!

Triệu Kim Nam hô lớn.

Ầm ầm!

Không trung lại thêm một màn rung động nữa Tứ đại Thần thú chớp mắt xuất hiện, Trong đó thần Kim Quy thể lực yếu ớt nhất, nhỏ nhất trong các vị thần.

- Chúng thần bá kiến chí tôn!

Bốn vị thần thú đều hóa thành Nhân hình cúi đầu, Triệu Kim Nam gật gật đầu, lại nhìn về phía thần Kim Quy đầy kính trọng.

Thần Kim Quy lộ vẻ xấu hổ nói:

- Chí tôn lượng thứ!

Triệu Kim Nam khoát tay ha hả cười:

- Nếu không có ngươi giúp đỡ làm sao ta có thể trở lại nhanh như vậy.

Trong lúc Triệu Kim Nam triệu hồi một loạt chính thể sức mạnh.

A Kỳ Mặc lúc này cũng đang chìm trong màn huyết vụ, bọc thành một cái kén lớn, cái kén càng ngày càng sẫm màu.

Một lúc sau, từ trong cái kén vang ra tiếng cười đầy hung tợn:

- Khắc khắc!
- Chúng ta chiến một trận cuối cùng đi thôi!
- Ha ha, ta cũng chờ đợi giây phút này, khắc khắc, chỉ cần một kích là quyết định thắng bại.
- Đến đây đi, ta chiến với ngươi!

Triệu Kim Nam giọng nói bất khuất vô cảm lạnh nhạt nói. Một cỗ ngạo khí kiêu hùng...

Ầm ầm!

Rạch rạch!

Từ trong cái kén màu đỏ phá ra một vị râu tóc đỏ bùng bùng, tiên phong đạo cốt, khổng lồ còn hơn cả A Kỳ Mặc lúc trước.

Triệu Kim Nam cất giọng nói:

- Thiên Nguyên Đức Đồng Hồn Độn Chí Tôn, đã lâu không gặp!
- Ha ha ha, Nhân Thánh Hồn Độn Chí Tôn, ngươi cũng vậy...

Triệu Kim Nam vung chỉ bảo lên, chỉ lạnh nhạt nói:

- Chiến!

Vị tiên phong đạo cốt kia cũng ném ra một thanh kiếm đỏ tươi nói:

- Chiến!

Ầm ầm!

Hai đại chí bảo lại va chạm vào nhau xung khắc lực lượng, cả hai bên chính là đang đo lực lượng chênh lệch tương quan qua pháp bảo. Hai bên đều ngang sức ngang tài, nhưng Thiên Nguyên Đức Đồng Hồn Độn Chí Tôn vẫn nhỉnh hơn một chút.

Thiên Nguyên Đức Đồng Hồn Độn Chí Tôn nói:

- Xuất ra toàn lực của ngươi đi!

Triệu Kim Nam cũng gật đầu:

- Được!

Lập tức tứ đại thần thú phía sau liền lao lên trợ trận, lực lượng Triệu Kim Nam liền bạo tăng.

Đúng lúc này, Đa Nhân Cỗ chợt hồi phục phá bỏ trói buộc, dẫn đầu quần Ma chạy trốn.

Nhưng lực lượng thánh chiến đâu dễ dàng buông tha như vậy. Triệu Kim Nam dù giao chiến vẫn lạnh lùng nói:

- Diệt quần Ma, thống nhất Tam giới!

Đa Nhân Cỗ chỉ hù lạnh một cái nói:

- Ngươi hôm nay bị cầm chân ở đây, đừng hòng có thể diệt được Ma giới của ta, sẽ có một ngày ta quay trở lại báo thù tiểu tử ngươi...

Đa Nhân Cỗ hung bạo tung ra lực lượng, Thánh chiến chiến quân đoàn không người nào là đối thủ liền bị đánh bay, chỉ có mình Đa Nhân Cỗ chạy thoát, còn quần Ma vẫn còn bị vây hãm, lập tức một cuộc đồ sát diễn ra, vô số Yêu tu, Tiên tu, quần Nhân lao lên chém giết quần Ma.

Đa Nhân Cỗ chạy thoát về phía Ma giới liền cười lạnh:

- Khắc khắc, rừng xanh còn đó lo gì không có củi đốt, một ngày Ma giới vẫn còn, Đa Nhân Cỗ ta vĩnh tồn.

Nhưng mà Đa Nhân Cỗ vừa trở lại đến Ma giới, lại phát hiện Ma giới bây giờ đang ngập tràn trong chiến hỏa.

Đa Nhân Cỗ phần nộ tóm lấy một Ma binh hỏi dồn:

- Chuyện gì đã xảy ra?

Ma binh kia lắp bắp nói:

- Chí tôn! Thật tốt, ngài đã trở lại rồi, Ma giới đã được cứu rồi...

- Mau nói!

Đa Nhân Côn đã hết sức nhẫn nại, ma binh kia hoảng sợ vội vã nói nhanh:

- Đám tiểu trùng trong Thạch Thất thành không biết tại sao lại đánh ra bên ngoài, hơn nữa còn có hai tên trong bọn chúng có thực lực khủng khiếp. Các Ma đế trấn thủ khôn sao đánh lại?

- Là kẻ nào?

Ma binh nói:

- Một người tự xưng là Nguyễn Sư Phàn, cung chủ của Nguyễn Đan Tông, một người lại là Long Yến, nói là muốn đại phá Ma giới...

- Hừ, lũ tiểu tốt, có hai kẻ hỗn đản mà cũng không đánh nổi...

- Chí tôn, Ma đế đánh không lại hai người bọn họ liên thủ, đã chạy trốn rồi. Các đại Ma Tôn cũng đã chết gần hết

...

Đa Nhân Côn ảo não ánh mắt căm thù nhìn về phía Tiên giới:

- TIÊU TỬ...

...

Tại Tiên giới, Tiên phong đạo cốt huyết vụ lão nhân đại chiến Triệu Kim Nam lực lượng ngang sức ngang tài, bên dưới là thảm cảnh quần Ma bị đồ sát. Quần Ma hung tàn cuối cùng cũng có ngày bị diệt bỏ...

Thiên Nguyên Đức Đồng Hồn Độn Chí tôn giao chiến chợt nói:

- Nếu chỉ có như vậy thì trận chiến ngày hôm nay ngươi đã thua rồi!

Triệu Kim Nam lắc đầu:

- Bồn tọa còn chưa hội tụ đủ sức mạnh, đây mới là hồi kết!

Ầm ầm!

Chợt có thêm ba luồng sáng màu vàng kim nữa từ nhân giới tràn tới, lực lượng Triệu Kim Nam lập tức tăng vọt. Nghiêm Lam tướng một bên nói:

- Ba mảnh đại lục còn lại cũng đã thống nhất rồi! Lý Thần Quân, người đã không làm chí tôn thất vọng. Nam Thiên đã dành chiến thắng a!

Triệu Kim Nam lúc này vẻ mặt thản nhiên nói:

- Đây mới là hồi kết a!

Ầm ầm!

Rắc!

Huyết kiếm của Thiên Nguyên Đức Đồng Hồn Độn chí tôn chợt vỡ vụn. Thiên Nguyên Đức Đồng Hồn Độn chí tôn phun ra một búng máu, ngửa mặt nhìn lên trời nói:

- Đạo của ta là bất diệt, chỉ cần một ngày vẫn còn có người tu tiên, ta vẫn có thể tái sinh, ha ha ha...

Triệu Kim Nam lạnh nhạt nói:

- Ngươi thua rồi!

Ầm ầm ầm

Cự huyết nhân tan biến ra, nổ tung vỡ vụn, trước khi vỡ vụn. Cự huyết nhân chỉ lác đầu mỉm cười hai cái đầy thống khoái.

Thân thể Ngọc đế đang lơ lửng trên không trung, theo đó cũng vỡ vụn. Ngọc đế hồn phi phách tán...

Triệu Kim Nam khoát tay một cái, từ trong màn huyết vụ một luồng lực lượng cuộn cuộn chảy vào cơ thể hắn. Hai mắt hắn nhắm nghiền, trím sâu vào trong vô tận năm tháng...

Cũng không biết trải qua bao nhiêu năm tháng, cuối cùng Triệu Kim Nam bừng tỉnh trở lại. Mở mắt ra đã thấy xung quanh chỉ còn là một mảnh hoang tàn. Lúc này chiến tranh khắp nơi liên miên, không có Triệu Kim Nam, Đa Nhân Cỗ xuất lĩnh quân Ma một lần nữa làm khổ chúng sinh. Tam giới lầm than, không còn cách giới, lúc nào Ma giới cũng có thể tiến đánh. Từ đại thần thú cùng quân Nhân, Yêu tu, Tiên tu đều phải khổ sở.

Nhưng hết thấy đều chấm dứt, hắn đã tỉnh lại.

Triệu Kim Nam cảm nhận cỗ sức mạnh khủng khiếp trong cơ thể mình và nói:

- Năm đó ta và ngươi đánh cược một trận, cuối cùng mới hợp lực mà giết chí tôn của Ma giới. Ta và ngươi ai là người chiến thắng, đều lấy lực lượng của mình làm bàn đạp cho người kia đến cảnh giới cuối cùng. Bây giờ ta đã hết thấy đều cảm nhận được rồi. Thế gian không còn ai tranh đấu, duy ta một mình bất bại. Đây chính là “Duy Ngã Độc Tôn” a!

Vụt!

Triệu Kim Nam chớp mắt biến mất, giữa chiến trường hai phe quân Nhân và quân Ma. Đa Nhân Cỗ lạnh lùng nhìn xuống chiến tranh, ánh mắt hờ hững như đang nắm chắc phần thắng. Chợt một cỗ lực lượng trào đến khiến hắn không kịp phản kháng.

Ầm!

- Chí tôn!

Quân Nhân lúc này chợt hét lên đầy hưng phấn, bao nhiêu năm qua giao chiến, tử thương vô số. Quân Nhân đang đi đến hồi tuyệt vọng, chỉ còn chút nữa là coi như trận chiến này thất bại. Tam giới mãi mãi bị nô dịch bởi Ma giới, thế nhưng đúng lúc này hy vọng cuối cùng lại xuất hiện khiến hồi kết lại là ngược lại.

- Chí tôn!

- Chí tôn!

Quân nhân người người đều hưng phấn, nhìn thấy Đa Nhân Cỗ trên tay Triệu Kim Nam, đều phần nộ nói:

- Chí tôn, người giết hắn đi a!

- Đúng vậy, chí tôn, bao nhiêu năm qua đã có vô số sinh linh đồ thân vì hắn!

- Huynh đệ chúng ta đều chết thảm lắm a!

Quân nhân người người đều khóc nước nỏ, nhìn Đa Nhân Cỗ đầy căm hận.

Triệu Kim Nam lại nhìn Đa Nhân Cỗ, Đa Nhân Cỗ chỉ phần nộ nói:

- Hừ! Chiến bại đã định, tiểu tử, ngươi mau ra tay đi, chớ có si nhục ta!

Triệu Kim Nam thờ dãi lác đầu.

- Hết thấy đều đã kết thúc rồi!

Triệu Kim Nam khoát tay một cái đưa tất cả quân Nhân, Ma vào tình không.

Chấm dứt cho một cuộc chiến đã đến hồi kết.

Sau khi đưa tất cả vào tình không, Triệu Kim Nam đúc ra một cái không gian mới gộp nhập quân Nhân, Yêu, Tiên, Ma đều vào đó. Rồi dùng cánh giới to lớn của mình kéo ba giới hợp lại thành một, tất cả chỉ còn lại một mảnh, không còn tam giới, đây là tân thế giới mới, gọi là Đại thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sử An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Đại Kết Cục.

Đại thế giới sau khi được kết hợp lại thành một mảnh, những mảng lục địa vô biên kéo dài. Từ đây không còn cái gì gọi là Ma giới, cái gì còn gọi là Tiên giới nữa. Tất cả chỉ có duy nhất một thế giới.

Triệu Kim Nam dùng Tín Ngưỡng và Thần cách nhào nặn lên một đại tinh cầu, thế giới vô biên đại lục giờ chỉ còn có năm đại lục chính. Vô tận Hỗn độn khí được hân nuôi dưỡng diễn sinh ra vũ trụ rộng lớn.

Triệu Kim Nam dùng ánh mắt mơ màng nhìn xuống chúng sinh, thanh âm đạo đạo giáng xuống:

- Từ nay không còn Tiên giới, không còn Ma giới, chúng sinh lại an ổn. Bồn chí tôn nhận thấy căn nguyên của tu luyện đạo thuật tuy giúp con người trường tồn, tránh được sinh lão bệnh tử nhưng lại cũng vô cùng nguy hại. Trăm vạn năm trôi đi các đạo nhân đại chiến khiến sinh linh lầm than, thế gian như bị tuyệt diệt. Nhân gian chúng sinh cực khổ ai oán trời đất, vậy từ nay bồn tôn thay trời mà tuyên. Nhân gian không còn tu luyện đạo thuật, tất cả tu luyện đạo thuật đều theo bồn tôn về Huyền Không giới. Từ nay thu lại Thiên địa linh khí, thế gian cũng sẽ bị xóa bỏ kị ức và công pháp tu tiên.

Triệu Kim Nam lại vung tay, âm thanh kêu lên đạo đạo quang mang.

Lap lap!

Một dải ánh sáng nhu hòa phủ xuống nhân gian, nhân gian chúng sinh mừng vui vì chiến thắng. Nhưng nghe thấy lời tuyên của Triệu Kim Nam lại như sấm nổ bên tai mà sợ hãi, liên thanh:

- Xin chí tôn thu lại ý chỉ!

- Thịnh chí tôn thu lại ý chỉ!

Đối với quyết định của Triệu Kim Nam, nhân gian giới chúng sinh đều không muốn buông bỏ chấp niệm trường sinh. Nếu không thể tu tiên, từ nay nhân gian giới đều tràn ngập sinh lão bệnh tử. Mặc dù tu tiên có thể trường sinh, nhưng để một người có thể đứng trên đỉnh cao, vạn người phải chết. Đối lại hy sinh đạo thuật, có thể cứu vô số chúng sinh, công đức vô lượng. Triệu Kim Nam vẫn vô cùng lạnh lùng trước sự cầu khẩn của chúng sinh nhân gian, đã đưa ra quyết định thì phải nắm chắc và không thể rút lại cho được.

Từ đại tinh cầu ngàn vạn người tu đạo bị hút vào một vệt sáng mà biến mất. Nhân gian chỉ còn toàn là phàm nhân đang kêu gào thỉnh Triệu Kim Nam thu lại ý chỉ, nhưng một vệt sáng tiếp theo quét xuống toàn đại tinh cầu, tiếng kêu gào liền trở nên im lặng. Trong ý thức mơ màng mỗi người đều cảm thấy dường như họ đã mất đi một phần ký ức nào đó rất quan trọng nhưng không nhớ rõ.

Triệu Kim Nam mỉm cười, từ tinh không vũ trụ nhìn xuống với ánh mắt hòa ái.

Thời gian chậm rãi trôi đi, đại tinh cầu lại phát triển vào quỹ tích của nó. Nhân gian không còn tiên thuật, thảm cảnh nhân mạng vô cớ chết đi cũng giảm bớt. Triệu Kim Nam thầm thỏa mãn trong lòng, mặc dù nhân gian vẫn còn có những cuộc chinh phạt giữa các đế vương, cũng có người chết. Nhưng so với giới tu tiên đại chiến khi xưa thì thảm cảnh còn được giảm đi nhiều lắm.

Triệu Kim Nam lặng lẽ biến mất trên bầu trời tinh không, trở lại Huyền Không giới. Triệu Kim Nam nhào nặn lên Huyền Không giới, toàn bộ các tu luyện đạo nhân đều thu thập vào đó. Triệu Kim Nam lại nhìn chúng tu luyện đạo nhân mà tuyên:

- Huyền Không giới từ nay cách biệt thế gian, ta ban cho tên là thế giới của chúng thần. Sau đại chiến của tam giới, ba giới thống nhất, Nhân Tiên Ma đều một cõi, vậy thời đại chiến ta gọi là Chiến Kỳ phân giới. Chúng tu luyện đạo nhân phải nhớ rõ, từ nay lấy Chiến Kỳ phân giới làm gương, không người nào còn được nhắc đến thời đại này, nếu có nhắc đến y luật sẽ bị xử phạt. Nhẹ thì tước đi tám thân bất tử, đẩy vào nhân sinh. Nặng thì khép cho tội bị câu diệt, biến mất khỏi thế gian...

- CHÚNG THẦN NHỚ RÕ, XIN NGHE THEO HIỆU LỆNH CỦA “ĐỘC TÔN!”

Toàn bộ tu luyện đạo nhân cung kính chấp lay.

Triệu Kim Nam ngự trên không lại nói:

- Bồn tôn còn lệnh cho chư thần Cửu lệnh, Cửu lệnh đòi đòi truyền xuống, vi phạm Cửu lệnh lập tức bị Huyền Không Giới tru sát, cho dù là bồn tôn cũng không ngoại lệ. Kẻ nào vi phạm Cửu lệnh, chúng thần liền phải hợp lực tru diệt, đây là sát lệnh nên đòi đòi nhớ kỹ...

Triệu Kim Nam nói xong liền có một đạo cấm chế sáng lóe lần lượt bay vào mi tâm mỗi một tu luyện đạo nhân, ấn ký cấm chế Cửu lệnh, tuy không nói rõ Cửu lệnh có những gì nhưng chúng thần đều đã biết rõ qua đạo cấm chế. Chỉ có duy nhất những người trong Huyền Không giới mới có thể biết rõ được Cửu lệnh, phàm là thế giới bên ngoài, đối với Cửu lệnh sau này đều là mơ hồ.

- CHÚNG THẦN NHỚ RÕ!

Những tu luyện đạo nhân lại hô lên cung kính nói.

Triệu Kim Nam nói xong tay trái lại xuất hiện chín kiện Nhân Khí Hỗn Độn Chi bảo. Triệu Kim Nam dùng chín kiện chí bảo ném xuống Huyền Không

Giới lần lượt tuyên đọc nói:

- Bốn tôn lại phong cho chín đại thần trấn giữ Huyền Không Giới, mỗi người nắm giữ một kiện chí bảo chấp pháp Huyền Không giới lần lượt ban cho tu vị Chí tôn...

Triệu Kim Nam nói xong, vô số tu luyện đạo nhân kinh hãi mà rung động, sức mạnh của vị Duy Ngã Độc Tôn cảnh giới này thật khủng khiếp, không ngờ ngay cả tu vị Chí tôn cũng có thể ban xuống, đủ thấy sức mạnh của vị Duy Ngã Độc Tôn Triệu Kim Nam này ghê gớm đến mức nào.

Triệu Kim Nam quét ánh mắt lạnh lùng xuống, âm thanh đầy uy quyền nói:

- Đồng thống quân đoàn Tín Ngưỡng binh chủng Tạ Đình!

- Có thần!

Tạ Đình mừng rỡ bay lên bầu trời, khê khằng quỳ gối dưới trướng Triệu Kim Nam kính cẩn chờ đợi. Triệu Kim Nam khê phát tay một cái một kiện chí bảo lập tức bay xuống trước mắt Tạ Đình. Chí bảo hình rắn có chuỗi nạm bạc, đầu chí bảo thò ra một cái lưỡi đen đúa, nhìn qua vô cùng xấu xí nhưng cường lực sức mạnh từ bên trong nó tỏa ra lại lớn vô cùng. Triệu Kim Nam nhìn xuống Tạ Đình nói:

- Đồng thống quân đoàn Tạ Đình tướng nay ban cho tu vị Chí tôn gọi là Thương Thần, lại ban cho Nhân Xà Chí Bảo thống nhất đạo Tín Ngưỡng, là một trong Cửu Đại Thần của Huyền Không Giới!

Tạ Đình vội vã cúi đầu hưng phấn lạy tạ đáp:

- Tạ ơn Độc Tôn!

Tạ Đình vừa nói xong liền có một đợt ánh sáng nhu hòa tràn tới, một cỗ hưng phấn tràn ngập khắp thân thể Tạ Đình. Trong sát na, tu vị của Tạ Đình lập tức tăng lên vùn vụt, từ Tiên Đế trung kỳ dần dần tiến vào hậu kỳ đỉnh phong. Rồi đến oanh long một tiếng vang lên, Tạ Đình thân mình lập tức trở nên to lớn bề vể, thần thái uy nghi trấn nhiếp chúng sinh, đôi lông mày cũng tỏa ra khí tức khủng khiếp.

Bình!

Âm thanh to lớn vang lên, lập tức Tạ Đình đã sở hữu thân thể của Thần, tiến vào tu vị Chí tôn, hiệu là Thương Thần từ đây là một đại thần trong Cửu Đại Thần của Huyền Không Giới.

Triệu Kim Nam con mắt lại lạnh lùng nhìn xuống lần lượt đọc những cái tên:

- Tây thống quân đoàn Tín Ngưỡng binh chủng Nghiêm Lam tướng!

- Có thần!

Nghiêm Lam lập tức xuất hiện, với tu vị tiên đế sơ kỳ của hắn, không khó gì cũng có thể ban cho tu vị trong Cửu đại thần...

- Tây thống quân đoàn Nghiêm Lam tướng, trong thời đại Chiến Kỳ có nhiều công lao. Bốn tôn phong cho tu vị chí tôn, ban cho tước hiệu là Bá Thần. Lại ban cho người Hùng Bá Kiếm...

Triệu Kim Nam nói xong, tay lại ném xuống một kiện chí bảo. Nghiêm Lam tướng, nay là Bá Thần, lập tức tiếp nhận Hùng Bá Kiếm vào trong tay. Tu vị cũng lập tức được bổ khuyết tăng tiến vùn vụt, chẳng mấy chốc đã có dáng vẻ bề vể uy nghi y như Thương Thần.

- Cung chủ Cung Đàn Tông, Cung Kiếm Phi!

- Có thần!

Cung Kiếm Phi đối với thay đổi chóng mặt của Triệu Kim Nam cũng không khỏi không thể thích ứng nổi. Khi xưa chỉ là đồng đạo trợ chiến, nay đã là thần tử dưới trướng, mọi chuyện thật thay đổi quá nhanh. Nhưng mặc dù có chút không chấp nhận, Cung Kiếm Phi vẫn vui mừng vì mình lại là người được phong trong Cửu Đại Thần Huyền Không Giới.

- Cung chủ Cung Đàn Tông theo bốn Chí tôn từ thành Thạch Thất, trải qua vô số trận chiến, so với Thương Thần và Bá Thần công lao cũng không hề kém cạnh. Nay bốn tôn ban cho người tước vị Huyền Thần, sở hữu báu vật chí bảo Lai Thần Kiếm, lại coi như là vật quy nguyên chủ!

Cung Kiếm Phi mừng rỡ cung kính:

- Tạ ơn Độc tôn!

Lai Thần Kiếm bay vào trong tay Cung Kiếm Phi, Cung Kiếm Phi cảm nhận được rõ ràng. Lai Thần Kiếm này so với ngày xưa lột xác đã quá nhiều, sức mạnh bên trong nó khủng khiếp gấp trước đây gấp vạn lần. Cung Kiếm Phi lại vui mừng khi thấy cơ thể dần to lớn uy nghi, sánh cùng với Thương Thần và Bá Thần thì không khỏi ngẩng cao đầu.

Triệu Kim Nam lại tuyên:

- Sáu vị Đại Thần còn lại lần lượt là Phi Thiên Đồ - tước Yên Thần. Long Yển – tước Long Thần. Thái Tử – tước Thái Thần. Nguyễn Sư Phàn – tước Phàn Thần. Long Thiên Viên – tước Viên Thần. Và cuối cùng là... Đa Nhân Cỗn – tước Diêm Thần.

Oanh!

Đối với năm vị đại thần trước đó chúng thần đều không dị nghị phản đối, nhưng đối với vị đại thần cuối cùng lại là vị chí tôn trước đây của Ma giới. Trong thời đại Chiến Kỳ là kẻ thù không đội trời chung với Duy Ngã Độc Tôn, vậy mà lại được Duy Ngã Độc Tôn đặt vào trong cửu thần khiến chúng thần xao động. Vô số âm thanh kêu lên phản đối:

- Xin Độc tôn thu lại ý chỉ, xin độc tôn thu lại ý chỉ...

Triệu Kim Nam đối với những lời cầu khẩn của chúng thần thì chỉ lắc đầu mà nhìn về phía Đa Nhân Cỗn. Đa Nhân Cỗn khẽ run rẩy kinh hãi, hấn lại bại binh, là bại thần. Lại có thể được Triệu Kim Nam coi trọng thì sao mà không kinh ngạc cho được, tuy nhiên hấn vẫn chờ đợi bằng cách dương ánh mắt lên nhìn Triệu Kim Nam chờ đợi lý giải.

Triệu Kim Nam đối với Đa Nhân Cỗn vô cùng chán ghét nhưng suy đi tính lại, vị trí Diêm Thần này chỉ có Đa Nhân Cỗn có thể đảm đương, bởi vì quyết định của hấn đều có mục đích.

Triệu Kim Nam nhìn xuống chúng thần Huyền Không giới lại nói:

- Thương Thần, Huyền Thần, Bá Thần lệnh cho làm Tam Thần dẫn đầu Cửu thần xây dựng Tam đại thế giới mới, theo bốn thần vào Hỗn Độn không gian khai phá.

- Long Thần, Yên Thần, Thái Thần lệnh cho mở rộng Huyền Không Giới chứa đựng chúng thần. Có thể khai mở Giới mới...

- Phàn Thần, Viên Thần, Diêm Thần. Lấy Diêm Thần làm đứng đầu xây dựng Tam điện âm ty, quản lý hồn phách thế gian, lệnh cho mỗi điện âm ty đều khai mở một giới. Từ nay về sau tinh không vũ trụ có mười đại thế giới khác biệt, xây dựng một thế giới chúng sinh phồn thịnh. Nhưng Cửu giới mới hình thành, vẫn phải nhớ rõ Cửu sát lệnh, không được phạm vào Nhân sinh giới...

Ừm ừm!!

Đến bây giờ thì chúng thần cuối cùng đã hiểu quyết định của Triệu Kim Nam, thì ra Đa Nhân Cỗn được tước Diêm Thần là vì thế, quản lý tam điện âm ty, chính là ba vị đại thần lớn mạnh. Từ nay Nhân sinh giới được an ổn, vĩnh viễn không thể biết được đến không gian của Chúng thần. Nhân sinh giới lại thành một đại tinh cầu, sau này phát triển thành một thế giới không có tiên pháp, tự xưng là Địa Cầu. Đó cũng là lý do tại sao Địa Cầu trong truyền thuyết có vô số câu chuyện về tiên pháp, nhưng đến thời kỳ hiện đại thì lại không còn, câu chuyện này một phần giải thích cho lý do đó là tại sao.

Hết!

Bạn đang đọc truyện *Biên Niên Sư An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.